

Ninh Phi

Contents

Ninh Phi	2
1. Q.1 - Chương 1: Sinh Lành Đầu Đã Sinh Non, Tướng Quân Rất Không Hải Lòng	2
2. Q.1 - Chương 2: Viên Thuốc Khoét Tim Mực Xương, Hôi Không Chịu Nổi	7
3. Q.1 - Chương 3: Độc Trị Độc, Ra Tay Trước Đoạt Thế Mạnh	12
4. Q.1 - Chương 4: Nhọt Nổi Thành Cổ Dực, Thu Ngưng Gặp Họa	16
5. Q.1 - Chương 5: Trộm Thuốc Phải Trộm Thuốc Xịn, Lừa Người Phải Lừa Đến Cùng	20
6. Q.1 - Chương 6: Hồ Xuống Đồng Bằng Bị “chó Đẻ” Khinh	25
7. Q.1 - Chương 7: Tiễn Quý Dạ Xoa, Kẻ Say Lại Gõ Cửa	30
8. Q.1 - Chương 8: Trượng Phu Như Thanh Kiếm, Thê Thiếp Như Vỡ Kiếm	34
9. Q.1 - Chương 9: Ngựa Lành Ất Bị Người Cười, Kẻ Xấu Tất Bị Trời Trừng Trị	39
10. Q.1 - Chương 10: Chỉ Thấy Người Mới Rơi Lệ, Nào Nghe Người Xưa Khóc	44
11. Q.1 - Chương 11: Một Nữ Trốn Trong Đêm, Hai Nam Cùng Rời Đi	49
12. Q.1 - Chương 12: Một Minh Hưởng Tương Lai, Phất Tay Quên Quá Khứ	54
13. Q.1 - Chương 13: Người Đi Lầu Vắng, Hoảng Hốt Tìm Khắp Nơi	59
14. Q.1 - Chương 14: Giương Cung Phóng Hai Tiễn, Máu Tươi Bắn Năm Thước	63
15. Q.1 - Chương 15: Rời Hang Hồ Gặp Hang Sói, Giương Cung Đơn Độc Tìm Đường Sống	68
16. Q.2 - Chương 16: Tức Giận Đùng Đùng Vì Vợ Bỏ Trốn	73
17. Q.2 - Chương 17: Phi Cán Muôi, Hươu Sao Ngã Chết	77
18. Q.2 - Chương 18: Hắc Kỳ Trại Trên Núi Nhạn Qua	81
19. Q.2 - Chương 19: Đàn Ông Tắm Rửa Nhan Nhãn Trên Núi	86
20. Q.2 - Chương 20: Oan Gia Ngổ Hẹp Lại Tương Phùng	91
21. Q.2 - Chương 21: Chồng Hát Vợ Khen Hay, Thật Là Ân Ái	96
22. Q.2 - Chương 22: Tâm Sự Của Bà Vú Ấp Trại	100
23. Q.2 - Chương 23: Đuổi Theo Bóng Phóng Qua Trạm Gác	105
24. Q.2 - Chương 24: Cách Núi Nhìn Qua Không Rõ Là Ai	109
25. Q.2 - Chương 25: Thắt Lưng Buông Lỏng, Người Tiều Tụy	115
26. Q.2 - Chương 26: Giết Gà Vật Lông Không Tiếng Động	120
27. Q.2 - Chương 27: Da Dẻ Vàng Vọt Hơn Hoa Cúc	125
28. Q.2 - Chương 28: Giặt Quần Áo Trong Nước Trong Veo	129
29. Q.2 - Chương 29: Mặt Mây Sa Sầm Như Mây Đen Bao Phủ	134
30. Q.2 - Chương 30: Cháo, Canh Gây Tranh Chấp	138
31. Q.3 - Chương 31: Xe Xóc, Ngựa hí Ôn Ấ	142
32. Q.3 - Chương 32: Lời Tỏ Tình Đau Cả Trứng	147
33. Q.3 - Chương 33: Một Nhà Vui Vẻ	151
34. Q.3 - Chương 34: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao	156
35. Q.3 - Chương 35: Tập Kích Bất Ngờ	160
36. Q.3 - Chương 36: Ngọt Bùi Đắng Cay	164
37. Q.3 - Chương 37: Tức Giận Đùng Đùng	169
38. Q.3 - Chương 38: Khoảng Cách Hạnh Phúc	173
39. Q.3 - Chương 39: Tập Luyện Siêng Năng Lúc Sáng Sớm	178
40. Q.3 - Chương 40: Sắp Sửa Gặp Lại	183

41. Q.3 - Chương 41: Sự Ấm Ấp Thoáng Qua	188
42. Q.3 - Chương 42: Chỗ Dựa Thay Đổi	192
43. Q.3 - Chương 43: Người Chen Chúc Tập Anh Đường	196
44. Q.3 - Chương 44: Xạ Thủ Bách Phát Bách Trúng	201
45. Q.3 - Chương 45: Người Cùng Nghề Gặp Nhau	206
46. Q.3 - Chương 46: May Rủi Luân Phiên	211
47. Q.3 - Chương 47: Chia Luồng Tấn Công	215
48. Q.3 - Chương 48: Nhật Nguyệt Lâm Chứng	220
49. Q.3 - Chương 49: Đêm Trăng Tối Cầu Hôn	225
50. Q.3 - Chương 50: Gió Lớn Ngày Vui	230
51. Q.3 - Chương 51: Ngoại Truyện: Diệp Thanh Vân	238
52. Q.3 - Chương 52: Ngoại Truyện: Hiệu Trà Từ Gia	239
53. Q.3 - Chương 53: Ngoại Truyện: Lại Quyết Định Thêm Một Hôn Ước	240

Ninh Phi



Giới thiệu

Ninh Phi bỏ phu quân, rời phủ. Cùng Tô Hy Tuần tổ chức đám cưới linh đình trước mặt phu quân cũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-phi>

1. Q.1 - Chương 1: Sinh Lần Đầu Đã Sinh Non, Tướng Quân Rất Không Hài Lòng

Ninh Phi chìm trong những cơn đau kéo tới không ngừng làm nàng không thở được, không khí nghẹn ứ ở trong phổi, không ra cũng không thể vào. Nàng đau tới mức không mở nổi mắt nữa, hai bên tai nghe thấy âm thanh rất to, nghe thấy tiếng nhiều người tụ tập, còn có bà đỡ tuổi đã cao đang nói: “Hít vào! Nhị phu nhân, hít mạnh vào!”

Có hai a hoàn trẻ tuổi đang thì thầm oán hận: “Nhị phu nhân mới mười bảy. Sinh lần đầu đã sinh non, tướng quân rất không hài lòng. May mà đại phu nhân cũng đang mang cốt nhục của tướng quân.”

“Nhị phu nhân bảo là bị đại phu nhân đẩy ngã xuống bậc thềm. Tướng quân chẳng thể nào tin được. Đại phu nhân cũng đang mang thai, làm gì có sức mà xô ngã được nàng ta cơ chứ. Huống hồ đại phu nhân dù sao cũng là công chúa nhà trời, vinh hoa phú quý, được yêu thương cưng chiều, cần gì phải so đo cùng thứ dân?”

“Cũng đúng...”

Ninh Phi muốn nói nhưng lại bị một cơn đau bụng khi sinh kéo đến, sức lực bị bòn rút, cảm thấy lúc sáng lúc tối, xong rất nhanh lại ngất đi.

Ngất đi không biết đã được bao lâu, hình như ngửi thấy từng đợt máu tanh, còn nghe thấy tiếng bà đỡ già nói bình thân: “Quả nhiên đứa bé này không sống nổi.”

Sau đó nàng rơi vào một màn đêm đen kịt như vũng lầy.

Ninh Phi hoàn toàn không phải là người thời đại này. Ít nhất thì ở thời đại của nàng, không có công chúa nhà trời, nam nhân cũng không thể lấy ba thê bảy thiếp, càng không có chuyện mới mười bảy tuổi mà đã sinh non đứa con đầu lòng.

Ở trong cơn hôn mê nàng vẫn cảm nhận được những cơn đau lâm râm mà phần bụng truyền tới từng trận, cả người khó chịu như đang nằm trên lò lửa vậy. Cố gắng cử động cánh tay nhưng chỉ hơi run rẩy, khẽ nhấc được chút, ngay sau đó liền cảm thấy được có người đang nắm lấy tay nàng.

Một nam nhân nói: “Chương thái y, nàng thế nào rồi?”

“Lần này bị tổn thương quá lớn, trong vòng ba năm sợ là không thể sinh được... Nếu nghỉ ngơi dưỡng bệnh tốt, tương lai vẫn có thể có con.”

“Sao có thể như vậy...” Nam nhân kia dường như rất đau đớn, ngày càng siết chặt tay Ninh Phi.

Giọng của nam nhân kia quen thuộc như thế, khơi dậy những kí ức khó phai của cơ thể này. Trong lúc mơ hồ đó, từng đoạn quá khứ đã mất hiện rõ dần trước mắt Ninh Phi.

Ngày nay nàng là Giang Ngưng Phi, nam nhân kia tên Từ Xán.

Từ khi Giang Ngưng Phi bắt đầu có thể nhớ sự việc thì đã được gia đình Từ Xán nhận về làm con dâu từ nhỏ, chỉ đợi đến lúc lớn lên thì sẽ bắt đầu cuộc sống vợ chồng cùng Từ Xán. Hai người vốn là thanh mai trúc mã, Từ Xán lớn hơn nàng tám tuổi, rất quan tâm chăm sóc nàng.

Nhưng cuộc đời luôn biến đổi, con người chưa từng dự đoán hay nắm chắc được. Từ gia ở Giang Nam chuyển ra từ nhà Từ Xã My thượng tướng đương triều. Từ Xã My thượng tướng tuổi cao nhưng không con nối dõi nên nhận Từ Xán làm con nối dõi. Đến năm đủ tuổi làm quan, Từ Xán liền vào kinh, từ đó rời xa Giang Ngưng Phi.

Từ gia là gia tộc luyện võ gia truyền, dù Từ Xán lớn lên tại nông thôn từ nhỏ, nhưng trong nhà cũng chẳng thiếu binh thư cung tiễn. Phụ mẫu nghe lời dạy của tổ tiên, kĩ thuật bắn cung cưỡi ngựa không dám lơ là. Từ Xán vào kinh hai năm thì theo Từ Xã My thượng tướng lập được chiến công ở biên cương phương bắc. Tiếp tục hai năm sau được phong chức tham tướng. Hoàng đế khen ngợi người này trí dũng hơn người, ban thưởng cho Ngân Lâm công chúa để thành hôn. Ai ngờ Từ Xán cực lực từ chối, nói rằng trong nhà đã có con dâu từ lâu, chỉ là chưa thành hôn. Hoàng đế cũng không cảm thấy bất kính, còn nhận ra Từ Xán là người tình nghĩa. Thế là lệnh cho hấn kết hôn cùng công chúa, còn con dâu nuôi từ nhỏ kia làm nhị phu nhân.

Sự tình vốn đơn giản như thế, thời đại này nữ tử mười lăm tuổi cập kê. Giang Ngưng Phi năm nay mười sáu, vẫn luôn ghi nhớ sự chăm sóc củ Từ Xán dành cho nàng từ khi còn nhỏ, nay lại biết được Từ Xán nói chuyện riêng của hai người ngay giữa triều thì càng nặng tình với Từ Xán hơn. Chỉ là nàng không lường trước được, nàng là người không mưu mô, cực kì ngây thơ, tuyệt đối không phải là đối thủ của Ngân Lâm công chúa kia.

Ngân Lâm công chúa quen nhìn đủ loại xấu xa trong cung, mấy ma ma đã dạy nàng từ nhỏ làm sao để lớn lên trong một gia tộc. Đối mặt với nhị phu nhân Giang Ngưng Phi này, nàng ta không chỉ không ra vẻ cao ngạo của một công chúa, hơn nữa còn giả vờ chị em thân thiết với nàng. Từ Xán không gặp Giang Ngưng Phi từ lâu, sau khi thành hôn thì lúc nào cũng ở bên công chúa, vì thế nhận ra Ngân Lâm công chúa không phải kiểu người kiêu ngạo khó sống chung như hấn từng nghĩ. Lại thêm Ngân Lâm công chúa biết cách trang điểm ăn mặc, giọng nói cử chỉ dịu dàng, thân thể mềm mại như liễu trước gió, quyến rũ hấn làm hấn thay đổi ý định.

Bắt đầu từ đó, Ngân Lâm công chúa giở thủ đoạn giá họa, hết lần này tới lần khác đổ lỗi cho Giang Ngưng Phi, biến nàng trở thành một người suốt ngày ghen tức với mình.

Trong lòng Ninh Phi buồn bã, tuy mấy chuyện quá khứ này không phải là chuyện của nàng, nhưng đến nay nàng lại phải tự chịu. Hơn nữa, trí nhớ của Giang Ngưng Phi cũng nói rõ rằng, nàng vì chịu oan ức, chết không cam lòng. Nếu không có Ngân Lâm công chúa thì có lẽ, nàng và Từ Xán đã hạnh phúc cả đời bên nhau. Đáng tiếc là Từ Xán lớn lên từ nhỏ với Giang Ngưng Phi, luôn cho rằng nữ tử đều thuần khiết ngây thơ như nàng ấy, hoàn toàn không biết giữa nữ nhân với nhau có thể có nhiều mưu mô thủ đoạn đến thế.

Sau đó mười ngày, Ninh Phi cũng coi như có thể rời giường đi lại. Theo tập tục đương triều, trong thời gian ở cữ không thể xuống giường. Ninh Phi để non, vì vậy đã quá thời gian ở cữ rồi. Và lại, một là, xưa nay bọn họ hoàn toàn chăm sóc nàng một cách không vui vẻ gì, trong phòng trống không có mỗi mình nàng. Hai là, nàng cũng không cho rằng “ở cữ” có căn cứ khoa học gì, thế là liền đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Thời tiết vào đông, không khí khô khốc, lạnh như băng. Nàng siết chặt áo lông nhưng vẫn không che hết được cái lạnh. Nàng đi dạo trong viện. Dù gì Từ Xán cũng là tham tướng, vì vậy ở trong kinh cũng có một khu vườn khá đẹp, không lớn nhưng quang cảnh được bố trí cũng tỉ mỉ. Nàng đi lững thững. Lộp nước trong hồ đã đông thành một tầng băng dày. Chung quanh đều là sự hiu quạnh của mùa đông.

Thân thể Ninh Phi không thoải mái, sau khi để non thì ngày càng yếu hơn, trong lòng thì tràn đầy tâm sự. Mấy ngày này, đêm nào nàng cũng phải thấy những kí ức, hình ảnh mà Giang Ngưng Phi chịu oan ức, chúng cứ hiện lên khiến nàng mất ngủ. Ninh Phi biết Từ Xán quan trọng đến thế nào đối với Giang Ngưng Phi, nhưng đáng tiếc là, loại đàn ông đó ở thời đại này có lẽ là một người khá tốt để mà phò tá cả đời, nhưng lại không phải kiểu người mà Ninh Phi thích.

Kiếp trước nàng chịu oan mà chết, có lẽ ông trời thương xót, thấy nàng bình sinh không có tội mà lại chịu khổ mất cả mạng, nên mới cho nàng một cuộc sống mới. Nhưng mà cái cuộc sống mới này...

Đang đi thì chợt nghe tiếng người từ trong rừng trúc thưa thớt.

Cây trúc không sống dễ dàng gì ở phương bắc, không biết tìm được giống trúc lạ này ở đâu mà sau trận tuyết lớn, trúc vẫn xanh tươi, cành lá không rơi rụng. Thấp thoáng đâu đó bên trong Ninh Phi nghe thấy một giọng nói quen tai: “Ngưng Phi muội muội đã không thể sinh nở, Từ thượng tướng vẫn trông mong phu quân có thêm nhiều con cháu chăm lo hương khói cho Từ gia, thiếp thấy hay là chàng nạp thêm một người thiếp đi?”

“Như vậy không được. Trong nhà tự dưỡng lại thêm một người lạ, ta không quen.”

“Lúc này phu quân còn nói không quen người lạ, vậy trước đây thiếp không phải là người lạ sao? Lẽ nào bây giờ phu quân ghét bỏ thiếp?”

“Công chúa... Ai da, nàng lại nói đi đâu vậy.”

Lúc này Ninh Phi đã nhìn thấy hai người đang nói chuyện. Chính là Từ Xán trong kí ức của Giang Ngưng Phi và Ngân Lâm công chúa Hàn Khuê Ngọc. Bụng công chúa rất to, quả nhiên là đáng vẻ mang thai. Trên mặt Từ Xán lộ ra một phần thương yêu cùng một phần khó xử, hắn nói nhỏ nhẹ xoa dịu công chúa, một bàn tay đặt lên bụng nàng xoa xoa.

Từ Xán này cùng Từ Xán trong kí ức của Giang Ngưng Phi không giống nhau. Giang Ngưng Phi luôn coi hắn là huynh trưởng, kính trọng mà yêu mến cho nên trong mắt nàng, Từ Xán cực kì cao lớn mạnh mẽ. Nhưng hiện giờ, nhìn ở khoảng cách gần như thế này, Từ Xán cao lớn mạnh mẽ thật nhưng không có uy, rất giống kiểu “Nho tướng” trong truyền thuyết. Trong khung cảnh tuyết trắng xóa, có một bóng người cao lớn đứng sừng sững, áo choàng màu tro phủ dài đến tận gót chân khiến Ninh Phi có một cảm giác khó nói thành lời.

Vì có nhân tố nghề nghiệp trong người nên Ninh Phi rất giỏi trong việc nhìn nhận người khác. Dạng đàn ông như Từ Xán, mặt mũi ngay thẳng không mưu mô, khỏe miệng lại hay cười, hoàn toàn không phải là loại người không biết lý lẽ. Ngày thường xử sự quang minh lỗi lạc, ra chiến trường cũng biết dùng mưu đường đường chính chính, nhưng mà để đối phó với lòng dạ đàn bà hiểm độc nhất thiên hạ thì vẫn kém một chút.

Đến giờ Ninh Phi vẫn chưa tự cảm thấy chính mình là người trong cuộc, mà giống như là người thứ ba nghi hoặc quan sát bọn họ vậy. Nhưng theo tính tình của nàng, nghe lén thế này nếu bị phát hiện thì cũng chẳng

phải việc gì xấu hổ cả, dù sao thì việc người ta đang nói cũng liên quan đến “kí chủ” của nàng. Nàng vẫn còn nhiều việc không rõ lắm, cần phải làm rõ trong thời gian ngắn nhất.

Lúc nàng còn sống thì nàng là một luật sư rất trẻ, dùng từ ngữ thời đại này mà gọi thì là “thầy kiện”. Thế nhân có khen chê không đồng nhất về nghề nghiệp này, nhưng đều cho rằng người làm nghề luật sư đều chẳng phải loại gì tốt đẹp, có thể hãm hại, lừa gạt đủ kiểu, mà ai ai cũng rất lành nghề. Bản tính Ninh Phi không xấu, nhưng các loại thủ đoạn đều là đã học nằm lòng, cuộc sống của nàng phong phú nhiều màu sắc, gặp phải trường hợp như Giang Ngưng Phi này hoàn toàn chẳng khiến nàng phải tốn chút sức.

Lại nghe Hàn Khuê Ngọc cùng Từ Xán nói qua nói lại rồi đến chuyện Giang Ngưng Phi ghen tị, Hàn Khuê Ngọc nói: “Tuy muội muội có hơi lo lắng linh tinh nhưng phu quân dù sao cũng đừng gán cái danh ”hay đổ kị” này lên người muội ấy.”

Ninh Phi xoa trán, khê than thở cho Giang Ngưng Phi, thế nào mà nàng ta bị hại thảm đến thế. Thanh mai trúc mã của Từ Xán rõ ràng là nàng ta, cuối cùng lại rơi vào cảnh Từ Xán không còn tin tưởng nàng chút gì, xem Ngân Lâm công chúa kia nói chuyện khéo tới mức nào.

Ninh Phi không hề biết mẫu thân của Hàn Khuê Ngọc xuất thân là nô tì ở phòng Giặt đồ, vì mưu mô thủ đoạn cao cường nên liên tục bước xa hơn những cung nữ khác, cuối cùng vươn tới vị trí hầu hạ bên người hoàng đế. Hàn Khuê Ngọc từ nhỏ đã như mưa dầm thấm lâu, rất biết cách làm thế nào để có được sự yêu thương từ nam nhân.

Từ Xán nói: “Khoảng thời gian này ta theo nàng, tha thứ cho sự tùy hứng của nàng ta. Lần này để non rõ ràng là nàng ấy không cẩn thận bị ngã, thế mà lại bảo do nàng đẩy ngã. Nếu không phải có quần gia, a hoàn làm chứng thì suýt nữa ta đã khiến nàng chịu oan. Trong phủ toàn khiến nàng phải phí công bận tâm.”

“Phu quân đừng nói nữa, chúng ta đều là người một nhà mà, đừng nói giọng xa lạ như thế.”

Từ Xán ôm Hàn Khuê Ngọc vào trong lòng, nói giọng thân thiết: “Ta còn nhớ nàng ấy ngày nhỏ thông minh đáng yêu là thế, lớn lên thay đổi cả rồi...” Im lặng một hồi lại nói tiếp: “Xem kia, ta lại nói đi đâu không biết. Quên đi, không nói chuyện nàng ta nữa, đỡ phải phiền lòng.”

Nói xong thì như hơi lờm về phía Ninh Phi một cái. Chỉ trong một lần liếc mắt mà Ninh Phi dường như nhận ra ý cảnh cáo trong đó. Ngân Lâm công chúa trong lòng Từ Xán hình như không phát hiện ra, nhắm mắt, yên lòng dựa vào ngực hắn. Hắn quan tâm nàng, mở áo choàng của mình ra bọc lấy cả người.

Cách một hàng trúc, nàng cùng Từ Xán giằng co trong im lặng. Trong lòng Ninh Phi có đủ loại tình cảm, nếu nói trước ngày hôm nay nàng còn chưa biết rõ sau này nên làm sao, thì hôm nay một màn này đã khiến nàng quyết tâm. Kiếp trước nàng lựa chọn nghề thầy kiện, càng có quy tắc đối với bản thân là “có oán báo oán, có thù báo thù”, kiếp này tất nhiên vẫn phải tuân theo tính tình của mình.

Từ Xán đã biết Giang Ngưng Phi ở gần từ lâu, hắn không biết Giang Ngưng Phi này đã hỗn bay phách lạc trong lúc dễ non mất rồi, bây giờ nhìn thấy thanh mai trúc mã này có thể xuống giường đi lại, càng cho rằng nàng đã khỏe lên rất nhiều. Trước đó vài ngày, hắn còn thương nàng dễ non mà ở cạnh chăm sóc những hai, ba ngày đêm. Bây giờ nhìn thấy, tất cả thật ra đều do Giang Ngưng Phi tự làm tự chịu, giả vờ bị ngã để đổ oan, mưu hại công chúa, không những hại bản thân mà còn hại đứa con trong bụng chưa ra đời.

Càng nghĩ hắn càng giận, càng thấy sự tức giận ngưng đọng lại giữa ngực hắn, hắn lại không hề biết rằng, mình tức giận như thế không phải vì tình cảm đã phai nhạt, mà là ngược lại hoàn toàn, là bởi vì hắn không thể chấp nhận người muội muội lương thiện đáng yêu như thế trong kí ức hắn, trở nên đổ kị ghen ghét như bây giờ.

Từ Xán lấy cơ hội nói chuyện cùng Ngân Lâm công chúa này, từng câu từng chữ đều là câu trách móc Giang Ngưng Phi. Nếu như là Giang Ngưng Phi của ngày xưa, chỉ sợ đã đau lòng muốn chết, nhưng tiếc là người hắn gặp hôm nay chính là Ninh Phi dám làm dám chịu, nghe mấy lời nói bóng nói gió đó của hắn, bước chân không hề lùi lại, trên mặt cũng chẳng biến đổi gì.

Từ Xán không ngờ ngày nay Giang Ngưng Phi lại không biết xấu hổ tới vậy, còn dám cùng hắn nhìn trừng trừng, chẳng có vẻ hổ thẹn.

Ninh Phi thở dài, càng ngày càng thấy cái lạnh thấm vào. Ở đây mùa đông rất lạnh. Nàng ngẩng đầu nhìn vào không trung, không biết những bông tuyết li ti kia đã rơi từ bao giờ. Không khí ngày càng lạnh, chẳng nhẽ một hạt bụi nào của thành thị ồn ào. Chết cũng chết rồi. Tới nay vẫn còn sống thì lại phải chịu sự mài dũa từ cuộc sống thêm lần nữa. Tuy nhiên nàng mặt dày nhiều thịt hơn Giang Ngưng Phi, chẳng sợ gì từ lâu.

Từ Xán ôm công chúa bỏ đi, không biết vì sao, tầm mắt của Giang Ngưng Phi cuối cùng nhìn lên bầu trời làm hẩn cảm nhận mơ hồ được một sự bất an.

Mùa đông gió mạnh, Ninh Phi ôm lấy bản thân mình rồi quay người rời khỏi.

Vốn dĩ nàng không phải loại người thù dai, nhưng trước sự mắng chửi chủ cũ thân thể này từ Từ Xán và Ngân Lâm công chúa kia, bất giác cảm thấy chút buồn bã. Ninh Phi luôn hiểu rõ, vì sự khác biệt trong tính cách và trí nhớ nên mới tạo nên sự bất đồng trong người nàng. Bây giờ nàng đã phải nhận quả khứ kia của Giang Ngưng Phi thì phải đảm đương cuộc đời của nữ tử này. Hiện tại nàng không những là một Ninh Phi đã chết, mà còn là Giang Ngưng Phi đã chết, vì vậy phải tính kĩ cho bản thân, không thể lại đi vào vết xe đổ.

Đường nhỏ lát đầy đá. Bước chân của Ninh Phi dường như đã bị băng tuyết làm đông cứng. Bọn người hầu xem Giang Ngưng Phi như một chủ nhân không cần tôn trọng từ lâu, mấy việc vặt vãnh cũng chẳng còn ai lo thay nàng. Tất nhiên cả chuyện giày tất qua mùa đông vẫn là đồ từ mùa thu. Vất vả lắm nàng mới về được tới sân của mình, thấy có người đang quét tuyết, là hai nô bộc nam đang nói cười không ngừng. Cầm chổi hất những đồng tuyết dưới đất kia lên áo người còn lại để chơi, thấy nàng đi tới thì đều dừng tay, im miệng, lặng lẽ quét tuyết. Về mặt có chút coi thường.

Ninh Phi cười mỉm, hỏi: “Xin hỏi hai vị đại ca, Thu Ngưng tỷ tỷ đâu rồi?”

Thu Ngưng là a hoàn mà phủ tướng quân phái tới cho nàng. Thực phẩm thuốc thang mấy ngày nay đều là nàng ta đảm nhiệm. Vì đã hai bảy hai tám tuổi nên trước đây, Giang Ngưng Phi cũng không dám gọi linh tinh, mà gọi một tiếng là tỷ tỷ. Ninh Phi hỏi nàng ta chẳng qua cũng chỉ là muốn một đôi giày mùa đông chống rét mà thôi.

Một trong hai nô bộc nam nói: “Do công chúa phái người tới hỏi tình hình của nhị phu nhân nên Thu Ngưng cô nương đã đến chỗ công chúa rồi.”

Ninh Phi nói tiếng cảm ơn rồi đi qua sân, về tới phòng mình.

Hoài An quốc coi trọng võ hơn văn. Các phòng trong mấy tiểu viện của phủ Từ Xán đều có lò sưởi ngấm, trong triều cũng trợ cấp ột số lượng than củi nhất định. Nhưng Ninh Phi vừa đặt chân vào phòng thì chẳng thấy ấm áp là bao. Buổi tối mấy ngày này còn khá, a hoàn lo liệu củi lửa còn nhớ thêm ít than cho đêm lạnh, nhưng đến buổi sáng, bọn a hoàn đều tới chỗ Từ Xán cùng công chúa lo liệu than củi xong xuôi rồi mới nhớ tới vị nhị phu nhân yếu ớt mới sinh xong này. Có khi có người còn quên khuấy đi.

Vì phòng có lò sưởi ngấm nên không hề có một chậu than nào, so với mấy phòng của bọn a hoàn càng khổ hơn.

Ninh Phi không phải là không muốn quần, mà là hiện giờ chẳng có sức. Nhớ lại nhưng năm qua nàng đều ăn no mặc đủ, tinh thần tốt nên mới sắp đặt hết bấy này tới bấy kia cho người ta nhảy, giờ thì thế này... vẫn là dưỡng bệnh cho khỏe rồi đi dạy dỗ mấy đứa tằm nhìn hạn hẹp kia.

Nghĩ tới đây, nàng cởi áo ngoài, phủ lên trên lớp chăn nhằm chắn gió, xong xuôi mới nằm vào trong chăn rồi run rẩy. Không có ai làm ấm giường cho nàng nên tất nhiên, trong chăn vẫn lạnh như bên ngoài. Qua một lúc lâu, cuối cùng mới thấy ấm lên một chút. Ninh Phi xoay người, mặt áp vào góc chăn dần chìm vào giấc ngủ.

Trong phòng ngủ yên tĩnh khác thường.

Đúng lúc này, tai ở ngoài chăn của Ninh Phi hình như nghe được tiếng động gì đó, nàng mở hé mắt, chợt giật mình vì trước mặt là một mảng sáng chói - là chiếc dao găm bóng loáng đang đặt trên mặt nàng. Trong lúc bị chói mắt, bỗng nhìn thấy bóng phản quang của một nam nhân đang đứng trước giường.

Nàng mở khe miệng định hỏi nhưng con dao găm kia lập tức đưa vào miệng. Lưỡi dao lạnh băng áp chặt lên mặt lưỡi, tên nam nhân kia nói nhỏ: “Nếu ngươi kêu lên ta sẽ cắt lưỡi ngươi.”

Ninh Phi lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng thấy rõ hình dáng tên kia. Mũi cao thẳng, hốc mắt sâu. Trên quần áo thô sơ màu nâu đã có không ít chỗ rách do vũ khí sắc nhọn chém ra, lộ rõ màu da trắng bóc bên dưới. Rất nhiều chỗ có vết máu, ngưng lại thành những mảng đen trên áo quần, nhìn thoáng qua thì có vẻ nghèo túng.

Ninh Phi mở to mắt, cái miệng ngu ngốc không phát ra được bất cứ âm thanh gì, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ mau chóng trốn đi, nghĩ đi nghĩ lại xem làm thế nào mới thoát khỏi tình cảnh trước mắt.

Tên này cũng không biết là có thân phận ra sao, màu tóc và màu mắt đều giống người Hoài An quốc. Thế nhưng đường nét khuôn mặt lại sắc nhọn, hơi khác khôn mặt tròn tròn của người Hoài An quốc một chút. Chẳng lẽ là kẻ thù của Từ Xán?

2. Q.1 - Chương 2: Viên Thuốc Khoét Tim Mực Xương, Hôi Không Chịu Nổi

Ninh Phi tưởng hẳn là kẻ thù của Từ Xán, nàng kêu a a nho nhỏ, dùng ánh mắt không ngừng ra ý cho hắn bỏ dao xuống.

Tên trộm cướp này có vẻ là thấy Ninh Phi cực kì phối hợp nên nói: “Nếu như ngươi không kêu lên thì nháy mắt hai lần.” Giọng hắn khàn đặc, trầm trầm, không đoán được là bao nhiêu tuổi.

Ninh Phi làm theo không chút do dự. Con dao găm kia cuối cùng đã rời khỏi miệng nàng, thế nhưng tình cảnh của Ninh Phi cũng không khác nhiều so với trước, bởi vì tên cướp lại kẻ dao vào cổ nàng. Ít ra thì nàng vẫn có thể nói được, mở miệng liền rửa sạch quan hệ giữa mình với Từ Xán: “Ngươi tìm nhằm người rồi. Nếu như muốn uy hiếp Từ Xán thì càng nên đến Ngân Sam viên bắt cóc vị Ngân Lâm công chúa kia mới đúng, ta ở trong Từ phủ không có tiếng nói gì cả.”

Tên cướp tiến sát lại nhìn kỹ Ninh Phi, hình như đang phán đoán xem có phải nàng này nói thật không. Một lát sau, hắn nở nụ cười: “Hóa ra đây là quý phủ của Từ Xán tham tướng? Thế nào... Thế nào...”

Hắn thay đổi vẻ mặt làm Ninh Phi ngẩn cả người. Vừa rồi người này còn mặt mày nghiêm trọng, hai mắt phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo từ dao găm, có vẻ đáng sợ vô cùng. Bây giờ nháy mắt đã thay đổi trở nên hơn ha hơn hờ. Càng quan trọng hơn là, tên này hoàn toàn không biết đây là phủ của Từ Xán mà còn tìm tới cửa, vậy chuyện này là thế nào đây?

Dường như cảm nhận được sự kinh ngạc của Ninh Phi, hắn ho hai tiếng, mặt đánh lại, lấy từ trong lòng một viên thuốc đen như bùn, đưa tới miệng của Ninh Phi rồi nói: “Tiểu cô nương nhà ngươi cũng coi như có chút thông minh, không hề kêu la lộn xộn. Hai nhà trước có đưa a hoàn kêu gào mù quáng đều bị ta giết rồi vứt cho chó ăn rồi, nếu ngươi muốn sống thì uống viên thuốc này cho ta.”

Ninh Phi rùng mình, thầm nghĩ trộm cướp dù nhả nhận thì vẫn là trộm cướp, thấy cái viên thuốc đen sì sì có lẫn sắc xanh kia ở gần miệng mình, khéo là thuốc độc khoét tim mực xương cũng không chừng, vì vậy nàng cắn chặt răng không chịu há mồm.

“Tiểu cô nương rất thông minh, nói thật cho ngươi biết, đây chính là thuốc viên khoét tim mực xương mà ta tự chế. Nếu như ngươi nghe lời, đợi sau khi ta chữa thương khỏi thì sẽ thưởng cho ngươi thuốc giải. Nếu không, sau một tháng, thuốc sẽ khiến lục phủ ngũ tạng của ngươi thối thành đồng bùn nhão, trước khi chết thì đau đớn vô cùng, sống không được mà chết cũng không xong.” Hắn thấy cổ nàng cứng như cổ gà vậy, chẳng chịu mở miệng, hắn đành cầm con dao ấn mạnh lên xương cổ một chút, Ninh Phi cảm thấy được cái đau, lập tức có máu chảy ra.

“Nuốt ngay!” Hắn nói.

Ninh Phi tự biết lần này không tránh được, đành há mồm cho viên thuốc kia vào. Trong miệng liền đầy mùi hôi thối, hôi đến mức miệng nàng chỉ muốn phun cái viên thuốc khoét tim mục xương kia ra ngoài. Nhưng tên trộm bóp miệng nàng lại, bóp cổ họng bắt nuốt xuống. Lúc hắt thở, Ninh Phi gần như không thở nổi, hai tay ôm lấy cổ mình, ho không ngừng ở trên giường như muốn ho ra cả phổi, nhưng làm thế nào cũng không ho ra được cái viên thuốc khiến người ta khó chịu kia.

Tên kia thấy nàng không ho ra được, trong lòng đắc ý, hắt bảo: “Đây chính là bí mật không truyền ra ngoài của Diệp gia nhà ta, thuốc chế tạo gia truyền, vào miệng sẽ tan, nuốt xong rồi có muốn nôn ra cũng không thể.”

Khó khăn lắm Ninh Phi mới ngừng ho, khóe mắt vẫn còn nước mắt, nàng ngẩng đầu nhìn về đắc ý của tên kia, trong lòng thầm nghĩ đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Nếu như là nàng ở kiếp trước thì làm gì có người nào dám nhảy lên đầu con hổ như nàng chứ. Không nhịn được mà nói: “Người có chắc đây là thuốc độc, mà không phải là ghét trên người người? Hôi thối đến vậy!”

Tên trộm ngăn người, hắt nói: “Ta để bên trong quần áo, cạnh da thịt nên tất nhiên sẽ ám mùi cơ thể ta rồi.” Nói xong, trên mặt lại nở nụ cười như muốn giết người: “Người tình nguyện nghĩ đây là thuốc độc, hay là tình nguyện nghĩ nó là ghét trên người ta?”

Ninh Phi đau khổ đến chết: “Nếu đây đúng là ghét trên người người thật thì không cần người hạ độc làm gì ắt công, ta lập tức chạy tới bên cái bờ, nôn tới chết.”

“... A, thế à...” Tên nọ bày ra vẻ mặt cổ quái, cuối cùng ại an ủi: “Người yên tâm, đây thật sự là thuốc độc đấy. Người cho ta đường thương ở đây, trước khi ta đi sẽ đưa thuốc giải cho. Một lời đã nói, tứ mã nan truy.” Hắt nói đến đây chợt hắt xì một cái mất cả hình tượng trộm cướp!

Ninh Phi bị hắt dồn ở trên giường nên khắp cổ và mặt đều húng đầy nước bọt của hắt, nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng con dao kia vẫn còn đặt trên cổ nàng.

Tên trộm dần mặt, cuối cùng mới khịt khịt mũi, cất giọng mang vẻ xin lỗi: “Là ta sai, không nên hắt xì vào người.” Vừa nói vừa dùng tay áo còn lại lau lau mặt Ninh Phi.

Ninh Phi vội vàng xin tha: “Đại thúc, xin người thương cho, dù sao thì thuốc độc ta cũng nuốt rồi, cũng biết thời thế nữa, người rút dao đi, ta tự lau là được.”

Tên trộm cười nhe răng: “Người nói cũng phải, đúng là tìm không ra nữ tử nào thức thời như người.” Nói xong thì rút dao về, Ninh Phi vội ngồi dậy, thầm mong tên này đừng có bệnh này bệnh nọ, không thì nàng đúng là bị hại cả đời.

Nàng đứng dậy, ra bên ngoài chỗ phòng a hoàn tìm một ấm nước nóng đang đặt trên chậu than, đổ nước vào chậu đồng rồi rửa cẩn thận lại khuôn mặt. Nàng biết tình cảnh của chính mình, cơ thể vẫn còn yếu, buổi sáng còn ra ngoài, gió thổi một trận đã thấy đầu óc choáng váng khó chịu, lúc quan trọng thế này không thể dụng nước lạnh.

Ai ngờ tên trộm đứng đằng sau lại cảm thán: “Nhà phú quý có rượu thịt thối, ngoài đường có người chết cồng. Người rửa có cái mặt cũng phải dùng nước nóng, cũng chẳng biết ngoài đường một năm có bao nhiêu tên ăn mày chết rét. Ta thật sự không quen nhìn loại nhà giàu như người.”

Ninh Phi hít một hơi sâu. Thầm oán không biết kiếp trước Giang Ngưng Phi có làm ra chuyện gì tội ác tày trời không mà luôn gặp phải người xấu thế này. Nàng nghĩ ngợi xong xuôi, quay người đối diện với người kia, lúc này mới nhìn rõ hơn một chút. Khóe mắt hắt hiện giờ mang ý khinh bỉ chán ghét. Nếu là hạng trộm cướp thông thường thì sẽ chẳng để ý cái gì mà nhà phú quý có rượu thịt thối, ngoài đường có người chết cồng.

Nàng hỏi: “Cuối cùng thì người là ai?”

Tên kia đáp: “Ta phải ở chỗ của người khoảng một hai tháng. Trong khoảng thời gian này phiền tới người nhiều. Yêu cầu của ta cũng không nhiều lắm, mỗi ngày hai bữa cơm bảo đảm là đủ, thời gian còn lại sẽ không tìm tới người gây sự.”

Ninh Phi nhú mày, người này không hề đáp gì cho câu hỏi. Đến giờ nàng vẫn không biết hẳn tới đây làm gì. Nhưng nhìn dáng vẻ nghèo túng của hắn, trước đó còn nói tới việc dưỡng thương, có lẽ là người giang hồ tạm trốn kẻ địch tới đây. Trước đến nay, người Hoài An quốc không qua lại với triều đình, nói như vậy thì Từ phủ đúng là một nơi trốn địch rất tốt.

“Không phải người định dưỡng thương ở đây một hai tháng sao? Ta phải gọi người thế nào đây?”

Tên kia nghĩ một lát mới đáp: “Tùy người. Ta họ Diệp. Người gọi ta là lão Diệp luôn đi.” Nói xong thì chẳng để ý tới Ninh Phi nữa mà ngồi luôn xuống giường nàng.

Lão Diệp? Lão gia? (hai từ đồng âm). Ninh Phi suýt nôn. Hắn nằm ngấn người trên giường nàng, vậy nàng còn đi đâu được đây? Ninh Phi đứng đó một lúc lại thấy đầu khó chịu choáng váng, trên người lạnh lẽo. Trong miệng vẫn còn mùi hôi thối, dù đã súc miệng nhưng vẫn còn bị ám ảnh.

Ninh Phi quyết định gọi hắn là Bùn Đất ca, nàng nói: “Ta sẽ không gọi người là lão Diệp lão gia gì gì đâu. Nhìn người cũng không lớn hơn ta nhiều tuổi, gọi người là Bùn Đất ca là được.”

Bùn Đất ca trợn mắt, thở dài, ra vẻ cụ non rồi nói: “Xem ra người đã khắc hận trong lòng viên thuốc khoét tim mục xương mà ta tự chế kia rồi. Thôi nếu người muốn thế thì theo người đi, cũng coi như ta nhập gia tùy tục, khách thuận theo chủ.” Nói xong lại đánh giá Ninh Phi: “Chẳng qua người cũng chỉ mới người sáu mươi bảy tuổi, sao lại nói ta không lớn hơn người là bao?”

Lúc này Ninh Phi mới nhớ ra Giang Ngưng Phi đúng là mười bảy tuổi, vừa rồi nàng lấy tuổi kiếp trước của mình mà tính. Người này thâm thúy, mặt mũi bị tro bụi dơ bẩn che bớt đi, nhìn dáng vẻ dường như là hai mươi sáu, hai mươi bảy, thế là lớn hơn Giang Ngưng Phi mười tuổi. Ở thời đại này, đừng nói là đại ca, dù người ta bảo chính mình là đại thúc thì nàng cũng phải gọi một cách ngoan ngoãn một tiếng “Bùn Đất đại thúc”.

Bùn Đất ca bật cười, có vẻ vui mừng. Cuối cùng lại nghiêm mặt rồi bảo: “Thôi cứ gọi ta là Bùn Đất ca là được rồi, đại thúc gì gì đấy không dám nhận đâu.” Hắn ngừng lại, nghiêng tai nghe ngóng: “Chắc là người hầu của người đã về, nói với bọn họ người cần một chậu than, phòng này lạnh chết đi mất.”

“Nếu ta có thể sai được a hoàn thì làm gì đến nỗi túng thiếu thế này?”

Bùn Đất ca nhú mày, hỏi một cách khó hiểu: “Người phú quý như các người cũng thật kì lạ, không sai được thì còn nuôi nhiều a hoàn thế làm gì? Ăn no rồi ngủ?”

“...”

Ninh Phi như ghen ở cổ. Nàng biết không thể nói rõ với hắn về mấy mưu mô xấu xa, chèn ép nhau giữa ba thế bầy thiếp được.

Có tiếng động ngoài sân, Bùn Đất ca biết có người sắp đến từ lâu, có thể thấy nội lực của tên này không thấp. Hắn nói hắn bị thương, không biết nếu không bị thương thì nội lực còn cao tới mức nào nữa? Chẳng lẽ đây chính là cao thủ giang hồ trong truyền thuyết? Ninh Phi nghĩ nghĩ rồi khoác thêm áo chuẩn bị đi ra ngoài.

“Người rất thông minh, nên biết làm thế nào để có thuốc giải. Ta đã nói rồi, thuốc phải tự chế, mà hiện tại trên người ta không có sẵn thuốc giải, nên người cũng đừng mong ép được ta lấy ra.” Bùn Đất ca nói xong liền buông màn, vận khí ở bên trong.

Ninh Phi nổi giận đùng đùng, vừa nói chưa được mấy câu hay ho, đối phương lại khơi lên cái chuyện chẳng dễ chịu kia. Gần đây nàng gặp đủ chuyện không thuận lợi, lúc đầu là ở kiếp trước gặp phải một vụ án rắc rối phiền phức, bản thân nhất thời không để ý kĩ đã bị đối phương cho thấm bại, sau đó sống lại ở đây thì phải chịu ngay sự đau đớn khi dễ non, rõ ràng không phải do nàng làm ra mà lại bắt nàng phải chịu, lại bị Từ Xán cùng vị công chúa kia làm nhục mình, bây giờ còn bị cái tên khốn nạn quần áo tả tơi này tìm tới cửa.

Vậy đấy, nếu mà nàng không ở vào vị trí này, Ninh Phi có lẽ đang ngồi thưởng thức tên Bùn Đất ca kia, hắn coi phú quý như kẻ địch nhưng không quá khích, quần áo rách rưới nhưng rất coi trọng lễ độ của quân tử. Nếu phải nói ra tật xấu thì đúng là chuyện hắn ta không ưa sạch sẽ làm Ninh Phi cũng hết chỗ nói.

Lại nói tới Ninh Phi hậm hực đi ra ngoài cửa, thấy a hoàn hầu hạ Giang Ngưng Phi là Thu Ngưng đang được vây quanh bởi một đám a hoàn nhỏ tuổi đi về phía dãy phòng cho người hầu.

Ninh Phi cũng chẳng muốn xị mặt ra đâu, nhưng trong phòng đang có một đại thần mặt mày u ám kia kia, nàng cũng chỉ học theo mà thôi. Thu Ngưng cùng mấy a hoàn nhìn thấy nhị phu nhân như vậy thì dần ngừng nói cười. Thu Ngưng đứng giữa đám a hoàn, cũng chẳng mở miệng hỏi, sau cùng thấy xấu hổ mới phẩy tay bảo bọn a hoàn tản đi.

Trước đây Giang Ngưng Phi luôn phải chạy tới trước mặt Từ Xán khóc lóc kể lể thì mới sai nổi người hầu kẻ hạ, sau này Từ Xán cũng chán nản, không thèm để ý nữa, còn mắng Giang Ngưng Phi không quản nổi a hoàn, không có năng lực của nữ chủ nhân trong phủ. Nếu là ở trong quân doanh thì nàng đã bị xử lý theo quân pháp vì không làm được việc. Từ đó về sau, cuộc sống của người hầu trong viện ngày càng nhàn hạ.

Ninh Phi nói với nàng: “Trong phòng ta chẳng có lấy một chậu than, trời mùa đông thì lạnh căm căm, người đi lấy giúp ta một chậu đi.”

“Từ chủ nhân đã nói rồi, trong phòng có lò sưởi ngấm, mùa đông không cần chậu than. Công chúa cũng có ý như thế, nói là trong phòng vốn không thoáng khí, để thoải mái thì chắc chắn phải mua than ngân sương, lại thêm một khoản chi tiêu không nhỏ. Hiện giờ Từ chủ nhân đang cần mở rộng quan hệ nên chi tiêu trong phủ nếu không cần thiết thì bớt được chút nào hay chút ấy.”

“Nói thì nói thế, ý của tướng quân và công chúa cũng đúng, nhưng phòng ta có lò sưởi ngấm nhưng chẳng thắp lửa, chậu than thì không có, còn chẳng bằng phòng ở của a hoàn nữa.”

Thu Ngưng ngày càng tỏ vẻ không quan tâm: “Nhị phu nhân đợi một chút, đến đêm tự có a hoàn lo liệu củi lửa cho lò sưởi sau phòng phu nhân ngay.”

Ninh Phi nhìn vẻ mặt của nàng ta, biết rằng a hoàn này đã lâu không được dạy dỗ, làm việc chậm chạp, nàng vui vẻ vẫy tay: “Người đi vào phòng với ta.”

“Nhị phu nhân có lời gì thì nói ngay ở đây đi. Công chúa bảo mấy hôm trước người để non, suýt nữa xuất huyết, bây giờ vẫn còn trong thời gian ở cũ, sợ là trong phòng có nhiều người thì không khí nhiễm bẩn, làm bẩn phổi của người, thôi cứ để chúng tiểu nhân ít vào trong thôi.”

Ninh Phi cũng không nói, đôi mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Thu Ngưng. Nàng ta tự hỏi trong lòng không hiểu hôm nay nhị phu nhân làm sao, bình thường chẳng bao giờ có vẻ mặt âm u như thế. Cuối cùng không chịu được, đành đáp: “Phu nhân có chuyện gì, tiểu nhân đi vào nghe cũng được.”

Nàng ta đâu biết trong cái xác thịt của Giang Ngưng Phi hiện tại là một con sói dữ. Kiếp trước Ninh Phi làm nhận bao nhiêu vụ án, không ít lần phải giao du cùng xã hội đen. Mấy đại ca hô mưa gọi gió kia cần tri thức cùng tài năng của nàng, còn gọi nàng một cách kính trọng là Ninh Phi tỷ. Thu Ngưng chẳng qua chỉ là một a hoàn trong quý phủ tướng quân, sao có thể chống chọi được ánh mắt của nàng?

Ninh Phi đi vào phòng, đến trước ngăn để châu báu, lấy ra một bông hoa nhỏ bằng bạc, cầm trong lòng bàn tay rồi quay người nói với Thu Ngưng: “Thu Ngưng, người qua đây.”

Thu Ngưng đã hơn hai mươi tuổi. Trước khi Giang Ngưng Phi vào phủ thì nàng ta đã theo hầu bên người Từ Xán, sau này thì bị điều sang đây phục vụ nhị phu nhân, vì vậy càng ngày càng tắc trách, cả ngày oán hận số mình không tốt, phải theo hầu hạ cái vị thất sủng. Lúc này nàng ngày càng thấy do dự, không hiểu tiểu nha đầu ngu ngốc này hôm nay ăn nhầm thuốc gì?

Ninh Phi duỗi từng ngón tay ra, đóa mẫu đơn bằng bạc kia dần hiện lên trước mắt Thu Ngưng. Đóa mẫu đơn không lớn lắm, to như quả trứng chim cút, nhưng các cánh hoa lại rất cầu kì, mỏng như cánh ve. Bàn tay nắm lại giống như nắm vải, mềm mại nhưng dẻo dai.

Đóa hoa bạc này là quà Từ Xán tặng cho Giang Ngưng Phi rất lâu về trước, từ lúc tình cảm hai người vẫn còn thâm thiết. Từ Xán vì muốn thấy Giang Ngưng Phi cười mà không tiếc tiền mua về một đóa hoa bằng bạc, còn nói là hoa tươi xứng mỹ nhân, hoa bạc để được lâu hơn hoa tươi, tình cảm của bọn họ cũng là mãi mãi. Đáng tiếc là hiện giờ hoa vẫn đẹp, người đã thay lòng.

Thu Ngưng thấy nhị phu nhân luôn không rời đóa hoa tinh xảo này, nữ nhân sinh ra đã thích cái đẹp, cho dù là a hoàn cũng vậy. Vì nàng biết đóa hoa độc đáo này dù có muốn cũng không được, nên chưa từng xin, thật ra trong lòng đã mơ ước có nó từ lâu.

Tính cách Ninh Phi đúng là độc ác như thế, nàng hay lấy lòng người ta đùa giỡn trong tay, thường ngày chỉ là lừa dối thủ đoạn mà thôi, nhưng nếu như gặp người nào đáng giận thật thì tất nhiên, sẽ không dễ dàng buông tha.

Nàng nói: “Mấy ngày nay trên người ta không thoải mái, người quan tâm một chút, đóa mẫu đơn này ta tặng người, coi như chút lòng biết ơn.”

Thu Ngưng chối từ không nhận, nhưng sau thấy Ninh Phi có vẻ chân thành, cũng biết rằng nhị phu nhân này chẳng có mưu mô gì, vì vậy nàng ra vẻ từ chối mãi không được nên nhận lấy. Sau đó vui mừng hơn hớn đi lấy cho Ninh Phi hai chậu than, còn sai a hoàn đưa đến đây một gói than ngân sương hảo hạng chẳng biết từ đâu mà có.

Ninh Phi hỏi thì nàng ta đáp: “Sau khi công chúa gả cho Từ chủ nhân, mùa đông mỗi năm trong cung đều đưa nửa xe than đến, vì lò sưởi phòng công chúa có đủ than rồi nên cũng chẳng dùng hết là bao. Đây là than từ năm ngoái, không dùng thì cũng ảm thôi.”

Sau khi tiễn Thu Ngưng đi, Bùn Đất ca vén màn lên, trên mặt là vẻ dở khóc dở cười: “Ta còn tưởng chỗ này của người là ”nhà phú quý đầy rượu thịt thối“, chẳng ngờ hóa ra người thuộc về ”trên đường có người chết rét“. Nhà người ta nhiều than đến mức không đốt hết, người thì lại phải cầm tiền bạc ra mua để đốt.”

Ninh Phi đến ngồi trên giường, hơ tay trên chậu than, qua một lúc mới thấy thân thể ấm lên chút. Đầu cũng không đau như trước. Dần dần phục hồi sức khỏe. Nàng đến đây chưa được mười ngày, bên cạnh đều là mấy con mắt khinh thường của người hầu kẻ hạ, đến một a hoàn cũng phải ra ngoài vẫy vẫy tay, chẳng có ai để mà nói chuyện.

Hiện giờ tuy cái tên Bùn Đất ca này đáng giận, còn ép nàng ăn viên thuốc độc gì gì kia, nhưng dù gì cũng coi như cùng đứng trên một chiến tuyến, hai người không có xung đột về lợi ích. Tâm trạng nàng đã dễ chịu hơn, lúc lâu sau mới nói: “Giống như Lỗ Tấn tiên sinh đã nói, đây là xã hội người ăn thịt người. Nếu như người không ăn người ta thì cứ đợi bọn sói lang đến ăn sạch người không còn một mẫu xương.”

Bùn Đất ca nghe xong, hình như suy nghĩ gì đó, hần cúi đầu trầm ngâm.

Ninh Phi giật mình, nghĩ lại lời mình vừa nói, mở miệng dè dặt hỏi hần: “Người biết Lỗ Tấn?”

“Không quen.”

“... Vậy người không thấy kì lạ sao? Tự dưng lại nhắc đến một người khác...”

“Ta cần gì phải thấy kì lạ vì một người không quen biết?”

... Xem ra tên này đúng là một người qua loa đại khái. Ninh Phi không còn gì để nói.

Ninh Phi nói với Bùn Đất ca: “Cơ thể ta hiện không khỏe, mà người cũng muốn ở đây dưỡng thương. Ta rất mong người dưỡng thương cho nhanh đi, nhưng người cũng thấy đấy, người hầu a hoàn trên dưới trong phủ này đều không nghe lời ta, hôm nay ta phải dạy dỗ a hoàn kia một chút để sau này còn dễ bề sai vặt. Thế nên hôm nay người đến chỗ để củi nghỉ tạm đi, ngài mai ở lại đây sau.”

Bùn Đất ca không do dự, quyết định rất nhanh: “Cũng được, ai cũng có việc khó xử riêng.” Nói xong cũng chẳng phí lời thêm nữa, đứng dậy phi qua cửa sổ. Ninh Phi thấy một bóng người thoáng qua rồi chẳng thấy đâu, chỉ còn lại cánh cửa sổ mở một nửa đang kêu kêu kẹt trong gió.

3. Q.1 - Chương 3: Độc Trị Độc, Ra Tay Trước Đoạt Thế Mạnh

Ninh Phi sẩy quần áo cho ẩm rồi hít vào thật sâu. Bụng lại đau, nhưng cũng chẳng còn sự lựa chọn nào, nàng cũng chỉ vì sự sinh tồn của bản thân mà dốc sức thôi. Nàng kêu to: “Người đâu!”

Không lâu sau, Thu Ngưng dẫn theo hai a hoàn nhanh nhẹn đi vào, thấy Ninh Phi đi tới đi lui như kiến bò trên chảo nóng, trên trán thì lấm tấm mồ hôi. Ninh Phi hỏi một cách sốt sắng: “Có ai thấy đóa mẫu đơn bạc của ta không?”

Người hầu ở trong phòng đều biết nàng có một đóa hoa mẫu đơn bằng bạc, còn về chuyện đó là quà Từ Xán tặng cho Giang Ngưng Phi trước khi vào kinh thì người hầu cũng không biết rõ. Vừa rồi Thu Ngưng mới nhận từ tay Ninh Phi xong, bây giờ nghe nàng liên miệng hỏi tới đóa mẫu đơn thì vô cùng sửng sốt.

Dù sao Thu Ngưng cũng là đại a hoàn dày dặn kinh nghiệm trong phủ, dưới chân không biết đã giẫm lên bao nhiêu người hầu mới trèo lên được vị trí như ngày này, việc xấu đã làm không ít. Thái độ khôn khéo, lúc này thì trách cứ: “Nhị phu nhân nói gì vậy, vừa rồi không phải người bảo là thưởng cho tiểu nhân sao? Bây giờ nó đang ở tủ đầu giường của tiểu nhân ấy.”

Ninh Phi đã dự đoán đủ loại phản ứng của Thu Ngưng, kém cỏi nhất là áp a áp úng, tiếp tới là liêu mạng phủ nhận, còn dưới tình hình này vẫn không sợ hãi, rũ sạch quan hệ, loại này chính là khó đối phó nhất. Có thể thấy trên dưới Từ phủ chẳng có ai tốt đẹp, thế nào mà loại người như Ngân Lâm công chúa hô mưa gọi gió, còn Giang Ngưng Phi thì ai gặp cũng khinh.

Nhưng trình độ của Ninh Phi vẫn cao hơn Thu Ngưng một bậc, nàng không nói nhiều lời, lập tức chỉ vào Thu Ngưng mà mắng: “Người nói vớ vẩn gì vậy? Dù có mất cái mạng này vào tay người thì ta cũng không thể giao đóa mẫu đơn đó cho người khác!” Vừa nói vừa đi vào phòng bên hông.

Trong khu viện của Ninh Phi, bọn a hoàn ở trong một phòng có nhiều giường, còn có một gian phòng khác được phân riêng cho đại a hoàn có thân phận tương đối cao.

Hai a hoàn nhanh nhẹn theo Thu Ngưng đi vào gian phòng đó, trước đây cùng hợp lại với Thu Ngưng chen ép Giang Ngưng Phi, nhưng cũng bị Thu Ngưng với danh nghĩa là đại a hoàn bắt nạt.

Ninh Phi nhìn thấu lòng dạ các nàng, đều thuộc loại người như Ngân Lâm công chúa và Thu Ngưng, chỉ có thể ngày ngày cầu thần bái phật làm sao để mình không bao giờ nghèo túng, bởi vì loại người như các nàng lúc giàu sang sẽ có cả đoàn người vây quanh, nhưng một khi thất thế, ai cũng sẽ muốn giẫm đạp lên cho hả giận.

Bên ngoài cửa rất nhanh liền có nhiều người đến xem, phần lớn đều là những người bị Thu Ngưng ăn hiếp nhưng không dám kêu. Bình thường bọn họ cũng không để ý lắm tới vị nhị phu nhân này, nhưng vẫn vui mừng khi thấy nhị phu nhân chính Thu Ngưng theo mong mỏi của bọn họ.

Ninh Phi đứng ở cửa phòng Thu Ngưng, chặn Thu Ngưng ở trong phòng, hai tay chống hông rồi mắng: “Sáng sớm nay ta còn thấy, thế mà người vừa mang than vào phòng thì đã chẳng thấy đâu nữa rồi. Rõ ràng là người lấy trộm, còn không mau lấy ra đây?”

Thu Ngưng đứng trong phòng giải thích, nhưng tiếng buồn chuyện bên ngoài lại to, bọn người hầu chỉ nghe tiếng mắng nhiếc của Ninh Phi.

Không lâu sau, Thu Ngưng đi ra, trong lòng bàn tay là một đóa hoa mẫu đơn tinh xảo bằng bạc, hung hăng đưa cho Ninh Phi: “Nếu nhị phu nhân đã keo kiệt đến thế thì ngay từ đầu đừng bảo là thưởng cho tiểu nhân. Thu Ngưng này là người thế nào chứ, lẽ nào lại tham hai ba đồng của người?”

Đám người hầu túm tụm bên ngoài không dám lên tiếng, nghếch cổ lên xem chuyện hay. Ninh Phi lại lôi Thu Ngưng ra ngoài sân, bọn họ thầm nghĩ chắc nhị phu nhân lại tái phát bệnh cũ, đi tìm tướng quân để mách đây.

Thu Ngưng không cho là vậy, nàng ta thấy nhị phu nhân này vẫn chưa đủ trình, bảo là đóa hoa bạc do nàng ta trộm, tướng quân liền tin nàng vu khống luôn chắc? Lúc đó có cả Ngân Lâm công chúa ở bên, từ trước đến nay Ngân Lâm công chúa không ưa gì nhị phu nhân, khó tránh khỏi sẽ cho nhị phu nhân này đẹp mặt

ngay. Nàng nghĩ đến đây thì bật cười, chẳng giầy dựa mà để mặc Ninh Phi kéo mình tới Ngân Sam viên chỗ tướng quân và Ngân Lâm công chúa đang ở.

Lại nói tới tên Bùn Đất ca vốn tên là Diệp Vân Thanh, hẳn một mình tới thủ đô Hoài Trung của Hoài An quốc, không ngờ gặp phải kẻ địch lâu nay. Đối phương ranh ma, người đông thế mạnh cực khó đối phó, mà hẳn cũng chẳng ngại núp bóng gia quyến nhà phú quý, thế là quyết định cứ lưu lại ở đây đã, đợi gió thổi qua lại lên đường.

Ban đầu Diệp Vân Thanh nghe những lời của Ninh Phi, biết nàng muốn áp chế vẻ kiêu ngạo của a hoàn bên người. Trước đây hẳn cũng từng phải quản lý, quản lý việc ăn uống ngủ nghỉ cả chục nghìn người trên dưới trong khoảng hai năm, biết rõ những khó khăn vất vả đó. Chỉ là không biết dạng nữ tử yếu ớt không chịu nổi cơn gió này sẽ xử lý a hoàn kiêu ngạo kia ra sao.

Ninh Phi bảo hẳn tạm lánh vào phòng chứa củi, Diệp Vân Thanh là hạng cáo già xảo quyệt, tất nhiên sẽ không ngoan ngoãn đến ngồi xổm ở phòng chứa củi. Dù đã có viên thuốc khoét tim mục xương kia, nhưng hẳn từng trải trong giang hồ nhiều năm, biết rõ lòng người hiểm ác, tuyệt đối không đem tính mạng mình giao vào tay nhị phu nhân của Từ Xán. Hôm nay tiểu nha đầu kia bảo hẳn đến phòng chứa củi, không biết chừng ngày mai nàng ta sẽ bảo Từ Xán phái người đến bắt hẳn.

Thế là Diệp Vân Thanh ỷ vào tài cao, gan cũng lớn, hẳn vào ở trong Ngân Sam viên mà nghe tiếng đã lâu, nằm yên trên xà nhà trong gian phòng.

Ngân Sam viên là do Từ Xán xây cho công chúa đương triều. Trong hoàng cung cũng chỉ một số tiền, mời cả thợ thủ công tới xây dựng trang trí, quả nhiên là hoa lệ đến xa xỉ. Cột nhà to bằng hai người ôm. Diệp Vân Thanh nằm bên trên, cả người áp vào cái xà gỗ, không làm rơi xuống một hạt bụi nào.

Khi hẳn đến không có ai nên liền nằm xuống vận khí, đồng thời suy nghĩ đường lui cùng kế sách. Chuyện bên nhà hẳn tuy nhiều, cũng may giữa Sơn Nhạc quốc và Hoài An quốc tạm thời không có chiến tranh, mấy vị huynh đệ cùng vai vế với hẳn cũng có thể tự mình ứng phó được. Mà phe cánh bên dưới bọn họ cũng đã mạnh, dù hai ba tháng hẳn không về thì cũng không đến mức xảy ra chuyện gì nghiêm trọng không thể挽回.

Vì vậy hẳn yên tâm ngồi ngắm nghĩ tình cảnh hiện tại của mình. Trước mặt khó tránh hiện lên vẻ méo xệch của nha đầu kia khi đôi co với hẳn về chuyện cái viên thuốc cuối cùng là cặn ghét hay là thuốc độc. Từ nhỏ hẳn lớn lên trong nhà quan, chứng kiến nữ nhân phần lớn đều bắt nạt kẻ yếu, lừa gạt, lá gan thì nhỏ, nên hẳn ghét nhất là cái loại này. Sau khi lớn lên cũng coi nữ nhân như rắn rết, thường rất cẩn thận hoặc đối phó hung hăng.

Thế nhưng tiểu cô nương được gọi là “nhị phu nhân” của Từ phủ kia cũng thật hay ho, nữ nhân nhà người ta thấy kẻ cướp không phải đều hô lớn cứu mạng à? Sau khi cô nam quả nữ ở chung phòng không phải đều một lòng tự vẫn để bảo toàn danh tiết sao? Sau khi bị hạ độc cũng không năn nỉ cầu xin thuốc giải... Thế mà lại có kiểu phản ứng thế kia...

Diệp Vân Thanh lắc đầu, thở dài. Hẳn đi đêm lắm cuối cùng cũng gặp ma, bắt nạt mấy gia quyến nhiều nhà rồi, hôm nay cuối cùng cũng gặp loại biến thái không thể lý giải theo suy nghĩ thông thường. Nhưng hẳn có bản lĩnh, vì thời niên thiếu hẳn gặp không ít khó khăn gian khổ, đủ loại chuyện, nhìn người cũng chuẩn, thận trọng hơn người thường. Nhị phu nhân Từ phủ tuổi còn trẻ nhưng lại có thể thu xếp ổn thỏa. Nếu dùng một từ để nói lên cảm giác mà nàng ta đem lại, thì từ đó chính là “ổn” (vững vàng kiên định).

Hẳn mới vận khí được một lúc thì chợt nghe tiếng người ồn ào bên ngoài, đang dần đi về đây. Sau đó có người hầu tiến vào phòng lớn, báo tin vào gian phòng phía đông: “Bẩm Từ chủ nhân, công chúa. Nhị phu nhân kéo đại a hoàn của Phương Phi uyển đến, nói là nàng ta ăn trộm đồ của nhị phu nhân nhưng không chịu nhận.”

Không lâu sau, bên trong truyền ra tiếng quần áo sột xoạt. Diệp Vân Thanh nhìn ra ngoài xem sắc trời, vẫn chưa đến giờ cơm trưa, thậm chí đôi vợ chồng này đúng là tình cảm thâm thiết như rơm khô bén lửa, đến giờ này rồi còn chưa rời giường.

Hẳn chợt sững sốt, trong những âm thanh bên ngoài có lẫn giọng của vị nhị phu nhân Từ phủ kia. Nàng ta tới đây làm gì, chẳng lẽ vẫn là một màn khóc lóc kể lể đòi tự vẫn? Ai da, hóa ra nhị phu nhân này có tính

cách như thế sao? Không đúng, vừa nãy hấn dùng dao kề cổ nàng, nàng cũng không thể hiện sự yếu ớt như vậy.

À đúng, nha đầu kia tên là gì nhỉ, lát nữa phải hỏi nữa, nếu không lại không biết xưng hô ra sao. Lúc Diệp Vân Thanh nghĩ vậy thì bỗng giật mình, người ta là gia quyến của tướng quân, hấn lại còn có ý định làm quen, còn nghĩ gọi tên thế nào, tiếp đến chẳng lẽ là muốn kết nghĩa huynh muội?

Từ Xán đang ân ái mặn nồng cùng Ngân Lâm công chúa trong phòng, bỗng nghe có người ở ngoài bấm báo, lại là Giang Ngưng Phi chạy tới khóc lóc, phiền phức. Hấn không chịu nổi nữa, bực mình đứng phắt dậy. Khoác thêm áo choàng rồi đi ra ngoài, định sai người hầu đuổi nàng về.

Hấn đang định mở miệng thì Ngân Lâm công chúa đang ngả người trên giường chợt nói: “Muội muội vẫn còn nhỏ tuổi, chắc là gặp phải chuyện gì tồi tệ cũng không chừng. Chúng ta đều lớn hơn nàng mấy tuổi, xảy ra chuyện thì vẫn nên che chở nàng.”

Từ Xán thở dài, quay người ngồi xuống, ôm lấy Ngân Lâm, sau cùng vẫn thở dài một hơi: “Khuê Ngọc, nàng thật là lương thiện. Nếu nha đầu Ngưng Phi kia cũng hiểu chuyện như nàng thì tốt biết bao.”

Ngân Lâm mỉm cười: “Muội muội còn nhỏ mà, hai năm nữa sẽ hiểu thôi.”

Từ Xán lạnh lùng nói: “Còn nhỏ? Nữ tử ngoài kia bằng tuổi nàng ta đã có hai đứa con rồi.”

Ngân Lâm lại trách cứ: “Từ Xán, chàng nói vậy là ý gì? Đang trách thiếp không sinh được nhiều con?”

Có loại nam nhân, nếu là nữ nhân mà hấn khinh thường thì làm gì cũng đều là sai, còn nữ nhân mà hấn coi trọng làm gì cũng đúng, cũng tốt. Lúc còn thất thiết với Giang Ngưng Phi, thì hấn thấy từng cử chỉ hành động của nàng đều hồn nhiên gây thơ, giờ lại coi thành cố tình gây sự. Lại ví dụ như Ngân Lâm vừa trách khéo hấn hai câu, Từ Xán lại thấy đó là lời trách yêu, tràn đầy ngọt ngào. Nhưng nếu là do Giang Ngưng Phi nói thì hấn sẽ cảm thấy tổn thương lòng tự trọng.

Từ Xán thấy Ngân Lâm trách hấn, liền biết đã quá lời, vội vàng cười lấy lòng: “Ta đâu có ý đấy, nàng đừng nghĩ lung tung.” Ôm nàng, xoa xoa lên bụng: “Con của chúng ta đang nhìn nàng đấy, nàng thế này chẳng phải khiến con cười cho sao?”

Ngân Lâm buồn cười, nàng đẩy hấn một cái: “Chàng xoa cái gì mà xoa, còn không mau ra ngoài xem là có chuyện gì đi?”

Diệp Vân Thanh nằm trên xà nhà phòng bên ngoài nghe thấy hết nhưng không lên tiếng, hấn cũng chỉ có thể yên lặng mà thôi. Thầm nghĩ may mà mấy huynh đệ thân thiết của hấn vẫn bình thường, cưới vợ cũng không đến mức nhõng nhẽo buồn nôn như thế. Tuy hấn bị thương, rách rưới, nhưng nội lực không tổn hao là bao. Từ Xán giỏi cưỡi ngựa bắn cung, còn về bản lĩnh của dân giang hồ thì hấn không tinh thông, thế là chẳng hề phát hiện ra có tên đầu trộm đuôi cướp đang nghe lén trên xà nhà phòng ngoài.

Ninh Phi đã lòi Thu Ngưng đi vào trong. Một lúc lâu sau mới thấy Từ Xán đỡ Ngân Lâm công chúa đi ra từ gian phòng phía đông. Sau khi đỡ nàng ngồi yên trên ghế chủ tọa thì mới xoay người đối mặt với Ninh Phi, sắc mặt cực kì khó chịu.

Ninh Phi hơi lùi lại. Sáng nay nàng mới gặp mặt Từ Xán, tới lúc đó mới biết hấn cực không vừa ý với mình.

Ngân Lâm ở phía sau lưng Từ Xán cười nói: “Sao muội muội lại tới thế, không phải đang ở cử ư? Trời lạnh thế này mà ra ngoài đi lại, sau này bị bệnh thì khổ làm sao. Nếu có cần gì thì sai người hầu tới báo một tiếng là được.”

Trong lòng Ninh Phi thầm quyết định, chỉ cần có loại người hai mặt như Ngân Lâm công chúa ở đây thì chuyện này sẽ thành công. Nàng đẩy Thu Ngưng quỳ xuống rồi bước lên hai bước ôm lấy thắt lưng Từ Xán, bắt đầu khóc thút thít.

Nếu nói về khả năng khóc lóc thì Ninh Phi không giỏi, nhưng mà Giang Ngưng Phi thì quá giỏi. Ninh Phi chỉ là kẻ thừa kế ỨC và thân thể của Giang Ngưng Phi mà thôi, tự dưng lại có thêm một khả năng, không dùng thì quá phí. Vừa khóc liền khóc như mưa. Từ Xán nhớ lại tình nghĩa thanh mai trúc mã thời niên thiếu, cũng không tránh khỏi lo lắng, hấn dịu dàng hỏi: “Sao thế, ai bắt nạt nàng?”

Ninh Phi chỉ tay vào Thu Ngưng, Ngân Lâm công chúa và Từ Xán liền nhìn chăm chăm vào nàng ta. Hai người đều biết Thu Ngưng, lúc năm hết tết đến vừa qua, Thu Ngưng cũng không quên biếu xén chút đỉnh cho a hoàn bên người của công chúa. Từ Xán và Ngân Lâm nhìn nhau khó hiểu.

Ngân Lâm hỏi: “Thu Ngưng, cuối cùng là chuyện gì? Nhị phu nhân không nói rõ lắm, người nói đi.”

Thu Ngưng kể ngắn gọn đầu đuôi, chỉ giấu mỗi chuyện nàng ta đem cho Giang Ngưng Phi một gói to than ngân sương.

Có câu “kém một chiêu cờ”. Vùng đất mà hai người chơi cờ tranh nhau không ngừng luôn được quyết định trong một hai nước. Lầm một nước thua cả bàn cờ. Ban đầu Thu Ngưng không thêm giầy dựa, đi theo Ninh Phi tới đây phân bua, nàng vốn cho rằng tướng quân chán nhị phu nhân này rồi, mà công chúa và nhị phu nhân không hợp nhau, tất nhiên nàng sẽ nhân cơ hội góp một tay khiến hình tượng của nhị phu nhân giảm một bậc trong lòng tướng quân.

Một chiêu cao tay hơn của Ninh Phi so với Thu Ngưng chính là sự hiểu biết về phu quân trong việc đối xử với người khác. Kiếp trước, cũng vì có năng lực nên không ai dám bắt nạt nàng. Đến giờ, người ta không biết nàng có khả năng, nàng sẽ cho bọn họ sáng mắt ra một chút.

Đúng là Từ Xán khó chịu với kiểu khóc lóc dây dưa của Giang Ngưng Phi, thế nhưng hắn là nam nhân, lại còn là kiểu nam nhân truyền thống đầy trách nhiệm, tất nhiên sẽ không chịu được khi nữ nhân trong sự bao bọc của hắn bị ăn hiếp. Thế rồi khi Ninh Phi nói ra thứ bị ăn trộm là đóa hoa mẫu đơn bằng bạc mà Từ Xán tặng nàng, hắn liền xanh cả mặt.

Ngân Lâm công chúa khó chịu với Giang Ngưng Phi, nhưng đó là trong lòng. Còn nếu ở trước mặt Từ Xán, nàng ta chỉ hận không thể dát vàng lên mặt mình để biến thành đức mẹ mà thôi.

Cuộc chiến giữa nữ nhân, chiêu thức hạ sách nhất chính là nói xấu tình địch, chiêu này lại cũng khiến bản thân trở nên tầm thường, trở nên xấu tính trong mắt tình lang. Chiêu thức cao hơn đó là vừa khen tình địch, đồng thời nâng mình lên một vị trí rất cao, dùng thái độ khoan dung ra so với bụng dạ hẹp hòi kia của tình địch, tình lang nhất định sẽ ngày càng quần quýt lấy nàng.

Ninh Phi rất thức thời kể lể: “Thu Ngưng hầu hạ chậm chạp thiếp cũng không để bụng, thấy thiếp không thích quần nên nàng ta mới sinh tâm lý lẻ mề. Chàng đến xem đệm giường của thiếp đi, bẩn đến vậy mà cũng chẳng có ai đổi cho cái sạch. Hôm nay nàng ta chợt đem than ngân sương mà trong cung chuẩn bị cho công chúa đến cho thiếp, chỉ ở lâu hơn bình thường một chút trong phòng của thiếp thôi, vậy mà mẫu đơn bằng bạc đã không thấy đâu cả rồi. Quả nhiên là giống như câu mà công chúa từng nói với thiếp: “Vô duyên vô cớ xum xoe, không phải lừa gạt thì cũng là trộm cắp”.

Vừa nói xong câu cuối cùng thì nụ cười trên mặt công chúa cứng ngắc. Câu này của nàng ta cũng là nói riêng cho Giang Ngưng Phi nghe. Lúc đó Giang Ngưng Phi mới vào cửa, vì để lấy quan hệ nên tặng nàng chút quà. Nhưng nữ nhân lớn lên từ thôn quê như nàng ta thì có quà gì tốt được chứ, thứ tốt nhất cũng chỉ có đóa mẫu đơn bạc mà Từ Xán tặng mà thôi. Thế là Ngân Lâm cũng chẳng thèm nhìn tới, còn quyết tâm đuổi nàng ta khỏi cửa, nên mới nói thâm vào tai câu này.

Lúc đó tấm lòng tốt của Giang Ngưng Phi đổi lại được một câu nói ác độc, không chịu nổi mà hung hăng đẩy Ngân Lâm ra, đúng lúc bị người hầu nhìn thấy. Việc này bị Ngân Lâm lập mưu, nghĩ cách để người hầu tâm phúc truyền vào tai Từ Xán, sau đó nhị phu nhân Từ phủ liền có danh là “hay đổ kị” trên đầu.

Chuyện cũ này chỉ có hai người Giang Ngưng Phi và Ngân Lâm biết. Sau khi Giang Ngưng Phi chết, Ninh Phi có trí nhớ của nàng ấy, lúc này nói ra, Ngân Lâm có tật giật mình, không dám lộ mặt thật đối chất, thế là quay sang sai bảo người hầu: “Các người đến Phương Phi uyển của nhị phu nhân, lấy lời khai của bọn người hầu nơi đó xem đầu đuôi thế nào.”

Thu Ngưng vừa nghe thì như được tiếp thêm sức lực. Trong viện có nhiều người chứng kiến mình giải thích như thế, mình luôn miệng nói là do nhị phu nhân ban thưởng.

Không lâu sau đó thì nghe tiếng chân trở về của tên người hầu vừa chạy vội đi, cũng chẳng có a hoàn nào của Phương Phi uyển theo sau. Hắn chạy một hơi vào, quỳ sụp xuống bẩm: “Tử chủ nhân, công chúa, tiểu nhân tới Phương Phi uyển hỏi một vòng, mọi người cũng không rõ, nhưng đều chắc chắn là ngày thường

Thu Ngưng tác oai tác quái, tay chân rảnh rang. Mà hôm nay cũng tìm thấy tang vật trong phòng nàng ta. Còn nữa, mọi người đều nói nhị phu nhân chưa từng vào gian phòng của Thu Ngưng, không thể có khả năng là nhị phu nhân đem thứ gì vào phòng nhằm vu oan giá họa.”

Thu Ngưng liên mồm cãi: “Là nhị phu nhân cho tiểu nhân, tất nhiên không cần nhị phu nhân vào phòng để mà vu oan giá họa.”

Ngân Lâm quả trách: “Thu Ngưng, ngươi làm a hoàn kiểu gì vậy? Quy củ của Từ phủ cũng không biết sao?”

Thu Ngưng nghe ý của Ngân Lâm công chúa, biết là đang giúp cho nhị phu nhân, tình thế bất ngờ thay đổi, khác một trời một vực so với những gì nàng ta nghĩ, vì thế bắt đầu run rẩy cả người.

4. Q.1 - Chương 4: Nhọ Nồi Thành Cổ Được, Thu Ngưng Gặp Họa

Ninh Phi vất vả một phen cũng chỉ vì muốn có một người có thể để nàng sai bảo. Nghĩ đến mấy vị tiểu thư bình thường, dù có không may mắn đến mức nào thì cũng có một a hoàn bên người. Nhưng cái thân phận nhị phu nhân Từ phủ này thật đáng xấu hổ, trong phủ đầy rẫy những đối mắt trắng dã của sói lang, đến việc dạy dỗ một đứa a hoàn cũng phải phiền nàng lao tâm khổ trí.

Nàng cố nén lại sự ghê tởm ở sâu trong lòng mà áp cả người vào trong lòng Từ Xán. Mùi hương của hắc xộc vào mũi nàng, chính xác là mùi rất quen thuộc đối với thân thể này, thế nhưng lại khiến Ninh Phi thở dài thườn thượt.

Nàng nói nhỏ với Từ Xán: “Sao thiếp có thể đưa vật báu của thiếp cho nàng ta được, cho dù muốn làm chuyện xấu xa thì cũng sẽ lấy thứ khác. Đóa mẫu đơn chàng tặng thiếp đó, thiếp luôn cực kì trân trọng, sao có thể dễ dàng để người khác đụng vào làm bẩn đi được?”

Hình như Từ Xán có chút xúc động, hắc chìm trong hồi ức về quá khứ. Bây giờ thanh mai trúc mã của hắc đang ngoan ngoãn dựa trong lòng hắc cầu xin, thân thể hai người khớp nhau đến thế. Hắc vẫn nhớ lúc nàng còn rất nhỏ, phụ mẫu đưa nàng vào cửa, đưa cho hắc, bảo hắc chăm sóc nàng thật tốt. Hắc nắm tay nàng, dạy nàng bắn cung, hắc cùng nàng cưỡi ngựa, hai người vẫn luôn ở bên nhau.

Từ Xán hiểu tính của Giang Ngưng Phi, dù thế nào chẳng nữa nàng ấy cũng sẽ không đưa thứ hắc tặng nàng ra mà vu oan giá họa. Tuy là trong mắt hắc, mới trước đây không lâu nàng từng đổ tội cho Ngân Lâm công chúa đẩy nàng khiến nàng để non. Nhưng ở nơi sâu nhất trong trái tim hắc vẫn nhớ rõ hình ảnh cô gái đang yếu cùng hắc trải qua thời niên thiếu kia.

Hắc ôm chặt nàng, tay vỗ vỗ lưng để nàng bình tĩnh lại.

Ninh Phi dần dần không khóc nữa, giấu mặt vào ngực hắc. Thân thể này vẫn nhớ sự dịu dàng của Từ Xán, cũng mong mỗi sự dịu dàng đó từ hắc. Nàng trở thành Giang Ngưng Phi thật không đáng, vì sao lại cứ phải gặp một nam nhân như thế này, vì sao loại người như thế lại trở thành người duy nhất trong mạng sống ngắn ngủi của Giang Ngưng Phi?

Vì sao đã chết rồi, mà vẫn còn tình cảm quyến luyến?

Ninh Phi hậm hực cắn răng, nàng chỉ muốn dạy cho Giang Ngưng Phi một bài học, còn đối với Từ Xán thì muốn tránh như tránh rắn rết. Cuối cùng sẽ có một ngày nàng có thể thoát khỏi phiền phức từ thân thể này.

Từ Xán cho rằng nàng đang tức giận với Thu Ngưng, tự nhủ rằng nàng vẫn còn để bụng chuyện liên quan tới hắc như thế. Đúng rồi, ngày đó nàng đổ lỗi cho Ngân Lâm đẩy nàng, là do đồ kị mà nên, lòng nàng vẫn nghĩ về hắc, cả tính mạng và cuộc sống đều xoay quanh hắc. Nữ nhân như thế, sao có thể hãm hại một a hoàn không liên quan gì tới hắc? Chắc chắn là a hoàn kia lấy trộm mà không nhận.

Nghĩ vậy, Từ Xán bắt đầu thấy thương xót, hân an ủi: “Ngưng Phi? Tiểu Phi? Đừng tức giận nữa... Không phải chỉ là đóa mẫu đơn bạc thôi sao? Nàng đừng buồn, ngày mai ta sai người làm một đóa khác là được. Thu Ngưng cũng chỉ là một người hầu không hiểu biết, nàng tức với nó làm gì? Cơ thể nàng còn yếu, đừng làm ảnh hưởng sức khỏe.”

Ninh Phi càng ngày càng hoang mang rối loạn, hơi thở ngày càng gấp.

Từ Xán vội ra lệnh: “Còn đứng ngây ra làm gì? Lôi đứa a hoàn không hiểu chuyện này ra, quỳ ở hoa viên, không nhận sai sẽ không cho ăn cơm cũng không được đứng lên.”

Thu Ngưng nghe xong câu phán tội danh lên người nàng, cả người xụi lơ, chỉ có thể thì thào: “Oan uổng, thật là oan uổng...”

Từ Xán càng bực mình, ôm chặt lấy Ninh Phi rồi quát: “Lôi ra, lôi ra mau! Nếu ở trong quân doanh thì đã lôi người đi xử theo quân pháp từ lâu, lại còn kêu oan cái gì!”

Trong phòng lộn xộn ồn ào. Diệp Vân Thanh trên xà nhà nghe rõ một màn kịch hay, liên tục thở dài, tự nhủ tên Từ Xán này có tiếng dũng mãnh oai phong trên chiến trường là thế, nhưng mắt nhìn người lại không tinh cho lắm. Mà vị nhị phu nhân kia, tuổi còn trẻ mà thật khôn khéo, có thể xứng ngang với Tô Hy Tuân dưới trướng hần, kể nổi tiếng với kế ly gián.

Dù sao thì kịch hay cũng hết rồi, Từ Xán ôm Ninh Phi đưa về Phương Phi uyển, lại ở cạnh nàng an ủi hơn nửa canh giờ, đến khi thấy nàng chìm vào giấc ngủ mới đứng dậy rời đi. Nếu Giang Ngưng Phi còn sống không biết sẽ vui mừng tới mức nào, còn Ninh Phi lại thấy cả người ám mùi của nam nhân kia, như đủ loại độc xâm nhập vào cơ thể, cả người chỗ nào cũng khó chịu.

Đêm khuya, Ninh Phi lục đục trong phòng bếp.

Đinh sư phụ làm việc ở phòng bếp nửa đêm thức dậy đi vệ sinh thì nghe thấy tiếng động, cầm đèn lồng đi vào xem thì thấy lại là nhị phu nhân. Đinh sư phụ cuống quá, chưa kịp bỏ đèn xuống đã chạy tới hỏi: “Nhị phu nhân muốn ăn gì? Bảo người ta nói với tiểu nhân làm là được, cần gì phải tự nấu?”

Nhân sự Từ phủ phức tạp. Địa vị của người trong phòng bếp kém xa với a hoàn hầu hạ chủ nhân, và cũng thường xuyên bị ức hiếp. Vì không hay gặp hai vị phu nhân Từ phủ nên cũng không có ánh mắt khinh thường, ngược lại lại có vẻ chất phác.

Đinh sư phụ có nghe qua chuyện chiều nay, biết Thu Ngưng bị nhị phu nhân dạy dỗ một hồi, bây giờ còn đang quỳ trong hoa viên. Ngày thường bọn họ hay bị quản gia và đại a hoàn ăn bớt tiền lương, nên giờ trong lòng cũng có chút hả hê.

Ninh Phi ngẩng đầu nhìn hần rồi cười nói: “Không có gì, ta thấy đến giờ đại a hoàn Thu Ngưng kia vẫn chưa được ăn cơm, nên tới đây xem có gì thừa không.”

Ở thời đại của Ninh Phi, phòng bếp là một nơi sạch sẽ. Nhưng trong thời đại này thì rất lộn xộn, tối tăm, ẩm ướt. Không gian khá rộng, nhưng xung quanh đều ám khói dầu đen sì sì. Trên tường cũng không quét vôi, chỉ là bức tường trần trụi ám khói.

Cả người nàng sạch sẽ, đứng ở giữa phòng, nhất thời khiến Đinh sư phụ cuống lên. Hần thấy nàng mở hết nồi này chảo kia thì vội tới tú bắt, sau khi mở ra thì tìm được chút cơm thừa canh cặn, đổ vào một hộp cơm rồi đưa cho nàng: “Trong nồi không được để đồ ăn thừa. Cái hộp này người cầm lấy đi, có cần đun nóng lại không?”

Ninh Phi đáp: “Thế này thôi, không cần phiền phức. Nhóm củi lửa cũng phiền.”

Đinh sư phụ nhìn theo bóng Ninh Phi dần xa, thầm nhủ vị nhị phu nhân này thấu tình đạt lý hơn quản gia a hoàn nịnh hót trong phủ này nhiều. Hần đâu có biết Ninh Phi đến đây là để tìm ít nhọ nôi, không phiền hần nhóm lửa nấu cơm.

Thu Ngưng bị Từ Xán phạt quỳ trong hoa viên, cứ nửa canh giờ lại được nghỉ một khắc, nghỉ xong thì tiếp tục quỳ, phạt đến bình minh. Nàng ta vừa lạnh vừa đói nhưng không dám đứng dậy, sợ người ta thấy đi mách, mình lại thêm tội.

Đúng lúc Thu Ngưng nghĩ mình không tiếp tục nổi nữa thì phía sau có tiếng động nho nhỏ. Chung quanh là một màu đen kịt. Ngay đông chỉ có đèn lồng đang lắc lư ở tường hoa viên đằng kia. Thu Ngưng nổi da gà, cầu nguyện nho nhỏ: “Đại từ đại bi Quan thế âm bồ tát phù hộ con, đừng để ác quỷ nhập vào.”

Ninh Phi đứng sau lưng nàng ta bật cười: “Người ta bảo ngày thường không làm chuyện trái lương tâm, đêm đến chẳng sợ ma gõ cửa. Thu Ngưng tỷ tỷ đang làm gì đấy?”

Thu Ngưng nghe thấy tiếng nàng, bực mình không biết xả vào đâu. Nhưng lại thấy một cái làn đặt trên mặt đất trước mặt mình, sau khi mở ra thì cũng tạm coi như một bữa cơm nguội nhiều món.

Thu Ngưng đã đói tới run người từ lâu, nàng vốn là đầy tớ trong Từ Xã Mỹ thượng tướng, sau này được chuyển sang cho Từ Xán sai bảo, đến từng này tuổi rồi chưa từng chịu đói chịu lạnh bao giờ. Lúc nhìn thấy đồ ăn thì chẳng quan tâm là do kẻ thù mang đến, tay run run cầm lấy đôi đũa cùng cái bát, bắt đầu ăn lấy ăn để.

Ninh Phi ngồi xổm bên cạnh, đặt cái đèn lồng ở bên chân. Trên mặt nở nụ cười, dường như đang nhìn một chú chó đi lạc đáng thương vậy, chăm chú nhìn Thu Ngưng ăn hết.

Không lâu sau, Thu Ngưng ăn cũng tạm no rồi. Cơm canh cũng không nóng, nhưng nàng đói quá nên mới ăn được nhiều tới vậy.

Ninh Phi hỏi dịu dàng: “No rồi?”

Thu Ngưng không thèm để ý đến nàng, ngoảnh mặt sang một bên.

Ninh Phi cũng không nói gì, trên tay nàng đang cầm một viên thuốc đen thui, vân vê trong lòng bàn tay. Hai người cứ yên lặng mãi như thế.

Đột nhiên bụng Thu Ngưng reo, hơi hơi đau bụng. Nàng ta chợt tỉnh ngộ, nhớ lại một câu xa xưa — không thể ăn cơm canh của kẻ thù cho. Vừa rồi nàng đói đến cuống cuồng, cho rằng mình sắp đói chết, lạnh chết nên mới ăn lấy ăn ngấu ăn nghiêng đồ Ninh Phi đưa. Lẽ nào bên trong thức ăn có độc? Mặt Thu Ngưng vừa phân vân vừa sợ hãi, cuối cùng mới chú ý đến viên thuốc đen thui trong tay Ninh Phi.

Ninh Phi vỗ vỗ vai nàng để trấn an: “Không phải kịch độc như Hạc đỉnh hồng đầu, chỉ là cổ dược (loại độc có trứng sâu, ấu trùng) thường dùng làm khô xác chết mà thôi. Nếu người nghe lời ta, cách ba tháng ta lại đưa người một viên thuốc giải để nó không phát tác. Nếu người không nghe lời...” Nàng dừng một chút, sắc mặt Thu Ngưng đã chuyển sang trắng bệch, lúc này nàng mới nói tiếp: “Người biết nó tên là gì không?”

Thu Ngưng lắc lắc đầu.

“Đây là ‘Tam thi não thần đan’ thất truyền đã lâu trong giang hồ.”

‘Tam thi não thần đan’ suy cho cùng là cái gì thì Thu Ngưng không biết, mà Ninh Phi cũng chẳng biết, nhưng nàng còn nhớ rõ tình tiết bộ phim kia, nên mới nghĩ ra việc dùng nhọ nổi làm cổ dược.

“Bên ngoài ‘Tam thi não thần đan’ có một lớp vỏ màu đen, bên trong có rất nhiều trứng sâu không nhìn thấy được. Sau khi trứng sâu vào người thì sẽ bắt đầu ấp rồi nở, vỏ ngoài màu đen này có thể khống chế trứng sâu nở ra. Nếu như trong ba tháng người không uống thuốc giải thì khi đó, công hiệu của lớp vỏ đen này mất đi, sâu nở ra rồi chui vào óc người, ăn hết não người, khiến người điên loạn giống vượn giống khỉ, làm trò cười cho người ta.”

Thu Ngưng nghe xong lạnh cả sống lưng, vẫn cố nói: “Độc dược thì đáng sợ đấy, nhưng ta sẽ không đời nào ngoan ngoãn uống nó.”

“Ồ? Không phải người ăn rồi sao?” Trên mặt Ninh Phi vừa có ý cười cợt vừa có ý thương hại. Ánh lửa từ đèn lồng chợt lóe lên từ bờ tường, càng làm không khí thêm ma quái.

Thu Ngưng run rẩy không ngừng, hoàn toàn không nhận ra nữ tử trước mặt nàng từng là người ngày thường luôn bị nàng bắt nạt.

Ánh mắt Ninh Phi liếc nhìn hộp cơm một cái, cũng không cần nói thêm gì nữa, Thu Ngưng đa nghi đã tự hiểu ra câu trả lời.

Ninh Phi đem viên thuốc làm từ khói dầu và nhọ nôi trong tay, đưa đến trước mũi Thu Ngưng, một mùi khét xộc thẳng vào mũi. Thu Ngưng vừa ăn xong chút đồ kia, lúc này là quá đói, giờ thì vị giác đã trở lại, quả nhiên trong hộp cơm cũng có mùi dầu mỡ cháy khét như thế này.

Tiếc là đại a hoàn Thu Ngưng ngày thường ăn ngon mặc đẹp, chẳng biết tới mùi dầu mỡ là mùi gì, nhọ nôi có mùi gì, nằng ta ôm lấy cổ họng mình, cố gắng nôn ra nhưng không nôn được gì.

Ninh Phi cười nói: “Sau khi trúng sâu vào cơ thể thì sẽ bắt đầu quá trình áp ngay, người có muốn nôn cũng không được. Nhưng cũng đừng lo quá, chỉ cần người nghe lời ta thì sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Người... Ta muốn gặp Từ chủ nhân.”

“Ngày mai người có thể tự đi gặp, rồi gọi thầy thuốc tới xem là trúng độc gì. ‘Tam thi não thần đan’ là cổ dược không phải độc dược, sâu áp trúng ở sau gáy người. Nếu không bỏ đầu ra thì hoàn toàn không khám ra được. Huống hồ, qua chuyện ngày hôm nay thì Từ chủ nhân liệu còn tin tưởng người ư?” Ninh Phi cười chế nhạo: “Tất nhiên hẳn sẽ tin phu nhân hẳn chứ không phải đứa a hoàn từng trộm cắp.”

Lúc này Thu Ngưng mới biết, hóa ra nhị phu nhân lao tâm khổ tứ vụ hại nằng chỉ vì để người khác không còn tin nằng nữa. Trong lòng chợt dấy lên một cảm giác tuyệt vọng.

“Chết khó coi chi bằng vẫn còn sống. Ta không chịu nổi nơi đây nữa rồi. Không lâu nữa sẽ tìm đường thoát thân. Nếu như người giúp đỡ ta thì trước khi ta rời đi, sẽ đưa đơn thuốc của thuốc giải cho người, còn không...”

Sau khi nói tới đây, Thu Ngưng đã ngồi bệt trên đất, không còn chút sức lực nào.

Ninh Phi nhìn thẳng vào mắt nằng ta, giả ma giả quỷ nói: “Nếu người không tin ta, thì đợi sau khi giờ phạt hết, người về ngủ một giấc. Sau khi ngủ dậy xem có thấy đầu đau muốn vỡ ra không, nếu có thì đó là dấu hiệu trúng sâu bắt đầu áp.”

Ninh Phi không phải nhà tiên tri, ‘Tam thi não thần đan’ kia cũng chỉ là bịa đặt mà thôi, nhưng nằng có một năng lực đó là khiến người ta tin lời mình, khắc sâu vào tâm trí người ta. Đây là khả năng nằng luyện được khi còn làm cáo già chuyên lừa lọc ở kiếp trước. Có người vốn không có bệnh tâm thần, nhưng nghe nằng phân tích rạch ròi, lại cảm thấy hình như mình có vấn đề thật. Mà cũng không phải chỉ có một, dường như có rất nhiều rất nhiều vấn đề tinh thần... Thế là cuối cùng bị tâm thần. ‘Thuốc an thần’ của y học cùng với cách ‘Phân tích khắc sâu’ của Ninh Phi giống nhau về nguyên lý, chúng đều nhằm vào sự thay đổi của thần kinh.

Thu Ngưng kinh hồn bạt vía mà chờ ngày mai đến, kiểm nghiệm xem có phải mình trúng cổ thật không. Nằng ta càng lo thì càng đúng ý Ninh Phi, kết quả đương nhiên là Thu Ngưng tự bắt mình cảm thấy bị đau đầu, đau như muốn vỡ ra.

Ninh Phi thở ra nhẹ nhõm, nếu đã không thể thu phục người ta bằng đức hạnh, thì lấy “độc” cũng khá hay.

Cuối cùng nằng nói một câu: “Nếu đã quyết định xong xuôi thì ngày kia đến nói chuyện trong phòng ta.”

Một ngày này nằng trải qua quá nhiều chuyện, mà lại là chuyện không thể xử lý nhanh. Lúc đứng trước Thu Ngưng là do ý chí mạnh mẽ kiên cường nên nằng mới gắng gượng được. Nếu không thì nằng đã ngất xỉu giữa chừng rồi. Nằng lê từng bước về phòng ngủ. Một luồng khí ẩm áp vây quanh người khiến nằng run rẩy, đóng cửa lại liền ngồi xụi lơ trên mặt đất.

Cửa ải đầu tiên sau khi đầu thai vào kiếp này cũng coi như đã qua. Tuy nằng không có người hầu nữ bên người, nhưng cuối cùng cũng có một a hoàn có thể tùy ý sai khiến. Coi như thành công một nửa. Hơn nữa, chuyện quan trọng nhất bây giờ là để Bùn Đất ca dưỡng thương khỏi nhanh, hẳn đi sớm ngày nào nằng được giải thoát sớm ngày đó. Việc đi lấy thuốc không tiện ra mặt, vì vậy sự giúp đỡ của Thu Ngưng là rất cần thiết.

Có một bóng người đi về phía nằng trong bóng tối. Ánh mắt mờ mịt của nằng không nhìn được rõ. Người kia ngồi xổm xuống trước mặt nằng rồi bẻ ngang nằng, tới đặt lên giường.

Sau khi người nằng ấm lên, mới lấy lại được tinh thần, nằng nói thì thào: “Người cứ tự nhiên đi, hôm nay ta không tiếp đãi được người. Có chuyện gì để mai nói.” Nói xong thì nhắm mắt lại ngủ. Lúc ngủ thì thấy

ngực rất nóng, nhưng chân tay lạnh ngắt. Nàng muốn ho ra cái thứ khó chịu kia nhưng không đủ sức, cuối cùng ý thức dần mất đi.

Diệp Vân Thanh ngồi cạnh nàng một lúc, thấy dáng vẻ yếu ớt của nàng, cũng chẳng hỏi thêm gì. Hắn xoay người đến ngồi lên bệ cửa sổ.

Tất cả những việc ngày hôm nay làm hắn càng hiểu rõ thêm Từ Xán, trước đây chỉ nhìn mỗi vào tin chiến trận, còn tưởng Từ Xán là anh hùng hào kiệt, là nho tướng chính trực. Chuyện hôm nay làm hắn chợt thấy bản thân chẳng có mắt nhìn người. Loại người đó nếu dùng ngoài chiến trường thì còn được, chứ làm hậu cần như trấn thủ hoặc cho nhiều binh quyền, chắc chắn là bị kịch của toàn đại quân.

Bóng đêm đen đặc, đình viện trong Từ phủ cực kì yên tĩnh, hắn ngồi xuống, lặng lẽ vận khí. Tiếng buôn chuyện từ dây phòng của a hoàn liền trở nên rõ ràng. Đều là vui mừng trước việc Thu Ngưng bị phạt, cũng có người khen nhị phu nhân số đỏ. Dù sao thì những lời này lọt vào tai hắn khiến hắn phân tâm.

Hắn vận khí hai vòng mới mở mắt. Ánh trăng soi vào qua cửa sổ, trong phòng là một màu trắng sáng. Bên ngoài có tiếng chim ngân nga, hắn vội đẩy cửa sổ, rút ra một ống sáo trúc từ trong áo, đưa vào miệng thổi một tiếng.

Không lâu sau, từ trong màn đêm đen xuất hiện một con chim trắng như tuyết, ban đầu bé bằng hạt gạo rồi dần to lên khi bay tới gần. Sau cùng nó im lặng đáp xuống ở bệ cửa sổ.

Diệp Vân Thanh vừa nghe tiếng chim liền nhận ra là con cú trắng mà Tô Hy Tuần nuôi. Loại chim này mùa hạ có màu nâu đậm, tới mùa đông thì chuyển sang cả người trắng như tuyết, giỏi hoạt động về đêm trong yên lặng. Nếu không có tiếng chim kêu thì Diệp Vân Thanh cũng khó mà nghe được tiếng đập cánh rē gió lạnh của nó.

Hắn lấy ra một mẫu giấy trong ống trúc buộc ở chân. Mở ra, đọc cẩn thận dưới ánh trăng. Hóa ra là trong trại đã nhận được thư hắn gửi mấy ngày trước, Tô Hy Tuần sẽ phái cao thủ dịch dung (thay đổi khuôn mặt) tới trợ giúp trước, bảo hắn hãy chờ khoảng mười ngày nữa. Diệp Vân Thanh yên tâm, cũng coi như không cần phải chôn chân nơi này.

Hắn đang muốn tìm bút mực để hồi âm thì nghe tiếng rên rỉ từ giường. Hắn dừng tay, vội vàng xoay người nhìn lại. Sau tấm màn, mặt Ninh Phi đỏ bừng, hai tay ôm chặt ngực, cả người không ngừng run rẩy.

Diệp Vân Thanh cũng chẳng màng cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, hắn kéo một tay nàng ra rồi bắt mạch. Hắn không tinh thông y thuật, nhưng dù sao gần đèn thì rạng, ở gần Tô Hy Tuần lâu, cũng coi như có chút kiến thức. Vừa đụng vào thì vô cùng ngạc nhiên, hóa ra là mắc bệnh nguy kịch.

5. Q.1 - Chương 5: Trộm Thuốc Phải Trộm Thuốc Xịn, Lừa Người Phải Lừa Đến Cùng

Ninh Phi lạnh run tới nửa đêm mới cảm thấy khá hơn. Trong lúc mơ màng nàng cảm giác được có gì đó khác lạ. Rõ ràng trong phòng có lò sưởi ngấm thể sao vẫn thấy lạnh đến vậy. Chân tay lạnh cóng như đóng băng, lục phủ ngũ tạng lại nóng như lửa đốt. Đây chính là địa ngục, không thể mở miệng mà cũng chẳng có ai ở đây. Nàng không còn chút sức lực nào, nằm cứng đờ trong chăn, ý thức ngày càng mơ hồ, sau cùng không nghĩ ngợi được gì nữa, run rẩy đến mất cảm giác.

Sau đó lại thấy có người đỡ nàng, nhét vào miệng nàng một miếng nhân sâm. Cái thìa lạnh băng bằng sắt đút sâu vào trong miệng, đè chặt lưỡi, sau đó lại bị đổ vào miệng một thứ chất nhầy có mùi kì quái không tả nổi. Hết một phen dày vò nàng thì nàng lại được bọc kĩ trong chăn, Ninh Phi thấy cả người nhẹ bẫng, thậm chí cuối cùng cũng được giải thoát rồi, và nàng mất đi ý thức.

Ninh Phi mở mắt, chiếc màn đã che đi ánh sáng.

Lớp trong của cái màn có màu xanh thẫm, hoa văn kim đồng tạc chữ và cá bơi dưới nước đều là màu nhạt, nắng sớm ban ngày chiếu vào qua những hoa văn nhạt màu đó.

Nàng nằm ngơ ngẩn trên giường, nhất thời không biết đã có chuyện gì xảy ra. Nàng còn nhớ rõ đêm qua khó chịu gần chết, còn giờ giống như bóng đèn đã không còn, cái đau nóng ran ở ngực và cái lạnh buốt chân tay đều biến mất. Hình như còn có chút tê tê, bụng dưới hơi đau, nhưng đang dần đỡ đi nhiều.

Ninh Phi chợt nhớ ra ban đêm có người cho nàng uống thuốc, trí nhớ có mơ hồ đến thế nào thì cũng có thể đoán ra được thuốc đó đã cứu mạng nàng.

Nàng ngồi bật dậy, động tác quá mạnh khiến nàng gần như xui lơ ngã về sau. Nàng bám lấy thành giường đỡ lấy người mình, cả cái mình pháp phồng vì động tác bất ngờ của nàng.

Đột nhiên nghe tiếng nói nho nhỏ từ bên trong: “Mới sáng sớm đã có sức lực đến vậy... Phiền người nhẹ nhàng một chút. Ai da ai da...” Nửa câu sau là tiếng rên rỉ trong tức giận.

Ninh Phi giật mình vì tiếng người không ngờ đến kia, trái tim suýt nữa nhảy ra. Nhìn kĩ lại, hóa ra là cái tên Bùn Đất đại thúc ép nàng ăn viên thuốc khoét tim mục xương kia. Quần áo của hắn có vẻ càng rách hơn, qua những chỗ thủng trên quần áo có thể nhìn thấy cả người hắn băng trắng xóa bên trong, có chỗ còn có máu thấm ra.

Hắn nở nụ cười một cách khổ sở: “Yên tâm, không làm bẩn giường của người đâu, ta có lót vải dưới người mình.”

Trong lòng Ninh Phi căng thẳng, không biết nên nói gì mới được.

“Tiểu cô nương không làm sao chứ? Không phải là đang nghĩ tự vẫn giữ trinh tiết đấy nhé? Này này, khó khăn lắm ta mới đem được người từ cõi chết trở về, đừng có dùng cách này đả kích cái lương tâm hiếm hoi lắm mới xuất hiện của ta được không?”

Trinh tiết, trinh với chả tiết! Nghe Diệp Vân Thanh nhắc tới chuyện này, Ninh Phi buồn bực phát điên. Nàng bị nhập vào cái thân thể này chẳng biết đầu đuôi thế nào, mở mắt ra, chuyện đầu tiên nàng biết chính là mình đang sinh con của một nam nhân không quen, sau đó, đợi tới khi gặp nam nhân kia, lại biết hắn hoàn toàn không đáng làm nam nhân.

Ninh Phi ngả đầu dựa vào cột giường, nàng nói: “Chuyện đến nước này, người cũng ngủ qua đêm rồi, còn muốn đàm luận trinh tiết cái gì. Nếu người thật sự có lương tâm thì ngay từ đầu đừng có tìm tới ta, nên trực tiếp tìm đến Ngân Lâm công chúa kia thì tốt biết bao.”

Diệp Vân Thanh cũng nằm trên giường trả lời với vẻ tuyệt vọng: “Tuy rằng ta và người ngủ chung giường, nhưng ta là chính nhân quân tử Liễu Hạ Huệ, thật sự là chưa làm gì người. Lúc trước nếu biết gặp người dẫn theo bao chuyện phiền phức thế này thì dù phải cầu thần bái phật ta cũng không vào.”

Hai người, một nằm một ngồi đều trưng vẻ mặt bất hạnh nhìn nhau, cùng nhau thở dài.

Ninh Phi nói: “Chuyện đến giờ ta chỉ có thể nói bản thân mình xui xẻo.”

“Ta biết ta đã phiền đến người phải hao tổn tâm trí, nhưng không phải là ta đã đền bù rồi đó sao? Vốn dĩ người bị rong huyết sau khi sinh, thế mà chẳng thèm quan tâm chính mình, chạy chỗ nọ chạy chỗ kia. Đêm qua bệnh trở nên nguy kịch, nếu mà ta không trộm được thuốc về...”

Ninh Phi giật mình, hỏi hắn: “Người đi đâu trộm thuốc?”

Nàng biết hắn mất rất nhiều sức lực, nếu không thì sáng nay cũng chẳng chật vật đến thế. Huống hồ bây giờ nàng còn nhận ra mình bình phục rất nhanh. Sau khi chuyển kiếp tay chân luôn lạnh băng, bụng dưới thì đau đớn, bây giờ cái đau đã đỡ đi nhiều.

Thuốc hiệu nghiệm như thế chắc chắn là được cất giữ, bảo vệ nghiêm ngặt. Càng nghĩ càng thấy tên này quái dị, đã có sức chạy đi trộm thuốc như thế, vì sao không tự uống lấy, mà lại phải đưa ột nữ tử chẳng liên quan?

Diệp Vân Thanh nhắm mắt, không trả lời. Hắn có căn cứ nên chẳng sợ gì, dù sao cũng có viên thuốc khoét tim mục xương kia rồi, hắn không tin nữ nhân khó dây vào này lại không để ý đến mạng của hắn.

Ninh Phi nhìn hắn nằm lì thẳng đơ ra, vừa bực vừa lo. Nàng là kiểu người điển hình của ‘nhân chi sơ tính bản thiện’, nếu người ta không tốt với nàng thì nàng mới trả đũa, còn nếu ai có ơn với nàng, thì nàng nhất

định sẽ không làm ngơ. Nhưng đối mặt với kẻ xa lạ hoàn toàn không chịu hợp tác, chẳng chịu để lộ danh tính này, Ninh Phi Phi tự thấy mình như không bột sao gột nên hồ, muốn bảo vệ hân cũng chẳng biết nên làm từ đâu.

Bên ngoài màn hình có tiếng động truyền tới, là a hoàn đứng ngoài cửa hỏi vọng vào: “Nhị phu nhân đã dậy chưa ạ?”

Trước kia không ai thèm để ý đến sự sống chết của nàng, xem ra, vụ chính Thu Ngưng hôm qua đã dọa được bọn người hầu trong viện. Vào thời đại này, cuộc sống của nữ nhân bị rước vào phủ cũng không khác với chó là mấy, đánh chó phải xem chủ. Hầu hạ ba thê bảy thiếp thế nào còn phải xem vẻ mặt của nam nhân. Hiện giờ chắc là bọn họ đều ngạc nhiên nhận ra rằng Từ Xán có lẽ, chỉ là có lẽ thôi, vẫn còn chút tình cảm với nhị phu nhân, vì vậy liền bắt đầu mon men đến nhìn nọt.

Ninh Phi ổn định lại tinh thần, thở ra một hơi rồi mới lười biếng mở miệng: “Hôm nay ta không thoải mái lắm, không cần tới hầu hạ.”

“Cơ thể người không khỏe, có cần tiểu nhân đi mời đại phu không?”

Ninh Phi ngẫm nghĩ xong mới đáp: “Tạm thời không cần. Người đi ninh cho ta một nồi cháo trắng, đổ ra một bát bỏ thêm lòng đỏ trứng gà vào. Có lẽ hôm qua ta đói quá nên bây giờ cả người mới yếu thế này.”

A hoàn ngoài cửa liên mồm đáp vâng, xoay người đi.

Diệp Vân Thanh vừa mệt mỏi vừa bị thương. Ban đầu hân định tìm một nơi không ai ngờ tới để tránh họa, ai dè lại bị cuốn ngày càng sâu vào mấy chuyện không ngờ đến thật. Đêm qua thấy hơi thở mỏng manh của Ninh Phi đang nằm trên giường, muốn mặc kệ, lại không đành lòng.

Lúc ở Ngân Sam viên hân nghe tiếng nói chuyện lộn xộn của bọn người hầu nên biết rõ lai lịch của vị nhị phu nhân này, biết Từ Xán gọi nàng là Ngưng Phi, cũng biết nàng vẫn còn đang ở cũ. Sau khi bắt mạch mới phát hiện ra tình hình không ổn, đã đến mức nguy kịch. Chỉ sợ vì sự xuất hiện của hân mới làm nàng hao tâm tổn trí, tuy da mặt hân dày, nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy hơi có lỗi. Diệp Vân Thanh thấy được nàng ngang hàng với hân, có lẽ không nên dùng từ “ngang hàng” nông cạn đó để miêu tả. Trên người nàng có một thứ mùi gì đó đồng loại với bọn họ. “Bọn họ” ở đây chính là chỉ Diệp Vân Thanh và đồng bằng hữu chó má của hân. Còn cái gì gọi là mùi của đồng loại thì rất khó giải thích. Tóm lại, tất cả khiến Diệp Vân Thanh hân thấy tiếc nếu cứ để nữ nhân này chết đi. Sau một hồi cân nhắc tính toán thì hân quyết định rất nhanh, vỗ đùi, phi người khỏi Từ phủ, chạy về hướng Từ Xã My thượng tướng để ăn trộm thuốc.

Bình thường thì thuốc cực kì hiệu nghiệm được cất sâu trong hoàng cung, mấy lão thái y có muốn dùng cũng phải ghi tên qua tầng tầng lớp lớp. Nhưng hân biết rõ rằng trong phủ Từ Xã My thượng tướng có giấu một hộp nhỏ thuốc đỏ Sơn Nam. Cái hộp kia có tổng cộng năm viên thuốc tròn tròn màu đỏ do chính hân tặng Từ Xã My.

Thuốc đỏ Sơn Nam điều chế không dễ dàng gì, có hiệu quả đặc biệt trong việc bồi bổ sức khỏe, bình thường sẽ không có trong Hoài An quốc. Ngày trước, lúc hân đưa cho Từ Xã My thượng tướng, đầy lòng lão đại là Diệp Vân Thanh hân cực kì không đành lòng, ai lại muốn đem thuốc thần đưa cho kẻ địch dùng chứ. Giờ thì hay rồi, có thêm lý do cần gấp để đi lấy. Vị nhị phu nhân này, dù nói thế nào đi nữa cũng là con dâu của Từ gia, thuốc dùng trên người nàng cũng không coi là hân bội bạc.

Nghĩ thì nghĩ như thế nhưng làm lại cực kì gian nan. Từ Xã My là danh tướng đệ nhất đương triều của Hoài An quốc, vì vậy thị vệ trong ngoài phủ không phải hạng xoàng. Huống hồ đình viện rộng lớn, dù đã bắt người chỉ đường đến chỗ cất thuốc đỏ Sơn Nam rồi nhưng Diệp Vân Thanh vẫn tổn không ít công sức.

Thế là đang đêm hôm khuya khoắt, phủ Từ Xã My thượng tướng chợt hỗn loạn, đầy tiếng gà bay chó sủa. Diệp Vân Thanh nương theo bóng đêm bay lên nhảy xuống, bọn thị vệ bị sự xuất quỷ nhập thần của hân dọa mất hồn. Cuối cùng thì trời xanh cũng không phụ lòng người, hân cũng tạm xem như còn sống mà trộm được thuốc về.

Lúc trở về lại tiện đường tạt vào hiệu thuốc bắc trộm ít băng vải, nhân sâm vân vân. Năm viên thuốc đỏ Sơn Nam kia, hân ăn một viên, dùng nước ép Ninh Phi uống một viên, còn lại ba viên hân lặng lẽ tham ô làm của riêng.

Diệp Vân Thanh mượn cơ “phải giúp con dâu Từ gia”, mặt dày quy việc trộm thuốc sang việc giúp người thì Ninh Phi không biết. Hiện tại nàng đang nghĩ làm sao để giấu một người đang sống sờ sờ này mà không bị ai phát hiện.

Nàng quyết định khoảng thời gian này cần sự hợp tác từ hần, bèn nói với Diệp Vân Thanh: “Ta tên là Ninh Phi. Bây giờ người có thể nói tên cho ta rồi đây.”

Diệp Vân Thanh thấy nàng hỏi tên của mình, mở đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng, vẻ mặt vô tội: “Tiểu cô nương này thật là phiền phức, không phải đã gọi ta là Bùn Đất ca sao, vậy cứ gọi là Bùn Đất ca là được rồi.”

Ninh Phi cũng chẳng để hần tiếp tục làm trò, nàng cười khẩy một cái, vén màn ra khỏi phòng. Diệp Vân Thanh cảm giác được lông tơ dựng ngược hết cả lên.

Hần ở trong màn nghĩ đi nghĩ lại, lẽ nào lộ ra sơ hở gì bị nha đầu này biết rồi, hay là nửa đêm nói mơ? Nghĩ nhiều đến mức đau cả đầu, lại nghe thấy tiếng Ninh Phi đang hỏi người hầu ở trong sân, nội dung đại khái là muốn sai tên nô bộc nam đang quét rác chạy ra ngoài dò la xem có chuyện gì mới xảy ra.

Tên quét rác đáp lời: “Cần gì phải ra ngoài hỏi han chuyện mới xảy ra, chuyện mới nhất chính là chỗ Từ thượng tướng có biến, Từ chủ nhân phủ ta đã đi qua bên đó từ sáng sớm rồi.”

Ninh Phi nghe đến đây thì sáng tỏ phần nào, thuốc có thể trị được bệnh của nàng, nếu không phải là trộm từ hoàng cung thì chắc chắn là lấy từ nhà cực kì phú quý nào đó.

Lúc này có a hoàn vừa nãy hỏi đồ ăn bưng bát cháo đến. Ninh Phi đi theo nàng ta vào phòng.

Diệp Vân Thanh nghe tiếng bước chân dừng lại ở gian phòng khác, a hoàn kia đặt bát cháo xuống, sau đó lại hỏi: “Nhị phu nhân có cần tiểu nhân dọn dẹp phòng trong không?”

“Không cần. Thu Ngưng đâu rồi?”

“Mới sáng sớm hôm nay Thu Ngưng đã về phòng rồi, Bây giờ thì không khỏe lắm.”

“Thế à... Gọi đại phu cho nàng ta chưa?”

“Chỉ là đau đầu phát sốt mà thôi, cũng không đến mức phải mời đại phu.”

Ninh Phi trầm ngâm trong giây lát. Đêm qua nàng hẹn Thu Ngưng là ngày mai gặp lại, nhưng hiện giờ lại cần sự giúp đỡ từ nàng ta, vì vậy mới nói: “Người đi gọi thu Ngưng đến, bảo là ta có chuyện cần gặp.”

A hoàn kia có vẻ khinh thường, chắc là nghĩ vị nhị phu nhân này sao vẫn còn nhớ đến a hoàn trộm cắp kia chứ. Thời thế thay đổi, lòng người ấm lạnh. Lúc Thu Ngưng được coi trọng thì bên người vây quanh một đống, lúc thất thế thì ai ai cũng bực mình khi không thấy nàng ta bị trừng trị đến cùng.

Ninh Phi không nói thêm gì, không khí trong Từ phủ cũng thối rữa hết cả rồi, nếu muốn điều chỉnh lại cũng chẳng biết phải cố gắng bao nhiêu năm.

May mà nữ chủ nhân là Ngân Lâm công chúa kia chứ không phải là nàng, mà cũng may Ngân Lâm công chúa kia giả vờ không thấy, thậm chí có khi là vui mừng ấy chứ. Ai da, cái không khí thế này phần lớn đều do vị công chúa kia mang tới cả.

Trong lúc đang tự nhủ thì nghe tiếng bước đi lộn xộn ngoài cửa. Chỉ có hai người đến. A hoàn ban nãy đứng bên ngoài, còn Thu Ngưng bước đi nghiêng ngả vào trong, suýt nữa thì vấp ngã luôn ở bậc cửa.

Sau một đêm không gặp, Ninh Phi cũng không ngờ một a hoàn trẻ trung nhanh nhẹn là thế bỗng tiều tụy thế này. Đúng là so với dáng vẻ của nàng đêm qua, khi nàng đứng trước điện Diêm Vương rồi lại bị xách cổ trở về còn khó nhìn hơn. Sắc mặt của Thu Ngưng tái xanh, miệng như hơi sưng, đang run rẩy không ngừng. Người không biết còn tưởng vì đêm qua nàng quỳ lâu quá nên bị lạnh, còn Ninh Phi thì hiểu rõ, nàng ta vì sợ mà run.

Ninh Phi cầm bát lên, chậm chậm ăn một muỗng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thu Ngưng, sau đó đặt bát xuống. Tiếng va chạm giữa cái bát và chiếc bàn gỗ vang lên cách một tiếng làm Thu Ngưng giật mình,

nàng ta vội vàng quỳ sụp xuống, cả người run bần bật: “Nhị phu nhân cứu mạng! Nhị phu nhân, tiểu nhân không dám nữa!”

Ninh Phi quát một câu: “Im ngay!”

Thu Ngưng nằm im trên mặt đất khóc lóc, tiếng nấc nghẹn không nhin lại được.

Ninh Phi nói: “Người ngoan ngoãn nghe lời ta, thì ta sẽ đưa người thuốc giải.”

Diệp Vân Thanh đang nằm trên giường kia nghe đến đây thì khó hiểu. Thuốc giải gì? Tiểu nha đầu kia còn biết dùng độc?

Thu Ngưng đáp liên mồm: “Vâng, nhị phu nhân, nhất định Thu Ngưng sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời người, ngoan ngoãn làm người tốt.”

Ninh Phi yên tâm, cười cười: “Chắc người đã nghe đến Hắc Kỳ trại ở Sơn Nhạc?”

Trong lòng Thu Ngưng và Diệp Vân Thanh đều nảy lên.

Hắc Kỳ trại ở Sơn Nhạc — Chỉ cần là người Hoài An quốc thì không thể không biết đến cái tên này. Đó chính là nơi đáng sợ đủ dọa trẻ em ngừng khóc trong đêm.

Nghe nói đất vườn trong trại đều dùng máu người mà tưới, nghe nói phòng ốc cột xà nhà đều làm từ xương người...

Nghe nói trong trại có đại vương đầu trâu, đại vương mặt ngựa, hắc thần chết, bạch thần chết, xưng là Diệp đầu trâu, Tô mặt ngựa, Tập hắc, Đinh bạch...

Nghe nói Diệp đầu trâu giết người như rạ, treo trẻ sơ sinh lên cái cột gỗ ngoài trại, phơi khô rồi róc lấy thịt làm nhân bánh ăn...

Nghe nói Tô mặt ngựa thích mê hoặc lòng người, thường thường thấy thanh niên bị hắn ta lừa đến hồn bay phách lạc rồi đi vào Hắc Kỳ trại, cuối cùng không thấy đi ra...

Nghe nói Tập hắc và Đinh bạch không có mấy may chút tính người, người nào thấy bọn họ đều bị đông lạnh thành khối...

Ninh Phi có trí nhớ của thân thể này, chỉ là cứ nghĩ đến lại hoảng hốt một hồi. Nàng muốn tìm người xả nổi bức dọc này mà lại chẳng tìm được ai. Trên thế giới làm gì có cái trại nào hoang đường vô lý đến vậy? Không cần nói cũng biết nhất định là kẻ mị dân mà Hoài An quốc nghĩ ra để dân chúng kì thị Hắc Kỳ trại.

Thời đại này không có tà giáo kiểu như Nhật Nguyệt thần giáo gì gì đó, nhưng có Hắc Kỳ trại cũng khá được. Ninh Phi rất vừa lòng nhìn sắc mặt Thu Ngưng đã tái mét nay càng thêm tái hơn.

Ninh Phi tiếp tục nói: “Cổ được trên người người chính là do Tô mặt ngựa đại vương chế ra.”

Thu Ngưng sững sờ trong nháy mắt, hình như không tin lắm. Ninh Phi khom người, nói vọng vào bên trong: “Tôn sư, đây là a hoàn mà đêm qua thiếp mới thu phục, nó đã uống ‘Tam thi não thần đan’ mà Tô đại vương chế ra. Xin tôn sư ban cho thuốc giải cho ba tháng tới, phòng khi cần đến.”

Diệp Vân Thanh lặng cả người, ‘Tam thi não thần đan’... Trò gì vậy?

“Tôn sư?” Ninh Phi lại hỏi.

Rất lâu sau, Thu Ngưng nhìn thấy một bàn tay thò ra từ sau màn. Giữa những ngón tay dài ngoằng có kẹp một viên thuốc màu đen thui. Bàn tay đó trông rất ma quái, không có lấy chút máu, làm người ta nghĩ ngay đến móng vuốt của loài chim dữ chuyên ăn thịt.

Một giọng nam cất lên: “Đây là Ô Nê hoàn, thuốc giải cho ba tháng tới. Người cầm lấy là được.”

Ninh Phi đi lên trước cầm lấy, tìm một cái hộp nhỏ cung kính cất vào.

Đang lúc Thu Ngưng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ thì gió thổi phất cái màn lên, lộ ra đệm giường. Tuy là chăn đệm lộn xộn nhưng chẳng hề thấy một người nào! — Vậy bàn tay trắng bệch mới vươn ra từ bên trong là cái gì!

Thu Ngưng càng nghĩ càng sợ hãi. Cái tên Hắc Kỳ trại nàng đã biết từ khi còn bé tí, đó chính là truyền thuyết đáng sợ không kém với địa ngục là bao. Nàng chợt thấy trên cổ lạnh toát, một thứ lạnh như băng không có hơi người đang đặt trên gáy nàng. Cả người nàng cứng đờ quỳ trên mặt đất, cơ thể vốn đã bình tĩnh lại giờ bắt đầu run rẩy liên tục.

Cái thứ lạnh băng kia vòng từ sau cổ sang má nàng, móng tay sắc nhọn cào lên da nàng.

“Tôn sư tha mạng! Tôn sư tha mạng! Thu Ngưng nhất định sẽ nghe lời! Hu hu.....” Một a hoàn quật cường như thế đã bị dọa khóc hu hu.

Nàng cầu xin không ngừng, cứ quỳ rạp trên mặt đất mà không dám ngẩng đầu lên. Trên cao có tiếng cười chói tai, rung cả lồng ngực nàng khiến nàng ta suýt nôn ra một ngụm máu. Lại có một trận gió thoảng qua, thổi bay lên đuôi tóc đã rối của Thu Ngưng. Nàng run rẩy một lúc lâu, khi không nghe thấy bất kì tiếng động nào nữa mới dám ngẩng đầu lên.

Chưa kịp hoàn hồn đã nhìn trộm bốn phía, chỉ thấy có mỗi nhị phu nhân đang ngồi trên ghế cười cười nhìn nàng ta, chẳng thấy bóng dáng của tôn sư kia đâu.

“Phu nhân cứu mạng! Nhất định Thu Ngưng sẽ nghe lời!” Nàng chuyển sang khấu đầu với Ninh Phi.

6. Q.1 - Chương 6: Hồ Xuống Đồng Bằng Bị “chó Đẻ” Khinh

Ninh Phi gật gù. Đầu năm nay người mê tín cũng không ít, sau này khi nàng rời khỏi Từ phủ còn có thể đi làm một bà đồng. Còn về tên Bùn Đất ca diễn xuất ăn ý với nàng đến thế kia, có thể làm thầy cúng giả thần giả quỷ.

“Người không nghe lời ta cũng không sợ. Dù sao trên dưới phủ này đều đã coi ngươi là a hoàn vừa gian dối vừa trộm cắp. Người đi chuẩn bị hai bộ quần áo nam sạch sẽ tới, mang lên một thùng nước ấm nữa, ta phải hầu tôn sư tắm rửa. Sau này người cũng nên cẩn thận, việc lớn nhỏ trong viện này vẫn giao cho người lo liệu, nhớ kỹ không được cho người khác đi vào gian phòng trong.”

Thu Ngưng vội vàng gật đầu.

Ninh Phi nhớ lại hình dáng của Diệp Vân Thanh, nói thêm: “Quần áo nam phải dài rộng hơn của Từ Xán một chút.” Xong lại nói ra một đồng thuốc trị thương, băng gạc... Tiện tay mở ngăn kéo cầm lấy một thỏi bạc vụn đưa cho Thu Ngưng đi mua.

Thu Ngưng chỉ mong được mang tiền lương hàng tháng ra mua thuốc bổ tặng cho Ninh Phi còn chưa được nữa là. Nàng cầm bát cháo trắng có trứng gà chưa ăn hết kia đặt lên trên bếp lò cho nóng, xong xuôi mới cẩn thận lui ra.

Ninh Phi vội vàng chạy vào nhìn Diệp Vân Thanh. Vừa kéo màn lên đã thấy hắn đang thở hổn hển, mặt mày trắng bệch. Cười một cách khổ sở: “Hôm nay người phí sức đã đổi thành ta.” Khổ sở nhưng vẫn có chút vui vẻ hỏi nàng: “Thế mà người cũng có cổ được... của Tô gì gì đại vương Hắc Kỳ trại...”

“Vậy mà người cũng có ‘thuốc giải’...”

Diệp Vân Thanh ho hai cái: “Ồ Nê hoàn của ta cực kì quý, người vẫn phải trả lại cho ta mới được.”

Ninh Phi nói: “Ta còn muốn dọa thêm mấy a hoàn để sau này còn cần dùng, cứ tạm để ở chỗ ta đi.”

Sau nửa canh giờ, những thứ Ninh Phi cần đều được lục đục chuyển đến.

Ninh Phi khóa chặt cửa, xoay người vào phòng nói với Diệp Vân Thanh: “Ra ngoài tắm rửa rồi ngủ. Miệng vết thương của người đều dính đất cát cả rồi, rất dễ bị mưng mủ.”

Vẻ mặt Diệp Vân Thanh quái dị, nhìn nàng chăm chăm, dường như muốn lột da mặt nàng ra xem cấu tạo thành phần thể nào: “Thể nào có câu ‘Độc ác nhất là lòng nữ nhân’, ta đã vì ngươi mà cả người đầy vết thương, giờ còn bắt ta tắm rửa, chẳng phải là muốn lấy cái mạng già này hay sao?”

“Là nước thuốc. Là nước thuốc ấm mà ta bảo Thu Ngưng đem tới. Trên người có vết thương vẫn có thể tắm.” Vừa nói vừa kéo Diệp Vân Thanh hiện không thể phản kháng dậy.

Diệp Vân Thanh đáng thương, đem qua còn khỏe như vâm, sáng nay đã yếu như sên, mà hần cũng không muốn ra tay với phái nữ, vì vậy đành để nàng kéo ra khỏi giường, lôi đến ngồi trên ghế cạnh thùng nước.

Diệp Vân Thanh không ngừng than thở ai ôi, ai ôi, thỉnh thoảng lại kêu một tiếng: “Ôi đau quá…….”

.....

“Nữ nhân to gan, dám cởi quần áo ta!”

.....

“Đừng, ha ha, nôn!”

.....

“Ta tự cởi là được, ta tự cởi!”

.....

Ninh Phi thấy hần đã nghe lời hơn một chút thì nói: “Ta chờ ở bên ngoài, ngươi tắm đi.”

Diệp Vân Thanh ngâm mình trong nước nóng lâu tới chóng cả mặt. Hần cũng không phải là người bẩm sinh thích ở bồn. Lần này khổ sở bao ngày chưa được tắm gội, vì để giảm bớt mùi hôi trên người, hần phải vận công xua mùi thường xuyên. Bây giờ có thể ngâm người tắm tấp thật là sung sướng không gì bằng. Hần hưởng thụ cũng tạm ổn rồi, không dám lãng phí thêm thời gian nữa. Ngụp thêm một cái rồi ngẩng đầu lên, với tay lấy cái khăn lông bao quanh người, lại tìm băng gạc sạch sẽ được chuẩn bị sẵn ở bên cạnh băng lại mấy vết thương nặng. Xong xuôi mới mặc quần áo vào, đi thất thiếu về giường.

Diệp Vân Thanh là một tên khốn thiếu đạo đức, tóc tai nửa ướt nửa khô cũng gối luôn lên cái gối, xong lại dùng chăn bông quấn quanh mình thật chặt. A, thật là sướng khoái!

Hần hưởng thụ chẳng được bao lâu thì màn giường được vén lên, vẻ mặt chẳng tốt đẹp gì của Ninh Phi lộ vào.

Nàng nói: “Viên thuốc khoét tim mục xương kia của ngươi có còn không? Cho ta một viên.”

Diệp Vân Thanh vốn đã bị nước thuốc nóng hầm hập kia thấm mền cả xương cốt, đầu óc cũng thư thái đến độ không muốn nghĩ ngợi gì nữa, nhưng vừa nghe tới tên thuốc thì bỗng cảnh giác cao độ giống như con rắn chuông bị giẫm vào cái đuôi. Hần thâm nghĩ tiểu cô nương này đầu tiên cho hần đi tắm, xong mới hỏi tới viên thuốc, lẽ nào muốn điều tra xem viên thuốc của hần là thật hay giả. Nếu thật sự là được làm từ ghét thì sau khi tắm tất nhiên sẽ không có “nguyên liệu” chế thuốc.

Tên cáo già là hần vẫn nhe răng cười: “Ngươi đem quần áo cũ của ta qua đây, rồi đợi ta một chút.”

Diệp Vân Thanh cầm lấy quần áo bẩn từ Ninh Phi. Nàng đang khoanh tay đứng dựa vào giường, vẻ mặt như đang xem kịch hay vậy. Diệp Vân Thanh bực mình, xoay người lại, giả vờ lật đi lật lại quần áo cũ để tìm đồ, nhưng ngón tay lại thò trộm lên nách, cào cào gãi gãi ở đó trong im lặng một hồi, không lâu sau đã vẽ được thành một viên tròn. Hần xoay người nói một cách mất kiên nhẫn: “Tay!”

Ninh Phi giơ tay ra, Diệp Vân Thanh bực bội đập vào tay nàng một cái: “Cầm lấy đi, vừa rồi không phải đã đưa cho ngươi một viên rồi sao, sao còn cần nữa làm gì?”

Hai mắt Ninh Phi như con dao đang xéo thịt trên da mặt hần vậy, nàng bật cười ha ha, lấy viên thuốc mới cất vào trong chiếc hộp kia ra, sai đó tay trái bóp nát một viên, tay phải cũng bóp một viên, đưa lên mũi ngửi.

Diệp Vân Thanh kêu thầm toi rồi, quả nhiên, khi hân chưa kịp nghĩ ra cách cứu vãn thì Ninh Phi hung hân ném viên thuốc vào mặt hân, cực kì tức giận đến mức gần như bóp nhào qua bóp cổ hân, nữ nhân ngoa ngoắt đó bắt đầu mắng: “Không phải đã bảo người kì cọ tắm rửa cho sạch rồi hay sao, người quen ở bẩn rồi đúng không, hay là thế nào? Sao lại còn nhiều ghét thế này!”

Hóa ra nàng đã nghi ngờ viên thuốc khoét tim mục xương kia từ lâu. Đêm qua Diệp Vân Thanh cứu nàng một mạng, càng không giống với tên trộm cướp hung hân, thế là nàng lại càng thêm nghi ngờ. Đến giờ vừa ngửi cái viên được gọi là thuốc độc kia, viên đầu tiên còn có mùi nách hôi thối, viên thuốc sau thì không còn mùi hôi nữa, còn ám một mùi thanh khiết của nước thuốc.

Ninh Phi rút ra kết luận rằng cái thứ nàng ăn vào bụng ngày đó, chắc chắn là đồng ghét chết tiệt được kì ra từ trên người tên nam nhân trước mặt này!

Nàng cúi sát mặt xuống mắng: “Còn ‘viên thuốc khoét tim mục xương’ cái gì gì, bắt ta nuốt thứ đáng tởm đó, người đứng là thiếu đạo đức thiếu tới cực hạn rồi!”

Diệp Vân Thanh bị nàng mắng đến dờ người, nhớ tới ngày trước hân ăn cơm không rửa tay thế rồi cũng bị mẹ già nhà Đinh bạch véo tai mắng té tát. Không hiểu sao mà Diệp Vân Thanh cảm thấy cả người hân nhiệt huyết sôi trào, da gà cũng nổi lên, lại thấy Ninh Phi mắng hân làm hân thấy cả người thoải mái sảng khoái. Hân giật mình, dờ cả người, chẳng lẽ đây là triệu chứng của bệnh thích bị ngược đãi? Từ lúc nào hân đã mắc căn bệnh nan y đáng xấu hổ này?

Ninh Phi xả xong cơn giận thì thở hổn hển. Nàng cũng không phải người chanh chua, tính toán chi li mấy chuyện nhỏ nhặt vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi, nàng nói: “Chúng ta từ nay thành thực với nhau, công bằng nữa. Ta cũng có chuyện cần người giúp, tất nhiên sẽ để người yên tâm dưỡng thương. Người đừng có cào ra ghét, gào, bần kê chân gì gì đẩy ra chế thứ nọ thứ kia đi dọa người ta.”

Nói xong thì chẳng thèm để ý đến Diệp Vân Thanh nữa, đi ra ngoài cầm bát cháo trắng và trứng gà đưa cho hân.

Diệp Vân Thanh bị tốc độ thay đổi về mặt của Ninh Phi làm choáng váng cả người, nhất thời không biết phản ứng lại thế nào. Đột nhiên nghĩ đến một việc: “Người muốn ta giúp việc gì?”

“Giúp ta viết thư.” (Thư bỏ vợ ngày xưa)

Ninh Phi trả lời không đắn đo. Trình độ văn vẻ của nàng đến đâu thì nàng tự rõ.

“Hả?”

“Đừng có bảo là người không biết lấy một chữ đấy nhé.”

“Ta biết chữ. Nhưng người không phải thê tử của ta, viết thư cho người làm gì?”

“.....”

Sau khi Ninh Phi nghiêm mặt, Diệp Vân Thanh liền cầm cúi ăn một mạch không dám tiếp tục pha trò nữa. Hân rất ít khi tiếp xúc với nữ nhân, ngoài mẹ già nhà Đinh bạch ra thì gần như chẳng còn ai. Hiện giờ bưng bát cháo, nhai rệu rạo như ăn sáp nến, trong lòng thầm nghĩ những ngày sau này của lão Diệp lão gia ta số khổ rồi.

Sắp đến giao thừa, triều đình cho nghỉ ngơi một tháng từ sau ngày mừng tám tháng chạp. Người làm trên dưới Từ phủ đều được cho về quê ăn Tết, chỉ còn lại vài người hầu. Thật ra, đối với bá quan văn võ, thời gian bận bịu nhất trong một năm chính là trước tết âm lịch, vừa phải tiếp khách vừa phải gửi thiệp mời, cả ngày chẳng có một phút rảnh rỗi. Chuyện phủ Từ Xá My thượng tướng bị trộm không dám truyền ra ngoài, nếu không thật là mất mặt vô cùng. Chỉ khổ Từ Xán tốn không ít thời gian để đi điều tra ngầm xem kẻ trộm tới từ đâu.

Bụng Ngân Lâm công chúa đã to kênh, ngày thường vẫn bỏ ra chút thời gian giúp Từ Xán giải quyết việc giấy tờ như gửi thiệp, nếu có thiệp của quan nào không quan trọng lắm thì còn tự tay viết lời đáp lại. Từ Xán trở về thấy nàng bận rộn thì luôn cảm thấy có lỗi, khuyên nàng đừng nên làm lụng vất vả. Công chúa

cũng chỉ cười cười, qua vài ngày lại như cũ. Trong lòng Từ Xán áy náy, ngày càng yêu thương Ngân Lâm hơn.

So sánh ra thì cái tiểu viện nơi Ninh Phi ở có vẻ quanh quẽ.

Liên tiếp nhiều ngày Từ Xán không đặt chân vào nơi ở của Ninh Phi. Người hầu đều cho rằng nàng bị thất sủng nên hầu hạ cũng ngày càng lơ là. Chỉ có Thu Ngưng là luôn nghe lời nàng cùng cái vị được gọi là “tôn sư” kia, thường đi lấy về thuốc thang cần thiết.

Sự yên tĩnh như thế cũng là những gì Ninh Phi mong muốn.

Người trong phủ thấy nàng do tướng quân mang từ quê tới, tưởng rằng nàng không có học vấn nên cũng chẳng đem chuyện trong phủ đến hỏi nàng. Sáng hôm nay nàng ngủ dậy thì mặt trời đã lên cao hơn cây sào. Nàng bê chậu than ra ngoài vườn, đặt cái khay gỗ lên chiếc ghế nhỏ rồi tiện tay cầm quyển sách lên đọc từ sáng đến tối, say mê như đọc tiểu thuyết vậy.

Bọn người hầu trong phủ nhìn thấy từ xa xa, nói nhỏ: “Nữ nhân xuất thân nông thôn sao cũng đọc sách vậy. Nhìn màu sắc bìa sách thật là giống cuốn binh thư màu xanh trong kho sách.”

“Chúng ta phải cẩn thận hơn. Không thể để nàng ta chạy tới thư phòng của chủ nhân lấy sách. Trong đó đều là việc quân cơ mật, cẩn thận tránh làm chủ nhân tức giận.”

“Biết rồi, biết rồi. Nay, người xem phu nhân có phải đang cầm ngược sách không?”

“..... Cái này... Ta cũng không biết chữ, chắc đến hơn nửa là cầm ngược đấy.”

“Ta cũng nghĩ thế.”

Sau khi hai tên đó hấp tấp bỏ đi, Ninh Phi ngẩng đầu lên nhìn theo bóng dáng bọn hắn, có chút dăm chiêu. Sống ở một thế giới hoàn toàn xa lạ không dễ dàng gì, nàng lại nhập vào một cơ thể chẳng phải tướng quân cũng không phải công chúa, ngay cả một người tâm phúc bên người cũng không có. Nếu nàng không thu phục Thu Ngưng thì ngày tháng ở đây không sống nổi mất.

Đúng là một lũ tầm nhìn hạn hẹp. Giang Ngưng Phi lớn lên ở nông thôn thật, nhưng cha mẹ Từ Xán dạy bảo, nuôi dưỡng nàng như con gái của mình. Viết chữ, đọc sách đều dạy đủ, hoàn toàn khác mấy nàng tiểu thư nhàn hạ nhà phú quý kia chỉ biết có đôi ba chữ. Có thể nuôi mấy đứa người hầu trong nhà kiểu này, có thể thấy Từ Xán cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Về chuyện này thì Ninh Phi đã trách oan cho Từ Xán. Hắn mới tới kinh thành được vài năm, về người hầu trong nhà thì phần lớn đều được điều từ Quan Nô Khố.

Đối với cái gia đình này, vì có lẫn vào cảm xúc của Giang Ngưng Phi, Ninh Phi cảm thấy cực kì chán nản. Trước nay nàng không quen bắt nạt kẻ yếu, nguyên tắc đối nhân xử thế của nàng luôn là “có oán báo oán, có thù báo thù”. Nàng chú trọng sống vui vẻ thoải mái, nếu bắt nàng trói buộc trong cuộc sống gia tộc kiểu này chỉ khiến Ninh Phi thấy đáng tiếc cho linh hồn và cuộc sống của chính mình.

Học thành thạo một nghề nào đó sớm một chút, lúc đó nàng sẽ nghĩ cách để Từ Xán nghĩ rằng bỏ nàng là việc đúng đắn. Dù hắn không tình nguyện thì nàng cũng có vài cách để lừa hắn bỏ nàng. Nàng làm thầy kiện lâu rồi, về việc làm thế nào giúp phụ nữ không may ly hôn được với đàn ông bội bạc thì nàng đầy kinh nghiệm. Nghĩ xong, nàng đổi sang đọc quyển sách về địa lý.

Còn về Diệp Vân Thanh, do sợ sự có mặt của hắn bị người ngoài biết nên phải chuẩn bị cho hắn một chỗ ở dưới gầm giường. Đầu tiên là lót vải bạt xuống nền, sau lại trải lên một lớp thảm, một lớp đệm, thêm hai cái chăn bông, thế là tránh được cái giá rét. Ban ngày, Diệp Vân Thanh dưỡng bệnh dưới gầm giường, còn ban đêm lại leo lên trên giường ngủ với nàng.

Nhắc đến chuyện này Diệp Vân Thanh lại thấy cả người khó chịu. Vì hắn bị thương nặng nên không có đủ thể lực, nhưng không có nghĩa hắn là hoạn quan. Tiểu cô nương này cũng quá ngây ngô, không biết được lòng người hiểm ác. Nhưng vì cái giường êm ái dễ chịu nên hắn cũng im miệng không kêu. Lặng lẽ tính toán vẫn còn vài ngày nữa thì cao thủ dịch dung mà Tô Hy Tuấn phái đến mới tới nơi, đến lúc đó muốn đi đã dễ dàng hơn nhiều.

Chuyện Ninh Phi đọc sách dần dà được truyền tới tai Ngân Lâm công chúa. Nhiều ngày liền thân thể nàng ta không thoải mái vì trước năm mới, Từ Xán phải về quê thăm cha mẹ, đã đi được bốn năm ngày rồi. Chuyện phủ Từ Xá My thượng tướng bị mất trộm mãi chưa giải quyết xong, cũng chỉ đành gác lại. Từ Xán lo lắng cho sức khỏe của hai vị phu nhân, một người đang mang thai, một người mới sinh non, mà bản thân hẳn lại phải đi, vì vậy hẳn dự định sẽ về trước giao thừa.

Trong lòng Ngân Lâm phiền muộn, Cao ma ma đứng cạnh bày mưu: “Nếu công chúa bực mình, chi bằng đến chỗ Giang Ngưng Phi đi dạo?”

Ngân Lâm vừa nghe liền hiểu ý. Người trong phủ kiêng dè vị trí công chúa đương triều của nàng nên ngày thường có thấy nàng bắt nạt Giang Ngưng Phi cũng im lặng làm ngơ. Giang Ngưng Phi lại càng ngu ngốc, bị ăn hiếp cũng chỉ biết tìm Từ Xán kể lể khóc lóc. Ngân Lâm tính kế một chút Từ Xán liền hiểu nhằm thành Giang Ngưng Phi đổ oan cho nàng.

Dần dà, Từ Xán không sủng ái Giang Ngưng Phi nữa, việc bắt nạt Giang Ngưng Phi thành một trò giải trí của Ngân Lâm sau khi ăn no rảnh rỗi.

Ngân Lâm nghĩ nàng ta đường đường là Ngân Lâm công chúa, là kim chi ngọc diệp của hoàng tộc, thế mà lại phải chia sẻ phu quân với một thứ dân, càng nghĩ càng không chịu được. Thỉnh thoảng nàng sẽ giả vờ rộng lượng khuyên Từ Xán nên nạp thiếp, nhưng đó đều là những lời không thật lòng, nàng biết trước Từ Xán chung tình nên mới nói. Chuyện gì Ngân Lâm cũng đều nghĩ tới bản thân mình đầu tiên, hoàn toàn chưa từng nghĩ rằng nàng ta mới là người thứ ba giữa Giang Ngưng Phi và Từ Xán. Nếu không phải giữa đường bị hoàng đế tứ hôn chặn ngang thì hai người đã là đôi vợ chồng tình cảm mặn nồng đệ nhất đương triều.

Nghĩ vậy, Ngân Lâm liền ngồi dậy, nói với Cao ma ma: “Cứ vậy đi, chúng ta mang theo ít ”quà” đi thăm nhị phu nhân đọc sách.”

Hôm nay Ninh Phi đang ngồi trong sân đọc sách thật, để phòng ốc lại cho Diệp Vân Thanh ngủ. Chợt nghe tiếng ồn ào ngoài cửa viện, là Ngân Lâm công chúa giá lâm.

Sau khi Ngân Lâm đi vào thì bảo người hầu lui xuống hết, chỉ còn lại Cao ma ma và hai hầu gái già nàng ta mang từ trong cung tới.

Trí nhớ của Giang Ngưng Phi cho Ninh Phi biết rằng công chúa đại nhân đến là muốn tìm sự giải trí trên người nàng.

Ninh Phi vừa nhìn đã thấy cánh tay của hai người hầu gái kia to bằng bắp chân nàng, nàng xem xét tình hình, bỏ ngay ý nghĩ phản kháng. Dù sao thì kiếp trước, trước khi chết nàng phải chịu không ít dày vò từ tra tấn, kiếp này bị hai hầu gái làm khổ cũng không tính là chuyện gì quá đau đớn. Huống hồ, Ngân Lâm giả vờ hiền lành trước mặt Từ Xán nên sẽ không để lại vết thương gì trên thân thể nàng.

Những việc xảy ra tiếp theo không hề dễ chịu như thế. Hai hầu gái giữ chặt hai cánh tay hai bên Ninh Phi, Cao ma ma bóp chặt hàm dưới của nàng, dù nàng có kêu lên đau đớn thì cũng chỉ phát ra được những tiếng ư ư yếu ớt.

Ngân Lâm hớn hở lượn qua lượn lại trước mặt vài vòng, cuối cùng chọn một đôi dưa trong chiếc làn Cao ma ma mang tới, đút vào miệng Ninh Phi.

Ninh Phi chỉ thấy co giật từ cổ họng đến dạ dày. Nước mắt bất giác trào ra. Tiếp tới là từng đợt nôn ọe đến co rúm người. Nước chua trong dạ dày được đẩy lên, trào ra từ khóe miệng, xoang mũi. Sự đau đớn ừn ừn kéo tới.

Nhưng nàng không thể giãy dụa, nàng bị kẹp chặt, cơ thể lại còn yếu, gần như ngất lịm.

Tất cả đều được làm trong yên lặng. Qua đôi mắt ướt đầm, Ninh Phi nhìn thấy vẻ mặt hài lòng, đắc ý của Ngân Lâm, là vẻ mặt kiêu ngạo bề trên khi giẫm nát người khác dưới chân.

Nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt. Ninh Phi biết đó không phải biểu hiện của sự yếu ớt. Linh hồn của nàng không yếu đến thế, đây chỉ là phản ứng sinh lý bình thường mà thôi, hoặc là do sự sợ hãi cùng xót xa còn lưu lại trong thân thể Giang Ngưng Phi.

Vì sao không đến cứu nàng, vì sao không tin nàng, vì sao để người khác đến bắt nạt nàng, linh hồn của Giang Ngưng Phi đã tiêu tán, nhưng thân thể lại đang khóc thương.

Cuối cùng Ngân Lâm cũng nói chuyện: “Người không biết ta hận người đến bao nhiêu đâu.” Nói xong lại đút đũa vào sâu thêm.

Ninh Phi mở to mắt nhìn đôi đũa mun dài hai gang tay dần trở nên ngắn lại, biến mất trong tầm mắt. Ngân Lâm bắt đầu động tác khuấy, đảo. Ninh Phi cảm nhận rõ được thực quản bị thâm nhập vào thật sâu, sau đó bị banh rộng ra, nôn nôn một hồi, dường như đang cố trêu chọc giác quan của nàng.

Mấy lần suýt ngất đi, tay chân bắt giắc định giãy dụa, nàng muốn ra sức một chút, nhưng thân thể như có ý chí riêng vậy, ép tay chân không được nhúc nhích. Từng mảnh kí ức xẹt qua trước mắt, nàng nhìn thấy quá khứ của Giang Ngưng Phi.

Nữ nhân đó không phải không có sức phản kháng. Từ Xán dạy nàng ta cười ngửa bắn cung, cha mẹ Từ Xán giao hết việc nặng trong nhà cho nàng, nàng cũng chẳng đến mức chẳng có chút sức lực.

Thế nhưng cuối cùng Giang Ngưng Phi không phản kháng chút nào, chỉ đặt hy vọng lên người phu quân mình. Nàng là thiếp của Từ Xán, chỉ vẹn vẹn là thân phận thiếp, nếu như đụng vào thể diện của hoàng tộc thì chắc chắn sẽ mang đến phiền phức cho Từ Xán. Huống hồ, Từ phụ thân, Từ phụ mẫu đều từng ân cần dạy bảo nàng việc gì cũng phải nghĩ cho phu quân, nghĩ cho cái nhà này.

7. Q.1 - Chương 7: Tiền Quỷ Dạ Xoa, Kẻ Say Lại Gõ Cửa

Lúc được thả ra không biết là đã qua mấy canh giờ. Ninh Phi hoàn toàn xụi lơ trong tay của hai hầu gái, gần như đã ngất. Nàng biết đây không phải là thể giới nàng quen sống, cũng biết bản thân giống như một đứa trẻ mới chào đời không có khả năng bảo vệ bản thân, nhưng đối mặt với loại tra tấn kiểu này vẫn là lần đầu tiên.

Thế nào người ta nói “Độc ác nhất là lòng phụ nữ”. Muốn tra tấn không để lại thương tích thì có rất nhiều cách.

Ngân Lâm hài lòng nhìn nàng bị hầu gái vút trên mặt đất, ánh mắt nhìn dọc theo đôi đũa trong tay: “Rất đau đúng không? Nhưng người có biết ta đau đến thế nào không? Ta nhìn thấy người giống như ăn phải sâu bọ vậy. Hắn là của ta, người dựa vào đâu mà dám đụng vào hắn. Coi như người ở bên hắn trước, nhưng cũng không chịu nhìn lại thân phận của chính mình đi, người xứng với hắn không? Có đem được vinh hoa phú quý cho hắn không? Có làm hắn nở mày nở mặt không? Nhìn người xem, bây giờ đến việc sinh nở cũng có vấn đề —— Người còn coi là cái thứ gì?”

Ninh Phi nằm nghiêng người mê man trên đất, Ngân Lâm nói: “Lần sau sẽ thử đổ tương ớt vào phổi người.”

Vì Ninh Phi không có chút phản ứng nào, Cao ma ma thức thối nói: “Thân thể nhị phi nhân chưa bình phục, không nói chuyện được lâu, còn không dìu nhị phu nhân vào phòng đi?”

Hai hầu gái nghe xong, cùng nhau lôi Ninh Phi dậy, kéo nàng vút lên trên giường phòng trong rồi sửa soạn một hồi, nhìn qua không thấy gì khác thường mới đi ra.

Cao ma ma nói với Ngân Lâm: “Công chúa không cần lo lắng, không ai biết đâu.”

Ngân Lâm lạnh lùng lườm một cái vào trong phòng, quay người bỏ đi.

Cao ma ma hô to ngoài sân: “Nhị phu nhân đang nghỉ ngơi trong phòng, không ai được phép vào làm phiền người.”

Thu Ngưng bị ngăn ở ngoài không vào được, lúc này mới lảo đảo chạy đến. Duỗi tay đẩy cửa định xem tình hình bên trong. Cũng không phải nàng tốt đẹp gì cả, chỉ là trên người nàng còn có cổ dược “tam thi não thần đan” gì gì đó, còn cần Ninh Phi xin tôn sư thuốc giải ối quý.

Cửa không khóa, Thu Ngưng bất thành linh đẩy cửa, chợt thấy có thứ gì đó xoẹt qua trước mặt nàng, đến khi lấy lại được tinh thần rồi thì nhận ra là một cái trâm gỗ ghim chặt vào cửa ngay cạnh trán nàng, nhất thời sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

Hóa ra Diệp Vân Thanh ở trong phòng nghe thấy việc ở phòng ngoài, lo lắng tới mức đi đi lại lại trong phòng. Ra thì chắc chắn không được, sau khi sự việc xảy ra, hẳn có thể phủi mông sạch sẽ rồi đi, nhưng chẳng lẽ để lại một mớ phiền phức bắt nàng chịu trách nhiệm? Vất vả lắm mới chờ được hai hầu gái kia đem Ninh Phi trở về giường, hẳn trốn một bên thấy rõ Ninh Phi đã hoàn toàn ngất đi. Khi bọn họ đi hết rồi, Diệp Vân Thanh tới ôm nàng, lay lay vai, nhưng chẳng có chút phản ứng nào, ngược lại, cơ thể trong vòng tay hẳn ngày càng lạnh ngắt. Tình thế nguy cấp hẳn không kịp chạy ra chốt cửa, khiến Thu Ngưng xông vào.

Diệp Vân Thanh tiện tay rút luôn chiếc trâm gỗ trên đầu phi ra, mang ý cảnh cáo.

Thu Ngưng đứng bên ngoài, chưa kịp thấy bóng người đã suýt mất cái mạng nhỏ này, chân tay run rẩy, vội vàng nói: “Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân sẽ đi ngay.”

Mấy ngày rồi nàng chưa nghe giọng tôn sư, cứ tưởng hẳn đã đi rồi, hóa ra là vẫn còn ở đây.

Diệp Vân Thanh ngẫm nghĩ, thấy để Thu Ngưng ở lại cũng không sao, liền nói: “Người ở lại. Đóng cửa vào.”

Thu Ngưng vội vàng giơ tay đóng chặt cửa, cài then chặt chẽ. Nàng sợ đến mức thấp tha thấp thỏm, không dám tự tiện đi lại, chỉ đứng yên trong phòng, hỏi: “Tôn sư cần gì ạ? Tiểu nhân nghe lệnh.”

“Rót cốc nước lại đây.”

Thu Ngưng cuống cuống nhắc cái ấm sứ trong giỏ trúc ra. Trong ấm có sẵn nước nóng, vì giỏ trúc có một lớp vải bông dày nên độ ấm của nước vẫn còn đến giờ. Nàng tìm một chén trà, đổ ra nửa chén rồi cầm vào phòng trong.

Ngày còn nhỏ, cha mẹ chú bác đã dặn đi dặn lại Thu Ngưng rằng người trên Hắc Kỳ trại không phải là bệnh dịch, mà còn hơn cả bệnh dịch, nếu trốn được thì trốn cho xa vào. Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào một ô vuông giữa mũi chân và mặt đất, đi từng bước vào phòng. Nàng giơ tay lên mà không dám ngẩng đầu, cổ sức giơ chén trà ra càng xa càng tốt. Nàng thầm nhủ tôn sư chắc là người Hắc Kỳ trại, cũng không biết là tay sai của Diệp đầu trâu hay Tô mặt ngựa.

Diệp Vân Thanh cầm lấy chén trà từ tay Thu Ngưng rồi sai tiếp: “Trong ngăn kéo của cái bàn bên cửa sổ có một bọc giấy, cầm ra đây.”

Thu Ngưng không dám trái lời, lấy ra đưa cho hẳn. Thế rồi nghe thấy tiếng loạt xoạt. Trong lòng cảm thấy kì lạ, tay tôn sư còn đang cầm chén trà mà, sao mở được bọc giấy ra? Suy nghĩ này vừa hiện lên trong đầu thì nàng tạm thời quên mất sự sợ hãi, tò mò ngẩng đầu lên nhìn xem.

Màn được vén lên, kẹp vào cái móc bằng đồng màu đỏ. Nửa cái chăn gấm rủ xuống mặt đất, nửa còn lại đang đắp trên người Ninh Phi. Một nam nhân mặc áo dài xanh ngồi bên giường. Tóc xõa tung trên vai, buông thõng xuống thắt lưng. Màu xanh và màu đen đan xen vào nhau, cái tai bên sườn mặt trong trong, nhìn rõ cả mạch máu. Thu Ngưng ngẩn ngơ không nói nên lời, còn chưa nhìn thấy mặt nhưng nàng đã có thể kết luận ngay đây là nam nhân thu hút ánh mắt nhất mà nàng từng gặp từ nhỏ tới lớn.

Màu da Diệp Vân Thanh trắng ngần trông yếu ớt như thể hệ con cháu nhà quyền quý, nhưng dáng người lại cao lớn mạnh mẽ hơn nam nhân Hoài An quốc. Hẳn ôm Ninh Phi ở trong tay, dường như che cả người nàng vậy. Lúc hẳn mới vào Từ phủ, cả người bắn thủ tới mức đất trời không dung. Màu da đẹp dễ bị che dưới một lớp cấu bẩn. Mấy hôm nay Ninh Phi không chịu nổi sự bắn thủ này nữa, không cạo hết đám ghét này đi thì chẳng dừng lại. Không tắm thì không biết, hóa ra Diệp Vân Thanh chính là gà Khiếu Hoa bị bao bọc bởi đám bùn đất (đặc sản gà quay bọc trong lá sen và bùn). Sau khi rũ hết bùn đất, bên trong là thịt trắng bóc. Thời này người ta không đeo kính, nếu không không biết sẽ khiến bao nhiêu người rớt cả kính.

Hắn ngồi ở bên giường, áo dài màu xanh tôn lên đôi chân dài mà gầy cùng vòng eo nhỏ, vạt áo thêu chỉ đen đối lập với màu trắng tinh của áo trong... Thu Ngưng nuốt nước miếng, nhìn chằm chằm vào Diệp Vân Thanh.

Đột nhiên hắt ngẩng đầu, ánh mắt hơi nhúu nhìn về phía nàng. Thu Ngưng bị đôi mắt tối đen không mang chút ánh sáng nhìn chằm chằm, không tự chủ được mà quỳ rạp xuống đất.

“Ở đây không còn việc gì của người nữa. Đi tìm thầy thuốc đến.” Diệp Vân Thanh nói.

Thu Ngưng lật đật chạy đi. Cái liếc mắt kia của Diệp Vân Thanh đã khiến nàng cả người run rẩy bầy, giống như bị ngũ xa phanh thân rồi đi một chuyến tới âm phủ vậy. Hắn không phải người thường! Trên người Từ chủ nhân cũng không có khí thế áp đảo người khác đến vậy. Dù là Từ Xã My thượng tướng, lăn lộn chiến trường hơn chục năm cũng không có loại sát khí như thiên bầm này. Thu Ngưng là a hoàn do một a hoàn sinh ra, từ nhỏ ở trong phủ Từ Xã My thượng tướng đã nhìn quen mắt nghe quen tai, về vấn đề này nàng cực kì miễn cảm.

Diệp Vân Thanh đặt giấy lên người Ninh Phi, một tay mở nó ra. Bên trong có vài miếng nhân sâm, hắn lấy một miếng đặt vào miệng nàng, xong mới cho ít nước vào. Ninh Phi nhỏ hơn hắn mấy tuổi, bình thường mặt mày lại hay cau có thúc giục hắn ăn ở sạch sẽ, hắn bắt giặc coi nàng như hậu bối.

Ninh Phi cảm nhận được một dòng nước ấm áp vào họng. Chỗ đó bị thương rất nặng, đau đến nóng ran một vùng. Ý thức của nàng dần hồi phục, cố gắng mở mắt ra liền nhìn thấy Diệp Vân Thanh đang giúp nàng uống nước. Nàng lắc đầu ra ý không uống nữa. Hắn thấy nàng gắng gượng ngồi dậy thì đỡ một tay, để nàng dựa vào đầu giường xong vẫn để một tay ở vai nàng.

Hắn hỏi: “Cái vị công chúa kia luôn đối xử với người như vậy sao?”

Ninh Phi cau mày, thử nói chuyện, kết quả mới phát ra được hai tiếng thì thấy cổ họng sưng tấy đến khó chịu, bèn mở mắt, nghiêng nghiêng đầu nhìn Diệp Vân Thanh. Đôi mắt đó vẫn còn vương nước mắt. Lúc thấy nàng lần đầu, dù có bức nàng uống viên thuốc từ ghét kia cũng không thấy vẻ đáng thương yếu ớt này của nàng. Hắn không biết hiện giờ đang thương nàng hay là đang buồn cười.

Diệp Vân Thanh nói nhỏ một câu: “Độc ác!”

Ninh Phi thấy dưới lưỡi mình có miếng nhân sâm thì cực kì kinh ngạc. Nhân sâm chắc chắn là do Diệp Vân Thanh đặt vào. Mà cái tên lời thôi lếch thếch này xưa nay chẳng thiện lương gì, nàng từng ăn cái viên tròn tròn làm từ ghét trên người hắn, từ đó về sau lúc nào cũng nhớ mãi không quên chuyện kinh dị này. Nàng cố gắng tránh xa Diệp Vân Thanh, kéo lấy tay hắn lên nhìn kĩ. Nàng thở phào nhẹ nhõm, may mà móng tay hắn không có cái gì mà “thuốc khoét tim mục xương”. Kể ra cũng kì lạ, dù là trước đây mấy ngày, khi cả người Diệp Vân Thanh có lớp ghét dày nhất thì móng tay vẫn luôn cực kì sạch sẽ, móng nào cũng gọn ghẽ sạch bong, như được ngưng tụ lại từ băng tuyết.

Nàng uống thêm mấy ngụm nước từ tay Diệp Vân Thanh, đến khi thấy hơi thoải mái rồi mới nhắm mắt, tựa người vào đầu giường nghỉ ngơi.

Bên ngoài sân có mấy a hoàn mới trở về đang buôn chuyện nho nhỏ: “Nhị phu nhân suốt ngày mâu thuẫn với đại phu nhân. May mà đại phu nhân rộng lượng, vẫn cứ quan tâm tới nhị phu nhân như thế.”

“Nhị phu nhân đúng là không biết suy nghĩ... Người ta còn là công chúa đương triều nữa... mình lại là nữ nhân nông thôn chẳng biết sự đời...”

Diệp Vân Thanh thở dài một cái, trầm nghĩ tới câu “tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”. Ngay cả “tề gia” Từ Xán đã làm không nổi thì cũng không thể “trị quốc bình thiên hạ” được. Kiến thức bọn a hoàn nông cạn thì có thể cho qua. Có câu “trên không nghiêm, dưới tất loạn”, nếu cả phủ ai ai cũng thuộc dạng ăn thịt người không còn mẩu xương thì chắc chắn không thể không liên quan tới chủ nhà.

Sau đó không lâu thì có tiếng bước chân của Thu Ngưng đi tới gần. Ngoài ra còn có một người nữa có lẽ là thầy thuốc được tìm tới. Diệp Vân Thanh đứng lên từ bên giường. Đặt chén trà và gói giấy bọc nhân sâm đều để hết lên chiếc bàn gỗ. Kéo chân cho nàng rồi lặng lẽ đi ra ngoài phòng. Ninh Phi nhìn hắn, hắn hơi cười, ý bảo nàng không sao đâu rồi phi người lên xà nhà phòng ngoài, nấp xuống không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ninh Phi ngạc nhiên nhưng sau đó nghe thấy tiếng Thu Ngưng đứng hỏi ngoài cửa xem có được vào không. Nàng đáp: “Vào đi.”

Thu Ngưng đi vào phòng trong, phát hiện “tôn sư” không biết đã đi nơi nào. Nàng thở phào một hơi nhẹ nhõm, đồng thời lại thấy mất mát một cách khó hiểu. Nàng nhớ đến truyền thuyết về Tô mặt ngựa của Hắc Kỳ trại mà mẫu thân từng kể cho nàng, như thăm a di đà phật, đừng nói là đại vương mặt ngựa, ngay cả thủ hạ dưới trướng hãn cũng có khả năng quyến rũ người khác cao siêu đến thế.

Nàng nói với Ninh Phi: “Nhị phu nhân, thầy thuốc tới rồi.” Thấy ánh mắt của Ninh Phi vẫn nhìn vào trên bàn không dời đi, nàng cũng thuận mắt nhìn qua, hóa ra là chén trà và bọc giấy. Thu Ngưng chợt sững sốt tại chỗ, trong nháy mắt đó điều nàng nghĩ tới lại là nhị phu nhân và vị được gọi là “tôn sư” kia thật sự có tình cảm rất đẹp.

Thu Ngưng đã đoán được từ lâu rằng Ninh Phi và Diệp Vân Thanh cấu kết với nhau. Một người là gian phu, một người là dâm phụ, trong lòng nàng khinh thường vô cùng. Nhưng lúc này đây nàng lại không hề có một cảm giác khó chịu, mà cũng không thấy quan hệ giữa bọn họ có gì xấu xa cả. Một chén nước ấm, một gói nhân sâm, một sự quan tâm săn sóc, ánh mắt chăm chú bình thản. Có chút giống với những chữ được treo trong thư phòng của Từ Xã Mỹ thượng tướng — Quân tử chi giao, kỳ đạm như thủy (Sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau nhạt như nước lã).

Ninh Phi không nhìn lên bàn nữa, nàng duỗi tay ra ý cho đại phu có thể bắt mạch được rồi. Cổ tay đặt trên gờ giường, ngón tay hơi lạnh của thầy thuốc áp lên.

Ninh Phi thở nhẹ nhẹ. Trong lúc yên tĩnh, nàng nhớ lại mong muốn của Giang Ngưng Pi trước khi ngắt đi, vì mong muốn cả nhà mọi việc thuận lợi mà không tiếc giao mạng sống của mình đặt hết vào tay một nam nhân.

Thậm chí cô gái đó đã khắc sâu sự cố chấp vào trong xương tủy, vào máu thịt của thân thể này. Bị bắt nạt cũng không vùng lại, chỉ có thể khóc lóc với nam nhân nàng yêu, hy vọng hãn sẽ dang đôi cánh bảo vệ nàng ở trong. Nhưng cuối cùng thì được gì? Vì cả cái nhà này, có đáng không?

Ngân Lâm công chúa trở về Ngân Sam viên, có người hầu tới bẩm báo rằng Từ Xán đã về thủ đô Hoài Trung, hành lý và quà đến chuyển tới kiểm kê ở chỗ tổng quản cả rồi. Nhưng hãn ta vào thành lại gặp bằng hữu cũng làm quan trong triều, bị lôi tới quán rượu, có lẽ đến tối mới về.

Cao ma ma lau mồ hôi: “May mà lúc này tướng quân chưa về.”

Ngân Lâm quay đầu lại: “Người nói gì? Nói vậy là ý gì?”

Cao ma ma lập tức hiểu ra: “Là tiểu nhân nói nhảm, công chúa đừng tức giận. Dù tướng quân trở về cũng chẳng sao ạ. Cơ thể nhị phu nhân không khỏe, nhưng công chúa đến nói chuyện với nàng ta dăm ba câu cũng không đáng ngại, chỉ là tiểu nhân lo lắng nhị phu nhân sẽ lây mầm bệnh kia sang công chúa.”

Ngân Lâm hừ một tiếng rồi cười khẩy: “Phụ hoàng hồng phúc lớn lao, tất nhiên ta sẽ được hưởng một chút. Mầm bệnh là cái quái gì. Chúng ta mau về phòng trong thôi, ta thấy mệt.”

Hai hầu gái già đứng một bên cửa cái ghế đá có đệm bằng da hổ, một trong hai người đi gọi kiệu đến. Cao ma ma xoa lưng cho nàng, hầu hạ đến nơi đến chốn.

Sau khi Ngân Lâm hành hạ Ninh Phi thì tâm tình rất thoải mái, nhưng vì sự mệt mỏi mà lại thấy cả người khó chịu. Tối đó, sau khi bữa tối được dâng lên thì nàng lên giường sớm, cũng không còn sức mà đợi Từ Xán về thì đã ngủ say cùng cơn đau lâm râm từ thắt lưng.

Ban đêm Diệp Vân Thanh ngồi trước cửa sổ chờ con cú trắng của Tô Hy Tuần. Đầu tối Ninh Phi phát sốt, uống thuốc do thầy thuốc kê trước đó vào thì ngủ luôn, nằm yên lặng ở trên giường. Tiếng hít thở nhỏ yếu ớt. Thi thoảng hãn sẽ đến kiểm tra một chút, thấy trán nàng ra được một trận mồ hôi rồi. Hãn đưa tay vào trong chăn cũng thấy chăn đã ẩm ướt cả.

Hãn nghĩ kiểu nàng chắc nàng khó chịu lắm, vì vậy định gọi Thu Ngưng tới giúp nàng thay quần áo. Bỗng nhiên nghe tiếng người bước thối tha thối thiếu về hướng này, dừng ở trước cửa.

Bước đi của người nọ nặng nề, chắc là một nam nhân.

Diệp Vân Thanh đứng ở bên trong, người kia ở bên ngoài. Hãn cau mày, đứng im đó, chẳng đi lên, cũng không biết cái tên lỗ mãng kia đang đêm khuya mò đến trước cửa một nữ nhân đã có chồng làm gì.

Người kia kêu khẽ vài lần: “Ngưng Phi, Ngưng Phi, mở cửa.”

Diệp Vân Thanh từng nghe giọng này, nhận ra đó là Từ Xán. Hắn giật mình. Nếu hắn bị nam nhân này phát hiện, chẳng phải là cảnh “bắt kẻ gian dâm tại giường” ư?

Hắn lập tức quyết định nhượng bộ đối phương, phi người lên xà nhà, nhìn xuống xem Từ Xán tìm tới Ninh Phi làm gì.

Mấy ngày nay Từ Xán phải chạy về quê, gặp phụ thân phụ mẫu. Từ sau khi hắn được nhận làm con nối dõi của Từ Xá My thượng tướng thì lâu lắm chưa về quê, nhưng từng đồ vật nhỏ nhỏ trong viện đường như chẳng có thay đổi gì cả khiến hắn bất giác nhớ lại rất nhiều chuyện thời niên thiếu.

Hắn từng vì Ngưng Phi mà ghép từng mảnh gỗ thành bàn ghế, vẫn còn để trong phòng nàng. Trên tường cũng có treo cái cung hắn làm cho nàng. Vì đã lâu lắm rồi nên gỗ mun cũng mất đi lực đàn hồi, bây giờ đã không dùng được nữa.

Phụ thân mẫu thân kể lại chuyện ngày xưa của hắn, kể rằng sau khi hắn nhận làm con nối dõi rồi vào kinh, Giang Ngưng Phi vô cùng nâng niu chiếc cung đó. Lúc nàng vào kinh để bắt đầu cuộc sống vợ chồng với hắn còn định mang theo chiếc cung, nhưng phụ mẫu thấy mang theo binh khí cực kì không may mắn, vì vậy trách mắng nàng một hồi.

Những mẩu chuyện nhỏ nhỏ được kể ra lần lượt, phụ mẫu kể rất nhiều, cuối cùng cũng chỉ có một ý: Bây giờ tuy con đã công thành danh toại, nhưng nên nhớ tình nghĩa xưa mà quan tâm nha đầu Ngưng Phi kia.

Từ Xán nghe, nghe mãi, trái tim hắn cũng trở nên nóng rực.

Hôm nay hắn uống rượu, đầu óc có chút choáng váng. Nỗi nhớ Giang Ngưng Phi ngày càng dâng lên, nỗi nhớ đó không thể đè lại được, hắn đã quăng luôn Ngân Lâm ở chỗ nào. Hắn đứng ngoài cửa, kêu liên mấy tiếng đều không thấy có ai ra mở, nhưng thật ra trong dãy phòng của bọn họ đã có người thò đầu ra ngó, hắn say đến mức trừng mắt quát: “Nhìn cái gì mà nhìn! Ta tìm muối muối nhà ta. Các người nghênh cổ xem cái gì hả? Quay lại với giấc ngủ của các người đi!”

Mọi người im thin thít, rụt đầu về, bắt đầu buôn chuyện trong phòng: “Nhị phu nhân sắp đổi đời!”

“Ngân Lâm công chúa thật là đáng thương, bị nàng ta thừa dịp nhảy vào.”

“Cứ đợi xem, ta thấy công chúa không dễ đụng vào đâu.”

“Mấy hôm trước ta đem son phấn mà công chúa thưởng ấy đưa em gái, chúng nó đưa nào cũng thích mê thích mê...”

Từ Xán bắt đầu đập cửa nhưng vẫn không ai để ý tới. Hắn không kiên nhẫn nữa, đập một cái vào giữa hai cánh cửa, then cài cửa rơi xuống leng keng. Hai cánh mở rộng ra ngay tức khắc.

Từ Xán lắc đầu, bật cười, hắn đi liêu xiêu, men theo bức tường mà đi vào.

Trong bóng tối, hắn không quen vị trí của đồ đạc bày biện, nhưng vẫn nhớ mang máng, dò dẫm đi từng bước vào tới phòng trong, nhìn thấy màn giường đã được vén lên, nha đầu Ngưng Phi của hắn đang ngủ bên trong. Hắn cười nhỏ vài tiếng ha ha một cách ngây ngô rồi bỏ nhào qua.

Vì sau khi bị Ngân Lâm công chúa hành hạ thì cơ thể Ninh Phi chẳng còn chút sức lực nên hiện giờ đã ngủ đến mức tay chân đầu óc không biết gì, lúc này vẫn chưa tỉnh lại. Từ Xán đè lên người nàng, ôm chặt nàng rồi sờ soạng khắp nơi, khó chịu đến mức nàng gần như không thở nổi.

8. Q.1 - Chương 8: Trọng Phu Như Thanh Kiếm, Thê Thiếp Như Võ Kiếm

Vốn dĩ Từ Xán chỉ định ôm thanh mai trúc mã của hắn một lát rồi đi, nhiều nhất cũng chỉ ôm nàng rồi ngủ một giấc mà thôi. Ai biết hắn thân thể hắn đã lâu không vận động, sau khi Giang Ngưng Phi và Ngân Lâm

có thai, đã mấy tháng liền hần chưa làm chuyện đó. Mà hần thấy nữ nhân trong lầu xanh rất bần thủ, vì vậy cấm dục đến tận hôm nay. Ai ngờ sau khi say thì ý chí rối loạn, đề lên cơ thể của Ninh Phi rồi chẳng rời ra được nữa. Lò sưởi ngấm sưởi cả phòng nóng hầm hập, trong lúc ôm ấp đụng chạm thì phía dưới Từ Xán có phản ứng liên tục, hần không nhịn nổi mà vạch cái chăn gấm trên người Ninh Phi ra. Trong bóng đêm, nhìn lơ mơ thấy mắt mũi xinh xắn của nữ nhân dưới hần, thứ tình cảm yêu mến dâng lên mãnh liệt. Hần cúi người hôn lên cổ nàng.

Việc ân ái nếu là hai bên tình nguyện thì được gọi là âm dương hợp nhất cá nước cùng vui, nhưng nếu là một bên tình nguyện thì sẽ lưu lại cái danh độc ác “háo sắc, hạ lưu” trên người.

Diệp Vân Thanh ở trên xà nhà phòng ngoài, đôi mắt đen tinh tường như mắt mèo, hần nhìn những động tĩnh trong phòng kia mà tức muốn hộc máu. Nhưng mà đầu lại nghĩ người ta là phu thê mà, giữa phu thê làm chuyện ngủ nghỉ là chính đáng, còn hần ở đây nhìn trộm mới là hành động háo sắc hạ lưu. Nghĩ vậy nên Diệp Vân Thanh khổ sở nhẫn nhịn không lao xuống trừ gian diệt ác, mà hần lại nghĩ tới tình trạng sức khỏe của Ninh Phi nên nhất thời cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Từ Xán thấy hần làm kiểu gì cũng không lay nàng tỉnh lại thì cũng nản, hần bắt đầu máy móc cởi cổ áo của Ninh Phi. Ninh Phi bị một chuỗi những động tác như ác mộng liên miên, cuối cùng cũng dậy. Vừa mở mắt đã thấy trong bóng đêm có người nằm trên người nàng, mùi rượu xộc vào mũi, nàng bắt đầu giãy dụa.

Sự giãy dụa yếu ớt của nàng lại thật đáng yêu trong mắt Từ Xán, trông như một chú bồ câu bé nhỏ đang run cầm cập, đập cánh muốn thoát khỏi tay hần. Hần thì thâm bên tai nàng dỗ dành: “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích...”

Ninh Phi nói khẽ: “Đại phu bảo sau mùa xuân sang năm chúng ta mới có thể sinh hoạt vợ chồng.”

Từ Xán say ngây ngất, không nghe thấy nàng nói cái gì. Hần uống nhiều rượu nên không khống chế được hành vi và lời nói, hướng hồ hần vẫn tưởng người hôm nay hần thấy vẫn là Giang Ngưng Phi thuận theo hần mọi chuyện kia. Cả người hần đề lên, hai tay với lấy cổ áo Ninh Phi. Ninh Phi bị đầu gối hần thụi vào, khiến nàng nhớ mãi không quên buổi tối đau đớn nhất kiếp này, bị cả người hần đề lên, đúng lúc bụng lại bắt đầu đau, nàng dần mất đi ý thức.

Ninh Phi muốn phản kháng một cách mãnh liệt dù đang mất lý trí nhưng nàng cũng không từ bỏ. Ngón tay nắm chặt lại rồi lại mở ra, mở ra lại nắm chặt, như muốn nắm lấy vũ khí gì đó.

Mau động dậy đi... Nàng nghĩ một cách mơ hồ, nhưng cơ thể như có ý chí riêng vậy, cả người thả lỏng để mặc Từ Xán dày vò đủ kiểu.

Trọng lượng của Từ Xán đè xuống khiến nàng không thở nổi, cuối cùng chẳng nghĩ được gì nữa.

Từ Xán lại tưởng nàng đã ngoan ngoãn theo hần, cười ha ha: “Ngưng Phi thật là ngoan, nàng không biết ta nhớ nàng đến mức nào đâu...” Vừa nói vừa muốn hôn hít khắp mặt nàng. Đầu hần đột nhiên tê rần, sau đó thì bất tỉnh nhân sự.

Diệp Vân Thanh điểm huyệt ngũ của hần, một tay đẩy hần ngã nhào xuống nền đất. Hần cúi người nhìn Ninh Phi, lại là tình trạng không hay rồi. Hần cho nàng uống nước rồi ngậm nhân sâm, vẫn không thấy tỉnh lại, sốt ngày càng cao. Hần định gọi Thu Ngưng đi tìm đại phu, nhưng mọi người trong viện đều tận mắt nhìn thấy Từ Xán đi vào phòng. Nếu đại phu đi vào, thấy Từ Xán đã hôn mê như con lợn chết thể này thì tiểu cô nương phải giải thích kiểu gì đây?

Diệp Vân Thanh bực mình chửi: “Việc hay thì ít, việc xấu thì thừa!” Đáp một cái lên lưng Từ Xán, xong lại nghĩ lỡ như Từ Xán bị thương rồi, Ninh Phi biết ăn nói thế nào. Vậy là vội vàng giảm bớt sức. Đáp cũng không đáp được, mắng cũng chẳng được, mà quan trọng nhất là Từ Xán và tiểu cô nương này là phu thê, liên quan gì đến Diệp Vân Thanh hần chứ?

Diệp Vân Thanh chưa nghĩ thông suốt, đập tay rầm lên cái bàn, ngồi bực mình trên ghế.

Đêm khuya khoắt, ngoài bờ tường đằng sau cửa sổ chợt có tiếng kêu của mèo hoang gọi bạn tình, như tiếng khóc của trẻ con vậy. Ban đầu Diệp Vân Thanh cũng không để ý, nhưng sau mấy tiếng thì chợt nhảy dựng lên. Trong viện có tiếng người thâm thì: “Phòng nào có nuôi mèo vậy, đang mùa đông gọi xuân cái gì?” (chơi chữ đông - xuân; gọi xuân là gọi bạn tình)

Diệp Vân Thanh rút ra cây sáo trúc, kê lên miệng thổi. Tiếng sáo này con người không nghe thấy được, nhưng từ một nơi rất xa, chim muông lại vẫn nghe thấy rõ ràng. Không lâu sau, cửa sổ sau bị mở ra trong yên lặng, có người nhảy vào.

Diệp Vân Thanh đứng dậy, vô cùng kinh ngạc mà hỏi: “Sao lại là ngươi?”

Cả người của người đến đều được che phủ kín bởi tấm áo choàng trắng như tuyết, cửa sổ mở một nửa khiến ánh trăng chiếu vào, chiếu qua vai hắn, thành một bóng tĩnh lặng trên mặt đất. Hắn không nói gì, chỉ giơ tay ra phía ngoài, ngay lập tức có một con chim lớn màu trắng im lặng chui vào, đến đậu trên tay hắn.

Diệp Vân Thanh lại hỏi: “Ngươi tới rồi, vậy chuyện trên trại phải làm sao?”

Người kia để con cú trắng đậu lên trên lưng ghế, quay người lại đối mặt với Diệp Vân Thanh. Hắn cỡi cáo choàng vạt lên ghế, lộ ra một người áo dài đen gọn gàng. Chỉ có dải lụa thắt ở thắt lưng là có màu xám.

Người đó chính là bạn chí cốt của Diệp Vân Thanh - Tô Hy Tuần. Hắn cùng Diệp Vân Thanh đều là người bên Sơn Nhạc, màu da cũng thiên về màu trắng. Vì là người luyện võ nên dù thân hình cao gầy nhưng không mang vẻ yếu ớt.

Tô Hy Tuần nhìn xung quanh một hồi, hắn không đánh giá gì về sự có mặt của Ninh Phi sống dở chết dở trên giường và Từ Xán nằm sấp mà ngủ dưới đất, trông như chết rồi. Ở trong một gian phòng hoàn toàn lạ lẫm, hắn vẫn nhàn nhã thoải mái, muốn làm gì thì làm y như trên sơn trại quen thuộc kia vậy.

Hắn đứng bên Từ Xán, đập đập lên người nằm dưới đất, hỏi Diệp Vân Thanh: “Là huynh làm?”

“Ừ.”

Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút, lại chỉ vào nữ nhân đang nằm trên giường rồi hỏi: “Đây cũng là huynh làm?”

Trên giường, quần áo Ninh Phi xộc xệch, vẫn chưa được chỉnh lại ngay ngắn.

Diệp Vân Thanh xấu hổ trả lời: “Tất nhiên là không phải.”

“Chắc bọn họ là phu thê.”

“Ngươi chưa từng gặp bọn họ, sao lại biết?”

“Nhìn là biết thôi. Sao? Huynh định hoành đao đoạt ái?” (Dùng đến bạo lực để cướp đoạt tình yêu)

“Đừng nói nhiều nữa, ngươi xem mạch cho tiểu cô nương này đi.”

Tô Hy Tuần còn đang ngẫm nghĩ Ninh Phi cùng Từ Xán, bỗng nghe Diệp Vân Thanh nói vậy thì đôi mắt sách quắc liền quay sang nhìn chăm chăm Diệp Vân Thanh. Hắn hừ một tiếng rồi cười. Ngồi xuống ở cạnh bàn bên giường, tự rót một cốc nước ấm uống vào cho đỡ khô họng rồi mới nói: “Huynh biết quy tắc của ta: Ngoài người của mình thì không xem mạch.”

“Dù sao thì nàng cũng để ta ở đây mấy ngày. Mẫu thân ngươi không phải từng nói ‘Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo’* sao? Nếu như ngươi vẫn không chữa cho nàng thì ta cứ ở lì ở đây, xem ai lì hơn ai.”

* Được người ta giúp đỡ dù nhỏ nhất thế nào thì cũng phải báo ơn gấp bội

Tô Hy Tuần vừa nghe đã giận tái mặt: “Huynh có ý gì? Đổ hết đủ loại chuyện lớn nhỏ lên đầu ta, vừa đi là đi liền ba tháng, nếu không phải cùng đường chắc là chẳng gửi lấy bức thư nào về cho ta. Ta nói cho huynh biết, ta là thủ hạ chứ không phải bà vú em!”

Tô Hy Tuần nói xong, hắn cùng Diệp Vân Thanh đều đứng lì tại chỗ, lúc lâu sau, Diệp Vân Thanh bật cười ra tiếng: “Ngươi thật giống bà vú.”

Nếu không phải đang là ban đêm, và cũng không có thắp đèn thì Diệp Vân Thanh đã có thể nhìn rõ sắc mặt một người chuyển từ trắng bóc sang tối sẫm một mảng, rồi cuối cùng sa sầm hoàn toàn như thế nào.

Tô Hy Tuần không đấu được Diệp Vân Thanh, vì vậy ngồi xuống chữa bệnh. Hắn nghe tiếng thở của Ninh Phi trước, rồi bắt mạch, cuối cùng nói: “Vốn là không có gì đáng ngại, nhưng nếu cứ tiếp tục bị dày vò thì

bệnh nhẹ cũng thành nặng.” Sau đó hòa tan một viên thuốc vào trong nước, cho nàng uống, lại bấm vài huyệt trên bụng nàng, người nằm bắt đầu có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Hắn nhìn tới một nam nhân nằm sấp trên đất quần áo không chỉnh tề, ác độc đập cho hắn một cái bên mặt, chửi: “Thế này mà cũng là nam nhi, sau khi sinh cần tỉnh dưỡng nửa năm mới có thể sinh hoạt vợ chồng, biết chưa hả. Nào bại liệt rồi, hay làm sao?”

Đằng sau chợt có tiếng nói rất nhỏ: “Đừng đập mạnh, nhẹ thôi.”

Tô Hy Tuần quay người, thấy là nữ nhân hắn vừa chữa bệnh đã tỉnh lại, cả khuôn mặt đầy vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn chăm chú vào người Từ Xán.

Bình thường hắn khinh thường nhất là mấy bà cô dài dòng, ghét nhất là kẻ yếu đuối rõ ràng bị người ta ác độc bắt nạt mình, vậy mà vẫn ngu ngốc không nghĩ cách tự cứu, lại còn cam lòng chịu đựng. Hắn cười châm chọc: “Hắn không lo tới ngươi, ngươi còn lo cho hắn làm gì? Tìm cách để hắn bỏ ngươi, đuổi ra khỏi phủ mới là đúng đắn.”

Nói xong lại hừ một tiếng, phất tay đứng lên. Lấy áo choàng của hắn, phẩy tay ra ý cho cú trắng bay ra ngoài, sau đó nói với Diệp Vân Thanh: “Tối nay chúng ta còn có chuyện quan trọng, huynh cứ nấp kĩ ở đây đi.” Nói xong từ cuối cùng thì đã bay qua cửa sổ rồi, một chuỗi động tác lưu loát như nước chảy mây bay tiếp diễn không chút ngừng lại.

Ninh Phi hiểu rõ nguyên tắc những chuyện không nên thấy thì coi như không thấy, không nên nghe thì làm như không nghe. Về chuyện có một người khách lạ đến thì không quan tâm, hoàn toàn biểu lộ nàng không biết gì. Huống hồ trong thời gian chưa đến một tháng, nàng đã thấy qua đủ việc kì quái, đến chết rồi sống lại cũng đã trải qua, giờ còn có gì có thể dọa nàng được chứ.

Nàng không khỏe, sự tức giận đối với hai tên đầu xỏ là Từ Xán và Ngân Lâm đã lên tầm ới, nàng bình thản nói với Diệp Vân Thanh: “Bùn Đất ca, phiền ngươi phủi phủi đất cát trên mặt Từ Xán đi. Dù muốn để hắn qua đêm trên nền đất thì cũng phải tìm lấy cái có thể dọa nàng được chứ.”

Lại nói tới Tô Hy Tuần đã bay ra ngoài tường Từ phủ, lúc này có vài thuộc hạ đang đứng đợi ở đó.

Cứ đến canh hai đêm là giờ giới nghiêm của thủ đô Hoàng Trung, tan chợ đóng cửa nhà. Lúc này, trên lối đi nhỏ lát đá yên lặng cực kì. Trên bờ tường thế gia vọng tộc có treo đèn lồng, đang phát sáng lấp lòe trong gió.

Một người trong số đó hỏi: “Diệp đại vẫn ở bên trong?”

Tô Hy Tuần gật đầu.

Người khác hỏi: “Sao Diệp đại không ra? Chúng ta nhớ hắn chết đi được.”

Tô Hy Tuần nói: “Hắn không ra thì có lý do riêng của hắn, chúng ta hoàn thành mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này đã rồi nói.”

Tô Hy Tuần nói như vậy, mấy tên thuộc hạ liền hăm hở xắn tay áo sẵn sàng ra tay. Thật ra chuyện đi đón Diệp Vân Thanh về không cần Tô Hy Tuần phải trực tiếp ra mặt. Sở dĩ hắn đi ngàn dặm xa xôi đến đây là có liên quan tới tình hình ngứa mắt tất báo của hắn.

Sở thích lớn nhất của đời hắn là thu gom linh đan thần dược (thuốc thần) trên đời, và cũng vì vậy mà có tiếng trong giới này. Trước đó không lâu, mấy thái y của thủ đô Hoài Trung nói lời ngông cuồng, bảo thuốc hắn cất giữ là đồ thôn phu trên núi hoang mới coi như đồ quý. Tô Hy Tuần tính tình quái đản, người ta có làm nhục tổ tông mười tám đời nhà hắn hắn cũng làm ngơ như không biết, nhưng chỉ cần chê bai thuốc mà hắn cất giữ thì thật sự đã vượt râu hùm.

Tô Hy Tuần cùng tính kế với tám tên quái y (thầy thuốc quái đản) ngồi bên dưới, dù gì Diệp Vân Thanh đang ngồi chờ cứu viện ở thủ đô Hoài Trung xa xôi kia, và cũng nghe nói mùa thu vừa qua phòng thái y của Hoài Trung mới nhập vào một lô dược liệu quý, mà mùa đông việc binh cũng nhàn, mọi sự đã sẵn sàng chỉ thiếu hành động. Chín người coi thuốc như mạng bọn hắn phối hợp nhịp nhàng, bàn nhau cùng chạy đến thủ đô Hoài Trung đi lấy trộm dược liệu quý của thái y phòng, tiện thể kiếm lời sung công quỹ.

Tiếng gõ mõ của phu canh truyền đến từ xa xa, một đầu kia truyền tới tiếng binh lính tuần đêm.

Tô Hy Tuần ra hiệu bằng tay với bọn họ, một đoàn người chạy về hướng hoàng cung.

Đá tuyết xây tường bờ thành của cung lấy từ chân núi phương bắc thủ đô Hoài Trung, sau khi xây xong còn quét lên một lớp trát tường. Cả bức tường trắng như tuyết, sáng bóng như gương, vừa cao vừa dày. Nghe nói lớp quét tường này được trộn từ gap nếp chín cùng lòng trắng trứng và rơm rạ, xay nhuyễn với keo, sau khi khô thì cứng vô cùng, đao thương không chém nổi.

Tô Hy Tuần chưa đến chân tường đã lấy ra dao găm dắt sau thắt lưng, phi lên. Nội lực hần cao cường, phi dao găm cắm sâu vào tường đá. Ngay lập tức có binh lính tuần tra gần đó phát hiện, hô lớn: “Kẻ nào quấy phá!”

Tám quái y đã mượn lực của dao găm, đạp chân lên bờ tường rồi xoay người vào hoàng cung.

Tô Hy Tuần tránh né hàng loạt mũi tên bắn tới, trước khi xoay người qua tường còn kêu lên âm ỉ: “Giết tên hoàng đế chó má!”

Trong đêm khuya yên ắng, tiếng thét này vang xa mười dặm, trong ngoài tường cung ai ai cũng biết ngay có thích khách, đến hoàng đế đang ngủ say trong lãng tẩm cũng bị dọa bừng tỉnh, thái giám cung nữ bên người tên nào cũng tận tụy bỏ nhào đến, trong miệng còn kêu: “Hộ giá hộ giá!”, lộn xộn đưa hần đến trốn trong mật thất

Mục đích của đoàn người Tô Hy Tuần đã đạt được, chiêu diệu hổ ly sơn này đã thành công rực rỡ. Ai biết nguyên nhân cuối cùng mà bọn họ tới đây chẳng liên quan gì đến vị hoàng đế kia, chỉ là vật hần muốn nhất định phải lấy được.

Thủ đô Hoài Trung đáng thương, lúc đầu thì bị Diệp Vân Thanh làm náo loạn cả phủ đệ nhất võ tướng Từ Xã My, âm ỉ một đêm, sau đó lại là Tô Hy Tuần cùng tám Quái Y náo loạn cung cấm, dọa hoàng đế sợ hãi ở trong mật thất cả đêm, bọn thị vệ cũng bị suy nhược thần kinh trọn một đêm.

Giữa trưa, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, tuyết trắng vẫn đọng trắng phau. Cung tường là màu tuyết trắng, một đoàn người đứng một chỗ bên ngoài tường cung, binh lính hoàng cung đưa bọn họ đến tận đây để xem xét hiện trường, hy vọng có thể giúp cho việc tìm ra lai lịch thích khách. Bọn họ ngơ ngẩn nhìn chằm chằm hai cái dao găm cắm phập trong tường. Nghe nói từ hồi xây thành 300 năm nay, đây là lần đầu tiên có người có thể cắm vũ khí vào tường dễ như trở bàn tay đến vậy.

Đêm qua sau khi mấy tên “thích khách” vào hoàng cung náo loạn một phen thì không biết chạy đi từ chỗ nào. Hoàng đế bình an vô sự, nhưng sau khi kiểm tra tỉ mỉ lại phát hiện phòng thái y và trong bảo khố bị mất mát một ít. Số lượng không nhiều, nhưng đều có thể gọi là bảo vật trong khố và dược liệu quý hiếm. Đám thái y người nào người nấy đều lo đến sứt đầu mẻ trán, xưa nay bọn họ đều coi những dược liệu đó quý ngang tính mạng, chỉ hận không thể cất giấu vĩnh viễn không cho ai thấy, ai ngờ vậy mà không còn nữa, hai vị thái y ngắt ngay tại chỗ.

Hiện tại không có lấy một manh mối nào, cũng không có một dấu chân để lại trên tuyết đọng. Chỉ có tổng cộng bốn cái dao găm cắm sâu trong ngoài tường. Vì độ cao và góc độ đều nghệ thuật vô cùng, binh lính chỉ có thể trèo thang hoặc buộc dây thừng trèo lên để tiếp cận đến, nhưng mà nhỏ mãi không ra, đến nay vẫn cắm rề ở đó.

Phủ doãn Hoài Trung cùng Ngự Thị Thừa nhìn nhau không nói được gì, mấy thị vệ điều đến từ bộ binh đứng một chỗ thảo luận mười tên đứng đầu bảng hung thần giang hồ mới có khả năng làm được.

Đối với nghi phạm là ai thì mỗi người có ý kiến riêng. Có người cho là Trâu Lao Tang - “Kìm cá sấu” trong bảng xếp hạng sát thủ, bởi vì hai tay hần đều có thể kẹp đứt xương người, tất nhiên lực mạnh vô cùng; có người cho là tên Tương Chu Quán - là “Thập tự lang” nổi tiếng trên bảng xếp hạng hung thần, bởi vì hần thiên về phi đao, đôi mắt cực kì cay độc, quả thực đã đạt tới trình độ cao siêu; vân vân. Sau một hồi cãi vã không xong, cuối cùng chẳng biết thế nào mà chủ đề nói chuyện lại dần thay đổi. Bắt đầu chuyển sang chuyện khuê nữ nhà họ chưa gả mà lâu nay có tiếng thực nữ, rồi ghen tị thê thiếp nhà kia.

Từ Xán đứng một bên không xen miệng vào, cả người hần đau nhức, đầu cũng đau như muốn vỡ ra. Buổi sáng ngủ dậy còn tưởng xương cốt gãy rời. Hần nhớ mang máng hần bị chuốc rượu.

Người thì không thoải mái, nhưng tâm trạng lại rất vui.

Hôm nay lúc hần tỉnh lại là sáng sớm, trên người đắp cái chăn ấm áp, nhưng sau lưng thì thấy cứng như đá, rõ ràng trong phòng ngủ mới dùng đến mặt đất cứng như gạch nung trăm hồi thế này.

Một số gian phòng chính trong Từ phủ đều có lò sưởi ngấm, về nguyên lý thì không khác giường sưởi là bao. Giường sưởi ấm ở nơi đầu giường đặt gần lò sưởi, còn hơi nóng của lò sưởi ngấm còn ấm cả nền đất trong gian phòng. Chỗ đốt củi là sau phòng, ống dẫn hơi nóng nổi thẳng tới dưới nền đất trong phòng. Từ Xán nằm ngủ trên đất một đêm cũng không thấy lạnh. Đang nghĩ kẻ nào to gan đến vậy, dám để hần ngủ trên đất, thì nhìn thấy một nửa khuôn mặt lộ ra bên trên, là muội muội Ngưng Phi của hần.

Hần vừa có chút tức giận thì thấy thê tử bé nhỏ vẫn còn mang ít vẻ ngây thơ trẻ con này, nhần nhần mặt một cách oan ức, bảo hần là đêm qua hần làm được nửa thì cả người lăn xuống đất, còn bảo lúc hần đi vào thì đụng lung tung, cũng không biết là uống bao nhiêu rượu. Hần cẩn thận nhớ lại, cuối cùng nhớ ra đêm qua thật sự có lúc cả người nóng rực như lửa đốt, trong lúc mơ màng đã đè lên cả người thê tử nằm trên giường. Nhìn thấy vẻ không cam lòng này của nàng, tức giận gì của hần đều bay hết sạch.

Từ Xán nhớ tới vẻ mặt lo lắng lúc sáng của nàng, hỏi hần có cảm lạnh không thì trong lòng thấy ấm áp. Những thứ có thể đắp lên người dường như đều đưa hết cho hần, còn lại chỉ là một cái chăn mỏng tang để đắp, run run co quắp bên trong, đến khi đại phu đến mới biết sau một đêm gió lạnh như hôm qua, cơ thể nàng lại không khỏe rồi.

Trước khi đi đại phu còn nghiêm túc dặn hần lần nữa rằng trước mùa xuân năm tới không thể sinh hoạt vợ chồng. Từ Xán mới nhớ ra hần từng được dặn như vậy, thậm chí bản thân đường đột, may mà mới làm được nửa đã lăn xuống đất, không thì hôm nay tỉnh rượu hối hận đã không kịp.

Trước khi chết, Giang Ngưng Phi và Từ Xán đã lâu không ân ái, Ninh Phi quyết định diễn trò đến cùng. Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người là nàng và Từ Xán thì bày ra vẻ mặt trách cứ và lườm hần đầy ẩn ý. Từ Xán lúng túng đến mức vội vã về nàng, nói rằng sau này thời gian còn nhiều.

Sau đó Ninh Phi quan tâm bảo Từ Xán cởi quần áo xem va vào đâu mà đau. Kết quả là thấy cả người hần đã thâm xanh mấy chỗ. May mà da hần thô, thịt lại nhiều, vì vậy mấy vết thâm sẽ tan rất nhanh. Nhưng vết thâm phần lưng không biết là do đụng vào cái gì, mà trông rất giống dấu chân, làm thanh mai trúc mã của hần cười nghiêng ngả.

9. Q.1 - Chương 9: Ngựa Lành Ất Bị Người Cưỡi, Kẻ Xấu Tất Bị Trời Trừng Trị

Trước khi Từ Xán rời phủ còn nhớ mãi dáng vẻ đó của nàng, thật đáng yêu.

Mấy tên binh lính bên cạnh buôn chuyện mãi, chuyển sang chủ đề nghệ thuật dạy vợ. Một tên hỏi: “Ta thấy có một chuyện rất kì lạ. Người thiếp thứ ba kia của ta, gần đây càng ngày càng thuận theo ý ta. Trước đây lúc mới vào cửa thì không như vậy. Các người nói xem nữ nhân tự đứng dậu dằng hần là làm sao?”

Một tên khác bật cười: “Người nói thật đi, có phải sắp nạp thiếp thứ tư?”

Người đó trả lời: “Nạp lâu rồi, bây giờ chuẩn bị nạp người thứ năm, vừa mới vừa mất nữ nhi nhà họ Trương phố đông.”

“Thế chẳng phải là rõ rồi sao, nàng ta sợ thất sủng. Người được lắm, nữ nhi nhà họ Trương phố đông thật là xinh đẹp trẻ trung...”

Từ Xán nghe xong thì lắc đầu không ngừng, trong triều, ngay cả chuyện người ta nạp bao nhiêu thiếp cũng lấy ra khoe khoang, thật là bại hoại. Huống hồ thê thiếp không phải càng nhiều càng hay, thân thể nam nhân chỉ có một, bảo đao dùng mãi thì cũng sẽ cùn, cho nên bảo dưỡng sớm một chút thì mới là kế sách lâu dài. Giống như trong nhà hần, một là Ngân Lâm công chúa, một là thanh mai trúc mã, vậy là đủ rồi, ba người ân ái hòa thuận vui vẻ, bọn chúng có nạp thêm bao nhiêu thiếp cũng không thể sánh với hần.

Lại nghe một tên nói: “Nam nhân như bảo kiếm, nữ nhân như vỏ kiếm. Bảo kiếm là để dùng, còn vỏ kiếm là để ngắm. Bảo kiếm chỉ cần một cái là đủ, nhưng vỏ kiếm có thể đổi nhiều hơn một, càng tỏa sáng càng tốt. Người mua cho bọn họ nhiều lựa là găm vóc, vòng vèo, trâm cài tóc... chung quy vẫn là vì để xứng với ‘bảo kiếm’ là người mà thôi.”

Nói xong, một đám người đều thấy câu này thật là có lý, vì vậy vỗ tay cười to một hồi.

Phủ doãn Hoài Trung và Ngự Thị Thừa là quan văn, Từ Xán là tướng quân kiêm cả quan văn lẫn võ, nghe mấy người thô thiển kia càng nói càng chẳng ra sao, đều thấy cực kì chán ngắt. Phủ doãn Hoài Trung xoa tay, nói: “Hôm nay không tìm được gì, giải tán hết đi.”

Từ Xán nhớ lại lúc hần mới rời phủ, thê tử nhỏ bé của hần còn chủ động nói muốn giúp Ngân Lâm công chúa xử lý công việc trong phủ. Hần vẫn chưa nói chuyện này với quản gia và mấy người quản lý sự vụ của phủ nữa. Giao thừa sắp đến nên có đủ thứ chuyện cần nữ chủ nhân quyết định. Ngân Lâm thì đang mang thai, không tiện đi lại nhiều, vì vậy nếu nàng có thể xử lý được thì quá tốt. Sau lần về quê này, cha mẹ cũng nói trước khi Giang Ngưng Phi vào kinh thì đều giúp hai người quản lý việc trong nhà, chắc là không vấn đề gì đâu.

Hiện giờ Ngưng Phi muội muội đã gả cho hần, từ nay về sau phải ở mãi trong Từ phủ, không thể để nàng thích làm gì thì làm như ở nông thôn được. Số của nữ nhân chính là phải vâng lời những gì trượng phu nàng bảo. Một khi đã bước chân vào phủ thì phải nhốt mình trong đó cả đời, trượng phu và con cái chính là chúa tể của nàng, vì vậy vẫn nên để Ngưng Phi muội muội hiểu rõ bốn phận của nàng ấy sớm một chút, ở chung với Ngân Lâm một cách hòa thuận mới được.

Trong ngày này, Từ phủ đã xảy ra rất nhiều chuyện. Ngân Lâm công chúa nghe nói Từ Xán ở chỗ Ninh Phi ngủ cả đêm, vội đến Phương Phi uyển, trên danh nghĩa là đi chúc mừng nhưng thực chất là tới trút giận.

Ban ngày Ninh Phi vốn đang dưỡng bệnh, nhưng nhìn thấy nàng ta đi tới từ xa, liền chẳng màng lễ nghi gì nữa, đứng dậy bỏ chạy. Dù gì Từ Xán cũng không ở trong phủ, bọn người hầu đều bị đuổi ra ngoài, nàng giả vờ để ai xem chứ. Giang Ngưng Phi không hổ danh là nữ nhân lớn lên từ nông thôn, cơ thể rất nhanh nhẹn. Bản thân Ninh Phi lúc còn sống cũng là một người trèo đèo lội suối không kém nam nhi, dù đang đau đầu nhức óc nhưng vẫn leo trèo thuần thục lên mái nhà, tiếp đó bắt đầu tiết mục “Giỏi thì lên đây; Giỏi thì xuống đây!” với hai hầu gái già của công chúa. May mà tường viện đủ cao, nếu không thì bọn người hầu bị đuổi ra ngoài kia đều nhìn thấy hết.

Chiều trèo lên mái nhà này cũng chẳng có mặt mũi gì cả, lại cực kì có tác dụng. Hai hầu gái to lớn, nhưng bọn họ vào cung từ mười ba mười bốn tuổi, ở ngay trong đó ba bốn chục năm, chưa từng trèo tường, chưa từng leo cây. Tay chân vụng về muốn leo lên lồi Ninh Phi xuống, cuối cùng bị nàng đạp ột cái ngã xuống đất, lăn long lóc như cái hồ lô.

Ngân Lâm không xả được cơn tức, phẩy tay áo bỏ đi. Hai hầu gái ăn một vỏ đầu kia cũng ỉu xiu, xịu mặt đi theo. Cao ma ma còn độc địa quay đầu lườm nguýt một cái.

Ninh Phi về phòng, thấy Diệp Vân Thanh đang đứng cạnh cửa sổ, quay đầu nhìn nàng. Miệng hần có vẻ co giật, nàng nhún vai ra ý chẳng có chuyện gì cả, như chưa từng làm chuyện bê mặt nào, rồi leo lên giường nằm ngủ.

Buổi chiều, người quản lý sự vụ trong phủ bắt đầu cầm sổ sách lục đục kéo đến, bàn bạc cùng Ninh Phi. Từ Xán đã dặn kĩ rằng những ngày này Ngân Lâm đang chờ sinh, việc trong phủ giao hết cho nhị phu nhân, sổ sách ra vào phải qua tay nàng. Kế hoạch của Ninh Phi đã bắt đầu, ngày rời phủ đã không còn xa nữa.

Ninh Phi giở quyển sổ trong tay, có vài chỗ nhất định phải có chữ kí của chủ nhân Từ phủ, nàng chú ý đặt biệt vào những chỗ này. Mấy vị quản gia và quản lý sự vụ đứng một bên đợi nàng hỏi, theo như suy nghĩ

của bọn họ thì vị nhị phu nhân này rất dễ lừa gạt, không giống Ngân Lâm tinh tường kia. Đám quản gia, quản lý sự vụ nghe Từ Xán nói sẽ giao nhị phu nhân quản lý thì đã thầm quyết định trong bụng.

Mấy lão già tưởng nàng giống “Quan mới nhậm chức phải ra oai một chút” mà người ta hay nói, muốn tận lực làm tốt công việc để trượng phu vui lòng. Bọn họ đợi xem nàng ta bị bề mặt. Quả nhiên, sự ngu dốt của nhị phu nhân hiện ra rõ ràng, ngay cả lúc nào cần chữ kí của gia chủ cũng không biết, cứ hỏi đi hỏi lại, hỏi tái hỏi hồi.

Ninh Phi hỏi cận kề để hiểu rõ ràng, nàng đứng lên, phẩy tay áo: “Đưa ta đến kho kiểm tra quà cuối năm nhập vào mấy ngày nay.”

Quản lý kho do dự: “Cơ thể nhị phu nhân không khỏe, không cần phiền đến người đâu ạ.”

Ninh Phi nói: “Nhiều lời! Đưa ta đi xem.”

Danh tiếng của nghề luật sư rất xấu bởi vì phải nhúng tay vào không ít chuyện xấu xa như hãm hại, lừa đảo.

Ninh Phi cũng có thể lấy làm ví dụ. Lúc đó tiền phí tố tụng của tòa án đã hạ đến rất thấp, một vụ tố tụng như ly hôn chỉ lấy 50 đồng (~150k). Luật sư ngồi cạnh nàng có một lần nhận được một vụ ly hôn cực kì đơn giản, cũng không cần phân chia tài sản, chỉ cần để tòa án phát thông báo mở phiên tòa, sau nửa năm phán quyết vắng mặt là xong. Nói theo lời của Ninh Phi thì không cần có đầu óc cũng làm được. Những chuyện đen tối đều nhận tiền phí thay mặt hai mươi ngàn đồng.

Còn có một vụ khác, trong một án lớn có khoản tiền mấy trăm vạn gây tranh cãi. Dù có mở phiên tòa thì cái vụ này đơn giản đến mức đảm bảo phần thắng kiện, cứ thu trước tiền phí đại diện 10% đã rồi nói sau, chỉ lát sau mấy chục ngàn đồng đã ghi vào sổ sách.

Ninh Phi luôn làm ngơ trước những việc này, trong lòng cũng không hoàn toàn trong sạch, nhưng mũi dùi của nàng rất chuẩn, chuyên chia vào những kẻ nàng ngứa mắt. Có một ông chủ thầu thường đảm nhận trang trí bên trong công trình kiến trúc, gia sản bạc tỷ, nhưng cũng không nên thiếu hơn ba mươi ngàn đồng tiền lương của công nhân hơn nửa năm không trả. Mấy chục công nhân xây dựng sắp Tết về quê lại không thể về tay không, chỉ đành tìm tới tòa án. Việc này được phân vào tay Ninh Phi, nàng đi một mình gặp gỡ một công nhân, bàn kín một vài lời.

Nửa tháng sau, mấy công nhân nọ lấy được một quyển sổ sách hàng tháng có chữ kí của ông chủ, ở bên trong tìm thấy một trang giấy hạng mục trống, chữ kí của ông chủ ở cuối cùng, còn để trống hơn một nửa.

Bọn họ viết vào chỗ trống số tiền ông chủ nợ từng người một, tổng cộng là ba trăm ngàn đồng tiền lương. Sau đó khởi tố thành vụ án, còn xin giám định thật giả.

Đối với trình tự trước sau của mục viết thì không có dụng cụ nào kiểm tra được. Vì thời gian ông chủ kí tên và thời gian của phần lương được công nhân viết thêm vào gần kề, trung tâm kiểm định không thể xác thực, nhưng trên ý kiến kiểm định vẫn kết luận rằng chữ kí của ông chủ đúng là chữ kí thật.

Thế là một cái biên lai mới ra lò đã được trung tâm kiểm định pháp lý đóng nhãn độ đáng tin cực cao. Ông chủ vốn chỉ nợ có ba mươi ngàn tiền lương đau lòng khi bị trừ những ba trăm ngàn. Mấy chục người công nhân vui vẻ cầm tiền về ăn Tết, còn ông chủ keo kiệt bủn xỉn kia thì ngồi tức hộc máu.

Ninh Phi ôm lấy một quyển sổ vào trong lòng. Ngày xưa chiều này cứu được bao nhiêu người khốn khổ, giờ tới lượt nàng giúp chính mình.

Mấy người quản lý sự vụ đưa nàng tới nhà kho vây quanh nàng như đàn sao quanh mặt trăng. Trên đường đi có mấy bông tuyết li ti rơi xuống, tên quản lý vội gọi người mang ô đến. Ninh Phi chuyển kiếp đến giờ thì đây là lần đầu nhận được sự đãi ngộ của phu nhân một phủ.

Lựa ý hòa theo phu quân, được sự thừa nhận của phu quân, giúp phu quân quản lý công việc trong phủ, vì phu quân mà chăm lo cho những bề tôi và con cái khác, đây chính là việc quan trọng nhất trong cuộc

đòi một người phụ nữ chẳng? Giang Ngưng Phi yêu Từ Xán sâu sắc, cùng từng có một phần tình nghĩa với hắn, bởi vì không làm được bốn việc trên mà dần dần bị lạnh nhạt rồi quên lãng.

Hôm nay nàng chỉ khiến Từ Xán thoải mái một chút mà đã được đãi ngộ thế này. Thật đúng là cảm giác như cáo mượn oai hùm vậy.

Chỉ là thấy bức mình trong người, muốn phàn nàn với người khác, vì sao Giang Ngưng Phi không thể tỏ ý muốn độc chiếm Từ Xán, vì sao Giang Ngưng Phi phải bị Ngân Lâm bắt nạt, bọn người hầu dựa vào đâu mà dám coi thường sự tồn tại của Giang Ngưng Phi?

Nhưng mấy chuyện này đều không thể nói ra, ở phủ này, có lẽ là trong cả Hoài An quốc này, rộng nữa là khắp thiên hạ, sẽ không tìm được người để thổ lộ nỗi lòng nàng. Không nói được nửa câu ăn ý, Ninh Phi không biết cả cuộc đời này liệu có phải sẽ mang theo sự phẫn hận, không cam lòng này của Giang Ngưng Phi để lại cho nàng, xuống tận mồ hay không.

Nàng vươn tay ra, hứng được một bông tuyết đang rơi xuống mát lạnh như băng.

“Nhị phu nhân?” Quản lý nhà kho đứng lại hỏi, hóa ra nàng đã dừng lại dưới gốc cây tùng nghỉ chân từ lúc nào.

Ninh Phi buộc chặt mũ tránh tuyết, rồi nói: “Đi thôi.”

Công chúa mới tìm tới buổi sáng, hậm hực đi về, buổi chiều cũng không rảnh mà đến, vì vậy Ninh Phi rất thoải mái. Quản lý nhà kho đưa nàng đến trước cửa kho đang được khóa lại bởi hai thanh đồng lớn, gọi Từ lão đầu trông coi cửa kho đến, mỗi người một bên kéo ra, mở cửa. Từ lão đầu cầm một chiếc đèn lồng dẫn Ninh Phi vào.

Qua cuối năm mà các phủ khác tặng tới đều chất đống ở gian ngoài cùng trong kho, Ninh Phi đứng cầm sổ sách ở một bên, nhìn quản lý nhà kho và Từ lão đầu kiểm kê các loại quà.

Từ lão đầu đọc to tên tuổi: “Lý phủ Thanh Châu, một bộ ấm chén gốm sứ Thanh Hoàng.”

Ninh Phi vừa nhìn thấy trong rương, quả thật không vừa mắt, thấy giống như màu gốm đời Đường, màu sắc pha lẫn giữa vàng và xanh lá, long lanh như giọt lệ. Trước đây nàng từng tiếp nhận một vụ tranh cãi về hợp đồng mua bán đặt hàng gốm sứ, vì muốn kiếm được phí đại diện khách xù, nàng đã phải khổ sở học hơn một tháng. Hiện giờ chỉ nhìn liền nhận ra cái bộ này đã được pha thêm chì vào, dùng lâu ngày sẽ bị trúng độc chì.

Ninh Phi cau mày. Tên quản lý nhà kho đang cười thầm trong bụng rằng nàng không biết sự đời. Cũng không trách được hắn không biết, thời đại này chưa ai biết cái gì gọi là trúng độc chì, những biểu hiện bệnh trúng độc chì còn tưởng là bị tà ma nhập vào.

Ninh Phi liếc thấy trên mặt của quản lý nhà kho có chút khác thường, nàng hỏi: “Bộ ấm chén này quý ở đâu?”

“Màu sắc cao cấp, làm bởi thợ thủ công tinh xảo, xem ra là tác phẩm của nhà họ Dương ngoại thành. Giá thị trường là vô giá.”

Ninh Phi không cần nghĩ, nói luôn: “Sắp đến năm mới rồi, tặng tới chỗ đại phu nhân đi. Tướng quân trở về cũng toàn tới bên đó.”

Tên quản lý ngạc nhiên, chưa từng nghĩ Ninh Phi lại không giận dữ gì Ngân Lâm công chúa kia. Hắn nghĩ nghĩ rồi đáp: “Thật ra nhị phu nhân giữ lại bộ chén này cũng được. Bên công chúa lâu nay luôn sử dụng tác phẩm thượng hạng của nhà họ Dương rồi. Bộ này rất quý, không phải xuất thân phú quý thì cũng không sở vào được.”

“Chỗ công chúa cũng có rồi?”

“Ấm có vòi đựng nhiều nước, ấm nhỏ pha trà, chén uống nước... đều là tác phẩm của nhà họ Dương. Công chúa thích màu sắc rực rỡ trên đó, nên trong cung cứ có là lại tặng đến phủ.”

Ninh Phi im lặng, nàng còn chưa kịp bỏ thời gian và sức lực để đi trả đũa công chúa, đây là ông trời muốn trừng trị Ngân Lâm. Thích thứ khác thì không thích, đây lại cứ đi thích mấy cái ẩm chén này, đúng là tự tung tự tác đất trời không dung.

Ngày trước, lúc Ninh Phi liễu mạng học về kỹ thuật nung gốm sứ, có đọc trên mạng được tính liên quan giữa chì và màu men khi nung ở nhiệt độ thấp, tiện thể còn tra thêm về sự nguy hiểm khi trúng độc chì. Nghe nói vào thời Hy Lạp cổ đại, có một quốc gia thông mương, hoàn toàn đều dùng ống nước bằng chì, khiến tỉ lệ sinh giảm nặng, quái thai dị dạng tăng lên nhanh chóng, cuối cùng dẫn đến hậu quả mất nước diệt vong.

Thử nhỏ Ngân Lâm ăn sung mặc sướng, chắc không phải là dùng loại đồ dùng có hàm lượng kim loại nặng cao như vậy trong nhiều năm đâu...

Ẩm chén? Đúng là bi kịch...

Từ lão đầu lại hô: “Thứ tiếp theo, hai hộp phần trong cung ban thưởng theo lệ.”

Động tác ghi chép của Ninh Phi hơi dừng lại... Sao lại tiếp tục là thứ có chì vậy, sau đó nói: “Đều tặng đến viện của đại phu nhân đi.”

“Người không giữ lại gì sao?”

“Đã là đồ trong cung thưởng cho đương nhiên phải để công chúa điện hạ dùng mới hợp lý.”

Người phụ nữ nào cũng thích đẹp, coi trọng làm đẹp. Ninh Phi chỉ coi trọng chỉ số thông minh của mình hơn. Biểu hiện đầu tiên của trúng độc chì chính là làm giảm trí tuệ.

“Thứ tiếp theo, đồ gia vị Tây Vực do Trương phủ ở Nhữ Châu tặng, hai mươi loại tổng cộng mười cân.”

Ninh Phi dừng bút, nhìn theo hướng Từ lão đầu. Một cái rương đầy ắp, bên trong phân riêng thành nhiều ô vuông, đều được bọc bằng vải nhét vào từng ô. Có vài hộp đã mở ra. Có hồng hoa, có mặt được, và có một đồng mà nàng cũng chẳng biết là gì.

Ninh Phi liếc mắt hỏi: “Trương phủ có giải thích gì không?”

“Không, chỉ bảo là một số chất hỗ trợ tan máu tụ, giảm đau. Trương đại nhân đi sứ Tây Vực cũng thường dùng, thấy cơ thể khỏe mạnh hơn nên mới mang nhiều về.”

Ninh Phi cầm lên một ít nhắm nhắm rồi nuốt.

Từ lão đầu thấy vẻ hững hờ dạt dào của nàng, vả lại trước đó có thứ gì tốt nàng đều tặng tới viện công chúa cả rồi, lão ta không khỏi cảm thấy chán nản. Từ sau khi sinh non nàng cũng không khóc lóc kể lể gì, mọi người đang thấy lại nàng thay đổi rồi. Lúc này Từ lão đầu bèn sinh cảm giác thương hại, hỏi nàng: “Sao rồi, Giang nha đầu thích hả?”

Trong phủ, ngoài những người hầu mới tới đều gọi nàng là nhị phu nhân thì mấy người có tuổi như lão làm vườn, gác cổng, đều có thói quen gọi nàng là Giang nha đầu, nghe rất giống Cường* nha đầu (*: cứng đầu, ương ngạnh), rất hợp tính cách ban đầu của Giang Ngưng Phi.

Bộ dạng Ninh Phi hiện giờ vẫn là một cô gái mười bảy tuổi, mặt mày thanh tú đẹp đẽ, dường như không có mưu mô gì. Nếu không biết mâu thuẫn giữa nàng và Ngân Lâm thì một đám người làm việc nặng nhọc vẫn yêu quý nàng. Sau này trở thành không thích nàng bởi vì những lời đồn mà bọn họ hoàn toàn truyền tai nhau, làm người ta sinh ghét, bảo rằng Giang Ngưng Phi suốt ngày lải nhải muốn được gặp Từ Xán, lúc gặp lại khóc sướt mướt kể tội.

Tuổi Giang Ngưng Phi còn nhỏ, lúc còn ở nông thôn được cha mẹ Từ Xán nuôi như con gái trong nhà. Trong khoảng thời gian ngắn biến từ con gái thành con dâu, lại là một thê tử bên phòng nhỏ, trong lòng thấy bất an cũng là bình thường. Bị Ngân Lâm công chúa bắt nạt rồi tìm tới Từ Xán cũng là bình thường, đáng tiếc, người bên ngoài không chịu đặt mình vào hoàn cảnh của nàng để mà hiểu cho.

Ninh Phi mỉm cười, trả lời: “Mấy nguyên liệu này ta thấy rất mới mẻ, trước đây, dưới sự dạy bảo của Từ lão phu nhân thì ta cũng biết làm vài món, không biết mấy nguyên liệu này có thể làm ra mùi vị gì đây.”

Quản lý nhà kho đứng cạnh nói: “Mấy thứ này vốn là để phát xuống phòng bếp. Ngày trước cũng phát hai lần rồi, chắc phòng bếp vẫn chưa dùng hết.”

“... Phòng bếp đã dùng rồi?”

“Tất nhiên là dùng rồi.”

“Đưa cho ai ăn?”

“Vì nghe nói hoa màu hồng là bổ máu nên mỗi ngày công chúa đều ăn một ít. Mấy hôm nay cơ thể công chúa hình như không khỏe lắm, nghe đầu phòng bếp phải thêm nhiều hơn vào trong thức ăn. Mới đây Đinh sư phụ còn báo gấp với tiểu nhân, bây giờ thì may rồi, có quà cuối năm của Trương đại nhân vừa kịp lúc.”

Ninh Phi choáng váng, không nói được lời nào.

“Lê nào... Thái y không có ý kiến gì sao?”

Quản lý nhà kho đầy vẻ khó hiểu.

Ninh Phi hỏi xong đã biết đáp án, phụ nữ có thai kiêng dùng hồng hoa là kiến thức bình thường ở thời đại nàng, ở Tống - Nguyên - Minh - Thanh hình như cũng là kiến thức bình thường, nhưng vào thời này thì hoàn toàn không phải. Hiện nay sự qua lại với Tây Vực còn ít, hồng hoa trở thành đồ quý tiến cống, chỉ sợ rằng người phụ nữ có thai nào cũng mong muốn có cơ hội lấy thân mình ra thử thuốc. Như bây giờ, Ngân Lâm kim chi ngọc điệp trở thành người đầu tiên ăn của biển, người phụ nữ có thai đầu tiên ăn hồng hoa.

Nghĩ đến vị Ngân Lâm kia vì muốn củng cố địa vị của mình mà ra sức lấy lòng Từ Xán, sắp tới lúc sinh rồi còn phí sức suy tính mấy việc linh tinh, cái thai thì gần như không ổn hoàn toàn rồi.

Trúng độc chỉ cộng thêm hồng hoa tăng tốc độ lưu thông máu... Đúng là ông trời muốn trừng phạt đây mà.

Nói thì nói vậy, Ninh Phi cũng không có nghĩa vụ phải giải thích, ngày thường nàng không lấy tri thức hiện đại đi bắt nạt bọn người ác độc thời cổ, tất nhiên cũng không lấy tri thức này đi giúp bọn họ.

Nhân nào quả nấy, Ngân Lâm độc ác tất bị quả báo, ông trời sẽ trừng trị nàng ta.

Ninh Phi đang đứng ngẫm nghĩ bên chiếc rương, bên Ngân Lâm công chúa quả nhiên bắt đầu có chuyện không hay.

10. Q.1 - Chương 10: Chỉ Thấy Người Mới Rơi Lệ, Nào Nghe Người Xưa Khóc

Ngân Lâm nghe bảo thức ăn gần đây đều bỏ thêm một lượng lớn vị thuốc quý báu từ Tây Vực nên mỗi bữa cơm đều cố gắng ăn nhiều. Nàng ta hiểu rõ đạo lý “mẹ sang vì con”, tuy là công chúa, nhưng sau khi gả đi thì vẫn phải dựa vào sự yêu thương của nam nhân mới sống yên ổn được.

Vì những tháng ngày sau này, nàng muốn sinh cho Từ xán một đứa con trai. Y học thời đại này còn có hạn, không biết nguyên lý làm sao mang thai con trai con gái, còn tưởng đều là ân huệ trời ban cho, kết hợp với thể chất của phụ nữ, thế là ngày nào Ngân Lâm cũng ép bản thân ăn nhiều hơn.

Ăn càng nhiều sẽ bị báo ứng càng nhanh.

Vì Từ Xán ở bên Ninh Phi cả buổi tối nên sáng ra Ngân Lâm liền chạy sang chỗ Ninh Phi xả giận. Ninh Phi trốn lên mái nhà, công chúa không túm được nàng, còn để nàng đập hai hủ gạo, thật là ví dụ thực tế của câu đi trộm gà, gà không trộm được lại mất nắm gạo.

Buổi chiều, vì thấy chân sưng phù nên Ngân Lâm công chúa bảo Cao ma ma xoa bóp. Vừa xoa liền thấy bụng dưới đau. Cái đau đến bất chợt, nhưng lại đau dòn dập mãnh liệt. Ngân Lâm đập một cái giữa mặt Cao ma ma, kêu á á ngã nằm ra giường.

Từ nhỏ Ngân Lâm công chúa chưa từng đau đớn như thế này. Từ buổi chiều thì bụng bắt đầu co giật, mỗi lần co thắt tưởng chừng như có thứ gì đó đang cầm dao cắt từng đoạn ruột trong bụng nàng vậy. Xương chậu bị cái gì mắc vào thì phải, nó như muốn tách đôi xương để thoát ra bên ngoài.

Nàng chưa từng chịu đau, đến khi đau đớn tới thì chịu không nổi. Cái đau như con thú dữ hung ác, há to miệng ngoạm nàng từng miếng một, rồi nuốt, xé từng miếng thịt trên người nàng.

Cao ma ma giúp nàng thay một bộ quần áo rộng thùng thình, đắp thêm cái chăn lên. Nàng nằm trên giường, mắt mở to nhìn chăm chăm lên xà nhà, kêu đau liên hồi.

Cho đến giờ, Cao ma ma cũng chưa từng thấy chuyện thế này, vừa mới chuyển dạ đã đau tới thế thì bà ta chưa thấy bao giờ. Cao ma ma còn nhớ rõ ràng, ngày bà còn trẻ cũng từng thấy vài vị phi tần sinh nở, lúc bắt đầu thì đau rất nhẹ, cũng không đau đớn vô cùng, chỉ là cảm giác hơi giống trứng bụng khi bị đau bụng kinh, sau đó mới bắt đầu đau hơn. Ngoài ra, lúc mới đầu thì giữa mỗi cơn đau sẽ cách nhau trên dưới một khắc, còn công chúa bây giờ mới bắt đầu đau, sao lại đau đớn không dừng thế này?

Ngân Lâm day day túm chặt quần áo của Cao ma ma, hai chân giơ loạn lên. Nàng ta gần như mất hết lý trí, cũng không để ý hình tượng cao quý ngời ngời ngày thường mà thét chói tai không ngừng, hai chân đạp, đá đệm giường rồi chân bông thành một đồng lộn xộn.

“A... A! Cứu mạng, cứu ta! Ta không muốn sinh!” Ngân Lâm bắt đầu khóc to đau đớn. Nàng ta hiểu câu “mẹ sang vì con”, nhưng vậy thì sao chứ, nếu biết sớm sinh con sẽ đau thế này thì có chết nàng cũng không sinh.

Trán Cao ma ma đã ra đầy mồ hôi, sốt ruột, lo lắng đến tức giận tới nơi, liên tục giục hầu gái đi xem bà đỡ và thái y bao giờ mới đến.

Mọi chỗ trong Ngân Sam viên đều nghe rõ tiếng khóc lóc và tiếng kêu la thảm thiết từ gian phòng ngủ phía đông. Bọn người hầu đều sợ đến kinh hồn bạt vía, đều nghĩ có phải làm quá lên rồi không, sinh con chứ đâu phải mổ lợn, đường đường là công chúa đương triều, sao lại kêu đến điếc tai vậy chứ.

Không lâu sau, thái y, bà đỡ cùng thầy cúng đều tới.

Thái y bắt mạch cho nàng trong tâm trạng hoảng sợ, mỗi lần mới chạm vào thì Ngân Lâm đã đau đến mức giãy ra. Tay chân quơ loạn không chịu nằm yên. Thế là một đám thái y râu tóc bạc phơ lo lắng chẳng biết phải làm sao.

Mấy vị thái y không bắt mạch được ngồi tùm lại ở một góc phòng nhìn nhau, vẻ mặt đều là hết cách. Trói chân tay công chúa lại thì không dám, mà cố giữ tay để khám bệnh thì cũng không được, tình hình của công chúa hiện tại lại không ổn. Người đời luôn tưởng được làm việc trong cung là hay, ai biết nỗi khổ của bọn họ chứ.

Bà đỡ thấy tình huống này cũng thấy nan giải, bà ta giăng màn quanh giường công chúa để che chắn tầm nhìn, sau đó mới lật chăn lên xem bên trong. Rửa tay xong xuôi, ngón tay vừa mới đưa vào, mới mở ra chưa tới hai ngón tay. Tuy nước ối chưa vỡ ra, nhưng công chúa đã chuyển sang tình trạng mất trắng dã. Mấy người đều nói có thể có chuyện không hay, vội vàng sai người đi giục Từ Xán trở về.

Lúc này là lúc đám thầy cúng bộc lộ tài năng.

Cung đình Hoài An có nuôi một số thầy cúng, đều có chức tước cao. Khi hoàng tử bắt đầu mọc răng, công chúa gả đi, sinh con, đều cần bọn họ ở chung quanh bày trận, nghe nói có thể ngăn cản sự xâm nhập của tà ma quỷ thần. Họ bắt đầu lập đàn, tập trung cầu khẩn thần linh. Chợt kêu người hầu đi tìm người tuổi tuất trong nhà, bảo là tuổi tuất có tác dụng giúp sinh nở thuận lợi. Bên ngoài cửa phòng, có những người tuổi tuất đứng canh thì được bình an.

Thế là rất nhanh sau đó, Ninh Phi bị kéo từ nhà kho tới Ngân Sam viên.

Ninh Phi chẳng hiểu gì, công chúa sinh khó thì liên quan gì tới nàng.

Đợi đến khi nàng nhìn vào được trong viện thì vẫn còn một đám thầy cúng trong cung đang đốt hương bái lạy trời đất như thật. Ninh Phi ! —— Không hổ là công chúa hoàng tộc, đến sinh nở cũng có phong cách khác người.

Có người nói với nàng lý do là người tuổi tuất có tác dụng giúp sinh nở thuận lợi. Ninh Phi im lặng, ghen lời. — Nàng còn nói được gì? Nàng có thể nói gì? Mọi người đã từng thấy người nào nói lý lẽ được với đám khỉ chưa?

Ngân Lâm càng ngày càng đau, không ngừng kêu gào thảm thiết. Cố sống cố chết cầu cái chân bông, khóc đến ngất đi rồi lại tỉnh lại.

Lúc mặt trời sắp lặn thì Từ Xán cuối cùng cũng về. Người hầu chuẩn bị cho Ninh Phi một gian phòng trong Ngân Sam viên để nghỉ tạm ở đó, thế là nàng không chạm mặt Từ Xán.

Từ Xán nghe những tiếng kêu thảm thiết kia, không kiên nhẫn được, phi thẳng vào trong. Bà đỡ ngăn hấn ở ngoài cửa, khổ sở xin hấn: “Phò mã, việc này không hợp với lễ nghi, không được vào.”

Cũng có tên quản lý sự vụ trong phủ kéo tay áo hấn rồi khuyên: “Tướng quân, phụ nữ sinh nở vốn rất bẩn, trong phòng nhiều mùi khó ngửi, người đi vào cũng không hay.”

Từ Xán giật tay áo, bực mình quát: “Buông ra!”. Hấn đập tên quản lý một cái, gơ tay đẩy bà đỡ, cả hai đi vào trong phòng công chúa. Người trong phòng nhìn thấy hấn thì kinh ngạc, đang định mở miệng lại nhìn thấy vẻ mặt đầy sát khí của hấn, cuối cùng chẳng dám can ngăn nữa.

Từ Xán thấy cả khuôn mặt Ngân Lâm đều đau đến mức trắng bệch, hai tay xoắn chặt cái chân, trong lòng hấn liền thương nàng vô cùng. Hấn ngồi cẩn thận xuống bên giường, vuốt hai má lạnh như băng của nàng, mới biết mồ hôi đã chảy ra nhễ nhại. Hấn gọi khẽ: “Ngân Lâm, Ngân Lâm... Khuê Ngọc, Khuê Ngọc...”

Ngân Lâm công chúa tên là Khuê Ngọc, ngoài những người cực thân thiết thì không ai gọi tên này của nàng. Phản ứng của nàng đối với một tiếng “Khuê Ngọc” rất rõ rệt, biết rằng trượng phu đã trở về, nàng mở mắt một cách yếu ớt, khóc thổn thức: “Phu quân, thiếp đau quá, chàng cứu thiếp, cứu thiếp.”

Từ Xán đau lòng không nói nên lời, cầm chặt tay nàng rồi nói: “Nàng kiên nhẫn một chút, ta ở ngay bên cạnh đây.”

“Thiếp không kiên nhẫn được, không chịu được, đau lắm! Thiếp không sinh nữa được không, chàng giết thiếp đi, xin chàng, xin chàng giải thoát cho thiếp.” Ngân Lâm nói đứt quãng, vì buổi chiều đã kêu gào nhiều, nên giờ đây giọng nói hơi khàn, thế nhưng Từ Xán không hề cảm thấy khó nghe, mà lại càng yêu thương hơn.

Ngân Lâm phát hiện ra tình hình của mình chẳng khá hơn, vì vậy lại bắt đầu khóc.

Bỗng dưng cả người nàng cứng đờ, hắt tay Từ Xán ra, chộp lấy cánh tay rồi kêu khóc từng hồi. Một nữ nhân yếu ớt như thế lại khiến Từ Xán đau đớn vô cùng, có thể thấy được lần đau bụng đẻ này kịch liệt đến mức nào.

Bà đỡ đứng đằng xa quan sát dưới chân bỗng kêu lên: “Nước ối vỡ...” Tức khắc có người tới kê thêm đệm xuống dưới hai chân Ngân Lâm. Bà đỡ lại nói: “Mới mở ra được hai ngón tay, tiến trình rất chậm, sợ là sau khi nước cạn thì đứa bé vẫn chưa ra, đến lúc đó phải sinh khô.”

Công chúa chịu đau một ngày một đêm, đến mãi buổi chiều ngày hôm sau mới sinh ra một cái thai chết. Thai chết khác với trẻ mới sinh bị chết. Trẻ mới sinh bị chết sau khi ra ngoài mới chết yếu, còn thai chết đã chết từ trong bụng rồi. Đứa bé này sinh ra không khóc không kêu, không động đậy, bà đỡ vừa nhìn liền hoảng hồn. Thái y qua xem cũng thấy đầu óc tê rần. Da dẻ đứa bé tím ngắt, giống như một khối thịt bị cắt ra khỏi cơ thể vậy, không hề có sức sống, có lẽ đã chết trong bụng mẹ được mấy ngày.

Tinh thần công chúa không được minh mẫn từ lâu, cuống rốn chưa kịp cắt đã ngất đi, cũng không biết là mình sinh ra cái gì. Từ Xán đặt toàn bộ chú ý vào người nàng, hoàn toàn không chú ý đến đứa con của hấn làm sao. Theo lý thì đứa bé của hấn quý giá cỡ bao nhiêu, chỉ cần sinh ra sẽ có người quan tâm đặc biệt đến, bây giờ không cần hấn phải bận tâm.

Bà đỡ bọc thai chết bằng vải gấm, tay run run bế đứa bé đến trước mặt Từ Xán: “Là một vị công tử.”

Từ Xán cảm giác được có gì đó kì lạ, nếu là một công tử thì theo quy củ, bà đỡ và thái y đều phải nói vài lời chúc mừng, vì sao hắn lại không nghe thấy gì? Cuối cùng ánh mắt cũng rời khỏi Ngân Lâm, nhìn vào trong tã lót. Hắn từ từ đứng dậy.

Hắn không phân biệt được thai chết và trẻ sơ sinh mới chết, trong lúc đau buồn thì càng chẳng có ai giải thích rõ cho hắn. Hắn đỡ lấy đứa bé từ trong tay bà đỡ. Đứa bé này hơn cục máu mà Giang Ngưng Phi mới sinh ra trước đây mấy ngày, nó đã có hình người, tai mắt mũi miệng nhỏ nhắn linh lợi. Tuy da dễ nhăn nhúm nhưng có thể đoán được là sau khi nó lớn lên, sẽ làm bao người thích nó.

Từ Xán đau đớn vô cùng, một bên là thê tử hắn yêu chịu dày vò một ngày một đêm, đau đến bất tỉnh nhân sự, còn một bên là con hắn mới sinh, chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời đã qua đời, hắn thấy đất trời quay cuồng, cả người suýt ngã sấp xuống.

Trong lúc hoảng hốt, có người đỡ lấy đứa bé từ trong tay hắn, có người nói gì đó ồn ào. Từ Xán lấy lại tinh thần, cố gắng mở to cả hai mắt, hắn thấy rõ ràng dần. Mặt Cao ma ma đầy nước mắt, đứng trước hắn kể lễ công chúa số khổ.

Từ Xán nghe bà ta nói: “Nếu không phải nhị phu nhân ăn nói vô lễ thì cũng không dẫn đến công chúa bị động thai. Đúng là do nhị phu nhân mới hại công tử chết non.”

Thái y nghe Cao ma ma nói vậy thì thầm phản đối trong bụng. Cái được gọi là “chết non” nghĩa là đứa trẻ đã sinh ra, đã sống, sau đó mới chết thì mới dùng từ này. Công chúa sinh ra là cái thai đã chết, nó ở trong bụng đã chết rồi, sao có thể nói là có người hại “chết non”?

Mấy thái y biết rõ chân tướng trong bụng, nhưng bọn hắn cũng là mấy tên cáo già tôi luyện trong hoàng cung, bản thân nhận bát cơm mà hoàng đế ban cho, Cao ma ma lại là người bên hoàng cung, vì vậy phải về phe ai thì bọn họ cũng rõ. Đáng thương cho vị nhị phu nhân kia rơi vào cuộc chiến giữa nữ nhân. Hai mắt Từ phò mã đỏ ửng, vẻ mặt kì quái, xem ra vị nhị phu nhân lần này không chết thì cũng bị lột da.

Từ Xán suy sụp, đầu và trái tim càng ngày càng đau, vì vậy không phân biệt được rõ thật giả.

Cao ma ma lại nói chuyện sáng nay công chúa đi tới Phương Phi uyển, bắt đầu thêu dệt: “Lúc ấy nhị phu nhân bảo công chúa là tới đây để ra oai... Đúng là oan uổng biết bao, công chúa của chúng ta lương thiện thế nào, làm sao biết ra oai. Lúc đó nhị phu nhân khóc lóc không ngừng, nói rằng ta không thể sinh nở nữa, nguyên rửa công chúa cũng sẽ như nàng ta. Mấy người hầu tiểu nhân không chịu được nữa, muốn dạy bảo nàng cho công chúa hả giận, nhị phu nhân không thèm để ý đến thể thống rồi thân phận, trèo luôn lên mái nhà. Công chúa sợ nàng ngã bị thương nên bảo chúng tiểu nhân đến ôm nàng xuống, ai ngờ nhị phu nhân không những không cảm ơn, mà còn đạp ngã hai hầu gái. Công chúa thấy nàng ta có nói cũng không nghe, kéo xuống cũng không được, đành đi về. Lúc về liền thấy cả người không thoải mái.”

Đứng bên cạnh có người hầu gái lúc sáng, bà ta vén tay áo, để lộ ra một vết bầm tím trên cánh tay làm chứng. Mấy người này ra sức nói xấu, vì Ngân Lâm công chúa cũng chẳng ngại cho người ta nhìn da thịt mình. Dù sao họ đều là người hầu thô lỗ, cũng đã trên bốn mươi nên đối với mấy vấn đề như danh dự, trinh tiết... cũng không để ý nhiều đến thế.

Lúc này Từ Xán đã không còn là Từ Xán ngày thường, hai mắt đỏ rực, chỉ có một mong muốn muốn giết người, hắn túm chặt bả vai Cao ma ma khiến bà ta kêu la thảm thiết.

Từ Xán hỏi: “Nàng ta ở đâu?”

“Nàng ta?” Cao ma ma đau quá nên không hiểu rõ.

“Bây giờ đang ở Phương Phi uyển đúng không... Được, ta đi tìm...”

Lúc này Cao ma ma mới hiểu hắn nói đến ai, thức thời đáp: “Hiện giờ nhị phu nhân đang ở Ngân Sam viên, tiểu nhân gọi người mời đến đây.”

“Mời nàng? Mời cái gì mà mời. Người dẫn ta đi nhìn ả đàn bà độc ác dám nguyên rửa Ngân Lâm không thể sinh nở.”

Ninh Phi bị kéo đến Ngân Sam viên một ngày một đêm để đảm bảo sinh nở thuận lợi. Thật là chán chết. May mà trong phòng còn có mấy quyển sách để nàng đọc. Tuy nhiên lại là thể loại như “Nữ kinh”, “Trinh

nữ truyen”, “Liệt nữ hiếu kinh”... Nàng cầm đọc để quen với nét bút thời cổ.

Tiếng Từ Xán đập cửa vào rất to làm nàng giật nảy mình. Đứng phắt lên, quyển sách trong tay rơi bộp xuống đất, gáy sách lật lên trên, là quyển “Chú thích về tam tông tứ đức”.

Từ Xán nhìn tên sách thì tức giận bưng bưng. Hắn chưa bao giờ nghĩ Giang Ngưng Phi sẽ có ngày hai mặt như thế này, sẽ có ngày trở nên độc ác. Câu nói “Độc ác nhất là lòng phụ nữ” thật đúng với nàng ta.

Hắn đi qua cửa, đi hai bước đã đến trước mặt Ninh Phi. Hắn giơ tay tát một cái khiến Ninh Phi ngã sấp xuống đất. Lòng hắn còn nhớ rõ sự đau đớn của Ngân Lâm, còn có đứa bé mới sinh đã chết kia, dưới sự chi phối của tức giận, hắn không khống chế được lực của tay. Ninh Phi chịu một cái tát, suýt ngất luôn tại chỗ.

Nàng còn chưa kịp hồi phục thì đã bị Từ Xán lôi cổ dậy. Lúc này mới cảm giác được má đã sưng lên, cái đau lan đến đỉnh đầu, thậm chí mở mắt nhìn, bóng người hiện ra lơ mờ, đã bị bóp méo.

Từ Xán nói: “Đúng là ả đàn bà độc ác... Ta thật sự không ngờ... thật...”

Hắn nói đến đây thì dừng lại, không nói tiếp được. Người trước mặt rõ ràng là thanh mai trúc mã cùng hắn lớn lên, đến nay lại thấy xa lạ như thế. Rất nhanh sau đó, trên mặt Ninh Phi hiện lên năm đầu ngón tay mà hắn có thể thấy rõ ràng, hắn cũng không biết mình bị làm sao, việc đến ngày nay mà còn có cảm giác đau lòng vì nàng.

Ngân Lâm công chúa chịu đau chịu khổ, hắn không nỡ; cần phải trừng trị Giang Ngưng Phi, hắn cũng không nỡ.

Hắn dừng lại rất lâu, sau đó cười đau khổ: “Làm nam nhi mà thành cái dạng này, ta cũng thật hèn nhát. Nàng hại chết đứa con của mình còn chưa đủ sao, vì sao còn muốn nguyên rửa Ngân Lâm. Đứa bé vô tội, vì sao nàng vẫn có tâm địa như rắn độc thế. Hồ còn không ăn thịt con, sao nàng lại độc ác vậy? Bây giờ con chết rồi, nàng vừa lòng rồi nhỉ. Giang Ngưng Phi, nàng được lắm, được lắm. Mở miệng ra là nói yêu ta, vậy mà nàng đối với ta thế này đây, đừng quên nó cũng là cốt nhục của ta!”

Một tay hắn túm cổ áo Ninh Phi, tay còn lại cứ nắm chặt rồi lại buông, buông ra lại nắm chặt, cuối cùng vẫn không ra tay được với nàng.

Ninh Phi cố gắng mở to mắt, đến giờ nàng mới biết đứa con của công chúa cuối cùng đã chết, còn là thai chết hay là chết non thì bản thân Từ Xán không biết, Ninh Phi càng không biết.

Cơ thể nàng khó chịu đến mức gằn ngất đi, trong đầu lại không ngừng suy nghĩ, nháy mắt đã kết nối sự việc những ngày này. Đã nghe từ lâu về việc sinh nở khó khăn của con cái hoàng tộc. Hóa ra chuyện này có liên quan đến cuộc sống hàng ngày của họ. Bọn họ cứ tưởng dùng những thứ xa hoa, sẽ thể hiện được địa vị của mình, nhưng thực tế lại có không ít chất độc chết người ẩn bên trong những thứ đó.

Lần này công chúa sinh ra thai chết, chòi và hồng hoa chính là nguyên nhân đầu tiên. Nhưng nàng có giải thích nổi không? Có cần dạy thêm một bài vệ sinh sinh lý và khoa học vật lý hay không? Dù là ở cổ đại hay hiện đại, bệnh kinh điển là đốt nát, mù quáng đều như nhau, nói lý lẽ với nam nhân đã đập đầu vào cửa cũng như đàn gảy tai trâu mà thôi.

Ánh mắt của Ninh Phi khiến Từ Xán khiếp sợ chột dạ. Từ cái nhìn đó, Từ Xán có thể cảm thấy một nỗi buồn có thực, giống như nàng đã cực kỳ thất vọng về hắn, cười cợt hắn. Nữ nhân đó rõ ràng đang bị hắn túm chặt trong tay, rõ ràng đang yếu ớt trong tay hắn, thế mà lại dùng ánh mắt như người bè trên nhìn hắn. Chưa từng có nữ nhân nào như thế, dù là hoàng hậu quốc mẫu một nước cũng chưa từng như thế.

Bất giác hắn buông lỏng tay, Ninh Phi ngã sấp trên đất từ trong tay hắn.

Đầu nàng vẫn choáng váng, cố gắng ngồi dậy trên mặt đất, ánh mắt vẫn chăm chăm vào Từ Xán. Từ Xán hoảng loạn, quát: “Nhắm mắt lại.”

Ninh Phi nở nụ cười, giọng nói đầy khinh thường: “Bọn họ thù dệt những gì trước mặt chàng? Chàng chưa hỏi thiếp câu nào đã tin luôn? Thiếp thật sự khâm phục chàng đấy Từ Xán, bị lừa dễ như thế mà vẫn sống sót được trên chiến trường.”

Từ Xán nhìn nàng, như nhìn quái vật.

Nếu Giang Ngưng Phi còn sống, nhất định sẽ bị Từ Xán đánh cho cả người thương tích. Lúc nàng ấy còn sống đã bị đổ đủ tội, chết rồi còn phải chịu sự phỉ báng thế này, mà Từ Xán luôn tin.

11. Q.1 - Chương 11: Một Nữ Trồn Trong Đêm, Hai Nam Cùng Rời Đi

Nỗi tuyệt vọng cùng bi thương dâng lên. Thật ra Ninh Phi biết, biết rằng Giang Ngưng Phi vẫn còn trên thế gian này. Kí ức của nàng ta để lại cho Ninh Phi, bi thương và đau khổ đều cũng để lại cho nàng. Giang Ngưng Phi yêu Từ Xán sâu đậm, vì vậy tình cảm này cũng để lại cho nàng.

Nhưng yêu thì sao chứ, đó là tình yêu của Giang Ngưng Phi. Nỗi tuyệt vọng cùng bi thương bây giờ là ảo giác, tình cảm của Giang Ngưng Phi chưa từng sinh ra trên người Ninh Phi. Ninh Phi sẽ không yêu một nam nhân vô dụng như thế này, cứ coi như đã từng yêu thì nàng cũng mạnh mẽ ép buộc chính mình đã vắng đi một cách nhẵn tâm.

Với bản thân, Ninh Phi còn nhẫn tâm được, huống gì là một đoạn kí ức để lại cho nàng.

Nàng nói: “Chàng chỉ nghe những lời một phía bên công chúa, vì sao từ trước đến nay chàng không tin tưởng thiếp?”

Từ Xán đáp lại như mộng du: “Tai họa trời giáng xuống còn có thể tránh, tai họa mình tự tạo không thể tránh.”

“Giang Ngưng Phi này từng làm những chuyện trời đất không dung khi nào? So với tướng quân chàng từng giết người phóng hỏa, so với công chúa từng hại biết bao cung nữ trong cung, so với một đám quần gia a hoàn ăn thịt người không chưa mẩu xương trong phủ, thiếp có đáng gì.”

Ninh Phi cười lạnh lùng: “Thiếp từng nghe một câu chuyện thế này. Người thích cam thì nói cam có vị chua chua ngọt ngọt ngon miệng, còn người không thích cam thì lại bảo cam ngọt hắc, hoặc là chua ghê răng, chẳng ngon lành gì cả. Hiện giờ thì hay rồi, Từ Xán, chàng đúng là một nam tử hán, yêu ghét rõ ràng, đối với công chúa thì chàng là người yêu cam, đối với thiếp thì chàng là người ghét ăn cam. Câu tục ngữ từ thời xưa này chàng đã từng nghe chưa: ‘Chỉ thấy người mới rơi lệ, nào nghe người xưa khóc’. Ngân Lâm công chúa rơi lệ chàng thấy dịu dàng đáng yêu, nếu thiếp tìm tới chàng khóc lóc than vãn thì lại là nữ nhân đánh đá gây phiền cho trượng phu. Tuy nói là người đáng thương cũng có chỗ đáng giận, nhưng trước đến nay chàng đều chú ý đến chỗ đáng giận của thiếp, còn điều đáng giận của Ngân Lâm thì chàng làm như không thấy. Tính nhìn có chọn lọc của chàng quả thật đã đạt đến cảnh giới rất cao, khiến người ta không thể không khâm phục.”

“Câm miệng! Nàng câm miệng! Nếu nàng dám nói tiếp, nếu dám nói tiếp...”

Từ Xán biết hắn đánh người là không đúng, muốn xin lỗi nhưng không hạ thấp tự tôn được. Má Ninh Phi đã sưng vù, có năm ngón tay hắn đỏ bên trên. Vì nàng vẫn hoa mắt chóng mặt nên cứ day nhẹ trán, cười cười, càng khiến Từ Xán khiếp sợ.

Từ nhỏ đến lớn, Từ Xán chưa từng thấy Giang Ngưng Phi đối đầu gay gắt với hắn như vậy. Đây là thái độ nên có với trượng phu sao? Đây là con dâu mà cha mẹ hắn yêu thương ư? Đây là Giang Ngưng Phi mà hắn che chở mến mộ từ nhỏ?

Hắn lại bắt đầu tức giận, hậm hực chữ: “Ta thật không ngờ nàng sẽ thay đổi như ngày hôm nay, chỉ bằng bỏ quách nàng, đuổi ra khỏi phủ, cắt đứt quan hệ cho xong!”

Ninh Phi ngồi dưới đất, đờ người, hình như chưa kịp lấy lại tinh thần. Đầu óc vẫn mê man mất một nửa, nhưng vừa cảm thấy buồn bã vừa thấy vui mừng. Không ngờ chẳng mất chút công sức gì, qua chuyện này Từ Xán đã muốn bỏ nàng rồi.

Lúc nàng mới tới đây, vì thương cho Giang Ngưng Phi mà nàng từng quyết tâm sẽ cho Từ Xán hiểu thế nào là không kịp hối hận. Nhưng trải qua cuộc sống gần một tháng ở đây, Ninh Phi hiểu ra, sinh mạng của

nàng quý giá đến vậy, cần gì phải lãng phí thời gian với loại người khốn nạn này. Đừng nói là nói chuyện cùng Từ Xán, dù chỉ đứng hít thở dưới cùng một mái hiên đã khiến nàng thấy cực kì khó chịu.

Hôm trước nàng mới xé được một tờ giấy có chữ kí của Từ Xán trong quyển sổ, định là làm giả một cái thư, giờ thì hay rồi, chính Từ Xán đã có suy nghĩ này trong đầu.

Nàng dựa tường đứng dậy. Từ Xán cao hơn nàng hơn một cái đầu, lại chỉ đứng cách có một bước, thế là nàng đành ngửa mặt lên nhìn hắn: “Đã vậy thì chàng hãy viết thư sớm một chút, chúng ta cũng chia đôi hai đường. Chàng và Ngân Lâm công chúa sống những ngày hòa thuận đẹp đẽ. Hai ta đoạn tuyệt quan hệ.”

Từ Xán thở dài một cái: “Ta tức lên mới nói vậy thôi, nàng cần gì phải khích ta. Nàng biết thế tử bị bỏ khổ sở thế nào không? Ở chỗ nào cũng bị người ta khinh thường coi rẻ, cũng giống như chiếc giày bị người ta đi rách rồi vậy, muốn tìm một trượng phu khác là không thể. Nàng chưa nghe người ta nói câu : ‘Thà lấy thế tử xấu còn hơn nạp thiếp Tây Thi tái giá’ à? Ta cũng không nhẫn tâm để nàng lưu lạc chân trời bốn bể mà không có tin tức gì.”

Ninh Phi không nói nên lời, thầm nhủ ta muốn bị người bỏ thật đấy, người tưởng hiện giờ người đang làm việc thiện chắc?

Đang lúc định ra sức một phen thì bên ngoài chợt có một người hoảng hốt chạy vào, lúc nhìn lên thì chính là Cao ma ma bên người công chúa, sắc mặt trắng bệch, có vẻ kích động. Từ Xán quay đầu nhìn, thấy vẻ mặt này thì biết ngay có chuyện không hay.

Hắn xoay người định đi, Ninh Phi chạy nhanh đến túm lấy ống tay áo của hắn rồi nói: “Nếu chàng còn một chút tình cảm nào với thiếp thì viết luôn thư đi. Thiếp không bằng lòng chia sẻ một người đàn ông với những nữ nhân khác.”

Cao ma ma đi tới, không thềm để ý đến Từ Xán và Ninh Phi đang nói chuyện, kêu to lên: “Công chúa! Bên công chúa không ổn rồi!” Bà ta kéo lấy ống tay áo bên kia của Từ Xán rồi khóc lóc: “Thái y vốn tưởng không có chuyện gì nữa, ai dè sau khi cắt cuống rốn thì công chúa mất máu rất nhiều, đến nay vẫn chưa ngừng chảy, tình thế vô cùng nguy kịch!”

Trong giây lát Ninh Phi đã suy nghĩ tới bao nhiêu ý tưởng, đang do dự không biết nên tiếp tục túm lấy Từ Xán bắt hắn bỏ mình ngay lập tức, hay là buông hắn ra để hắn tới bên công chúa. Vì nghĩ vào lúc này, phụ nữ sinh nở cũng chỉ cách điện Diêm Vương một cánh cửa, có lẽ công chúa không ổn thật, vì vậy cuối cùng nàng quyết định buông tay áo cho Từ Xán đi.

Còn chuyện thư thì chỉ đành để sau lại tính.

Quyết định này quả là không dễ dàng gì mới quyết được, nàng chỉ do dự trong giây lát thôi, ai ngờ Từ Xán rút con dao găm trong ngực áo, roạt một tiếng cắt đứt ống tay áo. Hắn cắt quá nhanh, lực lại mạnh, lưỡi dao xẹt qua bốn ngón tay của Ninh Phi.

Từ Xán thấy mũi dao chậm lại, lúc nhìn sang thì thấy trong tay Ninh Phi vẫn còn túm nửa ống tay áo của hắn, trên ngón tay có hẳn một đường thẳng trắng như tuyết do dao của hắn, chỉ trong nháy mắt, cái rãnh trắng do da thịt nứt ra đó đã tràn ngập máu đỏ tươi, máu ngừng thành từng giọt chảy xuống, tí tách rơi xuống nền đất.

Ban đầu Ninh Phi cũng không biết mình bị thương, trên ngón tay cũng chỉ thấy tê tê như lúc cắt ngón tay chạm thịt mà thôi, nhưng Từ Xán cứ cố ý nhìn chăm chăm vào ngón tay của nàng, mới tỏ mò đưa tay lên nhìn. Nhìn thấy vết dao đó, than thầm không hay rồi, nàng ử rử như thi trượt đại học, thi không qua cấp bốn, bị đuổi việc, lên mạng bị lag vậy.

Quả nhiên Từ Xán vẫn còn chút lưu luyến với Giang Ngưng Phi, dù hắn đang tức giận nhưng vẫn không nỡ bỏ vợ, hắn nói với người bên ngoài: “Bằng bó vết thương cho nhị phụ nhân. Nhốt nàng trong kho củi ba ngày để tự kiểm điểm, không ai được nói chuyện với nàng ta!”

Nói xong liền bước đi không quay đầu lại.

Từ Xán đi vào phòng công chúa. Thái y và bà đỡ đang bận rộn đi quanh. Chương thái y tập trung tinh thần chăm cứu cầm máu, không lâu sau, máu ngừng dần, lúc này mọi người mới thở ra nhẹ nhõm.

Trời tối rất nhanh. Từ sáng hôm qua Từ Xán đã bị trong cung gọi đi làm việc công, buổi chiều nghe tin công chúa sinh khó, từ đó tới giờ đã hơn mười tám canh giờ bận rộn không ngủ không nghỉ. Trong một ngày mà có bao nhiêu chuyện xảy ra, con chết rồi, công chúa thì nguy hiểm đến tính mạng, Ngưng Phi lại làm hấn thêm bực. Hấn thấy mệt mỏi, ngồi dựa bên cạnh công chúa, lau mồ hôi trên trán nàng. Trước mắt đều là màu đỏ của máu xệt qua.

Vô cùng kì lạ là công chúa rõ ràng mất nhiều máu như vậy, lúc hấn vào phòng nhìn thấy, đến giờ lại không hiện lên trong đầu. Mà bây giờ đang nghĩ lại là... là những giọt máu từ bàn tay xanh xao rơi tí tách xuống đất kia...

Hấn bắt đầu do dự, nhưng nàng cũng không biết cân nhắc nặng nhẹ cơ, bên công chúa đã nguy kịch rồi mà cứ diễn vở 'Lạt mềm buộc chặt' với hấn. Miệng thì cứ nói 'hưu thư' suốt, nhưng nếu như hấn viết thật, đảm bảo đến tám phần mười là lại dùng chiêu 'một khóc hai nháo ba tự vẫn' để ép hấn rút về đây mà.

Bụng thì vẫn bực mình không giảm, nhưng cuối cùng thì lại đau lòng, đành sai người hầu mang thêm mấy cái chăn đến kho củi cho nàng.

Nghĩ một lúc, lại bảo họ chuẩn bị cho nàng cả lò sưởi.

Nghĩ thêm lúc nữa, tiếp tục gọi người hầu đến mang cái đệm da sói của hấn đi.

Không lâu sau đó, lại thêm một cái áo khoác lông cáo.

Từ Xán tỉnh táo lại, hiện giờ đã hồi hấn. Cơ thể nàng không khỏe đã bị hấn nhốt vào kho củi, không biết có bị nhiễm lạnh không chứ, không biết có sinh bệnh gì không? Hấn vừa ra tay mạnh như thế, không biết rằng nàng có rụng không?

Nghĩ đến đây hấn lại càng khó chịu. Nhớ lại rất lâu về trước, vào đêm mới động phòng kia, Giang Ngưng Phi thở nhẹ nhẹ trong lòng hấn, giữa đôi môi mềm trên khuôn mặt nhỏ nhắn, hấn thấy hàm răng trắng tinh xinh xắn, thật là đáng yêu.

Còn vết thương trên tay kia nữa, sâu như vậy, chắc là sẽ để lại sẹo. Càng lâu hơn về trước, khi hấn và nàng còn nhỏ, hấn dạy nàng kéo cung bắn tên, nắm tay nàng, bàn tay ấy còn nhỏ hơn nữa bàn tay hấn.

Hồi hận thì hồi hận, nhưng ba ngày là ba ngày. Từ Xán quyết tâm để nàng tự kiểm điểm tất cả. Nha đầu Giang Ngưng Phi trong kí ức của hấn không giống lúc này. Có lẽ ba ngày sau sẽ tốt thôi.

Ninh Phi không rõ Từ Xán nhốt nàng là muốn giam cầm hay là sắp xếp cho nàng nghỉ ngơi một lần ở nơi đặc biệt này.

Kho củi và Phương Phi uyển cách nhau khá xa, và cũng không gần dãy nhà ở của người hầu. Đến tối, chung quanh chỉ có tiếng gió rít, và không có hơi người. Ninh Phi ngồi trên đống củi, ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Đêm đông giá rét, bầu trời trong vắt không một gợn mây, chỉ có một vầng trăng tròn vành vạnh.

Ninh Phi nhớ ra, hiện giờ đã là mười bảy tháng chạp, bắt giác đã qua gần một tháng.

Cửa sổ thông khí của kho củi có những song cửa bằng gỗ, cửa đã khóa ngoài. Nàng đứng dậy, không hề thấy lạnh. Nàng đi đến trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trăng tròn sáng trưng kia.

Gió đông đêm nay thổi mạnh, giữa những cành lá, thân cây và trong gian phòng chỉ có một mình nàng này chột có tiếng gió rít gào, làm nàng nhớ đến chiếc tiễn rời khỏi cung tên. Cơ gió không bị ngăn cản kia sung sướng biết bao, thổi qua núi rừng, sông suối cũng không thấy cô đơn đâu nhỉ, vì không có gì có thể trói buộc được nó.

Gió đầy trời, chưa từng tranh đoạt gì với ai, vì thế nó tự do tự tại.

Không tranh đoạt, sẽ tự do.

Ánh mắt Ninh Phi nhìn xuống đất. Đợi qua canh một.

Một lúc lâu sau, có tiếng thổi đèn truyền đến khi mấy tên quản lý đi qua từng phòng một, gõ cái mõ rồi hô “Các phòng tắt đèn”. Lại không lâu sau, trên con đường ngoài phủ cũng truyền đến tiếng trống canh của phủ canh.

Nàng đi từ cửa sổ về chỗ cũ, nhanh chóng trèo lên đồng củi.

Bản thân Ninh Phi vốn là một người giỏi leo trèo, mà Giang Ngưng Phi lại là tiểu cô nương lớn lên từ nông thôn, từng cưỡi ngựa bắn cung, từng làm việc nặng nên cơ thể linh hoạt. Trước khi chết, Giang Ngưng Phi bị đủ loại triệu chứng khi mang thai như nôn nghén... tra tấn đến mức không chịu nổi, sau này lại thêm việc sinh non nữa. May mà có thuốc thần do Diệp Vân Thanh cho nàng uống, sau khi dưỡng bệnh đến giờ thì đã khôi phục gần như hoàn toàn sự linh hoạt ngày xưa.

Ninh Phi mượn ánh sáng từ bên ngoài để nhìn rõ trần nhà, nàng leo lên cái xà nhà chính từ đồng củi.

Những thanh xà nhà song song với nhau tạo thành giá đỡ mái ngói. Bình thường thì mỗi năm đều phải mời người đến sửa mái nhà để phòng ngói bị lỏng rồi rơi xuống. Nàng dùng một thanh củi to, khều vào giữa những viên ngói. Ngói bị dòn về một chỗ càng ngày càng nhiều, cuối cùng có những viên không có ngói đỡ bên dưới, lỏng lẻo rồi rơi ào ào xuống đất.

Khe hở giữa dãy ngói vừa đủ để nàng chui ra. Nàng vút cái áo lông cáo ra ngoài trước rồi mới leo lên mái nhà. Gió bên ngoài rít gào, thổi vào kho củi bên dưới, đồng thời cũng thổi vào những viên ngói trên nóc nhà phát ra tiếng.

Chung quanh đều là bóng đêm, gần đó có mấy chiếc đèn lồng trên bờ tường. Sau kho củi là chuồng ngựa, bên cạnh có một đồng cỏ khô. Ninh Phi nhớ rõ chỗ để dừng chân kia, hai tay nàng bám vào mái hiên nhà, cố gắng duỗi thân xuống, cuối cùng thả tay, rơi xuống đồng cỏ trong yên lặng.

Ở Phương Phi uyển, vẫn có người đang chờ Ninh Phi về,

Trước đêm nay, Ninh Phi bị dẫn tới Ngân Sam viên để giúp công chúa sinh nở thuận lợi. Đến đêm vẫn chưa về, hẳn vui mừng độc chiếm cái giường. Nhưng đến đêm thứ hai, Diệp Vân Thanh cảm thấy có gì đó không ổn, bắt đầu từ chạng vạng, người hầu cứ đi ra đi vào, tìm chăn đệm rồi tìm lò sưởi, có mỗi Ninh Phi là mãi không thấy đâu..

Sau đó lại nghe người hầu buôn chuyện: “Từ chủ nhân đối xử với nhị phu nhân quá tốt, nhốt ở kho củi còn bắt đem cả lò sưởi đến.”

“Ừ đúng. Vừa rồi người không nghe à, đến bộ áo lông cáo của Thiên Y Phường mà Từ chủ nhân còn đưa đi kia kia.”

Diệp Vân Thanh nghe mà khó hiểu. Hắn ở cùng Ninh Phi nửa tháng, dần dần có một loại tình cảm mà theo lời Ninh Phi là “Cách mạng hữu nghị”. Hắn hiểu ra lúc kết bạn dễ dàng nhất chính là khi khó khăn. Hắn đang muốn tận dụng đêm khuya để đi xem cuối cùng là có chuyện gì, thì chợt thấy có người đi qua tường sau, đến gần cửa sổ, nghe tiếng là Tô Hy Tuần.

Tô Hy Tuần đi vào trong phòng, thấy Diệp Vân Thanh có vẻ kì lạ. Sau khi hỏi han kĩ càng thì mới biết ngọn nguồn. Hắn ngăn người một hồi, sau đó sờ trán Diệp Vân Thanh.

Diệp Vân Thanh lắc trái lắc phải tránh tay hắn ra, miệng nói liên mồm: “Bỏ ra, bỏ ra, làm cái gì thế?”

Tô Hy Tuần mặc kệ hắn giãy, cứ đặt tay lên trán hắn, đảm bảo chân tay, cơ thể hắn khỏe mạnh mới nói tiếp: “Ta xem huynh bị bệnh gì, thế tử nhà người ta mà huynh lại quan tâm đến vậy, không phải là có tình cảm đan đứu gì đấy chứ?”

Diệp Vân Thanh nói: “Thê tử nhà người ta thì làm sao? Tiểu cô nương đó khá tốt, thật đáng tiếc, đáng tiếc...”

Tô Hy Tuần nhìn hắn, không dám tin: “Lời ta vừa nói chẳng qua là nói đùa thôi. Huynh đừng có lên giường người ta thật, nhất thiết không được để trượng phu của nàng ta phát hiện ra, rồi lãnh đủ tội gian phu dâm phụ của Hoài An quốc.”

Diệp Vân Thanh ngẫm nghĩ, thấy lời nói của Tô Hy Tuần có lý. Chuyện trong nhà, người ngoài khó mà hiểu được. Người ngoài như hấn xen vào làm gì. Người ta đều thích tiết mục “Cãi nhau đầu giường, làm lành cuối giường”, hấn xen vào còn ra thể thống gì nữa.

Tô Hy Tuần lại nói: “Huynh từng nói với chúng ta muốn tới nước phương bắc để giải quyết ân oán, vừa đi liền đi mấy tháng, nếu như huynh quên trách nhiệm của mình rồi, thì đừng trách ta ra tay độc ác. Huynh nên biết hiện giờ có không ít người trên trại đang đợi lột da huynh, róc thịt huynh đấy.”

Diệp Vân Thanh nở nụ cười khổ sở: “Người nói thật là đáng sợ, thật là đẫm máu. Lẽ nào không sợ ta sợ quá mà chạy trốn?”

“Được rồi, nói đùa đến đây thôi. Huynh thu dọn một chút đi, xem còn gì cần mang theo không.” Tô Hy Tuần nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “”Nói linh tinh với huynh làm ta suýt nữa quên mất đi. Mấy hôm trước trộm được vài thứ hay ho, hôm qua làm ra được mấy viên mật ong lớn, vừa hay để cho cái nữ nhân xui xẻo kia dùng, cũng coi như cảm ơn nàng ta đã cho người mà ai ai cũng hất hủi như huynh ở lại.” Hấn vừa nói vừa lấy ra một túi vải nhỏ trong bì thuốc, trên mặt có viết rõ cách dùng, cũng chỉ to bằng lòng bàn tay.

Diệp Vân Thanh vui mừng, biết người này nổi tiếng miệng ngoa, nhưng thật ra rất có năng lực. Hấn lại nghĩ xem ra hấn không còn cơ hội gặp lại Ninh Phi nữa rồi, làm phiền nàng lâu như vậy mà chẳng giúp được gì cho nàng. Lòng hấn không yên. Hấn hỏi Tô Hy Tuần xem còn cái bình nhỏ nào không, đút vào một viên thuốc đỏ Sơn Nam mà hấn chiếm làm của riêng kia, sau đó đặt vào sau gối trên giường Ninh Phi.

Viên thuốc vừa lấy ra, trong phòng đã có một mùi hương mát lạnh, Tô Hy Tuần ngạc nhiên kêu lên: “Đây là gì?”

“Là gì mà người không biết sao? Lẽ nào ta nhớ nhầm rồi, đây không phải là thuốc đỏ Sơn Nam mà người pha chế à?”

“Biết nên mới muốn hỏi!”

Diệp Vân Thanh nhìn hấn với vẻ mặt như “Người điên rồi à?”

Tô Hy Tuần cầm lấy cái bình nhỏ mà Diệp Vân Thanh đặt dưới gối, lúc này hấn đã biến thành một kẻ keo kiệt bủn xỉn, vắt cổ chày ra nước, đau đớn than vãn: “Huynh đúng là phá gia chi tử! Huynh có biết ta mất bao nhiêu công sức mới tìm ra cách tránh xung khắc giữa dược liệu với nhau để làm ra nó không? Huynh biết ta tốn bao nhiêu công sức mới gom góp đủ dược liệu không? Sao huynh nỡ để nó cho người ngoài?”

“Sao người không hỏi xem nó từ đâu ra?”

“... Còn không phải là ăn trộm từ phủ của tên xui xẻo Từ Xã My sao? Tốt rồi tốt rồi, ta hiểu ý của huynh. Năm đó đã tặng cho hấn rồi, dù gì cũng phải giữ chút chữ tín, dùng trên người con dâu lão ta thì chúng ta cũng không coi là thất tín.”

Mỗi ngày, trước khi người hầu vào phòng dọn dẹp thì Diệp Vân Thanh đều gấp gọn gàng chăn chiếu dưới gầm giường của hấn vào tủ. Giờ cũng không cần để tâm tới nữa. Ban đêm hấn ngủ cùng Ninh Phi trên giường, vì vậy hấn nhào người vào xem có để quên cái gì trên giường không.

Mặt Tô Hy Tuần xanh lét: “Huynh lên giường với nàng ta thật? Huynh còn tính người không vậy? Trong vòng nửa năm nàng ấy không thể làm chuyện ân ái.”

Mặt Diệp Vân Thanh cũng xanh: “Nhìn ta cảm thú đến vậy sao?”

Tô Hy Tuần im lặng một hồi: “Hóa ra đến giờ huynh vẫn không hiểu chính mình...”

Tuy Diệp Vân Thanh bị tên kia chọc tức điên người, nhưng vẫn đi sắp xếp đồ đạc xong xuôi. Trước khi đi chợt nhớ ra một chuyện: “Nàng từng nói với ta, muốn ta viết thư cho nàng.”

12. Q.1 - Chương 12: Một Mình Hướng Tương Lai, Phất Tay Quên Quá Khứ

Lúc này Tô Hy Tuần trốn mất kinh ngạc.

Diệp Vân Thanh vội vàng chối sạch: “Chúng ta hoàn toàn không làm chuyện vợ chồng!... Này, Tô Hy Tuần... Người đừng có chọc tức ta nữa đấy!”

Tô Hy Tuần vỗ trán, lại thở dài.

Bình thường Tô Hy Tuần cũng không phải không biết chừng mực, thậm chí có thể nói rằng hắn không thích nói chuyện. Hôm nay vì không muốn Diệp Vân Thanh dây dưa không rõ ràng cùng Từ phủ nên hắn mới phải làm việc hắn ghét nhất trên đời, đó là xuyên tạc ra mấy chuyện. May mà kẻ sách thành công rất nhanh, mới mấy câu mà đã khiến Diệp Vân Thanh phải cầu xin, sợ hắn lại hiểu nhầm linh tinh.

Cuối cùng Diệp Vân Thanh cũng chịu thỏa hiệp: “Dù gì nàng cũng giúp ta một việc lớn, người xem, bên ngoài có bao nhiêu tên thám tử lùng người cả trong tối ngoài sáng, mỗi người đều như hổ như sói. Nếu nàng không cho ta ở lại nửa tháng khiến bọn họ tìm loạn khắp nơi, thì các người cũng không đến đây dễ dàng vậy đâu.”

“Lần này huynh đã hiểu ‘Rồng lớn không thắng nổi rắn độc’ (người mạnh không thắng được kẻ yếu tại nơi hắn ở) rồi đấy nhỉ. Trước đây toàn xem lũ thám tử đầy như lũ kiến, giờ thì hiểu cả đàn kiến cũng có thể cắn chết voi chưa?”

“Người nói xem, nàng cần hưu thư làm gì?”

Tô Hy Tuần đáp lời không chút ngần ngại: “Không phải huynh nói là nàng không phải người của huynh à? Chắc đến phần lớn là nàng ấy không chịu được trượng phu nữa, lại không dám nói rõ với trượng phu muốn chia tay, thế là bảo huynh viết cho cái hưu thư rồi hàng ngày lúc nào chán thì lại lôi ra nhìn cho đã.”

Diệp Vân Thanh nhũn mảy, nhìn hắn cực kì nghi hoặc: “Tính tình tiểu cô nương đó khá tốt, không tới mức có bệnh mơ mộng hão huyền đâu.”

Tô Hy Tuần bình tĩnh như thường, phân tích cho hắn: “Nếu không thì huynh tưởng nàng ấy muốn bị đuổi thật à? Ở đây không giống Sơn Nhạc quốc của chúng ta! Mà đây là Hoài An quốc! Cả đời nữ nhân bị nhà chồng đuổi đều phải đeo một nỗi oan ức không thể gỡ ra được. Trên hộ tịch viết rõ ràng, hàng xóm cũng biết rõ, ngay cả quần áo thường ngày cũng phải may theo quy cách của thê tử bị bỏ. Ai ai cũng coi nàng ta như sao chổi, huynh nghĩ nàng muốn bị bỏ thật sao?”

Diệp Vân Thanh thở dài một cái: “Nàng có muốn bị bỏ thật không thì cũng không tới lượt chúng ta xen vào.”

“Cuối cùng thì huynh cũng hiểu.”

“Dù sao chẳng nữa, ta đã đồng ý giúp nàng chuyện này, nhất định ta phải làm được. Viết cái hưu thư rồi chúng ta đi.”

Tô Hy Tuần vui mừng: “Ta mài mực cho huynh.”

Vài phút sau...

“Tô à, hưu thư viết kiểu gì vậy?”

“Đến hưu thư viết thế nào mà cũng không biết...”

“Ta đã bỏ vợ bao giờ!” / (o) /

“Chẳng nhẽ ta từng bỏ vợ chắc?” (_) #

“Hình như là chưa... Vậy ta ngẫm nghĩ, ngẫm nghĩ...”

“Đợi đến lúc huynh nghĩ ra thì trời cũng sáng rồi!”

Lại vài phút sau...

“Huynh viết cái gì vậy? Quả thực là nội dung tới chó cũng không hiểu được... Thôi, để ta viết hộ huynh.”
(—)

Lại vài phút sau nữa...

“Thật là... Để nhìn cho đã còn cần phiền phức vậy? Cứ đến trước mặt tên ngu ngốc kia, bảo hắn bỏ nàng, thế không phải là xong sao?”

“... Tô à, ta khuyên người nên tích chút đức, không thì sớm muộn cũng rước thiệt vào thân.”

/(o)/

Khi Ninh Phi trở lại trong phòng thì đã thấy phòng trống không, người đã đi mất. Vốn dĩ nàng cũng không mong Diệp Vân Thanh sẽ đưa nàng ra khỏi phủ. Nàng sợ tránh vô duyên vô cớ. Từ phủ đã đủ khiến người ta thấy dơ bẩn rồi, nếu lại bị cuốn vào ân oán giang hồ không quản lý lẽ, vậy chẳng phải là càng xong đời rồi không? Thế nhưng nàng vẫn rất thất vọng, dù sao thì ở thế giới này, người ở chung với nàng lâu nhất, nói chuyện với nàng nhiều nhất chính là vị khách không mời mà đến kia.

Nàng thấy trên chiếc bàn cạnh giường có nghiên mực và bút, mực trong nghiên vẫn chưa khô, nàng tự hỏi lẽ nào tên Bùn Đất ca kia để lại cho nàng bức thư gì sao? May mà nàng về sớm, nếu như để người hầu nhìn thấy thư của Bùn Đất ca, e rằng lại tưởng hai người bọn họ có tình cảm dạn dít gì đấy. Tìm hết chỗ này tới chỗ kia, cuối cùng mới thấy một số đồ giấu dưới gối, là một cái bình, một túi vải nhỏ, và hai trang giấy.

Dưới ánh trăng sáng lơ mơ, nàng không đọc nổi chữ, đành quay người ra, gọi cửa phòng Thu Ngưng.

Thu Ngưng thấy là nàng gọi thì sợ hãi, nhưng nghĩ tới vị “Tôn sư” đang ở trong phòng nhị phu nhân, là hắn thì đừng nói là mang người từ kho củi ra, mà nhắc tung cả cái viện này lên cũng không có gì khó khăn. Nghĩ vậy lại thấy tình cảm dạn dít giữa tôn sư và nhị phu nhân thật sâu đậm, nhất định phải hầu hạ nhị phu nhân cẩn thận để còn bảo đảm mỗi quý có thuốc giải cho nàng nữa.

Thu Ngưng cũng không dãi dòng, lấy mỗi lửa trong chậu than, thấp đèn dầu lên. Hiện giờ đã quá giờ được thấp đèn, theo quy tắc là không được nhưng Thu Ngưng cũng là một người có vai vế. Dù đã từng bị Ninh Phi cài bẫy chèn ép, nhưng nàng ta là người lâu năm nhất ở đây, không ai dám quản lý nàng.

Sau khi Ninh Phi nhìn mọi thứ rõ ràng dưới ngọn đèn thì thấy chúng là thuốc bổ cho cơ thể và một bức thư. Nàng nhìn trân trân không nói nên lời.

Trước đó, lý do khiến Ninh Phi giao hẹn với Diệp Vân Thanh viết thư là vì nàng đã biết trước được là mình sẽ lấy được chữ ký của Từ Xán, sau đó muốn Diệp Vân Thanh viết nội dung thư vào phần giấy trắng phía trên. Nghĩ đến số lần đụng tới bút mực ở kiếp trước của nàng có thể đếm đủ trên đầu ngón tay, những chữ viết ra trông như giun như dế, nên mới bảo người khác viết hộ.

Giờ thì hay rồi, Bùn Đất ca đi rồi, để lại một bức thư nét chữ rồng bay phượng múa!

Ninh Phi chán nản, nàng hỏi Thu Ngưng đang ngoan ngoãn ngồi ở góc phòng xem nàng ta có biết viết không.

Thu Ngưng lắc đầu liên tục: “Thu Ngưng biết một số chữ, nhưng viết thư thì hoàn toàn không thể. Giấy đất đỏ, chúng tiểu nhân không dám dùng, tiểu nhân cũng không viết quá mấy chữ.” Nghĩ nghĩ xong lại đứng dậy từ chiếc ghế rồi quỳ sụp xuống, cầu xin: “Phu nhân tha mạng, Thu Ngưng không thể viết thật!”

Ninh Phi méo miệng cười: “Ta có ác độc đến thế nào cũng không lấy chuyện này làm khó người, người đứng dậy đi.”

Nàng lưỡng lự, nhớ rằng Giang Ngưng Phi biết chữ, bản thân Ninh Phi chưa từng thử viết nên không tin tưởng lắm.

Nàng về lại gian phòng ngủ của mình, bảo Thu Ngưng tìm một miếng vải đen che cửa sổ lại, rồi đặt đèn dầu lên trên bàn, ngồi lặng lẽ, mắt cứ nhìn nghiên mực. Thu Ngưng mãi mãi mực rồi lui ra, không dám ở lại gây phiền phức. Ninh Phi lấy ra mấy trang giấy mà nàng đã giấu kĩ.

Vì Từ phủ có thêm một người cao quý như Ngân Lâm công chúa nên sổ sách tương đối phức tạp. Sổ sách được dùng đều là loại lớn, các trang giấy đều là Thục Tuyên do nhà họ Nguyên trong kinh thành làm ra. Thục Tuyên không bị loang mực, một trang giấy có thể viết được rất nhiều chữ.

Ninh Phi xé ra từ sổ sách được tổng cộng bốn trang có chữ kí Từ Xán, đều có khoảng trắng bên trên. Nàng cắt phần đầu mực đi, sau đó đặt tờ thư của ai đó lên bàn, cầm bút bắt đầu chép lại.

Đặt bút viết chữ đầu tiên, nàng cẩn thận sợ sẽ viết sai, vậy mà ngoài dự kiến, nàng viết rất quen tay. Lúc này cổ tay nàng uyển chuyển xoay bút, dường như cổ tay có ý nghĩ riêng của nó, càng viết càng như mong muốn.

Bị vui lấp dưới tình yêu đau thương ai oán của Giang Ngưng Phi, những ngày thanh đạm trước kia của nàng dần dần được hiện lên. Cuộc sống của Giang Ngưng Phi không chỉ có một mình Từ Xán, mà người quan trọng hơn, lâu nay vẫn ở trong lòng Giang Ngưng Phi, đó chính là hai vị tuổi tác đã cao kia.

Từ phụ thân Từ phụ mẫu giáo dục Giang Ngưng Phi rất cẩn thận. Giá một trang giấy Nguyên Thư vàng vọt cũng đắt hơn nửa cái bánh bao không, còn giấy Thục Tuyên, Tuyên Ma Tuyên Tự thì không cần phải nói. Bọn họ dạy Giang Ngưng Phi viết chữ, đọc sách, cũng vì muốn nuôi lớn một người con dâu tài đức vẹn toàn cho nhi tử yêu quý của mình.

Viết chữ xấu phải quỳ Từ Đường (nhà thờ tổ), làm không tốt nữ công cũng quỳ Từ Đường, gia chánh không đảm cũng lại quỳ Từ Đường. Trong những kỉ ức ít ỏi của Giang Ngưng Phi, kinh nghiệm quỳ Từ Đường chiếm một phần không nhỏ. Nhưng học có thành thực đến mức nào cũng không thắng nổi một người hiểu cách lấy lòng nam nhân như Ngân Lâm công chúa.

Giang Ngưng Phi giận cha mẹ Từ Xán, sao họ một lòng nghĩ cho Từ Xán cơ chứ. Nếu như muốn tốt cho nàng thì nên nói cho nàng biết rằng làm người thì nhất thiết không nên quá ngây thơ, nên nói với nàng rằng sự tranh giành giữa nữ nhân với nhau phải làm trong tối.

Giây phút nàng sắp qua đời, vẫn còn một sự tiếc nuối nho nhỏ.

Hoặc có lẽ nàng cũng không biết yêu là gì, cảm giác khi yêu như thế nào, bởi vì từ nhỏ đến lớn nàng được yêu cầu phải phù hợp vị trí với thê tử của Từ Xán, thế là sau khi trưởng thành, cũng tưởng rằng giữa hân và nàng là tình yêu. Khi nàng phát hiện ra Từ Xán ngoài mình còn có nữ nhân khác, trong lòng thấy tủi thân, thấy bị phản bội. Nàng không biết làm sao để được Từ Xán chú ý đến, đành giống như một đứa bé không có được viên kẹo vậy, khóc lóc vòi vĩnh.

Cuối cùng Ninh Phi dùng bút... Bốn trang giấy đều đã viết xong.

Giang Ngưng Phi chết rồi, nỗi oán và hận còn vương lại, vương lại sự cố chấp cầu mà không được, sự cố chấp đó đã vui lấp một vài kỉ ức ấm áp thanh bình.

Gian phòng nhỏ nhỏ kia của nàng, tràn ngập ánh hoàng hôn. Bên trong có một cái giá xếp đầy những cuốn sách mà nàng chép, là do Từ phụ Từ mẫu bắt nàng viết; trên tường treo kín những tấm bìa gỗ thủng lỗ chỗ, là nàng cùng Từ Xán từng dùng.

Tất cả những chuyện Giang Ngưng Phi làm trong đời, đều vì Từ Xán.

Có lẽ nàng có lỗi với tâm tư tình cảm của Từ phụ Từ mẫu, nhưng Giang Ngưng Phi nên có cuộc sống của bản thân, thật sự phải ra đi.

Trong ngăn đựng châu báu có một vài đồ trang sức bằng ngọc, bằng vàng. Ninh Phi chọn lấy những thứ vừa đắt tiền vừa dễ mang theo, nhét vào trong tay nải. Sau đó nàng thối tắt đèn, tháo miếng vải đen trên cửa sổ xuống. Đằng sau viện có một cái giá treo quần áo mà bọn người hầu giặt giũ. Nàng tìm hai bộ xâu xấu, một bộ mặc lên người, một bộ cũng nhét nốt vào tay nải để sau dùng.

Canh ba, phòng bếp đã lục tục dậy luân phiên canh lửa nấu cơm.

Canh năm, trời dần sáng, là lúc những người làm công việc nặng nhọc rời giường rửa mặt. Ngân Sam viên và Phương Phi uyển vẫn im ắng, còn dãy phòng của người làm đã nhộn nhịp ra vào.

Ninh Phi rời Từ phủ từ cửa sau, không ai để ý tới nàng.

Phủ nha vừa mở cửa liền phải tiếp người đầu tiên. Cửa chính của nha môn thường đóng chặt, có người đứng ngoài gõ trống, lúc đó cửa mới mở, quan thăng đường. Tuy nhiên cửa bên hông nha môn thì đang mở, xử lý việc liên quan đến thay đổi hộ tịch thì lúc nào cũng có thể đi vào.

Người tới xin thay hộ tịch lần này lại là một nữ nhân — Quan chuyên quản lý hộ tịch của nha môn là nha sai Nghiêm Hiểu Chính vừa nhìn thấy giấy tờ nàng mang đến thì ngây người — hóa ra là một nữ nhân tiếng tăm lừng lẫy.

Nghiêm Hiểu Chính hoàn toàn không tin nội dung của bức hưu thư. Hắn lấy sổ sách có đầy đủ chữ kí con dấu của các phòng, các phủ ra đối chiếu, nhận ra là thật, thế là hắn thở phào nhẹ nhõm.

Vị phu nhân trước mặt đang khóc lóc đến thảm thương, hắn cũng lâm vào bế tắc.

Không lâu sau, một đám nha sai tụ tập quanh người hắn hỏi xem có chuyện gì, còn có người trêu chọc: “Không ngờ đường đường là Nghiêm Hiểu Chính mà cũng trêu ghẹo nữ nhân đã có chồng!”

Nghiêm Hiểu Chính hết cách, đành phải mở bức hưu thư ra ọi người cùng xem, ai ai cũng cảm thấy hoa hết cả mắt.

Nhớ lại năm đó, con nối dõi của Từ Xã My thượng tướng là Từ Xán tổ chức hôn lễ chấn động đế thế nào. Hắn từ chối làm phò mã, hoàng đế bệ hạ và triều đình nói hết lời, hắn lại cứ khăng khăng thành hôn cùng người con dâu ở quê. Không biết là mắc chứng động kinh gì nữa.

Mà tên Từ Xán đó cũng may mắn lắm cơ, cuối cùng không những cưới được công chúa, mà còn nên vợ chồng với người con dâu kia, khiến mấy đại lão gia cùng là lấy được công chúa về làm vợ, nhưng bị quản lý chặt đến mức không được phép nạp thêm người thiếp nào ghen tức đến đỏ mắt.

Cuối cùng thì sao, nhị phu nhân Từ phủ năm đó nở mày nở mặt bước vào phủ, hôm nay mới sớm ra đã gào khóc chạy vào cửa hông phía tây của phủ nha để thay hộ tịch.

Đúng là một vở kịch hay! Có thể tham gia một chân vào chuyện này thì rạng rỡ mặt mày biết bao!

Hoài An quốc trọng võ khinh văn, quan văn bị võ tướng đàn áp mạnh mẽ, hai bên ngựa mất lẫn nhau. Phủ doãn Hoài Trung là quan văn, xưa nay cũng có một chút ít khó chịu với Từ Xán. Những nha sai dưới trướng phủ doãn nói thẳng ra cũng là những người xử lý giấy tờ, cùng một loại như quan văn, càng thích những chuyện hay kiểu này.

Khi Giang Ngưng Phi bị bán vào Từ gia làm con dâu nuôi từ bé thì có giấy tờ bán thân, sau đó vào kinh thành vợ chồng cùng Từ Xán nên giấy bán thân cũng được xếp cùng vào hộ tịch của Từ Xán, nói rõ nàng sống là người của Từ Xán, chết là ma của Từ gia.

Lần này để nàng ta đi, nhất định phải danh chính ngôn thuận. Sau khi thủ tục xong xuôi, lại có thêm hưu thư mà Từ Xán kí lên làm bằng chứng, hắn có muốn lật lại cũng không được. Trừ phi hắn có thể cưới lại Giang Ngưng Phi lần nữa. Từ nay về sau, Từ Xán phải ngậm đắng như ăn hoàng liên, có miệng cũng không nói rõ ràng được, ai bảo có cả chữ kí của hắn ở đó chứ.

Ninh Phi được bọn họ tiếp đãi nhiệt tình. Nàng ngồi ở đại sảnh nha môn, có người lập tức xung phong đảm nhận đi lấy hồ sơ hộ tịch đến ngay. Kiếp trước nàng cũng là loại chạy việc thế này, hiểu rõ bọn họ muốn nghe gì, không thích nghe gì, nghe thấy gì thì vui vẻ chạy đi làm việc, nghe thấy gì thì giả vờ mắt điếc tai ngơ như không thấy nàng tới.

Nàng đau khổ kể lể Từ Xán đối đãi với nàng thế nào, người hầu khinh thường nàng bao nhiêu, hôm qua còn vô duyên vô cớ chạy đến trách móc nàng làm đứa con công chúa sinh bị chết, đem nàng nhốt vào kho củi, nửa đêm còn ép nàng tự tay viết nội dung hưu thư, khiến nàng càng cảm thấy nhục nhã tủy xương.

Mấy nam nhân nghe xong thì tức giận bừng bừng, mắng nhiếc liên môn: “Tên súc sinh Từ Xán! Người còn xem là nam nhi không!”

Không lâu sau, nha sai ra ngoài mua đồ ăn sáng xách hai giỏ đồ ăn về, vừa vào liền phấn khích nói: “Ai da, có chuyện hay! Ta nghe Thanh cô nương bán hoành thánh ở góc phố đông nói, Từ phủ loạn hết lên rồi,

công chúa thì sinh ra thai chết, nhị phu nhân bị nhốt vào kho củi. Năm đó Từ Xán không phải kể si tình sao, ha ha, vậy mà cũng làm ra những chuyện kiểu này cho chúng ta xem...”

Hắn vừa nói xong thì có một nha sai lườm lườm ra ý với hắn, phản ứng của tên này rõ ràng là chậm mắt nửa nhịp, đến tận lúc thấy cả đám nha sai vây quanh một nữ nhân rồi rót nước bưng trà, mà đôi mắt nữ nhân kia đầm lệ như hoa vương sương sớm... Lúc đó hắn mới hỏi một cách ngây ngô: “Đây là đại tẩu nhà ai?”

Vừa nói xong thì thấy nàng kia như thiếu khí vậy, cả người run rẩy, sau đó chợt gào khóc một tràng. Vị chậm nửa nhịp này cuối cùng đã hiểu mình gây chuyện lớn rồi...

Cả nhà họ Từ quyền cao chức trọng nên càng không được lòng đám quan văn, chẳng ai muốn đi báo một tiếng, huống hồ Ninh Phi bày ra bộ mặt xấu hổ nhục nhã muốn chết, làm cho đám nha sai thảm nhũ tội nghiệp, không dám làm gì kích thích tới nàng.

Ở đây là dưới chân thiên tử, bình thường một hai người chết cũng không sao, nhưng nếu bị đối thủ tóm được đằng chuôi thì xong đời, mà lại là vị phu nhân bị chồng ruồng bỏ của phủ Từ Xán nữa, nếu cứ ở lì hoặc đòi nhảy lầu trong nha môn thì sau này cũng đừng mong sống dễ dàng.

Như Ninh Phi muốn, nửa canh giờ sau thì các việc như đi lấy hộ tịch, xóa hộ tịch, tách hộ, thay đổi giấy tờ, tất tậ đều xong xuôi. Nghiêm Hiểu Chính đưa một bọc vải màu xanh lam cho nàng rồi nói: “Những ngày về sau sẽ vất vả, nếu phu nhân gặp chuyện gì khó khăn thì có thể tới tìm chúng ta. Từ Xán không nhớ tình cũ, nhưng không phải ai cũng giống hắn.”

Ninh Phi gật đầu. Từ đó, giấy hưu thư có chữ kí thật của Từ Xán kia được thế vào chỗ của tờ giấy bán thân, kẹp vào trong giấy tờ gia tộc. Giang Ngưng Phi sống là người của Từ Xán, sau khi chết cũng nên có cuộc sống của riêng mình. Sau này, một đao cắt đứt, không liên quan gì đến nhau nữa.

Đám nha sai tiễn nàng ra cửa hồng theo quy củ. Nàng kéo mũ áo choàng lên, nhập ngay vào những người đang đi ngược xuôi trên đường.

Ninh Phi lại tới hiệu cầm đồ để đổi những trang sức mang từ Từ phủ ra thành vàng và tiền. Tên bán hàng thấy nàng còn trẻ, sợ nàng trộm được mấy thứ này ở nhà nào, giờ tới đây bán tháo.

Ninh Phi rút ra tờ giấy thứ hai, trên đó viết: hôm nay bỏ vợ, của hồi môn khi bước chân vào phủ năm đó trả hết lại, của hồi môn bao gồm... Dưới cùng có chữ kí của Từ Xán.

Trước đây Từ phủ có mấy khoản cần chi tiêu, thi thoảng cũng đến hiệu cầm đồ xoay xở lấy ít tiền bạc, vì vậy tên bán hàng nhớ rất rõ chữ kí của Từ Xán. Hắn cẩn thận đối chiếu cái chữ kí kia, thấy là thật thì kinh hãi vô cùng. Nhìn bề ngoài Từ Xán là một người chung tình, thế mà tự nhiên tự lành lại bỏ nhị phu nhân. Đêm nay về nhà phải dạy dỗ vợ hắn một phen mới được, tiện thể nhắc nhở nàng phải thành thực ngoan ngoãn làm thê tử, nếu không lại đi vào vết xe đổ của nhị phu nhân Từ phủ.

Có chữ kí Từ Xán làm bằng chứng, Ninh Phi làm xong xuôi vẹn toàn mọi việc. Đi tới cửa thành, Thu Ngưng đã dắt đến một con ngựa to đồ sẫm của phương bắc, đang đứng ở một bên cửa thành.

Ninh Phi cầm lấy dây cương và roi ngựa, lấy một chiếc hộp từ trong tay nải ra cho Thu Ngưng: “Đây là thuốc giải của Ba thi não thần đan, tổng cộng có hai viên cho người dùng trong nửa năm. Lần này đi ta chỉ đi hơn tháng, đưa cho người hai viên cũng chỉ để phòng trường hợp xấu mà thôi. Người phải cất cho kĩ.”

Thu Ngưng không hề biết Ninh Phi đã làm xong xuôi đủ loại giấy tờ thay đổi hộ tịch nên Ninh Phi muốn nàng làm gì, nàng đều làm hết sức, chỉ sợ mỗi Ninh Phi bỏ rơi nàng, không đưa cho thuốc giải nữa.

Ninh Phi lại đưa một tờ giấy cho Thu Ngưng: “Ta không từ biệt tướng quân, có lẽ tướng quân sẽ giận. Trên đời này không có giấy gói được lửa, nếu sự việc đổ lên đầu người thì người cứ nói không biết. Tới lúc đó hãy đưa tờ giấy này cho tướng quân.”

Thu Ngưng nghe Ninh Phi sắp xếp như vậy, vui mừng nói: “Đa tạ phu nhân đã lo lắng cho tiểu nhân vẹn toàn đến thế.”

“Được rồi, người về phủ đi, đừng để người ta phát hiện.”

Ninh Phi nhìn theo Thu Ngưng đi về phía Từ phủ cho tới khi khuất dạng. Nàng vắt tay nải lên lưng ngựa. Con ngựa đỏ thẫm cực kì to lớn, lưng ngựa còn cao hơn cầm nàng. Thời này còn chưa có yên ngựa, chân đạp, chỉ có một tấm lông dày trải trên lưng ngựa.

13. Q.1 - Chương 13: Người Đi Lâu Vắng, Hoảng Hốt Tìm Khắp Nơi

Kiếp trước, lúc Ninh Phi vừa vào đời thì có đi theo một vị luật sư từng trải làm luật sư thực tập, vụ kiện đầu tiên liên quan tới trường đua ngựa. Lúc đó nàng vẫn còn là cô gái trẻ chuyên lo chuyện bưng bê trà nước, đến trường đua cũng chẳng rảnh rang gì, phải leo lên ngựa đi tới đi lui cũng là thường tình. Vụ kiện kéo dài đúng hai năm, kĩ thuật cưỡi ngựa của nàng cũng tiến bộ n lần. Nhưng giờ vẫn là lần đầu tiên đối mặt với một con ngựa có trang bị... đơn sơ tới vậy.

Nàng nghiêng đầu nhìn con ngựa, nó cũng chớp chớp đôi mắt to nhìn nàng. Ninh Phi nhún vai, kéo nó tới trước cửa một nhà bên đường. Trong kinh thành Hoài Trung, phạm là hộ nào có nuôi ngựa trong nhà thì trước cửa đều có tảng đá cứng lầy chỗ giẫm lên ngựa. Nàng bước chân lên, hai tay chống lên lưng ngựa rồi xoay người nhảy lên. Giật dây cương, thúc chân vào bụng ngựa, con ngựa to lớn rất nghe lời, đi từng bước dài về hướng cổng thành.

Tên gác cổng đọc giấy cho về quê cũ được phát bởi phủ nha, hẩn dẫn dò nàng về tới quê hương thì phải báo danh với Tế Thiện đường, phải thay cả màu sắc quần áo dành riêng của thê tử bị bỏ, sau này những loại vải vóc lụa là có màu sắc sắc sỡ đều không được mặc. Cuối cùng lại thở dài: “Hay là người đi bàn bạc lại với trượng phu cũ xem sao, ở lại Tế Thiện đường trong kinh thành cũng được. Ở quê không thể bằng kinh thành, tình cảnh như người thì sống ở đó không dễ dàng đâu.”

Ninh Phi đa tạ ý tốt của tên gác cổng, chỉ nói là nàng không muốn ở lại nơi khiến nàng đau lòng. Nàng cầm lại giấy tờ đã được đóng con dấu nho nhỏ biểu thị được ra khỏi thành, nhét vào ngực rồi chấp tay làm lễ, thúc ngựa rời đi.

Tên gác cổng than thở, nữ nhân tốt như thế, tuổi tác xem ra chưa đến đôi mươi mà đã thành thê tử bị chồng bỏ, cuộc sống sau này không biết sẽ khổ đến mức nào.

Từ Xán không hề biết thanh mai trúc mã của hẩn đã bỏ đi, sau này ngao du trời cao biển rộng, chẳng còn là người của Từ gia nữa. Công chúa gặp ác mộng liên miên cả một đêm, hẩn chạy tới chạy lui đến sứt đầu mẻ trán, nhớ đến hai đứa bé một trước một sau cùng qua đời, trong lòng luôn thấy đau đớn đến tê dại.

Sáng sớm có tên nô bộc trong phủ Từ Xã My đến tìm hẩn, nói là thượng tướng quân có việc gấp cần gặp. Từ Xán vất vả chăm sóc Ngân Lâm cả ngày đêm, bây giờ phải gọi a hoàn vào chải lại đầu cho hẩn, thay bộ áo bên ngoài rồi đi vội về hướng phủ Từ Xã My.

Năm nay Từ Xã My đã gần sáu mươi, mái tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn minh mẫn như xưa. Hẩn đứng ở ngoài nhà chính thử kiểm nhân tiện đợi Từ Xán đến.

Nghe tiếng một người đi theo sau tên nô bộc, hẩn xoay người nhìn sang, thấy Từ Xán đang đi tới trên con đường nhỏ lát đá.

Từ Xã My phát tay bảo tên nô bộc lui xuống. Hẩn hỏi thăm tình hình của công chúa. Đêm qua đã nghe sứ giả của phủ Từ Xán đến tóm tắt sơ qua, hẩn rất lo lắng cho bệnh tình của công chúa.

Từ Xán đáp: “Đơn thuốc của Chương thái y rất hữu hiệu, sáng nay đã hết sốt rồi.”

Từ Xã My nhìn sắc mặt hẩn cẩn thận, thấy vẻ mệt mỏi giữa đôi lông mày đang nhíu lại, hẩn liền vỗ vỗ vai: “Con đừng quá buồn, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ có con nối dõi thôi.” Nói xong thì dẫn hẩn vào thư phòng, rút ra một bọc giấy tờ đưa cho Từ Xán xem: “Con xem xem đây là gì.”

Từ Xán lấy lại tinh thần, mở bọc vải ra, cầm lên một quyển sách trong số đó rồi đọc, càng đọc càng kinh hãi, cuối cùng, khi hẩn đặt sách xuống thì chỉ trầm ngâm không nói gì.

“Con nghĩ thế nào?”

“Mấy năm nay con đều bị phái tới biên cương phương bắc, không hề biết Hắc Kỳ Trại đã hưng hăng, nông cuồng đến mức này.”

Hóa ra trong bọc vải đó đều là giấy tờ ghi chép lại những đoàn buôn của Hoài An quốc từng bị Hắc Kỳ trại cướp trong năm nay. Phần lớn đều là những đoàn vận chuyển hàng hóa quý giá.

“Con đem giấy tờ về phủ nghiên cứu cho kỹ. Mấy hôm trước hoàng thượng triệu kiến ta, nghe giọng có vẻ muốn dốc hết sức lực đối phó với Hắc Kỳ trại.”

“Dốc hết sức? Phụ thân, chúng chẳng qua chỉ là Hắc Kỳ trại do một lũ ô hợp cướp bóc lập nên, có đáng cho chúng ta phải điều động quân lớn vậy không?”

“Mấy năm nay, thế lực của Hắc Kỳ trại lớn mạnh nhanh chóng, cuối cùng là lớn đến mức nào, có bao nhiêu người... chúng ta đều không biết. Bọn thám tử trà trộn vào tìm hiểu bao lần, nhưng đều một đi không trở về. Nói chung là con cứ chuẩn bị sẵn sàng đi, theo nhận định của ta thì chắc cũng chỉ trong hai năm tới thôi.”

Sau một hồi nói chuyện bí mật, cả thể xác và tinh thần của Từ Xán đều đặt hết vào chuyện quốc gia, đến tận khi người hầu vào hỏi xem có đem đồ ăn lên được chưa, hần nhìn sắc trời ngoài phòng mới nhận ra đã đến trưa, nhớ tới Ngân Lâm vẫn đang ốm nằm trên giường, Giang Ngưng Phi thì bị hần nhốt trong kho củi, không biết đám người hầu có nhớ mà đưa đồ ăn thức uống cho nàng không nữa. Thân thể nàng cũng đang yếu, không biết hôm qua hần lên cơn gì mà lại phạt nàng. Đợi nàng khỏe lên rồi nói không được chắc, Ngưng Phi còn đang ở cữ nữa, chỉ là sắc mặt vừa có chút hồng hào thì liền bị hần dày vò, không biết có lại sinh bệnh gì không. Nghĩ tới đây, lòng Từ Xán chợt quặn đau.

Từ Xá My thấy hần đứng ngồi không yên thì nói: “Con mau về đi, hôm qua tình hình công chúa rất nguy hiểm, nàng ta vừa trở về từ Quỷ môn quan, con phải chăm sóc nàng cho tốt.”

Từ Xán gật đầu vâng lời, chạy nhanh về.

Từ Xán về đến phủ thì Ngân Lâm chưa tỉnh lại. Hần sợ không khí lạnh ở bên ngoài tràn vào phòng nên cởi áo choàng và quần áo ngoài ra cho hầu gái cầm lấy. Hần hỏi nho nhỏ: “Có nhớ sai người đưa cơm cho nhị phu nhân chưa?”

Hầu gái đáp: “Từ sáng đã bảo nhà bếp đưa cơm qua rồi ạ.”

Từ Xán yên tâm bước vào trong phòng.

Hầu gái lè lưỡi, kinh ngạc vô cùng. Nàng ta là do công chúa mang từ trong cung đến, việc gì cũng ưu tiên công chúa trước, hoàn toàn không nhớ tới còn có vị nhị phu nhân bị nhốt trong kho củi kia. Lúc Từ Xán hỏi tới thì sợ bị trách phạt. Hầu gái bị chửi là chuyện nhỏ, nhưng nếu có người chêm lời vào là do chủ nhân dạy dỗ không nghiêm thì lại thành chuyện lớn rồi. Nàng ta đành nói dối Từ Xán, sau đó đợi hần đi vào phòng rồi thì vội vàng gọi đứa tiểu a hoàn phục vụ nàng, bảo nó chạy đến dặn nhà bếp, còn mình thì vẫn ở trong gian phòng nhỏ bên cạnh chờ chủ nhân sai bảo.

Không lâu sau, tiểu a hoàn về, ghé tai nàng nói khẽ: “Buổi sáng phòng bếp đã đưa cơm tới rồi. Tướng quân nói trong vòng ba ngày không ai được phép nói chuyện với nhị phu nhân, bọn họ cũng không dám lên tiếng hỏi han, chỉ đưa nước đậu và bánh bao nhét qua cửa thôi. Nghe nói nhị phu nhân trằm chằm ngủ rất say, chẳng để ý đến ai.”

Hầu gái gật gù: “Nhị phu nhân lên cơn điên cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta, chúng ta chỉ cần làm tốt công việc của người hầu là đủ rồi.”

Cũng do vậy nên đến tận ngày hôm sau Từ Xán mới biết chuyện Ninh Phi đã rời phủ.

Lúc hần nghe chuyện, hần không thể tin nổi những gì tai hần nghe thấy, người hầu nói gì hần không tin chút nào. Trên đường từ Ngân Sam viên đến kho củi, hần suy nghĩ hỗn loạn, nhớ từng câu đã nói với nàng hai ngày trước, cuối cùng là sự lo lắng của hần. Hần lo nàng gặp lạnh mà bị ốm, không hề nghĩ đến là nàng đã biến mất không biết tung tích.

Bọn người hầu thấy vẻ vội vã bước đi của hắn thì hấp tấp tránh vội sang hai bên, khom người chào hắn, Từ Xán cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn họ. Hắn đi hết hai con đường, từ xa đã nhìn thấy cửa nhà kho mở toang, bên ngoài có mấy đứa nô bộc đang túm tụm ở cửa bàn tán xì xào, hắn càng bước nhanh hơn.

Người hầu nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu thấy Từ Xán tự mình tới, vội vàng tản ra rồi quỳ xuống, sợ tướng quân giận cá chém thớt.

Từ Xán đi vào kho củi, nhìn đến ba mâm đồ ăn sau cửa, mâm nào mâm nấy vẫn còn nguyên. Trên đồng có trải chăn đệm dày, còn có tấm đệm da sói nữa. Áo ngủ bằng gấm bị vạch ra, bên trong chẳng thấy người.

Mặt đất có vài viên ngói vỡ, hắn ngẩng đầu lên nhìn. Nóc nhà thủng một lỗ vừa ột người chui qua.

Từ Xán tức giận bưng bưng, vỗ ngực thở phì phò.

Tên quản lý sự vụ lúc này mới đuổi kịp bước chân hắn, chạy vào trong kho.

Từ Xán hít vào một hơi sâu, quát lớn: “Một mình sẽ không chạy đi được! Nhất định đang trốn trong phủ! Tìm kỹ cho ta!”

Tức thì cả Từ phủ liên hỗn loạn đầy tiếng gà bay chó sủa. Sau nửa canh giờ, mấy tên quản lý tập trung ở ngoài nhà lớn trong Ngân Sam viên. Từ Xán nghe báo thì đi ra ngay lập tức, nhìn mấy tên quản lý đang thăm thì khe khẽ, ai nấy đều nhăn nhó.

Hắn chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi nghe thấy những lời như đào cả ba tấc đất cả phủ trên dưới lên cũng không tìm thấy nhị phu nhân đâu, thì lại giận bưng bưng như trước. Hắn tức giận, vung một chưởng vào cái bàn gỗ mun. Cái bàn nhỏ kêu răng rắc, gãy cả chân. A hoàn vừa đặt chén trà lên đó, hiện giờ đã tràn hết ra ngoài. Nước trà nóng rót lên trên đùi hắn mà hắn dường như không biết.

Cao ma ma nhanh nhẹn rút chiếc khăn tay ở thắt lưng ra, bước lên lau trà cho hắn. Từ Xán cũng không thèm nhìn bà ta một lần, nhắc chân đạp bà ta tránh sang bên. Xưa nay hắn tuyệt đối không phải kiểu chủ nhân thô lỗ tục tằn như thế, lần này tức đến mất cả lý trí thật rồi, mấy tên quản lý sự vụ cũng chưa từng nhìn thấy tướng quân tức giận bưng bưng như thế này bao giờ, sợ hãi khom người đợi lệnh, không ai dám ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Từ Xán tức giận thở phì phò, đột nhiên nghĩ đến có thể là do hắn quá đáng quá, làm tổn thương Giang Ngưng Phi, vì vậy nàng mới chạy trốn đi mất. Lại nghĩ dù gì mình cũng là trượng phu của nàng, những nam nhân phủ khác còn từng dùng tới roi vọt, tra tấn với nữ nhân của mình, chứ đừng nói gì là nhốt vào kho củi. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn là muốn tìm được Giang Ngưng Phi, sau đó khuyên nàng để từ nay về sau nàng không còn mấy ý định như bỏ chạy kiểu này.

Không chừng giờ này Giang Ngưng Phi vẫn còn trốn trong phủ, mà nếu như đã trốn ra ngoài thật rồi thì một mình nàng sống kiểu gì, không quá mấy ngày sẽ tự mình mò về thôi.

Nghĩ tới đây thì hắn mới yên tâm được một chút.

Một lúc sau, thấy Từ Xán không lên tiếng, tiếng thở cũng bình thường trở lại, lúc này mới có một tên quản lý đẩy tờ kính cần bẩm báo: “Từ chủ nhân, vừa rồi lúc tiểu nhân đi tìm nhị phu nhân, có thấy một chuyện rất lạ.”

“Chuyện lạ?” Từ Xán bực mình dựa vào bên cửa sổ, giọng nói vô cùng khó chịu: “Liên quan gì tới hành tung của nhị phu nhân?”

“Hình như không liên quan..... Nhưng mà.....”

“Nói ra nghe xem.”

Quản lý đẩy tờ lấy ra một phong thư đã được mở sẵn từ trong ống tay áo, đưa cho Từ Xán: “Hai ngày trước, Đình sư phó ở nhà bếp bỗng nhiên mất tích, đám người hầu tưởng là hắn ra ngoài uống rượu say túy lúy rồi quên đường về nhà nên cũng không bẩm báo lên. Hôm nay khi đi tìm nhị phu nhân, chúng tiểu nhân đi vào trong phòng của Đình sư phó mới phát hiện ra bức thư hắn để lại trước khi bỏ đi.”

Từ Xán giật lấy phong thư, lấy tờ giấy rê tiền bên trong ra đọc, ngạc nhiên mở mắt trừng trừng, không tin nổi, hắn đọc xong lại nhìn ngược lên, đọc một lần nữa từ đầu đến cuối không bỏ sót chữ nào.

Hắn khổ sở nhắm mắt lại, từ từ lắc đầu, nói thầm: “Hóa ra ta đã trách nhầm nàng...” Một lát sau, hắn nói với Cao ma ma: “Người vào trong cung một chuyến, mời Chương thái y và Hầu thái y của Thái y viện đến.”

Nói xong thì yếu ớt vẫy vẫy tay bảo mọi người lui xuống. Hắn ngồi một mình trên ghế, ngẩn người, ngơ ngơ ngẩn ngẩn đọc bức thư trong tay.

Trong thư viết nguyên nhân khiến công chúa sinh khó, là do Đình sư phó cố tình bỏ nhiều hồng hoa từ Tây Vực vào thức ăn. Hóa ra tên Đình sư phó này có một nửa dòng máu Tây Vực, ngoài hắn thì cha mẹ hắn còn sinh thêm một muội muội cho hắn. Dung mạo muội muội giống mẹ, lớn lên rất xinh đẹp, thế là bất hạnh bị tuyển vào cung, lại gặp phải sự ghen ghét từ Ngân Lâm, mấy năm trước bị Ngân Lâm ra lệnh đánh đến chết. Cuối thư còn có lời đề: Thiện giả thiện báo, ác giả ác báo, không phải không báo, mà chưa đến lúc.

Ngân Lâm hiền lành lương thiện, thế mà Đình sư phó lại nói nàng hạ lệnh đánh chết cung nữ kia, đối với chuyện này Từ Xán không thể tin được. Có lẽ bên trong có hiểu nhầm.

Tuy nhiên, Đình sư phó có viết rõ ràng trong thư là việc công chúa sinh khó, nguyên nhân chính chính là số hồng hoa được bỏ thêm vào trong thức ăn, hoàn toàn không liên quan tới Giang Ngưng Phi.

Mấy hôm trước hắn đã nói những gì? Nói Giang Ngưng Phi độc ác, là ả đàn bà thủ đoạn, sau đó còn tát nàng một cái, nhốt vào kho củi. Từ nhỏ đến lớn Giang Ngưng Phi chưa từng chịu sự nhục nhã nào như thế, khó trách nàng chạy trốn.

Từ Xán chân thành cầu khẩn Giang Ngưng Phi sẽ sớm bớt giận rồi trở về bên hắn. Trời lạnh thế này, tiểu nha đầu đó chỉ có một mình, ăn không no, mặc không ấm, chắc chắn phải chịu khổ rồi. Nhất định hắn sẽ không trách nàng, sẽ quan tâm nàng, nhất định sau này sẽ không để tức giận lu mờ lý trí rồi trách oan nàng.

Ngày Ninh Phi rời Từ phủ, nàng đi ra ngoài từ cửa thành phía nam. Ven đường thấy rất nhiều binh lính tuần sát trong thành, tay cầm cuốn tranh vẽ trọng phạm. Bọn họ coi Ninh Phi như người không cần kiểm tra, cho qua luôn, rõ ràng là thân hình của nàng cùng người bị truy nã kia quá khác nhau, hoàn toàn không thuộc phạm vi cần tra xét.

Ninh Phi không nhìn được chân dung trong bức tranh, thậm chí không biết là bọn cướp nào mà phải điều binh thế này. Thỉnh thoảng lại thấy bọn họ rút đao ra, bôi trét lên một lớp độc xanh rì, có thể thấy tên cướp này chắc chắn là phạm tội tày trời, được phép giết ngay tại chỗ.

Hoàng hôn hôm đó, nàng nghỉ chân ở một nhà trọ đơn sơ.

Ông chủ đã hành nghề mấy chục năm, những nữ nhân đi lại đơn độc mà hắn gặp thì vô cùng ít ỏi, đa phần là người giang hồ. Ninh Phi không quan tâm đến vẻ mặt quái lạ của hắn, nàng muốn một phòng nhà dưới. Giá tiền phòng này rẻ, ở một đêm thì có giá bằng một hai lạng thịt, tuy nhiên lại phải ở chung với bốn năm người khác. May mà ông chủ thấy nàng là nữ nhân nên sắp xếp ột gian phòng trống.

Quê của Giang Ngưng Phi là Giang Nam, nhưng nàng hoàn toàn không muốn đến đó sống nốt quãng đời còn lại.

Thứ nhất, nàng nghĩ đến cuộc sống của người vợ bị chồng bỏ là như thế nào thì đã nhún vai từ bỏ rồi. Ai có thể đồng ý bị Tế Thiện đường tập trung lại ở một nhà lầu mà sống cả đời chứ, bình thường ngoài làm việc kiếm sống cho Tế Thiện đường thì chẳng làm việc gì khác.

Hai là, cái tên Từ Xán kia rất dễ sẽ chạy tới Giang Nam để tìm nàng. Việc gì cũng phải nghĩ đến tình huống xấu nhất thì ngày tháng mới sống được bình yên và dễ chịu. Ừ thì Ninh Phi đã coi chuyện Từ Xán tìm được nàng là tình huống xấu nhất, nàng còn tính tới cả chuyện Từ Xán nhất định sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để tìm ra nàng.

Người ta thường nói ‘Muốn yên thì đi ngàn dặm đông bắc, chớ dừng gần tây nam một tắc’, bởi vì phía tây nam có nhiều cướp, ngay cả Hắc Kỳ trại tiếng tăm lẫy lừng kia cũng ở cửa ngõ tây nam giữa Hoài An quốc và Sơn Nhạc quốc. Nhưng càng là những nơi kiểu này thì “người lưu lạc” càng dễ sống. Thế lực của quan phủ không lớn. Dù là những kẻ dốc sức vào đại nghiệp làm phản hay những kẻ chỉ mong sống qua ngày thì chẳng ai quan tâm tới thông báo từ kinh thành tìm người vợ bị chồng bỏ.

Nghĩ đến thân phận hiện nay của nàng chưa quá mười bảy tuổi, liền phải nghĩ xem sống quãng đời còn lại như thế nào, Ninh Phi cũng không biết phải làm sao. Đẩy cánh cửa sổ gỗ được dán mấy tầng giấy vàng ra, hoàng hôn đã buông xuống, gần xa còn có tuyết chưa tan hết, sắc trời vàng thẫm điểm xuyết màu tuyết trắng trên chạc cây đỉnh núi, mệnh mông vô tận.

Trước mắt là một mảng trống vắng, khắp nơi đầy cành khô khốc cây trụi lá, một con đường hẹp dài, kéo đến vô tận, chẳng hề thấy nhà dân.

Ninh Phi không thể không tính toán tương lai cho bản thân nàng. Ngày ngày, trước mỗi bước đi là nàng đã phải tính mấy bước sau đó.

Đây không phải là xã hội nàng quen thuộc, giữa thành trì với nhau là những khu rừng rậm rộng lớn vô biên, không có đường đi cũng không có bản đồ chi tiết, ven đường chắc chắn không có nhà trọ dừng chân. Mỗi ngày lên đường nhất định phải tính tốc độ và hành trình, nếu không sẽ rơi vào kết cục ăn ngủ ngoài trời.

Đây không phải là thời đại mà nàng quen thuộc. Vào thời này rời thành trì, rời quê nhà cũng đồng nghĩa với việc mạo hiểm vô cùng. Ăn ngủ ngoài trời hoàn toàn không an toàn, thoải mái như kiểu cắm trại dã ngoại ở ngoại thành, vì trong rừng rậm có thú hoang dã đói khát ở mọi nơi, còn có rắn, có côn trùng độc... Lúc ông nội Ninh Phi còn trẻ từng săn hổ, giết sói, nàng hiểu rõ sự nguy hiểm trên núi rừng người thành thị không thể tưởng tượng nổi. Hiện tại, đoạn đường bắt đầu từ bây giờ chính là thử thách lớn nhất của nàng.

Ninh Phi âm thầm suy tính, nàng phải lên một danh sách ình, liệt kê những vật cần thiết để đảm bảo an toàn khi ở nơi không người. Đúng vậy, những người khác có thể đi qua nơi rừng rú hoang sơ không bóng người một cách an toàn, vậy thì không có lý do gì mà nàng không làm được.

Sắc trời dần tối, Ninh Phi xuống nhà bếp tìm một que củi, viết lên giấy màu vàng một danh sách các thứ như dây thừng, xung nha (công cụ thời cổ để gõ, cắt dây thừng), rượu đỏ... bảo ông chủ giúp nàng gom đủ. Nếu không phải que củi này dùng được thì nàng còn mất một lúc mài mực, viết xong lại mất thêm một lúc rửa sạch bút. Ninh Phi tự nhủ đây đúng là cuộc sống quá quý khiến người ta bực bội phát điên.

Ông chú được một xâu tiền đồng, âm thầm tính, nếu mình kiếm đủ cho nàng mấy thứ này thì vẫn lãi được mười mấy đồng, thế là vui vẻ chạy đi sau nhà tìm những vật có thể dùng được đến.

Ninh Phi ngồi thành thơi bên chiếc bàn ăn bằng gỗ trong sảnh lớn, tay cầm chén trà uống chậm chậm.

Trong đại sảnh chợt có tiếng ‘tinh’, nàng giật mình, nhưng ‘Gặp chuyện không hoảng’ đã trở thành một trong những tố chất nghề nghiệp của nàng, vì vậy nàng ngồi yên lặng bên bàn ăn, ngoảnh mặt nhìn về phía phát ra tiếng động. Chỉ thấy ngoài ngọn đèn vàng vọt từ chiếc đèn dầu còn có một thanh niên trẻ tuổi áo xám, ngồi cạnh cửa.

Vì để giữ ấm nên cửa đại sảnh được che bởi chăn bông, ánh sáng quá mờ, không thể thấy rõ mặt mũi. Tay trái hắn cầm một cái đàn ba dây, tay phải đeo một miếng cao su, sau một tiếng “tinh” thì lại cúi đầu ngồi yên ở đó. Một lúc lâu sau mới dùng tay có đeo miếng cao su kia cầm lấy chén trà, tinh tế nhấp một ngụm xong đặt xuống, tiếp tục “tinh tinh” thêm mấy tiếng.

14. Q.1 - Chương 14: Giương Cung Phóng Hai Tiễn, Máu Tươi Bắn Năm Thước

Nhạc cụ đàn ba dây cũng giống như tên gọi của nó vậy, thân đàn thì giống đàn nhị, nhưng lại có ba dây. Lúc đánh đàn thì không dùng cần kéo đàn mà dùng miếng cao su hoặc là đeo giáp sắt bảo vệ. Người đương thời viết nhạc có tư thế hào hùng. Nói nó là nhạc cụ dây, chỉ bằng gọi là nhạc cụ gõ còn đúng hơn.

Nhưng người thanh niên trẻ tuổi kia cứ đàn lại ngừng, không thấy không khí chiến tranh loạn lạc, mà ngược lại, mang ý buồn bã thê lương. Thi thoảng Ninh Phi liếc mắt sang nhìn, dần dần cảm thấy đây đúng là sự khắc họa của câu “Cùng là người lưu lạc chân trời góc bể”.

Hai vị khách cô độc trầm ngâm không lên tiếng, bất chợt chiếc chăn che ngoài cửa bị vén lên, theo sau là một đám tuần sai kinh thành quần áo đỏ thẫm. Ninh Phi bị gió lạnh phả mạnh vào mặt làm nàng khó thở, đành che miệng ho. Người thanh niên bên cửa kia cũng ngẩng đầu nhìn người đi vào.

Mấy tên tuần sai đúng là một tốp được bố trí tìm người trong vòng một trăm mét ngoài kinh thành, vì trời đã tối nên muốn tìm tạm một nơi ấm áp để nghỉ. Nhìn thấy khuôn mặt của người trẻ tuổi kia, tên đi đầu đứng sững lại, nhìn kĩ hần một cách nghi hoặc.

“Này, sao thế?” Một tên tuần sai sau lưng hần hỏi.

“Người xem..... Giống..... Hắc Kỳ trại.....”

Ninh Phi cách xa đó nên không nghe được hết. Bấy tám tên tuần sai vây quanh người thanh niên, tên nào tên nấy cũng đầy vẻ vừa lo lắng vừa hưng phấn bưng bưng.

Tên đi đầu có viên áo là màu đen cho thấy chức vị của hần là tuần sử, chỉ kém tuần sai thành một cấp bậc, bước lên trước rồi hỏi: “Người là người phương nào?”

Người thanh niên đứng lên, giọng nói kính cẩn lễ phép: “Bẩm tuần tra kinh thành đại nhân, tiểu nhân là người chơi nhạc cụ trong phủ Từ tướng quân - Từ Xán. Họ Đinh, tên Hiếu, lần này năm hết Tết đến được quản gia cho nghỉ ngơi về quê thăm phụ mẫu, nên mới quá giang nơi này. Tiểu nhân hoàn toàn không phải giặc cướp trên Hắc Kỳ trại.” Nói xong thì dâng lên một tờ giấy.

Sau khi tên tuần sử giơ trước ngọn đèn dầu để đọc xong thì vẻ mặt giãn ra rất nhiều. Hần đưa giấy tờ lại cho Đinh Hiếu: “Người là người Hoài An? Ta thấy bề ngoài không giống lắm, suýt nữa thì nghi oan cho người tốt.”

Đinh Hiếu cười, đáp: “Phụ mẫu tiểu nhân là người Hoài An, ở thành phía tây nên mặt mày cũng không giống người thường.”

Vì hần đứng đối diện với Ninh Phi, chữ nào chữ nấy nói to rõ ràng nên nàng nghe rõ mồn một. Hơn nữa, cuối cùng nàng cũng thấy mặt hần, lông mày dài, mắt sâu, mặt mũi vô cùng đẹp trai. Người à gầy, đầy vẻ người có học.

Nàng tìm kiếm những tin tức liên quan tới người chơi nhạc của Từ phủ trong trí nhớ, thế nhưng chưa từng gặp qua người nào cao gầy thế này, vậy mà không hiểu sao lại có cảm giác quen thuộc qua cách ăn nói của hần.

Tuần sử xóa đi hoài nghi với Đinh Hiếu, lại tới hỏi Ninh Phi: “Người là người nơi nào? Vì sao lên đường đơn độc?” Ninh Phi bình tĩnh lấy tay nài bên người ra, mở một góc cho tên tuần sử nhìn.

Cái áo choàng màu xanh xám như tro đất nàng được nhận từ phủ nha nổi bật lên. Con cái nhà gia giáo thì có thể mặc màu xanh biển, xanh lục, xanh thẫm, nhưng tuyệt đối không được mặc màu xanh xám. Bọn tuần sai nhìn liếc qua một cái rồi không hỏi thêm gì nữa, đều cảm thấy người này đúng là một người đàn bà xui xẻo. Mau mau tìm một chỗ gần lò sưởi mới được, bọn chúng kêu to lên, gọi ông chủ mang rượu tới.

Đinh Hiếu gảy chiếc đàn ba dây trong lòng. Tiếng đàn dần dần dập. Ninh Phi vẫn ngồi ở chỗ cũ, chén trà trong tay đã nguội.

Tuần sai uống hết rượu thì rời khỏi nhà trọ. Ninh Phi cầm những vật cần thiết rồi quay về phòng.

Nghỉ ngơi cũng được khoảng hai ba canh giờ rồi, trời vẫn chưa sáng thì nàng đã tỉnh giấc. Ngọn đèn dầu trên bàn vẫn cháy, dầu chưa bị đốt hết. Nàng dọn đồ vội vàng, tìm một cái kéo cắt đi hơn nửa độ dài mái tóc, rồi lại dùng cây trâm gỗ búi lên một búi trên đỉnh đầu. Nàng lấy một mảnh vải vuông quần chặt lại, mặc bộ quần áo của người hầu mà nàng mang từ trong kinh thành ra.

Trong phòng có một chậu gốm nhỏ, bên trong đựng đầy nước đọng lớp đất màu vàng, phía trên còn có một tầng băng mỏng. Không có gương, không có mảnh đồng, nàng đành soi vào làn nước trong chậu gốm, cẩn thận nhìn chính mình, nhìn trái nhìn phải xong xuôi vẫn thấy không giống đàn ông, cuối cùng thở dài một cái, đành chịu vậy.

Trang điểm chẳng ra thể thống gì cũng đành chịu vậy. Dù sao thì giả trang nam nhân vẫn đi lại dễ dàng hơn so với nữ nhân.

Ninh Phi gõ cửa phòng ông chủ, thanh toán xong tiền phòng cho hần thì tự tới chuồng ngựa dắt ngựa đi. Trong chuồng còn có một con la lông đen nhánh, không biết là của ông chủ dùng chuyển đồ nặng hay là của tên Đinh Hiếu mới tới đêm qua.

Nàng kéo ngựa yên lặng đi ra. Ở nơi này, đến viên đá để lên ngựa cũng chẳng có, nàng thử nhảy hai lần mới xoay người lên được lưng ngựa.

Từ đây nhìn về phương nam không thấy nhà dân nào, phạm vi phòng thủ và tuần tra của bọn tuần sai cũng chỉ đến đây là dừng.

Ninh Phi rất nhẹ, thêm trọng lượng của lương thực và con dao thì chưa chắc đã nặng bằng Từ Xán, vậy nên con ngựa đi lại rất dễ dàng. Trời dần sáng, vào lúc bình minh thế này, gió thổi qua mang theo không khí cực kì lạnh lẽo. Bốn chân ngựa được bọc trong lớp vải, trên lưng cũng có đặt một tấm lông rất dày, thế nhưng nàng vẫn sợ nó không chịu nổi mà chết lạnh, thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ lên trán nó.

Đi được khoảng mười mấy dặm, nàng chợt thấy phía sau nàng hơi lạ, từ xa vọng lại tiếng vó ngựa. Nàng quay đầu lại nhìn, giữa những cành cây trụi lá, có hai nam nhân cưỡi ngựa tiến tới chỉ cách nàng khoảng trăm mét, nhìn màu sắc quần áo thì chắc là tuần sai.

Hai tên tuần sai thấy nàng quay đầu lại, hình như bàn bạc vài câu với nhau, một trong hai tên quát ngựa phi lên trước.

Làm nghề luật sư, có lúc sẽ phải nhận những vụ án ở nơi đất khách, khả năng đi một mình cũng là một khả năng cần thiết để sinh tồn trong nghề này. Vị luật sư dày dặn kia đã tóm gọn kinh nghiệm thành một câu đơn giản dễ hiểu: Nếu trên đường chỉ có một mình cô, thì an toàn; nếu bên cạnh cô còn có người khác, vậy thì nguy hiểm tới rồi.

Từ lúc bắt đầu thấy hai tên tuần sai kia, Ninh Phi căng thẳng cả người, nhìn trái nhìn phải, chung quanh đồng không mông quạnh, dù có chuyện không hay xảy ra cũng không thể kêu cứu. Ninh Phi là người trưởng thành, kinh nghiệm phong phú, tất nhiên sẽ không ngây ngô như cô gái mới lớn mà tưởng rằng thấy quan binh thì an toàn, ngược lại, trong hàng ngũ quan binh có rất nhiều loại người trà trộn. Chỉ hy vọng là lần này nàng nghĩ nhiều mà thôi.

Nàng chưa từng cưỡi ngựa không có bàn đạp như thế này, nàng tính một chút, biết chắc sẽ không chạy nhanh hơn được bọn họ, cuối cùng chọn cách dừng lại tại chỗ. Bàn tay giấu trong áo choàng thì ngầm xác định hướng con dao găm sẽ cắm vào.

Sau đó rất nhanh thì tên đi trước đuổi tới nơi, rồi tên đi sau cũng đến, chính là hai trong số những tên đến nhà trọ uống rượu tối hôm trước.

Trên khuôn mặt tên đi đầu dán chặt một nụ cười, tiến lại gần nàng. Hần ngồi trên lưng ngựa, với tay cầm chặt lấy giây cương của nàng.

Dự cảm về điềm xấu đã thành sự thật, lòng Ninh Phi bắt đầu lo lắng dữ dội, mặt mũi cau có như đang cãi nhau vậy. Tên tuần sai còn lại cũng vọt lên, nhảy xuống ngựa, đi tới bên chân nàng, giơ một tay tóm lấy mắt cá chân Ninh Phi.

Ninh Phi kêu thầm một tiếng, đâm đầu vào lòng tên tuần sai, nhất thời không diễn tả nổi cảm xúc của nàng lúc này, lại là tên tuần sai vừa cười vừa nói: “Nương tử bé nhỏ lên đường một mình, không sợ gặp phải tên háo sắc sao?”

Tên còn lại đang cưỡi ngựa cũng nhảy xuống đứng cạnh: “Một cô gái xinh đẹp nhường này sao lại ăn mặc giống nam nhân thế, đúng là mất cả hứng. Mâu huynh, gỡ dây vải trên đầu nàng ta xuống đi.”

Tên họ Mâu đang ôm Ninh Phi kia gật đầu: “Thôi hiền đệ nói chí phải, quả thật có chút mất hứng.” Vừa nói vừa gỡ dây vải cùng cây trâm quấn tóc trên đầu nàng xuống, tóc thẳng đen nhánh xõa ra. Tuần sai Mâu cảm thán: “Thế này mới đẹp chứ. Thi thoảng ăn đồ lạ cũng được đấy.”

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy trước mắt mờ mịt, vầng đầu, hoa mắt, khắp người đau đớn như bị dao đâm vậy. Đó là ảo giác, tất cả đều là những đau đớn nơi sâu nhất trong trí nhớ.

Nàng biết, cuối cùng bọn họ nhất định sẽ không để nàng sống. Nơi rừng rậm mênh mông không biên giới này, không biết đã chôn cất bao nhiêu mạng người rồi. Sau khi làm chuyện xấu xong thì giết người diệt khẩu, tiện thể giấu vào một nơi nào đó thì cũng chẳng cần phải lo có người tìm ra.

Tất cả những vụ án nổi tiếng, kì lạ thời cổ xưa được ghi chép lại, được viết thành đủ loại chuyện ly kì, đó là vì thân thể của người bị hại xuất hiện ngay trước mắt người sống. Nếu như người chết không tìm ra tung tích, qua hai, ba năm sau xương cốt thành đất cả rồi, ai còn biết được có một vụ án mạng đã xảy ra cơ chứ.

Ninh Phi từng chết, nàng không muốn có thêm một sự hối hận cùng oán hận nữa. Tất cả những gì nàng thấy trước khi chết chính là một bầu trời bị lẫn những ánh sáng đầy màu sắc của thành phố. Trong đường hầm nhỏ, thi thoảng lại lóe lên ánh sáng sắc nhọn của con dao, dường như có thể đâm thủng mắt.

Bạn từng giết người chưa?

Nếu có người muốn giết bạn, bạn có ra tay nổi không?

Ranh giới giữa giết và không giết là một đường chỉ rất mỏng manh, vượt qua được nó thì có thể sống tiếp, không vượt qua được thì chỉ có thể trở thành oan hồn dưới lưỡi dao.

Lời vị luật sư dày dạn kia nói, nàng nhớ rõ từng câu từng chữ trong đầu. Vấn đề ở chỗ bạn có ra tay được hay không.

Nàng từng chết một lần, được một bài học quá đau đớn. Tất cả đều do nàng không đủ nhẫn tâm.

Người làm nghề luật đều biết rõ giết người để phòng vệ thì không phải chịu trách nhiệm, nhưng biết thì cũng có tác dụng gì, họ chẳng phải đồ tể, mạng người cũng chẳng phải thứ để đâm chém. Những người cầm dao giết người thuộc một ngưỡng cao đến mức không thể chạm tới.

Ninh Phi từng nhìn thấy xác của đồng nghiệp, vì anh ta nhận biện hộ ột vụ buôn lậu thuốc phiện nên biết rất nhiều bí mật, cuối cùng, trong một đêm nọ chết ngay trước cửa nhà năm mươi mét, máu chảy xuống cống ngầm, lan ra rất xa. Trong tay người đồng nghiệp đó vẫn cầm một con dao tầm mười lăm phân, nhưng không dính máu. Lúc cảnh sát hình sự kiểm tra hiện trường đã nói rằng từ đầu chí cuối, anh ta không đủ dũng cảm ra tay.

Ninh Phi từng cho rằng nếu là nàng, nhất định sẽ vì mạng sống của mình mà đâm con dao nọ vào người kia không chút do dự. Nhưng đến phiên nàng vào đêm đó, nàng vẫn ngần ngại. Đối mặt với ba tên cầm gậy sắt và ống trúc, khi đó nàng nghĩ phải đợi đến giây cuối cùng mới ra tay, đợi tới lúc xác định rõ rằng bọn chúng không biết hồi cải mới ra tay. Thế là nàng chết, còn con dao mang theo người thì bị bọn chúng cướp đi, đâm vào chính nàng.

Đây đều là bài học xương máu. Cả người nàng, cả linh hồn này của nàng đều lẫn lộn sôi sục trong địa ngục, cuối cùng bị nấu chín vớt ra. Nàng không có lý do gì để lại tái phạm sai lầm ngu ngốc như thế nữa.

Nàng hoảng hốt chỉ trong thời gian rất ngắn, rút con dao găm nhét trong giấy ra, mở to mắt, nhìn khuôn mặt nam nhân ngay trước mắt. Áo choàng đỏ thẫm, mũ quan đen nhánh, đây không phải là kiếp trước của nàng, đây sẽ là cơ hội thứ hai của nàng.

Tên nam nhân trước mặt nàng bỗng cảm thấy cổ hần bỗng dưng lạnh buốt, sau đó máu tràn ngập tầm mắt hần. Hần ngần người một chút, sau đó thần thờ sờ lên cổ mình.

Tay Ninh Phi cầm chặt con dao, xoay tay đâm vào sau lưng tên đó. Đáng tiếc nàng đã chậm một bước, cổ tay thấy đau đớn, dao bị đánh rơi xuống đất.

Mâu Vị Bình hoàn toàn không ngờ đến đi ăn đồ lạ lại khó khăn tới vậy, lại còn bị hãm hại nữa. Hần nhìn thấy người bằng hữu Thôi Thành Công của hần ngã ra đất, máu tươi phun khắp hai trượng.

Bình thường hai người bọn họ hay ở cạnh nhau, cũng coi như là bạn chơi, bạn rượu quan hệ khá thân. Nay nhìn thấy hấn chết rồi, Mâu Vị Bình khó tránh cảm thấy hoang mang. Ban đầu hấn nghĩ quay về bẩm báo thể nào đây, giải thích cái chết của Thôi Thành Công làm sao.

Hấn yêu thích gái đẹp rượu chè, hoàn toàn không có nghĩa là hấn vô tích sự, ngược lại, trong đám tuần sai thì vị trí của hấn ở hàng đầu. Ít nhất thì còn hơn nhiều so với tên Thôi Thành Công tự dưng bị cắt cổ kia.

Đánh rơi dao găm của Ninh Phi xong, Mâu Vị Bình thấy mặt hấn hơi đau, hấn giơ tay áo lên lau mới thấy áo đỏ thẫm của hấn đã bị máu tươi dính ướt cả rồi. Chất lỏng tanh tươi này khơi dậy bản năng khát máu trong xương tủy hấn.

Giải thích? Có gì hay để mà giải thích? Cứ giao thẳng cái xác ả này ra là xong. Hấn thấy Ninh Phi xoay người nhặt con dao rơi trên mặt đất nên giơ chân đá mạnh giữa eo nàng. Ai dè lại trượt.

Nha đầu kia rất nhanh nhẹn, Mâu Vị Bình liếm đôi môi khô nứt của hấn, hứng trí dào dạt.

Khảm đao vẫn còn để trên lưng ngựa, nhưng Mâu Vị Bình đang đứng ở ngay cạnh ngựa. Ninh Phi bị hấn đánh vào cổ tay, lập tức thấy đau đớn đến tê rần. Nàng không dám kéo dài thêm, mắt quét nhanh một vòng, nhìn thấy trên lưng ngựa của hai tên tuần sai đều có cung nỏ, nàng liền chạy về hướng hai con ngựa.

Mâu Vị Bình càng hào hứng chạy theo sau nàng, thầm tính nàng ta không thể nào lên được ngựa trước hấn. Không ngờ Ninh Phi không hề muốn nhảy lên ngựa, mà là lấy xuống túi cung và cung tên trên lưng ngựa.

Hấn cười to: “Người cầm thứ đó thì làm được gì!” Không trách hấn có suy nghĩ đó được, từ trước đến nay, con gái thường ở nhà học nữ công gia chánh, học cách giúp chồng dạy con, làm gì có nữ nhân nào biết dùng cung tiễn.

Hấn thấy buồn cười chết mất, ánh mắt lại nhìn thấy bạn rượu của mình nằm giãy dụa yếu ớt trên đất, bất chợt run rẩy cả người. Cuối cùng dần dần thả lỏng chính mình, lúc này thì hấn chẳng còn tức giận nào nữa. Hấn bắt đầu cảm thấy buồn bã, sải bước dài tới, gấp gáp tới gần Ninh Phi, hét lớn: “Đến đây cung còn chưa lắp vào, người tưởng mũi tên tự dưng lao ra làm người khác bị thương được chắc?”

Ninh Phi xoay người, tay nàng cầm chặt mũi tên, đâm mạnh vào đùi tên Mâu Vị Bình trong chớp mắt. Nàng bỏ qua tất cả lo lắng, dù hấn là nam nhân cao lớn hung hãn hơn nàng, nhưng sự hung hãn độc ác và khả năng làm người khác bị thương không thể đánh giá qua vẻ ngoài được. Ninh Phi ngẩng đầu nhìn tên tuần sai đang trợn mắt ngạc nhiên kia, mắng một cách hung hăng: “Ai bảo nhất định phải dùng cung mới làm người khác bị thương được!”

Nói xong thì quay người chạy như bay.

Đầu nàng giống như đang nóng hổi sôi trào vậy, khắp nơi đều là màu đỏ sẫm. Trời mùa đông tuyết trắng lại chỉ thấy cả người nóng bức mồ hôi nhễ nhại, vứt đi lo lắng, sợ hãi, giờ chỉ còn lại một sự tập trung cao độ.

Nam nhân đằng sau vừa thở phì phò vừa gào thét mắng chửi. Nếu vừa rồi nàng không đâm vào đùi của hấn mà đâm vào những vị trí quan trọng như ngực, cổ... thì nhất định sẽ không thành công. Tính toán khoảng cách ra tay ngắn nhất, tốc độ nhanh nhất, tốc độ phản ứng của đối thủ, thì lựa chọn vị trí đùi, bỏ qua vị trí quan trọng là quyết định đúng nhất. Hơn nữa, chiều cao của nàng vừa đủ để che lại tầm mắt của Mâu Vị Bình.

Mâu Vị Bình tức giận ngút trời, hấn có chết cũng không ngờ rằng sẽ có ngày con mèo như hấn lại bị một con chuột cắn một phát. Đây là sức mạnh của chó cùng dứt giậu chăng? Hấn bắt đầu cười thầm, bẻ gãy mũi tên.

Đứa con gái này chết chắc rồi, hấn nhất định phải để nàng sống mà lột đi từng mảng da.

Mâu Vị Bình hét lớn một tiếng, gọi con ngựa của hấn phi tới bên cạnh, xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Ninh Phi nghe tiếng hô thì dừng lại. Cái cung nàng lấy có dây cung rời, vì để giữ được độ co giãn của cái cung nên chỉ khi nào dùng mới lắp dây vào. Trình tự làm như thế nào được nhớ rõ trong cơ thể này của nàng. Dừng bước, đem một đầu cung cắm sâu vào lớp đất đã đóng băng, dùng trọng lượng cả người ép cong đầu kia xuống, quấn dây cung chặt vào, tất cả các bước không mất quá mấy giây.

Lúc cung cài tên, con ngựa của Mâu Vị Bình đã đến bên người.

Độ cứng của cái cung rất cao, dựa vào tình trạng sức khỏe của cơ thể hiện tại của nàng thì kéo dây cung chẳng dễ dàng gì. Tuy nhiên bắn cung cũng như nâng tạ vậy, không phải người càng khỏe càng nâng được nặng, nếu vậy thì quân quân môn nâng tạ đều là người da đen hết rồi. Ngược lại, với một sức mạnh nhất định cần có, người ta càng cần kỹ thuật hơn, vì vậy người da vàng mới có thể chiếm được ưu thế trong môn này.

Giang Ngưng Phi có bất lợi về sức khỏe, thế là nàng ta càng tập trung vào kỹ thuật hơn, luyện tới thành thục.

Tên nhắm ngay vào nam nhân kia, Ninh Phi ngừng một lúc, không ngờ cảm giác căng dây cung lại thoải mái như thế. Dù hiện tại chưa hết nguy hiểm, con đường phía trước chưa biết đi đâu, nhưng lúc kéo căng cung, dường như tất cả những nỗi buồn đều bị thổi bay. Cho dù là chuyện Từ Xán, chuyện công chúa, việc hiện giờ... trong mắt nàng chỉ còn lại một mục tiêu duy nhất.

Giang Ngưng Phi, vì sao, vì sao biết rõ cảm giác này, biết rõ kỹ thuật xuất sắc của mình, lại còn cứ nhớ mãi không quên nam nhân kia, hẳn quan trọng đến vậy sao? Quan trọng tới mức khiến nàng từ bỏ cả niềm kiêu hãnh của mình?

Ngón tay nổi lông, mũi tên như xé gió bay đi. Ninh Phi không dừng lại, tiếp tục lấy ra từ trong ống tên một mũi tên khác, lắp lên dây.

Mũi tên kia không nhắm vào Mâu Vị Bình, mà là bụng con ngựa hần cười.

Hắn đang túm lấy con ngựa, ai dè con ngựa bị đau chồm lên, hất văng hắn xuống đất. Nó hí vang, chạy loạn khắp nơi, mấy lần suýt đạp lên người Mâu Vị Bình. Đang lúc Mâu Vị Bình ngã sòng xoài trên đất không hiểu vì sao, mũi tên còn lại đã tới nơi, tiếng phập vào thịt nhẹ nhàng, cắm đúng vào cổ hắn. Chỉ là cổ mà thôi, không trúng mạch máu, cũng không phải cổ họng.

Mâu Vị Bình không hiểu cái mũi tên đó bay từ đâu đến.

15. Q.1 - Chương 15: Rồi Hang Hồ Gặp Hang Sói, Giương Cung Đơn Độc Tìm Đường Sống

Ninh Phi đi ra, từ xa nhìn lại nam nhân đang giãy dụa, rên rỉ kinh hoàng kia. Chắc là hắn không thể làm nàng bị thương nữa nhỉ, nàng không dám chắc. Thậm chí bây giờ có cần bắn thêm một mũi tên nữa không nàng cũng không biết. Cuối cùng thì tha cho hắn là đúng, hay giết chết hắn mới đúng đây, thật khó quyết định.

Đây hoàn toàn không phải là lòng dạ phụ nữ yếu đuối, nàng chỉ nghĩ cách để mình sống sót thôi. Như thế nào là sống? Không phải bạn đang hít thở, bạn có thể ăn cơm thì được tính là sống. Làm người thì nên đề ra quy tắc cho chính mình, rồi đứng trong phạm vi những quy tắc đó. Lúc nào cũng sẽ biết mình đúng, như vậy đủ để cho nàng sức mạnh lớn hơn, khiến nàng mong muốn được sống mãnh liệt hơn người khác.

Ninh Phi đi vòng, cách Mâu Vị Bình một khoảng xa. Kéo con ngựa của nàng. Đúng lúc này nàng nghe thấy một tiếng sói hoang tru. Nàng ngoảnh mặt sang, là một con sói hoang màu trắng xám đan xen, nó đang đối, nhìn chằm chằm vào nàng một cách hung dữ.

Con ngựa mà Thu Ngưng dắt tới là do Ninh Phi bảo nàng ta mua ở chợ, mất một chiếc trâm tóc bằng bạc. Tuy là rất cao lớn đẹp đẽ, nhưng không có kinh nghiệm trận mạc, vì vậy so với chiến mã Từ Xán thường dùng thì vẫn kém một bậc. Thấy con sói hoang lại gần, nó khó tránh khỏi sợ hãi, lắc đầu nhìn trái phải rồi từ từ bước lùi về sau.

Ninh Phi nhìn trên mặt đất, một tên đang chảy máu không ngừng và một tên bị trọng thương. Đối với hai tên cùng là người này, nàng vẫn giữ quy tắc “không cần ra tay thì không ra tay”, nhưng như thế không có

nghĩa là nàng sẽ nhân từ thêm nữa. Huống gì giờ phút này, nàng là ốc còn không mang nổi mình ốc. Sói là động vật quen kiếm ăn theo bầy, vì thế nếu tru lên, có nghĩa là nó đang báo cho bầy đàn mau chóng tới đây săn mồi.

Bọn sói hành động rất nhanh, phối hợp ăn ý. Ninh Phi đã thấy nơi phủ tuyết sâu trong rừng cây khô kia, vài con sói xám to lớn đang chạy vụt tới.

Từ trước tới nay nàng chưa từng gặp thú hoang, càng chưa từng bị bọn chúng vây bao giờ. Nhìn thấy con sói to lớn gần nàng nhất còn mở miệng nhe cái răng nanh vàng khè nhọn hoắt ra, nhất thời khiến nàng quên cả sợ hãi. Ninh Phi túm chặt dây cương, không cho ngựa bị dọa mà chạy đi, cũng thuận theo ngựa mà lui về sau từng bước. Chân sau dẫm phải một thứ gì đó, chính là thân thể của Thôi Thành Công.

Ninh Phi không dám kéo dài thời gian, hai tay ôm chặt lưng ngựa, nàng dẫm lên ngực hán, nhảy lên ngồi trên tấm thảm lông dày ở lưng ngựa. Nàng đá mạnh vào bụng nó, hô lớn: “Đi!”

Rừng cây mùa đông không chắn được gió, trên không trung đâu đâu cũng là mùi tanh tươi lạnh lẽo của máu. Càng ngày càng có nhiều con sói xuất hiện từ sau gò núi tuyết và rừng cây khô. Bọn chúng là loài sói vùng tuyết phương bắc, thân mình con to lớn hơn chó Ngao, con sói trưởng thành có thể đạt tới trọng lượng 35, 40 kg. Đây là một bầy sói sống nơi rừng núi hoang vắng, nàng nên cảm ơn đặc tính sống thành đàn của chúng mới được, như vậy nàng mới xác định được rằng trong lãnh địa của bầy sói này không thể có thêm một bầy nào khác.

Con ngựa lớn màu đỏ thẫm cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm mà không trung truyền tới, Ninh Phi vừa lên ngựa, bắt nó phi nhanh thì tiếng tru dài trong bầy sói cũng dừng, báo hiệu cuộc săn mồi chính thức bắt đầu.

Ninh Phi cứ tưởng rằng hai cơ thể máu me đầm đìa kia đã đủ cho chúng no nê rồi, thế nhưng tất cả bọn chúng đều theo sau Ninh Phi, cho thấy chúng tin chắc rằng hai tên kia đã là thức ăn của chúng rồi, còn Ninh Phi lại là con mồi có khả năng trốn mất. Vì để sống sót qua mùa đông giá rét, bầy sói phải săn càng nhiều khi có cơ hội. Con ngựa mà hai tên tuần sai cưỡi tới cũng chạy mất từ lâu. Tuy con ngựa này của Ninh Phi là loại chuyên chở đồ, tốc độ không nhanh, nhưng con ngựa kia thì bị nàng bắn tên vào bụng, tốc độ cũng chẳng thể nào mà nhanh được.

Dường như bọn sói quen ăn thịt người. Ninh Phi từng nghe nói vị của thịt ngựa khai khoái, không ngon bằng thịt người. Nghe nói thịt người còn tươi có vị ngọt bên trong. Vừa mềm vừa ngon miệng, vì vậy thú hoang đã từng ăn thịt người sẽ nhớ kĩ mùi vị đó, có cơ hội nhất định sẽ không bỏ qua.

Ninh Phi đếm qua, có khoảng sáu con theo sau.

Gió thổi vù vù lướt qua hai gò má, nàng nắm chặt dây cương và bờm ngựa, không còn tay mà giữ lấy áo choàng, chiếc mũ áo bị gió thổi bay ra sau.

Tốc độ càng ngày càng nhanh, cành cây khô chìa ngang ra ở ngay sát trên đầu nàng, cảnh vật trước mắt lướt qua vùn vụt. Cả người Ninh Phi áp chặt vào lưng ngựa, chân không dơ đưa nữa. Chỉ cần động đậy một chút thì sẽ rất dễ bị rơi khỏi lưng ngựa. Nàng quay đầu lại nhìn, bầy sói càng ngày càng gần hơn. Bình thường tốc độ của chúng cũng không kém ngựa là bao, nay ngựa lại phải chở thêm người nữa, ưu thế đã biến thành tình thế không thuận lợi.

Trời đã sáng bảnh từ lâu, mặt trời ấm áp chiếu qua những cành cây khô khốc xuống mặt đất phủ tuyết, óng a óng ánh. Ninh Phi chợt nhìn thấy ở giữa những cành cây khô kia, có một nam nhân mặc quần áo màu xám đang cưỡi con lừa trắng mặt với nàng. Mắt nhìn thấy nhưng khoảng cách thực tế lại cả dặm. Không thể không nói rằng thị lực của Giang Ngưng Phi cực kì tốt, ngay lập tức nhận ra đó là tên Đinh Hiếu đánh đàn ba dây đem qua ở nhà trọ.

Nếu cứ phi tới e là sẽ hại tới người vô tội. Nàng không nghĩ ngợi gì, kéo ngang dây cương, hướng ngựa sang hướng khác. Tuy bầy sói thấy Đinh Hiếu, nhưng chúng vẫn theo sát Ninh Phi một người một ngựa như cũ. Bọn chúng phối hợp ăn ý với nhau là do có quy tắc săn mồi nhất định. Một khi đã săn con mồi này, nếu chưa thất bại hoàn toàn sẽ không đi tìm con mồi khác một cách dễ dàng.

Đinh Hiếu cũng rời giường khởi hành từ sáng sớm. Con lừa của hắn nhìn qua thì xấu xí, nhưng tốc độ khá

nhANH nÊN MỚI CÁCH NINH PHI KHÔNG QUÁ XA. HẮN NHÌN TỪ XA THẤY CÓ MỘT NGƯỜI MỘT NGỰA CHẠY VỀ PHÍA HẮN, TRONG LÚC NGẮN NGƯỜI THÌ KÉO CON LỪA ĐỨNG IM. SAU ĐÓ NHÌN THẤY NGƯỜI CƯỜI NÀM RÁP MÌNH TRÊN NGỰA, PHÍA SAU CÓ MẤY CON SÓI THEO SÁT SÁT. HẮN KÊU “A” MỘT TIẾNG, KHÔNG BIẾT LÀ PHẢN ỨNG KIỂU GÌ.

MỘT LÁT SAU NINH PHI MỚI NGHĨ RA, NẾU NÀNG LAO VÀO NGƯỜI THANH NIÊN NỌ, KHÔNG KHÉO NÀNG LẠI THOÁT ĐƯỢC. LÚC NÀY MỚI THẦM THỞ DÀI, HÓA RA BẢN THÂN MÌNH VÌ MONG MUỐN ĐƯỢC SỐNG THẬT SỰ CÓ THỂ KHÔNG TỪ THỦ ĐOẠN.

CON NGỰA ĐỔ THẦM CHỘT CHỖM MÌNH LÊN, HÍ DÀI MỘT TIẾNG ĐẦY ĐAU ĐỚN, BẮT ĐẦU NHẢY LÊN. NINH PHI SUÝT NỮA THÌ BỊ HẮT XUỐNG, QUAY ĐẦU NHÌN LẠI THÌ THẤY MỘT CON SÓI ĐÃ CẮN VÀO MÔNG NGỰA. NGỰA BỊ ĐAU, LẠI PHI ĐIỀN CƯỜNG, TỐC ĐỘ CÀNG NHANH HƠN TRƯỚC.

NHƯNG CON SÓI NÀY Ỡ LẠI VÀO RĂNG NANH SẮC NHỌN CỦA NÓ, CẮN CHẶT VÀO MÔNG NGỰA, CẢ NGƯỜI NÓ BÁM CHẮC Ở PHÍA SAU.

NINH PHI VÀ CON SÓI GẦN SÁT TỚI VẬY, CON NGƯỜI MÀU VÀNG KIM Ở NGAY SAU LƯNG NÀNG, CHỈ HƠI QUAY ĐẦU LÀ SẼ NHÌN THẤY. DƯỠNG NHƯ CÒN NGHE THẤY CẢ TIẾNG THỞ CỦA NÓ NỮA. CỨ NHƯ VẬY THÌ KHÔNG ỔN RỒI, TỐC ĐỘ NHẤT ĐỊNH SẼ BỊ GIẢM ĐI.

CHO DÙ LƯNG NGỰA VẪN RẤT XÓC, NHƯNG TRONG THỜI KHẮC SINH TỬ KHÔNG THỂ DO DỰ. NINH PHI RÚT KHẪM ĐẠO TỪ THẮT LƯNG RA, HAI ĐÙI KÉP CHẶT LƯNG NGỰA, MỘT TAY QUẤN DÂY CƯƠNG THÀNH MẤY VÒNG, NÀNG XOAY LƯNG CHÉM MẠNH VÀO ĐẦU CON SÓI KIA.

CON SÓI KIA CẮN QUÁ CHẶT, MUỐN NHẢ RA CŨNG KHÔNG KỊP NỮA RỒI. NÓ TRƠ MẮT NHÌN KHẪM ĐẠO CHÉM VÀO ĐẦU NÓ, CỔ HỌNG CÒN KỊP RÊN LÊN MỘT TIẾNG, XƯƠNG SỐNG ĐÃ BỊ CHÉM ĐỨT. MÁU SÓI PHUN VỀ PHÍA SAU, THẨM ƯỚT ĐẦM LÔNG NÓ. TRÊN MẶT ĐẤT PHỦ TUYẾT XUẤT HIỆN HÀNG LOẠT VẾT TÍCH.

TỚI LÚC CHẾT NÓ VẪN CẮN CHẶT CON NGỰA, NINH PHI DỪNG CÁN ĐẠO MỚI NAY ĐƯỢC RĂNG NÓ RA.

ĐÃ KHAI SÁT GIỚI RỒI, NINH PHI CHẴNG SỢ NỮA. TRÁI TIM ĐANG ĐẬP LOẠN CHỘT BÌNH TĨNH LẠI MỘT CÁCH THẦN KÌ. NÀNG THỞ HỒN HẸN, KHÔNG KHÍ LẠNH TRÀN NGẬP TRONG PHỔI, ĐEM THEO CẢ SỰ SỢ HÃI VÀO, THỂ NHƯNG THÂN THỂ LẠI HƯNG PHẤN TỚI MỨC RUN RẼY.

MÔNG NGỰA VẪN ĐANG CHẢY MÁU LÀM CHO NĂM CON SÓI PHÍA SAU NGÀY CÀNG HUNG HĂNG.

LẠI CÓ MỘT CON TẤN CÔNG TỪ BÊN SƯỜN. LẦN TẬP KÍCH NÀY NHẮM VÀO CỔ HỌNG CON NGỰA. VỪA VỆN NÀM TRONG PHẠM VI TẤN CÔNG CỦA NINH PHI, TAY NÀNG CẦM KHẪM ĐẠO, CHÉM MỘT ĐẠO THẴNG MỖM NÓ. NẾU NHƯ CHỈ CÓ MÌNH CON NGỰA THÌ LẦN NÀY NGỰA CHẾT CHẮC RỒI, MAY MÀ TRÊN LƯNG NGỰA CÒN CÓ NINH PHI CẦM VŨ KHÍ, TRONG LÚC CHẠY TRỐN VẪN CÓ THỂ LẤY TẤN CÔNG ĐỂ PHÒNG THỦ.

THẤY BỐN CON SÓI KIA VẪN ĐUỔI SÁT KHÔNG RỜI, NINH PHI BƯỚC DÂY CƯƠNG QUANH EO, CUỐI CÙNG CŨNG CÓ CẢ HAI TAY RÀNH RANG. LẤY CUNG ĐEO TRÊN VAI XUỐNG, RÚT MỘT MŨI TÊN LẤP VÀO.

NHIỆT HUYẾT DÂNG TRÀO, DỮ LOẠI KÍ ỨC CỦA GIANG NGỪNG PHI HIỆN LÊN NỔI TIẾP, TRONG LÒNG DÂNG LÊN MỘT NỖI BUỒN KHÓ GIẢI. NINH PHI KÉO DÂY CUNG, NGẮM TÊN CHÍNH XÁC VÀO CON SÓI GẦN NÀNG NHẤT. BA ĐẦU NGÓN TAY KÉP MŨI TÊN THẢ RA, MŨI TÊN XÉ GIÓ BAY ĐI. TRONG CHỚP MẮT, HỐC MẮT CỦA CON SÓI CÓ THÊM MỘT QUE DÀI CẮM VÀO, NÓ TRU LÊN ĐAU ĐỚN, LỰC BẮN CỦA MŨI TÊN KHIẾN NÓ ĐÂM SẴM VÀO LỚP TUYẾT. TỐC ĐỘ CỦA NÓ QUÁ NHANH, ĐẦU ĐÃ CHÚC XUỐNG NHƯNG THÂN SAU CÒN ĐANG PHI NHANH, VÌ VẬY NÓ LĂN MẤY VÒNG NHƯ CỐI XAY GIÓ VẬY, SUÝT NỮA LĂN TRÚNG MỘT CON KHÁC.

CÒN LẠI BA CON VẪN KHÔNG CÓ Ý NGỪNG CUỘC SĂN CHÚT NÀO, TIẾP TỤC TỚI GẦN. NINH PHI CẦM HAI MŨI TÊN LÊN, ĐẶT SONG SONG TRÊN DÂY CUNG.

TUY BỌN SÓI BIẾT NINH PHI CÓ KHẢ NĂNG BẮN CUNG GIỎI, NHƯNG VẪN KHÔNG CHỊU TỪ BỎ. CHÚNG CHUYỂN MỤC TIÊU ƯU TIÊN TẤN CÔNG LÀ CON NGỰA SANG NINH PHI. CON SÓI CHẠY GẦN NHẤT NHẢY CHỖM LÊN, HÁ MỖM ĐỊNH ĐÓP VÀO CẰNG CHÂN NINH PHI, MUỐN KÉO NÀNG RƠI KHỎI NGỰA.

KHOẢNG CÁCH GẦN NHƯ VẬY, NINH PHI CÓ THỂ NHÌN THẤY MỖM NÓ ĐẦY RĂNG NHỌN VÀNG KHÈ, VẪN CÒN DÍNH MÁU. MŨI TỪ MIỆNG NÓ BỐC RA MANG THEO MÙI HÔI TANH. EO NÀNG ĐANG QUẤN CHẶT VỚI DÂY CƯƠNG, VÌ VẬY NÀNG KHÔNG NGẼN NGẠI GÌ MÀ GIƠ CHÂN LÊN. CON SÓI CẮN MỘT HỚP VÀO ÁO CHOÀNG, KHÔNG NHẢ RA MÀ CÀNG CẮN MẠNH HƠN, KÉO XUỐNG.

Ngựa đỏ thẫm đã chạy không kịp thở đến nơi, tình thế cực kì nguy hiểm.

Ninh Phi nghiêng cả người sang một bên để kéo con sói sát vào bên bụng ngựa. Nàng hơi nhào người lên, đem hai mũi tên đã lên cung từ lâu ngắm thẳng nó, không đợi nó kịp phản ứng thì tên đã rời dây, cắm phập vào hai hốc mắt của nó.

Mấy phút nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Ninh Phi đã giải quyết được bốn con sói. Thành tích này mà nói ra đủ làm bất kỳ thợ săn nào cũng phải xấu hổ, nhưng Ninh Phi không hề chú ý đến đây là kỳ tích mức nào.

Trong cuộc chiến với tự nhiên, xưa nay luôn là thắng làm vua. Cho dù trước đó bạn giết được mấy trăm mấy ngàn con sói, nhưng chỉ cần con cuối cùng cắn phập vào cổ họng bạn, thì bạn đã thất bại. Đi từng bước đến nay, Ninh Phi tuyệt đối không muốn sẽ thất bại.

Nhưng tốc độ của ngựa cứ chậm dần, nàng không thể tránh được hai bên trái phải bị sói tấn công. Thành bại quyết định ngay lúc này đây, đối mặt với hai con sói chồm tới từ hai bên, đột nhiên nàng xoay người, quần dây cung vào cổ một con sói, buông mình ngã xuống ngựa, kịp thời tránh được sự tấn công của con còn lại. Minh ngựa nhẹ bẫng, nó háng hái hẳn lên, lại gõ gõ móng đi mất.

Trước khi Ninh Phi rơi khỏi ngựa nàng lôi cả con sói xuống theo, đè ở bên dưới thân. Trong khoảng khắc rơi xuống, khảm đao trong một tay đâm mạnh vào bụng nó, không có vật cản trở, nàng rạch một đường ở bụng nó. Con sói giãy dụa không ngừng nhưng bị nàng đè mạnh lên, bụng bị đâm, không lâu nữa sẽ mất hết sức.

Trên người nàng dính đầy máu sói, trên mặt trên đầu đều nóng bừng bừng, sau đó bị gió lạnh đóng băng hết lại rất nhanh.

Nàng đứng dậy, đối mặt với con sói cuối cùng.

Trí nhớ bị đóng chặt bởi cuộc sống buồn tẻ nay bị mở ra, những ngày tháng tươi đẹp vô ưu vô lo hiện ra trước mắt. Quá khứ thuộc về Giang Ngưng Phi, mỗi ngày, mỗi ngày đều sung sướng chờ đợi tương lai, đợi thời khắc trở thành tân nương của Từ Xán.

Sức lực trong người nàng dần cạn, nhưng Ninh Phi không ngã xuống. Nàng nắm chặt khảm đao trong tay, hai mắt nhìn thẳng vào con sói trước mặt.

Không có gì phải sợ cả.

Từ đầu chí cuối nàng không hiểu nổi cô gái hồn bay phách lạc kia. Có một quá khứ tươi đẹp như vậy, vì sao cam tâm tình nguyện giam cầm bản thân mình sâu bên trong phủ chỉ vì một nam nhân? Ý muốn giam cầm vững vàng đến vậy sao? Ràng buộc do tình yêu khó có thể phá vỡ thế sao?

Đối mặt với sự gây hấn khiêu khích của Ngân Lâm và Cao ma ma, đối mặt với sự khinh thường của người hầu, nàng ta chẳng làm gì cả. Từ đầu đến cuối một mực tin tưởng nam nhân kia sẽ vì tình yêu giữa họ mà giải quyết hết chướng ngại. Nàng ta tin tưởng Từ Xán đến thế sao? Đã đạt tới tín ngưỡng rồi. Chỉ là một nam nhân ở chung mấy năm ngắn ngủi thời ấu thơ, vậy mà trong lòng nàng, nam nhân ấy đã biến thành một cột trụ không thể đập đổ.

Vì cây cột đấy mà bỏ hết tất cả kiêu hãnh, trở thành con chim nhỏ trong lòng bàn tay hắn, nhưng cuối cùng nàng ấy được gì chứ?

Giang Ngưng Phi đã sai lầm, nàng ta nên thỏa hiệp với Từ Xán, không vọng tưởng mình sẽ thành người duy nhất của hắn nữa; hoặc là nên đối mặt không khoanh nhượng với tất cả kẻ địch trong cuộc sống, giải quyết từng người một sau lưng Từ Xán. Nhưng bất luận là cách nào thì Giang Ngưng Phi đều không làm được. Sự giáo dục của Từ phụ Từ mẫu đã rất thành công không nghi ngờ gì cả. Giang Ngưng Phi cứ gửi gắm hy vọng của mình vào nam nhân đã thay lòng đổi dạ kia, giữ đúng bốn phận mà một nữ nhân nên có.

Vì sợ hãi bị sự oán hận cùng nỗi buồn cắn rứt nên Giang Ngưng Phi thậm chí đã giấu kĩ quá khứ tự do tự tại xuống đáy cuối cùng của trí nhớ, quên đi nàng vốn là người con dâu khiến Từ phụ Từ mẫu tự hào bao nhiêu.

Hiện giờ, quá khứ đó đã bị lật lên. Trong tầm nhìn, máu đỏ bắn khắp nơi. Những ngày nín nhịn ở Từ phủ dần phai nhạt, thay vào đó là kí ức của những ngày niên thiếu hiện lên dần rõ nét.

Con sói trước mặt chậm chậm lùi về sau, cuối cùng không tấn công nàng, quay người chạy về sau gò đất, vẫn nhìn chăm chăm vào Ninh Phi như trước để đề phòng.

Lúc này Ninh Phi cũng chẳng thừa sức mà đánh với nó nữa. Ngựa trở về bên cạnh nàng, sau một cuộc chiến đẫm máu với bảy sói, từ giờ chắc là nó sẽ một lòng tin tưởng chủ nhân mới. Nhưng đó cũng không phải việc Ninh Phi lo lắng bây giờ.

Lúc nguy hiểm không còn nữa, cảm giác thực của cơ thể bắt đầu hồi phục.

Trên người nàng đầy máu, nàng chắc chắn tất cả số máu đó không phải là của bảy sói cả. Cùng lúc với lần đâm dao vào bụng sói kia, vì tấn công chính diện nên móng vuốt của nó cũng cắm sâu vào vai, vào đùi nàng. Nếu không phải vì mùa đông trời rét, mặc nhiều quần áo thì nàng dám chắc mình đã bị xé đi hai miếng thịt rồi. May mà không sao, trên người chắc chỉ lưu lại mấy dấu móng vuốt, tuy là vậy nhưng máu tươi vẫn đang chảy ra qua những chỗ rách của quần áo.

Đây không phải là nguy hiểm nhất, hiện giờ nàng không chắc mình có thể lên ngựa được nữa không.

Hơi thở của con ngựa phì phò sau gáy nàng. Nó dùng miệng cắn cái mũ áo của nàng xuống, dường như muốn nói rằng không nên nán lại nơi này lâu. Một tay nàng cầm khảm đao, nhìn chăm chăm vào con sói cuối cùng đang từ từ lùi xa, nàng cầm lấy cây cung, mắt vẫn không dám rời khỏi nó.

Nàng không thể để lộ sự mệt mỏi, ít nhất thì không được để nó biết. Trước mặt địch, bất kì lúc nào bạn lộ ra sơ hở hoặc điểm yếu thì đều gặp nguy hiểm. Hồ không tấn công người chính diện, đó là nguyên tắc.

Cuối cùng nàng tìm thấy một thân cây khô đã đổ. Dẫm lên nó, trèo lên lưng ngựa. Chỗ bị thương ở mông ngựa vẫn còn chảy máu. May mà thời tiết lạnh giá, mạch máu co lại rất nhanh, phần máu chảy ra cũng không nhiều lắm. Ngựa đỏ thắm chờ nàng ngồi ngay ngắn mới tung vó chạy đi.

Ninh Phi quay đầu nhìn lại, con sói cuối cùng đã đi ra, đến bên một con cùng đàn của nó, cúi đầu dùng mũi chạm nó, hình như muốn gọi dậy. Con sói nằm trên mặt đất kia không có phản ứng gì cả, chắc đã bị đông cứng. Con sói sột đứng bên chột tru lên một tiếng. Rất dài, rất bi thương... Dù sao chẳng nữa, nó sẽ không đuổi theo nàng.

Có lúc chúng chết đói, chết rét nơi hoang vu này, mạng sống, thời gian đều trả về cho đất. Đây là cuộc sống không có sự lựa chọn, nhưng chúng được tự do tự tại, chúng cùng ủ ấm cho nhau trên tuyết, chúng chung thủy với bạn đời của mình.

Ninh Phi nhét khảm đao vào trong túi đặt trên lưng ngựa. Ngựa càng đi càng nhanh, xa dần nơi hỗn loạn máu chảy thành sông kia. Nàng muốn quay đầu nhìn con sói sống sót kia nhưng lại bị cành khô ngang dọc che mắt, chỉ nghe tiếng rên rỉ vang vọng đâu đó, cứ vọng đi vọng lại trong không trung.

Không lâu sau đó, liệu nó có tìm được đàn mới không? Sẽ hòa vào đàn đó, hay là tiếp tục cuộc sống đơn độc thế này mãi? Ninh Phi không biết được, một tình cảm không rõ là áy náy hay hối hận dâng lên trong lòng. Trong trời đất mênh mông này, nàng giống nó, không nhà để về, lưu lạc khắp nơi.

Nhưng đây là cái giá phải trả để có được sự tự do.

Giang Ngưng Phi lựa chọn tình yêu, vì thế nàng bị trói lại đôi cánh chim. Ninh Phi chọn tự do, không muốn để nam nhân không đáng tin kia nắm giữ tương lai của mình, vì vậy nàng phải đổi mặt với tất cả phiêu lưu một mình.

Nhưng cái giá như vậy rất đáng, không phải sao?

Trên người bắt đầu thấy rất lạnh rất mệt. Lưng ngựa ẩm áp áp sát ở má, ở trán, thật là dễ chịu. Hai mắt Ninh Phi dần khép lại, muốn ngủ một lát thôi, rồi tỉnh lại rất nhanh.

Thân thể nàng nghiêng dần, rơi nhanh xuống tuyết. Cả người rất đau, nàng cố gắng ngẩng đầu lên, chỉ thấy trước mắt là một mảng mờ mịt, đúng là... đến khả năng nhìn cũng mất rồi.

16. Q.2 - Chương 16: Tức Giận Đùng Đùng Vì Vợ Bỏ Trốn

Hôm nay Từ Xán ra khỏi phủ cứ thấy là lạ thế nào, trên đường hắt cưỡi ngựa đi đến nhà bằng hữu luôn cảm giác có người đang chỉ chỉ trỏ trỏ sau lưng hắt, thì thầm rĩ tai nhau, nhưng hắt vừa quay đầu lại thì mấy người dân thường kia tản ra ngay tức khắc, hoặc nghênh cổ lên ngắm trời, hoặc là lắc đầu ngao ngán, không có ai nhìn thẳng hắt.

Hắt buồn bực, gọi tên dắt ngựa bên người tới, bảo hắt đi nghe ngóng xem cuối cùng thì người trong thành đang bàn tán chuyện gì.

Ngày thứ tư sau khi nhị phu nhân rời phủ, trong phủ đã tìm kiếm bốn năm lượt, dù bọn người hầu và đám quản lý sự vụ cũng đã đào cả ba tấc đất lên rồi nhưng cũng chẳng thể tìm thấy người đâu. Vì việc xấu trong nhà không muốn truyền ra ngoài nên Từ Xán không có ý định báo quan. Nhưng trong kinh thành Hoài Trung mệnh mông, dân cư hơn hai trăm nghìn người, muốn tìm được một người phụ nữ có ý định lẩn trốn là khó tới mức nào. Mong muốn đến nhà bằng hữu cũng dần hết, hắt kéo đầu ngựa, vội vã về phủ.

Vừa về tới Ngân Sam viên đã nhìn thấy ngay mấy tên quản lý lại đang quanh quẩn một chỗ ngoài Ngân Sam viên, thấy hắt về, một tên trong số đó đi lên bẩm: “Từ chủ nhân, không hay rồi. Hôm nay tiểu nhân đến hiệu cầm đồ trong kinh thành, tên chủ quầy nói với tiểu nhân một chuyện...”

Từ Xán thấy là tên quản lý kho, biết hắt thường làm việc với hiệu cầm đồ, mà lần cầm cố này cũng là hắt đi làm, Từ Xán đứng ngoài Ngân Sam viên không đi vào nữa: “Chuyện gì? Đừng ấp a ấp úng nữa, nói ra mau lên!”

“Chủ quầy cầm đồ nói hôm kia nhị phu nhân cầm một túi đồ châu báu đến quầy của hắt, có giấy bỏ vợ của tướng quân làm căn cứ!”

Từ Xán đứng ở đó, nhất thời không hiểu tên quản lý kho đang nhắc đến nhị phu nhân nhà nào. Hắt hoài nghi, hít sâu vào một hơi, hỏi một cách khó tin: “Người nói là nhị phu nhân nhà ai bị bỏ cơ?”

“Ai da, Từ chủ nhân! Chính là nhị phu nhân phủ chúng ta ấy!”

“Trương Quý khốn kiếp!” Từ Xán nghe xong tức giận hằm hằm, giơ chân đạp vào ngực tên quản lý kho khiến hắt ngã ra đất. Đám quản gia, quản lý sự vụ đều chưa từng thấy hắt tức giận thế này, hai mắt trợn trừng đỏ sẫm như muốn nứt ra, bọn họ vội vàng quỳ rạp xuống xin thay tên quản lý kho.

Từ Xán hít sâu vào vài hơi, nhìn trời đang lúc giữa trưa, cúi đầu nói với quản lý kho đang nằm trên đất: “Người đứng dậy đi, lần này ta tạm tha cho. Về sau không được phép nói vớ vẩn nữa. Giữa ban ngày ban mặt tự dưng điên điên khùng khùng, không biết là trúng tà gì.”

Mấy tên quản lý cúi đầu tên quản lý kho đang không thở ra hơi, hắt nói đau buồn: “Nếu tướng quân không tin thì có thể gọi người chủ quầy đến đối chất, chúng tiểu nhân cũng vừa đến Phương Phi uyển kiểm tra rồi, đúng là trong phòng nhị phu nhân không thấy rất nhiều trang sức quý, trùng hợp với danh sách chủ quầy cầm đồ đưa ra!”

Đang lúc Từ Xán không biết nói gì thì Cao ma ma vội vàng chạy từ trong viện đến trước mặt hắt bẩm báo: “Tướng quân, tướng quân! Công chúa tỉnh rồi!”

Hắt nghe xong thì mừng rỡ vô cùng, gạt mấy lời vớ vẩn của người hầu sang một bên, hắt nhìn cảnh cáo bọn họ một cái: “Nể mặt công chúa nên lần này ta không so đo với các ngươi.” Nói xong thì vội theo Cao ma ma đi.

Vào trong phòng, Ngân Lâm đã tỉnh lại thật, nàng đang được người hầu gái đỡ ngồi dựa vào gối mềm ăn cháo yến. Ngân Lâm vẫn còn rất yếu, cơ thể chẳng có chút sức lực. Từ Xán bước nhanh tới giang tay ôm nàng vào lòng, cầm lấy bát cháo rồi sai hầu gái lui xuống hết, hắt tự mình dứt từng thìa một lên miệng thê tử thân yêu.

Ngân Lâm ngẩng đầu nhìn hấn đầy tình cảm. Kiểu nhìn không chớp mắt đấy thật là khiến người ta yêu thương. Từ Xán không kìm được, cúi đầu hôn lên môi trắng bệch của nàng ta một cái, hỏi nàng: “Người còn đau không?”

Ngân Lâm từ từ lắc đầu, chớp mắt vài cái. Bỗng nhiên buồn bã, hai giọt nước mắt to bằng hạt đậu nường theo khóe mắt rơi xuống. Từ Xán đưa tay ra hứng được, nước mắt nóng hổi ở trong lòng bàn tay hấn, làm hấn thương xót không đành lòng. Nhưng chuyện đưa bé qua đời cũng đã khiến hấn đủ đau buồn rồi, hấn cũng không biết an ủi bản thân ra sao, không biết an ủi thế tử thân yêu. Hai người lặng lẽ rơi lệ.

Rất lâu sau, cơ thể Ngân Lâm vẫn còn yếu, vì vậy ngủ thiếp đi.

Từ Xán để nàng nằm ngay ngắn, đặt bát cháo lên bàn cạnh tường, hấn cúi đầu suy nghĩ.

Trời về chiều, bụng Từ Xán phát ra tiếng ùng ục, lúc này hấn mới nhớ ra rằng mình vẫn chưa ăn bữa trưa. Hấn cười ảm đạm, đến nay mấy việc trong nhà cứ quẩn lầy hấn, làm hấn bất an mà hay quên cả nhu cầu cơ bản của cơ thể.

Vừa rời khỏi nơi ở của Ngân Lâm thì chợt nghe tiếng Cao ma ma bên ngoài: “Đứa nha đầu điên này còn không mau cút về đi, đừng có mà ảnh hưởng tới thân thể cao quý của công chúa! Nếu người không nghe lời, ta cũng có thể nhốt người vào kho củi!”

Từ Xán cảm thấy kì lạ trong bụng, không biết là ai mà khiến Cao ma ma trở nên chua ngoa thế này. Hấn đi ra phòng khách, nhìn thấy một a hoàn mặt mũi không còn chút máu đang quỳ trước mặt Cao ma ma, khóc sụt sùi: “Cao ma ma, cầu xin người cho tiểu nhân gặp tướng quân! Xin người thương tiểu nhân, cứu cái mạng này của Thu Ngưng! Nhị phu nhân hại chết tiểu nhân rồi!”

Từ Xán nhớ ra đây là đại a hoàn Thu Ngưng hầu hạ Giang Ngưng Phi ở Phương Phi uyển, mấy ngày trước còn xích mích với Giang Ngưng Phi rồi bị phạt nữa. Không biết lần này lại liên quan gì tới Ngưng Phi đây? Hấn muốn nhanh chóng biết tin của Giang Ngưng Phi, vì vậy bước tới, nói với Cao ma ma: “Công chúa đã ngủ rồi. Người vào xem nàng đã ổn chưa. Chỗ này cứ để ta.”

Cao ma ma vâng mệnh đi vào. Từ Xán nói với Thu Ngưng: “Người nói đi.”

Thu Ngưng nhìn thấy Từ Xán thì như được uống thuốc an thần vậy. Nàng ta đập mạnh đầu ba cái xuống đất, cho tới khi trán bắt đầu tím xanh lại, mới ngẩng đầu lên kể lại đầu đuôi chuyện ngày nàng bị phạt quỳ đó, nhị phu nhân đã lừa nàng ăn “Tam thi não thần đan” như thế nào. Thu Ngưng là một a hoàn thông minh lanh lợi, bình thường quen thói khiêu khích kẻ khác, lúc này kể những chuyện này ra thì vô cùng mạch lạc rõ ràng.

Từ Xán chú tâm lắng nghe, lúc nghe đến đoạn trong phòng nhị phu nhân giấu một gã “tôn sư” cả tháng trời, cả người bất giác run rẩy. Hấn không ngờ Giang Ngưng Phi dám vụng trộm với nam nhân sau lưng hấn, còn ngủ cùng giường, còn...

Từ Xán không dám nghĩ nữa nhưng trong đầu vẫn hiện lên hình ảnh thân thể trắng nõn nà của Giang Ngưng Phi khấp nép bên người nam nhân không quen kia.

Nói như vậy thì lần này nàng rời phủ thật sao? Không quay đầu lại, im lặng ra đi — Là vì tên đàn ông đó!

Từ Xán chậm chậm nắm chặt hai bàn tay đang đặt trên đùi.

Thu Ngưng khóc lóc, nói: “Tội nô tỳ đáng chết ngàn lần, nhưng thật sự là do nhị phu nhân đã khống chế nô tỳ bằng “Tam thi não thần đan” của Tô mặt ngựa trên Hắc kỳ trại, nô tỳ không thể không giúp bọn họ giấu diếm tình cảm. Lúc nhị phu nhân đi chỉ nói đi mấy tháng sẽ về, nào biết người đã quyết định không quay đầu lại nữa! Người nói sau này sẽ thường xuyên đưa tiểu nhân thuốc giải, nào biết đó đều là nói dối, tất cả đều là lừa gạt!”

Từ Xán nghe được mấy từ quan trọng, vội đứng lên, tiến tới hai bước, đứng trước mặt Thu Ngưng: “Người nói gì? Cái gì mà không quay đầu lại? Làm sao mà người biết được?”

Thu Ngưng liền lấy ra một bức thư: “Từ chủ nhân, đây là bức thư mà hôm đó nhị phu nhân để lại cho người. Nói là đến lúc Từ chủ nhân tìm thấy nó trên người tiểu nhân thì mới được đưa ra. Đêm qua Thu Ngưng

càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, mới mở thư ra xem thì liền biết nhị phu nhân đã quyết định một đi không trở lại!”

“Chết tiệt!” Từ Xán chửi to. Thu Ngưng sợ khiếp ngã ngồi trên đất. Nàng giơ tay ôm lấy đầu mình, sợ hấn tức giận đánh nàng thì máu me rơi đầy.

Từ Xán đi đi lại lại, đi vài vòng lại nhớ tới bức thư nọ. Hấn đến trước mặt Thu Ngưng cầm lấy bức thư, rút lá thư ra, đọc lướt rất nhanh, chẳng qua là “Hôm nay phu quân đuổi thiếp khỏi cửa, từ nay hai ta chia tay hai đường, không ngày gặp lại” vân vân... Còn nói mấy câu tương tự như “Sau này phu quân phải chăm sóc công chúa cho tốt, đừng để nàng theo gót thiếp”.

Ngày đó, lúc Ninh Phi viết thư đã nghĩ kỹ, viết mấy câu mắng Từ Xán chẳng bằng viết mấy lời như lùi một bước trời cao biển rộng... tránh Từ Xán đem bức thư này đến phủ nha để vạch trần việc bỏ vợ không có thật.

Từ Xán đọc, coi như nàng vẫn còn tình cảm với mình, không giống kiểu bỏ nhà theo nam nhân. Chỉ cần không phải vậy thì chuyện gì cũng có thể cứu vãn. Nghĩ mãi nghĩ mãi lại nhớ ra cái tát đau rất trên mặt nàng. Có lẽ hấn đã sai thật, là hấn quá xúc động nên làm nàng tổn thương... Nhưng dù có tổn thương tới mức nào cũng không thể nói ra những lời ngốc nghếch như “phu quân bỏ thiếp” chứ, nhất định là nàng rất đau buồn, dù gì thì đó cũng là lần đầu tiên hấn đánh nàng.

Về phần những lời Thu Ngưng vừa nói cũng không thể tin toàn bộ. Có thể là mấy hôm nay nàng ta thấy trong phủ bị kiểm tra nghiêm ngặt, sợ là việc giúp nhị phu nhân rời phủ bị bại lộ nên mới ra tự thú, sau đó để thoát tội nên nói mấy câu nói dối đến đứt ruột cũng phải lăn ra cười kia.

Từ Xán thở dài một hơi, cố gắng không tức giận, hấn hỏi Thu Ngưng: “Lời của nha đầu nhà ngươi cũng quá hoang đường rồi, sao có thể có người của Hắc Kỳ trại trong phủ ta được. Huống hồ ta làm quan trong triều bao nhiêu năm, cũng chưa từng nghe qua Tô mặt ngựa chế ra cái gì mà ”Tam thi não thần đan“, đây là chuyện gì? Ngươi nói rõ ràng cho ta xem.”

Thu Ngưng sợ Từ Xán nghĩ rằng mình vì thoát tội mà nói dối nên lại kể tỉ mỉ thêm một lần nguyên nhân hậu quả, còn cẩn thận rút ra một hộp gấm. Bên trong chứa đầy những viên thuốc giải mà Ninh Phi đưa cho nàng ta trước khi rời kinh.

Từ Xán nhận lấy xem, không thấy gì đặc biệt cả. Hấn cầm lên ngửi ngửi — Một mùi hôi thối dưới nách của nam nhân xộc thẳng vào mũi...

Hấn quát lớn: “Đồ a hoàn ngu ngốc! Đây là gì ngươi có biết không hả!” Vừa quát vừa ném viên thuốc lên đầu Thu Ngưng. Viên thuốc đen sì vẫn còn chút đàn hồi, nó nảy lên rồi mới đáp xuống đất cách mấy bước chân, sau đó lăn ra xa.

Thu Ngưng không hiểu vì sao Từ Xán lại tức giận, mà nàng ta lại coi viên thuốc nó quý ngang tính mạng, vội vàng lết tới nhặt lên, giữ cẩn thận trong lòng bàn tay, cũng không để ý bề mặt thuốc đã dính đầy bụi.

Từ Xán sai người đánh Thu Ngưng đuổi khỏi phủ, vẫn chưa hết giận.

Hấn càng nghĩ càng thấy bức không chịu nổi. Gần đây vì chuyện của hai vị phu nhân nhà hấn mà khó chịu muốn chết. Cứ tưởng chỉ phạt nàng nhẹ nhàng một lần, để sau này nàng yên phận mà sống, quan hệ tốt với Ngân Lâm, ai ngờ nàng lại chơi trò bỏ nhà đi với hấn.

Hấn hậm hực vứt bức thư trên mặt đất, dẫm mạnh lên mấy cái vẫn không hết giận, quát lớn: “Người đâu! Lập tức đi báo quan! Bắt bằng được nhị phu nhân về!”

Người hầu đầy tớ thì cũng chỉ tìm được trong phạm vi nhà, nếu muốn đến nhà trọ khám khách khứa thì cần phải có công văn của phủ nha mới được.

Lúc này, ngoài cửa có người tới bẩm báo, hấn chạy vào trong, vẫn còn thở hổn hển. Từ Xán nhìn hấn, đúng là tên dốt ngựa vẫn chưa kịp hít thở bình thường lại, hấn nói: “Đại nhân, không hay rồi. Thuộc hạ đi dò la xem dân chúng đang đồn đại gì, bọn họ lại nói người đuổi nhị phu nhân rồi chứ. Thuộc hạ chửi họ nói hươu nói vượn, họ nói đây là tin tức từ đám nha sai. Lúc đầu thuộc hạ nghĩ chuyện này không thể nào là thật,

nhưng vẫn lo lõ như thế nào, vậy là đến phủ nha, dùng thẻ bài phủ chúng ta để kiểm tra giấy tờ... Ai... Ai ngờ được... trên giấy tờ... trên giấy tờ có cả giấy bỏ vợ đầy đủ chữ ký của người. Nha sai còn nói rằng hôm đó hán cũng đã chuyển hộ tịch cho nhị phu nhân rồi!”

Từ Xán nghe xong đầu gối mềm nhũn, hán ngã ngồi trên ghế bành, run run hỏi: “Người nói cái gì? Nói lại lần nữa!”

Tên dất ngựa lại kể từ đầu chí cuối một lần, Từ Xán run rẩy cầm lấy chén trà đưa lên bên miệng, uống vài ngụm, vẫn cảm thấy miệng khô rát muốn nứt ra, tinh thần bất an, hán thì thào: “Không thể nào. Ta chưa từng viết giấy bỏ vợ, tuyệt đối không thể...”

Nói xong thì vịn bàn đứng dậy: “Đi, ta phải đi xem xem bên phủ nha làm ra trò gì để làm nhục ta!”

Đến giờ hán vẫn không tin Giang Ngưng Phi dám bỏ hán, càng không tin nàng bỏ đi cùng nam nhân.

Đến cổng phủ, vừa lúc thấy một chiếc kiệu mà xanh lam tới, một người có tuổi râu tóc đã bạc phơ bước xuống. Là Chương thái y của Thái y viện. Từ Xán đoán chắc là hôm qua mời họ nghiên cứu hồng hoa đã có kết quả rồi, nhưng bây giờ hán chẳng còn tâm trí đi nghe chuyện này. Đầu óc đều đang nghĩ xem cái giấy bỏ vợ kia là từ đâu mà ra, nữ nhân kia bỏ hán thật rồi sao, không cần hán nữa...

Hán hàn huyên cùng Chương thái y vài câu, hẹn lúc khác gặp xong vội vàng lên ngựa chạy tới phủ nha kinh thành.

Ra gặp hán là phủ doãn kinh thành Hoài Trung. Từ Xán nói rõ vì sao hán tới, tạm thời không đề cập đến chuyện muốn xem hộ tịch mà chỉ nói rằng nhị phu nhân bỏ nhà đi, xin phủ nha phát thông báo truy nã để tiện cho hán đi điều tra từng nhà.

Vừa mới nói xong ý định, phủ doãn còn chưa kịp mở miệng thì Từ Xán đã nghe thấy có người thì thầm cười cợt sau lưng hán: “Tên lòng lang dạ thú này đuổi theo từ lúc lấy lúc nghèo hèn, giờ mới biết mình hiểu nhầm người ta, lại đi tìm người, đúng là X#@**...”

Từ Xán quay đầu trừng mắt nhìn, thấy mấy tên nha sai đang chụm đầu buôn chuyện, giống như đang nói nhỏ cho nhau nghe, nhưng âm lượng lại cố tình để mức “đủ” cho hán nghe được. Mấy nam nhân đó tản ra hết, giống hệt phản ứng của dân chúng hồi sáng vậy.

Phủ doãn bày ra bộ mặt khó coi, nói với hán: “Bản quan không thể đáp ứng yêu cầu của Từ tướng quân.”

“Xin hỏi phủ doãn có gì khó khăn sao?” Từ Xán nghe mấy lời bàn tán của bọn nha sai, lại thấy liên quan tới việc đuổi vợ, hán càng ngày càng thấy có gì đó không đúng, mặt mũi trắng bệch, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Phủ doãn trả lời: “Hôm trước Từ tướng quân đã đuổi Giang Ngưng Phi ra khỏi phủ rồi, có giấy bỏ vợ mà tướng quân kí tên lên đó làm chứng. Hôm nay không phải tướng quân đã sai người dắt ngựa của phủ đến đây kiểm tra giấy tờ hộ tịch rồi sao, nếu như vẫn không tin thì có thể cùng đi xem lại với bản quan.”

Cho đến khi trở về Ngân Sam viên, đầu óc Từ Xán vẫn đang quán quanh hàng chữ ngay ngắn trên tờ giấy bỏ vợ kia. Trường học không nhận học sinh nữ, mà Từ phụ Từ mẫu cũng không có nhiều tiền tới mức thuê thầy giáo về dạy tại nhà, vì vậy chữ viết của Giang Ngưng Phi là do hán tận tay dạy nàng từng nét một. Hán có thể nhận ra ngay. Nhưng bên dưới lại có chữ kí của hán, người khác không thể giả được.

Khi đó hán ngỡ ngàng một hồi, nhớ ra tờ giấy này hán biết, chính xác là trang giấy sổ sách mà phủ hán từng dùng. Vợ vàng sai người về nhà tìm sổ sách, đợi hơn nửa canh giờ mới thấy tên quản lý sổ sách khiêng cả hòm tới phủ nha. Hán và phủ doãn Hoài Trung cùng gỡ ra xem từng quyển một, nhưng không thể thấy quyển nào cùng loại giấy kia.

Tên quản lý sổ sách nói không chắc chắn lắm, rằng sổ sổ này từng qua tay nhị phu nhân, hình như thiếu đi vài quyển. Có lẽ là muốn hủy chứng cứ nên quyển sổ bị xé tờ giấy đó ra cũng đã bị vứt đi rồi.

Từ Xán nghĩ: “Chẳng lẽ lại thế? Nàng lấy lại giấy bán thân của mình, đổi tờ giấy bỏ vợ vào, sao nàng lại không hiểu chuyện vậy? Lẽ nào nàng không biết cuộc sống gian nan, nữ nhân như nàng dù có học văn tập võ thì cũng chẳng có đường sống không?” Lại nghĩ: “Chẳng lẽ chuyện đàn dúi với nam nhân mà Thu Ngưng nói là thật?”

Hắn đứng trong Ngân Sam viên, mặc gió lạnh thổi thốc vào mặt. Rất lâu sau đó, tâm trạng hoảng hốt và ngẩn ngơ mất dần, cuối cùng là sự tức giận khi bị phản bội.

Thôi vậy, nàng ta muốn đi cũng tốt. Dù gì nàng ở lại đây càng ngày càng không chịu nghe lời, chi bằng để nàng rời đi khi vẫn giữ được hình ảnh tiểu cô nương ngây thơ nhanh nhẹn trong lòng hắn, đỡ cho sau này trở mặt thành thù.

Từ Xán tóm lấy cành thông khô bên cạnh chĩa ngang ra, nắm chặt trong tay rồi bẻ gãy thành khúc, nói nhỏ: “Nàng đã muốn đi như vậy, nàng đã muốn mỗi người một nơi thì nàng cứ đi đi, đi mà chịu khổ đi, đừng có trở về cho người ta khinh!”

17. Q.2 - Chương 17: Phi Cán Muôi, Hươu Sao Ngã Chết

Mặt trời nắng gắt, tuyết trên mặt đất bắt đầu tan. Trong gió vừa có mùi ẩm ướt vừa có hơi lạnh lẽo. Lúc Đinh Hiếu thấy Ninh Phi ở bên gốc cây thì máu rỉ ra đã nhuộm đỏ cả một khoảng tuyết. Ngựa đỏ thẫm bất an đi đi lại lại bên nàng, dùng mũi hầy hầy đầu nàng, nhưng chẳng thấy có phản ứng gì.

Đinh Hiếu bước tới, ngồi xổm xuống lay nàng, vẫn không động đậy. Còn thở yếu ớt, vẫn may là sống dở chết dở. Vừa nãy hắn rất ngạc nhiên, lúc đó nếu nữ nhân này không kéo cương ngựa thì có lẽ bảy sói cũng đã tiến về chỗ hắn rồi. Giờ ngẫm lại vẫn phải khen nàng một tiếng lòng dạ không xấu.

Hắn thở dài: “Lừa lão gia ơi là lừa lão gia, hôm nay không thể không phiền người một chuyến rồi.” Nói xong thì ôm Ninh Phi dậy, đặt lên con lừa đen của hắn. Nếu có người khác ở đây chắc chắn sẽ thấy ngạc nhiên, trông hắn có vẻ yếu ớt mà bề nữ nhân mặc quần áo mùa đông dày cộm dễ như trở bàn tay.

Hắn ngồi lên con lừa, để Ninh Phi ngồi ngay ngắn, dựa vào bên cánh tay hắn, quay đầu nói với con ngựa: “Người muốn ở lại đây cũng được, nhưng mà ta không thể không nói trước cho người biết rằng cây cỏ trong đất tuyết chẳng ngon đâu.” Cũng không biết con ngựa đỏ thẫm có hiểu lời của hắn không, nhưng nó liền đi theo một cách ngoan ngoãn.

Đinh Hiếu nói với Ninh Phi đang hôn mê bất tỉnh: “Hôm nay người gặp được ta là may rồi. Nếu cứu được thì là người may mắn, còn nếu không cứu được thì cũng không được trách ta.”

Tiếp đó là một hồi lắc lư trên lưng lừa, cả đường đi không vội vã. Đi tới chiều, coi như đã tìm được một hang ở tạm thời của thợ săn khi lên núi. Sau khi vào trong mới thấy có một ít cành cây khô, cỏ khô vẫn chưa dùng hết. Đinh Hiếu cực kỳ buồn bực, trầm nghĩ: Điều kiện tốt thế này, nếu mà không cứu nổi thì hóa ra hắn vô dụng rồi.

Hắn đặt Ninh Phi gần đông lửa, thấy nàng bắt đầu sốt cao, hắn gọi cũng chẳng thấy tỉnh, lại nghĩ: May mà chỉ có hắn ở đây, chữa bệnh chết người cũng chỉ có trời biết, đất biết, người chết và hắn biết, còn lũ vô lương tâm trên Hắc Kỳ trại không thể biết được. Đinh Hiếu là một gã tùy tiện, ngoài mẹ già nhà họ Đinh thì cả sơn trại chẳng có ai quản lý nổi tính tùy tiện của hắn.

Khi Ninh Phi tỉnh lại thì đã là một ngày sau.

Nàng cảm nhận được có người đang nâng tay mình lên, miệng vết thương bị kéo căng đau từng trận, thế là mở trừng mắt.

Đinh Hiếu đang kéo áo qua vai nàng để thay thuốc. Thấy nàng giãy dụa vài lần rồi sau đó mở mắt, hắn không ngạc nhiên cũng chẳng thấy xấu hổ, giọng nói vẫn bình thản: “Thương tích của người không nhẹ. Rằng mấy con sói kia bắn chết đi được, người không chết đã là may mắn lắm rồi. Người phải cảm ơn thuốc của ta đây.”

Ninh Phi mê man, không hiểu hắn nói gì mà sói, vết thương... mở to đôi mắt mơ màng vì sốt cao ra nhìn chằm chằm Đinh Hiếu.

Đinh Hiếu không biết nàng chưa lấy lại tinh thần, hấn gơ hai tay lên ra vẻ vô tội, giải thích: “Này, này, này! Nhị phu nhân Từ gia, ta không cố tình nhìn người, hoàn toàn là vì thương thể của người không nhẹ, lại nhiễm gió lạnh nữa. Người bảo ta đi đâu tìm nữ nhân để thay thuốc, thay quần áo cho người ở nơi rừng núi hoang vắng này chứ. Tất cả là bất đắc dĩ, bất đắc dĩ!”

Ở trong Từ phủ, hấn đã quen thấy lũ a hoàn rồi quần gia xấu xa, chỉ có mình vị cô nương này là không có bụng dạ độc ác, cũng coi tìm mỗi con mắt mới thấy, đúng là đáng quý. Vì vậy việc tới nước này hấn không thể thấy chết mà không cứu.

Đầu óc Ninh Phi mơ mơ màng màng, nàng cẩn rằng chịu sự đau rát từ vết thương, lặng lẽ nhắm mắt lại.

Sau khi Đinh Hiếu thay thuốc cho nàng xong, thấy nàng như đã ngủ rồi, hấn nhún vai, tự nhủ thật là chán chết, về chỗ ngồi tiếp tục trộn thuốc lấy từ túi ra.

Ai ngờ Ninh Phi đột nhiên ngồi dậy khiến hấn giật cả mình. Thấy nàng nhú mắt nhìn hấn bằng đôi mắt lơ mơ kia, trông như đang ngửi mùi gì đó, hấn vội nói: “Người ngồi dậy làm gì? Trời lạnh lắm, người mà cứ sốt nữa là ta cũng mặc kệ đấy.”

Ninh Phi nói khẽ: “Ta đã nghĩ rất lâu... Người không phải người chơi nhạc, người là Đinh sư phó ở nhà bếp!”

Đinh Hiếu cười gượng: “Người nói gì vậy chứ. Sao ta lại là Đinh sư phó được? Người thấy ta với hấn có điểm nào giống nhau? Ta đâu có cái bụng to tướng như lão. Hình như da dẻ của người ngày càng nhợt nhạt kìa...”

Ninh Phi lắc đầu: “Kệ người nói gì thì nói.”

Sau đó lại xoay người nằm xuống, yên tâm đi ngủ, để lại tên Đinh Hiếu ở đó mồ hôi đầm đìa. Hấn thầm nhủ: Nha đầu kia đang sốt đến mơ màng, sao mà nhận người được cơ chứ. Đúng! Nhất định là nàng ta sốt lắm rồi, vậy nên mới nói mơ vài câu.

Điểm này thì hấn đã nhầm, Ninh Phi không hề nói mơ mà nàng dựa vào cái mùi ngửi từ mũi đoán ra. Từ sau khi bị Diệp Vân Thanh lừa nàng bằng viên thuốc kia, nàng trở nên vô cùng nhạy cảm với các loại mùi. Thấy vật gì cũng phải ngửi cẩn thận một lần đã, đảm bảo không phải thứ gì bẩn thỉu (nhất là cái ghét) thì mới ngủ yên ổn được.

Lúc nàng mới tỉnh lại thì ngửi ngay thấy một mùi khói bếp dầu lửa quen thuộc. Sau khi nghĩ kỹ lại mới nhớ ra loại mùi khói dầu này vì sao lại quen thuộc đến thế — Là do nàng từng tới nhà bếp cạo nhọ nồi, hớt cặn dầu, vo viên thành “Tam thi não thần đan” đi dọa Thu Ngưng. Mà Từ phủ cũng rất xa xỉ nữa, tất cả số củi dùng để nấu cơm đều là gỗ hương quả*, nên ngay cả nhọ nồi cũng ám một mùi như thịt xông khói. (*Loại gỗ kia hay dùng để hun thịt lợn, gà vịt...)

Sau khi thu hẹp phạm vi thì tìm người đã dễ dàng hơn rất nhiều — Trong nhà bếp, nam nhân ăn nói lễ độ, chân tay gầy yếu, đầu ngón tay có vết chai dày chỉ có một mình Đinh sư phó.

Tên Đinh Hiếu này đích thị là Đinh sư phó của nhà bếp phủ Từ Xán. Vì hấn có thù oán với Ngân Lâm nên lén lút bỏ nhà đi, ăn trộm lấy một hộ tịch rồi dễ dàng vào Từ phủ làm hơn nửa năm. Vì khả năng nấu ăn độc đáo nên rất nhanh sau đó hấn được Từ Xán coi trọng, chọn làm đầu bếp chính. Người dân Hoàn An quốc không hiểu rõ về dược liệu từ Tây Vực cho lắm, mà hấn lại thông thạo về thành phần, đặc tính của thuốc. Trong những bữa ăn hàng ngày của Ngân Lâm, ngoài hồng hoa, mật được, hấn còn bỏ vào một mớ linh tinh khác nữa. Người ăn trong thời gian dài nhẹ thì sinh non, khó sinh, nặng thì cả đời không thể mang thai nữa.

Đang thương cho tên Đinh Hiếu đã ngửi quen mùi của mình, cứ tưởng người hấn không có mùi gì, thật ra đã bị Ninh Phi vạch trần vỏ ngụy trang này từ lâu.

Sau khi nàng ngủ mấy canh giờ thì đã tỉnh táo hoàn toàn trở lại. Từ đó cứ thi thoảng lại đắm chiêu nhìn Đinh Hiếu, khiến một nam nhân chưa từng ngủ nghê với nữ nhân như hấn cảm giác giống mũi nhọn đâm sau lưng, cuối cùng không chịu nổi nữa mà nói: “Người nhìn cái gì hả!”

“...”

Ninh Phi bị bọc kín bởi hai chiếc áo choàng một của nàng, một của Đinh Hiếu, trông như một con sâu chỉ thò mỗi đầu ra khỏi cái kén của nó. Nàng quay mặt đi, giả bộ như không nhìn gì cả.

Đinh Hiếu hết cách với biểu tình khó hiểu của nàng, đành thật thà bế nàng lên con lừa. Cái móng của con ngựa cũng đã được đắp thuốc, không chảy máu nữa nhưng tốc độ vẫn còn chút vấn đề. May mà con ngựa này nhanh nhẹn, tự giác đi theo sau con lừa, không cần người dắt.

Ninh Phi nhìn chằm chằm cằm của Đinh Hiếu, nhìn cả nửa canh giờ chẳng nháy mắt. Gân trên trán hần bắt đầu co giật, hần không chịu được nữa: “Nhắm mắt lại.”

Ninh Phi thở dài, nhủ thầm kiếp trước nàng đã lận đận, kiếp này sống cũng chẳng yên. Xem ra nàng rời hang hổ lại vào hang sói rồi. Chưa biết chừng Đinh sư phó là “người giang hồ nổi tiếng” trong truyền thuyết, nếu không thì sao có thể dịch dung thành thực tới vậy. Nếu như không có mùi khói dầu trên người hần thì nàng cũng không thể nào nhận ra được.

Nàng lấy ra một miếng vàng lá, bảo Đinh Hiếu đưa nàng đi càng xa càng tốt. Tốt nhất là đến nơi nào Từ Xán không đuổi tới được. Ban đầu Đinh Hiếu không định đồng ý, Ninh Phi cười cười lạnh nhạt, nói: “Người còn nợ ta một ân tình.”

Đinh Hiếu nghĩ, ta thì nợ người cái ân tình khỉ gì.

Ninh Phi nói: “Người lén lút trốn đi là vì làm việc trái với lương tâm. Ta bảo, hồng hoa cũng chẳng phải là thứ ngon gì cho cam, đâu có đầu bếp nào liên tiếp bỏ vào trong thức ăn một ngày ba bữa, ngày nào cũng ăn được chứ. Chắc người cũng biết, hồng hoa là thứ phụ nữ có thai không được ăn.”

Đinh Hiếu cố gắng bình tĩnh: “Người nói gì vậy, ta chẳng hiểu gì cả.”

“Chúng ta nói thẳng, người đưa ta đi thì người được ăn ngon mặc đẹp. Huống hồ vì người nên ta mới bị liên lụy, đến nông nổi trở thành thê tử bị đuổi. Từ Xán hiểu nhầm mới đuổi ta khỏi cửa. Vì vậy người nợ ta một ân tình. Ta không bắt người lấy thân báo đáp, chỉ cần người đưa ta tới nơi an toàn thôi. Người nên thấy vậy là may rồi.”

Những chuyện xảy ra sau đó có thể nói là khó tin như trong kịch, mà cũng có thể nói thuận theo tự nhiên, nước chảy thành sông. Hai người cùng trốn ra từ một chỗ bắt tay đi về phía nam.

Rất nhiều lần Đinh Hiếu định bỏ mặc Ninh Phi ở nhà trọ, nhưng lại bị lương tâm cắn rứt hết lần này tới lần khác. Nhà hần có tổng cộng bốn người. Hần, cha và đệ đệ đều bị mẹ ức hiếp thành quen rồi. Cuộc sống như nô bộc tích lũy dần dần, đến giờ cứ gặp nữ nhân mạnh mẽ liền nghe lời theo bản năng.

Nếu Ninh Phi vẫn là Giang Ngưng Phi hiền thực dịu dàng kia thì Đinh Hiếu sẽ bỏ nàng lại làng quê, một mình lên đường không chút do dự. Nhưng đôi mắt sáng quắc nọ lúc nào cũng áp bức tinh thần hần, vậy nên hần không dám làm những chuyện như vứt xác nơi đồng hoang.

Ninh Phi làm như những lời nàng đã nói, nàng lo đầy đủ chi phí cơm ăn áo mặc cho hai người trên đường, cũng không khiến bất kỳ ai nghi ngờ. Khi ra vào thành đều rất thuận lợi, khiến Đinh Hiếu cũng được nhờ.

Đinh Hiếu luôn tự hỏi trong bụng: Từ khi nào mà nhị phu nhân Từ gia trở nên lạnh lợi thế này, ai nói chuyện cùng nàng cũng thấy vui vẻ, suýt nữa là quên nàng là một thê tử bị đuổi. Sau đó lại nghĩ: Ai da chết rồi, chẳng phải hần là người bị nàng ta dùng từ ngữ lung lạc đầu tiên sao, nếu không sao hần cứ để nàng ở bên.

Nhưng thành trì cũng không phải thứ gì cũng có nhiều, mấy ngày trời mới gặp một nhà trọ. Ninh Phi mua một cỗ xe ngựa, đỡ phải chen chúc với Đinh Hiếu trên một con lừa. Mảnh trời chiếu đất trong mùa đông rét mướt này thì đến nam nhân khỏe mạnh cũng không chịu nổi, huống hồ là người vừa bị thương vừa bị ốm như nàng. Ban đầu thì có thể dựa vào ý chí để gắng gượng, nhưng sau đó ý chí mất dần, bệnh tình thì càng ngày càng nặng.

Đinh Hiếu rất lo lắng, hần giỏi pha chế thuốc, đặc biệt là loại thuốc chữa vết thương do đao kiếm. Nhưng về việc chẩn đoán bệnh tình thì lại không phải thế mạnh của hần. Hần có lòng muốn ở lại trong thành nào đó để điều trị cho Ninh Phi một chút, nhưng Ninh Phi lại không đồng ý, nàng chỉ muốn đi càng xa kinh thành càng tốt.

Hơn một tháng sau, theo lộ trình đi về hướng nam, thời tiết dần trở nên ẩm ướt, tuyết đọng cũng không còn nữa. Đã đến nơi tận cùng của đồng bằng, trước mặt hai người hiện giờ là núi non trùng trùng điệp điệp. Có dãy núi cao ngất chạm mây. Từ năm ngày trước, khi rời khỏi thành trì cuối cùng, Ninh Phi đã không chịu nổi nữa, lại sốt cao, ngủ ba ngày mà vẫn chưa tỉnh.

Không có cách nào dứt lương khô mang theo người cho nàng, chỉ mớm được ít nước. Đến nay Đinh Hiểu như không bột khó gột nên hồ, muốn nấu ít thức ăn để nuốt nhưng chung quanh không có hộ dân nào, tuy có nồi nhưng gạo đã ăn hết từ lâu, để ninh một bát cháo cũng chẳng có. Thấy người bệnh càng ngày càng xanh xao vàng vọt, hắn cũng chẳng có cách nào, chỉ đành lấy roi quất ngựa đi hướng núi non trùng điệp kia.

Hôm đó đi đến đêm, cuối cùng xe ngựa dừng lại ở bên khe núi nhỏ. Phía trước chỉ có động vật mới đi được, cứ đi tiếp thì phải bỏ xe, cưỡi ngựa thôi.

Mùa đông phương nam vẫn có cỏ cây xanh um như thường. Gió sương lạnh bắt đầu phủ tới trong đêm khuya. Hắn tìm một đám cỏ, dọn hết đám cỏ dại rồi đốt lên một đống lửa.

Cành cây chưa khô phát ra những tiếng nổ lách tách trong đống lửa. Lửa không chiếu được đến nơi sâu thẳm phát ra tiếng động kia. Hình như có con gì đó đang chạy trốn đi.

Đinh Hiểu thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm bên xe ngựa: “Cuối cùng cũng có cách rồi.”

Nói xong thì tiện tay cầm lấy một vật vừa tay, đi vào trong rừng cây cỏ rậm kia.

Xung quanh xe ngựa vãi đầy rượu, lại có cả đống lửa nên côn trùng rắn rết sẽ không đến gần. Ninh Phi nằm im trong xe, hai má hồng vào trông như người chết, không xoay người cũng không cựa được.

Trong đêm đông, đến tiếng ve cũng không nghe thấy, chỉ có tiếng xào xạc do gió thổi vào cành cây.

Một hồi lâu sau đó, từ trong đám cây cỏ tối đen phát ra tiếng kéo lê. Đinh Hiểu đi ra, ánh lửa chiếu lên gương mặt hắn, da trắng nhợt bị mấy lá cỏ tranh cao bằng người cứa vào, thành mấy đường mảnh, vết máu nhàn nhạt ngưng tụ cuối mấy đường nọ.

Một tay hắn cầm chặt thứ gì đó, lôi thẳng tới đống lửa.

Đó là một con hươu sao mới trưởng thành. Chắc sinh vào mùa xuân năm ngoái, vóc dáng vừa phát triển. Trên đầu bị cán muối sắc nhọn cắm phập vào, xem ra không sống nổi nữa. Đinh Hiểu quăng con vật mới săn được vào khe núi, rút ra cái liềm chuyên dùng hái thuốc, bắt đầu rửa sạch lột da nấu nướng.

Hươu sao ăn cỏ trên núi, trên người có thứ quý khó tìm, người ốm không nuốt được, chỉ có thể nấu qua lên ăn, thứ này* này giải độc bổ sung sức khỏe, hiệu quả không kém gì so với tổ yến. —— Chỉ là cái tên đã thấy ghê rồi. Chỉ ít Đinh Hiểu từng thấy mười người bệnh thì tới tám người nhất định nôn hết cả ra nếu biết đây là gì. (* Thứ được nhắc đến ở đây là số cỏ đang được tiêu hóa trong dạ dày con hươu)

Hắn móc dạ dày hươu ra, bên trong dạ dày vẫn còn một ít thứ đó, đổ vào nấu bằng chiếc nồi bắc bởi chạc ba chân. Không lâu sau, mùi tanh tuổi bay hết, chỉ còn lại một nồi cháo đặc trắng xen xanh.

Cái thứ này có tốt hơn nữa thì Đinh Hiểu cũng không ăn, cổ họng hắn ngứa, dễ nôn hơn người khác. Lúc làm dạ dày hắn đã liên tục buồn nôn rồi.

Đinh Hiểu đem thứ cháo trắng đó đổ vào bát, bưng lên xe ngựa. Thấy Ninh Phi vẫn đáng vẻ nửa sống nửa chết, hắn nghĩ: Vì cứu mạng người nên mới cho người ăn cái thứ này đây, đây là không tránh được, sau này đừng có mà oán ta!

Sau đó để Ninh Phi ngồi ngay ngắn trong lòng hắn, dùng thìa dứt cho nàng từng miếng một.

Khi Đinh Hiểu còn nhỏ từng ăn thứ này một lần, lúc vào miệng hơi đắng, sau đó mới thấy giòn ngọt dễ chịu. Ăn xong, mẹ nói với hắn đây là dịch dạ dày dê núi, khiến hắn nôn mấy ngày, ba tháng sau vẫn không cảm nhận được vị thịt.

Có người cực kì ham ăn, gọi nó là “canh bổ trăm loại cỏ”. Dù gì loại người này cũng ít, trong mười người chỉ có một hai người. Đinh Hiểu suy bụng ta ra bụng người, cho rằng Ninh Phi cũng vô cùng coi trọng nguồn gốc thực phẩm như hắn.

Ninh Phi cảm giác được lưỡi của nàng bị đè xuống, một chất lỏng âm ẩm trôi vào dạ dày theo thực quản. Hình như cơ thể cũng ấm lên được một ít. Thứ nọ hết rất nhanh, vật áp vào lưỡi nàng cũng bị lấy đi. Nàng vẫn còn muốn ăn nữa, sau đó lại được thêm một thìa.

Đinh Hiếu thấy Ninh Phi như vậy thì phở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng đã có thể ăn uống, chưa đến mức hết cách. Sau khi tâm trạng được thả lỏng thì hắn lại bắt đầu đánh giá đáng ăn của Ninh Phi. Nàng vẫn chưa tỉnh, vậy mà lại biết bản thân phải nuốt vào. Giống như chim non mới sinh, chưa mở mắt đã biết tranh lấy thức ăn từ miệng mẹ nó tìm về.

Dáng vẻ đòi ăn này thật là đáng yêu chết đi được.

Đút hết thìa này tới thìa khác, thỉnh thoảng hắn sẽ giúp Ninh Phi lau đi thức ăn dính ở bên miệng một cách cẩn thận, tâm tình cũng dần thoải mái hẳn. Cuối cùng hắn không cần phải đi cùng một người có thể chết bất kỳ lúc nào. Cảm giác lo lắng thật khó chịu.

Ninh Phi ăn được khá khá rồi, còn bụng Đinh Hiếu càng ngày càng đói. Thật ra hắn đã đói sẵn rồi, đánh xe chẳng phải việc nhẹ nhàng gì, huống hồ còn phải chăm sóc người bệnh nữa. Hắn đặt Ninh Phi nằm xuống, về bên khe núi tiếp tục xử lý cái đầu hươu sao. Mấy việc này hắn làm rất nhuần nhuyễn, trên sơn trại không ai sánh được với hắn về tay nghề nấu nướng để chế thuốc. Rất nhanh sau đó, lớp da hươu được lột sạch, hắn chuẩn bị mang về trại dùng sau. Còn lại một khung xương thịt đã được lấy hết nội tạng sạch sẽ ra, hắn nhét vào bạc hà, cỏ thơm cùng tía tô, rắc lên ít muối ăn và rượu, xiên cả con nướng trên đồng lửa.

Mấy phút sau, một hương thơm khiến người ta khó mà không thêm bốc lên. Đinh Hiếu đã đói cồn cào từ lâu, hắn dùng liềm khoét lấy một miếng thịt, nhét nhanh vào miệng. Vừa ăn vừa há miệng hớp thêm không khí vào, đúng là không chờ nổi nữa đành phải vừa ăn vừa làm nó nguội.

Sau khi cả con hươu bị hắn khoét một vòng thì mới coi như no nê, thật là ngon. Đinh Hiếu không thể không khâm phục tay nghề của hắn, vỗ bụng như còn muốn ăn thêm nữa.

Người khác ăn no thì không phải suy nghĩ gì nữa, còn hắn thì ăn thịt xong lại càng phiền não. Tay đang vỗ bụng không hiểu sao lại không vỗ được nữa, đặt luôn ở đó, đầu óc thì nghĩ loạn cả lên. Mấy chuyện xảy ra gần đây khiến hắn thấy khó mà nói thành lời.

Hắn quay đầu lại nhìn xe ngựa, bên trong cực kỳ yên tĩnh, người trong xe không có phát ra tiếng động gì.

Sao lại đem theo nàng cơ chứ, dù trên núi vô cùng thiếu nữ nhân, nhưng cũng không thể để nàng vào cái hang sói đó được... Làm sao đây, làm sao đây...

Hắn giật mình sợ hãi, đúng rồi, sao không nghĩ ra nhỉ —— Trên núi không thiếu thứ gì, ngoài nữ nhân.....

18. Q.2 - Chương 18: Hắc Kỳ Trại Trên Núi Nhạn Qua

Trên xe ngựa bỗng có tiếng động, Đinh Hiếu chắc chắn nghe thấy tên mình nên vội đứng dậy. Mở cửa xe ra, Ninh Phi đã mở to mắt. Đinh Hiếu tự nhủ “canh bỏ trăm loại cỏ” kia đúng là có hiệu quả thật. Ngày trước sư phụ từng bảo hắn, nếu người bệnh yếu đến mức không tiêu hóa được thì lấy hỗn hợp trong dạ dày của động vật ăn cỏ. Bọn chúng ăn trăm loại cỏ ở trên núi, lại qua quá trình cơ bóp tiêu hóa, lúc đó chỉ cần thêm một bước cuối nữa là lấy ra cho người bệnh ăn.

Ninh Phi nằm trong xe, tuy đã tỉnh rồi nhưng vẫn thấy cả người không còn sức lực, không nhúc nhích nổi. Nắng hơi tự trách chính mình, vì muốn đi càng xa càng tốt nên đi ngày đi đêm, đến giờ mới thành ra thế này.

Đinh Hiếu đưa tay sờ lên trán nàng, thấy sốt vẫn chưa giảm, may mà đang bắt đầu ra ít mồ hôi, hắn hỏi: “Trên người có chỗ nào khó chịu à?”

Ninh Phi nói yếu ớt: “Ta ngủ cả ngày rồi sao?”

“Ba ngày.”

“Thế nào...”

“Làm sao?”

“Người đỡ ta dậy với, ta muốn xuống xe.”

Đình Hiếu khó hiểu: “Xuống xe? Xuống làm gì?”

“... Ta muốn đi vệ sinh.”

Hai người cùng im lặng, nhìn nhau không nói năng gì. Đây là nhu cầu sinh lý dù xấu hổ nhưng không thể không đối mặt. Nàng cảm thấy phải giải quyết, nhưng không đủ sức. Còn về Đình Hiếu... đứng thẳng đờ không biết nên làm thế nào mới được.

Thật lâu sau, Ninh Phi nói: “Mau lên, phải giải hết ra.”

Đình Hiếu chưa từng thấy nữ nhân nào thẳng thắn như vậy, khó tránh hỏi nàng: “Chẳng lẽ người không biết thẹn chút nào sao?”

Ninh Phi xấu hổ đến bực mình, sa sầm mặt lườm hắn.

Đình Hiếu không dám nói nhiều nữa, lên xe, luồn hai tay xuống dưới lưng nàng bế lên.

Sau khi xuống xe hắn tìm một chỗ cỏ tranh mọc rậm rạp rồi để nàng xuống, ra đứng chờ bên ngoài.

Khi Ninh Phi đi ra thì sức lực trên người đã phục hồi được kha khá, không cần Đình Hiếu phải bế nhưng vẫn cần hắn dìu về. Lúc tới bên đồng lửa, nàng thấy con hươu đang được nướng béo ngậy, khen hắn: “Tay nghề của người thật là giỏi.”

Đình Hiếu thấy tinh thần nàng đã dần hồi phục, làm tâm trạng hắn cũng vui hơn nhiều, hắn đáp: “Nếu tay nghề ta kém thì làm sao vào Từ phủ làm đầu bếp được chứ.”

Khoảng thời gian này Ninh Phi ăn uống rất kém, đến đêm nay cháo trắng đã đánh thức dạ dày và ruột, khiến nàng có cảm giác thèm ăn. Nàng túm lấy tay áo Đình Hiếu rồi nói: “Ta muốn ăn một chút.”

Đình Hiếu ngần ngại, hắn từng nghe bằng hữu hắn nói rằng người bị bệnh nặng không được ăn một lúc nhiều thịt nhiều cá, mà chỉ được ăn cháo uống canh để dưỡng bệnh. Ninh Phi với dáng vẻ đã bước một chân vào quan tài thế này, sao dám để nàng ăn cả con hươu nướng được chứ. Trong lúc do dự, hắn đã nói với Ninh Phi sự lo lắng của mình.

Ninh Phi đáp: “Người thấy chân nào của ta bước vào quan tài hử? Quan tài đâu?”

Đình Hiếu ngẫm nghĩ, đúng là chưa thấy người sắp chết nào có tinh thần hăng hái như nàng. Mấy người bệnh tình nguy kịch đều ưu sầu lo lắng, mặt mày ủ ê cả ngày trời, giống Ninh Phi hăng hái thế này thường là kiểu người tốt thường đáng thương*. Hắn dìu nàng lên xe, lấy một tấm da thú và tấm nỉ trơn bên trong ra, lót thành đệm xong xuôi mới quay người định bế nàng xuống. Ai ngờ nàng đã dựa vào thành xe, cúi đầu nhắm mắt, đã ngủ mất rồi.

(*Đây đủ là “Người tốt thường chết sớm, kẻ khốn nạn lại hay sống dai”)

Đình Hiếu ngạc nhiên, sau đó phì cười. Tuy nhiên hắn vẫn ôm nàng xuống xe, để nàng ngồi dựa vào hắn bên đồng lửa. Vừa tụng kinh niệm Phật vừa giúp nàng thay quần áo đầm mồ hôi đi, mặc vào bộ quần áo khô và sạch.

Gió núi rét lạnh, đồng lửa vẫn khiến người ta ấm áp. Đình Hiếu ôm Ninh Phi vào lòng, trong bụng rất buồn bực. Thế này thì hắn thấy hết cả rồi, thay (quần áo) cũng thay rồi, sau này nếu nàng bắt hắn chịu trách nhiệm thì phải làm sao đây! Nghĩ đến mẹ già nhà hắn, cả ngày lẫn nhải phải giới thiệu cho hắn một nhà để kết hôn, may mà nữ nhân trên núi cực kỳ hiếm hoi, hết lần này tới lần khác đều thất bại. Giờ trở về bị mẹ biết có chuyện đáng xấu hổ thế này, chắc chắn hắn sẽ không trốn nổi.

Đinh Hiếu than to rằng hắn thật đáng thương, nghĩ đến tuổi hắn còn trẻ, tiêu mất hơn nửa năm trời để báo thù cho người thân, bây giờ là những tháng ngày tươi đẹp để ngao du trong nam ngoài bắc, hắn vẫn chưa kịp tự do, nhất thiết không thể lơ ngơ bị một nữ nhân trói lại được!

Đang lúc suy nghĩ rối loạn, chợt nghe thấy một tiếng động gần đó truyền tới. Đinh Hiếu lặng lẽ ôm chặt Ninh Phi, tay phải cầm chặt cái liềm hái thuốc. Tiếng động kia tới rất nhanh, chưa đến mấy giây đã cách hắn bốn năm trượng. Đinh Hiếu cảnh giác hẳn, một tay ôm chặt Ninh Phi, một tay phi cái liềm. Một tiếng keng lớn, lưỡi liềm va vào một vũ khí bằng kim loại.

Tay Đinh Hiếu có quần một dây xích bằng thép tinh luyện, không đợi kẻ đến có phản ứng gì thì hắn đã kéo lưỡi liềm về rồi tiếp tục phóng đi. Từ sau lùm cây liềm truyền tới một tiếng kêu thảm thiết của nam nhân: “Cái tên quái dị Đinh Hiếu kia!”

Sau đó có một nam nhân lão đảo chạy tới phạm vi đồng lửa chiếu sáng.

Đinh Hiếu nói: “Lần sau người mà còn không chào hỏi gì mà cứ xáp tới thì không còn là cái liềm này đón nữa đâu.”

Người đến sợ nhất là gặp cái mũi của hắn, vì vậy vội cười lấy lòng: “Chẳng phải là vì người thấy mùi thịt thơm từ xa nên ta mới đến sao, quên cả chào hỏi, Đinh đại ca chớ trách ta!” Vừa nói vừa ngằm xem xét Ninh Phi đang ở trong lòng Đinh Hiếu, cười hì hì nói tiếp: “Chúng ta cứ thắc mắc nửa năm nay sao chẳng thấy tung tích của Đinh đại ca, hóa ra là xuống núi đi cướp vợ về. Ha ha, thật đáng mừng, đáng mừng!”

Tên này là một trong tám quái y, thủ hạ của Tô Hy Tuần. Tên là Thạch Phổ, sở thích lớn nhất là ăn nên qua lại với Đinh Hiếu thân nhất.

Đinh Hiếu thở dài: “Người đừng có lắm lời nữa. Ta đi nửa năm không về, hiện giờ trong nhà thế nào?”

Thạch Phổ ngồi xuống rất tự nhiên. Xé lấy một miếng thịt đùi ăn ngấu nghiến. Vừa ăn vừa nói: “Còn làm sao được, mẹ huynh tức gần chết. Trờ về cứ đợi mà bị đánh vào mông đi! Nhưng xem ra huynh xuống núi là để tìm vợ thì có lẽ sẽ chuyển từ giận sang vui mừng.”

Con hươu đã chín từ bao giờ. Thạch Phổ giúp Đinh Hiếu một tay lấy nó xuống, lấy dao cắt ra từng miếng rồi ăn. Tía tô và các loại rau thơm nhét trong bụng hươu được hun nóng, mùi thơm bên trong tỏa ra ngoài, ám vào thịt. Thạch Phổ cảm động, hai mắt rưng rưng, vừa ăn vừa khen: “Đinh lão đại, chỉ có huynh là làm được thôi! Không biết tại sao huynh với đệ đệ của huynh lại là người một nhà được. Lúc huynh không ở nhà, thật... thật đúng là ác mộng...”

Đinh Hiếu cười nói: “Nó không thích nấu nướng, các người không nên ép. Còn nữa, tay nghề của Diệp đại ca cũng rất giỏi còn gì? Sao các người không nhờ huynh ấy?”

“Huynh không biết đâu, nửa năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, Diệp đại ca nhận được một bức thư, đi phương bắc rồi. Mấy ngày trước mới về sơn trại.”

“Đi phương bắc? Tới đâu?”

“Kinh thành Hoài Trung. Nhị trại chủ tức điên lên, phải hạ lệnh truy nã huynh ấy, sau đó tự mình đem theo mấy huynh đệ bọn ta tới kinh thành Hoài Trung áp giải người trở về.”

“...”

“Vị bên đó biết chuyện này cũng tức giận lắm, hạ chỉ gọi lão đại đi kinh thành Nhạc Thượng nhận tội, xem ra lần này huynh ấy không chết thì cũng mất ít da.”

“Không đến mức đó đi, ít nhất thì lão đại và vị bên đó cũng là...” Đinh Hiếu nói tới đây thì dừng lại, nhìn Ninh Phi đang ngủ say, cũng không nói tiếp nữa.

“Ừ, dùng tới đại hình thì chắc là không, nhưng xem ra lại phải chịu lỗi nhai bên tai. Tóm lại thì lão đại vào Sơn Nhạc rồi, còn Nhị trại chủ vẫn đang ở lại trại phòng thủ. Là cha mẹ huynh hộ tống đi nên huynh cứ thoải mái đi. Hai tháng tới sẽ không có ai cầm trượng đánh mông huynh đâu.”

Đinh Hiếu méo miệng cười: “Chỉ mong thế.”

Ninh Phi mở to mắt, bị ánh sáng mặt trời chiếu vào căn phòng làm chói mắt. Nàng giơ tay lên che ánh sáng chói đó đi, một lúc sau mới dần thích ứng được. Bỏ tay xuống, nhìn quanh thấy đây là một phòng nhỏ hẹp, chứa vừa một cái giường, một cái bàn và đôi ghế mà thôi. Gạch màu xám và mái nhà xám xịt lộp bộp bởi cỏ tranh. Qua cánh cửa sổ gỗ khép hờ có thể thấy những lá cỏ tranh rủ xuống, mưa rơi tí tách xuống theo nó.

Ai tỉnh lại sau khi mê man, thấy mình ở một nơi hoàn toàn xa lạ đều cảm thấy bất an. Ninh Phi cũng vậy. Nàng nằm trên giường, không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Nàng lấy sức gọi: “Đình Hiếu... Đình Hiếu?”

Không có ai trả lời.

Có tiếng chó sủa phía xa xa truyền lại, cũng có giọng đàn ông nói chuyện.

Mưa rào rích, trong không khí có sự mát mẻ do nước mưa rơi xuống cỏ tranh trên mái. Cảm giác này thật lạ, chính ra nên là hoàn cảnh xa lạ khiến người ta bất an, vậy mà nàng lại dần dần không thấy sợ hãi gì nữa.

Lần đầu tiên quá khứ của Giang Ngưng Phi rời xa nàng đến thế. Phụ nữ không nên sống quá dựa dẫm vào đàn ông. Giang Ngưng Phi từng là một người như vậy, là các quy định trong Hoài An quốc đã giới hạn lại ước mơ và hành vi của nàng ta. Nếu có thể sống một cuộc sống đơn giản, thì nàng cũng không cần mưu mô để đi đối phó với ai. Từ nay về sau cũng không gặp lại Từ Xán đâu nữa, không còn bị cuốn vào những chuyện xấu xa của Ngân Lâm.

Sau khi rời khỏi Từ phủ, cuộc sống đột nhiên mất phương hướng. Vì chạy trốn nên mới đi, còn về việc đi đến đâu thì hoàn toàn chưa có quyết định. Đất đai Hoài An quốc không có chỗ cho nàng sống, nàng từng nghĩ cứ vào thẳng rừng sâu tự lực cánh sinh cũng được. Nàng bằng lòng sống những ngày đơn độc, còn hơn phải mặc trang phục của thê tử bị bỏ rơi ở trong Tế Thiện đường cả quãng đời còn lại.

Nhưng như vậy không thực. Nàng là người thì nên sống cuộc sống của loài người. Rời xa họ thì có thể ít nguy hiểm, nhưng có lẽ chỉ sau đó mấy tháng nàng sẽ quên cả cách nói chuyện.

Không có ai tới làm phiền, dường như thời gian trôi đi rất chậm. Trong chăn vừa ẩm vừa lạnh, còn khó chịu hơn rất nhiều so với mùa đông hanh khô của phương bắc.

Ninh Phi thấy nếu cứ thế này thì đầu ngón chân bị đông lạnh mất, đành phải ngồi dậy xem có thể tìm thấy thứ gì như túi chườm hay lò sưởi tay không. Nàng đã yếu, đến nay cũng biết giữ gìn sức khỏe là rất quan trọng. Đứng dậy đúng là bất đắc dĩ mà thôi. Lúc gần ngồi dậy thì chợt xụi lơ, ngã ngửa về sau, nàng túm lấy cái màn làm nó giật giật.

Hoa mắt chóng mặt, trước mắt đều là màu đen.

Nàng giữ nguyên tư thế như vậy cho tới khi nhìn thấy rõ ràng trở lại, sức lực trên người đã mất hết.

Bỗng nhiên Đình Hiếu xông vào từ bên ngoài. Trên đầu hắn đội nón, mặc áo tơi, cả chiếc áo ướt sũng. Hắn nói to: “Sao ngươi lại tự đứng lên chứ!” Vừa nói vừa để hết những thứ hắn đang ôm lên bàn, treo áo tơi và nón vào góc phòng.

Chiếc áo của hắn bị ướt một ít, sợ hơi ẩm cao nên hắn đi thay áo dài vào.

“Ta chỉ đi ra ngoài một lát thôi. Không có chuyện gì thì ngươi đừng động đậy lung tung.”

Ninh Phi cam chịu nằm xuống như cũ, lúc này Đình Hiếu mới mang những thứ kia lại, vén chăn lên, đặt vào vào bên trong.

Ninh Phi ngạc nhiên hỏi hắn: “Đây là gì?”

“Thứ có lợi.”

Ninh Phi ôm mấy thứ nọ vào trong lòng, cảm giác trong tay là một bọc da lông trơn mịn, hơi ẩm áp không ngừng tỏa ra từ nó. Chẳng lâu sau cả chăn vừa khô vừa nóng.

Đinh Hiếu nói: “Đây là viên đá nhẵn mà bằng hữu ta nhặt bên bờ sông về. Đun nóng lên rồi dùng lá dong bọc ngoài mấy lớp, cuối cùng mới là lông thú. Thứ này còn ấm hơn lò sưởi tay. Sao, thoải mái hơn nhiều so với lò sưởi trong Từ phủ đúng không?”

Làm ra cái thứ này không biết tốn bao công sức. Trước tiên phải đun lên, lấy ra, bọc lại bằng lá dong rồi mới quần da thú bên ngoài để da thú không bị nóng quá hỏng mất. Ninh Phi cảm thấy áy náy, nàng không thân không quen với hắc vậy mà giờ đây phiền tới hắc quá nhiều.

Đinh Hiếu sờ sờ mũi, mắt nhìn ra ngoài, nói rằng: “Không có gì. Người cũng biết ta là đầu bếp, chắc người cũng đã từng ăn món ”cá đá” rồi. Đầu tiên bỏ cá và các nguyên liệu khác vào nồi, đổ nước sôi, sau đó đặt viên đá đã đun nóng vào, như thêm nhiệt. Cá nấu xong vừa mềm vừa ngon miệng. Vậy nên mấy việc như nung đá ta làm quen tay rồi.”

Ninh Phi nghe hắc nói vậy, nhớ lại đúng là có món đó thật. Khi đó tâm trạng nàng nặng nề, bận đối phó với Từ Xán và Ngân Lâm, đến bữa a hoàn như Thu Ngưng còn dám giở trò xấu trước mặt nàng, cuộc sống nhạt nhẽo vô vị, cả ngày phí thời gian, phí mạng sống vào bẽ lũ xu nịnh. Đối với món “cá đá” kia tuy là nhớ đã từng ăn nhưng quên cả vị rồi.

Đinh Hiếu thấy nàng như mất hồn ở đâu, có chút ngượng ngùng, cũng có chút đắc chí. Hắc vui vẻ nói với Ninh Phi: “Cá trên núi còn ngon hơn hải sản trong kinh thành Hoài Trung nhiều. Nước sôi ở ngọn núi này trong vắt, cá không lớn lắm. Chúng ta xuống dưới núi bắt cá rồi mang về thả vào suối mười ngày nửa tháng thì thịt sẽ trắng mịn như tuyết. Đợi khi người thèm ăn lại, ta sẽ nấu cho người.”

Thấy Ninh Phi nhìn hắc như muốn nói gì thì vội lên tiếng: “Đừng nói nữa, ngủ đi đã. Người yên tâm, bằng hữu của ta y thuật rất giỏi, không lâu sau người sẽ khỏe ngay.”

Ninh Phi đành gật đầu. Có người ngồi cạnh nhìn nàng dần ngủ là một chuyện đầy áp lực. Nhưng thái độ của Đinh Hiếu quá tốt, làm nàng chẳng thể có nghi ngờ gì.

Đối với người tên Đinh Hiếu này nàng cảm thấy rất khó hiểu. Gần một tháng nay, quãng thời gian chỉ có hai người khá dài. Hắc quen gọi trực tiếp tên nàng là Ninh Phi, hoặc Ninh cô nương, tất nhiên nàng cũng được biết nguyên nhân hắc lên vào Từ phủ.

Điều kì lạ ở đây là, một mình hắc chịu bao khó khăn gian khổ mới vào được Từ phủ, kết quả thì lại không hạ độc chết công chúa, mà chỉ hại nàng ta không còn con.

Khi Ninh Phi hỏi về chuyện này, Đinh Hiếu trả lời: “Cha mẹ ruột của ta đã mất, người thân máu mủ duy nhất còn mỗi một muội muội. Tuy ta và muội ấy xa cách, nhưng dù gì vẫn là người thân. Công chúa hại ta mất một người thân, ta cũng phải hại nàng ta mất một người.”

Đúng là... Đúng là một người kỳ quặc... Nghe thì có vẻ hắc không để ý lắm tới muội muội đã xa nhà từ bé của hắc, nhưng thật ra lại rất quan tâm tới người thân đó của mình.

Đinh Hiếu ở trong một gian phòng khác.

Lúc chạng vạng có một người tới, là phụ nữ.

Tiếng chào hỏi ngoài cửa vọng vào làm Ninh Phi tỉnh giấc. Vì ở trên núi nên đây ánh sáng mặt trời. Sau khi cửa được mở ra, một phụ nữ có tuổi mặc áo xanh lam đi vào.

Đinh Hiếu đi theo sau, nói với vị có tuổi kia: “Thạch Phổ ra ngoài vẫn chưa về, phải phiền tới tỷ xem giúp rồi.”

Người này gật đầu: “Có nữ nhân lên núi thì nên báo với ta đầu tiên. Bọn người một đám nam nhân cao lớn thì chăm sóc được không, có là hoa tươi cũng bị dầy xéo thành liễu tàn mà thôi.”

Ninh Phi nghe xong thì ra đầy mồ hôi. Còn về Đinh Hiếu thì ngẩng đầu nhìn trời, không nói được gì rồi dựa tường đi ra...

Người nọ ngồi trước giường, tự giới thiệu: “Chuyện của muội ta đã nghe Đinh Hiếu kể rồi. Ta họ Hứa, tên Mẫn. Muội gọi là Hứa tỷ hay A Mẫn đều được.”

Ninh Phi đáp: “Đã phiền đến mọi người rồi.”

Hứa Mẫn nghe nàng nói vậy thì cười một cách khó hiểu: “Không phiền, chẳng phiền chút nào. Muội không biết chứ, ta nghe nói có một nữ nhân lên núi đã vui đến thế nào đâu. Không chỉ mình ta, những người khác cũng bắt đầu nhăm nhe. Lần này Tiểu Đình bị người ta tới gây chuyện mới là thật.”

“...” Ninh Phi không hiểu đầu đuôi. Là dân trên núi hiểu khách hay là quá hiểu chiến? Vì sao nàng lên núi thì lại vui mừng đến vậy? Vì sao những người khác sẽ xắn tay áo lên gây hấn với Đình Hiếu?

“Hiện giờ muội không hiểu đâu, sau này sẽ hiểu ý ta là gì.”

Hứa Mẫn cầm lấy cổ tay Ninh Phi ở trong chăn, ngón tay Hứa Mẫn ấm nóng làm Ninh Phi cảm thấy rất thoải mái, không như cái cơ thể này, cứ đến mùa đông là lạnh căm không ra làm sao.

Một lát sau, Hứa Mẫn thở dài nói: “Đều là nữ nhân, có chuyện này ta phải nói thẳng uội.” Hứa Mẫn đặt tay Ninh Phi xuống, đắp lại chăn gọn gàng, rồi quan sát sắc mặt nàng tỉ mỉ như đang xem xét lại kết quả chẩn đoán của mình: “Ban đầu là mất sức sau khi sinh, sau đó lại bị thương mất máu, cuối cùng là lặn lội đường xá xa xôi, người có khỏe đến đâu cũng ngã bệnh thôi. Ta sẽ cố hết sức, hy vọng không để lại di chứng gì mới được.”

Ninh Phi cười: “Ý tỷ là di chứng không thể mang thai? Trước đây đã có người chẩn đoán vậy.”

“Sao ta có cảm giác muội không để ý chuyện này? Đây không phải chuyện nhỏ đâu.”

Ninh Phi nghi hoặc: “Đình Hiếu chưa nói với tỷ?”

“Nói gì?”

“Muội là...” Ninh Phi ngừng một lát, Hứa Mẫn có vẻ rất thành thật, bất kì ai cũng sẽ thấy đáng tin, vì vậy suýt nữa nàng đã nói ra lai lịch của mình. Bỏ phủ Từ Xán không phải chuyện tốt đẹp gì, để người ngoài biết có thể sinh họa. Nàng nghĩ có lẽ Đình Hiếu đã nói rồi, trong lòng bất an không yên.

Cuối cùng nói qua loa: “Muội là thê tử bị đuổi, sao có thể cưới người khác được nữa, muốn có con cũng chẳng được.”

Hứa Mẫn khinh thường: “Đình Hiếu đã nói hết với ta rồi, nếu không thì ai để muội lên núi dễ dàng như vậy. Ở trên núi, chẳng ai quan tâm muội bị đuổi. Không phải là Từ Xán đuổi muội ra khỏi phủ à, từ xưa ta đã thấy hần là một tên ngu ngốc rồi, giờ xem ra, đúng thật là ngu!”

Ninh Phi thấy kỳ lạ, nàng hỏi: “Lẽ nào nơi này đã ngoài đất của Hoài An quốc?”

Hứa Mẫn vỗ trán, lắc đầu liên tục: “Đình Hiếu làm việc chẳng ra làm sao, còn chưa nói với muội đây là đâu!”

“Là đâu?”

“Đây là biên giới giữa Sơn Nhạc và Hoài An. Núi này tên là núi Nhạn Qua. Nơi muội ở bây giờ được Hoài An quốc gọi là Hắc Kỳ trại, còn Sơn Nhạc gọi là Bạch Mao trại.”

19. Q.2 - Chương 19: Đàn Ông Tắm Rửa Nhan Nhãn Trên Núi

Không có danh phận gì, Ninh Phi cứ ở lại nhà Đình Hiếu như vậy. Cha mẹ hần đều đã đi xa, nghe nói là đi cùng Đại đương gia, hai tháng nữa mới về. Đình Hiếu vẫn còn một đệ đệ, đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi.

Lúc đầu Ninh Phi cảm thấy rất xấu hổ, nàng luôn chuẩn bị tâm lý đối mặt với những câu chất vấn của đệ đệ hần, ví dụ như “Nữ nhân này từ đâu tới?”, “Tự xưng tự lành ở nhà chúng ta làm gì?” Cũng trách số nàng đáng thương, kiếp trước hay kiếp này cũng vậy, gặp kẻ không phải người nhiều không đếm xuể, không cần dùng toa xe lửa, ít nhất cũng phải dùng container mà chứa. Vì bảo đảm sự an toàn của chính mình nên phải cẩn thận bước từng bước. Chẳng có bữa ăn nào là miễn phí, tất cả đều tuân theo quy luật trao đổi

đồng giá. Vậy nên khi thấy Đinh Hiếu cho nàng ở lại nhà mà chẳng được lợi lộc gì khiến nàng chẳng biết phải làm sao.

Hắc Kỳ trại, trong Hoài An quốc nó là nơi đáng sợ khiến người ta tái mặt, vậy mà nàng lên thẳng sơn trại, còn cảm thấy cuộc sống nơi này yên tĩnh nhàn nhã vô cùng. Không có sự ghen ghét đố kỵ giữa phụ nữ với nhau, không có bè lũ tiểu nhân xu nịnh.

Ninh Phi ăn ngủ ngoài trời qua giao thừa và cả tết. Trên đường rừng núi hoang sơ không biết thời gian, cho tới lúc tới một thành trì, nhìn thấy chậu than và tro tàn của ống tre ống trúc đầy rẫy mới biết năm mới đã qua từ lâu rồi. Ninh Phi chưa từng ăn tết ở đây, trong trí nhớ, mỗi năm Giang Ngưng Phi đều nghe hai vị có tuổi kia sai bảo, nàng đi bẻ những cây trúc trong viện, chặt thành những đoạn khoảng một thước. Vào đêm giao thừa để cả bó trúc vào bên trong chậu than, nó cháy phát ra những tiếng đom đóp nghe rất náo nhiệt. Nhà nhà Giang Nam đều đốt trúc, là tập tục xưa cái xui đón may mắn. Sau này vào kinh thành Hoài Trung, vẫn phải đốt những đoạn trúc, nhưng đó là việc của những a hoàn người hầu, năm đầu tiên Giang Ngưng Phi không biết quy định nên muốn đi giúp, thế là bị đánh giá là không biết trên dưới.

Núi Nhạn Qua, Hắc Kỳ trại, cách Giang Nam và kinh thành Hoài Trung không biết là mấy trăm mấy nghìn dặm. Nơi đây đón giao thừa như thế nào. Đến giờ, Ninh Phi vẫn chưa hiểu tin đồn đại trong dân gian là người người trên Hắc Kỳ trại đều ăn lông ở lỗ nghĩa là gì.

Mấy ngày sau, cuối cùng nàng cũng đã có thể xuống giường đi lại. Đinh Hiếu vẫn bị ấn tượng bởi dáng vẻ chết bất kỳ lúc nào của Ninh Phi mấy ngày trước, hẳn dặn nàng phải nằm trên giường nghỉ ngơi. Cái giọng này dù là Ninh Phi hay Hứa Mẫn đều dè bủ coi thường. Quan điểm ở kiếp trước của nàng là “Cuộc sống gắn liền với hoạt động”, Hứa Mẫn cũng nói cả ngày ở trên giường thì không phải cách.

Mùa đông trên núi mưa nhiều, gần như cách mấy ngày đều mưa một lần, hôm nay mưa như trút nước. Gió núi thổi vang vù vù, những hạt mưa to bị hất từ ngoài vào. Mưa càng ngày càng lớn, cuối cùng mái cỏ tranh đã không chịu được, trong phòng có mấy chỗ cỏ tranh bị ngấm ướt, chỗ bị ngấm ngày càng rộng, sau đó trong phòng bắt đầu có mưa nhỏ.

Mới sáng sớm Đinh Hiếu đã đi hái thuốc. Tháng giêng sắp qua từ lúc nào, đây là lúc để hái mầm thuốc đầu xuân. Không biết hẳn ở bên ngoài có bị ướt như chuột lột không. Ninh Phi mặc vào quần áo mùa đông ở đầu giường, ra khỏi chăn. Nàng lấy hết các loại chậu, thùng ở dưới gầm giường ra đặt thẳng những chỗ bị dột xuống, hứng lấy từng giọt nước mưa tí tách. Hai cái chậu và hai cái thùng chẳng bao lâu sẽ không đủ. Mấy ngày trước, lúc Ninh Phi phát hiện dưới gầm giường có đủ loại chậu, thùng còn không biết là để làm gì, bây giờ mới được trải nghiệm, thế nào Đinh Hiếu khinh thường câu hỏi này của nàng, có lẽ là vì nghĩ nàng như một đại tiểu thư không biết cuộc sống người dân khó khăn. Thật ra cứ nói thẳng ra chẳng phải là xong sao.

Nơi này không sánh được với Từ phủ, trong phòng rất đơn sơ, mặt đất đều là đất bùn nén lại. Khi quét nhà thường quét ra cả đồng bụi, mưa ướt mặt đất sẽ thành bùn cả.

Ninh Phi đứng chống nạnh giữa phòng, nhìn thứ duy nhất không bị mưa ướt một cách thần phục — Cái giường. Đỉnh khung giường được bịt kín, nước mưa rơi xuống không thể làm chán đệm bên dưới bị ướt. Trí tuệ của nhân dân lao động đúng là vô tận.

Nàng thở dài một hơi, lại phải đến tủ bát tìm chum vại và bát tô, khó khăn lắm mới hứng hết được những chỗ bị dột để tránh cho gian phòng biến thành thảm cảnh như đầm lầy bùn đất. Nàng ngã ngồi ra cái ghế, đấm bóp chân đã mỏi nhừ. Đúng là mấy ngày nằm im trên giường, cả người cũng biến thành liệt một nửa, mới đi lại một chút mà đã mệt rồi.

Ngoài cửa phòng bỗng có tiếng đàn ông hát hò, không biết là hát gì, loại tiếng địa phương này nàng chưa từng nghe.

Mới đầu chỉ có một người hát ở nơi rất xa, xuyên qua tiếng mưa, thuận theo tiếng gió truyền tới đây. Sau đó liền có người hát đối, tiếp đó là cả trăm người ở gần ở xa đều hát lên. Giống như sói tru vậy, con sói đầu đàn tru lên rồi cả đàn sói cùng góp giọng.

Ninh Phi đứng dậy, lấy cái áo to của Đinh Hiếu trên tường, đội cái nón hắt để lại ở nhà, lại tìm một cái ô, sau đó mở cửa đi ra.

Mưa rơi vào trên ô, phát ra tiếng lộp bộp. Ninh Phi đi xa hơn một chút, cổng đang đóng, thực ra cũng chẳng khóa lại được. Nghe nói lúc phòng mới xây thì cũng có chốt cài cửa và có khóa, nhưng sau một khoảng thời gian dài không dùng đến, giờ chẳng biết nó mất đâu mất rồi. Thật ra lúc có chuyện bí mật không thể để người ngoài thấy thì mới dùng đến đôi đũa coi như là then cài cửa.

Mưa rất to, trời đất bị bao phủ bởi một màu trắng xóa. Trước mặt là màu xám trắng, mưa nổi liền trời và đất, nhìn xa xa không thấy chân trời.

Trong cơn mưa to thế này, tiếng hát của đàn ông lại vẫn rõ ràng vang vọng đến thế. Thi thoảng có tiếng la hét gào khóc, như đang khóc om sòm.

Ninh Phi trợn mắt, ngăn người đứng đó...

Trong màn mưa, trong khoảng cách gần xa không rõ có bao nhiêu đàn ông. Ninh Phi dụi dụi mắt, không tin lắm vào những gì nàng thấy — Là thật! Là cảnh cả cộng đồng tắm rửa đồ sộ nhất từ trước đến nay!

Là khoảng không mênh mông có phong cảnh thủy mặc, mưa mấy ngày, đúng là một hát trăm đối, câu hát dân gian hào hùng... Nhưng không thể không nói, đàn ông là đàn ông...

Khắp cả núi, hàng trăm ngàn đàn ông đều cởi hết áo, tắm rửa trong mưa. Nơi Ninh Phi đứng là chỗ gần ngay đỉnh núi, hơi cúi đầu thì sẽ nhìn thấy người ta đang tắm tầng tầng lớp lớp. Người ngồi người đứng, ba đến năm người tụm một chỗ, có người ngồi lên hòn đá ven đường, dùng đá mài chà bàn chân, có người nằm dài trên thêm đá để mặc bằng hữu hấn dùng giẻ ra sức kỳ cọ trên lưng. Có lẽ vì lạnh quá phát điên nên một số người hét to, bên núi đối diện cũng gào hát những câu không rõ ràng, núi bên này tiếp tục đáp lại không kém.

Ninh Phi vỗ trán: Đây là chuyện gì không biết!

Người là động vật có tính xã hội, điều này không thể nghi ngờ. Vấn đề là, nàng nghĩ, cách thức xã giao của động vật có tính xã hội cũng có nhiều khác biệt. Thời trung cổ, các tầng lớp quý tộc của những nước phương tây thích tổ chức buổi dạ hội để tăng thêm cảm tình. Thời Đường, Tống của Trung Quốc, quan lại và phú gia đều đam mê dạ yến, chơi xuân, khách quý tới chật nhà. Bây giờ, cảnh tượng này nhất định là cách thức giao lưu càng cổ xưa, càng nguyên thủy hơn nữa — đó là tắm rửa! Theo nàng biết, thời La Mã cổ và thời kỳ đế quốc La Mã, đàn ông thích bồi dưỡng tình cảm trong hồ nước nóng hoặc trong nhà tắm. Đến thời hiện đại, ở Thổ Nhĩ Kỳ, đàn ông vẫn giữ lại truyền thống này.

Một tên đang hưng phấn dạt dào chạy tới, lúc chạy qua Ninh Phi thì vỗ bộp một cái lên đầu nàng, cười lớn: “Người anh em, sao không cởi quần áo ra? Thoải mái, sảng khoái cùng các huynh đệ!” Không đợi nàng đáp, người nọ đã nhảy một đường theo núi xuống như khỉ.

Ninh Phi nhìn biến người, thở dài.

Hóa ra tắm chung là cách giao lưu quần thể rất đặc biệt và hiệu quả của sinh vật giống đực!

Khắp núi chột tung hô ầm trời, tiếng hô hào nổi lên tứ phía. Ninh Phi giật mình, nhìn quanh khắp nơi, không biết có chuyện gì. Nàng xoay người ngẩng đầu lên, có một nam nhân mặc áo dài đen nhánh đang đi từ trên núi xuống.

Đường núi rất dốc, mưa bụi mờ mắt, người áo đen kia ướt sũng mưa, quần áo rũ cả xuống. Có lúc bị gió mạnh thổi thốc từ dưới lên, vạt áo ướt bay lên phần phật.

Từ trước tới nay đây là lần đầu tiên nàng thấy một người như vậy, cứ ngẩng mặt lên nhìn mãi.

Tô Hy Tuần bị hấp dẫn bởi cảnh mưa nên mới ra ngoài đi dạo. Lúc đầu hấn có cầm một cái ô, nhưng mưa quá to, chẳng lâu sau thì quần áo cũng ướt nhẹp cả. Cúi đầu nhìn chung quanh, khắp nơi đều là huynh đệ hảo hán của sơn trại, làm hấn càng háng hái, vút cái ô sang một bên, mặc kệ mưa quất vào mặt, ung dung bước xuống núi.

Có người phát hiện ra hấn ở trên đỉnh, bỗng nhiên hoan hô, hấn dừng bước trên đá núi, nghe đỉnh ngọn núi bên kia có huynh đệ vận khí đan điền rồi hô lớn: “Nhị đương gia cũng đến tắm với chúng ta sao?”

Lần này càng có nhiều tiếng hô theo hơn, cả núi xa gần, các huynh đệ cùng hô: “Nhị đương gia đến đây cùng tắm, cùng tắm đi!”

Chẳng bao lâu sau lại biến thành: “Nhị đương gia, cởi đi! Cởi đi!”

“Cởi quần áo ra kỳ sạch ghét, kỳ sạch ghét rồi đi lấy vợ!”

Tô Hy Tuần cười mím, hơi giơ tay lên, nắm lấy vạt áo. Cùng với động tác của hắn, tiếng hô hào cũng vang lên theo nhịp, không khí ngày càng sôi nổi. Nhưng một giây trước khi cởi áo, hắn dừng tay. Ngay lập tức có tiếng thở dài thất vọng khắp núi.

Mấy người con trai gần nhất nói to: “Khó lắm mới có một trận mưa lớn, Nhị đương gia lại không tắm chung với chúng ta sao?”

Tô Hy Tuần đáp: “Không có hứng.”

“Vậy huynh đi ra làm gì?”

“Ta? Tất nhiên là cho chim bay lượn.”

Mọi người chung quanh đều là người thân thiết với hắn, biết hắn có nuôi mấy con chim cắt lớn và cú tuyết. Cứ cách mấy ngày là lại ra ngoài luyện tập. Nhưng dù vậy vẫn không ai tin, mọi người tiếp tục ồn ã.

Hoàn toàn không phải là Tô Hy Tuần không có uy trong mắt bọn họ, mà là quá có uy. Vì vậy chỉ có những lần như tắm chung thì mới có thể đùa cợt với hắn. Thử nghĩ mà xem, lúc tắm chung khi mưa to, ai ai cũng cởi hết quần áo, thành thật đối mặt với nhau, hở ngực phô bắp, ai còn để ý người là chủ. Cũng khó trách văn minh thời xưa ở phương tây thích giao lưu trong nhà tắm, đó là vì nhà tắm là nơi không phân biệt giai cấp giàu nghèo.

Đỉnh Hiếu ướt như chuột lột, hắn đi từ sau núi ra. Một tay hắn cầm cái gùi đựng thuốc, một tay không ngừng lau nước mưa phả vào mắt mũi. Trận mưa này khiến hắn đang hái thuốc cũng phải bỏ giữa chừng, người thì bị ướt sũng rét run lập cập, may mà trên trại có thói quen bôi lợi gội đầu mùa đông nên đỡ, nhưng gió núi cứ thốc vào người cực kỳ khó chịu.

Trên đường liền nghe thấy có người đi ra hứng mưa tắm rửa. Một lũ đàn ông hoang dã này, ngày thường cũng tắm rửa bên khe suối, nhưng vẫn thấy không thích. Dù gì nước suối cũng có hạn, nguồn nước quý giá, mà lại còn bị Hứa Mẫn quản lý nữa, nên không thể tự tiện hoang phí được.

Thật ra trên núi Nhạn Qua có rất nhiều suối, những lớp đất trên núi rất dày, lại phì nhiêu. Bên trong lòng núi đều là đá, hình thành nên rất nhiều kênh và nguồn nước bên dưới. Từng dãy núi liên kết với nhau. Vì cây cối rậm rạp, bộ rễ khổng lồ tích trữ được nhiều nước, thế là một năm bốn mùa đều có nước chảy. Trước đây, Hoài An quốc đã nhiều lần “hủy diệt”, tướng lĩnh mang binh tới định ngăn dòng nước rồi vây trại đến chết, nhưng tìm tới tìm lui cũng không thấy nguồn nước đâu, cuối cùng chẳng được việc gì.

Đỉnh Hiếu lách qua vách núi dựng đứng, cuối cùng đã thấy được người ta rồi. Tầng tầng lớp lớp đều là người. Cảnh tượng này không biết hắn đã thấy bao lần, nhìn đến quen rồi. Sau đó nghe thấy có người hét “Nhị đương gia đến rồi”, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh của ngọn núi cao nhất, ở nơi rất xa, Tô Hy Tuần áo quần đen nhánh đang đi xuống.

Sau đó là những tiếng hô lớn “Nhị đương gia, cởi đi, cởi đi!”, Đỉnh Hiếu không còn gì để nói. Người trên trại đúng là bản chất háo sắc, không quá ba câu liền lộ ra ngay.

Đột nhiên hắn nhớ đến trong nhà hắn có một nữ nhân đang nằm đó!

Núi Nhạn Qua không phải miếu của hòa thượng, vẫn có vài nữ nhân. Ví dụ như mỗi đỉnh núi đều có chủ núi và sĩ quan (người đứng đầu binh lính), kỳ hạn đóng quân trên ba năm, có thể mang cả người nhà lên theo. Nhưng những nữ nhân này đều đã được nói qua từ trước khi lên núi, rằng trên núi có tập tục thể nọ, cấm kỵ thế kia. Thấy cảnh tượng này thì bọn họ sẽ không hốt hoảng, lúng túng.

Ninh Phi thì khác, nàng không phải nữ nhân của Sơn Nhạc quốc, mà là Hoài An quốc. Nghe nói nữ nhân bên đó ai ai cũng dịu dàng hiền thực như thỏ trắng vậy. Từ bé đã học tam tòng tứ đức, lớn lên nguyện giúp

chồng dạy con. Nếu nhìn thấy một đám đàn ông tắm tấp, không biết sẽ bị dọa khiếp đến mức run lấy bầy hay không.

Nghĩ vậy nên Đinh Hiệu vội vội vàng vàng đeo cái gùi thuốc lên lưng, phất vạt áo, đi nhanh lên núi. Trên đường đi thấy không khí tắm tấp đã đạt tới một cảnh giới mới. Có mấy người còn cởi cả quần, so to nhỏ với nhau.

Một người nói: “Ta phát hiện ra của huynh sao càng ngày càng nhỏ đi thế? Không phải bị liệt chứ?”

Một tên khác dùng tay búng vào chỗ đó của người kia làm hắn đau tới mức kêu to, lúc này mới cọt nhả: “Huynh nói là ai bị liệt vậy.”

Người bị đau nọ đau quá, tức giận dùng đũa mà chửi: “Nhìn đi! Bị người làm bị sưng lên rồi!”

Mấy tên bên cạnh cười to ha ha: “Trước đây từng nghe câu ”mặt sưng giả làm người béo“, hóa ra chỗ này cũng có thể sử dụng đấy.”

Đinh Hiệu bỗng dưng bực mình, quát lớn: “Mấy tên đòi bại bọn người đang làm cái trò gì hả!”

Mấy người nọ nhìn thấy hắn, vừa hô vừa cười to rồi cởi quần áo của hắn: “Hôm nay nữ nhân trên núi chúng ta đều không có ở đây. Sĩ quan Vương nói Hứa tử đi Sơn Nhạc đặt mua dầu muối rồi, mấy nữ nhân trên núi ta cũng đi theo tỷ ấy, hôm qua mới xuống núi.”

Một tên trong số đó nói: “Nữ nhân đỉnh núi bên cạnh không đi nên chúng ta mới mặc quần, tắm rửa chẳng thoải mái gì cả.” Nói xong thì gào to đầy khiêu khích sang phía đối diện: “Này —— em gái bên kia ơi nhìn sang đây đi —— ”

Đinh Hiệu sốt ruột, lấy tay bịt lấy miệng hắn, không thể nào nói lại với đối phương người đông thế mạnh, hắn một cây làm chẳng nên non, cố gắng không để bọn họ lột hết quần áo là giỏi lắm rồi.

Người trước đó cười hê hê rất quái dị: “Huynh lo gì chứ, đỉnh núi đối diện cách xa chúng ta như thế, mưa thì to thế này, chẳng nhìn thấy rõ đâu.”

Lại một tên nữa cười nói: “Mà thấy rõ thì sao? Nhìn thấy được mà không sờ đến được, ấy nàng ta tức chết!” Đám đàn ông này đã ở một mình gần năm trời, bình thường nói vài chuyện thô bỉ ra cùng nhau giải quyết nhu cầu về vấn đề sinh lý cũng thường thấy, nhưng không phải họ cho rằng bị nữ nhân nhìn thấy hết cũng chẳng sao là thật.

Trong tình cảnh này mọi người chẳng còn kiêng kỵ gì cả, ngược lại người bị hại nhiều nhất chính là người tốt số nhất. Mấy tên không phân biệt lớn nhỏ cùng tụ tập một chỗ, Đinh Hiệu vừa cố gắng thoát khỏi đám dây dưa, vừa cố chạy lên núi. Hắn ở trên trại có số tốt đến mức người người oán thán, thế nên dọc đường đi không ngừng có người nhập vào hàng ngũ lôi kéo hắn. Nếu không phải hắn có chút võ công lột tay thì đã bị lột sạch không còn mảnh vải từ lâu.

Người đuổi theo vây hắn càng ngày càng nhiều, nhích từng bước lên. Phần đông họ vẫn còn coi trọng quy củ, vẫn đang mặc quần, nhưng có những tên rất trắng trợn. Trên núi không có con gái, bọn họ liền giống như hổ được thả rông.

Từ xa Đinh Hiệu nhìn thấy Tô Hy Tuần nhìn chăm chăm về hướng này như đang xem kịch hay, không thèm tới giúp một tay làm hắn tức đến mức mở miệng mắng quang quác: “Mấy tên chẳng biết phải trái kia! Cứ đợi ta cầm cái muôi, không ông các người nở hoa thì ta không phải họ Đinh! Tô Hy Tuần... Huynh còn có lương tâm không! Khốn khiếp! Bỏ quần áo ta ta! Vương Đại Hải người nhớ lấy, ta sẽ bỏ thuốc vào thức ăn của ngươi! Tên Trương Thiên Thu kia, ta cho ngươi bị tiêu chảy đến chết! Ta cho tất cả bọn ngươi uống thuốc ngứa hết! Bỏ ta ra! Bỏ ta ra!”

Bỗng nhiên nghe tiếng người gần đó dường như đang ngăn người nói: “Chuyện gì thế này!”

Chỉ có một hai người quay đầu nhìn lại, là một người tay cầm ô, đội nón, mặc áo tơi.

Bọn chúng lại hưng phấn dào dạt trở lại, mấy chục tên vây lấy Đinh Hiệu, còn vô số tên bị chặn ở ngoài không góp vui được, đang lúc thấy chẳng thoải mái gì, chợt gào lên: “Vẫn còn một người chưa cởi!”, tiến lên bao vây.

Không phải Ninh Phi muốn đi xem náo nhiệt, mà là Đinh Hiếu chạy cả đường tới, những người theo hần cũng đến trước mặt nàng từ lúc nào. Nàng mặc quần áo mùa đông, cả áo tơ nữa, rất nặng, hoàn toàn không đỡ được với tốc độ của đám đàn ông phanh ngực phô bắp này.

Đinh Hiếu nghe thấy giọng nàng, biết ngay là không hay rồi, liền hét lớn: “Chạy mau! Chạy mau lên!” Nhưng đã không kịp nữa, trong nháy mắt nàng đã bị mấy tên không có ý định tốt đẹp gì vây lấy. Đinh Hiếu lo quá lại nghĩ ra cách, tiếp tục hét to: “Đó là nữ nhân!”

Mấy tên vây quanh Ninh Phi đứng yên tại chỗ, nhìn quanh quất, không hiểu nữ nhân ở đâu ra.

Đinh Hiếu lại nói: “Ninh Phi, bỏ nón ra!”

Không đợi Ninh Phi tự làm thì đã có nhiều huynh đệ góp tay bỏ nón lá xuống, lập tức nhìn thấy mặt Ninh Phi đang như thế này nhìn mọi người!

Mặt to bằng bàn tay, da trắng mịn màng, con ngươi đen nhánh đang nhìn thẳng vào đám người.

Ninh Phi ngẩn người. Mấy người ở gần cũng mở to mắt, miệng há hốc. Vài trăm tên xung quanh không tham gia vào cuộc chiến xấu xa thô tục nọ đang kỳ cợt tẩm tấp đồng thời theo dõi cuộc chiến từ xa cũng chờ lẫn cả người.

Bọn họ vừa xoa xoa đám ghét trước ngực vừa chậm chạp nghĩ: “Nha đầu kia là ai vậy. Lớn lên xinh đẹp ghê ha...”

Bất ngờ, có một người kêu lên thảm thiết:

“CÓ —— NỮ —— NHÂN —— !”

20. Q.2 - Chương 20: Oan Gia Ngõ Hẹp Lại Tương Phùng

Trên núi, đàn ông chiếm đa số, nhưng thi thoảng vẫn sẽ gặp cả phụ nữ. Mấy người phụ nữ này từng trải thì không nói làm gì, nhưng hai vị quản lý kia còn suy nghĩ chu đáo cho bọn họ, thế là hình thành nên luật bất thành văn rằng khi tắm rửa nơi công cộng phải mặc quần.

Mấy năm nay không xảy ra chuyện gì nên có người cố ý không biết đến cái luật bất thành văn nọ. Mà cũng đúng, nữ nhân trên núi ít ỏi, hơn nữa còn hay có công việc phải xuống núi. Khi không có nữ nhân ở đây, đám đàn ông liền thành vua của quả núi, muốn làm gì thì làm, rất giống câu “Núi không hổ thì khỉ xưng vương”.

Ai dè hôm nay lại có Ninh Phi ở đây, vậy nên mới có vài “Đại vương khỉ” bị nhìn thấy hết. Mấy tên mặc quần quy củ theo luật thì còn không xấu hổ lắm, tuy nhiên động tác kỳ ghét đã chậm hơn và nhã nhặn hơn rất nhiều. Còn về những tên trắng trợn nọ, cố tình đuổi theo Đinh Hiếu bắt hần cởi quần áo nên chạy lên cả nửa ngọn núi, cái quần cởi ra không biết đã quăng ở chỗ nào rồi. May mà trên núi có cây dong, vôi vàng giật cái lá như sắp mất mạng đến nơi, che ngay vào chỗ quan trọng. Hai đùi khép chặt lại rồi đi lùi, trốn vào đám cây cỏ rậm rạp.

Về mặt Ninh Phi đóng băng, trong đầu có đủ loại ý nghĩ lướt qua. Nàng nghĩ mãi không ra nên kêu lên sợ hãi hay giả vờ không nhìn thấy gì trong tình huống này. Cuối cùng nàng không còn lời nào để nói, thấy Đinh Hiếu bị mấy nam nhân đè xuống đồng cỏ, giãy dụa đáng thương. Mấy người này đều là người luyện võ, trên người cơ bắp cực kỳ rắn chắc, nhất thời Đinh Hiếu bị lật ngửa như con rùa, dù hần có hươ cả bốn chân tay cũng chẳng thể nào giãy ra được.

Ninh Phi sa sầm mặt, nhìn chằm chằm mấy nam nhân kia khiến bọn họ ngượng ngùng, nàng nói: “Hần đã bảo không muốn rồi, các người cứ ép hần làm gì, còn không thả hần ra.”

Mấy người đàn ông cười cười đứng lên, Đinh Hiếu chột vật dậy, còn cảm hận nói: “Các người cứ đợi đấy, đã dám như vậy...” Búi tóc của hần lệch sang một bên, quần áo xộc xệch, bị nước mưa thấm ướt sũng, giống

như câu miêu tả “ướt như chuột lột”. Ngực lộ ra một mảng lớn, nhìn qua lại thấy có cơ bắp... Ninh Phi hoảng hồn một phen, vội chạy đến túm lấy tay áo Đinh Hiếu nói nhỏ: “Đừng ở chỗ này ắt mất.”

Nói xong thì kéo lấy hần, quay người bước đi. Tên thanh niên ngang bướng vừa lật cái nón của nàng kia vẫn giữ nguyên động tác giơ nón lên, lúc Ninh Phi đi qua hần có nói: “Phiền người trả lại ta cái nón.”

Người nọ luống cuống đội lại trên đầu cho nàng, xong lại nhảy ra xa như phải bỏng vậy. Tiếc là cái nón chưa thắt dây, loáng một cái bị gió thổi qua, bay luôn xuống núi.

Ninh Phi từ bỏ luôn, muốn rời khỏi nơi thị phi này ngay lập tức. Chỗ này cách gian phòng không quá mười mấy bước, nàng kéo Đinh Hiếu về phòng, chân đá một cái vào cửa đóng lại. Dù là sự lưu loát trong động tác hay là sự quả cảm kiên cường trong thái độ này của nàng, Đinh Hiếu đều chưa thấy bao giờ.

Vào giây phút cửa đóng lại, đám đàn ông cuối cùng cũng ồ lên.

“Nữ nhân, là nữ nhân mới tới!”

“Đinh Hiếu mang cả đàn bà về từ lúc nào vậy?”

“Làm sao bây giờ, ta bị thấy hết cả rồi!”

“Nàng ta phải chịu trách nhiệm!”

“Thật đáng tiếc, hình như nàng không để ý gì tới cơ thể cường tráng khỏe mạnh này của ta...”

Ninh Phi và Đinh Hiếu ngồi nhìn nhau trong phòng. Ninh Phi cảm thấy đám đàn ông bên ngoài phòng kia thật chẳng ra thể thống gì.

Đinh Hiếu gượng cười: “Đừng để bụng, từ từ rồi sẽ quen.” Nói xong thì cầm lấy chiếc ô trong tay Ninh Phi, để sang một bên. Vì hần trông rất thảm hại nên cũng không dám nói nhiều nữa, vội vàng về phòng mình thay quần áo.

Tô Hý Tuần chau mày, trầm tư. Chuyện Đinh Hiếu mang người ngoài lên núi đã báo cho hần từ trước rồi. Khi đó hần không để ý lắm, giao Hứa Mẫn đi kiểm tra thân phận của nàng ta. Hôm nay nhìn thấy, hình như hần có quen. Đúng là cuối năm ngoái từng gặp nàng một lần ở kinh thành Hoài Trung, không ngờ hần vừa mới lên núi, nàng liền nối gót theo sau.

Trí nhớ của hần cực kỳ tốt, chỉ thấy nàng dưới ánh sáng mờ lung của ngọn đèn dầu, giờ đứng trên núi, nhìn được có mỗi một bên mặt Ninh Phi, vậy mà vẫn nhận ra.

Người bên cạnh cảm giác được khí lạnh bức người, không biết Tô Hý Tuần đang có quyết định gì.

Vì chuyện này mà cả sơn trại đều biết có một nữ nhân vừa đến.

Đinh Hiếu bị kéo về phòng trước mắt bao người, chẳng bao lâu sau thì sợ hãi chạy vội ra. Nhất thời có nhiều tin đồn rộ lên, nào là nghe nói Đinh Hiếu mang một người con gái đã có chồng lên núi, lại nghe nói người con gái này có sắc đẹp, tính nết chanh chua đánh đá, thế là Đinh Hiếu không làm nàng khuất phục được, đến giờ nàng vẫn là hoa chưa có chủ...

Thay đổi hoàn cảnh sống, Ninh Phi không rõ tình cảnh, cảm thấy hai mắt như bị che mắt. Nàng lơ mơ hiểu được là Hắc Kỳ trại không giống với Hoài An quốc, phong tục tập quán đều khác, hơn nữa cũng khác với những lời đồn đại trong Hoài An quốc. Nói chung đây là nơi vượt ngoài phạm vi hiểu biết của Giang Ngưng Phi.

Có câu “nhập gia tùy tục”, đến phong tục nơi đây nàng cũng không biết thì thuận theo kiểu gì. Lần đầu tiên gặp mặt gần hết dân trên trại lại xảy ra như vậy, Ninh Phi khó tránh được tự hỏi một cách lo lắng: Phản ứng bình thường là thế nào đây, thất cổ tự vẫn hay nên đứng ra tạ tội? Nhưng người Trung Quốc cổ có chỗ này thông minh, có một câu nói đúng, đó là “chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có”. Mặc kệ tình hình ngoài kia thế nào, nàng quyết định sẽ nằm lì trong phòng. Dù sao thì nàng cũng vô tội, cứ nằm trong phòng không ra thì người khác cũng không thể làm khó nàng được.

Không ngờ là người trên núi chẳng những không nói những lời như nàng là loại con gái hư hỏng, mà ngược lại, bọn họ cực kỳ có hứng thú với nàng. Cứ thỉnh thoảng lại có người ở ngoài ló đầu vào nhìn, thậm chí có người còn hát tình ca lúc trời tối, lời bài hát thì to gan lớn mật, số người đông đảo, khiến Đinh Hiếu và Ninh Phi đều có vẻ mặt .

Mấy ngày sau, Hứa Mẫn còn chưa về, Ninh Phi đã có thể tự lập như thường ngày. Vì tránh bị “quấy rầy” nên Đinh Hiếu rào hết xung quanh mấy phòng của hắn và sân phơi thuốc lại bằng một hàng rào cao bằng người, lại thêm bụi gai xếp đầy bên trên, vừa phòng kẻ rình trộm, vừa tránh ban đêm bị tập kích. Hắn vẫn còn tức giận mấy tên ép hắn cởi quần áo, dựa vào sự tức giận đó mà một mình hắn chỉ làm mấy ngày đã xong công trình này.

Ninh Phi nghĩ mình tạm thời ở đây, cả ngày ăn đồ của hắn uống nước của hắn thì không được, ít nhiều gì cũng phải báo đáp hắn mới yên tâm được. Thế là khi Đinh Hiếu trở về xử lý thảo dược thì nàng cũng ở bên cạnh học hỏi. Chỉ mấy ngày đã học được cách chế thuốc mật ong, phương pháp chế thuốc bột. Mỗi ngày lúc Đinh Hiếu ra ngoài hái thuốc, nàng ở phòng bếp rang thảo dược, đun thuốc, chế tạo sáp ong.

Này hôm đó trời nắng to, Đinh Hiếu định đi mấy sườn núi để hái mộc nhĩ và lá trà đầu xuân. Ninh Phi quét dọn qua phòng một lần, hết việc làm nên đem ghế ra phơi nắng ở cái sân nho nhỏ.

Chợt có tiếng gõ cửa ngoài cổng. Ninh Phi đứng từ trong sân nhìn ra, là một nam nhân trông quen quen. Nghĩ một chút đã nhớ ra, chính là “Nhị đương gia” nàng thấy vào cái ngày mưa đó.

Vì tránh tình huống bị thăm hôm trước nên mấy ngày nay Đinh Hiếu nói hết những điều cần biết trên núi cho nàng, được biết Đại đương gia trên núi họ Diệp, Nhị đương gia họ Tô. Ninh Phi nghĩ, xem ra đây chính là “Diệp đầu trâu” và “Tô mặt ngựa” mà Hoài An quốc dùng để dọa trẻ con.

Bởi vì biệt danh đầu trâu mặt ngựa thật là đáng sợ nên lúc này nàng không khỏi nhìn đi nhìn lại vài lần, thầm nghĩ cái tên Nhị đương gia chẳng có chỗ nào giống cái mặt ngựa cả. Lông mày đen nhánh nghiêng nghiêng, mắt như có lớp sương bên trong, trông còn giống con hồ ly tinh đực hơn. Mà trong sự thiếu đứng đắn của hắn lại mang theo một ít nghĩa khí, khiến người ta không đoán trước được.

Nàng vội vàng đi đến cổng duỗi tay mở then cài cửa.

Đinh Hiếu giới về thuốc. Ngày trước Tô Hy Tuần hay đến đây chọn dược liệu thích hợp. Hồi đó không có cổng, có thể đi vào tùy tiện. Nay chỉ có một người con gái ở trong mà đã biến thành thế này, làm hắn dè dặt hết kiên nhẫn. Vén luôn vạt áo, phi thân nhảy vào trong sân.

Vừa liếc mắt đã thấy Ninh Phi đứng bên cổng kéo then cài cửa, lại càng khó chịu. Khi hắn gặp nàng trong kinh thành Hoài Trung liền cảm giác được nữ nhân này trời sinh yếu đuối, không cùng đẳng cấp với hắn, hôm nay gặp lại, thấy nàng làm Đinh Hiếu thay đổi cả cách xử sự, lại càng thêm ghét.

Ninh Phi nghe thấy tiếng phát tay áo, quay người nhìn, người đáng lẽ đang đứng ngoài cổng thì đã ở giữa sân. Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào nàng, trên mặt đầy vẻ không vui.

Tô Hy Tuần có không vui nữa cũng vẫn không quên lễ nghi, hắn nói: “Người làm việc của người đi, ta tới đây chọn vài vị thuốc rồi sẽ đi.”

Ninh Phi và Tô Hy Tuần từng gặp nhau một lần, tiếc là hôm đó tối mờ, Tô Hy Tuần nhìn rõ nàng, còn nàng lại chẳng nhớ gì về hắn. Lúc này Ninh Phi đã xem hắn là vị đứng thứ hai trong trại, không nên cãi lời, huống hồ nàng cũng không có khả năng cãi lại, thế là vội vã vào phòng mình.

Hiện giờ nàng vẫn thấy xa cách với ngọn núi này. Hôm nọ đứng ngắm cảnh trong mưa, những việc sau đó hối hận không kịp nữa. Nếu nàng dứt khoát quay đầu đi thì đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy, tiếc là bây giờ hối hận thì đã muộn.

Tô Hy Tuần đến phòng khô tìm vài vị thuốc khô trước, xong lại ra sân chọn tiếp, dùng túi da phân riêng từng loại. Lúc gần đi hắn nhìn thấy gian phòng của Ninh Phi, cửa khép hờ, hắn dừng bước.

Hắn nhớ lại lúc hắn đưa Diệp Vân Thanh rời khỏi kinh thành Hoài Trung, hắn từng bào chế một bình thuốc bổ máu lưu thông khí huyết cho nàng dùng, nếu uống thuốc đúng giờ thì đến nay cơ thể đã khỏe nhiều lắm

rồi. Vậy mà giờ đây, giữa hai lông mày nàng tím tái, môi trắng bệch, không chỉ không tốt mà còn càng trầm trọng hơn xưa.

Tô Hy Tuần bắt đầu tò mò, treo túi thuốc vào chiếc ghế trong sân, đi lên đẩy cửa vào phòng Ninh Phi.

Ninh Phi ngạc nhiên, từ giường đứng lên, bỗng dưng thấy lúng túng, không hiểu hấn vào đây làm gì. Sau khi hấn vào thì nhìn kĩ nàng, nhìn trái nhìn phải mà chẳng nói năng gì, khiến Ninh Phi cảm thấy vừa lo lắng vừa khó hiểu.

Ánh mắt của Tô Hy Tuần làm nàng nghĩ tới bốn chữ “không có ý tốt”, giống hệt như con rắn độc đang nhìn con ếch xanh, như con mèo đang nhìn chú chim nhỏ.

Cũng không thể trách Ninh Phi quá lo xa được, hoàn cảnh sống không quen, lại gặp một người đàn ông hoàn toàn xa lạ... Dù là kiếp trước hay là kiếp này thì muốn sống trong an toàn thật là gian nan, không người thân không bạn bè, việc gì cũng phải dựa vào bản thân, chỉ có cẩn thận từng li từng tí mới đảm bảo một đường bình an.

Trước kia, những vụ án nàng từng đọc, có cô gái gặp phải kẻ xấu, không nghiên cứu đường lui trước đã mở miệng chửi mắng, bảo là sẽ báo cảnh sát, sẽ báo thù, hoặc phản kháng quá khích chọc giận tên kia, kết quả cuối cùng không bị vứt xác nơi đồng không mông quạnh thì cũng là chặt thành tám khúc. Người trước mặt nàng có vẻ nhã nhặn, ít nhất không có nét mặt dữ tợn, nhưng không có nghĩa là tâm thần của hấn bình thường. Ninh Phi vẫn còn nhớ rất rõ trong quyển “Đừng nói chuyện với người lạ”, người đàn ông đó nhã nhặn, có văn hóa đến vậy mà bạo lực đến mức không còn là người.

Trong lòng nàng như sóng xô cuộn cuộn, nhưng mặt không tỏ vẻ gì cả, bắt đầu suy nghĩ kỹ biện pháp đối phó.

Tô Hy Tuần cười hừ một tiếng: “Người tưởng ta sẽ làm gì người chắc?”

Ninh Phi trầm mặc, nàng đã cố gắng không thể hiện trên mặt rồi, vậy mà vẫn bị nhận ra sao?

Tô Hy Tuần nheo mắt: “Nhưng vẫn có chút gan dạ.”

Ninh Phi căng thẳng, tim đập nhanh từng hồi. Trực giác mách bảo rằng lần này nàng gặp được kẻ thù trời sinh rồi. Đinh Hiếu cực kỳ sùng bái Nhị đương gia, nói là ở trên núi, Đại đương gia thường xuyên bị người ta khiên chiến, nhưng không ai dám không phục Nhị đương gia. Nguyên nhân của việc này là vì nếu khiêu khích uy quyền của Đại đương gia thì người còn được chết trong vui vẻ, còn đã đụng tới lão nhị thì người có muốn chết cũng không được. Thế nào mà trong Hoài An quốc, những tin đồn về hấn nhiều tới vậy, nếu là ở xã hội kiếp trước của nàng thì loại người này giả tạo vô cùng. Thích thì có thể hại người khác vào đường chết, thế nhưng người bị hại đó vẫn coi hấn là người bạn tốt nhất, là chỗ dựa cuối cùng của mình.

Tô Hy Tuần đi đến, hơi cúi người cầm lấy cổ tay nàng. Ninh Phi hít sâu vào một hơi, cố gắng không giãy ra vì ghê tởm. Thấy hấn chỉ là dùng bốn ngón tay nâng bàn tay nàng, còn ngón cái đặt lên trên mạch, vì vậy nàng hơi yên lòng. Nhưng nó thật lạnh lẽo, không có nhiệt độ cơ thể người, giống như trên tay nàng đang bị một con rắn hoa cực độc quấn lấy.

Tô Hy Tuần ngẩng đầu lên nhìn, hơi ngạc nhiên, hấn nhìn vào sâu trong mắt nàng, vài giây sau mới hỏi: “Hình như ngươi rất ghét ta?”

Ninh Phi cười lịch sự: “Làm gì có, làm gì có.”

Tô Hy Tuần nói: “Mạch của ngươi rất nhanh.”

“Thế à? Do trời sinh.”

“...”

Tô Hy Tuần bực mình không nói nổi. Hấn nói chuyện với Ninh Phi cứ như đánh vào bịch bông mềm nhũn vậy. Dù hấn gây hấn thế nào cũng không thấy nàng sợ hãi, không chỉ không sợ, đến ngạc nhiên, hoảng hốt, tức giận đều chẳng thấy, đúng là một người như khúc gỗ.

Tô Hy Tuần thấy vẻ mặt cảnh giác của Ninh Phi khi nhìn hấn, thật là giống kỹ nữ muốn từ chối nhưng vẫn phải ra tiếp khách.

Thi thoảng hần cũng xuống núi, có lúc còn tới những khu trắng hoa. Nơi đó là nơi thích thì tới mua vui. Hần ở đó cảm thấy thoải mái, thả lỏng, như cá gặp nước. Chỉ có ở những nơi như vậy mới có thể thoát khỏi trách nhiệm, quên đi những lo lắng thường ngày, không cần phải nghĩ cách lừa gạt đám dân buôn, không cần tính toán xem đợt hàng này cướp được, đợt hàng kia thì như khúc xương khó mà nuốt xuống.

Các nàng kỹ nữ thể hiện khả năng toàn thân chỉ vì niềm vui của khách tới. Có lúc sẽ vì nâng cao giá trị của mình mà không tiếc tính kế độc ác, giấm lên đầu tỷ muối của mình. Cuộc sống ở nơi đây vô cùng phức tạp. Có người nhìn không thấu triệt, có tiền liền đến mua vui. Một khi chìm đắm rất dễ thành ăn mày đầu đường, vậy là có ngay vở kịch hay: ban đầu cung kính sau thì khinh thường.

Tô Hy Tuần thích tìm một cái góc rồi ngồi xuống, gọi một bình rượu nhỏ, từ từ thưởng thức một đêm, hần nhìn xem dưới lớp phấn son, vòng vèo, kẹp tóc kia, là sự xấu xí thế nào.

Chỉ khi nào thấy nữ nhân thì Tô Hy Tuần mới trở nên khó tính, chua ngoa. Hần biết tật xấu này của mình, nhưng không ảnh hưởng đến việc lớn, chẳng sửa cũng được.

Hần không lớn lên ở Hắc Kỳ trại, mà là con trai trưởng trong Tô thị Tông gia ở kinh thành Nhạc Thượng. Tuy là con vợ cả, nhưng phụ thân lại yêu người thiếp, chẳng thêm hỏi han gì đến mẹ của hần. Sau khi mẫu thân hần qua đời, hần cùng Diệp Vân Thanh lên Hắc Kỳ trại, đến nay đã được mười năm.

Cái ngày gặp Ninh Phi ở Từ phủ đó, biết nàng là nhị phu nhân đã khiến hần khó chịu rồi. Sau lại biết nàng còn cho Diệp Vân Thanh nằm chung giường càng khiến hần cho rằng nữ nhân này lẳng lơ, chẳng phải loại tốt đẹp gì. Trận mưa to mấy ngày trước khiến hần thêm chắc chắn sự đánh giá nọ, thử hỏi mà xem, làm gì có con gái nhà ai lại đứng ngơ ra chỗ đó, còn nhìn quang cảnh đến say mê.

Thế là hần càng khinh thường, trong đầu hiện lên một ý muốn ác độc muốn trêu chọc người ta. Bất ngờ hần đưa tay miết lấy cảm nàng, không chờ nàng phản ứng thì đã đẩy nàng ngã lên giường, đè lên, nhìn ánh sáng lóe ra từ đôi mắt đen nhánh kia, sau đó hần hôn nàng, cắn cắn. Yên lặng liếm lên đôi môi, men theo viền môi tinh tế, đến mức cả môi nàng đều bóng lên.

Ninh Phi như bị sét đánh, chưa bao giờ nàng bị người ta tiếp xúc thân mật như vậy, mà lại một trò đùa bần thủ chẳng tôn trọng nàng chút nào. Cảm giác này khiến nàng cực kỳ, cực kỳ tức giận.

Nhưng giãy ra không được, sức lực của Tô Hy Tuần không phải là người nữa, chân dài thẳng đè cả nửa người nàng, một tay ấn chặt cổ tay, tay kia thì bóp chặt thắt lưng nàng.

Sau một lúc lâu, Tô Hy Tuần ngẩng đầu, cười tủm tỉm. Thấy người bên dưới mặt mũi trắng bệch, hần hỏi: “Thích không?”

Ninh Phi trừng mắt nhìn hần, không nói một lời.

Thật là một phản ứng chẳng thú vị gì cả, hần nghĩ. Trong sân có tiếng người đẩy cửa đi vào, sao đó nghe tiếng Đinh Hiếu hỏi to bên ngoài: “Ấy, sao hôm nay không khóa cổng thế?”

Tô Hy Tuần nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn buông Ninh Phi ra. Đứng dậy, quần áo trên người hơi xộc xệch. Tóc của nàng đều bị hần làm rối bung.

Ninh Phi ngồi dậy, yên lặng sửa sang lại tóc.

Tô Hy Tuần thấy nàng cũng đứng lên, đi tới góc phòng tìm cái chậu rửa mặt, cả đường chẳng thèm liếc hần lấy một cái. Hần thấy mất hứng vô cùng, không thể không hỏi: “Cứ bỏ qua thế sao?”

Ninh Phi đứng cạnh chậu, hóp một ngụm nước to, bắt đầu súc sạch miệng, mở cửa nhỏ hết ra ngoài, suýt nữa văng cả vào Đinh Hiếu đang đi tới. Đinh Hiếu la lên: “Người làm gì vậy? Súc miệng mà cũng nhỏ ra cả sát khí thế!”

Tô Hy Tuần ở trong phòng Ninh Phi mới lạ chứ, hần nói tiếp: “Lão Tô, huynh tới tìm thuốc hả? Hôm nay ta hái được mấy vị thuốc hiếm đây.”

Tô Hy Tuần nhìn hần một cái, lắc đầu không nói gì. Chẳng bao lâu sau, không nhận được lại chú ý đến Ninh Phi.

Cuối cùng hần nhẫn nhịn không nổi nữa, lại hỏi: “Người... cứ bỏ qua thế sao?”

21. Q.2 - Chương 21: Chồng Hát Vợ Khen Hay, Thật Là Ân Ái

Tô Hy Tuần vác túi thuốc lên lưng, thấy Ninh Phi quay người đi vào phòng bếp, còn Đinh Hiếu thì trưng ra bộ mặt chẳng hiểu gì cả, hần không tiện nói thêm nữa, chấp tay cáo từ.

Ninh Phi nghĩ những ngày này quả thật không làm sao mà sống nổi. Dù đi tới đâu cũng gặp phải những tên đàn ông cặn bã. Tên đầu tiên là Từ Xán thì thôi cho qua đi, đó là phiền phức của Giang Ngưng Phi. Còn Tô mặt ngựa này đúng là không thể hiểu nổi. Lát sau nàng lấy cái khăn đao đi ra. Đinh Hiếu vừa thấy bộ dạng đặng đặng sát khí này của nàng thì liền nhớ tới ngay lần gặp nàng trong tuyết đó, một thân một ngựa chạy trước, mấy con sói theo ngay sát sau, cũng là khí thế hùng hổ như vậy. Tim hần nảy lên một cái, vội vàng hỏi: “Người định làm gì?”

Ninh Phi thấy Tô Hy Tuần đã không còn ở đây nữa, nàng cười cười: “Yên tâm, không phải đi giết người. Chỉ là, cái hàng rào kia về sau không cần đến nữa.”

Tô Hy Tuần đã đi ra khỏi sân, cảm giác được sau lưng có một cơn gió lạnh buốt thổi qua, nhất thời nổi hết da gà.

Đinh Hiếu nói: “Không có hàng rào thì sau này người ta lại ra vào tùy tiện đấy.”

“Có hàng rào người ta vẫn ra vào tùy ý, mà vào rồi vẫn có thể muốn làm gì thì làm, chẳng kiêng nể ai.”

“Muốn làm gì thì làm...”

“Mà ảnh hưởng của nó cũng không tốt.”

“Ảnh hưởng không tốt?”

“Thôi phá đi, trong nhà cũng hết củi rồi.”

Tô Hy Tuần bận bịu hết cả buổi tối, khó khăn lắm hần mới giải quyết xong đồng giấy tờ trên bàn.

Hần nói ra bên ngoài: “Xong việc rồi, vào nhận về đi.” Không lâu sau liền có người ở dưới lầu bằng trúc chạy lên, mở cửa, đem hết giấy tờ, hộp, tráp đang đặt trên bàn đi. Người đem giấy tờ đó đi xuống lầu, đến giữa rừng cây liền có thị vệ y phục màu đen đi theo xuống núi. Không lâu sau đó, những văn kiện giấy tờ này đều sẽ được chuyển đến kinh thành Nhạc Thượng qua đường thủy, rồi tới cung cấm trình lên trước mặt hoàng đế.

Cuộc sống như vậy đã được mười năm rồi.

Mười năm trước hần vẫn là một thành viên trong nhà họ Tô, đầy năng lực nhưng không được coi trọng đến. Diệp Vân Thanh là bằng hữu bí mật của hần. Nếu để gia tộc biết hần có qua lại cùng hoàng tộc thì có khi mọi việc sẽ không đến mức này. Nhưng cũng chính vì vậy nên từ trước đến nay Tô Hy Tuần không muốn cho Diệp Vân Thanh nói ra quan hệ với hần. Hần không đồng ý để người bạn của mình bị mấy người đó lợi dụng.

Sơn Nhạc quốc yên phận với địa phận lãnh thổ của mình, đất đai phì nhiêu, nhiều khoáng sản, dân chúng an cư lạc nghiệp, không dòm ngó đến ranh giới bên ngoài. Nhưng Hoài An quốc lại không thoả mãn với Giang Nam nhiều thóc nhiều cá của mình, trong vòng mấy trăm năm đã khai chiến nhiều lần, khiến Sơn Nhạc quốc vô cùng khổ cực.

Từ đó, Sơn Nhạc giới về thương nghiệp, Hoài An trọng võ, kéo dài từ mấy trăm năm trước đến giờ. Nếu muốn dân chúng Sơn Nhạc quốc đột ngột bỏ công việc rồi cầm đao thương đi chinh phạt là tuyệt đối không thể. Nhưng nếu không bắt toàn dân thành binh lính thì với sự phát triển không ngừng của Hoài An quốc hiện tại, đất đai của Sơn Nhạc quốc chắc chắn sẽ bị xâm chiếm từng bước một.

Diệp Vân Thanh được hoàng đế cho phép vào phòng Nghị Sự nghe chuyện triều chính, mỗi lần gặp Tô Hy Tuần đều mặt co mày cau.

Năm đó đúng dịp trung thu, Tô Hy Tuần cùng uống rượu với Diệp Vân Thanh trên nóc nhà. Rượu vào lời ra, Tô Hy Tuần chợt nói: “Chúng ta lập nên một sơn trại đi. Hai mươi năm trước chúng ta thua to, lập ra nghị định rằng không bao giờ được lập quân đội. Hoài An đã không cho phép chúng ta lập doanh trại quân đội thì chúng ta thành lập sơn trại cướp bóc là xong. Dù gì cũng là thay đổi về ngoài mà thôi.”

Một câu dẫn đến một buổi tối bàn chuyện dài đằng đẵng. Ngày hôm sau, khi hẩn tỉnh rượu thì không ngừng hối hận, tiếc là Diệp Vân Thanh đã in sâu ý tưởng đó vào đầu từ lâu, ngầm chấp thuận, không đợi Tô Hy Tuần đồng ý đã bấm báo lên hoàng đế. Sau đó trời gở hẩn đến núi Nhạn Qua, từ đó về sau sống cuộc đời vừa là binh sĩ vừa là cướp.

Khi Tô Hy Tuần còn trẻ từng có rất nhiều ước mơ. Hẩn không cần sự coi trọng của người trong nhà, không cần đỗ đạt công danh lợi lộc. Mỗi ngày chỉ cần ba bữa cơm no bụng, có mái nhà để dung thân, thế là đủ rồi. Sau đó hẩn có thể ung dung dắt một con lừa ra, cưỡi lên dạo quanh các thôn trại trên núi, vừa ngắm phong cảnh tươi đẹp vừa uống rượu ngon, uống xong tìm một khe suối nhỏ. Đói thì tìm chú nai con. Cuộc sống tự do tự tại đó mới là điều hẩn thích.

Nhưng mà bây giờ... Đầu hẩn kêu ong ong, từ trong mơ mộng trở về hiện thực. Hẩn sầu não, day day thái dương. Tình trạng vầng đầu vẫn không thấy giảm đi. Gần đây có quá nhiều việc phải lo, lúc đưa Diệp Vân Thanh về hẩn chưa nghĩ ngơi được là bao, sau lại chạy qua chạy lại giữa núi Nhạn Qua và mấy vùng xung quanh, bây giờ có cảm giác như hai bên đều đang đốt lửa, đầy tiếng vang lách tách.

Những vùng xung quanh đều là nguồn binh sĩ mới nhưng làm thế nào cũng không chịu lên núi. Trước mắt, một đám binh lính đi cướp bóc đã sắp đến lúc được về quê hương, tới lúc đó nhân lực không đủ, chỉ sợ không chống đỡ nổi một đợt tấn công mới.

Hẩn rót ỉnh một chén trà nóng, đi đến trước cửa sổ ven sườn núi, đẩy hai cánh cửa sổ ra. Gió núi thổi vù vù vào, chén trà trong tay bốc lên những đợt khói trắng nóng hổi. Trong màn đêm, rừng núi rậm rạp bên dưới đen kịt, màu đen đậm nhạt không đồng đều, như có một vực sâu vô cùng lớn, như thông thẳng đến địa ngục vậy. Tô Hy Tuần thích cảm giác như thế này, người đứng thẳng vững vàng, trước mắt đều là nguy hiểm, đứng vậy, tất cả trước mặt đều là nguy hiểm.

Lập nên một sơn trại lớn như thế này vô cùng nguy hiểm. Nếu để cho Hoài An quốc nắm được bằng chứng xác thực chắc chắn sẽ khởi binh tới đánh. Thế là mỗi năm Tô Hy Tuần đều bỏ một phần ba sức lực của hẩn vào việc làm nhiễu loạn sự chú ý, lúc thì tung tin ở Hoài An rằng Hắc Kỳ Trại là quân doanh Sơn Nhạc, lúc thì truyền tin Sơn Nhạc đang bao vây truy quét Hắc Kỳ Trại. Các đoàn buôn qua lại dù đi từ Hoài An hay Sơn Nhạc thì đều bị cướp cả, chỉ là phần lớn chiến lợi phẩm đều được sung công vào quốc khố ở kinh thành Nhạc Thượng.

Hiện tại hẩn dự tính một kế hoạch. Nếu binh lính cướp bóc không thể ở đây lâu dài, vậy thì cứ thành lập luôn một băng cướp cho xong. Cuối xuân sẽ bắt đầu tuyển con gái trên cả nước để lên núi, binh sĩ có vợ con ở đây thì sẽ không muốn xuống núi về quê cũ nữa.

Có ba tiếng gõ cửa cộc cộc, Tô Hy Tuần nói: “Vào đi.”

Cửa được đẩy vào, một thanh niên trẻ tuổi mặc quần áo xanh thẫm đi vào, hẩn đặt một tay nải, một cái cung và một túi đựng cung tên lên trên bàn rồi nói: “Nhị đường gia, thứ huynh cần đệ đã mang đến rồi đây.”

Người tới là hộ vệ bên người mà Tô Hy Tuần đào tạo trong hai năm, tên A Cương. Có tố chất, khinh công xuất chúng, hơn nữa hẩn còn có bộ não xử lý công việc hơn hẩn những người đồng trang lứa.

Tô Hy Tuần đi đến bên bàn, đưa chén trà cho A Cương: “Ta vẫn chưa uống, vẫn còn nóng, đệ uống đi cho đỡ khát.” Nói xong thì cầm lấy những thứ trên bàn, vừa nhìn vừa hỏi: “Không bị ai phát hiện chứ?”

“Đệ đã làm thì huynh yên tâm đi. Lúc đệ đi vào, Đình đại ca không biết, huynh ấy còn đang bận bịu dưới hầm với đồng thảo dược của quý đó. Còn người phụ nữ kia, ngủ rất say, không biết đồ đạc của nàng ta bị trộm.”

“Rất tốt. Đệ ngồi đây một lát đi, đợi ta xem xong thì trả về ngay.”

Sau đó Tô Hy Tuần tìm thấy một trang giấy được gấp ngay ngắn trong tay nải. Mở ra, vừa đọc đã biết là thư từ vợ, bên dưới còn có chữ ký của Từ Xán, đóng con dấu của hắn.

Nội dung thư này rất quen, hình như hắn đã đọc ở đâu. Sau cùng mới chợt sững người, nhớ lại, hắn từng viết một bức “thư từ vợ” theo yêu cầu của Diệp Vân Thanh. Đêm đó còn từng tranh luận xem thư từ vợ viết kiểu gì nữa. Lúc ấy hắn đã nói một cách độc địa rằng nhị phu nhân Từ phủ muốn cầm thư từ vợ ngấm nghĩa cho đã mà thôi, ai dè cuối cùng nàng ta xoay xở được một bức thư từ vợ thật.

Hắn kiểm tra cẩn thận, không thấy có bất kỳ điểm đáng ngờ nào từ chữ ký và con dấu, thậm chí, có lẽ nàng chép lại bức thư này xong, sau đó làm Từ Xán tức giận, cuối cùng đồng ý ký rồi đóng dấu lên.

Hắn lại gấp thư cẩn thận, bỏ vào trong phong bì. Nhìn thấy bộ quần áo màu tối dành cho thê tử bị bỏ, giấy tờ thay đổi hộ tịch, giấy cho qua cổng thành, tất cả thủ tục giấy tờ đều đầy đủ, cảm thấy vô cùng khó tin. Xem ra chắc nàng bị đuổi ra khỏi phủ thật, nhưng vì sao trên mặt không thấy chút buồn bã nào? Mà ngược lại, còn có vẻ nhẹ nhõm thảnh thơi nữa. Thật là một nữ nhân khó lường.

Cuối cùng hắn gờ cung lên xem, phát hiện trên thân cung còn dính một ít máu khô, vì đã dính vào trong gỗ nên lau chùi thế nào cũng không đi hết được, chắc chắn đã trải qua một cuộc chiến đẫm máu.

Hắn hỏi: “A Cương, cung này cũng là của nàng ta à?”

“Chắc vậy, ngày trước đệ đến nhà Đình đại ca chưa từng thấy loại vũ khí này. Cung và túi đựng tên đều được treo trong phòng của nàng ấy.”

“... Chưa từng nghe thấy nàng biết bắn cung.”

“Đệ cũng không ngờ, nữ nhân trên núi to khỏe hơn nàng ta nhiều mà những người biết bắn cung cũng không nhiều.” A Cương nói.

“Thôi, tạm thời thế đã. Hiện giờ chú Đình thím Đình đều không có nhà, chúng ta phải để ý đến việc nhà Đình Hiếu một chút.”

“Nhị đương gia, huynh yên tâm, cứ giao cho đệ là được.” A Cương nói xong thì bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, nhú mày, vẻ mặt cực kỳ thất vọng: “Xem ra đã nhận nhiệm vụ này thì xuống núi sẽ rất khó đây.”

“Xuống núi?”

“Cổ phòng độc trên núi đã dùng hết rồi, cây hoa chuông cũng chẳng còn bao nhiêu, cả đậu xanh cũng phải mua thêm nữa. Mấy hôm trước cha đệ còn bảo cần báo cáo với huynh, dự định sẽ tới vùng Văn Quảng của Hoài An quốc mua lấy một ít.”

Thời tiết cuối xuân đến đầu thu rất nóng bức, là thời kì có khí độc nhiều nhất trên núi Nhạn Qua. Mỗi năm đều phải chuẩn bị những loại thảo dược phòng tránh, bài trừ khí độc. Tuy Sơn Nhạc quốc cũng có cây hoa chuông và đậu xanh, nhưng vẫn không so được với chất lượng và giá cả ở Hoài An quốc. Thế là luôn phải lấy một ít tiền trong kho rồi tới Hoài An mua hàng.

Tô Hy Tuần gật đầu, nói: “Nếu đệ muốn đi cũng được. Nàng ta là một nữ nhân, chắc không tạo nên sóng gió gì đâu.”

Mùa xuân sắp qua, thời tiết dần trở nên nắng nóng. Quần áo mùa đông của Ninh Phi cần phải thay, đây là một vấn đề khó. Hai ngày nay nàng có chút buồn rầu, sau khi lên núi, nàng chẳng tìm được việc gì mà mình có thể làm được cả. Tuy rằng trên người vẫn còn vài lá vàng, nhưng những vật dụng cần thiết trên núi đều được phân phối theo quy định, có vàng cũng chẳng có chỗ mà dùng.

Thật là phát sầu, buồn chết mất, chẳng lẽ bắt đầu từ giờ nàng cứ ăn không thể sao? Dù tính tình Đình Hiếu có tốt hơn nữa thì nàng vẫn cảm thấy xấu hổ. Mấy ngày trước mùa đông, nước lạnh tắm, đến quần áo cũng là do Đình Hiếu ôm đi giặt cho nàng, miệng vẫn cười hì hì.

Đình Hiếu biết nàng có tâm sự nên hôm nay, lúc ăn sáng cùng nàng có nói: “Mấy ngày nay thời tiết ẩm áp hơn rồi, sắc mặt ngươi cũng đã khỏe hơn trước đây nhiều. Tuy vậy ta cũng không hy vọng nhiều rằng ngươi

có thể gánh nước, chẻ củi, công việc như vậy phải để đàn ông làm. Người giúp ta ghi hết tên thuốc lại, rồi phân loại, sắp xếp chúng là được.

Ninh Phi gật đầu: “Ừ, nếu không thì ta cũng chẳng biết mình làm được gì nữa.” Ngừng một lát lại nói: “Mấy ngày nay ta thấy bản thân đã hồi phục rất nhanh, vậy mà vẫn hết nằm rồi ngồi, chẳng làm gì, không có bệnh cũng mắc bệnh lười mắt. Mấy ngày nữa thời tiết ấm lên, những việc như gánh nước, giặt giũ cứ để ta làm đi.”

Đinh Hiếu ngạc nhiên: “Giặt giũ để người làm cũng được, nhưng gánh nước mà người cũng làm được sao?”

Ninh Phi trả lời: “Lúc ta ở quê làm việc này đến quen rồi, thùng nước ta gánh còn to hơn thùng ở đây.”

Đinh Hiếu nửa tin nửa ngờ: “Người đã nói thế thì việc này cứ để người làm đi. Đến lúc đó không gánh nổi thì đừng có khóc đấy. Mà nếu người bị bong gân, gãy xương trên đường gánh lên núi thì ta có thể giúp băng bó, nối xương. Vết thương ngoài da, thương xương cốt là sở trường của ta đấy.”

“...Đinh Hiếu, người muốn ăn đòn hả?” (Nàng dùng ngôn ngữ hiện đại.)

“Ăn đòn?” Đinh Hiếu hoài nghi, không hiểu từ này nghĩa là gì. Ninh Phi đứng dậy thu dọn bát đĩa rồi đi mất, chẳng nhìn hẩn lấy một cái, làm hẩn ngồi ngây ra.

Đinh Hiếu cùng “nương tử” – chồng hát vợ khen hay, cuộc sống hòa hợp, đầy ân ái, đã nhanh chóng truyền đi khắp sơn trại, không ít người hâm mộ tới thăm.

Mỗi ngành nghề đều có lúc bận rộn và lúc nhàn rỗi. Đối với đám cướp trên sơn trại thì mùa đông là lúc rảnh rang nhất. Các đội buôn của Hoài An quốc cứ tới mùa đông là biến thành loài ếch xanh ngủ đông hết, trốn tiệt vào trong hang không lộ đầu ra khiến cho đám giặc cướp từ lớn đến bé nhàn rỗi chẳng có việc gì để làm, chỉ có thể luyện tập, luyện tập, lại luyện tập, khiến cho lớp da thịt dày cũng mỏng bớt đi.

Mùa đông vừa qua, mùa xuân cây lá tốt tươi liền đến. Đám đàn ông cũng trở thành đàn mèo đực đang tìm bạn tình, thành đàn hổ động đực, đầu đầu cũng gào thét liên hồi rằng phải tìm bằng được em gái xinh đẹp.

Sau hôm trời mưa to đó, chuyện Đinh Hiếu giấu diếm nữ nhân trong nhà đã truyền đi khắp nơi. Bây giờ nghe nói mỗi ngày vị “nương tử bé nhỏ” đó đều phân loại thuốc cùng hẩn ngoài sân phơi. Lúc Đinh Hiếu giúp người ta kê đơn thuốc thì nàng đứng bên ghi chép cho hẩn. Ai ai cũng kích động như con gà chọi thấy máu, không ngừng tùm tùm đến gần nhà hẩn xem đến cùng thực hư là thế nào.

Ninh Phi vung bút lên một cách bình tĩnh, ghi lại đơn thuốc xong xuôi mới hỏi nam nhân trước mặt: “Huynh tên gì?”

Nam nhân trước mặt cường tráng, mặt to, râu rậm, chòm râu lại còn xoắn xoắn, cực kỳ giống Lý Quỷ trong truyền thuyết. Tóm lại là người khiến bạn có ấn tượng đầu tiên trong đầu đó là “người này mà ăn mỳ chắc chắn sẽ để lại vài sợi ở chòm râu.”

Người nọ ngồi trước cái bàn vuông chỗ Đinh Hiếu, Đinh Hiếu đang kiểm tra vết thương trên đầu gối hẩn, nhưng ánh mắt hẩn nhanh chóng nhìn lên Ninh Phi, nghe nàng hỏi vậy thì liếc mắt đưa tình một cái, xong lại sợ dọa người ta chạy mất nên nói năng nhỏ nhẹ hẩn: “Kẻ hèn này họ Ngưu, tên là Đại Tráng.”

Đinh Hiếu trợn mắt, miệng há hốc: “Ngưu Đại Tráng người vừa vừa phải phải thôi, từ lúc nào mà nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy? Gì mà ‘Kẻ hèn này họ Ngưu, tên là Đại Tráng’?”

Ninh Phi hỏi: “Là mấy chữ nào?”

Ngưu Đại Tráng không thèm cãi cọ với Đinh Hiếu, vội vàng trả lời nàng: “‘Ngưu’ trong rất trâu bò, ‘Đại’ trong rất to, ‘Tráng’ trong rất cường tráng!”

Ninh Phi á khẩu, hồi lâu sau mới mở miệng: “Quả là người cũng như tên.”

“Tất nhiên rồi!” Ngưu Đại Tráng ưỡn ngực, hóp bụng nói.

Đinh Hiếu thở dài: “Đúng là không sống nổi nữa...”

A Cương và một đám thanh niên nhào người ở trước cửa sổ nhìn vào bên trong, cả đám cười ha ha, nói chuyện nho nhỏ: “Đình đại ca chẳng thật thà gì cả, toàn ảo “chẳng có gì”, ta thấy bọn họ thật hòa hợp như thế, đúng kiểu lấy gà theo gà, lấy chó theo chó.”[1]

[1] Thành ngữ: Ý nói lấy dù chồng như thế nào thì cũng phải nghe chồng.

“Đúng là đồ thích khoe chữ, Đình đại ca không phải gà cũng chẳng phải chó, người nói vậy hoàn toàn không hợp lý.”

“Nhưng mà... nữ nhân đến từ Hoài An quốc đúng là rất được, thật ngoan hiền, dịu dàng, vừa không nói nhiều vừa khôn khéo, tốt hơn mẹ già nhà ta nhiều.”

“Cẩn thận đấy, đừng có để mẹ ngươi nghe được, không thì... hừ hừ...”

“Là huynh đệ với nhau thì đừng bán đứng ta.”

A Cương đứng trong đám huynh đệ, cười hì hì. Hắn thầm nhủ nữ nhân này mưu mô thật, khả năng giả vờ rất cao, mọi người đều bị nàng ta lừa.

Hiện giờ hắn được Tô Hy Tuần giao trách nhiệm phải quan sát Ninh Phi xem nàng ta có hành động gì khác thường không, hơn nữa nghe nói nàng không chỉ dây dưa với Đình Hiếu, mà còn qua lại không bình thường cùng Diệp Vân Thanh, trong bụng hắn đã có định kiến không hay từ lâu, một lòng muốn bắt được cái đuôi của nàng, diệt mối tai họa cho Hắc Kỳ trại.

Hắn cứ quan sát nàng mấy ngày như vậy nhưng Ninh Phi không có hành động kỳ lạ nào, ở ngoan ngoãn trong nhà, mà dù có ra ngoài thì cũng chỉ là đi phía sau Đình Hiếu để nhớ đường mà thôi, hoàn toàn không thể liên hệ gì với mật thám của Hoài An quốc. Thêm mấy ngày nữa, vào một buổi sáng đầy ánh mặt trời, Ninh Phi bỗng xách hai cái thùng và một cái đòn gánh ra khỏi nhà.

A Cương ở gần nhà Đình Hiếu, nghe thấy tiếng mở cửa liền ló đầu ra, lập tức ngạc nhiên. Người hôm nay ra ngoài lại chính là nữ nhân hắn phải theo sát, hắn giật mình, tự nhủ: “Đêm qua Đình đại ca phải phân loại thuốc rồi ngủ muộn, giờ vẫn chưa dậy nữa, nàng ta ra ngoài từ sáng sớm tinh mơ, chắc chắn có gì mờ ám.”

Nghĩ vậy nên hắn theo sau nàng cả đoạn đường.

Trốn theo sau đến một ngã rẽ chợt thấy một người đi ra từ sau đám cây cối rậm rạp, chính là Tô Hy Tuần.

Tô Hy Tuần thấy hắn liền hỏi: “A Cương, làm gì mà như kẻ trộm thế...”

A Cương vội vàng giơ ngón tay lên ra hiệu im lặng với hắn, Tô Hy Tuần liền có chút ngờ vực, nhìn theo ánh mắt của A Cương thì nhìn thấy Ninh Phi đang mang đòn gánh trên vai, tay cầm hai cái thùng gỗ, đi về phía khe suối. Vì nghe thấy có tiếng nói chuyện phía sau nên nàng quay lại nhìn một cách lơ đãng, A Cương vội nói với Tô Hy Tuần: “Đệ ngủ ngoài một đêm, phải về nhà sớm. Nếu mà bị cha đệ biết được thì cha không đánh gãy chân đệ mới lạ đó.”

Tô Hy Tuần cười nói: “Vậy còn không mau chạy nhanh về đi!”

Nói xong liền kéo A Cương đi về.

22. Q.2 - Chương 22: Tâm Sự Của Bà Vú Ấp Trại

Sau khi Tô Hy Tuần kéo A Cương tới trốn sau thân cây, hắn vỗ đập mạnh vào sau gáy A Cương rồi nói: “Thằng oắt con này được lắm, nói dối càng ngày càng lưu loát, học từ ai vậy hả?”

A Cương sờ sờ sau gáy, thì thầm: “Không phải là học từ huynh à?”

“Hôm nay sao nàng ta lại ra ngoài? Hôm qua còn nghe nói nàng không gây chuyện, không gây âm ỉ, ngoan ngoãn lắm mà.”

“Ai biết được, trông thì giống như ra ngoài gánh nước, nhưng nhìn cái cơ thể mảnh khảnh đấy, không bị ngã sấp xuống mới lạ đó. Đệ nghĩ có lẽ vì hôm nay nàng ấy phải đi ‘làm việc’.”

Tô Hy Tuần hoài nghi: “Không thể nào, nàng ta mới lên núi được vài ngày thì biết được gì chứ.”

“Cứ đi theo, đến lúc đó chẳng phải sẽ rõ cả sao.”

Từ sau khi lên núi, Tô Hy Tuần rất ít khi tự mình đi làm những chuyện vụng trộm như thế này. Lúc hắn ở kinh thành Hoài Trung, chạy vào cung cấm ăn trộm thuốc cũng trắng trợn đến mức làm âm ỉ cả thành đều biết. Hiện giờ không chỉ lén lút, mà người phải theo dõi lại là một nữ nhân nữa. Nhưng hắn không cảm thấy hổ thẹn trong lòng, mà ngược lại lại thấy rất phấn khích. Những việc như theo dõi thế này đối với hắn vô cùng dễ dàng. Nín thở, thả lỏng thân mình, chân đi nhẹ nhàng, ẩn người, từng động tác hắn đều đứng đầu.

Ninh Phi đúng thật không để ý gì cả. Nếu như nàng biết sau lưng đang có hai cái đuôi thì sẽ thấy oan uổng chết mất. Hôm nay đi ra ngoài không có suy nghĩ gian trá gì thật, chỉ là nàng nhớ đến ngày xưa, khi Giang Ngưng Phi còn là nàng dâu nhỏ, mỗi ngày đều phải đến bên bờ sông gánh nước về nhà. Những việc nặng trong nhà nàng ấy đều phải đảm đương. Hiện giờ thân thể này yếu ớt như vậy, nếu tăng cường luyện tập thì có lẽ sẽ phục hồi được sự hoạt bát khi xưa.

Còn chưa tới bên khe suối đã nghe thấy tiếng róc rách của nước. Xen lẫn vào đó hình như là tiếng đập nước và giọng đàn ông. Nàng nhớ đến những lời Đinh Hiếu dặn liền dừng bước, nói vọng về phía khe suối: “Bên đó có ai không?”

Không lâu sau liền nghe thấy tiếng người truyền tới: “Là nữ nhân! Mau mau! Tên khốn nạn kia, lấy quần áo của ta lại đây!”

Ninh Phi nghe tới đây biết ngay là có người đang tắm bên đó, nàng ngoan ngoãn đứng im tại chỗ. A Cương bắt đầu dao động, có lẽ nàng ta ra ngoài để gánh nước thật, bên đó đều là người sơn trại đang tắm, nàng qua đó thì liên lạc được với ai.

Ninh Phi đợi không lâu lắm thì nghe thấy tiếng rẽ nước đi lên. Một nam nhân đầu tóc ướt đầm, quần áo vẫn chưa mặc chỉnh tề, cúi đầu, chạy thẳng một mạch tới, ngay sau đó là mấy nam nhân nhảy vọt đến từ phía sau, vừa cười vừa la hét, lúc thấy Ninh Phi ở bên cạnh thì thốt lên kinh ngạc: “Đây chẳng phải là vị phu nhân mà Đinh Hiếu trối lên núi sao?”

Ninh Phi cảm thấy thú vị, nàng hỏi: “Các huynh đang làm gì vậy? Người chạy trước có vẻ rất xấu hổ.”

Mấy tên đàn ông cười ha hả: “Hắn thua cược, theo giao hẹn...” nói đến đây thì quay sang nhìn nhau rồi ngửa mặt lên trời cười to, không ai bảo ai, tất cả cùng không nói tiếp nữa. Sau lại sợ Ninh Phi hiểu nhầm nên có người vội vàng nói thêm: “Muội yên tâm, không phải là làm chuyện xấu gì với hắn đâu, thật đấy, chỉ là viết vài chữ lên đít hắn, để sau này hắn về quê, cho người nhà hắn nhìn thấy sẽ cười đứt ruột.”

“Người nói gì thế hả, trước mặt muội ấy sao có thể nói cái đít với chả đít!”

“Không gọi là đít thì còn gọi là gì?”

“Phải gọi là mông.”

Ninh Phi gượng cười: “Ta không tò mò đến vậy, chỉ thấy có chút hay ho.”

Đám đàn ông thấy nàng xách thùng gỗ, có người hỏi: “Muội muội đến đây gánh nước à? Đinh đại ca thật là... việc này sao để muội làm được, cứ để thùng đầy cho bọn ta, đảm bảo sẽ đổ đầy vại nước của Đinh Hiếu đến mức không thể đổ thêm được nữa.”

Ninh Phi nói: “Ấy ấy, cảm ơn, nhưng khó khăn lắm hắn mới đồng ý cho ta ra ngoài luyện tập.”

Đám đàn ông kêu to rằng không tin nàng có thể nhấc được hai thùng nước, Ninh Phi bắt đầu đi, đành phải để bọn họ đi theo đến bên bờ suối, để họ thấy nàng đổ đầy nửa thùng của mỗi thùng, treo lên hai đầu gánh, sau đó vác lên vai. Lúc hai thùng nước mới gánh lên vai còn có chút không quen. Ngày xưa Giang Ngưng Phi gánh nước đều gánh thùng đầy, về đến nhà nước còn không bị trào ra, bây giờ sức lực đã giảm đi nhiều. Cuộc sống như vậy quả là rất tốt. Cuộc sống vốn là phải vất vả, điều khác nhau đó là khổ về thân thể hay về tinh thần mà thôi. Ninh Phi tình nguyện để bản thân mệt mỏi rồi cũng không muốn quay về cuộc sống trước đó của Giang Ngưng Phi, cả ngày sống dựa vào việc gom góp sự thương yêu, cưng chiều của đàn ông, đúng là vô cùng cực khổ.

Thời đại của Ninh Phi có rất nhiều câu chuyện xưa. Có một câu chuyện về người vợ hiền giống kiểu Giang Ngưng Phi. Một thương nhân nạp thiếp, vợ cả ngứa mắt với người thiếp nên thừa dịp nam nhân kia ra ngoài buôn bán thì tìm cơ đánh đập. Khi người chồng quay về, người thiếp chịu đựng không nói gì. Đến một ngày, cướp đến nhà, thiếp chỉ huy người hầu chặn đường bọn cướp, còn chính mình thì vớ lấp cây gậy đánh đám cướp kia sợ chết khiếp. Từ đó mọi người mới biết nàng có võ nghệ xuất chúng. Người thiếp được tán tụng, trở thành một truyền kỳ. Nhưng một cuộc sống phải bó buộc chính mình trong tam tòng tứ đức như vậy thì trong lòng người thiếp kia cam tâm tình nguyện thật sao? Trước lúc Giang Ngưng Phi chết, cuối cùng cũng đã dâng lên cảm giác hối hận và hoài nghi.

Đám đàn ông kinh ngạc: “Đúng là không ngờ! Đúng là không ngờ nổi!”

Nữ nhân trên núi được cưng chiều như hoàng hậu vậy, cũng rất ít người có thể gánh nước thành thực như nàng. Lúc này bọn họ mới nhớ lại Đinh Hiếu kể đi kể lại câu chuyện “Giết sói”, tất cả đều há hốc mồm, mặt tái mét: “Chuyện Đinh đại ca kể không phải là thật chứ? Một mình muội muội giết được hai con sói sao?”

Ngày đó một mình Ninh Phi phải đối mặt với sáu con sói, sau đó Đinh Hiếu chỉ nhìn thấy hai con nằm chết ở gần đó, cho nên mới cho là vậy.

Một người nói: “Tên Đinh Hiếu kia toi rồi, lấy phải nương tử sức mạnh vô song!”

Ninh Phi hết cách: “Hắn kết hôn với ta khi nào vậy? Ta chỉ là một thê tử bị bỏ mà thôi, sau đó được hắn có lòng tốt đưa về đây.”

“Thật sao? Đinh đại ca và muội muội không hề có quan hệ gì sao?”

Lập tức dẫn đến một hồi xôn xao, bắt đầu có người gào to: “Á á á, cơ hội đến rồi!” Sau đó đám đàn ông vây quanh lấy Ninh Phi một cách vui vẻ, hỏi nàng liên tiếp xem nàng bao tuổi, nơi sinh, tình hình cha mẹ.

Một tay Ninh Phi giữ chắc cái quang gánh, tay còn lại vỗ trán, nàng biết nàng đã lỡ miệng rồi, gặp phải chuyện thế này tốt nhất nên im lặng, nếu không sẽ càng phiền hơn nữa.

Trên đường, đám đàn ông không ngừng yêu cầu được gánh nước giúp nàng, cuối cùng Ninh Phi phải dừng bước, không nhận nổi nữa: “Xin các huynh đừng có làm khổ ta nữa!”

A Cương càng ngày càng thấy thú vị, hắn nói nhỏ, giọng đầy oán hận với Tô Hy Tuần: “Trước đây chưa từng thấy mấy tên đó nhiệt tình như vậy, thái độ thay đổi hoàn toàn rồi.”

Tô Hy Tuần thở dài thườn thượt: “Quả nhiên rất cần phải đưa nữ nhân lên núi.”

A Cương tức giận: “Bị bọn họ phá đám như vậy thì chúng ta còn đi theo làm gì, hết kịch hay rồi.”

Tô Hy Tuần vỗ vỗ vai của hắn: “Đi ra thôi, trốn ở đây làm gì nữa, không cần thiết phải trốn.” Nói xong thì kéo A Cương ra từ phía sau thân cây, bước trên đường đá, đi nhanh lên.

Không lâu sau đã có người nhìn thấy họ, từng người trong đám đàn ông đang vây quanh Ninh Phi đứng trước hô lên lần lượt: “Chào buổi sáng Nhị đương gia.”

Ninh Phi nghe được một chuỗi những lời chào thì ban đầu là ngẩn người, sau đó mới quay đầu, thấy là Tô Hy Tuần thì không biết nên làm thế nào. Trong lòng cực kỳ không muốn gặp loại đàn ông cột nhà này, nhưng dù gì Đinh Hiếu cũng là thủ hạ của hắn, mà nàng lại được che chở dưới mái nhà của Đinh Hiếu, “đứng dưới mái hiên thấp, sao có thể không cúi đầu”[1]. Nàng nghĩ dù sao mình cũng là người trưởng thành, vậy nên phải dùng cách của người trưởng thành để giải quyết vấn đề, thế là nàng tạm gác cảm giác chán ghét sang một bên rồi chào hỏi Tô Hy Tuần.

[1] Thành ngữ: Dưới quyền của kẻ khác thì phải phục tùng.

Tô Hy Tuần càng ngày càng kinh ngạc, cả đường không biết nói gì, chỉ hỏi được một câu: “Người gánh hai thùng nước không thấy nặng sao? Có cần ta giúp không?”

“Cảm ơn Nhị đương gia, Ninh Phi đã quen rồi.”

“...”

Có Tô Hy Tuần ở đó nên mấy tên nam nhân kia không dám có hành động gì thô lỗ, vừa đến ngã rẽ liền mượn cớ chuồn đi lần lượt, lúc đi còn không quên liếc mắt đưa tình với Ninh Phi. Có người còn tha thiết mời nàng đến chơi khi có thời gian rồi, còn lấy tính mạng ra thề “tuyệt đối không có hành vi gì bất lịch sự”. Một người trong số đó nói: “Tính mạng của ngươi? Tính mạng của ngươi làm gì, Ninh muội muội lấy nó có tác dụng gì chứ!”

Nghe những lời chẳng ra đầu vào đầu đó, Ninh Phi quên cả chuyện sau lưng nàng còn có con ma đòi mạng đang đi theo, nàng cũng cười theo bọn họ rồi vẫy tay chào. Lúc xách gánh nước lên mới thấy Tô Hy Tuần vẫn chưa đi, làm nàng bỗng thấy căng thẳng cả người.

Lúc này chỉ còn nàng và Tô Hy Tuần, còn A Cương cũng bị đám nam nhân to con đang cười hi hi ha ha đó lôi đi.

Trong tầm mắt của Ninh Phi không thấy bóng người. Ngã rẽ bị từng lớp có tranh cao bằng người che kín, có lẽ có kêu rách cổ họng cũng chẳng có ai tới, nàng nói ngay: “Ta với ngươi không thù không oán, xin ngươi tha cho ta đi.”

Tô Hy Tuần ngạc nhiên: “Tha cho ngươi?” Nói xong mới nhớ tới việc hấn trêu chọc nàng mấy hôm trước, thế là nhất thời không nói nên lời. Hấn lúng túng một hồi rồi chợt hỏi: “Ta nhớ ngươi có mang theo vài viên thuốc từ kinh thành Hoài Trung đến cơ mà, sao không uống?” Mấy hôm trước hấn lục hành lý của Ninh Phi không thấy có, nhưng nhìn sắc mặt của nàng không giống đã được điều dưỡng nên mới hỏi vậy.

Ninh Phi giật mình: “Ngươi lục đồ của ta?” Nói xong liền im lặng. Phải kiểm tra đồ đạc của nàng là điều tất nhiên, nàng có thể hiểu được. Tuy vậy nàng vẫn cảm thấy không thoải mái. Tâm trạng Ninh Phi không vui vẻ, vẻ mặt không thể tươi cười gì được nữa. Tuy khuôn mặt trẻ trung nhưng lại khiến người ta có cảm giác “Nữ nhân này không dễ dây vào”. Không phải là kiểu khoe khoang mạnh mẽ, mà là thật sự khiến người ta biết rằng có nói nữa có lẽ sẽ khiến đôi bên cùng khó xử.

Bầu không khí ngày càng yên lặng và lạnh lẽo, hai người nhìn nhau không nói gì. Cuối cùng Tô Hy Tuần xoay người bỏ đi mà chẳng nói được câu nào.

Trước đây Tô Hy Tuần nổi tiếng nhờ sức lực tràn trề. Ngoài việc phải xử lý tất cả những công việc hấn phụ trách, hấn còn đảm nhận cả phần việc của Diệp Vân Thanh. Vì vậy ở sơn trại hấn có biệt danh là “Bà vú áp trại”. Tuy hấn từng dùng rất nhiều thủ đoạn cao tay để trấn áp vô số lần những người dám gọi như thế nhưng như “cỏ nơi thảo nguyên, cứ có gió xuân thổi đến lại mọc ra”.

Cho dù công việc có bận bịu hơn nữa thì mỗi ngày cũng chỉ mất thời gian nhiều nhất là hai canh giờ, khoảng thời gian còn lại hấn đều dùng để huấn luyện binh sĩ sơn trại. Mấy hôm nay, những thời gian đó dường như đều dùng vào việc khác cả, trong lòng hấn cứ như có chuyện gì không giải quyết được.

Ninh Phi không hề xinh đẹp, mà Tô Hy Tuần cũng không phải loại người hứng thú với cái đẹp. Chỉ là tình huống mấy lần gặp nhau đều rất đặc biệt, nhớ lại sự đối chọi tiềm tàng kia, tâm trạng hấn không thể không kích động.

Bệnh này càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng đến một ngày, Tô Hy Tuần tức giận, đập bộp lên bàn, gạt hết giấy tờ văn kiện xuống đất, đứng dậy chửi to mấy lời tục tĩu, sau đó lại thì thầm tự hỏi: “Lẽ nào là chúng do thiếu con gái? Vậy phải quan sát kỹ mới được.”

Tên thủ hạ bên ngoài cửa nghe thấy, lập tức sợ run lập cập, hấn vội vàng chạy đi cất cái trượng đi, không lỡ may lại bị đánh oan.

Dáng vẻ đầy tâm sự, đầy lo lắng của Tô Hy Tuần đã được truyền đi khắp sơn trại rất nhanh.

Có người nói nhiều lúc hấn đang ăn cơm, giờ đưa ra cả ngày trời rồi cũng chẳng gặp được một nhánh rau lên, đưa cứ ở yên trên không, giống như đang luyện võ công tuyệt thế “Công phu chiếc đĩa” vậy. Có người nói hấn đưa chim đi loanh quanh ở nơi tịch tịch, có lúc thả chim bay xong cũng không gọi nó về, một mình đứng trên đỉnh núi hứng gió đến ngơ ngẩn. Có người nói hấn thường mất ngủ, cứ nửa đêm canh ba là lại chạy băng băng một mạch vào giữa rừng rậm, làm cho đám sói hoang trên núi khổ không nói nên lời.

Đương sự lờ đi tất cả mọi lời đồn về mình, các huynh đệ hỏi hấn xem đến cùng là hấn bị làm sao, hấn chỉ cười cười, không nói gì, vô cùng bí hiểm.

Cứ vậy cho tới mùa xuân tháng ba, cây cối tươi tốt. Các đội buôn của Hoài An và Sơn Nhạc bắt đầu chuyển đi bận rộn nhất trong năm, cuối cùng thì mùa hoạt động bận bịu của sơn trại cũng đã đến.

Hôm nay khi trời vừa sáng thì Ninh Phi đã bị đánh thức bởi một hồi ồn ào bên ngoài. Phòng của Đinh Hiếu ngay sát sau núi, khi sáng sớm ít người qua lại, thường thì đến trưa mới có người bị thương đến lấy thuốc. Như hôm nay là rất khác thường, bên ngoài hình như có rất nhiều người đến, trong những lời nói đang cố gắng nói nhỏ kia thì thoảng lẫn vào tiếng kim loại va vào nhau.

Không lâu sau thì nghe tiếng Đinh Hiếu gọi nàng, nàng vội vàng ngồi dậy, mặc tạm chiếc váy dài và cái áo ngắn vào, mở cửa đi ra.

Lúc nhìn ra mới biết có hơn mười nam nhân trắng kiện đang vây quanh Đinh Hiếu, cùng nói chuyện. Mấy người này mình đồng da sắt, thắt lưng dắt đủ loại khảm đao có to có nhỏ. Cánh tay, mặt mũi đều trát đầy bùn, trông toàn thấy màu xám. Đinh Hiếu thấp hơn một cái đầu so với đám nam nhân này, hấn cố gắng ló đầu ra khỏi đám người để nói với Ninh Phi: “Người đến đây cầm lấy.”

Ninh Phi đi đến, đám người nhanh chóng tránh đường ra cho nàng, cuối cùng Đinh Hiếu cũng đưa được đám cỏ dại trong tay hấn cho nàng: “Ta có việc phải đi ra ngoài. Đây là thuốc mới hái được, người rửa sạch đi, buổi trưa ta về rang lên sau.”

Ninh Phi nhìn hết một vòng đầy nghi ngờ, đám nam nhân đều cười hì hì, tro bùn trát trên mặt nửa ngày đã khô, giờ đang rơi lả tả xuống đất, lộ ra màu da trắng bóc như trứng. Bọn họ vội vàng ngừng cười, hậm hực nói: “Chết xừ, lại phải trát lớp bùn mới lên.”

“Mọi người định làm gì vậy? Tại sao lại đắp đầy bùn lên mặt?”

Mấy ngày nay ai ai cũng biết trong nhà Đinh Hiếu có một cô nương tốt tính, khoẻ khoắn. Trùng hợp là Ngư Đại Tráng cũng đang ở đây, hấn nói với Ninh Phi: “Ninh muội muội yên tâm đi, chúng ta không đưa hấn đi gặp cô nương khác đâu, không cần lo hấn gặp gỡ rồi nhớ nhung người ta. Thật ra chuyện làm ăn hôm nay của chúng ta có chút... Có chút khó khăn, phải mời Đinh đại ca ra mặt.”

Có người nói thêm vào: “Ít ngày nữa Diệp đại đương gia sẽ về, chúng ta phải làm vài vụ lớn để trình lên huynh ấy, đỡ cho huynh ấy tưởng rằng sơn trại không có huynh ấy thì không xong, cả ngày lại lải nhải điếc tai.”

Ninh Phi đáp lời: “Diệp đại đương gia sắp về rồi? Các huynh cũng không cần giải thích đâu. Cha mẹ Đinh Hiếu đều rất quan tâm đến hôn sự của hấn, nếu hấn tự giác thích cô nương nào thì tốt rồi.”

Đinh Hiếu mếu máo: “Cha mẹ ta suốt ngày để ý làm ta đủ phiền rồi, giờ còn thêm một người như bà chị nữa, rõ ràng là nhỏ tuổi hơn ta mà cả ngày cứ nhắc hôn sự của ta. Đúng là khổ chết đi được!”

Cả đám cùng cười, mặt đất lại rơi đầy bùn.

Trước khi đi Đinh Hiếu dặn: “Củi trong bếp vừa lúc đã hết sạch, ta quên khuấy đi mất. Nếu trước buổi trưa mà ta vẫn chưa về thì người qua chỗ A Cương ăn, hấn nấu nhiều đồ ăn, ăn không hết cũng phải đổ cho heo thôi. Thêm một người một đôi đũa cũng không sao đâu.”

Ninh Phi gật đầu liên hồi.

“Nhớ đấy, đừng có tự tiện làm, chẻ củi không phải chuyện đùa đâu, đừng có chẻ chân ra thành hai khúc đấy, đến ta cũng không chữa nổi đâu.”

Đám nam nhân cười nói: “Được rồi, Đinh đại ca, ai lại nói như huynh chứ. Trước mặt Ninh muội muội mà cứ nói chuyện đầy máu me như thế, không sợ cô nương bé nhỏ yếu điệu này sợ à?” Nói xong thì ào lên đẩy Đinh Hiếu đi.

Ninh Phi đứng giữa sân, cứ có cảm giác hình như Đinh Hiếu quên mất cái gì đó. Quả nhiên không lâu sau, có một tiểu tử da đen da trắng chạy về từ phía Đinh Hiếu vừa đi, khom lưng chào Ninh Phi một tiếng rồi chạy tới cầm lấy túi thuốc treo trên cành cây rồi lại băng băng chạy đi mất.

Sơn trại, cướp... Từ khi theo Đinh Hiếu lên núi đã ở càng ngày càng quen rồi, hôm nay mới có cảm giác sống giữa băng cướp. Ninh Phi cầm nắm cỏ dại trong tay, nghĩ nghĩ, thôi cứ vào kho củi sau viện đã.

Mặt trời càng ngày càng lên cao, Ninh Phi đã làm xong hết việc nhà, từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy Đinh Hiếu về, trong lòng nàng khó tránh khỏi lo lắng. Võ công của Đinh Hiếu như thế nào thì nàng không biết, nhưng về nghề kiếm sống của giặc cướp thì nàng đã nghe nói nhiều. Danh tiếng của Hắc Kỳ trại rất lớn trong Hoài An quốc. Trước khi nàng đến sơn trại còn nghĩ ai ai cũng cao hai thước, thất lưng to như thùng rượu, vai thì phải chắc khỏe như Arnold Schwarzenegger vậy. Còn hôm nay thấy, tuy là có chỗ không giống lắm, nhưng dù gì cũng có thể xem như đủ tiêu chuẩn. Đinh Hiếu đứng phía trong trông như người lùn giữa đám người khổng lồ. Nàng không muốn lo cũng không được.

Ở đây không thể so với thời đại của nàng. Bị sốt cũng có thể chết người, bị kim loại đâm vào cũng dẫn đến uồn ván rồi mất mạng. Đinh Hiếu là thầy thuốc ngoại khoa, nhưng nếu hắn có chuyện gì thì ở ngoài cuộc chiến ai có thể chăm sóc hắn được?

Cứ đợi như thế đến giữa trưa, hắn vẫn chưa về. Cháo trắng đã ninh thành đặc sệt, rắc ít mầm rau lên trên, xanh xanh trắng trắng xen lẫn trông rất đẹp, nhưng vẫn chưa thấy bóng người đâu.

Ninh Phi ngồi xồm ở trước bếp, tâm trạng lo lắng. Củi đã đốt thành tro cả rồi, vẫn không có tiếng động gì khác.

Ninh Phi ngồi trong phòng, nước đã đổ đầy vại rồi, củi cũng chẻ xong, phòng bếp được quét tước sạch sẽ, chẳng còn gì để làm nữa. Bỗng nhiên có tiếng hô hoán truyền tới từ xa, càng ngày càng gần. Ninh Phi đứng bật dậy, sợ hãi, tai nghe rõ được tiếng A Cương kêu cứu mạng.

Nàng vội vàng mở cửa đi ra ngoài, bên ngoài tràn ngập ánh mặt trời, vừa mở cửa đã bị ánh sáng làm hoa mắt, khó khăn lắm mới dần dần nhìn rõ ràng được. A Cương chạy lên từ đường núi, công một người trên lưng, không biết còn sống hay đã chết.

23. Q.2 - Chương 23: Đuổi Theo Bóng Phóng Qua Trạm Gác

A Cương chưa công người nọ đến gần thì đã hét to: “Đinh đại ca có nhà không? Gọi Đinh đại ca ra mau!” Phía sau hắn có mấy người thấy ồn ào nên đi theo, một đoàn người kéo nhau đến trước nhà Đinh Hiếu.

Ninh Phi vội vàng mở cửa phòng mình để A Cương đặt người nọ nằm xuống giường. Lúc nhìn đến mới biết là cha của A Cương. Vì bình thường hay chẻ củi cung cấp cho các nhà nên mọi người trên núi đều gọi ông là Lão Tiêu chẻ củi.

Hiện giờ sắc mặt ông xen lẫn trắng hồng, mắt sưng tấy, môi tím tái. A Cương thở hổn hển như chết đến nơi, vẫn không quên hỏi: “Đinh đại ca đâu?”

“Không may là giờ không có nhà, cha đệ bị rắn độc cắn đúng không?”

A Cương quá lo lắng, không nói nên lời, cổ họng giật giật. Khuôn mặt cũng tím tái cả lên, hai mắt long lanh nước. Đứng sau có ông cụ trả lời thay hắn: “Trên núi có nhiều rắn độc, Lão Tiêu cũng có khả năng tự chữa một số loại nọc độc thường gặp, vậy mà hôm nay lại ra nông nổi này, chỉ sợ rằng ông ấy đã bị Kim Tuyền đại vương cắn rồi.”

“Kim Tuyền đại vương?”

Ông cụ nói: “Kim Tuyền đại vương chỉ có ở trên núi, bình thường rất hiếm gặp. Cả con rắn nhỏ bằng ngón chân cái thôi, da đen bóng, chỉ có ba sọc vàng óng, dài mảnh ở đầu cái đuôi, vì vậy mới gọi là Kim Tuyền. Nó độc vô cùng, những con rắn thông thường hoàn toàn không phải đối thủ, vì vậy mới được xưng là đại vương.”

A Cương bước lên từng bước, kéo lấy vạt áo trước của Ninh Phi rồi khóc: “Phụ thân đã thử chữa rồi, nhưng vẫn không thể nào ngăn nọc độc phát tác. Trên núi chỉ có Nhị đương gia và Đinh đại ca chữa được, mà hôm nay Nhị đương gia xuống núi đón Đại đương gia mất rồi, chỉ còn mỗi Đinh đại ca mới cứu được tính mạng.”

Ninh Phi nhìn ông cụ đang giãy dụa không ngừng trên giường, hình như rất đau đớn, tuy nhiên cổ họng sưng tấy nên không nói được tiếng nào. Nàng nói hướng đi của Đinh Hiếu bằng giọng lo lắng.

Ông cụ nói: “Hôm nay bọn Ngưu Đại Tráng định cướp hàng của một đoàn buôn đi từ Sơn Nhạc đến Hoài An, có lẽ là ở chân núi phía tây. Ta nghe có người nói rằng chỉ cần đi theo đường núi ven sườn tây là xuống tới.”

Ninh Phi hỏi: “Đi mất bao lâu?”

“Nếu mà nhanh thì cũng mất một canh giờ. Nhưng đây là tính theo tốc độ của đám Ngưu Đại Tráng. Còn mấy người chúng ta không biết khinh công, chỉ có thể đi từng bước, có lẽ mất hơn nửa ngày.” Ông cụ chợt thốt lên vui mừng: “A Cương, ta nhớ khinh công của cháu từng được Nhị đương gia khen, có thể đi cầu cứu rồi.”

Ninh Phi nhìn về phía A Cương, quần áo trên người hắn đều đã nhem nhuốc đầy bùn đất, hai đầu gối càng có nhiều vết thương hơn, e là vừa nãy hắn quá sốt ruột mà công cha lên núi nên không để ý đường đi. Tuy A Cương đang lưỡng lự, nhưng thấy tình hình phụ thân không ổn, sợ rằng sẽ qua đời khi hắn đi, mà hắn cũng không thể không làm tròn chữ hiếu của một người con, vì vậy hắn lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, hai mắt đầy nước mắt.

A Cương vẫn còn là thiếu niên, hơi thấp hơn Ninh Phi một chút. Hắn ngược mắt lên nhìn nàng, trông vô cùng đáng thương. Ninh Phi cắn răng hỏi: “Cưỡi ngựa thì mất bao lâu?”

“Hả?” Ông cụ ngạc nhiên.

“Cưỡi ngựa, không cần khinh công, có thể cưỡi ngựa xuống.”

Về mặt ông cụ có chút khó xử: “Đường núi gấp ghe, người có kỹ thuật cưỡi ngựa cực giỏi mới dám đi. Trong số chúng ta e là không thể cưỡi ngựa xuống núi được.”

Ninh Phi nói: “Cháu hỏi mất bao nhiêu thời gian, chứ không hỏi có ai biết cưỡi ngựa không.”

“Ta cũng không biết, nhưng chắc không lâu.”

Ninh Phi nắm lấy tay A Cương, hắn vẫn đang cầm chặt vạt áo nàng. Nàng nói: “Đệ ở đây chăm sóc phụ thân, ta đi tìm Đinh Hiếu thay đệ.”

Nói xong thì đi ra, đến chuồng ngựa, ở đó có con lừa đen của Đinh Hiếu và con ngựa đỏ thẫm của nàng. Đường núi phía tây đi bộ mất hơn nửa ngày, dắt cả con ngựa và lừa ra, thay phiên cưỡi thì có thể đi tới được chân núi.

Nàng đặt lên lưng hai con mỗi con một tấm thảm dày, thăm nghĩ đường núi gấp ghe khó tránh khỏi xóc nảy. Dù kỹ thuật cưỡi ngựa của Giang Ngưng Phi có thuộc hàng đầu đi nữa thì cũng phải đề phòng trường hợp ngoài ý muốn. Nàng tìm hai đoạn vải buộc sơ qua trước ngựa đến sau chân của ngựa và lừa, tạm coi như bàn đạp để cố định hai chân.

Lúc dắt ngựa ra ngoài thì nghe thấy A Cương gọi nàng từ trong phòng: “Trên đường có nhiều trạm canh gác, nếu không được phép thì sẽ không đi qua được đâu.” Vừa nói vừa lấy tấm thẻ bài dắt trong thắt lưng ra đưa cho nàng: “Đây là thẻ bài của đệ, có thể qua bảy trạm ở trên núi, nhưng tới chân núi có hai trạm nữa, có lẽ...”

Ninh Phi hít một hơi sâu, can đảm nói: “Không đi qua được chẳng lẽ cũng không đánh lại được sao?” Vứt dây cương đó, đi vào nhà cầm lấy chiếc cung treo trên tường và túi da trâu đựng tiễn, sau đó mới lên lưng ngựa.

A Cương cùng mọi người thấy khí thế của nàng, tư thế, động tác lên ngựa thành thạo như trở bàn tay thì kinh ngạc vô cùng. Ninh Phi đã quất ngựa xuống núi từ lúc nào.

Đinh Hiếu từng nói A Cương mất mẹ từ nhỏ, tất cả đều do cha hắn nuôi nấng đến giờ. Bình thường đứa nhỏ A Cương này hay quanh quẩn ở bên Đinh Hiếu, chắc là do thiếu tình thương. Hôm nay xảy ra việc như vậy làm nó rối bời, tay chân cũng không biết nên làm gì. Ninh Phi cũng biết cha A Cương, ngày thường đều do ông mang củi từ trong núi đến cho Đinh Hiếu dùng. Cha A Cương là một người thật thà, chạy đi chạy lại khắp cả núi, trên mặt lúc nào cũng có nụ cười, làm việc đầy nhiệt tình. Người trên núi đều rất quý ông. Có khi tìm được một mầm thuốc quý nơi rừng sâu, ông cẩn thận đến mức xúc cả mảng đất lên, bỏ vào cái

gửi rồi đưa cho Đinh Hiếu. Vì quan hệ thân thiết như thế nên thấy cha A Cương bị rắn độc cắn, Ninh Phi không thể không cứu.

Nàng rất gầy, cơ thể nhẹ nên nằm trên lưng ngựa cũng không nặng là bao, ngựa đỡ thẫm phi như bay. Nàng chỉ đặt một tấm thảm lên trên lưng ngựa nên dường như vẫn cảm nhận được sự chuyển động của các thớ thịt trên người nó. Ninh Phi cầm cả dây cương của con lừa đen trong tay, con lừa đi theo nàng và ngựa một cách ngoan ngoãn. Núi Nhạn Qua cũng chỉ cao hai nghìn mét, nhưng con đường sườn tây ít nhất cũng phải tới bảy tám dặm. Trên đường nàng đi, phần lớn là những bậc đá, cưỡi ngựa càng khó hơn nữa. Thế nào mà ông lão nói nếu cưỡi ngựa xuống núi thì phải có kỹ thuật cực giỏi.

Lúc Giang Ngưng Phi còn ở trong phủ Từ Xán từng được nghe qua về chuyện hành quân đánh giặc. Thời này vẫn còn coi bộ binh là chính. Mỗi lần Hoài An quốc phát động chiến tranh đều có thêm mấy ngàn chiến xa, tác dụng của nó chỉ là làm nhiễu loạn thế trận của bộ binh quân địch. Vì vậy mới gọi là “Lấy chiến xa quân mình, giết bộ binh quân địch”. Ngoài ra, cưỡi ngựa đánh trận càng hiểm gặp hơn. Từ Xán từng miêu tả tình hình chiến trường với Giang Ngưng Phi, kỵ binh chỉ cưỡi ngựa đến trước quân địch, sau đó xuống ngựa rút kiếm chém giết, không ai ở trên lưng ngựa đánh nhau cả. Suy cho cùng thì nguyên nhân là do thời này không có bộ yên ngựa, bàn đạp cho người cưỡi, vì vậy không thể cố định mình trên lưng ngựa, không thay đổi được tư thế, nếu phải điều khiển ngựa nữa thì càng thêm khó khăn.

Ninh Phi buộc một đoạn vải trước ngực ngựa, hai chân luồn vào đó, cứ vậy phi xuống núi vừa nhanh vừa vững vàng. Nhiều lính gác trên núi thấy nàng phi ngựa như bay xuống núi thì vô cùng kinh ngạc. Trên đường qua bao nhiêu trạm gác rồi, nàng không nhớ rõ, may mà tấm thẻ bài của A Cương rất có tác dụng. Có lần nàng chỉ nói tóm tắt qua là tất cả mọi người đều giục nàng mau đi nhanh về hướng tây, có nơi còn phải người dẫn nàng đến trạm kế tiếp rồi mới quay lại.

Mặt trời lên đến đỉnh rồi dần ngả về phía tây, không khí trên núi vừa ẩm vừa oi bức. Ninh Phi không biết đã ra bao nhiêu mồ hôi rồi, ướt cả lớp quần áo trong cùng. Mặc kệ gió thổi vào. Nàng sắp không gắng nổi nữa, sườn núi hai bên chạy vun vút qua, thành một cảnh vô cùng hiểm gặp. Trên trán, thái dương ra rất nhiều mồ hôi, nhưng chúng không ở đó lâu được, chỉ sau một lần xóc đã rơi hết xuống.

Lúc sắp đến chân núi, cuối cùng bị người ta chặn lại.

Ninh Phi đi ra từ sau núi mới chú ý đến cách nàng khoảng mười thước đằng trước có một hàng rào trúc cao bằng nửa người. Trông giống hàng rào có ba chân thời Dân quốc. Nàng chưa đến gần đã thấy mấy nam nhân to khỏe nhảy ra, họ mặc quần áo gọn gàng màu xanh thẫm. Tay cầm khảm đao từ thép đỉnh luyện, hô to: “Nữ nhân kia, định đi đâu!”

Chỗ này đường hẹp, một bên là vách núi cao. Ở thế này, mấy nam nhân to khỏe không giết được bao nhiêu quân địch, nhưng lại có thể phát hiện ra địch rồi gửi đi cảnh báo trước khi địch phá trạm gác. Ninh Phi nhìn trái nhìn phải, thấy ở góc núi gần đó còn có một hang núi điều tàn, chắc là có những huynh đệ khác của sơn trại đang ở đó. Giờ mặt trời đã lên cao, có lẽ họ đang ngủ bù.

Nàng nhanh chóng ghì cương lại, hai chân kẹp chặt bụng ngựa. Con ngựa đỡ thẫm dừng bước. Một nam nhân mắt to, lông mày rậm rạp bước lên trước, đứng cạnh, giữ lấy dây cương rồi hỏi: “Vị muội muội đây định đi đâu?”

Ninh Phi đáp: “Xin hỏi vị đại ca rằng sáng sớm nay có một tốp người nào đi từ trên núi xuống, phải đi phía tây để ‘làm chuyện làm ăn’ không?”

Nam nhân đó trả lời: “Có.”

“Đinh Hiếu cũng có trong số đó?”

“Đinh tiên sinh cũng đi.” Nam nhân đó nói: “Người tìm Đinh tiên sinh có việc gì sao?”

Ninh Phi vui mừng, cả đoạn đường trước không có ai dẫn đường khiến nàng sợ mình đi lạc, cuối cùng thì bây giờ đã có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi. Nàng lại sợ cha A Cương không cầm cự nổi nữa, liền tóm tắt lại chuyện trong hai ba câu. Nam nhân nọ bán tín bán nghi: “Ta từng gặp cha A Cương một hai lần, nhưng dưới núi không như trên núi, đây là nơi quan trọng để công kích lên núi, không được phép tự tiện ra vào. Người có giấy tờ, lệnh bài cho đi qua không?”

Ninh Phi giờ ra thẻ bài của A Cương, giọng thấp thỏm: “Chỉ có thẻ bài A Cương ượn thôi.”

Sau khi hẩn lật đi lật lại tấm thẻ bài thì đưa lại cho Ninh Phi: “Thẻ bài là thật, A Cương là người bên cạnh Nhị đương gia, nhưng dù ngày thường hẩn có tự mình đến đây ra vào cũng phải mang giấy tờ làm chứng, chứ nói gì là người. A Cương có ở đây chẳng nữa thì không có giấy tờ vẫn không thể xuống núi.”

Thấy nói làm sao cũng không được, Ninh Phi sốt ruột, lòng nóng như lửa đốt. Nàng không phải kiểu con gái thích cố ý gây sự, cũng không cho rằng mọi việc trên thế giới đều lấy nàng làm trung tâm, xoay quanh nàng. Trên núi và dưới núi áp dụng hai tốp canh gác cẩn mật theo quy củ để đề phòng kẻ gian. Những người ở các trạm gác kiên quyết như thế không có gì là sai cả.

Nhưng cha A Cương thì sao? Lẽ nào đến đây rồi mà vẫn phải quay người về?

Ninh Phi ngẩng đầu nhìn trời, có lẽ mới qua một canh giờ, cũng có lẽ đã qua gần hai canh giờ rồi. Lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác bất lực. Liều mạng đến bây giờ còn có tác dụng gì nữa, cứ coi như Đinh Hiếu đi về, cha A Cương có còn sống không cũng là một vấn đề, mà cho dù bây giờ còn sống thì nam nhân canh gác trước mặt cứ một mực đòi giấy thông hành.

Ninh Phi dần dần ổn định hơi thở, từ trên núi xuống đã đổi ngựa hai lần, nàng đã mệt lắm rồi. Mà mệt thì sao chứ? Nàng đã từng mệt hơn bây giờ nhiều.

Nàng lắc đầu: “Vây ta không đi nữa, cha A Cương chết thì mặc kệ.” Nàng thở dài một hơi, thì thầm vài câu về tình cảnh nguy kịch của cha A Cương, lại thở dài: “Có trời chứng giám.”

Mấy nam nhân canh gác nhất thời buồn bã không nói nên lời.

Ninh Phi nói: “Hay là ai xuống núi báo cho Đinh Hiếu việc này đi, bảo hẩn mau chóng quay về.”

Trên mặt nam nhân nọ đầy vẻ khó xử: “Chúng ta phải luân phiên trực, không thể đi khỏi nơi canh gác.”

Ninh Phi cười: “Kỷ luật trong trại quả là rất nghiêm.”

Thật ra nàng than thở như thế cũng không có ý để bọn họ đi. Những nam nhân kia có to khỏe hơn nữa thì tốc độ cũng không thể so với ngựa được.

Nàng nói xong thì cười lên con lừa đen của Đinh Hiếu, kéo dây cương quay đầu lại như muốn đi về.

Nam nhân nói chuyện với nàng có vẻ lưỡng lự, hẩn nói: “Muội muội cứ yên tâm quay về đi, ta sẽ đi xuống núi cho.”

Ninh Phi kéo cương cho đầu con lừa quay lại: “Tốc độ của huynh nhanh bằng ngựa sao?”

“Tuy đường rất xa nhưng Lê Thủ Tam này tình nguyện dốc sức thử một phen.”

Ninh Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên hỏi hẩn: “Trạm này tên là gì? Trạm tiếp theo tên gì?”

“Nơi này là Tùng Thụ Môn, đi thêm nửa dặm nữa sẽ tới Hạ Thủy Thạt.”

Ninh Phi cười nói: “Vây, xin đa tạ.”

Nàng còn chưa nói xong thì con lừa đen chợt tung bốn vó chạy như bay, ra sức chạy về phía trước.

Lê Thủ Tam thấy vậy thì kinh hoàng, trong giây phút đó vội giơ tay ra định tóm lấy Ninh Phi, ai ngờ nàng nằm rạp cả người xuống, áp sát vào một bên hông con lừa, phi qua người hẩn trong nháy mắt.

Ninh Phi hét to: “Đỗ Thắm đi mau!” Ngựa đỗ thắm không có người cưỡi, bắt đầu chạy nhanh theo sau nàng.

Tuy trước trạm có ba hàng rào trúc cao bằng nửa người che chắn, nhưng tác dụng chủ yếu là để phòng tấn công dưới núi lên. Con lừa lông đen cũng coi như hiếm có trong loài lừa, đến trước ba hàng rào trúc thì gắng sức nhảy qua. Còn con ngựa không phải chờ ai nên chạy theo rất nhanh, tốc độ kinh hoàng, chẳng bao lâu mà đã như hình với bóng với Ninh Phi.

Lúc đầu mấy nam nhân nọ còn thấy áy náy trong lòng nên không phản ứng kịp trước sự chạy trốn của Ninh Phi. Bọn họ có ai ngờ rằng những câu cuối cùng trong cuộc đối thoại, từng câu từng chữ đều nhằm mục

đích phân tán sự chú ý. Đến khi nàng xông qua thành công rồi, mọi người tro mắt nhìn nhau, chợt có người hô lên: “Nàng ta chạy qua rồi!”, lúc đó mới lấy lại tinh thần, mới hiểu chuyện gì vừa diễn ra. Tay chân loạng choạng, khua loạn cái chiêng đồng nhằm báo động, thế là vang lên một hồi loảng xoảng.

Đây là trạm thứ nhất dưới núi. Vì có thể bài của A Cương nên mới làm bọn họ mất cảnh giác, cũng coi như phi qua thuận lợi, còn trạm nữa nhất định không dễ dàng gì mà qua được.

Ninh Phi không biết nàng làm thế sẽ dẫn tới hậu quả gì. Vốn dĩ thân phận nàng đã đủ xấu hổ lắm rồi, lại còn làm loạn lên thế này nữa, chắc chắn sẽ càng đáng xấu hổ hơn. Nghe nói kỷ luật trên núi rất nghiêm, chắc chắn nàng sẽ bị phạt rất nặng, cũng có thể sẽ bị quăng xuống núi, cũng có thể bị chìm xuống sông. Cha A Cương có cứu được không còn chưa biết, còn bản thân nàng chắc chắn là không thể cứu nổi rồi. Dù ở thế giới nào thì Ninh Phi đều tự mình rước lấy phiền phức cả. Nàng thừa nhận, cuộc sống như vậy đầy rẫy hiểm nguy, bất cứ lúc nào cũng có thể đi vào đường cùng, cũng có thể bị số đông đánh giá là một cuộc đời bất hạnh, nhưng nàng thấy, nếu không làm thế thì không còn là nàng nữa.

Sẽ phải chịu hình phạt như thế nào thì lo sau, cùng lắm thì sau khi báo tin cho Đình Hiếu nàng sẽ đi luôn, không để thời gian cho sơn trại xét phạt. Nếu cứ không làm gì cả, tro mắt nhìn người mình quen biết chết đi thì sau này chắc chắn nàng cũng không thể vui vẻ.

Hồ Hân là người đứng đầu của trạm gác Hạ Thủy Thạt. Hạ Thủy Thạt ngay gần đồng bằng. Vì nơi chân núi tiếp giáp với đồng bằng trông giống hình một con rái cá sắp lặn xuống nước nên mới có tên là Hạ Thủy Thạt^[1]. Trên Hắc Kỳ trại, mỗi một ngọn núi đều có người đứng đầu ngọn núi đó, trên dưới núi sẽ phân ra các trưởng trạm. Trạm gác giữa núi và đồng bằng luôn là trạm quan trọng nhất. Mỗi năm, trưởng trạm của trạm gác ở ngay chân núi này phải thay một lần để đề phòng gián điệp trà trộn nhằm cấu kết bên ngoài.

[1] Rái cá dưới nước

Hồ Hân nhận chức trưởng trạm Hạ Thủy Thạt này đã được gần một năm, sắp tới lúc chuyển giao nhiệm vụ nên hắn càng cảnh giác, cẩn thận hơn nhiều, hắn không muốn xảy ra bất kỳ vấn đề gì. Hồ Hân nghe tiếng chiêng đồng của trạm gác Tùng Thụ Môn thì lập tức đi ra từ chỗ nghỉ, quan sát các huynh đệ đang đứng trước trạm, sẵn sàng đón địch.

Tùng Thụ Môn đến đây khoảng hơn nửa dặm, tiếng chiêng xuyên qua hàng ngàn lớp lá cây trùng điệp, truyền từ trên xuống dưới, còn tiếng người thì chỉ truyền đến không rõ ràng. Không lâu sau, cuối cùng cũng thấy trên con đường núi có một nữ tử phi như bay xuống, phía sau còn có một con ngựa đỏ theo sát.

Các huynh đệ đều hô: “Dừng bước!”

Ninh Phi giơ thẻ bài của A Cương lên cao, trông như truyền thánh chỉ, hô to: “Tùng Thụ Môn báo: Tùng Thụ Môn có gián điệp, trên núi đang rối ren, ta phải xuống núi thông báo cho Nhị đương gia!”

Mọi người còn đang sửng sốt thì Ninh Phi đã vọt qua.

Hồ Hân đột nhiên biết “đã bị lừa”, vội ra lệnh: “Phóng dây thừng^[2]! Phóng ngay!”

[2] Loại dây thừng ở đầu buộc đá, ném ra sẽ ngoắc vào chân ngựa khiến ngựa ngã.

Tùng đoạn dây thừng phóng liên tiếp từ dưới mặt đất lên, bật căng ra trong không trung. Đất cát, bụi bặm trên dây không ngừng rơi xuống, dưới ánh mặt trời trông giống như lớp phản óng ánh đang tản ra.

Nếu phóng sớm hơn một giây thì Ninh Phi đã có kết cục là ngã khỏi ngựa.

Thế nhưng, muộn thì cũng muộn mất rồi.

24. Q.2 - Chương 24: Cách Núi Nhìn Qua Không Rõ Là Ai

Diệp Vân Thanh khó chịu một thời gian dài, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hắn nhìn lá cờ vàng óng của cấm quân đang đứng yên đó, không đi tiếp vào rừng rậm rạp, quay đầu lại đã thấy các

huynh đệ của hắn. So với kinh thành Nhạc Thượng thì Hắc Kỳ trại hợp với hắn hơn, đây mới giống nơi người có thể sống chứ.

Hắc Kỳ trại và cấm quân của hoàng tộc giống như nước sông và nước giếng, không đụng đến nhau, màu cờ cũng khác nhau. Từ xa hắn đã nhìn thấy Tô Hy Tuần dẫn đầu một đoàn người ngựa đang đứng đợi ở một bên, hắn thúc ngựa đi đến rồi cười to: “Các huynh đệ, Diệp Vân Thanh ta đã về rồi đây!” Khí thế rất đáng khinh bỉ, giống “Hồ Hán Tam^[1] ta đã về đây!”

[1] Hồ Hán Tam là tên địa chủ độc ác, khi phong trào nông dân nổi lên thì chạy trốn, lúc phong trào dần suy thoái thì hắn trở lại đàn áp. Lúc trở lại thì đắc chí hô: “Hồ Hán Tam ta đã về đây!” Sau này trở thành câu nói kinh điển, hàm ý xấu.

Hắn thúc ngựa đi đến bên cạnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tô Hy Tuần đánh giá, sau cùng mới nhếch miệng cười, giơ hai tay ra, ngồi trên lưng ngựa mà ôm chặt lấy hắn.

Tô Hy Tuần bị hành động kỳ lạ của hắn làm cho chật vật vô cùng, khó khăn lắm mới giãy ra được. Diệp Vân Thanh mặt mày giãn ra như đã xua hết mây mù: “Vẫn là núi Nhạn Qua tốt hơn, ở cái nơi xui xẻo kia quả thật đến mồm miệng cũng thấy nhạt nhẽo.”

Tô Hy Tuần nói: “Ta cứ tưởng huynh sẽ thất vọng chứ, vì lại phải về cái nơi một lũ đàn ông thối tha.”

Diệp Vân Thanh nhổ một nắm nước bọt lên mặt đất, chửi mắng: “Khốn kiếp! Bên kia toàn một lũ đàn bà thối tha!”

Tô Hy Tuần hỏi: “Nghe nói đệ hạ muốn chỉ hôn cho huynh, phái người đem đến một lô các cuộn tranh, làm huynh ham mê tới mức quên đường về.”

“Toàn là mấy thứ vớ va vớ vẩn.”

“Đến con gái độc nhất của Thượng Khôn tướng quân, một trong ba người đẹp nhất kinh thành cũng cho huynh chọn lựa, vậy mà huynh còn không vừa lòng sao? Con người cũng không nên quá đáng quá, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh chết!”

Tô Hy Tuần dẫn theo hơn mười người đi đều là người đứng đầu các núi, họ đều biết tường tận thân phận của Diệp Vân Thanh. Sau khi nghe hai người nói chuyện thì đều cười to lên, không ngừng chửi mắng Diệp Vân Thanh quá đáng.

Còn có người nói: “Nhị đương gia ở cách hơn nghìn dặm mà kinh thành có bất kỳ chuyện gì đều biết rõ như lòng bàn tay, đến chuyện trong số cuộn tranh đệ hạ đưa đến chỗ Diệp đại có những ai mà cũng biết được.”

Diệp Vân Thanh nói: “Nếu như hắn không có khả năng này thì đảm đương nổi vị trí “lão nhị” trong sơn trại chúng ta sao?”

Tô Hy Tuần hơi hơi cười, quất một roi lên mông ngựa: “Huynh mới là “lão nhị”! Từ “lão nhị” này ở nhiều nơi là tiếng lóng để mắng chửi, là từ để gọi một bộ phận trên người nam nhân. Mọi người nghe xong đều vui vẻ, nhanh chóng thúc ngựa đi theo.

Ánh mắt của Diệp Vân Thanh rất tinh, thấy một người mặt đen ở trong đám người, hắn hỏi một cách ngạc nhiên: “Tập hắc, không phải ngươi về nhà cưới vợ rồi à? Sao về trại nhanh thế?”

Nam nhân mặt đen kia đỏ mặt, ho khụ khụ mấy cái nhưng không nói gì.

Đi bên hắn có bằng hữu qua lại thân thiết với hắn, trả lời thay: “Người vợ kia sợ hắn da mặt đen, mặt mũi độc ác nên đã chạy theo một tên ảo lả mặt trắng rồi.”

Diệp Vân Thanh vô cùng thông cảm: “Vây cũng tốt, còn hơn là sau khi bái đường thành thân mới cảm sùng người.”

Mọi người nhìn cười không dám nói, thúc ngựa đuổi theo phía sau hai con ngựa chạy nhanh của Diệp – Tô về phía núi. Đi được một đoạn đường, Diệp Vân Thanh mới để ý không có tiếng trả lời, sau đó mới hỏi: “Chẳng lẽ... Ta nói đúng?”

“Lão đại anh minh! Tập hắc bái đường với nàng ta rồi, chưa được hơn tháng thì chia tay với vợ luôn!”

“Đúng là lỗ lã!” Diệp Vân Thanh tức giận chửi.

“Lão đại đừng giận, nàng kia tự biết mình đuối lý nên không mang theo đồ cưới, còn tặng không cho Tập hắc một trăm mẫu ruộng phì nhiêu, tự nguyện sửa sang phần mộ tổ tiên thay hấn nữa.”

Diệp Vân Thanh ngẫm nghĩ, thở dài: “Tập hắc, người cưới vợ thêm mấy lần nữa là sẽ vượt qua người giàu nhất kinh thành luôn đấy.”

“Lão đại nhầm rồi, dù có cưới hơn trăm lần nữa cũng chẳng là gì so với Tô gia trong kinh thành.” Nói tới đây thì người nọ chợt biết mình lỡ lời, vội vàng nói với Tô Hy Tuần: “Là đệ sai, tự nhiên lại nhắc đến gia tộc kia.”

Tô Hy Tuần cười: “Người tưởng ta vẫn là một đứa nhỏ của mười năm trước à? Làm gì có chuyện vừa nghe đến tên một gia tộc thì nổi trận lôi đình. Trước đây là ta dễ kích động, bây giờ mọi người cứ yên tâm mà nói.”

Ai ai cũng thở phào nhẹ nhõm, Tô Hy Tuần lại nói thêm: “Mấy lời này khi nào chỉ có mấy người chúng ta hăng nói, mọi người đều lên núi cùng lúc, biết hết về nhau. Còn đối với người ngoài, ta không muốn để người ta biết ta có bất kỳ quan hệ gì với gia tộc kia.”

“Hiểu rồi ạ. Nhị đương gia cứ yên tâm.”

Gió núi thổi vào mặt, mang theo đó đầy hương thơm của nhựa thông. Diệp Vân Thanh thoải mái cả người. Đúng lúc mọi người sắp đến gần núi thì bất chợt nghe thấy tiếng binh khí va chạm đầu đầu trong rừng. Diệp Vân Thanh giơ tay lên, mọi người phía sau lập tức ghì cương ngựa, dừng ngay tại chỗ.

Cả đoàn lắng tai nghe, không lâu sau liền nở nụ cười: “Xem ra là huynh đệ nhà mình đang làm việc.” Thế là lại tiến về phía trước, đi thêm gần một dặm thì âm thanh truyền tới ngày càng rõ ràng, trong đó có cả tiếng hô, quát.

Diệp Vân Thanh nhìn về phía Tô Hy Tuần mang ý hỏi, Tô Hy Tuần đáp: “Hôm nay phái một đoàn huynh đệ trên núi Nhạn Qua xuống, dẫn đầu là Ngưu Đại Tráng.”

Diệp Vân Thanh có vẻ nhớ nhung: “Lâu lắm rồi không thấy hấn. Gần đây hấn có gây rắc rối gì không?”

Tô Hy Tuần than thở: “Ngưu Đại Tráng thì có tiến bộ rồi, nhưng giờ trên núi còn có người giỏi gây rắc rối hơn hấn.”

“Hả?” Diệp Vân Thanh nghi ngờ, hấn nhìn quanh, mọi người đang nhìn nhau cười thần bí khiến hấn càng khó hiểu.

Một người trong số đó nói: “Lão đại, huynh không biết chứ người này ở trên núi uy phong凛冽 thế nào đâu. Lần đầu tiên chúng đệ gặp người đó đã sợ đến mức suýt tè ra quần đấy.”

Diệp Vân Thanh quay sang nói với Tô Hy Tuần: “Người lại chiêu nạp thêm vị cao thủ nào tới giúp sức?”

“Không phải.”

“Nếu không phải là chiêu nạp cao thủ thì sao khiến binh sỹ trên núi sợ chết khiếp được!”

Tô Hy Tuần nhìn chăm chăm vào Diệp Vân Thanh, một hồi lâu không trả lời. Cuối cùng nói tóm lại một câu: “Ở đây không tiện nói. Huynh trở về thấy người ta thì sẽ hiểu thôi.”

Cả đoàn người vừa nói chuyện vừa đi xuyên qua lớp rừng cây cực kỳ rậm rạp. Cây đa rừng đã được một trăm năm, cành lá to lớn xum xuê. Chạc cây chia ngang ra rồi đây rồi cây xuống. Diệp Vân Thanh vén lớp rễ lên, quang cảnh chiến trường hiện ngay ra trước mắt.

Không thể không nói rằng nơi đây làm địa điểm mai phục vô cùng tốt. Nếu đã chọn chỗ này để phục kích thì cũng chứng tỏ người dẫn đội là Ngưu Đại Tráng đã tích lũy được khá khá kinh nghiệm khi Diệp Vân Thanh hấn không ở đây. Lúc này kết cuộc của trận cướp đã định, đoàn buôn đang cố gắng thoát thóps mà thôi.

Hắn vừa nhìn đã biết đây là đoàn buôn đi từ Sơn Nhạc đến Hoài An. Thùng hàng, xe chở đều bị đổ úp xuống đất, một số thùng gỗ không chắc chắn đã vỡ vụn, một đồng giấy đay Xuyên Trung sản xuất lộ ra ngoài. Diệp Vân Thanh nhìn Tô Hy Tuần: “Loại hàng này chắc không phải do người cố ý chỉ định chứ?”

Giấy đay Xuyên Trung có giá cao ngất ngưỡng, nguyên liệu làm nên nó chính là cây đay chỉ có ở vùng Xuyên Trung. Sau khi được chà xát thành từng sợi thì đan lại thành một mạng tơ, mềm mại như gấm nhưng vô cùng dai, không thể xé rách. Mọi người đều biết Tô Hy Tuần có một cái tật nhỏ nhỏ đó là nếu thấy bốn bảo vật trong thư phòng[2] thì sẽ khó mà nhịn được, vậy nên Diệp Vân Thanh mới hỏi như thế.

[2] Gồm bút, mực, giấy, nghiên

Tô Hy Tuần đáp: “Giấy đay cũng chỉ là một trong những nguyên nhân thôi...”

Đang nói chuyện thì đằng sau có người nói, giọng khó tin: “Sao con trưởng Đình gia cũng đến vậy?”

Tô Hy Tuần nhìn chăm chú, quả nhiên thấy Đình Hiếu. Hắn nhớ lúc hắn ký giấy tờ xuống núi có viết số lượng người xuống, giờ lại thấy dư ra một người là Đình Hiếu, không biết là ai trốn đi, hay là canh phòng trên núi có sơ sót, không kiểm kê số người. Dù là thế nào thì cũng thể hiện rõ một vấn đề: Kỷ luật trong trại cần phải lỏng ra một lần nữa.

Đình Hiếu đứng bên ngoài phạm vi cuộc chiến, bản thân hắn không ra tay đánh nhau. Đoàn buôn này đông người hơn so với tất cả các đoàn buôn từng gặp trước đó. Hơn nữa đoàn này còn bỏ một số tiền lớn mời đến tổng tiêu đầu[3] của Tiêu cục Kim Tiền[4] ở Sơn Nhạc ra mặt, thật là một khúc xương khó nuốt. Hai đoàn người vừa mới đụng độ được khoảng nửa giờ mà nửa số người đoàn buôn đã nhuộm đầy máu me, còn người bên Hắc Kỳ trại cũng đầm đìa máu, vô cùng khó khăn.

[3] Thủ lĩnh nhóm áp tải

[4] Tiêu cục là cơ cấu chuyên nhận bảo vệ an toàn cho người hoặc hàng hoá

Chỉ khi nào có người lâm vào tình cảnh nguy hiểm thì Đình Hiếu mới ra tay giúp đỡ. Hắn sẽ ném đá từ xa phân tán sự chú ý của quân địch, hoặc tới gần rút kiếm giết luôn. Hắn là người đứng ngoài nên tầm mắt bao quát, ra tay tất có thương vong. Thi thoảng sẽ có những tên áp tải không chịu nổi sự quấy rầy đó, quay người định chạy đến giết hắn, nhưng đều bị Ngưu Đại Tráng gọi các huynh đệ trong trại vây đánh đuổi về.

Đình Hiếu đang chăm chú quan sát chiến trường, bỗng nhiên cảm thấy cả người khó chịu, hắn nhìn chung quanh mới biết Diệp Vân Thanh và Tô Hy Tuần cùng nhau trở về, đang định hô lên chào thì thấy Diệp Vân Thanh giơ tay ra ý dừng nói, gật gật đầu với hắn rồi tiếp tục lặng lẽ quan sát.

Diệp Vân Thanh cảm thán: “Gần một năm không gặp con trưởng Đình gia, sao bây giờ ta thấy hắn đã thay đổi rất nhiều, đến biểu tình cũng trở nên dịu dàng hơn.”

Một người cười nói: “Cưới nữ nhân về mà hông dịu dàng mới lạ đó, sắp chảy cả nước ra rồi.”

Diệp Vân Thanh vô cùng ngạc nhiên.

Tô Hy Tuần liếc hắn một cái: “Còn có chuyện khiến huynh kinh ngạc hơn nữa đấy. Chỉ hy vọng sau khi huynh biết rõ thì đừng ra tay với Đình Hiếu.”

“Ta với hắn không thù không oán, đang muốn thân thiết hơn còn chưa kịp, nói gì đến ra tay với hắn.”

Tô Hy Tuần tức giận mắng: “Trên đời đúng là có người tốt, bị người khác cảm sùng mà còn thấy biết ơn.”

Tập hắc đang uống nước, vừa nghe đến câu này thì bị sặc, cả khuôn mặt đen sì bắt đầu nổi lên những tơ máu đỏ. Tô Hy Tuần im miệng không đề cập tới nữa. Hắn buột miệng rồi, ai bảo Tập hắc cũng là một người bị cảm sùng cơ chứ.

Đúng lúc đoàn người cảm thấy xấu hổ thay Tập hắc thì nghe thấy tiếng chiêng báo nguy từ Hạ Thủy Thạt phía tây núi, tất cả đều ngẩng đầu nhìn quanh.

Con đường núi nhỏ hẹp sắp đến cuối, cành lá rậm rạp của những cây cổ thụ hai bên đường dần biến mất, cuối cùng Ninh Phi cũng thoát khỏi vùng rừng rậm. Từ đây xuống không còn là đường nhỏ hẹp hay các bậc thềm nữa, mà đều là đường đầy đất bùn.

Tầm nhìn bất ngờ được mở rộng ra, trước mặt là một sườn dốc thoải khoảng hơn mười trượng. Ninh Phi ghì mình ngựa khi gần đến sườn dốc, mắt nhìn ra xa. Nơi cuối của dốc là một khu đất bằng phẳng rộng bao la, cây cối xanh thẫm nối tiếp nhau như những đợt sóng lên xuống nhấp nhô. Nàng nhìn đến chỗ khu rừng không xa sườn dốc lắm, thì thoảng có tiếng áo giáp va chạm nhau ở đó, cả tiếng vũ khí chạm nhau keng keng.

Binh lính đuổi theo phía sau không ít, nhưng tốc độ bước chạy kém xa con lừa và ngựa nên bị nàng bỏ lại xa xa đằng sau. Tuy vậy bọn họ vẫn không cam chịu mà cứ đuổi theo mãi. Ninh Phi bỗng nhiên giật mình, nàng nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng, báo hiệu mấy người nọ đã mặc áo giáp, nhảy lên ngựa đuổi vội đến nơi rồi.

Nàng lại đổi ngựa lần nữa, để con lừa đen không phải chở mình. Kéo mạnh dây cương, ngựa đỏ thẫm tung vó chạy băng băng xuống. Nơi này quá mệnh mông, nàng hô lớn: “Đinh Hiếu.”

Đinh Hiếu đang đứng ngoài cuộc chiến, còn một đám người đang đánh nhau leng ka leng keng một bên, cực kỳ ồn ã. Hình như hắn không nghe thấy, thì thoảng hắn sẽ kéo những nam nhân bị thương nằm trong vùng đánh nhau, không nhúc nhích nổi nữa ra cứu chữa tại chỗ. Ngay sau đó tự nhiên sẽ có những người của sơn trại vây một vòng quanh hắn, ngăn cản những việc có thể quấy rầy hắn.

Đinh Hiếu đang buộc vải cầm máu ột người bị thương, chợt nghe thấy có người gọi to tên hắn, nhất thời không rõ tiếng này tới từ hướng nào nên ngơ ngẩn nhìn quanh quất khắp nơi.

Diệp Vân Thanh nói: “Sao ta lại nghe thấy có người gọi tên Đinh Hiếu thế nhỉ?”

Mọi người cùng nói: “Lão đại không nghe nhầm đâu, đúng là có người gọi hắn.”

Diệp Vân Thanh lắc đầu: “Không phải, không phải. Ta nghe giọng nữ nhân mới lạ chứ.”

“Lão đại, đúng đấy ạ. Nhà Đinh đại ca có một nữ nhân, hắn lén lút bỏ ra ngoài hơn nửa năm trời xong đưa về một nữ nhân rất nhanh nhẹn.”

Tô Hy Tuần nhìn về hướng Hạ Thuỷ Thập một cách khó hiểu, hắn nói: “Không có giấy xuống núi thì sao nàng ta xuống được?” Tiếng chiêng báo nguy vang lên một hồi, Tô Hy Tuần thốt lên kinh ngạc: “Chẳng nhẽ là xông thẳng một đường ra?”

Diệp Vân Thanh sửng sốt, giọng nói vui mừng: “Đinh Hiếu không làm thì thôi, mà đã làm thì khiến người khác há hốc mồm ngạc nhiên. Hắn tìm được một nữ hiệp lên núi hả? Tính tình hắn hiền lành chất phác vậy, sau này bị bắt nạt thì làm sao đây. Thôi dù gì thì nàng ta có thể chạy thẳng xuống núi qua các trạm như vậy có thể thấy người này võ nghệ cao cường, sức chịu đựng cũng hơn người. Sau này có thể bồi dưỡng thành một chiến binh của Hắc Kỳ trại ta!”

Tô Hy Tuần nghe hắn nói càng ngày càng thái quá, mà bản thân hắn là người biết rõ ngọn ngành, hắn thầm nghĩ: “Chứng hoang tưởng của lão Diệp càng ngày càng nghiêm trọng, phải chữa tận gốc mới được.”, lại nghĩ: “Nghe giọng rất giống nữ nhân kia, nhưng với sức lực nàng ta... Không thể nào...”

Đường dễ đi, Đổ Thẫm không ngừng tăng tốc. Sau đó bốn vó như đã nhấc khỏi mặt đất vậy. Cơ thể Ninh Phi dán chặt lên lưng ngựa, hoa mắt chóng mặt. Một lần nữa nàng lại tiến vào một khu rừng rậm đất đai bằng phẳng. Nàng nhanh chóng phi ngựa về phía phát ra tiếng đánh nhau, cuối cùng nhìn thấy có những thương nhân đang chạy ra bốn phía, sau đó là hàng hóa rơi khắp mặt đất mà họ không kịp mang theo. Vậy là đã tới nơi người của Hắc Kỳ trại giao đấu với những người áp tải.

Những chiếc xe ngựa và hàng hóa ngổ ngang trên mặt đất thành những vật cản đường, Ninh Phi dần giảm tốc độ, nhanh chóng nhìn quét qua chiến trường, sau đó lại gọi: “Đinh Hiếu, còn không ra đây là chết người đấy!”

Sau cùng Đinh Hiếu đã nhìn thấy nàng, kinh ngạc đến tái mặt, thấy một tên áp tải hình như tướng nàng là cướp nên cầm đao muốn chém, hắn vội hô lên: “Cẩn thận!”

Ninh Phi quay đầu ngựa, bàn chân nhanh chóng quấn chặt lấy mảnh vải buộc trên người ngựa, vung mạnh chiếc cung cầm trên tay phải, đánh thẳng vào mặt tên áp tải. Một tiếng bốp lớn vang lên, như đánh người ta một cái tát mạnh.

Người áp tải thấy trước mặt chợt tối đen, bị đánh đến mức chóng mặt không biết phương hướng. Hắn từng này tuổi rồi, luyện chạy theo bước chân ngựa, rèn luyện một cách đầy quy củ, khó khăn lắm mới trở thành người áp tải phụ trách một bên, nhưng hắn chưa từng gặp loại binh khí nào như thế này. Chiếc cung trong tay Ninh Phi còn chưa nổi dây, thân cung bằng gỗ cứng như đá, dài hơn một bắp tay so với dao chặt vàng chặt đá. Đánh một lần liền gạt luôn hắn khỏi phạm vi tấn công.

Ninh Phi không dám dính dáng nhiều đến bọn họ. Hiện giờ nàng thấy một đám đàn ông đang chém giết không ngừng. Trước mặt họ, Giang Ngưng Phi chỉ là một nha đầu luyện cưỡi ngựa bắn cung đơn thuần. Bản thân Ninh Phi cũng chỉ có đầu óc và khả năng bắn cung là được. Tuy có thể lấy nhu thắng cương, nhưng câu này không phải luôn đúng, mà phải tùy vào tình hình để tránh cho bản thân lâm vào bất lợi.

Nàng nhắm chuẩn khe hở rồi thúc ngựa đi từng bước về phía Đình Hiếu, vừa đi vừa nói: “Cha A Cương bị Kim Tuyền đại vương cản rồi, huynh mau trở về núi đi!”

Ở đây không ai không biết cha A Cương và Ninh Phi. Ngưu Đại Tráng dẫn đầu đoàn người lại càng có cảm giác thân thiết với nàng gấp bội. Hắn múa đao, chém liên tiếp vào hai tên áp tải định nhào vào Ninh Phi, hắn hô: “Ninh muội muội mau đưa Đình đại ca về đi, ở đây không cần huynh ấy nữa.”

Đình Hiếu nhìn trên mặt đất đang có năm sáu người bị thương, bất chợt thấy khó mà quyết định. Độc của Kim Tuyền đại vương rất đặc biệt, người bị cắn có thể sống khoảng nửa ngày. Nếu hắn đi ngay bây giờ, cha A Cương có thể sẽ được cứu, nhưng mấy người bị thương nằm trên đất này nếu không được cầm máu kịp thời thì kết quả thế nào cũng rất khó nói trước.

Tô Hy Tuần hiểu rõ tình huống hiện tại, hắn tạm dè xuống sự kinh ngạc khi nhìn thấy Ninh Phi, nói vọng sang: “Người về núi đi, nơi này để ta lo.”

Vào khoảnh khắc mà Ninh Phi cưỡi ngựa phi ra khỏi rừng cây, dường như hắn nhìn thấy một con cá chép rực rỡ nhảy lên khỏi mặt nước tĩnh lặng vậy, chớp mắt một cái, bức tranh xán lạn nọ biến mất, thay vào đó là hình ảnh nàng gạt cành lá rậm rạp phi ra, lá bay tán loạn, cảnh tượng đó như khắc thật sâu vào trong đầu hắn.

Bàn tay chợt siết chặt lại, Tô Hy Tuần nhìn về phía người kia liền thấy hai mắt Diệp Vân Thanh đang nhìn chăm chăm vào nữ nhân đứng gần Đình Hiếu, mở miệng hỏi hắn một cách khó khăn: “Tô nhị, không phải ta hoa mắt chứ? Kia chẳng phải là Giang Ngưng Phi trong phủ Từ Xán sao?”

Đình Hiếu nghe thấy câu nói kia của Tô Hy Tuần thì quyết định trong lòng. Ninh Phi đã đến trước mặt rồi xuống ngựa. Nàng đưa cho hắn dây cương của cả con lừa và con ngựa: “Hôm nay ta gây ra đại họa, nếu tiếp tục ở lại trên núi sợ rằng sẽ khiến huynh thêm phiền phức, chi bằng từ biệt tại đây, sau này gặp lại.”

Lần này xuống núi, lúc ban đầu nàng vẫn còn ý định quay về, nhưng càng đi càng mất dần ý định đó. Trên lưng ngựa, từng suy nghĩ vụt qua đầu nàng. Thật ra nàng nhớ nơi đây, Hắc Kỳ Trại hợp với nàng hơn Hoài An nhiều, cuộc sống ở đây nhẹ nhàng dễ chịu, nhưng thi thoảng có vài ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng, khiến nàng không thể có suy nghĩ sẽ ở đây lâu dài được.

Đã đến thời đại như thế này, thời đại đã quá xa so với cuộc sống bình đẳng của kiếp trước, có muốn sống lang thang tùy ý mình cũng không được. Vậy thì lùi một bước để tiến hai bước. Cuộc sống hiện nay nàng muốn ít nhất cũng không được có âm mưu quỷ kế, chèn ép nàng. Rồi Hắc Kỳ trại, tiếp tục đi về hướng Sơn Nhạc cũng được, tiếp tục đi vào rừng rậm cũng được. Nếu may mắn có lẽ nàng sẽ tìm được một thôn làng cách xa thành trì. Người phải thích ứng với thời đại, thời thế, mới có thể phát triển chính mình – nàng rất tin vào câu nói này.

Lúc đầu Đình Hiếu không tin nổi những gì hắn vừa nghe, tiếp tục kinh ngạc, dần dần trở nên tức giận. Hắn không chờ Ninh Phi buông dây cương ra đã nắm chặt lấy cổ tay nàng: “Nói vậy là sao?”

Ninh Phi cảm thấy nguy cơ càng ngày càng gần, buồn bã nhìn về phía tây ngọn núi, nói vội vàng: “Huynh mau đi đi, cha A Cương không đợi nổi đâu. Hiện giờ lừa đen và con ngựa không chịu nổi nữa đâu, tốt nhất

huynh hãy đổi một con ngựa khác rồi đi lên.”

Nói xong, Ninh Phi giật mạnh tay ra, đi về phía một chiếc xe ngựa dừng ngoài phạm vi đánh nhau gần đó. Đinh Hiếu hét to: “Bên đó nguy hiểm, mau lại đây!”

25. Q.2 - Chương 25: Thất Lưng Buông Lỏng, Người Tiều Tụy

Ninh Phi đã quyết định thì sao có thể quay về chỉ vì một hai câu nói. Nàng tránh đám người đang đánh nhau hăng say kia, đoạt lấy một thanh đao trong tay của thi thể nằm trên đất, chặt đứt hai bên dây buộc ngựa với xe, dỡ cang xe xuống rồi xoay người nhảy lên ngựa.

Trên mặt đất la liệt đủ thùng hàng hóa của đoàn buôn, từ hành lý đến tay nải. Trường cung trong tay nàng khều lên một cái tay nải, nàng trầm nghĩ: Bên trong nó là gì cũng được, nếu có chút bạc vụn để xoay xở thì càng tốt.

Con ngựa to màu nâu nàng mới nhảy lên này tuy có sức lực dồi dào, nhưng lại bị cảnh tượng hiện tại dọa sợ khiếp từ lâu. Đột nhiên có người nhảy lên cười nó nên nhất thời kích thích tính hoang dại đã bị áp chế. Nó nhảy chồm lên một cách thiếu kiên nhẫn, lắc mạnh đầu muốn thoát khỏi dây cương. Ninh Phi kẹp chặt lấy thân ngựa, đợi chân trước của nó chạm xuống đất thì gờ trường cung lên, dây cung chưa buộc giống như roi ngựa, đánh mạnh vào đùi ngựa.

Đinh Hiếu hô: “Ninh Phi, quay lại!”

Diệp Vân Thanh không hoài nghi gì nữa, huých Tô Hy Tuần một cái: “Tô nhị, đuổi theo đưa nàng về đi.”

Tô Hy Tuần nói: “Sao huynh không tự đi đi?”

Diệp Vân Thanh xuống ngựa, rút đao ra rồi nhìn Tô Hy Tuần, lắc đầu, cười khổ: “Tuy ta muốn đi nhưng ngựa đã mệt mỏi không chịu nổi nữa rồi. Không thể đuổi kịp nàng.” Nói xong thì nhào vào cuộc chiến, giống như hổ đói xông về phía con mồi, vung đao mạnh mẽ dứt khoát vào mấy tên áp tải đang ngoan cố chống trả.

Tô Hy Tuần nhìn hướng Ninh Phi bỏ đi, lại nhìn những người bị thương ở gần chỗ Đinh Hiếu: “Trước mắt thì việc cứu chữa các huynh đệ của chúng ta quan trọng hơn...” Vừa nói đến đây lại nhớ tới chuyện Ninh Phi phi qua trạm gác xuống núi dễ như trở bàn tay thì không nói tiếp nữa. Quay đầu lại, phân phó những người đi theo hấn xuống núi: “Các người ở đây chăm sóc cho họ, ta đi một lát sẽ về.” Nói xong liền thúc ngựa đi.

Ninh Phi đã đi được cả dặm thì bỗng nghe tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau. Con ngựa nàng cười là ngựa thuần khỏe nhất trong đoàn buôn. Cao lớn, khỏe khoắn, còn hơn cả con ngựa đỏ thẫm của nàng. Nàng ngạc nhiên, quay lại nhìn quanh. Giữa những cành lá cây rậm rạp có một bóng người cười ngựa đuổi theo đằng sau nàng. Ninh Phi lấy roi ra quát ngựa chạy nhanh, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi tầm mắt của hấn.

Tô Hy Tuần đã nhìn thấy Ninh Phi, nhưng lại không thể đuổi kịp trong thời gian ngắn.

Lúc này, hấn ở phía sau nhìn về phía xa xa đằng trước mới thấy rõ dáng cười ngựa của Ninh Phi. Cơ thể nàng vừa nhẹ vừa gầy, áp chặt vào lưng ngựa, khớp vô cùng. Cười ngựa rất có kỹ thuật. Các gia tộc giàu có ở kinh thành Nhạc Thượng đều cho trẻ con đi học tiểu học. Một môn chính trong số đó chính là kỹ thuật chuyên môn cười ngựa. Có người cả đời không biết phương pháp, không thể kết hợp với ngựa nên thi rớt rất nhiều.

Giây phút này Tô Hy Tuần ngẫm lại, cuối cùng mới hiểu ra sự khác biệt to lớn giữa Ninh Phi với những gì hấn nghĩ về nàng trước đây. Trong suy nghĩ của hấn thì người thiếp trong phủ tướng quân lẽ ra nên yếu đuối, lúc nào cũng cần người bảo vệ, hoàn toàn không giống như bây giờ, nàng ở xa xa đằng trước, hấn đuổi không kịp.

Con ngựa mà Diệp Vân Thanh cưỡi đã phải đi mấy ngày liền, quá mệt mỏi rồi. Ngựa này cũng là hấn đi từ trên núi xuống nên đã chịu biết bao vất vả.

Còn chưa đuổi được đến nơi thì tốc độ của nó đã dần chậm lại. Hấn hô lên: “Người dừng lại, ta sẽ không làm gì người đâu.”

Ninh Phi vừa nghe thấy giọng Tô Hy Tuần thì biết ngay người đang đuổi theo sau nàng là ai, lại càng không muốn dừng lại. Suy cho cùng thì nàng ở trên núi rất tốt, Đinh Hiếu lo liệu mọi việc trong nhà chu đáo, còn các huynh đệ trên sơn trại rất thân thiết với nàng. Nếu không có việc gì thì nàng cũng không muốn đi. Về nguyên nhân thì đến bảy tám mươi phần trăm là vì tên đàn ông tính tình tồi tệ kia. Cứ nghĩ đến nụ hôn khiến người khác run rẩy cả người nọ là Ninh Phi lại tức đến mức không nói nên lời. Tuyệt đối không thể tha thứ được. Gặp phải một tên như Từ Xán là đủ rồi, nàng không muốn cả đời bị nhốt trong lòng bàn tay của những tên đàn ông cặn bã.

Tô Hy Tuần thấy nàng không những không dừng lại mà còn phi ngựa nhanh hơn nữa, hấn nói: “Nếu người không dừng lại thì đừng trách ta không khách sáo.”

Ninh Phi thầm nghĩ: “Hiện giờ hấn không đuổi kịp, lát nữa càng bị bỏ lại xa hơn, có muốn không khách sáo cũng chẳng được.” Nàng không quay đầu nhìn lại nữa, một lòng giục ngựa phi về phía trước.

Cứ như vậy sau vài phút, Ninh Phi cảm thấy được tiếng vó ngựa đã càng ngày càng xa, tự nhủ rằng đã tới nước này chắc Tô Hy Tuần đã bỏ cuộc rồi chứ?

Nàng thở phào một hơi, thả lỏng người, ngồi dậy trên lưng ngựa. Nhưng lúc nàng quay đầu nhìn về phía sau thì kinh hoàng đến mức hít sâu vào một hơi. Trong nháy mắt đó không biết đó là cảm giác gì, vừa kinh ngạc vừa có chút hoảng loạn, mà sự lúng túng là nhiều nhất, cuối cùng chân tay đều run rẩy.

Hoá ra Tô Hy Tuần đã xuống ngựa. Tốc độ của hấn cực kỳ nhanh, chỉ nhấc chân mà đã bay xa hơn cả trượng. Bước sau nhảy vọt lên, xuyên qua từng lớp cây cối, không dính theo một cái lá nào. Không lâu sau thì vượt qua được ngựa của hấn, con ngựa hiền lành đó vẫn không ngừng bám sát phía sau.

Ninh Phi nhìn hấn càng đuổi càng tới gần, tất cả những gì nàng nghĩ bây giờ lại là một câu chuyện được kể trong “Thiên Long bát bộ”. Đó là chuyện trên đường đi về Đại Lý của Đoàn Dự và Mộc Uyển Thanh, gặp phải tên Vân Trung Hạc vô cùng hiểm ác. Vân Trung Hạc ngưỡng mộ vẻ đẹp của Mộc Uyển Thanh nên đuổi theo phía sau hai người. Dù Mộc Uyển Thanh có phi ngựa nhanh như bay, vẫn không thể thoát được. Chỉ thấy “Trên đường rộng có một người khề nhún chân, một thân trúc liền rủ xuống mềm mại.”

Tình hình hiện giờ, tuy nàng chưa nhập mình vào trong câu chuyện trong sách, nhưng ngoài sách lại gặp ngay tình huống tương tự. Chỉ là Tô Hy Tuần hoàn toàn không giống Vân Trung Hạc tới vì yêu thích sắc đẹp, cũng không phải “một thân trúc”, mà có chút giống...

Ninh Phi vừa không để ý thì bóng dáng của Tô Hy Tuần đã biến mất. Con ngựa đột nhiên nghiêng về một bên như bị đau vậy, hí vang một tiếng dài. Vì nàng tiện tay dắt nó đi nên trên con ngựa này không có đoạn vải để cố định thân mình, Ninh Phi bị nó hất mạnh lên. Nàng vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Trong nháy mắt, nàng bị hất lên khoảng không cao hơn cả trượng. Cảm giác mất trọng lượng khiến con người ta hoa mắt chóng mặt, nàng thầm nghĩ lần này không chết chắc cũng bị thương nặng. Có lẽ gãy xương sống, sau này bị liệt. Nếu gãy xương cổ hoặc dập đầu chảy máu thì càng chết nhanh. Nhưng đáy lòng nàng vẫn mãnh liệt không cam lòng. Muốn được sống đã là bản năng rồi, mà đối với nàng bản năng này càng mạnh mẽ hơn. Chưa làm gì đã chết rồi, điều này nàng không thể chịu đựng nổi.

Khoảnh khắc đó dài như cả năm trời, nàng thấy con ngựa giống như đâm phải cái gì đó, đầu gối khụy xuống rồi cuộn mình về phía trước, bắn ra thật xa, trên đất vẫn còn vết tích của sự giãy dụa. Cảnh tượng trước mắt bị một vài cành lá che mất, nếu có thể túm được những vật cản này thì có lẽ nàng không cần phải chết quá thê thảm, mà có bị thương thì cũng không đến mức bị liệt chân.

Nàng đang định hành động, bỗng nhiên eo như bị thắt lại, giống như có thứ gì đó mềm mại quấn lấy nàng. Đó là một dây thắt lưng màu xanh đen đang quấn chặt lấy eo nàng, Ninh Phi còn chưa biết đây là tình huống gì thì đã bị dải vải dày dặn nọ kéo mạnh về sau.

Khi lấy lại được tinh thần thì Ninh Phi đã ở trên một cây to, những cành lá rậm rạp che hết cảnh vật bên dưới.

Phía sau ẩm áp, mềm mại.

Nàng lấy lại tinh thần, lồng ngực phập phồng mãnh liệt, đến giờ mới biết bản thân đã không thể trốn được nữa.

Hơi thở của Tô Hy Tuần phả vào tóc nàng, một cánh tay hần vòng ra trước ôm lấy eo. Thắt lưng xanh đen rơi trên chạc cây. Tô Hy Tuần bình ổn hơi thở rồi nói: “Ở trên cây nguy hiểm, nếu nàng không muốn rơi xuống thì đừng động đây.”

Đến hoàn cảnh này thì Ninh Phi biết mình không thoát nổi rồi. Tâm trạng lo lắng căng thẳng từ buổi trưa đến giờ mới được buông lơi, những nguy hiểm nàng vừa trải qua đến lúc này mới thể hiện trên người. Vừa nãy, lúc nàng bị hất bổng lên không trung, suy nghĩ làm sao để không bị rơi xuống đã đảo qua đảo lại mấy lần trong đầu, nhưng hiện giờ chắc chắn không rơi nữa rồi thì lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Cơ thể hình như run lên, Ninh Phi thấy cảnh tượng trước mắt đều trở nên đen kịt, dường như ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá đều nhạt nhòa đi. Nàng thở phào một hơi, hơi nghiêng đầu, ngất bên vai Tô Hy Tuần.

Tô Hy Tuần cảm giác được đầu nàng dựa yên vào vai hần, hần hơi nhíu mày. Hần xoay người nàng định đưa nàng xuống, lúc này mới biết người đã ngất. Hần ngần ngại ôm nàng, nhất thời không biết phải làm sao. Cuối cùng nhìn thấy đai lưng vẫn đang cầm trên tay, hết cách, lại thở dài. Một tay hần ôm chặt Ninh Phi, hơi hơi xóc người lên. Thân thể trong cánh tay hần vừa gầy vừa yếu, trong lòng bỗng có một cảm giác gì đó khó nói.

Hần ôm chặt lấy người, hơi nghiêng ra ngoài cành cây rồi dần rơi xuống mặt đất. Cành lá sượt qua bên người đều được hần lấy thân che hết. Những cành cây nhỏ chìa ngang ra đều bị hần bẻ gãy. Hần nhẹ nhàng xoay một vòng giữa không trung, sau đó đáp xuống mặt đất một cách vững vàng.

Ngựa đen đi tới bên cạnh hần, cúi đầu đứng bên.

Tô Hy Tuần lấy tấm thảm lông dày trên lưng ngựa, trải xuống đất, xong lại để Ninh Phi ngồi lên, dựa lưng vào gốc cây. Hần hơi quỳ xuống bên cạnh, đưa tay kiểm tra hơi thở của nàng. Tuy rất yếu nhưng không hề rối loạn. Hần yên tâm một chút, lại nhìn thắt lưng xanh đen trong tay rồi thở dài tiếp một hơi. Đứng dậy, thắt chặt vào chiếc áo ngoài đang tung bay.

Không có thuốc phù hợp trong tay, mà mặt đất thì cực kỳ ẩm ướt, không thích hợp nán lại lâu. Hần ôm lấy nàng, cưỡi con ngựa đen phi trở về.

Vất vả lắm Diệp Vân Thanh mới thấy Tô Hy Tuần đưa được người trở về. Từ xa đã nhìn thấy hần cưỡi ngựa đen, trong lòng ôm một người, vì vậy Diệp Vân Thanh mới thở phào nhẹ nhõm. Hần chờ Tô Hy Tuần tới gần, vẻ mặt không tốt chút nào. Diệp Vân Thanh chạy tới, cầm lấy dây cương ngựa rồi hỏi: “Sao rồi?”

“Ngất rồi.” Tô Hy Tuần đáp, đưa Ninh Phi cho Diệp Vân Thanh rồi xuống ngựa. Hần nhìn nàng một chút, dường như định làm gì đó nhưng cuối cùng chẳng nói thêm gì cả mà đi tới nơi các huynh đệ bị thương đang nghỉ ngơi.

Lúc này kết cuộc của cuộc chiến đã định. Người Tô Hy Tuần dẫn theo hợp sức với người của Ngưu Đại Tráng, vung đao lên chém, chế ngự một đoàn áp tải, lấy chiến lợi phẩm, đang hô hào mang lên núi. Mấy người áp tải này đều không thể thả, tính mạng có thể tha nhưng nhất định phải bị nhốt trên lưng chừng núi để làm nô bộc hơn hai tháng rồi mới thả.

Núi Nhạn Qua rất có danh tiếng về điểm này. Không giết tù binh, mà càng không thềm bắt những người áp tải để đòi tiền chuộc. Đòi tiền chuộc rất phiền phức, không nửa năm thì cũng một năm, mà còn dễ sinh thêm chuyện nữa, thế là từ rất lâu về trước, Tô Hy Tuần đã đề nghị thay tiền chuộc bằng cách làm nô bộc, để bọn họ làm mấy việc khuân vác như bê đá dời núi, vận chuyển hàng hoá. Đến khi được thả về quê hương, họ sẽ dốc sức thêm mắm thêm muối vào sự khùng bố của Hắc Kỳ trại.

Tô Hy Tuần vừa bôi thuốc cầm máu cho các huynh đệ bị thương vừa thất thần ở đâu đâu. Hần nghĩ gì thì hần cũng chẳng thể nói rõ nữa, có cả quá khứ, cũng có những chuyện gần đây mới xảy ra. Một mảng suy

nghĩ hỗn loạn.

Ngưu Đại Tráng đứng sau lưng hắn không ngừng khen: “Nhị đương gia, huynh trị thương càng ngày càng nhanh!”

Tô Hy Tuần lấy lại tinh thần. Khi hắn như đang thả hồn ở cõi thần tiên đầu đầu thì tay giống như có suy nghĩ riêng vậy, vẫn bằng bó những vết thương hắn đang chữa một cách ổn thoả, tốc độ và kỹ thuật còn nhanh hơn bình thường.

Hắn đứng dậy nhìn quanh rồi hỏi: “Diệp đại đầu?”

“Đi về núi trước rồi.” Ngưu Đại Tráng nói một cách ngạc nhiên: “Lão đại rõ ràng chạy theo huynh nói chuyện mà, không phải huynh không nghe thấy đấy chứ?”

Nghe thấy, nhưng vào tai này rồi lại ra tai kia.

Tô Hy Tuần đau đầu, im lặng vỗ trán. Hắn tự biết mình sơ suất, may mà không phải chuyện gì gấp gáp, nếu không thì đã làm chậm trễ công việc rồi. Hắn nhìn Ngưu Đại Tráng rồi hỏi: “Có nước không?”

“Hả?” Ngưu Đại Tráng hơi sững sốt, sau đó vội đáp: “Có, có!” Đưa cho Tô Hy Tuần một túi nước.

Tô Hy Tuần nhận lấy, uống ừng ực mấy ngụm to. Nước suối mát lạnh làm hắn tỉnh táo trở lại, vẫn thấy chưa đã nên giơ túi lên cao, đổ hết nước lên đầu.

Nếu đang tham gia trận chiến cùng nhau thì Tô Hy Tuần không khác gì những huynh đệ còn lại. Vì vậy mọi người thấy hành động này của hắn thì không những không ngạc nhiên, mà còn bắt đầu reo hò cổ vũ, hào khí ngút trời.

Thế nhưng chỉ có Ngưu Đại Tráng nhìn ra hình như hắn có tâm sự gì đó nên hỏi: “Hôm nay Nhị đương gia thật kỳ lạ. Có chuyện gì không vui sao?”

“Người mới lạ ấy! Bình thường có bao giờ quan tâm thế đâu?”

Ngưu Đại Tráng nói tiếp, câu sau chẳng ăn nhập gì với câu trước: “Huynh nấp cái nút nhẹ nhẹ thôi, nếu túi nước hỏng thì đệ ăn nói thế nào với Ninh muội muội đây?”

Tô Hy Tuần đang định đưa túi nước cho Ngưu Đại Tráng, nghe vậy thì hỏi: “Lại liên quan gì tới Ninh Phi?”

Ngưu Đại Tráng chỉ về phía con ngựa đỏ thẫm: “Đó là ngựa nàng ấy cưỡi xuống núi, túi nước trên người nó tất nhiên là của nàng.”

Tô Hy Tuần như bị sét đánh, cánh tay đang giơ ra bỗng nhiên buông thõng. Ngưu Đại Tráng còn chưa kịp cầm lấy, túi nước đã rơi bộp xuống đất.

Về đến núi đã là đêm khuya. Quanh nhà Đinh Hiếu nồng nặc mùi thuốc. Thi thoảng nghe thấy tiếng khóc của A Cương. Tô Hy Tuần buộc dây cương con ngựa đen vào thân cây rồi đi vào. Cha A Cương đang nằm trên giường, vẫn bất tỉnh nhân sự nhưng ngực phập phồng, ít nhất vẫn chưa chết. Đinh Hiếu vội vội vàng vàng, không ngừng sai người bên ngoài đi xuống hầm hoặc vào phòng phơi khô tìm thuốc cho hắn.

Tô Hy Tuần đi tới bên giường, vỗ vỗ đầu A Cương: “Kiên cường một chút.”

A Cương ngẩng đầu lên, nhìn Tô Hy Tuần mà mắt ngấn lệ. Hắn hỏi nghẹn ngào: “Có phải cha đệ sẽ không cứu được đúng không?”

Tô Hy Tuần nói: “Nếu đệ muốn tiếp tục ở lại trong phòng thì đừng nói nữa, nếu nói gì ảnh hưởng tới việc của chúng ta thì ta sẽ đuổi đệ ra ngoài.”

A Cương nghe thế thì không dám nói nữa, chỉ nắm chặt góc áo của cha. Mắt mở to ngấn không cho nước mắt chảy ra.

Đinh Hiếu nhìn Tô Hy Tuần một cách cảm kích. Hắn bận bịu lắm rồi, đến thời gian đi khuyên giải, an ủi A Cương cũng không có. Tô Hy Tuần vừa đến, chỉ bằng hai ba câu nói đã giải quyết xong chuyện hắn lo lắng.

Tô Hy Tuần nói: “Người quá mềm yếu. Nếu gặp chuyện thế này thì nếu uy hiếp được thì cứ uy hiếp, không uy hiếp được thì dùng vũ lực đuổi đi.”

A Cương nghe hẳn nói vậy, ngẩng đầu lên, nháy mắt mấy cái, từng giọt nước mắt to tròn lại trào ra.

Đinh Hiếu run cả người, chuyện độc ác như thế hẳn không làm được, mà nói thế nào thì A Cương lo lắng cho cha nên mới khóc thảm thương tới vậy, không hề có ý làm phiền hẳn, vậy hẳn làm sao đuổi đi cho được.

Tô Hy Tuần cầm lấy kim châm từ tay hẳn: “Người pha thuốc giỏi hơn ta. Châm kim để ta, còn thuốc thang phiền người.”

Đinh Hiếu vui mừng: “Vậy thì tốt quá.”

A Cương ngừng khóc, ngờ nghếch nhìn Tô Hy Tuần vén chăn ra rồi đỡ cha hẳn ngồi dậy. Áo và quần dài của cha đều bị Đinh Hiếu cởi hết ra rồi, trên người bôi đầy thuốc nhằm trị hoãn độc phát tác. Đinh Hiếu về muộn, độc của Kim Tuyền đại vương đã lan đến toàn thân, chữa trị vô cùng vất vả. Tô Hy Tuần trải đủ loại kim châm to nhỏ dài ngắn khác nhau ra, châm từng chiếc. Ấn xuống rồi xoay khẽ, nội lực thâm hậu đi vào huyệt đạo của cha A Cương qua đầu mũi kim.

Trời dần dần sáng. Đinh Hiếu đẩy Tô Hy Tuần ra khỏi cửa.

Bên trong truyền ra tiếng khóc của A Cương, đến giờ này, cuối cùng hẳn đã có thể khóc nức nở một hồi.

Núi Nhạn Qua đứng sừng sững trong mây. Ánh mặt trời trên núi sáng trong. Vào lúc sáng sớm thế này, những ánh hồng trong tia sáng mặt trời chiếu rõ sự mệt mỏi trong ánh mắt của con người. Tô Hy Tuần đứng trước nhà Đinh Hiếu, xoa xoa nơi giữa hai lông mày mà không nói một lời.

Đinh Hiếu đứng phía sau hẳn: “Huynh mệt rồi, đi về trước đi. Nơi này đã có ta.”

Tô Hy Tuần đứng đó, có một số việc cần hỏi Đinh Hiếu nhưng không biết mở miệng kiểu gì. Cứ cảm giác chuyện này khiến người ta xấu hổ.

Đinh Hiếu đã đi rồi, Tô Hy Tuần quay người nhìn thấy hẳn đi về phía phòng bếp. Không lâu sau thì cầm cái gáo bầu đến, bên trong đầy ắp nước suối trong veo: “Huynh mệt cả đêm rồi, còn chưa được uống ngụm nước nào.”

Tô Hy Tuần cầm lấy cái gáo, uống ừng ực như trâu, tốc độ quá nhanh, nhiều giọt nước tràn ra, men theo cằm hẳn chảy xuống làm ướt cả quần áo.

Đinh Hiếu cười thoải mái: “Thật là đã bạc đãi huynh. Hôm qua phải đi cả một ngày đường, về còn phải tiêu hao nội lực như thế. Vậy mà một gáo nước cũng quên không đưa cho huynh.”

Tô Hy Tuần uống xong liền đưa chiếc gáo vào tay Đinh Hiếu, cố gắng hỏi: “Người và... Ninh Phi có quan hệ gì?”

Đinh Hiếu chớp chớp mắt, khẽ “A!” lên một tiếng. Sau đó đáp lại hẳn bằng giọng vô cùng ảo não: “Chắc không phải huynh nghe mấy lời đồn trên núi đó chứ. Trời ạ, lời đồn không đáng quan tâm. Ta vẫn luôn tin tưởng huynh.”

Tô Hy Tuần hỏi: “Nói vậy nghĩa là không có quan hệ gì?”

“Huynh tưởng là có quan hệ gì? Người ta là nhị phu nhân của Từ Xán... Cựu nhị phu nhân. Ta ở trong phủ lâu như vậy, nàng yêu thương Từ Xán thế nào ta đều biết. Tuy hiện giờ theo ta lên núi nhưng lúc nào cũng buồn bực không vui, chắc là vẫn nhớ đến nam nhân kia.”

Tô Hy Tuần nhú mày, càng nghĩ càng thấy khó giải thích: “Người nghĩ vậy sao?”

Đinh Hiếu xua tay liên hồi: “Ai da, Nhị đương gia đừng đùa ta nữa. Trước kia chẳng phải ta từng nói rõ lòng mình với các huynh rồi sao? Người trong lòng ta nhất định phải có thân thể cường tráng, có thể chịu được cuộc sống trèo đèo lội suối, có thể cùng ta leo núi tìm thuốc, có thể cùng ta báo hiếu cha mẹ. Tính tình Ninh Phi rất tốt, nhưng ta cảm thấy nàng tốt theo kiểu huynh đệ với nhau, hướng hồ thân thể nàng như thế, ta muốn chăm sóc nàng cũng bất lực.”

Tô Hy Tuần nói: “Cơ thể nàng phải điều dưỡng cho tốt mới được. Y thuật của người quá qua loa. Thời gian này cứ để ở chỗ ta chăm sóc đi.”

26. Q.2 - Chương 26: Giết Gà Vật Long Không Tiếng Động

Lại nói đến đêm qua Diệp Vân Thanh đưa Ninh Phi lên núi, lòng đầy cảm xúc. Hắn không ngờ mới rời xa mấy tháng đã gặp lại. Lúc đầu hắn nghĩ sau này sẽ không gặp lại nữa nên cứ bắn khoăn mãi, thế mà bây giờ ở cùng một núi, mà có vẻ nàng và Đinh Hiếu qua lại rất thân, nên cũng làm hắn yên tâm nhiều.

Cái ngày còn ở phủ Từ Xán đó, Diệp Vân Thanh từng nghe người hầu chửi bới sau lưng nàng rất nhiều lần, còn từng thấy Ngân Lâm công chúa hành hạ nàng mà Từ Xán không hề hay biết. Hắn ta chẳng những không giúp nàng mà còn trách nàng không hiểu chuyện. Khi đó Diệp Vân Thanh đã cực kỳ tức giận. Chuyện hắn lo lắng nhất lúc rời đi đó là nàng vẫn cứ bị bắt nạt như vậy. Cuộc sống như thế thật sự quá bi thảm.

Lúc ở dưới núi, hắn nghe thấy Đinh Hiếu gọi nàng là Ninh Phi nhiều lần. Ban đầu còn tưởng là biệt danh mà người yêu gọi nhau, thế nhưng Ngưu Đại Tráng lại cũng gọi nàng là Ninh Phi, thế là Diệp Vân Thanh mới biết thì ra nàng đã bỏ họ Giang rồi. Từ nay về sau lấy tên Ninh Phi. Chắc nàng muốn thay tên đổi họ để bắt đầu lại cuộc đời chẳng. Diệp Vân Thanh nghĩ chắc là đúng vậy, đúng, nhất định là muốn bắt đầu lại.

Nàng rời cái hang hổ đó để tới núi Nhận Qua, nơi có đại ca là hắn đây thì ít nhất sẽ không để nàng bị ức hiếp. Ai dám bắt nạt nàng... Diệp Vân Thanh cười khẩy, hắn và Tô Hy Tuần mà cùng hợp lại thì có thể khiến người đó phải khóc lóc kêu cha gọi mẹ. Mà nói thế nào thì Giang Ngưng Phi cũng có ơn lớn với hắn, ngày trước rời đi không lời từ biệt cứ khiến hắn hổ thẹn mãi trong lòng.

Về tới trên núi, hoàng hôn đã bao phủ khắp nơi. Lầu trúc mà hắn và Tô Hy Tuần cùng ở tối đen. Nhìn về hướng đó, Diệp Vân Thanh thả lỏng cả người, đây mới đích thực là cảm giác đã về tới nhà. Hắn đi lên, thấp ngọn nên đặt trên chiếc bàn trong góc tường, sau đó mới ôm Ninh Phi lên giường.

Dưới ánh nến hắn mới nhìn rõ được sắc mặt của nàng còn nhợt nhạt hơn so với ngày ở phủ Từ Xán đó. Hơn nữa trán còn ra đầy mồ hôi. Đinh Hiếu đang trị độc cho cha của A Cương. Sau khi Tô Hy Tuần lên núi chắc cũng qua đó giúp một tay rồi. Tuy Hắc Kỳ trại còn có tám quái y nữa, nhưng có quá nhiều ngọn núi, mỗi ngọn núi phân một người còn chẳng đủ nữa. Lúc này muốn điều người từ đỉnh núi khác qua đây thì chỉ sợ trời quá tối, đi lại không tiện.

May mà lúc lên núi Tô Hy Tuần đã nói rằng không nguy hiểm đến tính mạng, đợi một buổi tối chắc không sao đâu. Diệp Vân Thanh nghĩ tới đây thì yên tâm một chút, đang định đứng lên khỏi mép giường thì chợt thấy Ninh Phi tỉnh lại, đôi mắt đen nhánh đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Diệp Vân Thanh hít sâu vào một hơi, cảm giác đầu tiên chính là chột dạ. Phải giải thích thân phận của hắn thế nào đây? Hắn vẫn nhớ lúc còn ở phủ Từ Xán, nàng từng dùng cái danh đầu trâu mặt ngựa của Hắc Kỳ trại để dọa Thu Ngưng. Từ đó có thể thấy, nhất định nàng có ác cảm với Hắc Kỳ trại.

Hai người cứ ngẩn ngơ nhìn nhau. Mấy phút trôi qua, cuối cùng Diệp Vân Thanh cũng thấy có gì khác thường. Tuy Ninh Phi nhìn hắn nhưng không hề có biểu hiện gì, hình như không nhận ra hắn vậy.

Hắn thử gọi vài tiếng, vẫn không có phản ứng. Đang tưởng nàng ngủ mở mắt thì Ninh Phi bất chợt rên rỉ khe khẽ. Diệp Vân Thanh vội vàng hỏi: “Khó chịu lắm à?”

Ninh Phi trả lời trong mơ màng: “Quần áo... Ướt rồi... Khó chịu...”

Diệp Vân Thanh không suy nghĩ nhiều, với tay sờ sau gáy nàng. Sờ đến nơi nào cũng thấy ẩm ướt, không biết là đã ra bao nhiêu mồ hôi. Hắn lập tức đứng dậy: “Thế này không ổn. Đợi ta một lát, ta đi lấy quần áo khô.”

Tuy Ninh Phi vẫn còn đang mê man, nhưng vẫn còn một chút lý trí sót lại, nàng nói: “Ta không cần quần áo của huynh.”

“Vì sao?”

“Huynh tắm rửa sạch sẽ rồi còn kỳ ra ghét!” Ý của câu này chính là quần áo có giặt rồi cũng chẳng sạch sẽ là bao.

Diệp Vân Thanh tức giận: “Ta cứ tưởng mê sảng, ai dè vẫn nhận ra người ta.”

“Không cần quần áo của huynh!” Ninh Phi vẫn lặp lại câu nói đó một cách cố chấp.

“Được được, biết rồi, không cần thì thôi.”

Diệp Vân Thanh đi ra ngoài một hồi, cầm về một bộ quần áo trong màu trắng tinh, đặt ở bên giường: “Cần ta giúp một tay không?”

Ninh Phi trừng mắt nhìn hắn, vẫn cố chấp nói: “Huynh phải giặt quần áo sạch một chút.”

“Hả?” Cuối cùng Diệp Vân Thanh cũng hiểu ra rằng hiện giờ đầu óc của Ninh Phi không còn minh mẫn nữa, không dám nói chuyện nhiều với nàng. Đang im lặng thì thấy nàng cố chống người ngồi dậy, sau đó giờ tay cởi quần áo trên người.

“Ấy! Chờ chút!” Diệp Vân Thanh la lên.

Hành động của nàng chậm lại, nhưng vẫn đang cởi quần áo ra. Dưới lớp áo xanh lam bên ngoài chính là quần áo trong màu trắng... Diệp Vân Thanh thầm than cha mẹ ơi rồi chạy một mạch như bay ra khỏi phòng.

Tô Hy Tuần chào Đinh Hiếu rồi đi lên theo đường núi, lòng đầy do dự. Bước chân hắn đi nhanh, được một lúc lại chậm dần, như muốn đi lại thôi. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gà quác quác ở chỗ đất cát bên đường núi, hắn quay đầu nhìn, là bốn năm con gà mái đen đang túm tụm ở đồng cát rĩa lông cánh.

Toàn thân chúng đều là màu đen, thỉnh thoảng sẽ có cái lông đen viền vàng. Thực ra đầu của chúng đỏ au, nhưng vì có hai dóm lông tơ nhỏ nhỏ ở trên mặt nên mới thành màu đen. Gà đen trên núi phải nuôi trên bảy tám tháng, bình thường được thả lên núi tìm thức ăn nên mùi vị ngon hơn bình thường rất nhiều.

Tô Hy Tuần nhìn chăm chăm vào lũ gà, sắc mặt u tối. mấy con gà không hề sợ người, vẫn đùa giỡn trong đồng cát. Kỷ luật trên núi vô cùng nghiêm, không ai dám đụng vào lũ gà này nên cuộc sống của chúng tự do quen rồi, hoàn toàn không biết con người đáng sợ như thú dữ, như thiên tai.

Tô Hy Tuần nhìn ngược nhìn xuôi, giờ vẫn còn sớm, hơn nữa càng lên đỉnh núi càng ít người. Trên đường núi không một bóng người. Hắn thầm quyết định, bắt đầu cởi dây lưng. Dây lưng của áo ngoài phải quấn quanh mấy vòng mới buộc lại, vì vậy có chiều dài hơn một trượng. Hắn phất nhẹ tay, dây lưng màu xanh đậm trải rộng ra rồi quấn chặt lấy một con gà mái già béo chắc, không đợi nó kêu lên thì đã lồi lại. Hắn nhanh tay tóm chặt lấy con gà mái, lúc này con gà mới biết sợ, giãy giụa kịch liệt trong lòng bàn tay hắn rồi kêu to quang quác. Lúc này Tô Hy Tuần mới thấy phiền phức, nhưng vẫn cố túm chặt, gắng buộc lại dây lưng bằng một tay.

Hắn nhớ hướng đến nhà bếp, đi nhanh theo một con đường nhỏ.

Lúc này nhà bếp vẫn đang bận rộn. Phòng bếp của đỉnh núi phải phụ trách thức ăn của các huynh đệ từ giữa tới đỉnh núi. Bây giờ bánh bao, mìn thầu vừa mới được lấy ra khỏi nồi hấp, những người làm trong nhà bếp phân chia số lượng vào từng thùng gỗ để giao đi một cách thành thạo.

Đang lúc bận rộn này thì người đứng gần cửa bếp chợt nghe thấy tiếng gà kêu thảm thiết càng ngày càng gần, không khỏi hoảng: “Tên thất đức nào dám ăn trộm gà thế!”

Lập tức có người thấy lạ hỏi: “Không thể nào, ta ở trên núi lâu thế rồi cũng đâu có thấy ai dám ăn trộm gà của nhà bếp.”

Đúng lúc bàn tán này thì Tô Hy Tuần cầm theo con gà mái tới. Mọi người thấy là hắn thì vô cùng kinh ngạc, ngạc nhiên đến mức há hốc miệng.

Mao bếp trưởng đưa cái muỗng trong tay cho bếp phó, lau khô tay vào tạp dề, đi lên đón: “Nhị đương gia muốn mua gà ạ?”

Tô Hy Tuần nhìn về phía Mao bếp trưởng vừa đứng rồi hỏi: “Sáng nay nấu cháo gì thế?”

Trên núi đông người, nấu cháo phải nấu bằng hai cái nồi cao bằng người. Vừa nãy Mao bếp trưởng phải đứng lên tảng đá ới dùng cái muổng quấy được. Cũng vì vậy nên đứng ở vị trí của Tô Hy Tuần thì không thể nhìn thấy trong nồi có gì.

Mao bếp trưởng đáp: “Cháo hạt kê.”

“Cháo trắng còn không? Hạt kê cứng quá.”

“Vậy phải nấu thêm mới có.”

“Nấu giúp ta một nồi nhỏ đi.” Tô Hy Tuần nói, sau đó đi lùi về sau: “Ta bắt một con gà, ghi vào sổ sách của ta rồi trừ vào lương tháng.”

Mao bếp trưởng đi theo sau, cầm lấy con gà: “Chuyện giết gà vặt lông cứ để cho đầu bếp ở đây làm là được.”

“Mọi người cứ làm việc của mình đi, ta phải kiếm chuyện để làm cho bình tĩnh lại.”

“Hả?” Mao bếp trưởng dừng bước trong nhà bếp, lần đầu tiên nghe thấy việc giết gà có thể khiến người ta bình tĩnh lại.

Đội Tô Hy Tuần bọc con gà trong lá dong, sau khi hẩn xách theo nó đi ra khỏi nhà bếp lên núi thì đám người làm trong nhà bếp lập tức nhao nhao. Ai ai cũng bàn tán xem Nhị đương gia mua gà làm gì, chẳng lẽ là ám chỉ gần đây nhà bếp nấu thức ăn quá đậm bạc? Mồm miệng cũng thấy nhạt nhẽo?

Lúc Tô Hy Tuần trở về lầu trúc thì cũng đúng lúc Diệp Vân Thanh đang cảm thấy buồn chán. Cả buổi tối hẩn bị dày vò quá sức, không biết nên đối mặt thế nào với một nữ nhân đang mơ mơ màng màng, thế là đứng trước lan can hứng gió cả đêm. Nhìn thấy Tô Hy Tuần trở về thì cảm thấy được giải thoát, vội vàng nhảy qua lan can lầu trúc, chạy nhanh vài bước đến trước mặt Tô Hy Tuần – người đang vô cùng kinh ngạc. Diệp Vân Thanh cười rộng tới mang tai: “Cuối cùng người cũng về rồi!”

Không đợi Tô Hy Tuần đáp lời hẩn đã nói tiếp: “Ta lấy một bộ quần áo trong của người, hiện giờ nói với người rồi đấy, sau này đừng có bảo là ta ăn trộm.”

Tô Hy Tuần nhìn hẩn đánh giá: “Ta nhớ đã nói với huynh mấy lần rồi, quần áo của ta tuyệt đối không dùng chung, nếu huynh đã thích bộ đó thì không cần phải trả về đâu.” Hẩn vừa nói vừa đi về phía phòng Diệp Vân Thanh, Diệp Vân Thanh đang định cãi lại thì nghe hẩn hỏi: “Nàng ngủ trong phòng huynh?”

“Ừ. Hôm qua người bảo nàng không có gì nguy hiểm nữa, nhưng sao ta càng nhìn càng thấy nàng ấy ốm không nhẹ thế?”

Tô Hy Tuần đã đẩy cửa bước vào. Trong căn phòng trống trải bày đủ loại bàn ghế giá sách. Ở bên trong có một cái giường nhô ra phía sau tấm bình phong.

Tô Hy Tuần tức giận lườm Diệp Vân Thanh một cái làm hẩn thấy bất an, hẩn vội bào chữa: “Không trách ta được, ta vừa mới về, chưa kịp dọn dẹp gì cả.”

Tô Hy Tuần chỉ vào chồng sách và nhiều đồ lộn xộn vứt la liệt trên bàn, nói khế: “Huynh còn biết là bừa bộn? Vậy trước khi đi sao không dọn?”

Hôm Diệp Vân Thanh rời sơn trại đúng là vứt sách đó rồi đi, hiện giờ thấy xấu hổ, không dám nói lại một câu.

Tô Hy Tuần không thềm để ý tới hẩn nữa, đi về phía sau bức bình phong, nhìn đến chần gối hỗn độn trên giường Diệp Vân Thanh, Ninh Phi nằm bên dưới, một nửa người không được đắp chăn. Nàng làm khổ Diệp Vân Thanh cả buổi tối, giờ thì ngủ rất say, mi mắt rủ xuống, một nửa mặt bị che khuất bởi lớp chăn dày cộm. Một tay nàng đặt gần mặt, dường như hơi thở phả lên trên nó. Chăn đệm đều là màu nâu làm nổi lên màu da trắng bệch không chút máu.

Diệp Vân Thanh đi theo phía sau, Tô Hy Tuần quay đầu lại, trừng mắt với hẩn: “Huynh có biết chăm sóc người ta không hả? Chăn thì ở dưới, cả nửa người chẳng được đắp chăn.” Nói tới “nửa người” thì không

nói ra tiếng nữa, hấn quay lại nhìn lên giường lần nữa, chú ý tới quần áo nàng mặc khá rộng so với cơ thể nàng. Tô Hy Tuần nhìn quanh, thấy bên cửa sổ có treo quần áo Ninh Phi mặc hôm qua.

Hắn hỏi một cách do dự: “Quần áo nàng mặc là của huynh?” Nói xong liền nổi giận: “Quần áo của huynh mà cũng dám để cho người ta mặc à!”

Diệp Vân Thanh vội vàng đáp: “Oan chết mất! Đó là đồ của người. Ban đầu ta định đóng góp chút ít, ai dè nàng ấy vô cùng cố chấp, dù thế nào cũng không chịu, thế là ta đành phải lấy quần áo của người tới.”

Nhất thời Tô Hy Tuần á khẩu.

Diệp Vân Thanh khó hiểu nhìn sắc mặt thay đổi nhanh chóng của Tô Hy Tuần, ngạc nhiên hỏi: “Có gì không ổn sao?”

Tô Hy Tuần nhìn xuống nền nhà, xong lại nhìn nghiêng nghiêng lên giường, giống như nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy vậy, miệng nói: “Huynh còn nói được à. Năm ngoái ta phát hiện ra đồng quần áo ở chân giường của huynh mọc cả nấm nữa, huynh còn mặt mũi cho người khác mượn sao?”

“Sao mà mọc nấm được? Oan quá đi mất, rõ ràng là mộc nhĩ!”

“...”

Diệp Vân Thanh thấy ánh mắt vừa khinh thường vừa coi rẻ của Tô Hy Tuần nhìn chằm chằm vào hắn, cuối cùng cũng cảm thấy xấu hổ, hấn vội đổi chủ đề: “Giờ thì yên tâm đi, quần áo của người không phải ta mặc đâu, không sợ bẩn, sau này có thể lấy về được.”

Tô Hy Tuần không đáp lời, hấn đi tới đắp chăn kỹ càng cho Ninh Phi, lại kéo một cái ghế trúc tới ngồi bên cạnh giường.

Không khí có chút kỳ lạ.

Diệp Vân Thanh không khỏi than: “Không phải chứ! Không phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao, gì mà khiến người đau lòng đến thế?”

Tô Hy Tuần không nói, hấn ngồi ở đó, tay đặt trên đầu gối từ từ xoa một cách vô ý thức, vạt áo xuất hiện nếp nhăn cũng không biết. Diệp Vân Thanh nói to hơn: “Tô nhị, hồn vía lên mây rồi!”

Người trên giường bị giọng nói của hấn làm phiền, động dậy một chút, Diệp Vân Thanh sợ hãi im bật. Tô Hy Tuần kinh ngạc trước động tác của Ninh Phi, hấn đứng dậy, kéo Diệp Vân Thanh ra ngoài.

Ra bên ngoài Diệp Vân Thanh mới thở phào được một hơi: “May quá may quá, suýt nữa làm người ta tỉnh dậy rồi.”

Tô Hy Tuần đứng yên cạnh lan can bằng trúc, hấn quay người đối mặt với Diệp Vân Thanh.

“Huynh với nàng ấy là thế nào?”

“Thế nào là thế nào?”

Tô Hy Tuần tạm ngừng hỏi, đắn đo nghĩ xem nên hỏi thế nào, ánh mắt như quét qua quét lại trên mặt Diệp Vân Thanh, đến nỗi đối phương là lão đại cảm thấy mất tự nhiên. Sau một lúc lâu cuối cùng cũng hỏi rõ ra: “Ồ Từ phủ, không phải huynh và nàng ở chung sao?”

“Đúng thế.”

“Còn ngủ chung giường...”

“Ừ.”

Tô Hy Tuần nản cả người, hỏi tới đây rồi còn không biết trả lời sao?

“Huynh... Huynh nhìn thấy nàng ta ở trên núi thì cảm thấy thế nào?”

“Rất vui.”

“Sau này có tính làm sao?”

“... Sao ta không hiểu câu hỏi của người nhĩ?”

“Huynh định khi nào lấy nàng?”

Diệp Vân Thanh đột ngột nghe thấy câu hỏi như vậy thì khiếp sợ. Nếu trong miệng đang có nước nhất định sẽ phun xa cả dặm. Hắn không hô hấp nổi nữa, ho một hồi, khó khăn lắm mới bình ổn hơi thở, giọng đầy oán trách: “Tô nhĩ, người quá đáng rồi đây! Hôm qua còn nói với ta về một trong ba mỹ nhân kinh thành là con gái độc nhất của Thượng Khôn tướng quân, giờ lại định tác hợp cho ta và Ninh Phi nữa?”

“Huynh định giở trò bội bạc?”

“Tô nhĩ! Người bị choáng à? Ta với nàng hoàn toàn trong sạch, sao lại có bội bạc gì ở đây?”

Tô Hy Tuần không nhìn vào hắn mà nhìn rừng trúc gần đó, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Đã ngủ chung giường rồi, còn bảo trong sạch cái gì...”

Diệp Vân Thanh ghen hòng, hiểu lầm này thật sự quá lớn, đến nay mới hiểu ‘tự gây tội, chẳng thể trốn’[1], hắn nói: “Người đừng có nói lung tung, ảnh hưởng tới thanh danh của Ninh Phi muội muội.” Sau đó kể lại tỉ mỉ đầu đuôi câu chuyện, trong đó còn nhấn mạnh thêm là lúc tối ngủ trên giường, giữa hai người còn chèn một cái gối, chưa từng xảy ra chuyện gì.

[1] Tội lỗi do mình gây ra thì không thể trốn tránh trách nhiệm

Cuối cùng Diệp Vân Thanh sám hối: “Điều tại ta, chỉ vì muốn được nằm giường thoải mái, lại nghĩ chuyện ngủ chung giường với nàng chỉ có trời biết, đất biết, ta và nàng biết nên sẽ không làm bẩn thanh danh của nàng, ai dè ngày đó lỡ miệng nói với người chuyện này.”

Tô Hy Tuần khê lẩm bẩm: “Làm sao đây...”

Diệp Vân Thanh nghe loáng thoáng thấy câu hỏi của hắn, nhưng không nghe thấy vế sau, vì vậy hỏi: “Cái gì làm sao? Sơn trại có chuyện gì khó giải quyết hả?”

Tô Hy Tuần không nói thêm nữa, nhìn về phía xa xăm, lại là vẻ hờn bay đầu mắt.

Diệp Vân Thanh càng ngày càng thấy hôm nay hắn ta cực kỳ khác thường, nghĩ đi nghĩ lại, kinh ngạc phát hiện ra rằng hắn vẫn chưa nghỉ ngơi từ suốt hôm qua đến giờ. Có lẽ đây là nguyên nhân khiến hắn kỳ lạ như thế, Diệp Vân Thanh lo lắng nói: “Tô nhĩ, dáng vẻ này của người thật là khiến người ta lo lắng.”

Lúc này Tô Hy Tuần mới hoàn hồn, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm vào hắn. Diệp Vân Thanh như con ếch xanh đang bị con rắn nhìn chăm chú, khắp người nổi da gà.

Kinh nghiệm tích lũy nhiều năm nói cho hắn biết rằng vẻ mặt này chắc chắn không có chuyện tốt đẹp gì tiếp theo.

Thế nhưng lại ngoài dự kiến của hắn, Tô Hy Tuần nở nụ cười: “Bộ quần áo kia nếu nàng hỏi tới thì cứ bảo là đồ mới là được, tùy nàng giữ hay không, đừng nói có liên quan gì đến ta.”

“Đúng rồi, thế này mới giống người chứ, nam tử hán đại trượng phu mà! Chẳng phải chỉ là một bộ quần áo thôi sao, gì mà tới mức hờn vía lên mây như người vừa nãy.”

Tô Hy Tuần không cười nữa, nghiêm mặt nói: “Vẫn còn một chuyện.”

Diệp Vân Thanh không dám đùa cợt thêm, còn tưởng là chuyện triều chính gì, ai ngờ Tô Hy Tuần nói: “Phòng của huynh quá lộn xộn, không thích hợp dưỡng bệnh. Để nàng qua phòng ta đi.”

Diệp Vân Thanh vô cùng xấu hổ: “Ta biết rồi, sau này sẽ thay đổi... Nhưng nàng chuyển sang chỗ người thì người ở đâu?”

“Vẫn còn mấy phòng trống, ta sửa sang lại chút, chuyển bàn ghế qua là được.”

27. Q.2 - Chương 27: Da Dẻ Vàng Vọt Hơn Hoa Cúc

Ngân Lâm vừa mới tỉnh dậy, thấy đầu đau như muốn vỡ ra. Nàng sờ sờ bên cạnh mình thấy giường trống không. Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng. Hầu gái nằm ngủ ở giường thấp bên dưới thấy nàng tỉnh liền hỏi khẽ: “Công chúa muốn dậy rửa mặt chải đầu ạ?”

Ngân Lâm hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Đã qua giờ thìn rồi.”

“Muộn thế rồi? Sao trời còn chưa sáng?”

Hầu gái cười trả lời nàng: “Đâu phải trời chưa sáng. Sáng nay tướng quân ngủ dậy thấy người còn ngủ say nên sai chúng nô tì treo một tấm vải đen bên ngoài. Tướng quân nói sắp tới hè, trời càng ngày càng nhanh sáng nên phải nghĩ cách để người ngủ thêm được vài canh giờ nữa.”

Ngân Lâm thấy Từ Xán chăm sóc nàng như vậy, trong lòng thoải mái một chút. Ít nhất thì cảm giác mất mát lúc sờ đến chỗ trống bên cạnh đã vơi hơn nửa nhưng trong lòng nàng vẫn thấy bất an như cũ. Mấy ngày trước nàng nhận được thư của mẫu thân – Lê Hồ tần, trong thư nói rằng đã hai tháng nay hoàng đế chưa lật thẻ bài triệu tẩm^[1], sợ rằng đây là dấu hiệu của việc bị thất sủng. Ngân Lâm hiểu tường tận mọi việc trong cung. Hậu cung ba ngàn giai nhân, phi tần có địa vị thì hơn trăm người. Dù ngày ngày hoàng đế triệu tẩm thì một năm cũng chưa chắc đến lượt được một lần. Nàng vẫn nhớ như in, lúc nàng còn nhỏ, mẫu thân xinh đẹp nên được hoàng đế yêu thích, vì vậy một tháng mới có thể được lật thẻ bài hai ba lần. Ngay cả hoàng hậu còn phải nể mặt mẫu thân, nhưng từ tết Nguyên Tiêu tới nay, mẫu thân chưa được triệu kiến, chỉ sợ ngày tháng sau này sẽ vô cùng khó khăn.

[1] Gọi phi tần đó tới hầu hạ giấc ngủ

Tuy nhiên trong thư lại nói hiện giờ hoàng đế cực kỳ coi trọng gia tộc họ Từ, chẳng bao lâu nữa sẽ phong Từ Xán làm đại tướng quân. Có chỗ dựa này thì Lê Hồ tần mới có tiếng nói trong cung.

Dù gì đi nữa, vì cuộc sống sau này của mẫu thân và chính mình, Ngân Lâm quyết định phải giữ chặt trái tim của Từ Xán.

Hầu gái mở cửa phòng, ánh mặt trời chiếu vào khiến cho Ngân Lâm hoa mắt. Nàng quay đầu đi một cách chán nản. Không lâu sau, a hoàn nối đuôi nhau mang đồ rửa mặt chải đầu vào, hầu hạ nàng ngồi dậy mặc quần áo. Tấm vải đen bên ngoài đã được hạ xuống, ánh mặt trời xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ làm cho căn phòng sáng bừng lên.

Nàng được đỡ đứng dậy, dầm chân lên tấm thảm nhung hươu dày. Duỗi cánh tay, hầu gái bên người mặc áo dài bằng gấm Thiên Y phường vào cho nàng, quỳ gối trước nàng chỉnh trang lại phụ kiện phức tạp ở dây lưng. A hoàn đứng trên chiếc ghế thấp đằng sau giúp nàng chải tóc, động tác vô cùng cẩn thận chỉ sợ làm nàng đau, lại không dám chải quá chậm khiến nàng chờ mất cả kiên nhẫn.

Có đôi khi Ngân Lâm cảm thấy cuộc sống như thế thật chán, nhưng cũng chỉ là đôi khi thôi. Còn phần lớn thời gian nàng rất hài lòng với cuộc sống như vậy. Nàng là công chúa dòng dõi hoàng tộc, phu quân có tiền đồ rộng mở, cuộc sống phu thê tình cảm. Nếu như nàng mất đi tất cả những thứ này và trở thành một người dân bình thường, mặc quần áo thô cứng bằng vải thô, vì một ngày hai bữa cơm mà lo lắng, chi tiêu phải tính toán chi li, thế mới gọi là thê tử không tương tượng nổi.

Ngân Lâm không thể ngờ rằng Giang Ngưng Phi tự mình rời phủ, mà lại còn nghĩ đủ cách, lừa gạt Từ Xán và nha phủ rồi chạy trốn tới chân trời góc bể, đến nay không rõ tin tức.

Bỏ đi thì biết dựa vào cái gì mà sống. Thiên hạ này là của nam nhân. Một nữ nhân như Giang Ngưng Phi chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp. Nói không chừng nàng ở đâu đó đã bị bọn cướp bắt đến một nơi không bóng người rồi cướp của, hãm hiếp, may lắm thì lưu lại được nửa cái mạng, hoặc xấu nhất thì thành cô hồn dã quỷ ở nơi đồng không mông quạnh.

Trong lòng Ngân Lâm cảm thấy thương hại cho nàng ta, một cô nương ngốc nghếch. Dù là do nhất thời tức giận thì cũng không nên lấy cuộc sống của mình ra đùa. Từ Xán chẳng nhắc gì về chuyện này nhưng Ngân

Lâm biết hẳn rất tức giận, thậm chí còn hơi giận lây sang nàng. May mà sự sùng ái của hắn đối với nàng đã ăn sâu trong hắn.

Sau lần khó sinh nọ, đủ loại bệnh sau khi sinh cứ quần lấy nàng, đến tận bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Mỗi khi nghĩ tới đứa bé chết ở trong bụng nàng cảm thấy cực kỳ đau lòng. Đứa bé đúng như mong đợi của nàng, là một bé trai, thể nhưng lại không thể sống sót chào đời. Về chuyện đứa bé có phải là con trai hay không thì Từ Xán hoàn toàn không để ý. Vì muốn nàng yên tâm nên khi đó hắn luôn an ủi dịu dàng bên tai rằng: “Nếu không phải là con trai thì lại sinh tiếp, ngày tháng của chúng ta còn dài, không cần phải vội.”

Ngân Lâm thì không nghĩ vậy, nàng cho rằng phải xoá đi sự lo lắng này càng sớm càng tốt. Nàng bảo vệ đứa trẻ một cách cẩn thận, hy vọng khi ra đời sẽ là một đứa bé khoẻ mạnh, rồi khi trưởng thành sẽ là một người thừa kế đầy trách nhiệm. Cuối cùng mong muốn này đã không thành hiện thực. Sự đau đớn như thế một khi trải qua một lần sẽ không muốn phải chịu thêm lần nữa. Nhưng nếu nàng không sinh được một đứa con trai thì tương lai sau này của nàng làm sao bây giờ, còn có thể dựa vào ai? Ngân Lâm rùng mình một cái, đây không chỉ là vấn đề đau một lần hay hai lần, nàng từng nghe mẫu thân kể nhiều nữ nhân không may mắn, sinh ba bốn lần đều là con gái.

Sự đau đớn đó đúng là vô cùng đáng sợ. Bất giác đầu gối nàng như nhũn ra, động tác đó liền ảnh hưởng ngay đến mái tóc dài, lọn tóc bị a hoàn chải đầu túm chặt trong tay, làm da đầu nàng đau nhói. Ngân Lâm không nói năng gì, giật lấy lọn tóc trong tay a hoàn rồi xoay người tát một cái thật mạnh, mắng: “Đồ ngu!”

Tuy sức nàng yếu nhưng vẫn đủ làm cho a hoàn kia không đứng vững, ngã lăn xuống từ trên ghế. A hoàn sợ tới mức quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục: “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Vốn dĩ Ngân Lâm đã không vui sẵn, giờ nhìn thấy đáng về nhất gan bị đánh cũng không dám đánh lại, mắng cũng không mắng lại này, lại làm nàng nhớ tới Giang Ngưng Phi. Ngân Lâm giơ chân đá vào mặt a hoàn: “Cút! Tạm tha cho người trợn đòn! Mai đổi a hoàn chải đầu khác.”

Hầu gái bên người cúi đầu đáp lời: “Vâng.”

A hoàn kia vội vàng tạ ơn: “Tạ ơn công chúa đã không đánh.”

Tâm trạng Ngân Lâm vui hơn một chút: “Còn không mau đứng lên? Giúp ta chải tóc đã, chuyện khác tính sau.”

Sau khi mặc quần áo xong xuôi, nàng ngồi tạm xuống một cái ghế. A hoàn đi bằng đầu gối vòng ra sau nàng, nhận lấy chiếc lược người bên cạnh đưa cho rồi tiếp tục chải. Một a hoàn nhỏ tuổi bước vào bẩm báo: “Bẩm công chúa, Chương thái y ở trong cung đã tới rồi, để thái y chờ ở tiền sảnh hay mời sang đây ạ?”

Ngân Lâm nghe bẩm Chương thái y đã tới thì không dám tiếp đón chậm trễ, nàng nói: “Đề thái y ở tiền sảnh uống trà, chờ ta chải đầu xong rồi truyền ngài ấy vào gặp luôn.” Nàng giục hầu gái a hoàn chỉnh lại y phục đầu tóc cho nàng, chưa kịp ăn uống gì đã truyền thái y vào.

Quan hệ của Chương thái y và Ngân Lâm công chúa rất thân thiết. Vì Ngân Lâm có chuyện cần Chương thái y giúp nên luôn đối xử với ông rất đặc biệt. Tuy nhiên hôm nay ông bước vào với vẻ mặt buồn bã cau có. Ngân Lâm bảo người hầu lui xuống, lúc này Chương thái y mới lên tiếng: “Việc tướng quân ra lệnh cho thái y viện điều tra có kết quả ngoài dự kiến.”

Ngân Lâm có chút hồi hộp, đồng thời có dự cảm là chuyện xấu. Chuyện Từ Xán bảo thái y viện điều tra chính là tác dụng của hồng hoa. Sau khi nàng xảy ra chuyện thì nửa tháng sau đã có kết quả. Quả nhiên hồng hoa có tác dụng phá thai. Tuy theo thời gian dùng mà có ảnh hưởng khác nhau. Ngân Lâm lại ăn hồng hoa trong thời gian dài, nhưng đồng thời còn dùng thêm nhiều loại thuốc quý khác để an thai cho nên tới khi sinh nó mới có tác dụng. Lúc đó Ngân Lâm đã bảo thái y viện phong tỏa tin tức, chỉ nói không thể điều tra rõ ràng trong thời gian ngắn với bên ngoài.

Hôm nay, Chương thái y lại nhắc tới chuyện này, có lẽ là vì còn điều gì nguy hiểm mà ngay lúc trước chưa điều tra ra.

Sau một hồi vuốt râu, Chương thái y thấy Ngân Lâm công chúa có vẻ bất an, biết nàng đã chuẩn bị tâm lý nên nói: “Sau ngày công chúa tỉnh dậy đó, thần đã phát hiện ra mạch của người khác xưa. Vì đây là chuyện

lớn nên khi đó thần không dám nói bừa. Mấy tháng nay, thần làm thí nghiệm trên vài phụ nữ, hoa hồng sau khi khiến sẩy thai còn có thể dẫn tới mất khả năng mang thai.”

Ngân Lâm nghe tới đây, đầu óc choáng váng suýt nữa không giữ được tinh thần. Nàng nắm chặt tay, móng tay dường như muốn cắm sâu vào lòng bàn tay đến ứa máu.

Sau một lúc mới có thể bình tĩnh, nàng ôm một tia hy vọng hỏi thái y: “Theo như lời của Chương thái y: ‘Có thể dẫn tới mất khả năng mang thai’, vậy nghĩa là không phải ai cũng sẽ bị như thế...”

“Đúng là như thế. Nhưng mấy tháng nay, thần bắt mạch cho công chúa mấy lần... Đến nay cũng không thấy có chuyển biến tốt.”

Ngân Lâm hít sâu vào một hơi, vẻ mặt đầy quyết đoán: “Chuyện này còn có ai biết nữa?”

Chương thái y nhìn nàng nói: “Tất cả những việc kiểm tra trong cung vô cùng bí mật, mấy người phụ nữ kia đều đã giao cho phủ Nội vụ xử lý. Hiện giờ không có ai biết chuyện này.”

“Tốt lắm, việc này tạm ém nệm đi đã, có thể giấu được tới lúc nào hay lúc đó. Thái y nhớ kỹ rằng tuyệt đối không được để cho tướng quân biết.”

“Công chúa yên tâm, thần nhất định sẽ không làm cho công chúa phải khó xử.”

Ngân Lâm thở phào nhẹ nhõm, cơ thể không còn sức lực nữa, nàng dần dần tựa cả người vào lưng ghế.

“Hôm nay thần còn có chút chuyện...”

Ngân Lâm đứng dậy, nói vọng ra ngoài: “Người đâu, tiễn Chương thái y rời phủ.”

Không lâu sau đã có hầu gái bên người bước vào, đi đến bên cạnh Ngân Lâm rồi lấy từ trong tay áo ra một túi gấm nhỏ bằng bàn tay. Như thường lệ, bên trong đựng đầy những nén vàng. Chương thái y đã quen với việc này, ông nhận lấy nó từ trong tay hầu gái rồi nói: “Tạ ơn công chúa đã ban thưởng, thần xin cáo lui.”

Lòng Ngân Lâm rối loạn nhưng trên mặt vẫn mỉm cười tiễn thái y ra khỏi phủ. Nàng chưa biết nên làm sao. Nếu như Từ Xán biết chuyện này, nhất định sẽ nạp thêm thiếp vào phủ. Giấy không gói được lửa, hiện tại giấu được chừng nào hay chừng đó, sau này Từ Xán cũng sẽ biết thôi. Nàng cắn răng, nhất định phải giữ chặt trái tim của Từ Xán để dù có nạp thiếp thì cũng sẽ đưa đứa bé người thiếp sinh ra cho nàng chăm sóc.

Nàng dần lấy lại tinh thần, trong đầu đầy ắp những toan tính cho tương lai sau này. Mẫu thân đã dạy bảo nàng rất tốt để hiện giờ nàng có thể đối mặt với hoàn cảnh khó khăn. Nàng tin rằng chỉ cần thuyết phục được Từ Xán giao đứa bé ỉnh thì những ngày sau này nàng vẫn được bảo vệ. Từ đó, đứa bé có phải do nàng sinh ra không cũng không còn quan trọng nữa.

Chưa tới giờ thìn thì Từ Xán đã đến phòng chờ của Chính Dương trong cung để chờ. Hơn hai trăm quan ở ngoài phòng khách thì thăm to nhỏ, vì số người nhiều nên trở thành hồi râm ran không ngừng. Hắn ghét cái không khí ngột ngạt này, đi vào phòng trong, bên trong có một vài vị quan lớn mang theo cả binh sỹ. Quan võ nhất phẩm – Thành Thù nhìn thấy hắn đi vào thì vẫy tay nhiệt tình, bảo hắn tới ngồi bên cạnh.

Vì có quan hệ với Từ Xã My thượng tướng nên xưa nay Thành Thù và Từ Xán có qua lại với nhau. Chức vị Từ Xã My như Thành Thù nhưng lớn hơn hắn cả chục tuổi. Đến nay Từ Xã My đã là một ông già rồi, nhưng Thành Thù lại là một thanh niên cuộc sống đầy đủ. Sau khi hắn vẫy Từ Xán ngồi xuống thì hỏi thăm tình hình gần đây của Từ Xã My.

Mấy ngày trước, Từ Xã My dậy sớm luyện kiếm bị trúng gió, đến nay vẫn chưa khỏe. Khi Từ Xã My còn trẻ thì không thể có chuyện này xảy ra được. Thời đó ông dẫn quân lên rừng xuống biển đánh giặc là chuyện bình thường. Mùa đông gió lạnh thấu xương cũng không sao, còn bây giờ chỉ mấy đợt gió xuân đã khiến ông bị ốm.

Chưa từng có ai đuổi kịp cuộc đời chinh chiến hơn chục năm của Từ Xã My. Đợi đến khi ông cáo lão chỉ sợ quân đội Hoài An quốc sẽ hỗn loạn một phen. Thế nên tình hình sức khỏe của ông luôn là đề tài mọi người quan tâm.

Thành Thù thở dài: “Năm đó lúc thượng tướng quân thống lĩnh quân đội ta còn hết lòng dốc sức dưới trướng người. Tướng quân hồi phủ nhất định phải chuyển lời hỏi thăm của ta đến thượng tướng. Đầu năm nay việc quân bận rộn, mấy ngày nữa nhất định ta sẽ mang quà đến thăm.”

Sau khi Từ Xán tạ ân, Thành Thù nhìn hấn, thấy vẻ mặt hình như có chút sầu não không vui, bèn nghiêng người tới gần nói: “Người sợ nổi danh như heo sợ mập[1]. Tuy trong kinh thành đồn đại nhiều chuyện không tốt đối với tướng quân, nhưng cũng không nên để ở trong lòng. Ta thấy, tướng quân là người đứng đắn, chuyện này chỉ sợ là bên phủ doãn kinh thành Hoài Trung và Ngự Thị Thừa muốn hại tướng quân. Cây ngay không sợ chết đứng, cứ đợi rồi tương lai sẽ thấy sự thật.”

[1] Vì sẽ bị làm thịt

Lúc đầu Từ Xán sững sốt, sau đó mới nghĩ ra lời của Thành Thù là chỉ Giang Ngưng Phi làm giả thư từ vợ rồi bỏ đi, hấn cười khổ nói: “Đa tạ Thành đại nhân quan tâm.”

Đúng lúc đang nói chuyện thì ngoài phòng khách chợt trở nên yên tĩnh, một giọng to, tiếng the thé: “Khẩu dụ của hoàng đế.”

Thành Thù và Từ Xán nhìn nhau, đều đọc được từ trên mặt đối phương vẻ mặt đã biết rõ, xem ra hôm nay lại không lên triều rồi.

Quả nhiên sau khi đi ra liền nhìn thấy công công hầu hạ bên cạnh hoàng đế đang đứng nhìn bá quan văn võ xếp hàng quỳ gối chỉnh tề, sau đó bắt đầu đọc khẩu dụ miễn triều. Sau khi bá quan văn võ đứng dậy đều nhìn nhau khó hiểu. Cứ cách năm ngày triều đình Hoài An lại có một buổi lên triều sớm. Gần đây, từ khi sắc phong dưỡng nữ của Ngự Thị Thừa lên tần thì liên tục iễn triều, đã hơn nửa tháng không lên triều rồi.

Sau khi đi lẫn trong đám quan viên, Thành Thù mắng nhỏ: “Ngự Thị Thừa chết tiệt, đưa hồ ly tinh vào cung.”

Người bên cạnh lên tiếng: “Đám quan văn toàn thích làm mấy chuyện không đứng đắn.” Vài người nhìn về phía Ngự Thị Thừa, mặt mày hấn vui vẻ, vô cùng đắc ý, không mấy may lo lắng việc hoàng thượng không màng chuyện triều chính.

Các quan võ xung quanh đều lắc đầu không nói gì. Từ Xán đứng trong đám đông, khẽ an ủi: “Chuyện không đứng đắn là không đứng đắn, sau này nhất định sẽ gặp quả báo. Hiện giờ bọn họ đắc ý, sớm hay muộn rồi cũng bị trị tội thôi.”

Vài người gật đầu: “Tướng quân nói rất đúng. Việc quân giờ phải dựa vào chúng ta, cái đám quan văn kia có giỏi nữa thì làm được chuyện lớn gì. Chẳng phải chỉ là dâng mấy nữ nhi tiến cung sao, ông ta có thể có được mấy nữ nhi chứ?” Nói xong thì cười khê.

Thành Thù đột nhiên ho, vì vậy mọi người nhìn cảnh giác xung quanh, thấy công công đang đi về phía này. Nhóm quan văn đều nhường đường, bọn họ cũng ngừng rỉ tai nhau nói thầm, mặt tươi cười xã giao với vị công công.

Vị công công cười nói: “Mỗi người chúng tôi đều vì bệ hạ chạy đông chạy tây, suốt ngày dùng chân tay mà không dùng đầu óc, nào dám nhận sự đối đãi này của chư vị đại nhân.”

Mọi người đều nói lời khách sáo, công công nói tiếp: “Không tán gẫu nữa, bệ hạ cho gọi Thành Thù đại nhân, Từ Xán đại nhân vào Sùng Khánh điện chờ triệu kiến.”

Thành Thù cùng Từ Xán vội theo hấn đi.

Trên đường đi, cơ thể gầy còm của công công đi nghiêng ngả phía trước, Thành Thù cùng Từ Xán đi sau hấn khoảng mười mấy bước, nói chuyện nhỏ nhỏ.

Thành Thù nói: “Tướng quân nói xem là chuyện gì?”

Từ Xán trả lời khê: “Ta không dám đoán bừa ý của hoàng thượng.”

Trong khi nói chuyện đã tới Sùng Khánh điện, hai người được đưa vào bên trong. Sùng Khánh điện là nơi hoàng đế ngủ lại, đội ngũ tuần tra xung quanh đi qua đi lại nhiều lần. Mọi người đều mang giày đế mềm, kiếm buộc bên người bằng gấm. Trong ngoài điện, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Mặt đất lát đá,

cột gỗ là cột chính. Trong cung điện lớn rộng rãi chỉ có một lớp vải vàng óng trải trên ngai vàng làm từ gỗ trắc đang tỏa ra ánh sáng loá mắt.

Hai người được đưa vào ngồi trên ghế dài trong điện. Ngay sau đó liền có cung nữ dâng trà lên. Thành Thù thấy vậy thì cầm tách trà, mở nắp gạt nhẹ: “Xem ra hôm nay phải đợi lâu đây.”

Quả nhiên qua giờ Ngọ, cuối cùng thì cánh cửa hông thông với phòng ngủ của hoàng đế mới mở ra. Hoàng đế bước qua bậc cửa, đi chậm chậm tới. Thành Thù cùng Từ Xán chờ đến mỗi cả mắt cuối cùng cũng thấy hoàng đế đến, trong lòng hô to ‘vạn tuế’, quỳ gối dưới đất chờ hoàng đế ngồi xuống ngai vàng.

Hoàng đế ngáp một cách lười biếng: “Ái khanh mời đứng lên, ngồi xuống ghế đi.”

Sau khi Thành Thù cùng Từ Xán ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên người đang ngồi trên ngai vàng, tự như một tháng không gặp, hoàng đế béo lên nhiều nhưng sắc mặt lại không tốt, da dẻ nhợt nhạt giống như bị mất hết tinh thần.

Hoàng đế nói: “Lần này triệu các khanh tới là muốn bàn về việc xuất binh đánh Hắc Kỳ trại. Thành Thù, bản tấu mấy ngày trước khanh dâng lên ta đã đọc rồi, khanh nói thật ra Hắc Kỳ trại chính là nơi luyện binh của Sơn Nhạc, chuyện này là thế nào?”

Thành Thù đáp: “Chuyện này là thật ạ. Mật thám thần phái tới Sơn Nhạc bẩm rằng dân chúng Sơn Nhạc không hề coi Hắc Kỳ trại là sơn tặc, ngoài ra có rất nhiều trai tráng trở về quê hương sau khi đi nghĩa vụ quân sự ba năm đều nói rằng đã tới Hắc Kỳ trại.”

“Hắc Kỳ trại cách Hoài An hơn nghìn dặm, có lẽ mấy tin tức này không chính xác.” Hoàng đế tiện tay lật đi lật lại trên bàn, có lẽ đã quên mình để chỗ nào rồi, sau một hồi tìm kiếm cuối cùng mới thấy hai bản tấu trong đồng tấu sớ, đưa công công chuyển tới Thành Thù: “Khanh đọc xong nó rồi nói tiếp.”

Thành Thù nhận lấy, nhìn kỹ, vẻ mặt thay đổi không ngừng.

Từ Xán không hiểu là chuyện gì, hoàng đế nói: “Sơn Nhạc lập một đại doanh lớn ở gần Hắc Kỳ trại. Cả năm trời hoàng tử cả của Sơn Nhạc – Vân Vương, không ở trong kinh thành Nhạc Thượng chính là vì hẳn phụ trách việc phòng ngự của đại doanh. Hắc Kỳ trại là cái bia đỡ đạn Sơn Nhạc lập ra để lừa những người ngu ngốc như khanh.”

Thành Thù ngồi đó ghen lời.

Từ Xán vội vàng hỏi: “Bệ hạ, tin tức này từ đâu mà có?”

Lúc hoàng đế nhìn sang hắc thì sắc mặt dịu xuống, dần dần nở nụ cười: “Ngự Thị Thừa cũng có mật thám từ trong Hắc Kỳ trại, nghe nói ẩn núp đã mười mấy năm, cuối cùng cũng có sự tin tưởng từ Sơn Nhạc. Xem ra, bây giờ dù là tư liệu hay bản đồ thì Ngự Thị Thừa cung cấp đầy đủ hơn.”

Từ Xán cùng Thành Thù nhìn nhau, lại là tên Ngự Thị Thừa.

Hoàng đế sai công công cầm một cuộn thánh chỉ đưa cho Từ Xán: “Sơn Nhạc đã khơi ra trò này thì tất nhiên Hoài An sẽ cùng chơi đến cùng. Trẫm phong khanh làm Thiên Thừa đại tướng quân, sau mùa thu năm nay khanh dẫn năm vạn binh sỹ tinh nhuệ và một nghìn chiến xa, tiến về phía tây nam đánh Hắc Kỳ trại.”

Từ Xán quỳ xuống tiếp chỉ, lúc đang quỳ rạp thì nghe hoàng đế nói bên tai: “Bề ngoài thì tuyên bố rằng giải quyết mối họa lũ sơn tặc Hắc Kỳ trại, còn tới lúc đó, chuyện quan trọng là tấn công đại doanh bí mật của Sơn Nhạc, dùng chiêu giương đông kích tây. Đương nhiên nếu giải quyết luôn được Hắc Kỳ trại thì càng tốt. Năm xưa, Từ Xá Mỹ thượng tướng lập công lao hiển hách cho Hoài An ta, khanh là người mà ông ấy chọn nên trẫm rất kỳ vọng vào khanh. Khi đó nếu khanh thành công trẫm sẽ phong khanh làm thượng tướng.” Nói xong liền đắc ý cười to không ngừng.

28. Q.2 - Chương 28: Giật Quần Áo Trong Nước Trong Veo

Vừa tỉnh lại, Ninh Phi mở mắt ra, điều đầu tiên mà nàng nhận biết được chính là đây không phải phòng nàng.

Không có tấm chắn tầm nhìn quen thuộc phía trên giường, trước mắt nàng giờ là nóc nhà. Nóc nhà cũng không giống. Nóc nhà Đinh Hiếu được lợp bằng cỏ tranh, có thể nhìn thấy những bó cỏ tranh ngay ngắn giữa những thanh xà ngang, còn ở đây toàn là trúc.

Nàng từ từ nhớ lại những gì đã xảy ra, hình ảnh cuối cùng trong đầu chính là bị một cái dây lưng trói lại. Dây lưng ở đâu ra? Nàng đau đầu vắt óc nghĩ, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi. Xương cốt toàn thân cùng với tay chân nàng vô cùng đau nhức, yếu ớt tê dại. Nàng nhìn trái nhìn phải một cách cẩn thận, thấy đây là một gian phòng rất ngăn nắp, bốn phía đều là dựng lên từ tre trúc, và trên bức tường có treo thanh kiếm màu xanh cùng một cái roi dài.

Đột nhiên, Ninh Phi nhìn thấy một người đang ngồi cạnh tường làm nàng giật cả mình. Từ lúc tỉnh lại đến giờ trong phòng luôn im ắng. Thậm chí còn không có tiếng hít thở hay tiếng quần áo sột soạt nên nàng mới tưởng trong phòng không có ai. Ấy vậy mà vẫn có người ngồi trong phòng này giờ, ngồi trên cái ghế trúc, hướng mặt vào tường, tay cầm một thứ gì đó mà nàng không rõ.

Ninh Phi giật mình nên hơi cựa. Người kia quay mặt lại khiến nàng nghẹn thở, đó chính là Tô Hy Tuần. Người không muốn gặp thì lại cứ gặp, lần này nàng rơi vào tay hắn không biết sẽ khốn khổ thế nào. Ninh Phi nhớ lại một cách buồn bã, giờ nàng ở đây là do nàng hạ quyết tâm rồi núi không quay lại. Khi đi tiện tay lượm đại một cái tay nải trên mặt đất của đoàn buôn làm tiền đi đường.

Nghĩ lại, có lẽ Tô Hy Tuần cho rằng nàng tiện tay cầm lấy; nghĩ lại thì... Chắc không phải hắn tưởng nàng là gian tế, và những thứ trong tay nải đó là những gì nàng ngấm tới. Ninh Phi toát hết mồ hôi, nàng vô tội! Tay nải kia chẳng qua cũng chỉ là nàng tiện tay cầm đi, bên trong đừng có là mấy thứ như thông tin tình báo hay báu vật gì vô giá.

Khi Tô Hy Tuần đứng dậy, Ninh Phi thấy rõ ràng sắc mặt hắn u ám, trong tay đang cầm một xấp giấy và một cái bút lông ẩm ướt. Về mặt hắn thay đổi ngay, sau đó đặt hết đồ ở góc tường. Trong khoảnh khắc đó, Ninh Phi cảm giác hắn đang che dấu sự tồn tại của những thứ kia.

Tô Hy Tuần đi đến làm cả người nàng căng thẳng, nàng chuẩn bị tốt trường kỳ kháng chiến. Không ngờ hắn chỉ đứng ở cạnh giường chẳng làm gì, ánh mắt đảo qua đầu giường. Ninh Phi nhìn theo hướng hắn nhìn thì thấy một bộ quần áo sạch sẽ. Tô Hy Tuần nói: “Nàng ra nhiều mồ hôi quá, tự mình thay quần áo đi.” Nói xong liền đi ra ngoài.

“Hả?” Vậy thôi sao? Không có chuyện gì khác cần nói?

Ninh Phi ngẩn người một hồi, chuyện này chắc sẽ không cho qua đơn giản như thế. Nhớ lại lúc này khi Tô Hy Tuần đứng lên, về mặt cực kỳ u ám, không biết đã nghĩ ra chuyện biến thái gì nữa rồi. Ánh mắt nàng liếc nhìn lên cái roi da treo trên tường. Nếu xét về tra tấn thì cái roi này khá tốt, đen bóng, các khớp nối tiếp nhau. Nhưng về thể loại thì có chút đơn điệu.

Tiếng Tô Hy Tuần vọng vào từ bên ngoài: “Còn không thay đi!”

Nàng giật bắn mình, hắn vẫn đang đứng ở ngoài. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là hình ảnh con ếch xanh đang bị một con rắn độc nhìn chăm chăm, đúng là một con rắn độc chết tiệt! Nàng chống tay ngồi dậy, thấy trên người mình đang mặc một bộ quần áo trong màu trắng rộng thùng thình. Bộ quần áo này có mùi đăng thoang thoang của thuốc đun, nhưng chắc chắn nó không phải là quần áo của nàng.

Ngón tay Ninh Phi hơi run, trong lòng có suy nghĩ không mấy tốt đẹp. Nàng cởi áo ra, quả nhiên là không mặc gì bên trong cả. Nàng nằm rạp người xuống, chán nản không nói nên lời. Bên ngoài chợt vang lên giọng của Tô Hy Tuần: “Là nàng tự thay đấy!”

Ninh Phi vô cùng kinh hoàng. Sao hắn nói đúng lúc vậy? Chẳng lẽ hắn chọn một lỗ ở cửa nhìn trộm? Nhưng lúc nàng nhìn về phía cửa, liền thấy một lớp giấy rất dày được dán trên cửa. Đừng nói là nhìn được gì, đến một chút gió cũng khó mà lọt vào. Chẳng lẽ đây chính là thánh lực siêu phàm trong truyền thuyết... Nàng thay quần áo, rất vừa người. Sau khi thay quần áo xong thì mới nghĩ ra quần áo này chắc cũng được cướp về.

Có tiếng gõ cửa, Ninh Phi lấy lại tinh thần: “Mời vào”. Chờ một lúc lâu cũng không thấy có ai. Nàng kéo chặt áo, đứng dậy đi xuống giường đây nghi ngờ. Đi tới mở cửa ra, bên ngoài im ắng chẳng có một ai. Vừa

cúi đầu xuống liền thấy một cái nồi bọc trong khăn để cách nhiệt ở ngoài cửa, bên cạnh đó đặt một cái cặp lồng thức ăn, ở trong có bát, đĩa, thìa.

Trên chiếc nắp nồi làm từ gốm đỏ có một cái lỗ nho nhỏ, hơi nước đang bốc ra thành đợt khói trắng từ đó, có vẻ như vừa được bắc khỏi bếp.

Nàng nhìn quanh một cách nghi hoặc, không có ai thật. Rõ ràng lúc này Tô Hy Tuần còn đứng trên hành lang, mà giờ đã chẳng thấy đâu cả. Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, lảng máng nhớ ra hình như Diệp Vân Thanh cũng ở đây. Sau đó lại bất giác thốt lên “A!” một tiếng, nàng chưa kịp chào hỏi hân. Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, chuyện này cũng thật là trùng hợp. Nghĩ kỹ lại thì Bùn Đất ca chính là Diệp Vân Thanh – là người có tiếng nói trên sơn trại này.

Ninh Phi đứng ở cửa, cúi đầu nhìn cái nồi gốm nhỏ ấy, suy nghĩ thay đổi liên hồi. Về mặt cũng theo đó mà đổi tới đổi lui. Có lẽ tình cảnh của nàng không tệ đến mức như nàng tưởng. Cho dù Nhị đường gia cực kỳ không muốn nhìn thấy nàng, nhưng chắc Bùn Đất ca sẽ không để cho hân ra tay với nàng đâu.

Nhưng vào lúc này, ở đây, kể tốt nhất là cứ ngoan ngoãn ở yên tại chỗ, không đi đâu cả. Công việc trên sơn trại bận rộn, nàng không tin Tô Hy Tuần có đủ một ngày rảnh rỗi đi nghỉ cách làm khổ nàng. Không chừng hai ngày sau hân quên sạch chuyện của nàng.

Nàng nhắc cái nồi và cặp lồng ở dưới đất lên, đặt trên bàn trong phòng. Người đưa cháo tới rất cẩn thận, chỗ quai nồi còn để một miếng vải dày. Nàng cầm lấy miếng vải, mở nắp nồi ra. Hơi nước liền bốc lên hằm hập, hương thơm ngòn ngọt của cháo thịt gà lan rộng ra khắp phòng. Nàng đói bụng suốt cả ngày rồi, lúc ban đầu còn cố nhịn được, đến giờ thấy thức ăn ngon thì không chịu nổi nữa. Vừa chạm vào đĩa liền nghĩ tới một chuyện – chắc không phải là bỏ thuốc bên trong chứ? Bỏ mấy loại thuốc đùa đùa như thuốc xổ thì nàng không sợ, nhưng nếu là thuốc độc thì sao?

Nàng ngần ngừ nhìn bát cháo không văng chút mỡ kia – Chắc là không đến mức đó đâu. Hơn nữa kiểu này rất giống Đinh Hiếu. Ninh Phi từng thấy hân chăm sóc bệnh nhân rồi, quả thực rất cẩn thận chu đáo. Tất cả mỡ nổi bên trên đều bị hút đi hết. Ở thời đại này, thịt mỡ được xem như là thứ tốt. Người nhà nghèo chẳng bao giờ được thấy chút văng mỡ nào, vì vậy có người bệnh rất câu nệ với canh, cháo có mỡ đó. Mà Đinh Hiếu cũng chẳng quan tâm đến mấy lời mắng keo kiệt, hân luôn hút hết mỡ đi, hân nói vì dạ dày đáng thương của người bệnh. Ninh Phi cảm thấy bớt lo một chút. Nếu thứ này đã qua tay Đinh Hiếu thì dĩ nhiên có thể yên tâm.

Nàng lấy cái thìa và bát tô trong cặp lồng, chỉ múc ra hơn nửa bát. Cháo có dạng hơi sền sệt, rõ là đã ninh rất lâu rồi. Da ở chân gà cũng bong hết ra, có vẻ rất mềm và ngon. Nàng ném một miếng nho nhỏ, xong thở ra một hơi, neho cả mắt lại.

Ngon quá đi mất...

Trong nồi còn có nhiều thứ khác nữa: hạt sen, bobo, cầu khởi, toàn là thuốc bổ. Những thứ này dù còn ở Từ phủ cũng không thể thường xuyên ăn được. Tuy Đinh Hiếu làm bếp trưởng ở Từ phủ, nhưng thường chỉ phụ trách việc ăn uống của Ngân Lâm công chúa. Cơ hội cho phía bên Giang Ngưng Phi được ăn no chỉ có mấy bữa cơm đoàn viên trong những dịp lễ tết lớn mà thôi.

Nàng không nỡ ăn, cầm cái bát trong lòng hai bàn tay, đặt vào giữa hai đầu gối. Hơi nóng hằm hập bốc lên cảm nàng, cảm giác ấm áp này khiến người ta rất hạnh phúc. Giống như ngày trước, những lúc không phải đi làm, nàng ngồi một mình trên sân thượng, ôm một chén hồng trà chanh là có thể ngồi ngây ở đó cả ngày.

Rời khỏi kiếp trước, rời bỏ Từ phủ tới Hắc Kỳ trại, Ninh Phi ngày càng quý trọng đồ ăn. Không chỉ ăn hết sạch thịt, mà còn tốn nhiều sức lực gặm hai đầu xương. Không biết là gà ở đâu ra mà xương lại cứng như đá vậy. Tuy Ninh Phi bực mình nhưng cũng thấy rất vui. Gà xương cứng mới là gà ngon. Quanh năm suốt tháng chạy tới chạy lui trên núi nên gà con có xương cốt khoẻ khoắn dẻo dai, đầu có mềm oặt giống như mấy miếng gà của chú K, bác M[1].

[1] Ở đây nhắc tới KFC và McDonald.

Ninh Phi hưởng thụ cháo gà một hồi lâu, cũng chỉ mới ăn hết mấy miếng thịt gà và nửa bát cháo nhỏ. Nhìn cái nồi còn nhiều hơn nửa kia, tuy không cam lòng nhưng cũng quyết định để phần một ít cho Diệp Vân

Thanh cùng Tô Hy Tuần. Nếu quả thật là do Đình Hiếu len lén mang tới đây, thì chắc chắn là phải để dành ấy vị lãnh đạo mỗi người một bát mới phải. Ninh Phi hiểu rõ phần lớn những người được gọi là “Lãnh đạo” là như thế nào. Gặp phải người như Diệp Vân Thanh thì còn được. Người ta làm việc dứt khoát, là một người thẳng tính. Gặp phải dạng như Tô Hy Tuần thì khó đây. Thường ngày tất cả mọi chuyện đều phải cẩn thận. Lại nói, Ninh Phi cảm giác hần và nàng thuộc cùng một loại người, chuyên thích tính kế với người khác. Chẳng qua gần đây nàng gặp nhiều chuyện quá, lực bất tòng tâm, nếu đấu với Tô Hy Tuần chính diện sợ là phải thua.

Hay là... để lại cả đi. Đây là muốn tốt cho Đình Hiếu. Nếu không người ta lại nghĩ trong mắt hần không có hai vị chủ nhà. Ninh Phi nuốt nước bọt thêm thường. Nàng cất gọn lại, đẩy nắp nồi, bọc vải cẩn thận để mùi hương không bay mất ra ngoài. Quả là tra tấn người ta! Ninh Phi trở về giường, dùng chăn che kín người mình lại, quay lưng với nồi gà thơm ngon mà ngủ. Đúng là tra tấn, sau khi nàng cố gắng đếm được mấy trăm con gà thì cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ thành công.

Tô Hy Tuần làm một vườn thuốc nhỏ ngoài lầu trúc. Bình thường không cần tốn nhiều công sức dọn dẹp, chỉ trồng mấy loại thuốc dễ sống thường gặp. Và cũng vì không cần dọn dẹp nên vườn thuốc trở thành chỗ đất trống đầy chức năng, ví như hầm thuốc ninh cháo đều được làm ở đây.

Hần cảm nồi thuốc lên, lặng im không nói.

Đến trước cửa phòng mình, nghe được hình như nàng đã thay quần áo xong rồi nhưng vẫn không lên tiếng. Hần đứng đó một lát, trong lòng cẩn thận nghĩ xem có cần đưa đồ gì khác không, đi lấy một thể rồi tới gõ cửa đưa vào luôn... đỡ phiền phức.

Nhưng nghĩ mấy lần cũng không có thứ gì cần thêm. Phòng của hần vốn đã được dọn dẹp vô cùng ngăn nắp, những vật thường dùng đều được xếp gọn gàng trong ngăn kéo bàn và gầm giường.

Nghĩ tới đây, Tô Hy Tuần đột nhiên nhớ ra một chuyện. Phòng Diệp Vân Thanh chẳng có động tĩnh gì lâu rồi. Rõ ràng hần đã bảo phải dọn phòng xong xuôi mới được ngủ, chẳng lẽ Diệp Vân Thanh lại làm biếng?

Vậy là hần cầm đồ trong tay đi đến gian phòng của Diệp Vân Thanh, lắng tai nghe. Bên trong im ắng không tiếng động. Đừng nói là tiếng hòm xiểng lạch cạch, đến tiếng hít thở cũng không có.

Tô Hy Tuần và Diệp Vân Thanh đều có nội lực thâm hậu, thính giác cực kỳ tốt. Bình thường không ai có thể lên được lầu trúc nên cho dù giữa những cây trúc có hở thì cũng kệ. Hần nhìn vào phòng qua kẽ hở, sắc mặt càng u ám. Bên trong quả nhiên không có người. Không những không có người, mà cái phòng dường như mới trải qua một trận hỗn loạn vậy. Đồ đạc vất lộn xộn trên nền nhà, rõ ràng là Diệp Vân Thanh lôi từ tủ quần áo, ngăn kéo bàn ra một đống không rõ gồm những gì, sau đó lại không biết phân loại thế nào nên chất đống tùm trên nền.

Nếu như hai tay hần đều không phải đang xách đồ thì hần rất muốn vỗ trán. Bỗng nhiên, hần nhớ ra một chuyện không thể không chú ý. Trong đống hỗn độn này không hề có quần áo.

Tô Hy Tuần đưa chân đá cửa phòng, tầm nhìn càng thêm rõ hơn. Hần đứng ngay cửa, nhìn quanh quát khắp phòng, càng chắc chắn kết luận nọ. Diệp Vân Thanh chắc hẳn là đi giặt quần áo trước rồi. Từ nhỏ hần đã được hầu hạ thành quen, hoàn toàn không biết gì về cuộc sống. Rồi khỏi sự phục vụ của cung nữ thái giám cũng đồng nghĩa với việc bất lực trước việc nhỏ, chẳng biết làm gì. Đến việc chủ động ôm quần áo đi giặt cũng là trăm năm mới thấy một lần. Trước đây thường đều do Tô Hy Tuần ngửa mặt quá mới lấy roi quát sau mông bắt hần đi giặt. Sau cũng lười đánh hần, nên cuối cùng đành giặt hộ hần khi giặt ỉnh luôn. Đây cũng là nguyên nhân của những biệt danh như “bà vú”, “vú em” mà hần rất để ý.

Hần thầm nhủ không hay rồi, vội vàng quay người đi. Đặt cháo gà và cặp lồng trước cửa phòng mình, sau khi gõ cửa thì đi luôn. Ninh Phi có ra mở cửa lấy đồ ăn hay không tạm thời không quan tâm, chờ hần trở về rồi tính.

Tô Hy Tuần bước đi rất nhanh, hần còn nhớ mang máng về nơi rửa mặt súc miệng yêu thích nhất của Diệp Vân Thanh. Cách lầu trúc khoảng trăm bước có một con suối. Đá đen sau một thời gian dài được bào mòn

thì trở nên trơn tròn nhẵn bóng, thành một bậc thềm đá rất lớn. Nếu như Diệp Vân Thanh muốn đi giặt quần áo, chắc chắn sẽ tới đó.

Đi xuống không lâu đã nghe thấy tiếng nước chảy róc rách qua lớp rừng cây ngọn cỏ. Tô Hy Tuần bước nhanh hơn, đột nhiên dừng lại vì nghe thấy tiếng nói chuyện, loáng thoáng vang lên ba chữ “Giang Ngưng Phi”.

Hắn do dự rồi đi chậm lại. Ngẩng đầu lên nhìn chung quanh, có mấy cây đại thụ cành lá rậm rạp. Tô Hy Tuần vén vạt áo, vận khí nhún mình nhảy lên một chạc cây to, sau đó mượn lực từ cành ngang này để nhảy sang cây khác rồi dừng lại. Đi gần hơn nữa thì hắn không chắc sẽ không bị phát hiện, hơn nữa ở cây này đã có thể nhìn rõ phía thềm đá đen kia.

Diệp Vân Thanh đã cởi áo ngoài, vạt áo buộc ở thắt lưng, ống quần kéo lên tận đầu gối, đang ngồi xổm trên thềm đá đen vò quần áo. Dưới suối có mấy nam nhân ngẩng đầu nói chuyện cùng Diệp Vân Thanh.

“Diệp đại còn vò như vậy, đảm bảo y phục sẽ bị vò thành hồng cho xem”.

Diệp Vân Thanh ngừng động tác vò ngay một cách ngoan ngoãn và nghe lời. Hắn lấy một cái chày từ trong giỏ quần áo ra, bắt đầu đập đập.

Đám người cười hắn vì đã chuẩn bị đầy đủ dụng cụ giặt giũ. Diệp Vân Thanh nói nhỏ nhỏ: “Ta chỉ nói cho các người nghe, sau này gặp Tô Hy Tuần các người chớ có nói với hắn đấy.”

Mọi người đều vội hỏi hắn có bí mật gì, Diệp Vân Thanh cười trộm hề hề: “Lúc đầu ta cũng có một cây chày gỗ để giặt quần áo, nhưng không biết đã bị ta ném đâu rồi. Cây chày gỗ ta dùng bây giờ là ta lấy trộm của Tô nhị, lát nữa về sẽ trả lại nguyên hình nguyên trạng.”

Mọi người hô khê: “Lão đại, huynh tuyệt đối không được để Nhị đương gia biết! Huynh ấy mà biết chày gỗ của mình bị huynh lấy dùng nhất định sẽ nổi trận lôi đình ngay!” Câu này ám chỉ là quần áo huynh mặc bẩn tới mức kinh hoàng, làm bẩn cả cái chày của người ta.

Diệp Vân Thanh cười ha ha: “Yên tâm, yên tâm đi. Ta có đầy kinh nghiệm! Tuyệt đối là ma không biết quỷ không hay. Cái này hắn đặt ở phòng dưới lầu, lấy đi dùng rất tiện.”

Tô Hy Tuần nghe xong, khoé miệng co giật. Ánh mắt tìm kiếm trong đồng quần áo chất quanh người Diệp Vân Thanh, bỗng nhiên con ngươi chợt mở to. Hắn phát hiện bộ quần áo Ninh Phi thay ra bị nhét lẫn trong cái đồng đó một cách thê thảm. Hắn nhắm mắt lại, lắc lắc đầu, cố gắng mở mắt nhìn lại một lần nữa. Không phải ảo giác.

Hôm kia Ninh Phi chạy tới chạy lui, vừa xông qua trạm gác vừa cưỡi ngựa bốn ba, quần áo cũng không còn sạch nữa. Chắc chắn cần phải giặt. Nhưng quần áo nàng có bẩn đến thế nào chẳng nữa cũng sạch hơn của Diệp Vân Thanh. Diệp Vân Thanh lên xuống núi gần năm trời, quần áo không được giặt, phơi, nhét trong tủ sinh cả bọ, hiện giờ trông như đồng rách nát, toả ra mùi mục rữa. Vậy mà lại ở trong cái đồng đó!

Đúng là có câu ngư tầm ngư, mã tầm mã. Một đám người tắm quanh đồng quần áo của hắn mà lại không thấy có mùi hôi thối gì khó ngửi. Tô Hy Tuần tinh mắt nhìn thấy hình như trên cái quần nọ mọc ra một cái thân trắng dài dài, trên đỉnh cái thân trắng ấy có cái tròn tròn màu cam giống như trứng cá[2].

[2] Đang tả cây nấm.

Hắn choáng váng, suýt nữa ngã từ trên cây xuống. Bộ quần áo của nàng chắc chắn không thể mặc được nữa. Sau này Ninh Phi có hỏi tới cứ bảo Diệp Vân Thanh không cẩn thận làm mất rồi.

Lúc này mọi người đang giục Diệp Vân Thanh: “Lão đại, chuyện lúc này huynh mới kể phần đầu thì không kể tiếp nữa, người ta tò mò chết đi được. Mau mau kể tiếp đi.”

Diệp Vân Thanh vừa đập mạnh cái chày vừa kể lại chuyện mình gặp Giang Ngưng Phi trong Từ phủ như thế nào.

Tô Hy Tuần từng nghe hắn kể một lần, lúc này nghe thì không giống xưa. Hôm nay Diệp Vân Thanh thao thao bất tuyệt, mặt mày tươi như hoa, đầy biểu cảm. Khi kể chuyện cho hắn thì vô cùng nghiêm túc quy

củ. Giờ hẳn nghe lại, trong lòng cảm thấy vô cùng khác biệt. Tiếc là trước đó hẳn đã làm ra nhiều chuyện đáng xấu hổ, hiện tại cũng không biết nên giải quyết thế nào mới được.

Hắn từ từ ngồi xuống cành cây, thu mình hợp với bóng cây. Đầu tựa vào cành, mắt nhìn đám mây trôi trên bầu trời, bên tai vang lên tiếng kể chuyện trầm bổng của Diệp Vân Thanh.

Tên Diệp Vân Thanh này là một cây kể chuyện. Mọi người cực kỳ kinh ngạc trước những gì hắn miêu tả. Đến nay mới biết trong Hoài An quốc cũng có nữ tử dũng cảm như vậy. Tất cả ào ào hỏi hẳn có phải có ý cười nàng làm áp trại phu nhân.

Diệp Vân Thanh trờn nói: “Vớ vẩn! Ta mà tự quyết chuyện này, về nhà nhất định sẽ bị phụ mẫu tỷ đệ lột da.”

Mọi người đang tắm rửa trong đám đó nhất thời reo lớn: “Các huynh đệ nghe thấy chưa, lão đại nói, nữ nhân đó huynh ấy không lấy, mà nàng cũng không phải của Đình đại ca! Vì vậy, giờ nàng là của chúng ta!”

29. Q.2 - Chương 29: Mặt Mây Sa Sầm Như Mây Đen Bao Phủ

Đến khi mọi người tắm gội xong xuôi thì Tô Hy Tuần mới nhảy từ trên cây xuống. Đám người kia kéo nhau rời đi, miệng khẽ ngâm nga mấy bài hát, có vẻ cực kỳ vui.

Tô Hy Tuần trầm nghĩ: Sức lực dư thừa, cần phải gia tăng rèn luyện mới được... Trong lòng hắn đang tính: Một mình Ninh Phi vượt qua đủ các trạm gác, tuy rằng trạm gác chủ yếu phòng bên ngoài chứ không phòng bên trong; lại tuy rằng sau khi nghe kể lại, hẳn cảm thấy thủ đoạn quyết đoán nhanh nhẹn đó đúng là khiến người ta không kịp trở tay, nhưng vượt qua được vẫn là vượt qua được, vì vậy nhất định phải tốn thêm ít công sức vào chuyện phòng vệ.

Diệp Vân Thanh ngẩng đầu, thấy Tô Hy Tuần đang đứng bên cạnh mình thì ngạc nhiên hỏi: “Sao ngươi lại ở đây... Hơn nữa mặt mây sa sầm như mây đen bao phủ thế kia? Tên nào không muốn sống nữa hay sao mà dám chọc vào ngươi?”

Tô Hy Tuần sửng sốt, không khỏi đưa tay lên xoa nhẹ giữa trán, khổ là chẳng có gương, chẳng biết cái kiểu mây đen bao phủ là như thế nào. Hắn bình tĩnh đổi chủ đề, nói rành mạch: “Năm đó, nếu biết trước thì dù có phải liều cái mạng này ta cũng phải giúp huynh giữ lại vài người hầu gái.”

Khi mới lên núi, phụ thân Diệp Vân Thanh từng hết lời khuyên hắn nên mang theo vài hầu gái a hoàn, nhưng hắn không muốn. Trong nhà cố gắng đưa a hoàn tới nhưng hắn đều nhanh chóng đuổi về hết. Đến nay ngẫm lại, thấy ngày đó chỉ bằng bảo hắn giữ lại vài người, mà giữ lại một người giặt quần áo thôi cũng được.

Diệp Vân Thanh bĩu môi không quan tâm. Mặt trời dần ngả về phía tây, không ngờ thời gian trôi qua nhanh như vậy, mà một giỏ quần áo còn chưa giặt được một nửa. Hắn thở dài: “Nếu biết trước thì ngày đó ta cũng nên giữ lại một hai người, hôm nay sẽ chẳng tới mức khổ sở thế này.” Nói xong thì cất những quần áo đã giặt xong vào trong giỏ, đứng lên vắn vẹo thắt lưng đau nhức: “Trời tối rồi, chúng ta về đi.”

Tô Hy Tuần hỏi: “Còn cái đồng kia thì sao?”

Diệp Vân Thanh nhìn theo ánh mắt hắn, trên ghềnh đá còn có vài bộ chưa kịp giặt sạch: “Ngày mai lại tới giặt. Hôm nay đã mệt đến mức xương sống, lưng đau nhức cả rồi. Đừng bắt ta làm nữa.”

“Ta không hỏi huynh lúc nào thì giặt, mà hỏi huynh định để ở đó luôn à? Không sợ sói hoang tha đi mất?”

Diệp Vân Thanh không thêm để ý: “Thôi đi, đến chó cũng chẳng thèm, lấy đâu ra sói hoang công mất!”

Tô Hy Tuần nghĩ, đúng thật! Đồng quần áo kia, đến cả chó cũng sợ tránh không kịp.

Cả đường về, thi thoảng gặp huynh đệ trong trại nhưng sắc mặt Tô Hy Tuần từ đầu đến cuối cũng không vui vẻ lên chút nào, khiến Diệp Vân Thanh cảm thấy lo sợ bất an, mọi người đi tới cũng biết điều mà tránh đi.

Về tới bên ngoài lầu trúc thì thấy A Cương đang ló đầu thập thò trong rừng, nhưng lại không dám tới gần. Tô Hy Tuần đứng ở phía sau, hỏi hẩn: “A Cương, đệ làm gì ở đây?”

Người A Cương muốn tránh chính là vị Nhị đương gia này. Hẩn không biết Tô Hy Tuần đã đi ra ngoài, đang nghĩ xem làm thế nào để tới mà không bị Tô Hy Tuần phát hiện, nào ngờ người mà mình muốn tránh lại xuất hiện ngay sau lưng. Lúc này hẩn sợ tới mức cả người run rẩy, suýt nữa thì giật nảy mình.

Vì thế nên ngay cả Diệp Vân Thanh cũng nhìn ra hẩn có gì đó kỳ lạ. Hẩn đeo cái giỏ đang cầm trong tay lên lưng, bước hai ba bước đến chắn trước mặt A Cương: “Ta thấy đệ lén la lén lút, chắc chắn là định làm việc xấu. Đệ giấu cái gì ở sau lưng đấy? Đưa đây ta xem, nếu không, giết ngay tại chỗ!”

Tô Hy Tuần cũng trừng mắt nhìn hẩn. A Cương chưa từng thấy ánh mắt lạnh lẽo đó, chỉ thấy sau lưng như có không khí lạnh, da gà nổi hết cả lên.

Diệp Vân Thanh không chờ hẩn giải thích đã tóm lấy cánh tay sau lưng, thấy trong tay A Cương đang cầm một cái bình nhỏ. Diệp Vân Thanh ngạc nhiên: “Đây là cái gì?” Nói xong thì mở nắp bình, một loại mùi của thực vật toả ra từ bên trong, hơi mang theo chút đắng nhưng có hương cỏ ngòn ngọt nhiều hơn. Diệp Vân Thanh lắc lắc cái bình, bên trong sền sệt, trắng trắng, có lẫn một ít màu xanh trông như những sợi rong xanh rì trôi theo dòng suối.

A Cương nhìn chằm chằm vào Tô Hy Tuần, vừa lo vừa uất ức, giống như một đứa trẻ mắc lỗi sợ bị người lớn mắng. Thật ra hôm nay hẩn tới là do có người khác nhờ, tất nhiên, chính hẩn cũng định đến.

Cha hẩn bị trúng độc vẫn chưa khỏi, ăn uống rất khó khăn nên Đinh Hiếu bèn bảo nhà bếp là hẩn cần một con hươu sao già. Sau đó lấy thứ nhầy nhót màu trắng đục từ trong dạ dày và ruột non của nó nấu thành bát canh bổ trăm loại cỏ. Cha A Cương ăn một nửa, còn một nửa để lại do nhớ tới Ninh Phi cũng cần đồ ăn tẩm bổ, thế là hẩn nhờ A Cương đưa đến đây.

Chỉ trong một ngày một đêm, chính mắt A Cương trông thấy cha đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết. Đau đớn giày vò không nói nên lời, ngay lúc gần như đã tuyệt vọng thì Tô Hy Tuần cùng Đinh Hiếu lần lượt về. Hẩn nghe nói, ở hai trạm cuối cùng, Ninh Phi vừa dọa vừa lừa làm lính gác chưa kịp biết chuyện gì xảy ra thì nàng đã phi qua được. Quả là bị nàng qua mặt. Nếu là hẩn tự mình xuống núi cầu cứu, e rằng sẽ phải mất thời gian hơn nhiều.

Dù trong lòng hẩn vẫn còn nghi ngờ Ninh Phi nhưng hiện giờ sự cảm kích đã chiếm phần nhiều. A Cương nhớ Tô Hy Tuần từng nói: ‘Kẻ địch đáng sợ nhất không phải là tên sát nhân giết người không chớp mắt, mà là hạng tiểu nhân biết sử dụng đầu óc. Sát nhân giết người còn dùng đao còn tiểu nhân giết người không để lại dấu vết.’ Nếu Ninh Phi gia nhập vào trại với ý đồ xấu, nếu như một ngày nào đó nàng phá hoại từ bên trong, vậy thì chắc chắn sẽ là kẻ địch không thể lơ là cảnh giác. Hẩn nghĩ, ít nhất trước khi trở mặt thành thù thì hẩn phải báo đáp ân tình này, về sau khi giết nhau sẽ không thấy cắn rứt như thế.

Vừa nghĩ vừa sợ hãi bị Tô Hy Tuần phát hiện. Trong lòng hẩn đã coi Tô Hy Tuần như người cha thứ hai của mình, thậm chí còn có uy hơn so với cha hẩn. Vì thế khi Tô Hy Tuần dặn hẩn đề phòng cẩn thận Ninh Phi thì A Cương không dám không tuân theo, cho dù hiện tại cần phải trả ơn nhưng hẩn cũng không hy vọng Tô Hy Tuần nhìn thấy, chỉ dám đối xử tốt với Ninh Phi một cách lén lút.

“Đệ định đưa cho Ninh Phi?” Tô Hy Tuần hỏi.

A Cương cúi đầu, mấy ngón đan xoắn vào nhau.

“Đã thế thì tự mình đưa lên đi. Nam tử hán đại trượng phu, làm việc gì cũng không nên chần chừ do dự như thế, sẽ bị người ta cười chê.”

“Dạ?” A Cương ngẩng đầu lên, kinh ngạc. Tô Hy Tuần đã đi qua hẩn. Hẩn nhìn Diệp Vân Thanh: “Đại đương gia...”

Diệp Vân Thanh vỗ một cái lên vai hẩn: “Nghe thấy chưa, đừng có dè dặt ở đây nữa, đi thôi.”

A Cương sững sốt một lát, sau đó trở nên vui vẻ, khẽ gật đầu rồi cười một cách thoải mái. Hẩn cầm cái bình nhỏ từ Diệp Vân Thanh, đi cùng hai người lên lầu trúc.

Ninh Phi ngồi ngoan ngoãn ở trong phòng, trông cực kỳ hiền lành dịu dàng. Nàng như thế này, cho dù là Diệp Vân Thanh cũng chưa thấy bao giờ. Cả khi còn ở Từ phủ, chỉ cần nhìn kỹ Ninh Phi khi nàng kính cẩn vâng lời công chúa thì sâu trong mắt vẫn ánh lên ngọn lửa phản kháng. Mà giờ đây, để miêu tả nàng từ đầu tới chân chỉ có thể dùng hai chữ - Hiền lành!

Diệp Vân Thanh dụi mắt, không thể nào tin được. Hẳn đâu biết Ninh Phi đang cố gắng lấy lòng Tô Hy Tuần, tránh bị người ta làm mình bốc hơi hoàn toàn khỏi thế gian mà không ai hay biết. Dù tính tình của Ngân Lâm công chúa không tốt, lòng dạ lại hẹp hòi, nhưng không đủ thông minh nên trước nay không đủ tư cách làm Ninh Phi để ý.

Khi đối mặt với Tô Hy Tuần, cả người nàng đều cảnh giác. Nàng cảm giác rằng, nếu người này mà làm nghề luật sư nhất định sẽ là một con cá sấu khổng lồ đặt bẫy giết người, xé xác nhanh như chớp. Thế là, nàng ngoan ngoãn phục tùng từ đầu đến chân, để sau khi gom góp được sức lực đánh trả lại thì tránh càng xa càng tốt.

Tô Hy Tuần càng không hiểu gì trước dáng vẻ nàng hiện tại. Cảm giác đầu tiên chính là nàng đã trở thành một người khác. Hôm qua hẳn không đánh ngất nàng, lẽ nào không bị đánh cũng biến thành ngốc được?

Còn đang nghi hoặc thì Ninh Phi đã đứng lên, giọng nói dịu dàng lễ phép: “Đại đương gia, Nhị đương gia, các huynh đã về...”

Suýt nữa Diệp Vân Thanh sắc nước bọt mà chết, nếu vì chuyện này mà tẩu hỏa nhập ma thì lập tức có thể được ghi vào sử sách của Sơn Nhạc quốc. Về mặt Tô Hy Tuần thay đổi. A Cương ở đằng sau bọn họ, không hiểu gì cả, sao tự dưng thấy bầu không khí lại trở nên kỳ quái như vậy? Làm hắn càng cảm thấy mờ mịt toát ra như tắm.

Lúc này đã quá giờ cơm tối. Bình thường hai người Tô – Diệp đều tự đến nhà bếp trên trại mang đồ ăn về. Vì hôm nay về muộn nên chưa kịp xuống đó. Diệp Vân Thanh đặt cái giỏ sau lưng xuống, định đi ra ngoài lấy cơm liền bị Ninh Phi gọi lại.

Diệp Vân Thanh khó hiểu, Ninh Phi nói: “Đã có người mang đến rồi.” Nói xong chỉ cái cặp lồng cơm ba ngăn được đặt trong góc tường.

“Có người đến đây?” Diệp Vân Thanh hỏi.

Tô Hy Tuần đi nhanh tới trước cửa sổ, mở cửa gọi to ra bên ngoài: “Bạch Lô!”

Sau một hồi sột soạt, một thanh niên toàn thân áo quần xanh thẫm xuất hiện ở trên cây gần đó. Tô Hy Tuần nghiêng người tránh sang một bên cho hắn nhảy qua cửa sổ vào trong. Bạch Lô chừng hai mươi tuổi, trẻ tuổi hơn hai người Tô Diệp, nhưng lại lớn hơn A Cương vài tuổi. A Cương vừa thấy hắn liền reo lên vui vẻ: “Bạch Lô, hôm nay huynh trực à?”

Bạch Lô nhìn lướt qua A Cương, không nói gì, quay người nhìn thẳng Tô Hy Tuần.

Từ sau khi bị bắt khỏi ngựa rồi bị Tô Hy Tuần dùng một dải dây lưng quần chặt kéo đi giữa không trung thì Ninh Phi đã trở nên không còn kinh ngạc trước những thể loại như võ công tuyệt đỉnh này. Lúc này thấy Bạch Lô nghe gọi mà xuất hiện, nàng chỉ cảm thấy một chuyện đó là việc canh gác ngầm này quả thật không phải công việc gì sung sướng cả, phải luôn luôn đảm bảo có mặt ngay khi được gọi, nếu đúng lúc cần giải quyết như cầu đại tiện thì không biết phải làm thế nào?

Tô Hy Tuần hỏi Bạch Lô: “Vừa rồi có ai tới đây?”

“Vương Vu của nhà bếp mang thức ăn đến, chỉ ở dưới lầu khoảng một hai phút, giao xong đồ liền rời đi. A Cương đem đồ ăn tới, chần chờ ngoài rừng trúc cả nửa canh giờ, không đi vào. Ngươi Đại Tráng đưa đồ ăn đến, cũng chần chờ một chốc ở phía đông rừng trúc, xong buồn bã bỏ đi. Ngoài ra còn có Lý Kỳ Bao trực đêm ở Hồ Khẩu Quan lấp ló ở ngoài rừng trúc, Hồ Hãn – trưởng trạm Hạ Thủy Thạt lương lự dưới lầu, còn có bốn năm tốp khác muốn thăm muội muội nhưng không ai có gan đi vào lầu trúc.”

Bạch Lô từ từ báo cáo hết, mặt không biểu tình. Trong lòng Ninh Phi lạnh ngắt. Bên trong lầu trúc chắc có cất một số giấy tờ bí mật, quan trọng, vì đề phòng chuyện quân cơ bị lộ ra ngoài nên khi hai người Tô – Diệp vắng mặt vẫn luôn có người canh gác. Những ngày sau này của nàng khó sống rồi đây, đầu tiên phải

giữ lấy cái mạng này đã, cái gì không nên nhìn thì không được nhìn, chuyện không nên nghe tuyệt đối không được nghe. Tiếp đó, chuyện này nàng khó mà trốn khỏi được, nàng hoàn toàn không phải đối thủ của những cao thủ võ nghệ cao cường ở đây. Chiêu này quả là ác độc, đồng nghĩa với việc nàng bị giam trong lầu trúc.

Nghe Bạch Lô nói xong, Diệp Vân Thanh liền cười to ha hả, nhớ lại những gì mắt thấy tai nghe khi hắn giắt quần áo, hắn không nghĩ nhiều, lập tức kết luận trên núi Nhạn Qua giống như vừa có một cơn gió mùa xuân thổi tới, làm những đóa hoa lang sói nở xoè. Hắn nói với Ninh Phi: “Muội ở đây là có phúc rồi. Ta đã nói rồi mà, tên Từ Xán chết tiệt có gì hay ho, sao có thể vì hắn mà chôn vùi cả đời, ngơ ngẩn trong cái lồng giam kia. Giờ thì hay rồi, ở bên Diệp đại ca trong Hắc Kỳ trại, không lo nữa đời sau không có đàn ông.”

Chợt nghe thấy tiếng răng rắc, Diệp Vân Thanh không nói nữa, nhìn về phía phát ra tiếng kia, chỉ thấy người đứng ở đó là Tô Hy Tuần. Về mặt hắn không có gì khác lạ, chỉ nhìn vào những đầu ngón tay đang chụm lại của mình, hình như đang suy nghĩ chuyện gì khác.

“Vừa rồi là tiếng gì vậy?” Diệp Vân Thanh hỏi.

“Hình như không có tiếng gì.” A Cương nhìn thoáng qua Tô Hy Tuần, sau đó cẩn thận trả lời. A Cương chỉ có thể giả vờ không biết. Hắn rất cảm kích ân tình của Ninh Phi, nhưng càng yêu quý Nhị đương gia hơn. Nhị đương gia nghi ngờ Ninh Phi, hiện giờ thấy các huynh đệ trên trại lại bị mê hoặc bởi sắc đẹp của nàng thì trong lòng hắn tất nhiên không vui. A Cương nhìn Nhị đương gia, lại nhìn sang Ninh Phi, thầm nghĩ nếu nàng thật sự vô tội thì tốt rồi.

Bạch Lô nhìn xuống, không nói gì. Một lúc lâu sau không thấy có chỉ thị khác nên tự mình bay ra ngoài cửa sổ.

“Chẳng lẽ tai ta có vấn đề...” Diệp Vân Thanh lẩm bẩm.

Sau vài câu đối thoại ngắn ngủi căn phòng bất chợt lại rơi vào sự tĩnh lặng im ắng.

Phía sau cổ Ninh Phi bỗng lạnh, da dễ nhạy cảm dường như nổi cả da gà, nàng tự nhủ đây đúng là một thế giới khổ sở, mau mau để mình mang cơm lên ăn thôi, nếu không, cứ tiếp tục thế này chắc lạnh chết mất. Nàng đổ hết nguyên nhân làm ỉn nổi da gà sang cơn đói.

“Nếu còn không ăn thì đồ ăn sẽ nguội mất.” Nàng nói xong liền chuẩn bị chỗ ọi người ngồi xuống, lấy thức ăn từ trong cặp lồng ra.

A Cương không biết hắn có được phép ở lại hay không, hắn quay sang nhìn Tô Hy Tuần, thấy hắn gật đầu liên tục vẻ chạy tới hòa vào đội ngũ chia đồ ăn.

Tô Hy Tuần chờ cho những người khác đều đã ngồi xuống bên bàn rồi mới đi lên. Trong phòng thấp một cái đèn dầu, bên ngoài trời đã tối đen, nên nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy một thân trúc ở sân nhà đã gãy.

Ninh Phi ân cần kéo ghế ra cho hắn, cầm lấy khăn tay lau tay rồi nói: “Mọi người ăn trước đi, ta ra ngoài một lúc.” Nói xong bước nhanh ra khỏi phòng.

Diệp Vân Thanh nhìn theo bóng dáng nàng, dường như có nghi ngờ không xoá đi được. Hắn do dự một hồi, sau đó hỏi: “Tô nhị, ngươi có thấy nàng chấp nhận quá nhanh không?”

“Chấp nhận, chấp nhận cái gì!” Tô Hy Tuần ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén lườm hắn.

Diệp Vân Thanh nói: “Ta biết ngươi thấy nàng ngứa mắt, cần gì phải thế. Tuy trước đây nàng một lòng một dạ muốn theo cái tên Từ Xán đó, nhưng tuyệt đối không phải dạng như ngươi nghĩ, nàng không yếu đuối vô dụng. Huống hồ, tuy là Từ Xán cưới Ngân Lâm trước, nhưng ngươi không biết đấy thôi, từ đầu nàng đã là con dâu từ nhỏ của Từ gia, tính ra vẫn là Ngân Lâm chen ngang vào. Ngươi xem, hiện giờ nàng cũng đã lên núi rồi, ngay cả tên trước đây cũng bỏ đi. Ngươi cũng nên thay đổi cái nhìn đi, khoan dung một chút với nàng được không?”

“Câu ta hỏi huynh vẫn chưa trả lời.”

“Hả?”

“Chấp nhận chuyện gì?”

Diệp Vân Thanh vò đầu bứt tóc: “Chuyện này à, ta nhớ hồi nàng ở Từ phủ cực kỳ không muốn gặp Hắc Kỳ trại, ai ngờ sau khi thấy ta trên núi, nàng vẫn đối xử với ta như Bùn Đất ca khi xưa. Tô nhị à, Ninh Phi đúng là một muội muội tốt, người xoá bỏ định kiến của mình đi. Sau này ấy à, khoan dung với nàng một chút?”

Tô Hy Tuần khó hiểu: “Huynh thấy vẫn chưa đủ khoan dung sao?”

Diệp Vân Thanh véo mạnh hai má hấn xuống: “Cả ngày người trưng ra bộ mặt nhăn nhó như gặp kẻ thù thế này, nhìn thấy đã chán rồi. Khoan dung? Khoan dung cái khỉ gì!”

A Cương cúi đầu vào bát cơm không dám nhìn bọn họ.

Đúng lúc này Ninh Phi đẩy cửa bước vào. Trong tay mang theo một thứ. Diệp Vân Thanh buông tay, đứng dậy rồi bước nhanh đến vừa giúp nàng đặt lên bàn, vừa hỏi: “Cái gì vậy, nóng thế, bỏng cả tay.”

Ninh Phi trả lời: “Là một nồi cháo gà, hình như là Đình đại ca đưa tới, ta đã ăn thử một bát nhỏ rồi. Không có độc, có thể yên tâm ăn.” Để tăng hiệu quả cho câu nói đùa này, Ninh Phi còn tặng thêm một nụ cười ngây ngô.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu, Diệp Vân Thanh thấy rõ cái nồi, trông rất quen. Nếu nhớ không lầm thì trước khi hấn đi giặt lúc ban ngày còn thấy cái nồi thuốc nhỏ nhỏ đó cùng cái bếp lò được đặt trong hầm đun thuốc. Thứ trong nồi được đun tới mức sôi sùng sục, hơi nước trắng xoá bốc lên từ lỗ nhỏ trên nắp gồm thô ráp. Xen lẫn với mùi hương thanh khiết của lá trúc trong rừng còn có mùi ngọt ngào của cháo gà.

A Cương cũng nhận ra, hấn thường phải tới chỗ Tô Hy Tuần báo cáo nên thỉnh thoảng thấy Tô Hy Tuần dùng cái nồi nhỏ này sắc thuốc. Thế nên nồi cháo này không thể là Đình Hiếu nấu, chẳng lẽ chính là Nhị đương gia tự tay làm? A Cương vô cùng kinh ngạc. Nhị đương gia từng nói nồi thuốc này không thể dính đồ ăn mặn, nếu không dầu mỡ sẽ dính vào thành không chùi đi được, sắc thuốc sẽ làm giảm đi hiệu quả của thuốc.

Bắc đèn chợt bắn ra một đốm lửa, ánh lửa rơi nhanh xuống. Trong gian phòng vốn yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, lại phát ra tiếng rảng rắc của vật gì đó bị gãy.

30. Q.2 - Chương 30: Cháo, Canh Gây Tranh Chấp

Bầu không khí tức thì đóng băng.

Diệp Vân Thanh cảm thấy hấn là người lớn, mà đã là người lớn thì hành xử sẽ chín chắn, khác với trẻ con. Thế là hấn giấu một mớ nghi ngờ xanh tốt mơn mơn hết vào trong bụng, vội vàng đứng dậy cầm cái thìa: “Muội ngồi xuống đi, việc này cứ để ta làm là được rồi.”

Lúc đứng dậy, nhờ ánh đèn dầu, hấn nhìn qua Tô Hy Tuần, vẻ mặt vẫn như thường. Nhưng hấn quá hiểu con người Tô Hy Tuần, biểu tình trên mặt người này lúc nào cũng y hệt nhau, cái đầu gỗ khó chịu này ra ngoài còn dọa được kẻ địch, chứ giờ ở trong nhà thì còn giả vờ cái gì?

Diệp Vân Thanh múc ổi người một bát cháo gà, âm thầm múc thứ hấn cho là bỏ - phao câu cùng đùi gà, cho hết vào bát Ninh Phi. Lúc Tô Hy Tuần nhìn thấy cái đùi gà được để vào bát Ninh Phi thì hơi người giận, đến khi nhìn cái phao câu cũng bị múc vào thì khoé miệng giạt rất nhẹ.

Đã lâu lắm rồi Diệp Vân Thanh không được ăn đồ ăn Tô Hy Tuần nấu nên chỉ hai ba hơi là làm hết bát cháo, hấn thở hắt ra một hơi, đầy thỏa mãn: “Lâu lắm rồi không ăn... Cả người thoải mái hấn.”

Nhất thời không ai nói gì. A Cương chợt nhớ ra sau khi đi vào phòng, cái bình đặt tạm lên tủ cạnh tường chưa cầm ra, chính xác là chưa có lúc nào lấy ra được, hấn đứng dậy nói: “Đình đại ca gửi đệ mang đến một cái bình nhỏ.” Nói xong liền tới trước tủ, cầm lấy cái bình rồi đặt trước mặt Ninh Phi: “Đình đại ca nói, tuy canh bổ trăm loại cỏ này tính lạnh, nhưng lại có tác dụng tăng nhiệt độ cơ thể, lưu thông khí huyết, khó khăn lắm mới lấy được một bình nên bảo đệ mang đến cho tỷ.”

Ninh Phi biết ngay có lẽ mình đã hiểu lầm rồi. Nếu Đình Hiếu đã bảo A Cương mang cái bình này đến, vậy thì cháo gà kia chắc chắn không phải Đình Hiếu nấu, vậy là ai chứ?

Diệp Vân Thanh không nhin được liền nói: “Tô...”

Tô Hy Tuần liếc mắt qua làm cả người hấn rùng mình. Tô Hy Tuần bình tĩnh nói: “Nồi cháo gà kia là do nhà bếp đưa tới từ trước.”

A Cương cùng Diệp Vân Thanh chỉ dám ngồi im, không dám nhiều lời. Càng không đủ dũng cảm để hỏi cái nồi thuốc này chạy tới nhà bếp sơn trại kiểu gì?

Về phần Ninh Phi, nàng cảm thấy da sau gáy chợt lạnh, rõ ràng là những lời rất bình thường, nhưng khi nghe sao lại cảm thấy đầy thù hận? Hoá ra đầu bếp ở nhà bếp của sơn trại lại có tay nghề cao siêu như vậy ư? Hơn nữa, lúc này Diệp Vân Thanh vừa nói rằng đã lâu chưa được ăn, món này hình như là rất hiếm có?

Nàng do dự, không dám động vào bát cháo gà trước mặt vì thấy cả cái bát toát ra đầy vẻ kỳ quái.

Nhưng cũng không thể không ăn gì được, thế là nàng đứng dậy, đi đến tủ lấy ra mấy cái bát, cũng đặt trước mặt mỗi người một cái rồi đổ canh bỏ của Đình Hiếu ỗi người một ít. Vì cái bình không to nên chỉ rót một vòng thì cũng vừa hết. Danh tiếng của Đình Hiếu trong sơn trại lẫy lừng nên Diệp Vân Thanh cầm lấy bát, uống hai ba hơi hết sạch.

Lúc này thời tiết hơi ẩm, lúc A Cương tới là lúc canh bỏ này vừa bắc khỏi bếp, giờ ăn là có độ ẩm vừa phải. Diệp Vân Thanh lau miệng, mùi vị chén canh vẫn chưa bay hết: “Đây là canh gì vậy? Có chút ngon ngọt.”

A Cương đẩy cái bát ra khỏi tầm nhìn của hấn như thấy kẻ thù vậy, không dám quay mặt sang nhìn. Chỉ có Ninh Phi không uống mà cũng không cử động. Tô Hy Tuần bưng bát nhỏ lên nhấp một ít rồi nói: “Cái này ấy à, chắc huynh không biết nó từ đâu ra. Nghe nói hôm nay nhà bếp làm thịt dê, Đình Hiếu đi lấy cái dạ dày về...”

Nói tới đây, Diệp Vân Thanh chờ người, trong lòng có dự cảm không lành. Tới khi Tô Hy Tuần kể rõ rành mạch đầu đuôi, hấn mới cảm thấy hình như đã ăn loại độc gì làm hấn nghẹn thở vậy. Hai tay bóp lấy cổ, vội vàng phi thân qua cửa sổ, chạy vụt tới chỗ cách đó hơn chục trượng rồi bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tô Hy Tuần vẫn gấp rau ăn như thường. Hấn và A Cương đều có thể nghe được mọi hành động của Diệp Vân Thanh ở bên ngoài. A Cương trầm nghĩ, Nhị đương gia thật là độc ác, thế này chẳng phải sẽ làm lão đại không nuốt trôi cơm cả mấy ngày sao, sau khi Ninh Phi biết chắc sẽ không ăn đâu.

Ai dè Ninh Phi cũng bình tĩnh như không, nàng không hề nghe thấy tiếng ho tiếng khạc như muốn vỡ cả mặt của Diệp Vân Thanh cách đó hơn chục trượng, nàng chỉ hỏi một cách nghi ngờ: “Huynh ấy làm sao vậy, tự dưng tự lành trông như muốn đi giết người vậy.”

Trong lòng A Cương đau xót không thôi. Mắt của tỷ nhìn đi đâu vậy, làm gì giống muốn đi giết người, rõ ràng là tính mạng của mình còn suýt mất nữa là.

Ninh Phi cầm lấy cái bát, ném một miếng nho nhỏ.

A Cương kinh hoàng tới mức mắt suýt rơi cả ra, hấn hỏi: “Tỷ nuốt trôi sao?”

“Sao lại không nuốt trôi? Vị rất ngon.” Ninh Phi trả lời đầy ngạc nhiên. Lúc này nàng thấy người kinh ngạc không những chỉ có A Cương, ngay cả đôi đũa của Tô Hy Tuần cũng đang buông giữa không trung.

Đồ ăn của Đình Hiếu cực kỳ có tác dụng khiến người ta thèm ăn. Ninh Phi như vẫn chưa no, nàng ăn hết sạch bát cháo gà cùng đùi gà phao câu mang danh là nhà bếp làm nhưng thực ra là tay nghề của Tô Hy Tuần. Đến cuối cùng, Diệp Vân Thanh vẫn chưa trở lại.

A Cương thấy bữa ăn này như đang chịu tội. Hai bát trước mặt hấn đều không đụng tới. Một bát được làm bằng cả tấm lòng nên hấn không muốn đụng vào, bát còn lại cũng làm bằng cả tấm lòng, hấn lại không dám đụng. Ai mà dám đụng chứ, vừa này chỉ vì một câu nói mà Diệp Vân Thanh phải chạy như điên ra ngoài nôn thốc nôn tháo, đó là bài học cho hấn.

A Cương thấy cái nồi thuốc đang đặt trên bàn kia cực kỳ chướng mắt. Nhìn thấy nó, giống như là thấy một bí mật kinh thiên động địa đang lù lù trước mặt. Cha hấn đã nói, đừng nên tìm hiểu bí mật của người khác, càng biết nhiều bí mật thì sẽ chết càng sớm.

A Cương thâm nhủ đúng là oan uổng chết mất. Bản thân hắn không muốn biết bí mật của người khác, vậy mà cái bí mật này cứ bày ra trước mắt.

Ninh Phi nghĩ, nàng có khả năng thích ứng với mọi hoàn cảnh, chỉ trừ những hoàn cảnh nào quá khác thường. May mà ngoài một số chỗ khá là... thì lầu trúc hai người Diệp – Tô ở cũng tạm được, vì vậy những ngày sau này khá thoải mái. Ít nhất nếu so với Từ phủ thì chỉ hơn không kém.

Hiện giờ nàng đã biết, mọi việc lớn nhỏ trong lầu trúc này đều do hai người Diệp – Tô đích thân dọn dẹp, không hề nhờ tới người bên ngoài, vì thế mới thường có cảnh Diệp Vân Thanh bị Tô Hy Tuần chỉ vào mũi rồi mắng té tát. Cuối cùng giờ nàng đã hiểu vì sao mọi người trong Hắc Kỳ trại lại gọi biệt danh “bà vú”, “vú em” này. Mỗi lần trông thấy cảnh tượng đó Ninh Phi lại liên tưởng đến hình ảnh một bà vú già đang quở trách đứa trẻ không hiểu chuyện. Nhưng đương sự lại là hai vị nọ nên khiến người ta không thể không nhăn mặt.

Thấy Ninh Phi đang nhìn bên cạnh, Diệp Vân Thanh lập tức ngừng đôi co với Tô Hy Tuần, có lẽ cũng biết hành động của chính mình là rất trẻ con và buồn cười, hẩn bỏ đi một cách ngượng ngùng, về phòng dọn dẹp theo lời của Tô Hy Tuần. Còn Tô Hy Tuần, cả mặt đầy lo lắng, hẩn nhìn chăm chăm vào Ninh Phi giống như đã bị nàng biết bí mật nàng không nên biết.

Ninh Phi nghĩ, xem ra sự nghi ngờ mà hẩn chĩa vào nàng vẫn chưa mất hẳn. Khổng Tử đã nói, trên đời này chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó bảo nhất. Mà đây, Tô vú em đã là phụ nữ lại thêm tiểu nhân, lòng dạ chắc chắn không thể nào độ lượng được, phải cẩn thận đối phó. Không nên nhìn thì không nhìn, không nên hỏi thì không hỏi.

Tô Hy Tuần chuyển nơi xử lý công việc, hẩn cũng không chuyển đi đâu xa cả. Hẩn dựng một cái phòng nho nhỏ có hàng rào gỗ vây quanh cách lầu trúc hơn năm mươi bước, bình thường khi cần phải bàn chuyện chính sự đều tới đây.

Tất nhiên Hắc Kỳ trại có Tụ Nghĩa đường – nơi họp hành điều động binh lính chính thức, nhưng những chuyện như thu chi, truyền gửi tin tức tình báo thì bình thường hai người Diệp – Tô đều lấy tiện lợi lên đầu, xử lý luôn ở nơi gần chỗ ở. Còn về căn phòng có hàng rào kia thì cả Tô Hy Tuần và Ninh Phi đều thấy rất vừa ý, cũng xem như là chuyện ai nấy đều vui. Nhưng Tô Hy Tuần vui mừng là vì nơi đây hẩn có thể yên tâm phân việc cho người khác mà không cần phải lo lắng sợ người ngoài nghe được, còn Ninh Phi lại vừa lòng vì vào đúng lúc nàng đang tìm trăm phương ngàn kế để tránh bị nghi ngờ, thì những bí mật đã tự động rời xa nàng.

Tóm lại, cuộc sống của Ninh Phi khá thoải mái, chỉ bức một điều chính là, quyền lợi ra ngoài gánh nước bị cướp đoạt.

Ví dụ như hôm qua, từ xa Diệp Vân Thanh thấy nàng lấy thùng, lấy gánh, hẩn vội vàng phi từ trên lầu trúc xuống, chạy vài bước tới cạnh nàng rồi đoạt lấy đòn gánh, không để nàng kịp phản ứng thì đã quay người chạy mất, hoàn toàn không để cho nàng có cơ hội tranh cãi.

Lại như hôm nay, Tô Hy Tuần vừa thấy nàng đứng gần thùng nước, xắn tay áo lên, thế là hẩn chẳng nói gì, cũng chẳng làm gì, mắt thì hơi hơi trừng lên khiến nàng sợ tới mức như mình là con ếch xanh không dám nhúc nhích, bị rần độc nhìn chăm chăm. Một lúc lâu sau, Tô Hy Tuần hừ một tiếng rồi định cất bước tới. Tức thì nàng cười cười ra ý chào hỏi rồi quay đầu bỏ chạy luôn, không dám nói nhiều. Mà nơi Tô Hy Tuần xử lý công việc thì chuyển đi rồi, nhưng chỗ ngủ thì vẫn cùng lầu trúc với hai người họ. Lầu trúc có nhiều phòng làm gì cơ chứ, chỉ cần sắp xếp một chút là có ngay một phòng trống.

Vào lúc màn đêm buông xuống, Tô Hy Tuần vẫn chưa thoát ra khỏi căn phòng có hàng rào cách lầu trúc hơn năm mươi bước đó. Công việc mấy hôm nay rất nhiều, ban đầu là chuyện thanh toán chi tiêu của mùa xuân, sau đó là tin tức bên Hứa Mẫn truyền tới: Nữ nhân chuẩn bị được đưa lên ở lâu đài trên núi đã chọn được khá khá rồi. Mà quan trọng nhất là mùa hè sắp đến, thuốc phòng khí độc, ngăn côn trùng đang thiếu, cần phải tới Hoài An mua.

Việc mua thuốc chống độc có thể coi là lớn cũng có thể coi là nhỏ. Ngày trước phái thủ hạ đắc lực đi thì không vấn đề, nhưng năm nay lại khác những năm trước, Bình Thành ở Hoài An đã thay tướng đứng đầu,

cần phải xây dựng lại quan hệ. Hiện nay trong sơn trại thiếu nhân lực. Những người giỏi việc buôn bán như Hứa Mẫn, mẹ Đinh Hiếu đều đến Sơn Nhạc chọn nữ nhân đưa lên núi cả rồi. Xem ra năm nay hẳn nhất định phải tự mình ra mặt mới xong.

Tô Hy Tuần khó quyết, tuy Bình Thành gần núi Nhạn Qua, nhưng cũng phải đi mất năm tới sáu ngày, hơn nữa còn phải mặc cả lên mặc cả xuống với đám thương nhân, lần này đi chắc cũng mất gần một tháng.

Vừa đi đã đi gần tháng, vậy sẽ có một khoảng thời gian không cần phải thấy Ninh Phi rồi. Nghĩ đến đây hẳn liền đứng dậy, cắt hết giấy tờ vào túi vải mang theo bên mình, thu dọn sạch sẽ bút mực, thối tắt đèn trong gian phòng gỗ rồi đi về lầu trúc.

Hôm nay hẳn không ăn tối ở lầu trúc. Lúc này lầu trúc mới lên đèn, có tiếng nói chuyện của Diệp Vân Thanh và Ninh Phi, vậy mà lại đề cập tới hẳn.

Tô Hy Tuần nghe loáng thoáng thấy tên mình, không khỏi dừng bước lại, hẳn định nghe xem bọn họ nói gì. Bây giờ lại chẳng nghe thấy nữa, hẳn đang bực mình thì chợt nghe tiếng mở cửa kêu kẹt. Diệp Vân Thanh mở cửa phòng đi ra, cúi đầu nhìn xuống thấy là hẳn đang bước lên liền cười nói: “Hoá ra là ngươi, ta đang đoán xem là ai mà lén la lén lút vậy.”

Ninh Phi cũng đi ra, cúi đầu hành lễ với hẳn rất kính cẩn rồi đi nhanh về một phòng khác.

Bầu không khí mấy ngày gần đây có chút ngưng ngững, có khi Diệp Vân Thanh ngáp ngà ngáp ngừng như định nói gì đó, lời đến miệng rồi lại nuốt vào. A Cương thì hay tới thăm nàng, nhưng cũng giống Diệp Vân Thanh, có khi thở dài liên hồi, hỏi đến thì liên tục xua tay phủ nhận trong lòng có tâm sự một cách vội vàng. Cảm giác hình như nàng đang bị mọi người che giấu việc gì đó nên trong lòng không thoải mái chút nào. Hơn nữa đám nam nhân thì thoảng lượn lờ gần lầu trúc cũng mặt cau mày có, ừ ừ y như gặp chuyện gì vô cùng xui xẻo.

Tô Hy Tuần nhìn nàng về trong phòng một cách hồ hững.

Diệp Vân Thanh đột nhiên nói khẽ: “Ngươi thấy nàng thế nào? Có lúc ta thấy ngươi giống như muốn thân thiết hơn, lúc lại bày ra cái mặt cá ươn kia, tục ngữ nói lòng nữ nhân như mò kim đáy biển, ta thấy lòng ngươi còn như hạt kê trong đáy biển.”

Ánh mắt lạnh lùng của Tô Hy Tuần quét qua: “Huynh là vị ngồi trên ghế cao nhất, những chuyện huynh làm đều vĩ đại to tát. Còn ta cần phải đặt sự an toàn của huynh đệ sơn trại lên hàng đầu.”

“Sao càng nói càng chua loét vậy[1], không phải là đang thăm mĩa mai ta chỉ làm được mấy chuyện đánh đấm thôi đấy chứ. Được rồi, ta là kẻ dùng chân tay, còn ngươi đa mưu túc trí, được chưa?” Diệp Vân Thanh đón lấy túi vải trên vai Tô Hy Tuần, nắm tay áo hẳn kéo lên lầu, đi thẳng vào phòng rồi đóng cửa lại.

[1] Đây ý ghen tức

Diệp Vân Thanh để Tô Hy Tuần ngồi trên giường của mình, đi đến phía tủ lục tung lên để tìm trà, tiếng tìm kiếm lạo xạo nghe rất chướng tai. Tô Hy Tuần ngồi im bất động, nhìn hẳn tìm một cách lặng lẽ, xong thở dài một hơi.

Diệp Vân Thanh ngừng tìm, quay đầu nhìn hẳn: “Lại sao thế? Gần đây giày vò các huynh đệ đến sống dở chết dở, giờ vẫn chưa đủ cho ngươi hả giận sao?”

“Ta không công tư lẫn lộn như vậy.” Tô Hy Tuần dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Sắp tới ta phải ra ngoài một chuyến, định đưa Ninh Phi đi cùng.”

“Đưa nàng đi cùng?” Diệp Vân Thanh kinh ngạc: “Đi đâu?”

Tô Hy Tuần nói chuyện mua thuốc, tiếp theo lại giải thích thêm: “Ta đã hứa với Đinh Hiếu là sẽ chăm sóc nàng tốt, tất nhiên phải làm tròn trách nhiệm.”

Diệp Vân Thanh im lặng, lắc đầu, sau đó lại tiếp tục lật tung tủ tìm chè.

Một lúc sau, Tô Hy Tuần hỏi: “Huynh biết rồi?”

“Ta không biết cuối cùng người tính thế nào, nhưng ta có thể cảm thấy được trong lòng người có tâm sự... Tìm được rồi! Hoá ra là để chỗ này!” Diệp Vân Thanh reo lên vui vẻ.

“Ngày trước ta nóng tính, một khi xúc động liền làm ra chuyện khiến mình hối hận không kịp.”

Diệp Vân Thanh vừa kiểm tra trà trong hộp, thấy vẫn còn dùng được vừa đáp thờ ơ: “Ừ, nhưng dường như là chuyện rất lâu về trước rồi. Thời gian trôi qua thật nhanh, năm nay trở về, ta đều được con của đệ đệ gọi là bá phụ cả rồi.”

Tô Hy Tuần đứng lên: “Việc phòng ngự trên núi có vấn đề, lúc trước Ninh Phi có thể một mình xuống núi, hẳn là huynh cũng để ý.”

Ánh mắt Diệp Vân Thanh lập tức trở nên nghiêm túc, hẳn không nói gì.

“Tóm lại, việc trên núi giao cho huynh. Lần này ta đi ra ngoài cũng là muốn khuây khoả, dù sao gánh vác cái vị trí này của huynh gần một năm trời, giờ cũng hơi mệt.”

“Cứ giao cho ta, người yên tâm mà đi.”

Trước khi đi ra, Tô Hy Tuần nói: “Đừng nhìn nữa, lúc mùa xuân ấm áp năm nay hộp trà đó đã mọc nấm xanh cả rồi, nếu huynh không vứt đi thì cứ giữ lại vài năm nữa có thể sẽ trở thành chè Phổ Nhĩ[2].”

[2] Loại chè trông rất xanh

“...”

Tô Hy Tuần đi ra từ phòng Diệp Vân Thanh, tới trước cửa phòng Ninh Phi thì đứng lảng lạng ở đó, yên lặng nghĩ ngợi.

Ban đầu đúng là hẳn thấy phụ nữ thật phiền phức, trừ những người phụ nữ nhanh nhẹn như Hứa Mẫn và mẹ Đinh Hiếu, còn kiểu người cam tâm tình nguyện vì trượng phu mà suốt ngày ở nhà chịu cảnh phòng đơn gối chiếc đều đáng ghét y như những tên đàn ông ra ngoài tìm vui. Mẫu thân đã mất của hẳn từng nói, cuộc đời vốn không công bằng, ai cũng có số mệnh, có người giàu sang cũng có người nghèo khổ, chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng chứ không thể chống được số mệnh.

Hẳn từng rất yêu thương người mẹ đã qua đời, nhưng cũng rất hận người vì sao lại không chạy trốn số mệnh mà lại cam chịu ở cái nhà đó, chịu hết sự giày vò về thể xác lẫn tinh thần.

Hiện giờ đã qua nhiều năm rồi, loại cảm xúc này lại xuất hiện. Hy vọng có một người có thể phá tan đi cái xiềng xích gọi là số mệnh. Cảm xúc này vừa là nhiệt huyết mong mỏi lại vừa lặng lẽ chờ đợi.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, thật ra Tô Hy Tuần đã nghe thấy tiếng bước chân ở sau cửa từ lâu nhưng hẳn không tránh đi, vì thế khi cửa mở Ninh Phi bất ngờ đối mặt hẳn, không kịp đề phòng.

Hoàn toàn kinh ngạc, Ninh Phi thật không ngờ lại nhìn thấy vẻ mặt này của hẳn.

Tuy hẳn quay lưng về phía ánh sáng, tuy ánh trăng lưỡi liềm ảm đạm phía trên rừng trúc chiếu vào lá trúc thành hừng vệt sáng nhỏ nhạt, nhưng đúng là nàng đã nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng đó.

Một bàn tay rất ấm nhẹ nhàng đặt lên trên tóc nàng rồi vuốt khẽ xuống như đang vuốt ve. Ninh Phi chợt thấy đây là hành động rất bất lịch sự, vì chỉ có những người rất thân thiết mới làm thế, nhưng khi nàng định lên tiếng phản kháng thì Tô Hy Tuần đã quay người bỏ đi, chẳng nói câu gì.

Về mặt ban này, còn có sự ấm áp và cảm xúc truyền từ đỉnh đầu xuống, dường như là ảo giác.

31. Q.3 - Chương 31: Xe Xóc, Ngựa Hí Ôn Ấ

Xe xóc dữ dội, nó phát ra tiếng kéo cà kệt, thỉnh thoảng lại xóc mạnh một cái suýt hất cả người đang ngồi lên. Lúc ở trên núi nàng từng nghe nói đường phía đông của núi Nhạn Qua khá bằng phẳng, giờ nghĩ lại, cái gọi là “bằng phẳng” này nghĩa là không có bậc thang cao thấp, còn mặt đường có bằng phẳng hay không thì không nằm trong phạm vi người thời này quan tâm.

Tuy trong xe có lót một tấm lông thú khá dày nhưng nói rằng thêm nó để làm bạn với nàng còn hợp lý hơn là bảo trải để giảm xóc. Mỗi lần nàng bị bắn lên không trung thì đám bạn đồng hành không phải sinh vật này cũng chịu chung số phận.

Giờ nàng đã hiểu vì sao trong Hắc Kỳ trại lại có một nhóm người chuyên phụ trách sửa chữa chăm sóc xe ngựa ở trên và dưới núi. Đi cả đường xóc nảy lên trên, lại đi cả đường xóc xuống thế này đến người còn chưa chắc đã không sao, nói gì đến xe. Mà xe thì không có khả năng tự sửa chữa.

Nếu là bình thường thì Ninh Phi đã yêu cầu được cưỡi ngựa xuống núi từ lâu rồi. Dù người ngoài xe kia là tên xui xẻo Tô Hy Tuần thì nàng cũng có dũng cảm để yêu cầu. Nhưng từ sau tối nọ, hình như có gì đó đã không giống xưa.

Lại thêm một trận xóc nảy dữ dội, Ninh Phi bị hất lên không trung mà tư thế ngồi vẫn giữ nguyên, sau đó lại ngồi xuống như trước. Sau khi ngồi xe được nửa canh giờ thì nàng đã quen và trở nên bình tĩnh trước những trận xóc bất thành hình. Thế mới nói, khi con người ta còn sống, khó tránh khỏi khó khăn, càng khó khăn càng trở nên kiên cường.

Bên ngoài xe có những tiếng động khác thường truyền tới, Ninh Phi mở to mắt, nghiêng tai lắng nghe một cách cảnh giác.

Thật ra ngồi trong xe để nghe được tiếng bên ngoài gần như là không thể. Nếu vén màn cửa sổ lên rồi ngó đầu nhìn ra thì có hiệu quả hơn một chút, nhưng Ninh Phi gạt phăng ý nghĩ này đi vì hai bên đều có người cưỡi ngựa, mà nàng lại không biết Tô Hy Tuần ở bên nào.

Tình hình hiện giờ vẫn nên tránh mặt thì hơn. Nàng cảm thấy mọi chuyện dường như đang dần nằm ngoài sự kiểm soát của nàng, trở nên không dự đoán trước được gì. Phải bình tĩnh để tránh cho những chuyện khó xử khác xảy ra.

Không lâu sau, cuối cùng Ninh Phi cũng biết âm thanh truyền từ xa tới đó chính là tiếng khóc của các cô gái... Không chỉ là tiếng khóc của một cô gái, mà là mấy chục người, có khi là mấy trăm!

Bất chấp việc tránh mặt, Ninh Phi vén màn xe lên, ngó đầu nhìn ra bên ngoài. Đúng là ở cách đó không xa có một đoàn người ngoằn ngoèo nối đuôi nhau, đi chầm chậm về phía này để lên núi.

Đường núi khá chật hẹp nên không thể nhìn rõ cả đoàn người, chỉ có thể thấy vẻ tiêu tụy và sự hoảng sợ trên mặt các cô gái. Người nhỏ nhất chắc chỉ mới mười hai mười ba tuổi, lớn nhất khoảng ba bốn mươi tuổi. Trên người mặc quần áo tơ lụa nhưng vì mấy ngày chưa được tắm giặt nên biến thành màu đục cả. Còn có người mặc quần áo vải thô từ đầu nhưng sau một đoạn đường dài dằng dặc, cũng đã trở nên nhếch nhác, rách rưới.

Chợt nghe một giọng nói gần sát bên nàng: “Dừng lại ở bên đường.” Giọng nói này đúng là của Tô Hy Tuần. Nàng ngẩng đầu lên thấy hắc cưỡi ngựa ở bên, lúc này ánh mắt hắc cũng đang nhìn về đoàn người phía trước.

Cả hàng ngũ dạt sang bên. Lúc Tô Hy Tuần quay đầu lại nhìn thì thấy cái màn xe ban nãy được vén lên, nay đã trở về vị trí cũ. Hắc không khỏi mỉm cười, sau khi xuống ngựa đi tới cạnh xe, hắc vén màn xe lên rồi nói: “Xuống xe đi lại một chút, ngồi nữa thì xương cốt cũng rã rời ra hết.”

Ninh Phi ngượng ngùng trong xe, không tiện phản đối, mà nàng cũng muốn nhìn cho rõ đoàn người kỳ lạ kia, thế là nàng sửa sang lại quần áo, bước xuống từ phía sau xe.

Con đường này được mở giữa hai ngọn đồi nhỏ, chỉ có mặt đường lồi xuống, còn hai bên đều là những gò đất thẳng đứng. Tô Hy Tuần đứng dựa vào gò đất, tay ôm trước ngực, không quan tâm quần áo mình có bị bùn đất làm bẩn không. Bên cạnh hắc có ba con ngựa, một con hắc vừa cưỡi, một dùng để dự phòng, còn một chính là con ngựa đỏ thắm nàng thường cưỡi. Lần này xuống núi Tô Hy Tuần không mang theo nhiều người, chỉ có khoảng mười mấy người, trông bọn họ rất phần khối, nhưng không hề thì thầm gì với nhau nên nàng cũng không rõ là chuyện gì.

Tô Hy Tuần thấy nàng xuống xe thì dịch người sang một bên: “Qua đây đứng một lát.”

Ninh Phi kinh ngạc, lắc đầu, đứng ngậy người cách hần một con ngựa. May mà Tô Hy Tuần không nói gì, nhưng bầu không khí có chút ngưng ngập.

Không lâu sau, đoàn người kia đã tới trước mặt. Nhìn càng rõ rồi. Đoàn con gái đều nhìn chăm chăm Ninh Phi. Quả nhiên đứng giữa đám đàn ông rất dễ khiến người ta ghen ghét.

Ninh Phi thấy ánh mắt các nàng chứa đầy sự oán hận cùng tức giận mà nhìn nàng. Cả người như bị một luồng không khí lạnh thổi vào. Có câu thâm độc như lòng nam nhân gây dựng sự nghiệp, đáng sợ như sự ghen tức của nữ nhân.

Nàng nghe thấy có người trong đoàn nói nhỏ: “Nhìn xem, trông nàng ta có vẻ rất đặc ý.”

“Quần áo rất đẹp, là hàng Nghê Mộng Vũ.”

“Chắc là áp trại phu nhân đấy...”

Tô Hy Tuần đang tựa vào gò đất bỗng nhiên đứng thẳng lên, cách một con ngựa nên Ninh Phi cũng không nhìn rõ gì nhưng tiếng thì thầm đánh giá kia liền biến mất, chỉ còn lại tạp âm của sự di chuyển từng bước về phía trước. Tô Hy Tuần nhìn một lúc rồi đi vòng qua con ngựa tới đứng giữa Ninh Phi và đoàn nữ nhân kia, chắn hết những ánh mắt tò mò ẩn chứa ác ý.

Ninh Phi vô cùng kinh ngạc, đúng là mọi chuyện càng trở nên không thể kiểm soát. Nàng vẫn có khả năng suy nghĩ và quan sát của người bình thường nên đủ để nhận ra sự ngập ngừng của Diệp Vân Thanh và A Cương, nhận ra rằng thi thoảng trong phòng sẽ xuất hiện thêm một số đồ, còn có bát cháo được ninh như đó.

Tuy rằng thời gian một ngày thấy mặt Tô Hy Tuần không nhiều, thậm chí có thể nói là cực ít, nhưng nàng biết bản thân mình nhất định nằm trong phạm vi khống chế của hắn.

Cho đến buổi tối hôm đó, cách nhau một cánh tay như thế, sự đụng chạm có vẻ là xa lạ nhưng lại cực kỳ thân mật đến vậy... Sự đụng chạm đó... Đúng, không thể là ảo giác được...

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa, nhìn về phía trước thì thấy một người phụ nữ mặc quần áo xanh lam, khuôn mặt trông rất quen. Ninh Phi nhớ lại rồi nhận ra đó là Hứa Mẫn – người chăm sóc nàng qua khoảng thời gian đó, khi nàng mới được Đinh Hiếu đưa lên núi. Trước đó nghe nói Hứa Mẫn xuống núi để mua đồ, xuyên qua hạ đến mà chưa thấy trở về. Ninh Phi kinh hãi nghĩ tới một khả năng, “đồ” mà Hứa Mẫn mua chắc không phải là chỉ... vừa nghĩ, ánh mắt lại nhìn tới đoàn nữ nhân kia.

Thôi kệ, dù sao Hắc Kỳ trại cũng đã mang tiếng xấu từ lâu, lẽ nào về bản chất thì mua nữ nhân lại khác cướp nữ nhân? Nói một cách nghiêm túc, dù sao mua nữ nhân cũng tốt hơn nhiều.

Đang suy nghĩ chợt nghe Tô Hy Tuần ho khẽ một tiếng. Vì khoảng cách hai người rất gần, Ninh Phi lại chỉ sợ tránh hần không kịp nên lúc này, âm thanh đó lọt vào tai cứ như sấm rền. Nàng nhìn Tô Hy Tuần một cách cảnh giác, giờ mới phát hiện hắn đã nghiêng người, cúi đầu nhìn nàng khi nàng đang mãi suy nghĩ.

“Nghĩ linh tinh gì thế?” Tô Hy Tuần hỏi.

Ninh Phi mím môi không đáp, chẳng lẽ nàng có thể hỏi một cô gái giá bao nhiêu tiền?

Về mặt Tô Hy Tuần hơi đành lại, Ninh Phi lùi nửa bước về sau, ánh mắt bắt đầu đảo đi đảo lại để tìm xem có cái gì có thể thành vũ khí phòng thân hay không, vừa mới nhìn đến một hòn đá to bằng lòng bàn tay thì nghe Tô Hy Tuần nói: “Bọn họ không phải được mua về.”

“Không thể nào, đi cướp một lần được nhiều như vậy?” Ninh Phi buột miệng nói, nói xong thật sự muốn cắn lưỡi luôn cho xong.

Quả nhiên về mặt Tô Hy Tuần chuyển từ cứng ngắc sang xanh, có dấu hiệu như bốc cháy tới nơi, Ninh Phi thâm nhủ thâm rồi. Chợt nghe tiếng Hứa Mẫn gọi: “Nhị đương gia...” ngẩng đầu nhìn sang, Hứa Mẫn đã tới gần, xoay người xuống ngựa rồi đưa dây cương ột người nhỏ tuổi bên cạnh, tiến lên hành lễ một cách kính cẩn.

Tô Hy Tuần buông tha Ninh Phi, xoay người lại gật đầu: “Chính là những người này?”

“Tổng cộng là 457 người, toàn bộ đều ở đây cả.”

“Trông có vẻ đầy cảm hận.”

“Phần lớn đều là nữ quyến[1] của tội nhân. Ban đầu định tội đầy ra biên ải hoặc lưu đầy, giờ chuyển hết lên núi.”

[1] Người thân là nữ

Ninh Phi nghe tới đây thì mọi nghi ngờ trước đó đều mất hết, nàng càng có nhiều câu hỏi hơn. Đã là nữ quyến của tội thần thì sao lại có thể lên Hắc Kỳ trại, hơn nữa nghe giọng điệu Hứa Mẫn thì hình như việc này rất thuận lợi.

Hứa Mẫn nói: “Còn có một chuyện. Trên đường về...” Hứa Mẫn nhìn về phía Ninh Phi rồi không nói tiếp nữa. Tô Hy Tuần gật đầu: “Người cứ nói, nàng nghe cũng không sao, dù gì cũng không chạy thoát được.”

Trong lòng Ninh Phi rộn ràng, nàng tự giác lùi về sau bảy tám bước, cố tránh xa phạm vi tiếng hai người truyền tới.

Hứa Mẫn bật cười, Tô Hy Tuần cũng nhận ra nhưng không nói gì, trông có vẻ cười mà như không.

Hứa Mẫn hắng giọng, lấy một bức thư từ trong áo ra đưa Tô Hy Tuần: “Thái thú Kiến Dương gửi cho người hoặc Đại đương gia đọc.”

Tô Hy Tuần cầm lấy, mở ra. Tuy thư ngắn nhưng chuyện nhắc tới lại rất quan trọng. Hắn im lặng, không lên tiếng, nhưng Ninh Phi đang đứng cách đó mười mấy bước cũng nhận ra chuyện này rất quan trọng.

Sau khi đọc xong, Tô Hy Tuần cất vào trong tay áo rồi hỏi: “Thái thú còn nói gì không?”

“Thái thú nói, đại doanh trong khe núi và Hắc Kỳ trại chúng ta đều rất quan trọng. Nếu có thể thì hy vọng hai nơi đều không bị mất, nhưng nếu trong hai phải mất một thì hy vọng có thể giữ được Hắc Kỳ trại chúng ta. Đại doanh còn có thể rút về Kiến Dương. Nói thế nào thì sơn trại nhất định phải đứng vững không thể để ngã được.”

Tô Hy Tuần suy nghĩ rất nhanh, ánh mắt dần lạnh lùng, hắn cười nói: “Hai nơi đều không thể mất sao? Hừ... Nghĩ cũng tốt đẹp quá.” Hắn thông thả đi tới đi lui mười mấy bước, nói: “Thật ra cũng không phải là không thể, nhưng chỉ sợ sau lần này, phía Hoài An sẽ biết quan hệ giữa sơn trại và Sơn Nhạc, các người bằng lòng sao?”

Hứa Mẫn cúi đầu, không hé răng.

Tô Hy Tuần nhìn những nữ nhân đang liên tục đi qua, thở dài một hơi: “Giấu mười năm rồi... Gia tộc vẫn luôn nghĩ ta lên núi làm cướp.”

Đoàn người xiêu vẹo vẫn tiến về phía trước, không ít nữ nhân quay đầu lại nhìn trộm về phía bọn họ, trong ánh mắt hoặc mang sự tò mò, hoặc mang ý không cam lòng. Phần lớn là ánh mắt ảm đạm vô hồn do một mỗi nhiều ngày, nhưng do thấy sự tình bất ngờ hiện tại mà trở nên vui vẻ trong chốc lát.

Tô Hy Tuần nhìn một vòng, cuối cùng lắc đầu nói: “Chuyến này sơn trại gặp khó khăn rồi.”

Hứa Mẫn nhin không được liền xin chỉ thị: “Việc trên sơn trại quan trọng, nếu được, thuộc hạ xin Nhị đương gia ở trên núi chủ trì mọi việc.”

“Người biết lần này ta đi đâu không?”

“Không biết.”

Tô Hy Tuần nói ra việc mua thuốc: “Người giỏi việc trả giá mua bán, nếu không phải người không ở trại thì người nên đi đợt này tốt nhất nên là người. Giờ đã về rồi thì giao việc này cho người làm. Các huynh đệ sẽ đi cùng về phía trước. Đến Hoài An chú ý thu thập tin tức, nhất là việc vận chuyển được liệu. Lần này đã đi mua thuốc thì thăm dò luôn mấy thương nhân một chút, sẽ không bị nghi ngờ đâu.”

“Thuộc hạ hiểu.” Hứa Mẫn cười nói tiếp: “Đình đại bá và Đình đại nương cũng đã về, đang ở phía sau. Thuộc hạ có thể đưa bọn họ đi cùng không? Khả năng mặc cả của Đình đại nương là đệ nhất.”

Tô Hy Tuần nhìn về phía xa, nhìn thấy hai người nắm tay nhau đi tới thật, có một con ngựa và một con lừa theo sau.

Tô Hy Tuần đưa cho nàng một lệnh bài: “Đình đại nương đi theo người. Đình đại bá ở lại, đi nhanh về nhanh.”

“Vâng.” Hứa Mẫn nói.

Nói xong liền nhảy lên ngựa, chào một tiếng. Những huynh đệ sơn trại đi theo Tô Hy Tuần xuống núi nối tiếp nhau lên ngựa hết, ngay cả người đánh xe cũng ngồi càng xe, tư thế chuẩn bị xuất phát.

Ninh Phi không thấy Tô Hy Tuần nói gì nên không biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy cái xe ngựa nàng mới ngồi lúc trước, giờ sắp chạy, tự hiểu là phải xuất phát rồi. Ninh Phi – người luôn tuân thủ kỷ luật liền đi đến, định bước vào xe một cách ngoan ngoãn.

Tay còn chưa chạm tới đằng sau xe đã bị một người kéo lại.

Tô Hy Tuần nắm tay nàng, kéo về bên hán: “Bọn họ đi đường bọn họ, nàng đi với ta.”

“Hả?” Ninh Phi chưa kịp hiểu.

“Tuy hơi thấy có lỗi, nhưng lần này không xuống núi nữa.”

Ninh Phi mở to mắt, biểu tình trên mặt giống như huynh đang đùa đẩy à?

“Không phải là không cho nàng xuống núi, chỉ là kế hoạch thay đổi.” Nói đến đây thì thở dài có vẻ rất tiếc nuối: “Thật ra xuống núi đi dạo phố phường, đưa nàng đi chợ phiên một lần, đều là những ý tưởng rất hay.”

Ninh Phi tròn mắt, suýt nữa thì nói ra suy nghĩ trong đầu, nàng rất muốn hỏi: Cuối cùng thì đầu óc huynh đang nghĩ cái gì vậy!

Tô Hy Tuần cảm thấy tâm trạng hán cực kỳ vui, bắt đầu cười mỉm, nắm tay nàng đi tới bên ngựa.

Lúc hán xoay người lên ngựa cũng không thả tay nàng ra.

“Này, huynh bỏ tay ra.” Ninh Phi nói một cách bất mãn, kéo mạnh tay về.

Tô Hy Tuần hỏi: “Vì sao?”

Không đợi Ninh Phi trả lời, hán chợt nhấc bổng nàng lên lưng ngựa. Ninh Phi đang kéo mạnh tay, không ngờ Tô Hy Tuần còn mạnh tay hơn. Nàng hoa mắt chóng mặt một trận liền bị Tô Hy Tuần ôm chặt trên lưng ngựa.

Nàng sợ tới mức quên cả lên tiếng. Động tác kéo nàng lên ngựa của hán rất nhanh, chuyện xảy ra thế nào nàng không kịp chú ý.

Tô Hy Tuần cười khe khẽ, Ninh Phi cứng ngắc cả người, không dám nhúc nhích, chỉ sợ cựa một chút sẽ chạm vào nam nhân phía sau. Nhưng chẳng thể được như ý, Tô Hy Tuần cười xong, hai tay vươn từ sau qua eo nàng, nắm lấy dây cương rồi nói: “Lần sau đi, về sau vẫn còn có cơ hội.”

Nói xong phi ngựa như bay.

Tiếng gió vù vù, suýt nữa Ninh Phi không mở nổi mắt. Trong lúc nghiêng ngả thì cơ thể đã tựa về sau. Tô Hy Tuần ôm nàng rất chặt, không cần sợ sẽ bị rơi khỏi ngựa, nhưng cảm giác này còn thấy nguy hiểm hơn bị ngã ngựa nhiều.

Hai người cưỡi chung một con ngựa vượt lên đoàn nữ nhân kia rất nhanh. Trong lúc xóc nảy, nàng lại nhìn thấy những ánh mắt dò xét, suy đoán đầy mệt mỏi của họ.

Nàng thật sự rất muốn hét to với họ rằng: Ta thật sự không muốn lên núi!

Tô Hy Tuần càng ôm chặt nàng hơn, hán liếc qua đoàn nữ nhân đang dần bị bỏ lại sau lưng, sau đó quay đầu lại nói nhỏ bên tai nàng: “Các nàng ấy không chạy được... Nàng cũng không thoát được.” Sau đó thấy một bên mặt nàng trở nên trắng bệch, lại không nhịn được bắt đầu cười to.

Nếu lần đầu tiên gặp mặt, do không hiểu rõ nên sinh ra thành kiến thì sau này, khi tiếp xúc mấy lần, thành kiến đó từ từ mất đi. Bây giờ Tô Hy Tuần biết rằng Ninh Phi hoàn toàn không giống những cô gái Hoài An chỉ biết yên phận thủ thường, xòe tay là vợ được cả đám đó. Nàng không những không giao tương lai của mình cho tên nam nhân kia, mà ngược lại còn vứt Từ Xán như một cái giày rách. Tô Hy Tuần không ngờ Hoài An lại có một cô gái như vậy, bị giấu sâu dưới lớp vỏ hiền lành là những tính cách hẳn chưa từng thấy.

Cho dù giờ hẳn đang ôm chặt nàng, nhưng hẳn cũng biết trong lòng nàng đang có tính toán nho nhỏ chờ cơ hội để phản công. Mà dù có phản công, Tô Hy Tuần biết nàng sẽ không ra tay độc ác một cách vô lý.

Đúng vậy, mới ở gần mấy tháng nhưng hẳn có thể nhận ra điều đó qua nhiều chuyện. Từ trước tới nay nàng không có kiểu hơi một tí là tát người ta giống như những thiên kim tiểu thư. Cách nàng xử lý mâu thuẫn tránh chính diện, nhưng lại càng có hiệu quả. Gặp một việc vô cùng rắc rối cũng sẽ không mạnh miệng đâm đầu vào. Càng nhiều khả năng là nàng sẽ quay đầu bỏ đi. Hiện giờ hẳn cảm nhận sâu sắc rằng tên Từ Xán bị nàng bỏ kia đúng là một tên gốc đáng thương, rõ ràng bị người ta khinh thường mà chẳng hề hay biết.

Chuyện này trước nay chưa từng có. Cho tới lúc lên núi, hẳn vẫn còn ôm chặt lấy nàng.

Các huynh đệ bên đường nhìn thấy mà ngây người. Ninh Phi phát hiện ra một cách đau lòng, đám người Ngưu Đại Tráng mới tiễn nàng hơn nửa canh giờ trước, hiện giờ thấy nàng bị Tô Hy Tuần ôm chặt về chỗ cũ như vậy, mắt tròn to còn hơn cả quả chuông nhỏ.

Thanh danh của ta! Nàng nghĩ.

Hai người dừng ngựa dưới lầu trúc. Diệp Vân Thanh chắc không có nhà, nếu không khi biết tin nhất định đã chạy ra xem cảnh hay.

Ninh Phi nghĩ một cách tuyệt vọng, cái lầu trúc giờ chẳng có ai, đích thị là hang hùm lang sói. Một khi bước vào nhất định sẽ kêu trời không biết, đất không hay. Dù thế nào cũng không thể cùng vào với Tô Hy Tuần. Vậy mà không được như nàng muốn, hơi thở nọ phả bên tai nàng như chọc ghẹo, nguy hiểm ập đến như nước triều dâng.

32. Q.3 - Chương 32: Lời Tỏ Tình Đau Cả Trứng

Vừa chạm chân xuống đất, Ninh Phi lập tức chạy lên lầu. Chỉ cần đóng chặt cửa phòng chắc là an toàn rồi. Trực giác của nàng đang cảnh báo liên hồi, cần phải tránh xa cái mầm tai họa ngay. Dù sao thì nơi này cũng là sơn trại, mà Tô Hy Tuần là Nhị đương gia, ít nhất cũng phải giữ lấy chút mặt mũi chứ. Chắc không phá cửa xông vào đâu, nếu không, âm thanh lớn sẽ kéo nhiều người tới xem, như vậy hẳn sẽ mất hết mặt mũi.

Ai ngờ vừa lên lầu thì đã thấy Tô Hy Tuần khoanh tay dựa vào lan can lầu hai, nghiêng đầu cười cười với nàng. Ninh Phi nhìn quanh quất, cách nàng gần nhất chính là phòng của Diệp Vân Thanh, cửa không khóa, nàng liền quay người chạy vào phòng hẳn.

Nếu biểu tình của Tô Hy Tuần lúc này là lãnh đạm, là độc ác thì nhiều nhất nàng cũng chỉ thấy là, à thế đấy, chẳng phải chỉ thế thôi sao, ngoài cái mặt lạnh lùng, thỉnh thoảng làm ra mấy chuyện độc ác thì hẳn còn làm được gì nữa? Vậy là nàng sẽ có thái độ không sợ hãi, tinh thần vững vàng không lung lay, trong bụng coi thường, hành động như không thấy hẳn.

Tô Hy Tuần của ngày hôm nay đúng là quá bất thường, còn gì khác thường hơn một Tô Hy Tuần cười cợt phóng túng? Ninh Phi tự hỏi nhanh trong đầu, đáp án là — Không có, tuyệt đối không có! Dù dãy Himalaya có biến thành khe sông Nhã Lỗ Tạng Bô* trong tích tắc thì cũng không bất thường đến thế này. (*Khe sông/vực sâu nhất thế giới)

Ninh Phi thừa nhận người đàn ông như Tô Hy Tuần một khi gió xuân thổi qua (ý là mặt mày vui vẻ) thì đó là cảnh đẹp thế nào. Hiện giờ xuân vẫn chưa qua hết, hạ đang dần đượm, rìng trúc xanh um đan xen với ánh mắt trời lấp lánh trên phiến lá, giữa cơn gió nhẹ, giữa sắc trời đậm nhạt, người đàn ông này giống như một mảng màu thắm trầm mặc, khiến người ta không thể rời mắt đi. Nhưng dù vẻ ngoài có đẹp đến đâu cũng không thể che giấu được bản chất.

Đây chính là bản năng muốn sống nguyên thủy nhất của loài người, khi nguy hiểm vô cùng lớn tới gần, phản ứng đầu tiên chính là tìm một chỗ để trốn tránh, mà không phải là ương ngạnh liều chết mặt.

Gần một bước nữa, thấy tay sắp chạm được tới cửa rồi thì có một áp lực vô cùng lớn ập đến từ sau lưng nàng. Ninh Phi nhìn chăm chăm vào cái tay trắng tới mức như không có chút máu nào vươn đến từ sau lưng, sát ngay bên tai.

Khoảnh khắc đó thời gian như dừng lại, cho tới khi bàn tay nọ đập một cái lên bức tường trước mặt nàng thì thời gian mới bắt đầu trôi tiếp. Nàng nghe thấy tiếng tim đập của mình, rất nhanh, ngoài âm thanh đó thì không nghe thấy gì khác.

Càng là động vật nguyên thủy thì càng có bản năng sinh tồn mãnh liệt. Ninh Phi từng tưởng rằng tiến hóa lên một loài dễ biến đổi như loài người thì bản năng nguyên thủy cũng gần mất hết. Cuối cùng hiện giờ mới biết, hóa ra vẫn còn, mà còn mạnh mẽ tới mức không thể khiến người ta bình tĩnh.

Nàng muốn chạy thoát từ hướng còn lại, nhưng Tô Hy Tuần không cho nàng bất kỳ cơ hội nào. Ninh Phi vừa mới quay người thì đã thấy cánh tay còn lại của hắn chống luôn lên tường.

Tầm nhìn chợt tối sầm, nàng bị Tô Hy Tuần vây lấy, bị nhốt trong hô hấp của hắn.

Nàng đứng cứng ngắc tại chỗ, nhất thời không biết nên đối diện trực tiếp với hắn hay là tiếp tục duy trì tư thế này, không nhìn vào mắt hắn, không nghe lời hắn nói. Con người này rất nguy hiểm.

Nàng từ từ quay người lại, dù sao chẳng nữa thì không thể để kẻ thù nhìn thấy điểm yếu của mình được. Tô Hy Tuần cúi đầu nhìn nàng, cực kỳ chăm chú, có lẽ còn loáng thoáng chứa một ý nghĩ xấu xa là đang xem trò vui. Nàng thấy tình huống thế này quả là xấu tới cực điểm, không thể xấu hơn được nữa.

“Ta thấy...” Nàng mở miệng rất bình tĩnh, ít nhất thì nàng biết dù bản thân có vẻ mặt thế nào thì giọng nói vẫn luôn lạnh lùng, “Chúng ta cần bình tĩnh lại.”

Tô Hy Tuần cũng rất lạnh lùng và im lặng, nhưng hắn lại lạnh lùng mà kéo gần khoảng cách. Cánh tay hơi gấp lại, vậy là hai người càng sát vào nhau hơn. Ninh Phi cố gắng áp người mình sát vào tường một cách khó khăn. Người đứng dưới mái hiên thấp thì phải cúi đầu, nhưng nếu trước mặt là mái hiên tự động dịch gần xuống nàng thì phải làm sao?

Ánh mắt Tô Hy Tuần chuyển dần xuống dưới. Trong đầu Ninh Phi hiện lên những mảnh ký ức thừa thốt như đã từng xảy ra. Nàng hít sâu vào một hơi, nhớ tới không lâu trước đây, lúc nàng vẫn còn ở nhà Đinh Hiếu. Vẫn là tên đàn ông trước mặt này, không biết đỡ chứng gì mà đè nàng lên giường, áp bốn phía rồi làm cái hành động bất lịch sự kia.

Nhớ lại thì cái màn cả khuôn mặt Tô Hy Tuần áp sát trong trí nhớ đó giống hệt với tình cảnh hiện giờ. Vậy nếu tiếp tục thì còn có thể là gì?

Làm sao mới thoát khỏi tên đàn ông đáng ghét này?

Trong lúc Ninh Phi đang hoảng loạn thì bỗng nghe một tiếng kêu đau đớn, trước mặt bừng sáng. Cái bóng đen chắn tầm nhìn của nàng đã ngã xuống. Nàng lấy lại tinh thần, con người lập tức tìm thấy tiêu cự, tầm nhìn rõ ràng như cũ. Nàng nhìn thấy hắn co quắp, mặt mũi còn mang một nỗi đau khó nói nên lời.

Hình tượng Tô Hy Tuần lúc này khác một trời một vực so với ngày thường. Dù bất cứ khi nào, ở đâu, hắn luôn chừng chặc chín chắn. Dù hắn đang kích động thì khi không nói không rằng vẫn lừa được mọi người. Gần như không có ai không thừa nhận hắn rất chín chắn. Càng có nhiều người cho rằng hắn là người đàn ông khó đoán.

Giờ hắn đang đau đớn, vẻ mặt còn thể hiện sự thống khổ của hắn một cách rõ ràng.

Hình như nàng vừa làm gì thì phải, trên đầu gối còn cảm thấy có chút cảm xúc kỳ lạ. Nàng há hốc miệng, định lên tiếng xin lỗi nhưng nhìn thấy tình trạng co quắp hiện giờ của hắn, lại thấy nói gì thì cũng muộn rồi. Nàng đứng tại chỗ ngập ngừng, cúi đầu nhìn Tô Hy Tuần và cố gắng nghĩ cách giải quyết, cuối cùng nàng nói: “Là huynh sai.”

Sau một lát không thấy trả lời, Ninh Phi tiếp tục nói: “Là người thì ai cũng có bản năng tự vệ. Huynh đi quá giới hạn rồi. Nếu sau này không muốn xảy ra chuyện như thế này nữa thì xin huynh nhất định phải chú ý giữ khoảng cách. Khoảng cách vừa rồi quả là rất phù hợp để tấn công, vừa đúng khoảng cách một đầu gối... Huynh...” Nàng ngập ngừng hỏi: “Cần ta tìm người đến giúp không?”

“...”

Ninh Phi cảm thấy không khí trầm xuống nhanh chóng, gió lốc ngừng tụ. Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, đây chính là sự lựa chọn nhanh gọn lẹ của những người thông minh khi gặp tình huống tương tự. Nàng không tốn thời gian nữa, con người mà, ai cũng cần ích kỷ một chút.

Nhưng nàng mới đi được vài bước thì phía sau bỗng có tiếng gió thổi. Hơi thở của Tô Hy Tuần phả vào sau gáy nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng đừng chạy.”

Chết rồi, nàng nghĩ.

Chẳng có người đàn ông nào có thể rộng lượng mà bình tĩnh lại khi gặp phải sự tấn công như thế này.

Lần này Ninh Phi bị ép, tức nước vỡ bờ, nàng giẫm lên chân Tô Hy Tuần. Nếu như trước đây, nàng đi giày cao gót thì tin chắc rằng mu bàn chân của hắn sẽ bị chọc thủng. Vẫn chưa hết, nàng còn chưa quay đầu xác nhận lại phương hướng hành động thì đã tung một chuỗi tấn công liên hoàn. Tô Hy Tuần lập tức cảm thấy phần bụng không hề phòng bị gì đã bị ngay một cú thụi mạnh bằng khuỷu tay.

Cùng lúc Tô Hy Tuần bị thụi đến mức nghẹt thở mà gập người, cánh tay nàng liền đập vào sau gáy hắn. Hắn hoàn toàn không ngờ một nữ nhân lại có thể tấn công mạnh đến thế, độc ác tới vậy, nhanh chóng mà hiệu quả. Mắt chợt hoa, Tô Hy Tuần kêu thảm xong đời rồi, ngã luôn xuống sàn.

Ninh Phi không tha, nàng túm lấy tóc hắn, đập mạnh đầu hắn xuống sàn một cách dứt khoát, cả lầu trúc dường như cũng rung lên vì cú đánh này.

Nàng tỉnh táo lại, nàng quá căng thẳng. Những cách phòng yêu râu xanh trước đây đều sử dụng hết. Hiện giờ nàng đang ngồi trên lưng Tô Hy Tuần, tay túm tóc hắn, kéo đầu hắn, tên đàn ông đáng thương này chắc đã ngất rồi?

Nàng bắt đầu không biết nên hình dung tình cảnh hiện tại thế nào, cảm thấy hơi hơi chột dạ. Nghĩ kỹ lại thì hắn chưa từng bị đối xử đầy bạo lực thế này. Nghĩ kỹ lại, chỉ có nộ hôn cưỡng ép khiến người ta khó chịu đó, khiến nàng thật sự cảm thấy lòng tự tôn của mình bị chà đạp, thấy sự tự tôn của mình chẳng là gì trong mắt người ta... ngoài lần đó thì hình như không có gì quá đáng cả.

Nghĩ kỹ lại thì nàng nên cảm ơn hắn mới đúng. Tuy không rõ bụng dạ hắn thế nào nhưng có lẽ, hắn không có ác ý với nàng. Sự cố gắng che giấu những hành động xấu hổ, nhưng hành động thân mật đầy vụng về khác hẳn với hắn lúc bình thường đó...

Ninh Phi lão đảo đứng dậy, Tô Hy Tuần nằm im bất động. Hắn không hề cảnh giác nàng, ít nhất thì trong khoảng thời gian ngắn vừa rồi thì không có cảnh giác. Nếu không, sao đến mức thê thảm như hiện giờ?

Xong, gây họa rồi, nàng nghĩ.

Mau mau... Mau trốn khỏi hiện trường...

Nàng chạy vội mấy bước, chạy bình bịch xuống lầu. Khi sắp chạy khỏi hiện trường vụ án thì bước chân dần chậm lại, nàng đứng ngây người nhìn con ngựa đen đang đứng trước lầu trúc, cuối cùng thì thở dài một cái, quay đầu đi lên một cách cam chịu.

Tô Hy Tuần vẫn nằm im ở chỗ cũ. Ninh Phi không chắc có phải nàng đã đá hỏng luôn của hắn rồi không, không biết sau này có bị bệnh gì không. Rất lâu về trước, nàng từng bực mình vì không thể xuống tay trong cảnh ngộ khó khăn đó, hiện giờ thì lại quá sợ hãi khi thấy mình ra tay mà không mấy may suy nghĩ! Nếu trước đây có thể ra tay lưu loát thế này thì sẽ không chết lúc đó, cũng sẽ không tới thế giới này rồi gặp phải nhiều chuyện tới vậy.

Nàng cố gắng nâng hai cánh tay của Tô Hy Tuần, kéo hắn trở về phòng. Tô Hy Tuần như một cái xác vậy, không nhúc nhích, rất nặng, nàng dốc hết sức lực, cuối cùng cũng lôi được hắn lên giường. Vừa nhìn liền

nhận ra đây là phòng của chính mình.

Nàng ngồi bên giường, đầu tiên là kiểm tra hơi thở của hân. May mà vẫn chưa mất mạng. Nàng không ngồi yên được nữa mà đứng dậy đi qua đi lại trong phòng.

Cả người bỗng choáng váng khi nhớ tới thương tích nặng nhất của hân ở đâu — Thật sự là nàng không cố ý, nhưng cái tư thế vừa rồi, hai tay Tô Hy Tuần áp lên tường, nàng bị dồn ở giữa hân và tường, tư thế đó, khoảng cách đó, độ cao đó, thật sự rất phù hợp ột cú đá.

Nếu đá hỏng của hân rồi thì phải làm sao bây giờ? Ninh Phi hận không thể quay ngược lại thời gian, nàng tình nguyện tiếp tục giả vờ yếu đuối chứ không muốn chuyện này xảy ra. Nhất định không thể để thảm kịch này xảy ra, nếu không nàng không gánh nổi cái trách nhiệm này.

Người nằm trên giường chợt quậy, phát ra tiếng quần áo ma sát soàn soạt. Ninh Phi dừng bước, chau mày nhìn về phía giường. Trong bụng đầy ý nghĩ đen tối, ví như bây giờ giết người diệt khẩu luôn, đỡ phiền phức sau này. Ra tay đi, ra tay đi! Ma quỷ trong lòng nàng đang cất tiếng nói đầy dụ dỗ.

Tô Hy Tuần thấy hân hơi choáng một chút, nhưng mí mắt nặng trĩu không mở ra nổi. Bên tai cứ ong ong liên hồi, đầu thì đau đớn. Hân thấy lạ, lâu lắm rồi hân không bị ốm, sao lần này lại bị ốm nặng tới vậy?

Không lâu sau, thính lực dần khôi phục lại, nghe thấy tiếng đi lại của người gần đó. Phản ứng đầu tiên của hân chính là muốn giơ tay cầm lấy vũ khí, vừa ngồi dậy thì đầu đau muốn nổ tung, hân không thể không chau mày mà vịn vào đầu giường, nhắm nhin cảm giác buồn nôn khó chịu. Sau đó nghe thấy một người hỏi hân: “Huynh đau ở đâu?”

Tô Hy Tuần ngừng mọi động tác, ngẩng đầu, thấy Ninh Phi đang đứng cách hân mấy bước đầy đề phòng. Hân nhận ra nàng, nguồn gốc của sự buồn bực mấy ngày nay đều là nàng. Hiện giờ đầu óc hỗn loạn rất khó chịu, hân càng bực bội mà cắn chặt môi, không nói một tiếng.

Nàng ở đây làm gì?

Hân cố nhớ lại, sau đó nhớ ra hân không bị ốm, mà là bị đánh một trận. Nếu sự sơ xuất đầu tiên dẫn đến chỗ hiểm bị tấn công là sai lầm hân phạm phải, vậy thì lần bị đánh liên hồi lần thứ hai chính là sai lầm của sai lầm. Từ trước đến nay hân chưa từng bị ai đánh đến thê thảm như thế này, cho dù là Diệp Vân Thanh cũng chưa từng làm được.

Hân quá sơ xuất rồi, tưởng rằng sự phản kháng bạo lực lần thứ nhất của nàng chỉ là ngẫu nhiên, mà khuôn mặt lúc đó của Ninh Phi đầy sự sợ hãi do hành động của hân, có cả sự thẹn thùng rõ rệt nữa. Khi đó hân thật sự đã nghĩ rằng nếu không giữ kịp nàng thì nàng sẽ chạy trốn tới nơi nào không biết, hoặc trong mắt nàng, hân thật sự là kẻ xấu xa hết thuốc chữa. Có lẽ đây là lần đầu tiên hân thất bại tới thế từ khi sinh ra.

Hân chán nản nhìn Ninh Phi, thấy ánh mắt nàng cứ đảo qua đảo lại trên cơ thể hân. Lúc này không thể đoạ nàng chạy mất được, thế là hân mở miệng hỏi dịu dàng: “Nàng nhìn gì thế?”

Ninh Phi cực kỳ cẩn thận hỏi han: “Tuy ta biết là rất đường đột, nhưng mà chuyện này ta khó mà tránh được trách nhiệm... Ta muốn hỏi... Được rồi, dù gì thì ta cũng là người thẳng thắn, cứ nói thẳng luôn đi — Chỗ đó... của huynh... không sao chứ?”

Tô Hy Tuần hoàn toàn không ngờ sẽ có cuộc đối thoại thế này. Hân lập tức cảm thấy gân thái dương đang giật giật.

Ninh phi trở nên rất lo lắng: “Có phải vì có ta ở đây nên huynh không tiện kiểm tra không? Chuyện như thế này tốt nhất là mau mau kiểm tra đi, ta nghe nói huynh vẫn chưa lấy vợ sinh con. Có câu ”Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” (Có ba điều bất hiếu, lớn nhất là không có con nối dõi tông đường). Trước đây ta từng đá một người, tất nhiên lúc đó cũng là tình huống bất đắc dĩ. Ta cứ tưởng chỉ làm người đó đau gần chết một lần là xong, ai ngờ lại đập vỡ túi tinh hoàn... Ai da, ta nhiều lời rồi, ta đi ra ngoài trước, huynh cứ từ từ mà kiểm tra. Cần gì thì nói với ta một tiếng, lần này đúng là ta phải xin lỗi huynh, nhưng vừa rồi, huynh như vậy thật sự rất kỳ lạ, nếu người khác thấy chắc chắn cũng sẽ thấy sợ...” Nàng cứ lẩm bẩm liên hồi, nếu không nói gì thì lòng sẽ hoảng lên mất. Lần này đúng là nàng đã phản ứng thái quá.

Tô Hy Tuần rời giường đi tới. Ninh Phi ngạc nhiên khi thấy hắn nắm lấy hai tay nàng. Nàng nói: “Tốt nhất là huynh nên kiểm tra chút đi, nếu bị đá vỡ thật thì đúng là không hay rồi.”

Tô Hy Tuần dồn sức một tay, kéo nàng vào lòng hắn rồi ôm chặt. Như thế này không những nàng không chạy thoát được mà còn không thể tấn công hắn. Cả người nàng cứng đờ đến mức dường như chỉ cần mạnh tay một chút là sẽ nứt như tảng băng vậy, hắn nói: “Xin lỗi nàng, ta nên nói rõ với nàng từ trước mới đúng. Ta thấy mình rất thích nàng.”

Ninh Phi bị hắn ôm chặt trước ngực, trong tầm mắt đều là màu xanh thẫm của quần áo hắn. Nàng mở mắt nhìn trừng trừng, sau đó hỏi một cách nghi ngờ: “... Không phải đầu huynh cũng bị đập thành ngốc luôn rồi chứ?”

Tô Hy Tuần tức đến ói máu, khó khăn lắm hắn mới lấy hết dũng cảm ra thổ lộ, khác xa với tính cách thường ngày của hắn đến vậy, sao nàng có thể đáp lại thế này? Hay là vì trước đó hắn giả vờ quá đà nên danh dự không còn chút nào?

Ninh Phi thấy hô hấp sắp rối loạn, nàng giãi dụa: “Ta là con dâu từ nhỏ của nhà Từ Xán, là vợ lẽ, là thiếp, bị chồng đuổi, huynh muốn giữ người như ta sao?”

“Ta muốn.”

“Huynh đúng là đồ biến thái! Thả ta ra!”

“Đã nhận được thư từ vợ chưa?”

“Hả?” Ninh Phi không biết tại sao hắn lại hỏi vậy. Thư từ vợ, tất nhiên nàng nhớ thư từ vợ. Nàng từng vì muốn làm giả thư từ vợ của Từ Xán để giúp mình thoát khỏi Từ phủ, nhưng lại không biết cách trình bày và nội dung như thế nào nên mới phải nhờ người khác viết ột tờ.

“Thật là, sao lại có thể là ta viết được chứ? Đúng là diêm xấu.”

“Diêm xấu gì?” Ninh Phi bị câu nói không hề ăn nhập gì của hắn phân tâm.

Tô Hy Tuần không buông tay, hắn cười khổ sở. Nói thật thì giờ hắn rất đau, nhưng không thể buông tay được. Khó khăn lắm mới nói ra, phải nói luôn một hơi mới được.

“Ta biết giờ nói những lời này đã muộn rồi, nhưng nếu cứ không nói rõ thì sẽ càng gian nan. Ta có thể tạm nhẫn nhịn, nhưng nàng không được chạy nữa. Chuyện trước kia, là ta hiểu nhầm nàng. Nhưng ta sẽ không giống như tên Từ Xán. Ta thật sự không cố ý trêu chọc nàng, ta cũng không biết mình lên cơn gì nữa. Nếu biết từ trước thì giờ sẽ không...” Tô Hy Tuần ngừng một lát, “Kỳ lạ quá, hình như vẫn chưa nói rõ? ... Hơi buồn ngủ, ta ngủ một lát, sau đó sẽ nói tiếp với nàng... Nàng đừng chạy.”

Ninh Phi nghĩ: Lời hắn nói rất lộn xộn, chắc đầu óc không vấn đề gì chứ? Cục u thâm tím trên trán to như thế, trông có vẻ rất đau. Sau đó thấy sức nặng trên vai ngày càng nặng, hình như Tô Hy Tuần không gắng gượng được nữa. Nàng cố đỡ hắn không ngã, định dìu hắn về giường, thế nhưng sức nặng trên vai nàng biết mất rất nhanh.

Tô Hy Tuần buông tay. Đầu hắn vô cùng choáng váng, cơ thể nặng nề tới mức như không phải của hắn vậy, còn thấy buồn nôn nữa. Hắn cố gắng giữ tỉnh táo, cố gắng không dè ngã nàng. Hắn đi lảo đảo về phía giường, gần như ngã vật lên đó.

Ninh Phi vội chạy tới, thấy hắn đã chìm vào giấc ngủ say.

33. Q.3 - Chương 33: Một Nhà Vui Vẻ

Tô Hy Tuần cứ thấy đau đầu chóng mặt mãi, cho tới khi tỉnh lại thì cảm giác khó chịu này vẫn chưa hết. Hắn còn chưa mở mắt đã thấy trong phòng có những tiếng động khác thường, giống như có người đang cãi nhau vậy. Sau đó một lát hắn mới dần lấy lại tinh thần, là tiếng nói chuyện của Diệp Vân Thanh và Đinh

đại nương. Cảm giác đầu tiên là thấy kỳ lạ, rõ ràng Đinh đại nương đã được hắc điều xuống núi mua thuốc rồi mà.

Người phụ nữ này rất ghê gớm, toàn tâm toàn ý muốn tìm được đối tượng kết hôn tốt cho hai đứa con trai của mình, hơn nữa do Đinh Hiếu chẳng có chút tự giác nào nên càng đặc biệt để ý tới chuyện của hắc hôn. Lần này Đinh đại nương lên núi chắc chắn sẽ biết Đinh Hiếu dẫn nữ nhân về nhà, tới lúc đó nhất định sẽ gây trở ngại cho hắc hôn, vì vậy mới phải điều đi.

Nghe một hồi, quả nhiên nghe thấy Đinh đại nương lải nhải liên hồi rằng Đinh Hiếu là một tên ngốc, nhắc đi nhắc lại câu nên ra tay nhanh gọn lẹ mới là kế hay. Diệp Vân Thanh đứng cạnh ôn tồn động viên.

Còn cái tên Diệp Vân Thanh, Tô Hy Tuần hiểu rõ con người này. Nhìn thì có vẻ qua loa đại khái, nhưng lại cực kỳ dịu dàng với nữ nhân. Huống hồ hiện giờ là vị Đinh đại nương đang dạy bảo, là vị Đinh đại nương – người còn lải nhải về vấn đề vệ sinh của Diệp Vân Thanh nhiều hơn cả Tô Hy Tuần hắc hôn. Lúc Diệp Vân Thanh qua nhà Đinh Hiếu ăn tiệc, vì ăn cơm không rửa tay trước nên không lần nào tránh khỏi cái thước của bà, nói chính xác hơn thì là Diệp Vân Thanh không nói được câu nào.

Tô Hy Tuần càng nghe càng đau đầu, thậm chí tại sao hắc hôn phải theo một tên đứng đầu vô dụng thế này chứ? Cuối cùng vẫn mở mắt ra, quyết định đi xử lý.

Vừa mở mắt ra liền giật mình, đây không phải gian phòng của hắc hôn... Đây từng là phòng hắc hôn, nhưng sau khi Ninh Phi tới thì đã để nàng ở đây rồi, sao hắc hôn lại ngủ ở đây được? Càng kỳ lạ hơn là hắc hôn thiếp đi từ lúc nào, còn nữa, vì sao luôn có cảm giác đầu đau như búa bổ, cả chỗ quan trọng kia đang đau lâm râm.

Lòng hắc hôn rối như tơ vò, sao lại thế này? Hắc hôn nhớ mình đang yên đang lành, cũng không dùng vũ khí đánh nhau với ai, càng không có kẻ địch xâm nhập vào đây. Huống hồ bên ngoài gần lầu trúc còn có đám Bạch Lô bảo vệ. Chẳng lẽ là có bệnh gì phát tác bất ngờ? Nghĩ tới đây thì cả người ra đầy mồ hôi, một lòng muốn đuổi hết người ngoài đi để hắc hôn kiểm tra cẩn thận.

Chợt có người nói bên cạnh: “Uống ít nước đã.”

Tô Hy Tuần nghe thấy giọng nói vô cùng quen thuộc, ánh mắt liếc sang, nhìn thấy Ninh Phi đang ngồi bên giường một cách khó tin. Giọng nói của Diệp Vân Thanh và Đinh đại nương rất to nên đến giờ hắc hôn mới để ý thấy nàng. Tô Hy Tuần tự hỏi, hắc hôn rõ ràng quan hệ giữa hai người rất xấu, sao nàng có thể ngồi cạnh giường, mà lại còn đưa hắc hôn một cốc nước nữa?

Tô Hy Tuần kinh ngạc đến khó hiểu, cảm giác như mặt trời mọc đằng tây rồi. Từ nhỏ đến lớn, hắc hôn đã thích thứ gì nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách để đạt được. Sau đó thấy nàng rất đúng kiểu hắc hôn thích, nhưng lại không biết nên làm sao. Nói thật thì muốn lấy lòng người khác thì dễ, nhưng hắc hôn không biết nên làm thế nào mới khiến một người con gái như thế này cảm thấy hắc hôn có điểm thú vị.

Ninh Phi đỡ hắc hôn dậy, ngồi dựa vào đầu giường. Điều này càng khiến Tô Hy Tuần ngạc nhiên. Thuận theo tay nàng uống một ngụm nước, vẫn thấy đầu đau muốn vỡ ra, thế là đẩy cái cốc ra rồi nói cảm ơn.

Ninh Phi hỏi: “Huynh có nhớ sao mình lại nằm ở đây không?”

Tô Hy Tuần nghĩ đau cả đầu, quyết định vứt vấn đề này sang một bên, chắc không lâu nữa sẽ nhớ ra thôi. Hắc hôn trả lời bằng câu phủ định, sau đó thấy sắc mặt Ninh Phi thay đổi liên tục, hình như nàng chột dạ. Mà chột dạ cái gì?

Tất nhiên Ninh Phi chột dạ rồi. Buồn nôn, đau đầu chóng mặt, cộng thêm với thái độ chán nản... Chỉ cần làm đại diện bồi thường vài vụ tai nạn giao thông thì sẽ có hiểu biết nhất định về tổn thương não. Tình trạng của Tô Hy Tuần hiện giờ rõ ràng là bị cú đập sau cùng của nàng làm ảnh hưởng tới đầu óc rồi. Nói ra thì, cú đập đó mạnh tới mức thần trí gây luôn sau đó. Sức lực từ việc gánh nước hàng ngày không phải một cái đầu bình thường có thể chịu nổi.

Lần này Đinh đại nương và Diệp Vân Thanh đã chú ý tới, hai người không nói tiếp, quay đầu, lặng người nhìn hắc hôn.

Tô Hy Tuần nhớ Đinh Hiếu từng nói tiêu chuẩn chọn vợ của mình, người đó phải có cơ thể khoẻ mạnh, vai u thịt bắp, có thể treo đeo lợi suốt. Hiện tại Đinh đại nương đang đứng ngay trước mặt khiến hắc hôn có một

cái nhìn trực quan hơn, vì sao Đinh Hiếu lại có suy nghĩ thâm căn cố đế kia.

Đinh đại nương quả thực là một người rất khoẻ mạnh, da phơi nắng thành màu vàng nâu nhưng vẫn rất đẹp, mặt mày sắc sảo, mũi cao thẳng. Đinh đại nương khoanh tay đứng bên Diệp Vân Thanh, trông như một bức tượng La Hán hộ pháp bằng đồng, hơi thấp hơn Diệp Vân Thanh nhưng về bề ngang thì chắc chắn hơn.

Đại nương chỉ vào Ninh Phi rồi nói: “Nữ nhân này là do con trai ta dẫn lên núi, theo quy tắc của trại ta: Đối với nữ nhân thì ai đến trước được trước, không được tranh nhau. Ta sẽ đưa nàng về.”

Lúc Đinh đại nương nói câu này, Tô Hy Tuần đứng là đã nhìn thấy trán Ninh Phi nổi gân xanh. Nàng cúi đầu về hướng Tô Hy Tuần nên tầm mắt hẳn có thể nhìn thấy, nhưng bên Đinh đại nương thì không thấy được.

Tô Hy Tuần cảm thấy thú vị. Đối với người con gái như Ninh Phi nhất định sẽ thấy bị xúc phạm với cái quy định “Đối với nữ nhân thì ai đến trước được trước.” Dù sao chẳng nữa, khi thấy phản ứng của nàng như vậy, hẳn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Diệp Vân Thanh hỏi hẳn: “Người thấy sao rồi?”

Tô Hy Tuần lắc đầu, vừa lắc liền cảm thấy càng chóng mặt. Hắn cúi đầu, tay đỡ trán một lúc mới thấy đỡ hơn chút, sau đó ngẩng đầu lên nói với Đinh đại nương: “Chuyện này ta sẽ nói rõ với đại nương sau, không phải lúc này.” Giờ có Ninh Phi bên cạnh nên khó nói được.

Đinh đại nương lên tiếng: “Không được, giờ phải nói rõ luôn. Chuyện này Nhị đương gia không có lý. Ta trông mong một cô con dâu đã bảy tám năm rồi, tên nhóc chết tiết Đinh Hiếu kia khó khăn lắm mới rời nhà đi được một năm, đưa một nữ nhân lên núi thì bị người chen ngang giữa chừng. Đây còn ra thể thống gì nữa, cho dù ta có đồng ý thì tổ tông mười tám đời của Đinh gia trên trời có linh cũng không đồng ý.”

Diệp Vân Thanh an ủi: “Đinh đại nương, ta thấy vẫn nên hỏi ý của Ninh Phi thế nào đã.” Vừa nói dứt lời liền cảm giác được ánh mắt sắc như dao của Tô Hy Tuần, hẳn như bị đâm hàng ngàn con dao vậy. Diệp Vân Thanh biết ngay mình lỡ lời, theo hẳn biết thì quan hệ của hai người này căng thẳng, nếu hỏi Ninh Phi thì chắc chắn nàng đồng ý về chỗ Đinh Hiếu.

Đinh đại nương cười một cách đắc ý: “Đợi mãi câu này của người đấy. Nói ra thì, Đinh Hiếu nhà ta phong lưu lỗi lạc, anh tuấn bất phàm, quan trọng hơn là tính tình của nó thẳng thắn. So với người ruột lỏng ngoẵng như Nhị đương gia đây thì tất nhiên Đinh Hiếu nhà ta được người ta thích hơn rồi.”

Diệp Vân Thanh nói nhỏ: “Đại nương, người dùng từ sai đúng không, sao ta nghe thấy lạ tai thế nhỉ?”

Địa vị của Đinh đại nương có chút đặc biệt, năm đó khi Diệp Vân Thanh và hẳn cùng lên núi thì đã có nhà họ Đinh này rồi. Tuy không nói rõ ràng nhưng hai người Diệp – Tô đều biết nhà Đinh đại nương nhận sự nhờ cậy của phụ thân Diệp Vân Thanh, lên núi giúp hai người lo đủ loại chuyện. Hơn mười năm nay, rất nhiều chuyện dính dáng tới quan phủ đều phải nhờ hai vị đại thúc đại nương Đinh gia ra mặt, mà quan trọng hơn nữa là sự quan tâm chăm sóc của Đinh đại nương với họ, hay kéo hai người đến nhà cùng ăn cơm. Đã nhận lợi lộc gì của người thì phải đối xử tốt với người ta, vậy nên về việc riêng thì không thể nói nặng lời quá.

Tô Hy Tuần dựa vào thành giường, lặng lẽ nhìn Diệp Vân Thanh và Đinh đại nương nói chuyện với nhau. Quan hệ giữa Diệp Vân Thanh và hẳn rất thân thiết, lúc này hẳn ta đang cẩn thận chặn lại Đinh đại nương. Đừng tưởng bình thường trông Diệp Vân Thanh có vẻ phóng khoáng, ngang ngạnh, nhưng khi cần ra tay thì làm việc gì cũng đầu ra đó. Cách thức vừa cứng rắn vừa mềm mỏng đang ngăn Đinh đại nương cách giường khoảng hơn trượng.

Tô Hy Tuần không nói một lời, ánh mắt chưa từng rời khỏi Ninh Phi. Hắn ngầm quan sát phản ứng của nàng. Ngoài dự đoán của hẳn, nàng không hề chớp lấy thời cơ này mà nói muốn đi về cùng Đinh đại nương.

Tô Hy Tuần hỏi nhỏ: “Sao nàng không đi cùng? Nàng không nhớ Đinh Hiếu sao?”

Nếu không phải Ninh Phi thật sự đã nghe rõ lời tỏ tình của Tô Hy Tuần thì khi nghe câu nói này, nàng nhất định sẽ cho rằng hẳn muốn đuổi nàng đi. May mà ở chung một khoảng thời gian, nàng càng ngày càng

hiểu rõ người đàn ông này, có thể tổng kết bằng hai chữ đó là “đáng đánh”, tổng kết bằng năm chữ thì là “cực kỳ đáng ăn đòn”.

Gồm cả lần đè nàng trên giường ở nhà Đình Hiếu nọ, rõ ràng là Tô Hy Tuần được lời, vậy mà hấn cứ bám lấy nàng hỏi dồn: “Cứ bỏ qua thế à?” Lúc đó nàng bị hấn hôn, thở ra không được, hít vào không xong, không cho qua thì phải làm thế nào nữa? Hấn là Nhị đương gia, hấn là người đứng đầu. Chẳng phải hấn chỉ cần nàng một cái sao, lẽ nào hy vọng nàng thiện hấn mới được?

Ninh Phi nhần nhin, ai bảo nàng đã làm tới bước này rồi, đã đánh một người đang khoẻ mạnh thành ra thế này, hy vọng sẽ không để lại bệnh gì cả đời. Nàng lắc đầu: “Ta không quen bà ấy.”

Tô Hy Tuần nói nhỏ: “Đó là Đình đại nương nhà Đình Hiếu. Nếu nàng gả vào nhà đó thì phải gọi một tiếng mẹ chồng.”

Dáng vẻ hấn trông giống như đang làm chuyện xấu vậy, nói lấp la lấp liếm. Nàng càng ngày càng thấy buồn cười. Tô Hy Tuần khi bị thương và Tô Hy Tuần khoẻ như vâm thường ngày khác nhau hoàn toàn, không còn cái cảm giác về một người khó dò khiến người ta ghét đến căm hận nữa. Như bây giờ nói chuyện với nhau đã thoải mái hơn nhiều.

Vậy là Ninh Phi cũng trả lời hấn nhỏ nhất có thể: “Một người mẹ chồng như thế, lại thêm một người con dâu như ta thì sau này sẽ có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, to tiếng cãi vã đánh nhau, vậy thì Đình Hiếu xong đời.”

Tô Hy Tuần ngẫm nghĩ, thấy quả là có lý nên mở cờ trong bụng, có cảm giác hớn hở ra mặt. Hấn nhớ tới một chuyện rất quan trọng, thế là không thể không cố nhin cơn đau để tính toán. Đến giờ Ninh Phi vẫn chưa biết tấm lòng hấn, không khí bây giờ khá tốt, hoàn toàn không có sự căng thẳng đề phòng nhau như trước kia, chỉ bằng nói với nàng luôn. Dù trong một khoảng thời gian ngắn nàng không thể đón nhận hấn, nhưng ít ra cũng nghe lọt tai.

Chuyện này giống như gieo một hạt giống xuống đất vậy. Vào thời tiết se lạnh mùa đông thì không thấy gì, nhưng một khi xuân tới, thời tiết ấm áp, đất đai tươi xốp thì sẽ là lúc nảy mầm. Tô Hy Tuần làm buôn bán, hiểu rõ quy tắc khi thời cơ tới phải nắm lấy, mất rồi sẽ không có được nữa. Trên núi thiếu nữ nhân, tuy rằng hiện giờ đã mang về hơn bốn trăm người, nhưng sức hút của Ninh Phi ở trên núi quá rõ ràng. Ngày trước, người người nối đuôi nhau đến trước cổng nhà Đình Hiếu hát dân ca mong nàng để ý. Nếu hấn không nói rõ trước thì ai biết ngày mai, ngày kia tình hình sẽ thay đổi thế nào.

Tô Hy Tuần tự quyết định, hấn đã quên sạch không lâu trước đó hấn từng tỏ tình đầy bi thương. Hấn kéo nhẹ mép tay áo của Ninh Phi, sau khi lấy được sự chú ý của nàng mới nói: “Ta rất thích nàng. Lần trước đúng là ta không phải, ta muốn chịu trách nhiệm cho hành động đáng ghét đó, nàng có thể cho ta một cơ hội không?”

Đối với những chuyện như tỏ tình thì ngoài lần đầu tiên đã bị hấn tạm quên mất thì hấn hoàn toàn không có chút kinh nghiệm gì cả. Ở Sơn Nhạc, phần lớn con cháu quan lại nhà giàu đều nghe lời cha mẹ, lời bà mối. Nếu hấn không rời nhà từ khi còn trẻ thì giờ cũng đi trên con đường của cha mẹ khi xưa rồi.

Lên núi Nhạn Qua, những người dân trên núi gan dạ bộc trực. Nếu có tình cảm yêu mến thì dù cách cả dãy núi cũng sẽ hát to tình ca inh ỏi, mong sự đồng ý từ đối phương. Tô Hy Tuần ngẫm bị tập tục này thay đổi cả con người, trở nên to gan, trực tiếp hơn con cháu nhà giàu bình thường rất nhiều.

Ninh Phi không ngờ những lời nọ nàng vừa mới nghe thấy, không lâu sau lại được nghe từ miệng cùng một người thêm lần nữa. Đúng là khiến nàng có cảm giác thời gian quay ngược lại.

Tô Hy Tuần thấy nàng không đáp, thậm chí nàng còn im lặng nhìn hấn trân trối, hấn tưởng nàng ghét hấn tới tận xương tuỷ nên thâm thở dài trong lòng. Hấn chưa từng rơi vào tình cảnh thế này.

Đúng lúc căng thẳng này bỗng nghe thấy có tiếng người bước lên lầu. Không lâu sau là tiếng gõ cửa, tiếp đó liền nghe thấy giọng Đình Hiếu hỏi ở bên ngoài: “Diệp đại, Tô nhị, ta vào được không? Nghe nói mẹ ta đang ở đây.”

Diệp Vân Thanh như thấy cọng rơm cứu mạng vậy: “Cứ đẩy cửa vào đi.”

Đinh đại nương cũng nói to: “Con trai ta mau vào đây, nói lý lẽ với Nhị đương gia!”

Ninh Phi không ngờ là Đinh Hiếu cũng tới. Cả ngày hôm nay có quá nhiều chuyện xảy ra, cứ liên tục nối đuôi nhau đến, tới mức một người bình tĩnh như nàng cũng đã có cảm giác ngạc nhiên.

Nàng thấy Đinh Hiếu đẩy cửa đi vào, sau đó đứng ở chỗ cửa, có vẻ tiến thoái lưỡng nan.

Đinh Hiếu ngạc nhiên một chút rồi vội vã đi ra, hô to xuống phía dưới: “Cha, cha mau lên đây. Mẹ sắp đánh nhau với Đại đương gia rồi!”

Đinh đại nương cả giận: “Cái đứa chết tiệt kia kêu cái gì, ai bảo con ta sắp đánh nhau?”

Trời đã tối, cầu thang bằng trúc vang lên tiếng kéo kẹt theo từng bước chân chậm chậm. Có một người bước từng bước đi lên. Người đi vào là một ông già lưng đã còng, đi lom khom, trông già hơn Đinh đại nương hơn chục tuổi, giống như bậc cha chú của đại nương vậy. Thế nên Ninh Phi vừa nhìn thấy liền có cảm giác như “trâu già gặm cỏ non”. Đáng ngạc nhiên là một người như Đinh đại nương lại không tiếp tục cãi nhau với Diệp Vân Thanh nữa, quay sang trừng mắt giận dữ nhìn Đinh đại thúc: “Huynh lên đây làm gì?”

Ông lão ho liên hồi: “Mộng Hàm, theo ta về nhà thôi. Đừng ở đây cản trở người ta.”

Ninh Phi choáng váng, đến giờ mới biết vị La Hán hộ pháp này có một cái tên thơ mộng đến thế. Trước đó khi nàng đọc sách báo, thấy cái tên này nhả nhặn nhất, nàng nhớ tên một chú bán quẩy là Lãng Mộng Hàm, không ngờ hôm nay lại thấy ngay ngoài đời. Quả nhiên là đại nương cũng có quyền được mơ mộng.

Đinh đại nương không thèm để ý tới ông, thế là hình như đại thúc tức giận. Cái gậy cầm trong tay nện mạnh xuống đất một cái, nói to: “Mộng Hàm, lần này bà về đến cùng là muốn gì? Việc Nhị đương gia giao bà đã làm xong chưa? Người sai bà đi cùng Hứa Mẫn xuống núi mua thuốc tất nhiên có lý của người. Vậy mà bà để Hứa Mẫn đi một mình, làm chậm trễ việc chính.” Nói xong liền chậm chậm quay sang hướng Diệp Vân Thanh, khom người nói: “Hai vị đương gia, Đinh Hoàn quản gia không nghiêm, Lạc Mộng Hàm cãi lệnh tự mình về núi, xin hai vị trách phạt.”

Diệp Vân Thanh cùng Tô Hy Tuần bình tĩnh lắc đầu, đáp lời: “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không tổn hại gì cho sơn trại, Đại thúc không cần tới xin trách phạt.”

Đinh đại thúc nghe thế thì đứng thẳng người nhanh chóng, lúc này trông ông như biến thành người khác vậy. Lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, nói một cách giận dữ: “Lần này lời của Diệp đại sai rồi. Phải biết rằng tai hoạ cần diệt tận gốc rễ. Nếu chuyện Lạc Mộng Hàm kháng lại mệnh lệnh không trừng phạt nghiêm khắc thì nhất định sẽ để lại tai hoạ ngầm. Nghĩ mà xem, nếu mọi người trên núi biết được rồi bắt chước, lệnh phát ra không thi hành, cấm không nghe, tới lúc đó hai vị đương gia còn có thể cười nói “Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!” hay không?”

Diệp Vân Thanh đầu đầu: “Đinh thúc nói có lý, đã vậy thì...”

“Đã vậy thì truyền ra bên ngoài rằng ta ra lệnh gọi đại nương về núi thuật lại tình hình trên đường, vậy sẽ không ai biết đại nương trái lệnh.” Tô Hy Tuần cắt ngang lời Diệp Vân Thanh.

Diệp Vân Thanh vỗ tay bốp một cái: “Đúng là cách này, cách của Tô nhị quả là hay!” Đối với hán mà nói thì chỉ cần nhanh nhanh bảo cả nhà này đi về là may mắn lắm rồi. Sau những lời của Đinh đại thúc, tuy Đinh đại nương lặng im không lên tiếng nhưng có thể thấy sự tức giận vẫn còn trong mắt bà. Diệp Vân Thanh vội ra ý tiễn khách, Đinh Hiếu cũng đứng bên khuyên nhủ: “Mẹ, có chuyện gì về nhà từ từ bàn bạc cũng không muộn. Ai da, mẹ, con nói với mẹ này, không liên quan gì tới Nhị đương gia cả. Chẳng phải Nhị đương gia đưa Ninh Phi tới đây để điều dưỡng sao? Mẹ cũng không phải không biết y thuật của con dở tệ, mà cũng chẳng có thời gian đâu mà chăm sóc người ta. Còn nữa, chuyện hôn nhân gì gì đấy coi trọng hai bên cùng đồng ý, con chỉ coi Ninh cô nương như muội muội, Ninh cô nương cũng thấy con giống một vị ca ca, chúng con không hề giống như mẹ nghĩ. Ai da, hai bên đều không đồng ý, nếu mà kết hôn thì khó chịu lắm.”

Đinh Hiếu vừa nói, Diệp Vân Thanh liền nhìn về phía Tô Hy Tuần và Ninh Phi. Còn Đinh đại nương chỉ bực đứa con dạy mãi không chịu khôn này, gần như nghiêng răng nghiêng lợi định đập mạnh vào đầu của Đinh Hiếu: “Cái đứa nhóc chết tiệt này mãi mà không chịu hiểu thế, một cô nương tốt như vậy con còn không vừa ý hả!” Vừa mắng khê vừa bị Đinh Hiếu cùng Đinh đại thúc lôi kéo ra ngoài.

Cả nhà đến rồi đi như gió lốc quét qua, bỏ lại ba người trong phòng cùng bầu không khí xấu hổ kỳ dị.

34. Q.3 - Chương 34: Đâm Lao Thì Phải Theo Lao

Diệp Vân Thanh nói với Tô Hy Tuần: “Vừa nãy ta về thấy người hôn mê bất tỉnh, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Sau đó chỉ vào cái u đã sưng lên thâm đen kia trên trán hắn rồi nói: “Ta chưa từng thấy người bị đánh thê thảm thế này.”

Tô Hy Tuần cố gắng nghĩ lại một lát, càng nghĩ càng đau đầu: “Ta và Ninh Phi đúng là cùng trở về...” Chưa nói hết đã ôm đầu không nói tiếp, có vẻ rất khó chịu.

Hai người đàn ông trưởng thành cùng nhìn về phía Ninh Phi, có lẽ là do nàng là người duy nhất có mặt ở hiện trường lúc đó. Ninh Phi cười gượng ngượng, mặc cho ánh mắt hai người, nàng vẫn quyết định im miệng. Ai ngờ cái tên đầu gỗ Diệp Vân Thanh này không đoán được điều ẩn giấu sâu xa trên mặt nàng, mà còn tưởng nàng bị chuyện xảy ra bất ngờ làm choáng váng nên mới nhìn hắn cười ngây ngốc. Thế là hắn càng lo lắng về sự việc nọ, đi tới bên cửa sổ gọi to: “Bạch Lô tới đây.”

Ninh Phi vội vàng ngăn hành động ngu ngốc này của hắn: “Cuốn cả người khác vào...” Nhưng đã muộn rồi, một trận gió mát thoảng qua, một thanh niên mặc áo xanh lục đập lên cành lá, phi thân qua cửa sổ bay vào. Lúc nhìn sang thì thấy chính là Bạch Lô đã từng gặp một lần. Hắn vẫn mang một vẻ mặt cứng đờ kiên định, chỉ là lúc hắn nhìn Ninh Phi thì chuyển ánh mắt rất nhanh, sau đó cúi gằm nhìn chằm chằm mũi giày của mình, không nói một tiếng.

Ninh Phi tự biết không hay rồi, thậm chí nghĩ cách đối phó tiếp theo. Hiện giờ Tô Hy Tuần không nhớ gì hết, nếu hắn nhớ ra nhất định sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế bắt Bạch Lô câm miệng. Chung quy thì chuyện này cũng chẳng phải chuyện gì hay ho đáng khen cả. Hiện tại nàng không hiểu con người như Tô Hy Tuần, đúng là quá kỳ quặc, quá khó dò. Không biết khi nào hắn sẽ nổi giận, thậm chí nàng có nhận ra hắn đang tức giận hay không thì nàng cũng không chắc.

Người đàn ông như vậy nếu thẹn quá hóa giận thì sẽ thế nào? Chỉ tưởng tượng thôi mà nàng đã thấy sợ hãi nổi hết da gà. Ninh Phi không có hy vọng người này sẽ khai ân đặc biệt với nàng. Đúng vậy, nàng nghe hắn thổ lộ hai lần na ná nhau mà sợ chết khiếp. Điều đó nói lên cái gì? Nàng cần rằng, lòng dạ đàn ông như kim đáy bể, hôm nay hắn nói là thích, ngày mai hồi phục bình thường thì sẽ muốn giết người diệt khẩu ngay lập tức?

Vào giờ khắc này, không ai biết người cảm thấy rối rắm trong lòng nhất chính là Bạch Lô – người đang trưng ra vẻ mặt dờ dẩn. Hắn nhìn chằm chằm vào mũi giày của mình, trên cổ áo xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Hắn vẫn luôn hy vọng hôm nay không phải hắn trực ngoài lầu trúc, thật sự mong rằng hắn không nhìn thấy gì cả, mong hắn không hề biết thuật nhìn môi[1].

[1] Đọc lời nói qua sự mấp máy của môi

Hắn thấy kẻ chủ mưu của chuyện này đang đứng gần hắn nên cực kỳ lúng túng. May mà trời sinh hắn mặt lạnh lùng, không phải người vô cùng thân thiết với hắn thì sẽ không nhận ra gì. Nhị đương gia dựa người vào đầu giường, đầu đau một cách khó chịu, đáng vẻ cực kỳ yếu ớt.

Chuyện vừa rồi xảy ra vượt ngoài tầm người thường có thể hiểu. Ban đầu Bạch Lô khó hiểu khi thấy Nhị đương gia và Ninh Phi cười chung một con ngựa về. Hắn thề rằng hắn chưa từng nghĩ Tô Hy Tuần sẽ cười chung ngựa với nữ nhân, mà lại còn ôm chặt đến thế, quả thật trông như sợ sự tiếp xúc giữa họ chưa đủ vậy.

Hắn thấy Nhị đương gia hành động như một công tử đào hoa thì càng khiếp đảm. Nhị đương gia đuổi theo Ninh Phi lên lầu, còn diễn tư thế trên ghẹo con gái nhà lành, dồn nàng vào khoảng không chật hẹp giữa hắn và góc tường. Còn cú đá kia của Ninh Phi thì Bạch Lô không hề nhìn rõ.

Tới khi Bạch Lô lấy lại tinh thần thì tình hình đã thay đổi rất lớn. Nhị đương gia bị Ninh Phi ngồi lên người... Chú ý, là Nhị đương gia bị ngồi lên! Cái tư thế xấu hổ đến vậy chắc người sẽ hơi do dự một chút, vào lúc này do dự là hợp tình hợp lý.

Đúng là Nhị đương gia đã bị đánh ngất đi, nhưng chắc người thích Ninh Phi – Chắc đúng thế, đến cả cái tư thế bị cưỡng bức nọ mà cũng làm được. Vì vậy đây chắc là “ve vãn tán tỉnh” đây, chẳng phải có câu “Được chết dưới hoa mầu đơn, thì làm quỷ vẫn phong lưu”[2]. Cứ coi như Nhị đương gia chịu khổ đi, nhưng đó là sự đau khổ đầy phong lưu.

[2] Được hy sinh vì một người con gái đẹp cũng cảm thấy mãn nguyện.

Nhị đương gia bị Ninh Phi ngồi lên không lâu thì kẻ chủ mưu mang vẻ mặt vô tội đó được kéo vào phòng. Bạch Lô sợ người bị người không hiểu về tình cảm như Ninh Phi giết người diệt khẩu, xoá hết dấu vết nên lập tức đuổi theo tới lầu trúc, ngồi xổm quan sát chăm chú ngoài cửa sổ, sẵn sàng xông vào cứu nguy kịp thời.

Hắn hoàn toàn, hoàn toàn không muốn nghe trộm những lời riêng tư của Nhị đương gia, càng không ngờ lại gặp đúng thời khắc thổ lộ trăm năm khó gặp một lần này. Cảm xúc duy nhất lúc đó của hắn chính là muốn bịt hai mắt, dựa theo tường rồi trèo lên cây. Trong đầu chỉ có thể lặp đi lặp lại một câu: “Giết người diệt khẩu... Phi tang chứng cứ...” Đúng vậy, nhất định Nhị đương gia sẽ không bị Ninh Phi giết rồi giấu xác đâu, nhưng nếu chuyện hắn đứng ngoài cửa nhìn trộm bị Nhị đương gia phát hiện thì đó không còn là vấn đề giết người diệt khẩu là xong nữa, mà khả năng nhiều hơn là muốn sống không được, chết không xong.

Bản thân hắn là một người gác ngầm đầy đủ tư cách, nên nghiêm chỉnh tuân thủ quy tắc “Chuyện không nên nhìn thì không nhìn, nhìn thấy rồi cũng phải giả vờ chưa thấy”. Quan trọng nhất là, hắn thấy nhiệm vụ cần đặt lên hàng đầu hiện nay chính là bảo toàn mạng mình đã, nếu vì chuyện này mà hắn bốc hơi khỏi thế gian thì đúng là không đáng. Không phải hắn không tin tưởng con người Nhị đương gia, nói ra thì, ở trên trại Tô Hy Tuần là nam nhân còn đáng tin hơn cả Diệp Vân Thanh, nhưng đó là về công việc, còn về việc tư thì... khó nói trước.

Bạch Lô tính toán trong bụng xong xuôi liền trả lời, mặt vẫn lạnh tanh: “Bạch Lô không làm tròn trách nhiệm bảo vệ, vô cùng áy náy. Lúc chuyện xảy ra thì Bạch Lô và A Cương đối ca nên không để ý chuyện gì xảy ra. Theo suy đoán của Bạch Lô thì chắc cũng không phải chuyện to tát, mà cũng không có người ngoài xâm nhập... Khả năng nhiều là, là... Nhị đương gia tự mình ngã sắp xuống.

Vừa nói xong khả năng này thì cả Diệp Vân Thanh và Tô Hy Tuần đều kinh ngạc: “Ngã ở đâu mà sưng một cục to thế này?” Diệp Vân Thanh nói xong liền chỉ trỏ trán Tô Hy Tuần.

Bạch Lô quyết định im miệng, tránh cho càng nói càng lộ. Thế nên ánh mắt hắn nhìn sang Ninh Phi. Ý của hắn là muốn ném vấn đề nan giải này sang cho nàng xử lý, đầy ẩn ý là chuyện ai gây ra người đó tự đi mà giải quyết. Nhưng hắn không ngờ nàng cũng đang nhìn sang hắn, ánh mắt đầy vẻ biết ơn. Thái độ bình thường của Bạch Lô luôn là lạnh lùng lãnh đạm, nên lúc này mới duy trì thái độ vô cảm trên mặt thành công. Cứ tưởng vẫn tiếp tục được nhưng Ninh Phi như thế, sao giống như biết hết những gì hắn đang nghĩ trong lòng vậy?

Diệp Vân Thanh cực kỳ lo lắng. Hắn có quan hệ thân thiết với cả Tô Hy Tuần và Ninh Phi, một người thì bị thương, người kia yên lặng không nói gì, không biết đã có chuyện gì xảy ra. Hắn gơ tay kéo một cái ghế rồi ngồi xuống cạnh Ninh Phi: “Có phải có điều gì khó nói không? Vậy nên muội mới không nói ra được?”

Chuyện không thể nói ra được? Lẽ nào bảo Tô Hy Tuần có ý đồ xấu, sau bị nàng dùng ba chiêu phòng yêu râu xanh quật ngã chẳng? Ninh Phi ngồi thẳng người, ánh mắt chân thành, thái độ thành khẩn: “Lúc đó ta đi lên lầu trúc. Vào trong phòng rồi bỗng nhiên nghe thấy một tiếng động lớn ở bên ngoài truyền đến. Lúc vội vàng chạy ra thì đã thấy Nhị đương gia nằm hôn mê bất tỉnh trên hành lang rồi. Ta phải dốc hết sức mới kéo được huynh ấy vào phòng. Chuyện lúc đó xảy ra quá đột ngột nên không để ý có ai gần đó không...” Nàng ngừng lại một chút, dưới cái nhìn chăm chú của Diệp Vân Thanh, nàng lại tiếp tục nói một cách vô tội: “Sau đó ta lại đi ra nhìn thì phát hiện ra một thân trúc ở sân hành lang bị nứt... Chỗ bị nứt có kích thước phù hợp với vết sưng trên trán Nhị đương gia.”

“Ý của muội là hắn tự đập đầu mình xuống đất? Đập làm gì?” Diệp Vân Thanh kinh ngạc tới mức giọng nói cũng lớn hơn. Bạch Lô nhìn một cách khổ sở, chỉ sợ một giây không cẩn thận mà thể hiện biểu tình khác lạ trên mặt. Trời biết hắn đã cố nhịn tới mức gan phổi cũng co giật cả rồi.

Vậy mà Tô Hy Tuần lại không phản bác gì, hiện giờ hắn lại bắt đầu thấy mờ mịt. Lực đánh đó cực kỳ

mạnh, Ninh Phi không dám nói cụ thể thêm. Thực ra bệnh trạng Tô Hy Tuần hiện giờ lúc tốt lúc xấu, sợ là sẽ tiếp tục thế này trong bảy tám ngày nữa. Lúc này hắn nhìn thấy Ninh Phi đang ở trước mặt, mà lại còn không mang ý ghét hắn, còn chăm sóc hắn nên hắn vừa lòng tới mức không nghe tiếp bọn họ tranh luận gì nữa, chỉ cảm thấy chung quanh ồn ã khiến hắn mất hết kiên nhẫn.

Ninh Phi thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Mấy ngày nay ta quét dọn phòng, thấy trên mặt sàn có nhiều thân trúc bị gãy, có lẽ là Nhị đương gia đang luyện một loại võ công nào đó.”

“Có chuyện này sao?”

Chuyện này Ninh Phi nói thật. Nhìn về phía hàng trúc được xếp thành hàng hướng tay nàng chỉ, cuối cùng Diệp Vân Thanh đã nhìn thấy trên sàn trúc của gian phòng này đúng là có nhiều thân trúc bị nứt, may mà lâu trúc được dựng bởi hai tầng trúc, nếu không thì đã trở nên nguy hiểm rồi.

Diệp Vân Thanh nhìn trân trân một hồi rồi nói: “Dù là luyện võ công đi nữa thì sao lại phải luyện trong phòng muội?”

Ninh Phi trả lời rành mạch: “Đừng hỏi ta, ta không biết.”

“Muội nói phải, là ta chưa nghĩ đã hỏi. Xưa nay hành động của Tô Hy Tuần người ngoài khó mà hiểu được. Bạch Lô, chúng ta về phòng nghỉ ngơi đi. Ta thấy người có vẻ mệt mỏi lắm rồi, sao mà mặt mũi trông xanh lét đến thế.”

Bạch Lô khom người hành lễ một cách bình tĩnh, hành lễ xong cũng không dám nán lại lâu nữa, vội phi thân ra ngoài cửa sổ. Nơi này hắn chẳng dám ở lại thêm một khắc.

Từ ngày hôm sau thì Tô Hy Tuần trở về phòng hắn. Hắn rất muốn nhớ rõ lại xem cuối cùng lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Có lúc hắn có cảm giác lơ mơ rằng có thể nhớ lại được, nhưng chớp mắt hai cái thì cái cảm giác đó cũng biến mất.

Lúc có mình hắn, hắn đã kiểm tra chỗ bị thương vô cùng khó nói nọ, hắn ngạc nhiên khi thấy có một vài chỗ hơi sưng đỏ, may mà chức năng vẫn còn nguyên.

Sau đó hắn nghĩ tới một khả năng, không chừng hắn đã có hành động sàm sỡ gì đó với Ninh Phi, vào lúc đang làm thì mới có loại thương tích như vậy. Khả năng này không phải không có căn cứ. Đầu tiên, hắn có võ công đầy mình, chỉ có những lúc cực kỳ đặc biệt mới không phòng bị rồi bị tập kích thế này. Là một người đàn ông, lúc không phòng bị nhất còn có thể là lúc nào được? Thứ hai, lúc hắn tỉnh lại không phải ở phòng mình, mà lại là trên giường của Ninh Phi.

Tuy nàng kể lại rằng đã kéo hắn từ ngoài hành lang vào phòng, nhưng chắc đó là một lời nói dối không có ý xấu. Gặp phải chuyện như vậy thì nữ nhân nào cũng xấu hổ không nói ra. Thế nào mà lúc Diệp Vân Thanh hỏi về chuyện này, Ninh Phi nhăn nhó cả mặt, Bạch Lô cũng im bặt.

Lúc Tô Hy Tuần nghĩ tới khả năng này, hắn ngồi bật dậy từ trên giường. Vì động tác quá bất ngờ nên dẫn đến một cơn choáng mạnh. Hắn bóp mạnh đầu, cố gắng phủ định suy nghĩ đó. Bình thường, cùng lắm hắn chỉ độc mồm độc miệng chứ tuyệt đối không làm những chuyện đáng xấu hổ thế kia.

Đáng buồn là, con người khi nằm dưỡng bệnh rất hay đa nghi. Vì nhàn rỗi chẳng có việc gì làm nên cả ngày chỉ có thể ngẫm nghĩ những chuyện mình đang nghi ngờ, cuối cùng nghĩ ra một lời giải đáp xa tít tắp còn tưởng lời giải đáp này chính là sự thật...

Trước đây Tô Hy Tuần thông minh tột đỉnh, không tới mức phạm vào sai lầm này. Nhưng hiện giờ hắn ốm, giờ hắn là nam nhân bị đập đầu vào sàn nhà. Hắn cực kỳ hoang mang, hắn bị vùi sâu trong tâm trạng nhục nhã khó nói thành lời nhất trong cuộc đời này.

Ninh Phi lấy hai thùng gỗ trong kho, cầm theo cái đòn gánh ra ngoài. Nàng định đến sườn núi gánh nước. Vì Tô Hy Tuần cần tĩnh dưỡng một thời gian, ngày nào cũng ở lầu trúc nên nơi đó trở thành một nơi như cấm địa.

Nàng không hề sợ hấn. Ngày trước nàng thể hiện ra là sợ hãi Tô Hy Tuần, nhưng thực chất là giả vờ. Nàng vẫn luôn coi tên đàn ông đó như một người qua đường A có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Hiện giờ lại không giống xưa, Ninh Phi nghĩ, nếu nàng không nghe thấy cái câu thích thích gì gì đấy thì tốt biết bao. Nếu vậy thì giờ nàng vẫn có thể vô tư như cũ, coi hấn là người qua đường A. Bực một nỗi Tô Hy Tuần nói một lần chưa đủ, còn nói lần thứ hai nữa, làm kế hoạch thôi miên chính mình của nàng không thực hiện được.

Càng khổ hơn nữa là nàng đã làm ra một chuyện vô cùng có lỗi với Tô Hy Tuần. Có câu “Lòng tốt gặp phải lòng lang dạ sói”, lúc đó Tô Hy Tuần định thể hiện thiện ý, nàng lại dùng bạo lực tấn công hấn. Là một người hiện đại văn minh, có lẽ nghĩa có gia giáo, Ninh Phi hối lỗi sâu sắc về chuyện mình làm.

Nói ra thì nàng là người biết chừng mực, biết lùi biết tiến từ nhỏ. Nàng như cá gặp nước trong bất kỳ tình huống xã giao nào. Tuy nhiên về phương diện tình cảm thì lại là chuyện khác, nàng không khác gì một cái đầu gỗ. Chính vì như vậy nên khi nàng mới đến thế giới này, sự nhớ nhung và oán hận của Giang Ngưng Phi với Từ Xán rất mạnh mẽ, nhưng gặp đúng linh hồn lòng dạ sắt đá như nàng nên không lâu sau bị biến mất hết. Sau này Ninh Phi dứt khoát phủ tay đi một cách vui vẻ, để lại mình Từ Xán vẫn ngồi nghĩ một cách ngốc nghếch trong Từ phủ rằng sao Giang Ngưng Phi nói đi là đi luôn được? Một Giang Ngưng Phi như vậy sao có thể bỏ được hấn, nói đi liền đi?

Từng có một đồng nghiệp thân thiết nói đùa rằng, phụ nữ như Ninh Phi là kiểu người chuyên khắc đàn ông ăn chơi trác táng. Cái đầu gỗ như nàng khi đã vô tình thì... Khốn kiếp! Còn lòng lang dạ sói hơn cả mấy tên công tử phong lưu kia. Chỉ một câu thôi, thái độ trực tiếp không thêm đếm xỉa vô cùng tự nhiên của nàng còn ác liệt hơn những hành động không nở vết bỏ, phụ lòng phụ nữ của những tên đàn ông “thế tục”.

Ninh Phi ngẩng đầu nhìn đám mây trôi trên bầu trời, màu thâm thẫm, trôi thành hàng. Nàng thở dài một hơi. Sau đó nói với Bạch Lô: “Sao huynh lại đi theo ta?”

Bạch Lô đứng cách sau lưng nàng mấy trượng: “Nhị đương gia đã dặn, cô nương phải nghỉ ngơi cho khỏe.”

Ninh Phi cau mày: “Chẳng phải huynh ấy giỏi y thuật sao? Sao lại không biết cuộc sống phải gắn liền với hoạt động đi lại chứ?”

“Người từng nói: Dù hoạt động có lợi đi nữa thì cũng không được quá đà.”

“Ồ.” Ninh Phi đáp, “Vậy ta bắt đầu mấy loại “không quá đà” là được rồi.” Nói xong liền cầm đồ ra ngoài.

Còn chưa đi được một bước đã bị Bạch Lô chặn trước mặt. Mấy ngày nay tâm tình nàng bực bội tích tụ lại, nàng chau mày bất lực: “Huynh định làm gì ta?”

Bạch Lô cũng chau mày như nàng, hấn có thể làm gì “với nàng” đây? Hấn dám làm gì “với nàng”? Nhưng hấn vẫn giải thích cho tròn bốn phận: “Sau lầu trúc có giếng nước, không cần ra ngoài đi gánh về.”

Ninh Phi lưỡng lự, có giếng rồi còn đi gánh nước thì đúng là kẻ ngốc mới làm. Nhưng cuối cùng, nàng vẫn lựa chọn vượt qua Bạch Lô, tiếp tục đi về hướng khe suối. Nàng phải suy nghĩ kỹ càng, cẩn thận, phía khe suối là nơi có thể khiến nàng bình tĩnh lại, tốt hơn ở đây trăm mối tơ vò.

Cả đường nàng không nói chuyện, Bạch Lô cũng không mở miệng.

Trong mắt Bạch Lô, Ninh Phi như thú dữ, như nước lũ, không thể chọc vào. Bước chân của nàng có tiếng động, chắc là không có võ công. Nhưng nghĩ lại lần nàng thu phục Nhị đương gia một cách nhanh nhẹn thế kia, hoàn toàn không giống người không biết gì. Tất nhiên, chuyện đáng sợ nhất là người như Nhị đương gia lại có thể tin hết những gì nàng nói. Bạch Lô chỉ có thể tự thấy may mắn rằng người này trông có vẻ không phải loại ác độc gian trá, nếu không thì cả trại thật sự sẽ bị khuấy đảo không yên.

Đi đường núi không bao lâu thì thấy các huynh đệ canh gác ở các trạm lục đục lên núi. Trông có vẻ hưng phấn bừng bừng, ai ai cũng tươi cười.

Ninh Phi kéo lại một người rồi hỏi: “Sao các huynh vui vậy? Có chuyện gì à?”

Vì nàng từng ở nhà Đình Hiếu giúp phân phát thuốc nên rất nhiều người trên núi biết nàng. Người này cười hí hí đáp: “Ninh muội muội không hiểu tâm trạng của chúng ta đâu. Muội tới bên suối nhìn là biết.” Nói xong liền đi, miệng vẫn cười hề hề, vừa đi vừa hát dân ca, hát điệu gì mà “em gái ơi đừng ngại ngần”.

Ninh Phi đầy thắc mắc. Thắc mắc này tạm thời xoá tan sự hoang mang vì Tô Hy Tuấn.

Lại không lâu sau đó thì nghe thấy tiếng nước róc rách ở khe suối. Êm tai hơn tiếng nước chảy rất nhiều đó là tiếng nói chuyện giữa nam và nữ.

Ninh Phi giơ tay đẩy những cành cây thi thoảng chìa ngang bên đường, cuối cùng tới được bên khe suối. Nàng đứng yên đó kinh ngạc, cảnh nàng thấy đó là mấy chục người con gái đang tụ họp ở một bên suối giặt quần áo, mà bên bờ còn lại là cả trăm tên đàn ông, cũng đang giặt quần áo.

Ninh Phi quay đầu lại, nhìn Bạch Lô mang ý hỏi, Bạch Lô nói: “Mọi người đều ở đây giặt giũ.”

“Ta biết là giặt giũ, nhưng mà... nhưng...” Ninh Phi cực kỳ kinh ngạc. Mấy người con gái này nàng từng gặp, lúc đó trên mặt bọn họ đầy sự căm hận và buồn chán, sao mà mới mấy ngày đã trở nên vui vẻ thế này?

Còn chưa hỏi ra miệng thì những nam nhân giặt giũ bờ bên kia đã nhìn thấy nàng, họ nhao nhao hô lên ngạc nhiên: “Sao Ninh tỷ lại ra đây?”

Ninh Phi ngẩn người, nàng từ từ nhìn sang đám đàn ông kia, trong bụng vẫn cho rằng mình nghe nhầm rồi: “Huynh gọi ta là gì?” Cũng chẳng trách nàng ngạc nhiên được, bình thường hay nghe họ gọi lung tung là “Ninh muội muội”, “Tiểu nha đầu”, giờ chợt nghe “Ninh tỷ”, thật sự như bị điện giật, cả người tê dại.

35. Q.3 - Chương 35: Tập Kích Bất Ngờ

Mấy tên đạo tặc gọi nàng là “Ninh tỷ” có người cao to, cơ bắp cuồn cuộn; có người trẻ tuổi mặt mũi trắng trẻo không một sợi râu, trên mặt họ đều là vẻ hoàn toàn khâm phục, không có chút gì là không cam tâm tình nguyện.

Nếu không thấy vẻ sùng bái và khâm phục của họ thì có lẽ nàng sẽ nghĩ rằng bọn họ đang muốn tán cả vườn hoa kia nên mới vội vàng phúi sạch quan hệ với nàng. Giờ xem ra chuyện này không phải vậy. Hai tiếng “Ninh tỷ” lại có hàm ý là “đại tỷ”.

Một vị huynh đệ nhỏ tuổi đứng gần nàng vội vàng tới cầm lấy thùng nước, hẩn chạy về phía thượng nguồn, vừa chạy vừa nói: “Ninh tỷ chờ một chút, nước ở đây đều bị chúng đệ giặt đồ rồi, đệ lên trên thượng nguồn xách nước về.”

“Chuyện này... Cuối cùng là chuyện gì đã xảy ra?”

Một người khác nói một cách ngưỡng mộ: “Mọi người đều biết rồi, Nhị đương gia bị tỷ... ề...” Nói tới đây thì chợt dừng lại, nói tiếp thêm đôi ba chữ nữa rồi cuối cùng im bặt. Vẻ mặt giống hệt như biết được một bí mật chỉ có thể tự hiểu mà khó nói nên lời. Hắn gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Mọi người vô cùng khâm phục tỷ, Nhị đương gia giao cho tỷ đó.”

Ngay lập tức, hơn phân nửa số đàn ông đang giặt quần áo đều nhìn nàng mà cười hì hì, có người cười nói: “May mà có tỷ, trước kia nếu trong lòng huynh ấy không vui thì chúng ta không biết sẽ phải tập luyện vất vả đến thế nào. Chỉ có tỷ mới có khả năng làm cho tâm trạng huynh ấy thoải mái. Đúng là phúc của núi Nhạn Qua, phúc của Bạt Mao trại!” Tức khắc có tiếng hùa theo vang dội.

Từ trước đến nay, Ninh Phi không ngờ rằng mình cũng có thể trở thành một nhân vật trong vòng xoáy. Lên núi, vào sơn trại, chẳng qua chỉ là tình huống nước chảy, bèo trôi mà thôi. Dù sao thì trước sự rộng lớn của thiên hạ to lớn này thì làm gì có nơi nào không thể thích nghi được. Nhưng cục diện hiện tại đúng là nàng chưa từng dự liệu tới. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nàng lại biến thành “Đại tỷ” trong mắt nhóm cướp, thật sự khiến cho người ta không biết phải nói gì mới được.

Trước mặt nàng là một nhóm phụ nữ tuổi tác trên dưới ba mươi, có người mới mười một mười hai, vì vừa mới lên núi nên họ thì thầm nói chuyện không ngừng, trông có vẻ bình tĩnh hơn ngày mới đến nhiều.

Né tránh ánh mắt của mọi người không dễ dàng gì. Nếu bình thường nàng sẽ tỏ rõ khí phách hùng hồn như ở nhà Đình Hiếu, để đỡ trở thành đối tượng trêu chọc của nhóm cướp kia. Nhưng hiện tại, trước mặt còn có bao người con gái vừa lên núi kia nữa. Tình cảnh quá phức tạp, nàng đành chọn cách im lặng. Vị huynh

đệ vừa chủ động chạy lên thượng nguồn lấy nước đã trở lại, nàng nhận lấy quang gánh rồi xoay người đi nhanh về.

Có tiếng cười to của đám cướp đằng sau: “Nàng xấu hổ...”

Còn có một người đặc ý, vừa cười ha ha vừa nói: “Nhìn tai nàng đỏ chưa kìa, thế nào mà khiến huynh ấy chết mê chết mệt.”

Người say rượu không để người khác nói mình say, giống như người đang chột dạ không cho phép người khác nói mình chột dạ, nếu không sẽ xảy ra một chuyện rất hay gặp, đó là xấu hổ đến bực cả mình.

Đúng là muốn nhịn cũng không nhịn được, lại cứ có người cố tình chọc vào. Con giun xéo lắm cũng quằn, Ninh Phi quăng quang gánh, rảo bước quay trở lại. Đám đàn ông thấy nàng đã đi rồi mà quay lại không biết định làm gì, nhưng thấy nàng đi tới đứng sau lưng người vừa nói xong, tay cầm một thùng nước đỏ ào xuống.

Đám đàn ông đang giặt quần áo kia, phần lớn nàng nhớ mặt nhưng không nhớ tên. Hồi còn giúp đôi ba việc ở nhà Đinh Hiếu, nàng từng bị bọn họ trêu chọc khá nhiều lần. Lần này cuối cùng nàng cũng đã có ý muốn đập tên này một cái ngã xuống nước luôn, hướng hồ chỗ hán ngồi kia vừa đẹp. Tuy nhiên thì dù gì trước mặt còn có cả người ngoài nữa, chuyện xấu trong nhà không nên truyền ra ngoài. Nàng giữ chút lễ nghĩa, chỉ đổ một thùng nước cho xong.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Ninh Phi nhướn mày, giọng nói nhẹ nhàng: “Vị đại ca này nên bình tĩnh một chút, nhất định phải biết câu “Vạ từ miệng mà ra”. Có cơ hội chúng ta tính toán sau.” Lần này nói xong thì xoay người đi thật.

Nhóm phụ nữ phía đối diện đều im bật, ai ai cũng nghĩ người con gái này chết chắc rồi.

Trong suy nghĩ của các nàng, đám cướp đều là người tàn bạo độc ác. Lúc được đưa ra khỏi nhà lao và kỹ viện, lúc được biết mình sẽ phải lưu đầy lên núi Nhạn Qua thì rất nhiều người đã thâm hạ quyết tâm rằng nếu thật sự không thể chịu đựng nổi thì tự tử luôn cho xong.

Bọn họ nghe nói triều đình dùng họ để đổi lấy một nhóm thương nhân cùng người áp tải đang bị bắt làm tù binh, và đám cướp ở Bạt Mao trại đều hân hoan đồng ý. “Hân hoan” có nghĩa gì chứ, nghe thấy những lời như vậy các nàng đều cảm thấy đau buồn và tuyệt vọng cho số phận sắp tới của mình. Chính vì thế nên trên đường lên núi thấy Ninh Phi toàn thân quần áo gấm hoa mới biểu hiện sự thù địch từ sâu trong lòng.

Nhưng sau khi lên núi được vài ngày, dần dần va chạm với bên ngoài thì các nàng mới thấy mọi việc không tồi tệ như mình tưởng tượng, mà ngược lại còn dễ chịu hơn rất nhiều. Ít nhất cho đến nay, chưa có ai bị đối xử thậm tệ. Còn hiện giờ lại nhìn thấy Ninh Phi như vậy, họ kinh ngạc tới mức ngẩn cả người. Tuy đám cướp kia trông có vẻ dễ gần, nhưng cướp thì vẫn là cướp, nếu bị khinh thường, coi rẻ như vậy, mà nhất là sự khinh thường đó là từ một người con gái, lẽ nào bọn họ vẫn có thể im lặng nhẫn nhịn?

Một lúc lâu sau, người đàn ông bị đổ một thùng nước lên đầu kia mới giơ tay lau mạnh những giọt nước đi, một lớp nước bị hán vuốt hết xuống. Hán vừa nói vừa lắc đầu: “Ngon! Thật sự rất ngon! Ta đảm bảo huynh ấy thưởng thức một lần là ghiền. Ai da, đúng là tiếc quá. Nếu như trong nhà có một người như vậy để trêu chọc thì có liều mạng ta cũng phải cướp về.”

Lúc này đám cướp mới cười to: “Huynh dám cướp sao? Nhị đương gia khiến người khác sống không bằng chết rất dễ dàng. Không nói tới Nhị đương gia, chẳng lẽ huynh chưa nghe chuyện nàng xuống núi xông qua mấy trạm gác? Thủ đoạn vô cùng quyết đoán, xem ra cá tính tương tự như Nhị đương gia. Huynh đấu với nàng, không sợ nàng chọc huynh chết sao?”

Những lời này Ninh Phi không nghe thấy.

Bạch Lô vẫn đi theo sau nàng, nhưng cách một khoảng nhất định. Ninh Phi dừng bước, xoay người, đứng yên, Bạch Lô không kịp tránh, kinh ngạc mà nhìn vào ánh mắt chất vấn của nàng.

“Là huynh nói phải không?” Ninh Phi hỏi.

Bạch Lô đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên.

“Chuyện mất mặt như vậy bị người ta biết rồi, huynh không sợ bị huynh ấy lột da?”

Cuối cùng khoé miệng của Bạch Lô cũng có dấu hiệu giật giật, hắn nói: “Không phải ta nói.” Nhưng một lúc, hắn có lòng tốt tiết lộ một chuyện khác: “Lúc ấy không ai ở gần lầu trúc, không ai nhìn thấy. Có cần ta thể độc hay gì đó cũng được. Ta không phải là người nhiều chuyện.”

... Huynh thật sự không phải là người nhiều chuyện sao?

Ninh Phi như bị sét đánh.

Nàng suýt nữa quên mất, khi bị chấn động não thì đúng là có thể xuất hiện chứng mất ký ức trước đó. Chứng mất ký ức đối với trường hợp bị chấn động nhẹ thì nhẹ hơn rất nhiều, tùy theo sự hồi phục và thời gian, những phần ký ức đã bị quên mất sẽ được nhớ lại tất cả. Nàng về đến lầu trúc từ bao giờ.

Hiện tại trong đầu nàng chỉ nghĩ ba chữ: “Việc đã rồi.”

Hai lần Tô Hy Tuần thổ lộ, hắn không nhớ nhưng nàng thì nhớ rõ. Chuyện đó đúng là một chuyện vô cùng dở hơi. Từ lúc quen Tô Hy Tuần đến nay, ấn tượng hắn để lại trong nàng cũng dần trở nên cực kỳ xấu, nhưng, gần đây hình như có chút thay đổi.

Ninh Phi không biết cái sự thay đổi này chung quy là do trước đây nàng đã hiểu lầm tính cách của hắn, hay là Tô Hy Tuần đang cố gắng hết sức để thay đổi. Người đàn ông này là một bí ẩn, suy nghĩ kỳ quặc, tâm tư khó hiểu. Cách tốt nhất để ở chung cùng hắn chính là lờ hắn đi để bản thân đỡ bị cuốn vào mớ bòng bong trong lòng hắn.

Ninh Phi thật sự không muốn đi vào, nhìn thấy lầu trúc là đã thấy bực mình rồi, tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi – Tô Hy Tuần, cái tên vô đạo đức chuyên giở thủ đoạn chọc người ta kia, quá vô sỉ! Đầu tiên tạo nên áp lực dư luận, tạo nên “việc đã rồi”, sau đó dần dần mưa dầm thấm lâu, cuối cùng đạt được mục đích sau cùng.

Được lắm! Chỉ vì theo đuổi một người con gái mà không tiếc phá vỡ hình tượng của chính mình, mà lại có thể quyết đoán như thế. Hiện tại Ninh Phi đã tin rằng thứ gì mà Tô Hy Tuần đã coi trọng thì hắn xác định phải có bằng được. Có lẽ người đàn ông đó chưa từng có thứ gì không đạt được, chỉ cần muốn mà thôi.

Nàng mang quang gánh cùng thùng nước đi về phía nhà bếp, rồi xách váy, đi lên lầu trúc. Đi tới trước cửa phòng Tô Hy Tuần, cơn tức đã giảm đi một chút.

Tình hình dường như trở nên kỳ quái rồi. Vài ngày trước, nàng không hề ngờ rằng Tô Hy Tuần lại có ý với nàng. Khi đó nàng tìm trăm phương nghìn kế để giảm mâu thuẫn, xung đột, tránh bị hắn lợi dụng công việc báo thù riêng. Hiện giờ nàng lại bước đến trước cửa phòng hắn không hề do dự, nàng định làm gì đây? Xông vào túm lấy áo hắn rồi hỏi một cách hung hãn rằng hắn dựa vào đâu mà làm thế? Nàng có lòng dũng cảm bộc lộ hành vi thô lỗ như vậy từ bao giờ?

Lý trí đã trở lại, cuối cùng nàng không đi vào, nàng ngấm nghĩ một lát rồi quay người đi thẳng về phòng mình.

Nhưng đúng lúc nàng bước vào phòng mình thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy Bạch Lô đi qua người nàng, rào bước xông thẳng vào gian phòng của Tô Hy Tuần. Ninh Phi căng thẳng cả người, không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra mà khiến một hộ vệ thường xuyên ẩn thân trong rừng trúc lại lo lắng vội vã như vậy. Có tiếng phá cửa sổ nhảy ra phía ngược hướng mặt trời trong phòng Tô Hy Tuần.

Nàng nhanh chóng bước tới cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài qua song cửa liền thấy Bạch Lô nhảy từ cửa sổ phòng Tô Hy Tuần ra ngoài, xuống gò đất cách đó ba trượng. Cuối cùng thì nàng đã nghe rõ rồi, chính là từ phía Bạch Lô đang xông đến đó, loáng thoáng có tiếng binh khí va vào nhau.

Sau khi Bạch Lô đặt chân xuống đất thì gần như không nán lại một giây mà lao ngay vào rừng trúc, nhanh như chớp. Vừa chạy vừa lấy ra một cây sáo từ trong ngực, đặt bên miệng thổi lên âm thanh báo động chói tai.

Chỉ một khoảnh khắc không tập trung đó, một ám tiễn bắn ra từ trong rừng trúc. Bạch Lô hơi nghiêng đầu, cố gắng tránh nó. Ám tiễn liền cắm sâu vào thân trúc phía sau. Dĩ nhiên thân trúc cũng không thể

chặn lại được nên nó tiếp tục bay thẳng về sau hơn mấy trượng, cuối cùng cắm vào một gốc trúc. Tiếp đó là mấy ám tiễn nữa bay tới khiến Bạch Lô không thể chú ý tới việc thổi sáo nữa.

Người đến có võ công cao cường, hơn nữa không phải chỉ có một. Ninh Phi cùng Bạch Lô nhìn thoáng thấy có mấy bóng người trong rừng trúc.

Ninh Phi đoán nhanh được việc gì đã xảy ra. Có lẽ là có người đột nhập vào phòng của Tô Hy Tuần. Nếu Bạch Lô đã phi qua cửa sổ ra ngoài, vậy thì Tô Hy Tuần chắc chắn không còn ở trong phòng. Nếu vậy thì hắn đi đâu rồi?

Việc quan trọng nhất bây giờ chính là báo động. Không biết mọi người đã nghe thấy báo động của Bạch Lô chưa? Sự phòng thủ của núi Nhạn Qua càng về chân núi càng nghiêm ngặt. Tuy nhiên, trên đỉnh núi dân cư thưa thớt, mà lúc này mọi người đều đang ở gần khe suối nói cười vui vẻ, không ai ngờ rằng ban ngày ban mặt cũng có người cả gan lên núi ăn trộm.

Ninh Phi đang nghĩ thì chợt nghe tiếng kêu đau đớn từ trong rừng trúc. Giọng đó lại chính là của A Cương. Đúng rồi, bình thường A Cương và Bạch Lô thường canh gác nơi này. Vừa rồi Bạch Lô đi theo nàng xuống sườn núi lấy nước, vậy thì A Cương gác ở đây.

Bạch Lô cắt cây sáo vào trong ngực, miệng huýt một tiếng dài. Âm thanh như một con diều hâu giữa rừng, xuyên qua từng tầng lá trúc đan xen. Tiếng huýt sáo của hắn còn chưa hết thì đã có một hàng ám khí sắc nhọn bắn về phía người hắn. Cây thương sau lưng Bạch Lô được rút ra, ngăn được hai cái, sau đó hắn nghiêng người sang một bên, tránh được ba ám khí còn lại.

Rừng trúc có tầm nhìn xa hơn những rừng cây khác. Ninh Phi được thừa hưởng thị lực rất tốt của Giang Ngưng Phi, đồng thời nàng đứng từ trên cao nhìn xuống nên sau một hồi tìm kiếm, cuối cùng cũng nhìn thoáng thấy vị trí của A Cương. Hắn đang dựa vào một tảng đá, cố gắng chống lại ba người mặc áo đen. Khoảng cách giữa Bạch Lô và họ khá xa.

Tình hình của A Cương rất không ổn. Nếu còn sức lực nhất định hắn đã kêu cứu từ lâu, nhưng lại không kêu, chứng tỏ tình hình đã nguy cấp lắm rồi.

Trái tim Ninh Phi như bị bóp nghẹt. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy sự chém giết và phản kháng ngay hiện trường. Một khi thiếu niên kia không chống đỡ nổi nữa, nhất định sẽ bị đám mặc đồ đen không rõ thân phận kia đâm đến chết.

Nàng hét to: “Có người xâm nhập, người đâu mau tới!” Tiếng hét truyền đi rất xa, lặp đi lặp lại trong rừng trúc.

Bạch Lô thở phào nhẹ nhõm, thầm nhủ nữ nhân này quả là rất nhanh trí, nàng biết rõ việc bọn họ cần kíp nhất hiện giờ chính là báo động. Nếu như hắn nhìn thấy tình hình bên chỗ A Cương thì chắc chắn sẽ không thể thấy nhẹ nhõm như vậy.

Ninh Phi mới kêu được hai tiếng thì chợt thấy động tác của A Cương đã chậm hẳn lại, rõ ràng là không chống đỡ nổi nữa rồi. Hoặc có lẽ hắn đã không thể kiên trì được từ lâu, chẳng qua hắn vẫn cố gắng gượng để tìm cách báo động, giờ nghe thấy tiếng báo động thì cái ý nghĩ phải kiên trì cầm cự kia của hắn cũng hết.

Ninh Phi dường như thấy rõ được một thanh kiếm sáng loáng được giơ lên ngay cạnh người A Cương. Người thiếu niên đó đang cố gắng chống đỡ sự tấn công từ một hướng khác, không rảnh tay mà đề phòng đằng sau.

Gió mùa hè thổi vào rừng trúc vang lên tiếng xào xạc.

Lá trúc đong đưa qua lại không ngừng, có lẽ nàng nhìn nhầm... Hai tay Ninh Phi bắt đầu run rẩy, nàng giơ tay lên che mắt.

Không sao đâu, Bạch Lô có thể qua đó kịp, nàng nghĩ, nhưng khoảng cách giữa Bạch Lô và họ xa như vậy, có kịp không?

Nàng có kinh nghiệm đối mặt với sinh tử không chỉ một lần, cho dù là ở tình cảnh đó cũng không đến mức lo âu khó chịu như hiện giờ. Nàng ngồi bệt xuống đất, không dám nhìn xem bên kia có chuyện gì. Ở đây

cách đó rất xa, có lẽ nàng đã nhìn nhầm thật.

Về mặt cảnh giác khi nhìn nàng của cậu thiếu niên đó, cậu thiếu niên kính trọng Tô Hy Tuần mà không dám đến gần hẳn, có lúc sẽ ngồi trên cây và nói những lời khiêu khích, thật ra là một người rất dễ bắt chuyện.

Ninh Phi đứng lên trong vô thức. Nàng ngẩn ngơ nhìn cả gian phòng. Tất cả đồ dùng trong phòng như cách nàng rất xa, chỉ có hai thứ kia là toả ra khí thế hùng hồn.

Nàng đến bên tường, giơ tay lấy cái cung cùng túi mũi tên xuống. Vì để bảo quản tốt nên có một lớp da thú được quấn bên ngoài cung, và bình thường dây cung luôn được tháo ra. Ninh Phi nắm chặt nó một lát, không do dự thêm chút nào nữa, nàng nhấn một đầu cung vào chân tường, dùng lực nhấn mạnh thành một độ cong thích hợp rồi buộc dây cung từ gân thú lên.

Nàng xoay người ra cửa. Chẳng có thời gian đi xuống bằng cầu thang nên nàng nhảy luôn xuống dưới qua lan can. Bên dưới chính là chỗ Tô Hy Tuần phơi thuốc, đất xốp và cỏ thuốc đã khiến cú nhảy êm hơn rất nhiều. Nàng đi thẳng tới chuồng ngựa, dắt ra con ngựa Vân Nam màu đen thường được Tô Hy Tuần cưỡi, không kịp lắp dây cương thì đã xoay người nhảy lên lưng ngựa.

Sau khi xoay người ra khỏi lầu trúc, con ngựa Vân Nam phi như bay. Ninh Phi lắp mũi tên lên cung, ngay lập tức có một mũi tên xé gió bay đi, cắm phập vào đuôi tên mặc đồ đen đang hung hăng tỷ thí với Bạch Lô.

Ninh Phi than thầm một tiếng, nàng định bắn vào tim, nhưng trong lúc đánh nhau thì người kia di chuyển quá nhanh, mũi tên không thể so với tốc độ của hắn được. Nhưng một đòn này cũng khiến hắn kinh ngạc, trong nháy mắt thời cơ đã mất đi, hắn chưa kịp lấy lại tinh thần thì đã thấy cổ họng lạnh toát, Bạch Lô dùng thương cắt ngang cổ hắn.

Bạch Lô càng ngạc nhiên hơn, hắn hét to: “Người về mau!”

Hắn có biết sơ sơ về bản lĩnh của Ninh Phi, từng nghe Tô Hy Tuần và Đinh Hiếu nói nàng là một xạ thủ hiếm có, bắn tên vừa nhanh vừa chuẩn, không kém gì so với xạ thủ thiên tài từng tham gia trăm trận chiến trong quân ngũ. Nhất là vì người nhỏ nhẹ nên khả năng cưỡi ngựa bắn cung cực giỏi, không phải người đàn ông bình thường nào cũng độ được. Nhưng đó là bắn cung, còn chuyện đánh đấm chém giết ở cự ly gần thì lại là một vấn đề khác.

Ninh Phi không nghe hắn hét, tiếp tục quát ngựa nhảy qua người hắn. Nàng giơ tay lấy một mũi tên, phóng ra, dù lá trúc rậm rạp tầng tầng lớp lớp nhưng cũng không ngăn được đường bay của mũi tên. Bạch Lô dường như nghe thấy được cả tiếng dây cung dao động trong gió, sau đó nhìn thấy vũ khí cướp mạng sống đó xuyên cả khe hở giữa những tán lá, lao thẳng vào một tên mặc đồ đen đang xông lên trước cản đường. Tên nọ rõ ràng có võ công cực kỳ cao, hắn phất tay một cái, một tiếng động lớn vang lên, mũi tên của Ninh Phi đã bị đổi hướng.

Mất Ninh Phi đỡ bưng, nàng hét to: “Bọn họ muốn bắt A Cương!”

Bạch Lô cấp tốc đuổi theo sau, hắn nhất định phải đuổi tới nơi trước khi tên thích khách kia giao đấu với Ninh Phi. Cùng lúc đó, tâm trạng hắn chùng xuống một chút. Chỉ có lời giải thích này là phù hợp, nếu không, theo lý thường thì chúng sẽ chạy luôn, tuyệt đối không nán lại dây dưa, càng không bao giờ nghênh chiến chính diện. Sợ là để lấy trộm tin tức tình báo nên mới bắt người về tra hỏi.

Những chuyện mà người ở trên đỉnh núi biết được tất nhiên là nhiều hơn rất nhiều so với người ở dưới chân núi. Nếu A Cương bị bắt đi, có lẽ chờ đợi hắn chính là buổi thẩm vấn sống không bằng chết.

36. Q.3 - Chương 36: Ngọt Bùì Đắng Cay

Chỉ trong nháy mắt, tên mặc đồ đen đã nhảy bổ đến gần trước mắt Ninh Phi. Bóng đen nặng nề của hắn càng ngày càng lớn, nhưng điều đó không hề khiến nàng sợ hãi. Nàng giương cung cài tên, ngắm trúng ngực hắn mà bắn.

Tên thích khách cười đầy hung ác, rút ra một thanh đao dài đen kịt. Lúc sắp nghênh chiến với Ninh Phi thì bất ngờ phi thân nhảy lên, định giết nàng bằng cách bổ đao xuống đầu. Người hành nghề như bọn họ thì bẩm sinh đã có cái nhìn khinh thường đối với nữ nhân, cho rằng nữ nhân có khả năng chiến đấu thấp

và không thể liều mạng. Có lúc sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, nữ quyền của mục tiêu còn có thể trở thành đối tượng bọn hắn chơi đùa.

Nhưng lần này hắn đã lầm rồi, Ninh Phi túm mạnh bờm con ngựa đen. Con ngựa Vân Nam bị túm bờm bất ngờ nên nó đứng thẳng cả người lên, hai vó giơ loạn trên không. Tên thích khách đang tung người không phòng bị kịp, lập tức bị đập mạnh vào ngực. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, thậm chí hắn còn chưa kịp giơ đao ra thì chợt có một con ngựa chen giữa hắn và Ninh Phi, rồi bị đập mạnh xuống đất.

Hắn kêu thảm xong đời rồi, may mà tốc độ phản ứng của hắn vô cùng nhanh nên trước khi rơi xuống đất liền điều chỉnh tư thế, vừa tiếp xúc với mặt đất liền nhanh nhẹn lăn mấy vòng sang một bên, tránh được hai vó ngựa đập xuống ngay sau đó. May mà hắn là người xuất sắc trong quân ngũ. Nếu bị sức nặng của một ngựa một người đè lên người nhất định sẽ dẫn tới kết quả xương sườn, lồng ngực bị dầm nát. Nếu không may mắn thì những mảnh xương gãy còn có thể chọc thủng phổi, lúc đó thì dù là Đại La Kim Tiên^[1] cũng không cứu nổi hắn.

[1] Trong Tam Tông: Phật – Tiên – Thánh thì Đại La Kim Tiên là quả vị tối cao của Tiên Tông.

Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng thì bỗng nhiên đau nhói sau gáy, bất tỉnh nhân sự ngay tức khắc. Hoá ra là Bạch Lô vừa hay đuổi tới, đâm mũi thương vào đúng xương cổ hắn. Vị trí đó rất hiểm, gây xương cổ thì không có kết cuộc gì tốt đẹp.

Bạch Lô đâm xong thì chạy tiếp ngay, khinh công của hắn không biết còn hơn A Cương bao nhiêu, thời gian giết một tên thích khách không hề ảnh hưởng chút gì tới tốc độ cả. Mà khí thế xông thẳng về phía trước của Ninh Phi, hắn hoàn toàn không biết nên ngăn cản thế nào. Vừa rồi, vào khoảnh khắc đối mặt chính diện với thích khách đó, Bạch Lô dường như đã thất vọng hoàn toàn, không ngờ lại thấy thái độ gấp ai giết nấy của nàng như vậy.

Vào khoảnh khắc vó ngựa chạm đất, hắn thấy hai tay Ninh Phi đã giương cung, cài tên, chắc chắn rằng nếu như hắn không đuổi tới thì mũi tên đó cũng sẽ gây ra vết thương nghiêm trọng đối với tên thích khách nọ.

Ninh Phi đã nhìn thấy chỗ của A Cương. Nàng tính qua: vẫn còn năm tên áo đen vẫn chưa giải quyết. Bọn chúng giỏi mai phục, các động tác không gây ra bất kỳ âm thanh nào. A Cương có vẻ bị thương rất nặng, may mà chưa đến mức mất mạng, hắn đang bị một kẻ khác vác trên vai.

Khoảng cách đã rất gần rồi, chỉ cần mười mấy giây nữa là sẽ đuổi tới nơi. Ninh Phi kéo mạnh dây cung. Mấy tên kia chia nhau ra, hai người lùi về sau quan sát tốc độ của Ninh Phi và Bạch Lô, thấy đích ngắm chính xác của nàng là giữa lưng A Cương thì vội vàng hô to: “Tránh ra mau! Á định giết người diệt khẩu!”

Ngay cả Bạch Lô cũng không ngờ Ninh Phi sẽ làm như vậy, lòng hắn lạnh ngắt.

Tên vác A Cương quyết định rất nhanh, hắn đi về phía trước nhưng hết rẽ trái lại quẹo phải trong rừng để tránh sự tấn công từ mũi tên Ninh Phi, vì vậy tốc độ đã bị chậm lại. Tên áo đen bên cạnh vung tay lên, từ trong tay áo phi ra mấy ám tiễn. Bạch Lô biết rõ sức mạnh của thứ vũ khí này nên không dám chậm trễ, giương thương trong tay ra trước mặt Ninh Phi, đỡ lấy ba ám tiễn phi tới.

Ninh Phi không nương tay nữa, nàng phóng tên, dây cung rung động phát ra tiếng, mũi tên xé gió bay đi. Sau đó cắm phập vào thất lưng người đang vác A Cương.

“Đồ đàn bà ác độc! Đúng là muốn giết người diệt khẩu!”

Hoá ra mấy tên mặc đồ đen nghĩ rằng: Ninh Phi và Bạch Lô đuổi sát người thiếu niên bị bọn chúng bắt như thế, xem ra đây là một người quan trọng, có thể lấy tính mạng của hắn ra uy hiếp hai người. Có câu “Ném chuột sợ vỡ lọ”, nếu đã có ý nghi ngờ thì sẽ không dốc hết toàn lực chiến đấu được.

Nhưng Ninh Phi liều mạng xông lên, thể hiện thái độ không lưu lại một đường sống nào. Có vẻ nàng không chỉ đoán ra mục đích của bọn chúng là lấy tin tức tình báo, mà còn quyết định xuống tay dứt khoát. Tình hình hiện giờ thay đổi, chúng không thể lấy tính mạng của A Cương ra uy hiếp được nữa, mà ngược lại còn phải dốc sức giữ lại mạng sống cho hắn, nếu không lần lên núi này về trắng tay.

Ninh Phi và Bạch Lô đuổi theo sát nút. Bọn chúng không có cả thời gian để đổi người, vẫn do tên bị bắn vào lưng kia cố gắng vác A Cương chạy.

Tốc độ của hai bên đều cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi rừng trúc. Một vùng trước mắt là đất đá nhám thạch trọc lóc, không có chướng ngại vật nên vũ khí tấn công xa chiếm ưu thế càng lớn.

Lúc này, tên bị Ninh Phi hấn trúng lưng đã không còn nhiều sức để vác A Cương nữa, hấn dựa hoàn toàn vào sự kiên cường để tiếp tục. Ninh Phi cùng Bạch Lô đuổi sát nên bọn chúng không thừa thời gian đổi người.

Tên thủ lĩnh dẫn đầu hô to: “Các người chạy đi, ta ở lại!” Nói xong liền dừng bước, để những người khác lần lượt vượt qua, sau đó hấn từ từ quay người lại.

Bạch Lô chú ý thấy hình như Ninh Phi hơi sưng người một giây, sau đó lại rút một mũi tên đeo sau vai lấp lên cung.

Tên đứng đầu vô cùng điềm tĩnh, riêng dáng người cũng đã hơn hấn người khác một bậc, dù đang mặc quần áo đen nhưng người ta vẫn có thể nhìn ra cơ bắp rắn chắc như đá bên dưới. Người này luyện võ thuật tấn công[2], cực kỳ khó dây vào.

[2] Có hai loại võ thuật, một là loại dễ tấn công, một là chuyên phòng thủ.

Bạch Lô kêu thầm không hay rồi, hiện giờ hấn nghe thấy tiếng động truyền tới từ phía xa xa sau lưng, chắc là tiếng cảnh báo của hấn và Ninh Phi đã dẫn người tới, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, hấn không biết chỉ dựa vào mình hấn thì có thể cứu được A Cương, đồng thời bảo vệ Ninh Phi bình an hay không.

Những suy nghĩ tiêu cực dần hiện lên, bỗng nhiên hấn nghe thấy tên mặc đồ đen thủ lĩnh kia kêu “A” một tiếng đầy ngạc nhiên, nói nhỏ một cách khó tin: “Từ nhị phu nhân?”

Thừa dịp người nọ thất thần, Ninh Phi kéo mạnh đầu ngựa, lách qua nơi hấn đang đứng chặn. Tên thủ lĩnh lập tức lấy lại tinh thần, định chạy lên chặn tiếp. Ninh Phi rút tên cài cung ngay tức khắc, phía trước lại vang lên tiếng kêu thảm thiết. Một tên mặc đồ đen ngã lăn ra đất, tên cắm vào thịt, lực mạnh tới mức khiến người nọ lão đảo.

Đây chính là nguyên nhân vì sao một người có võ công cực giỏi trong quân ngũ vẫn không thể rút lui an toàn. Khi bạn đang chém giết ở cự ly gần với một người thì có người khác lại tấn công từ xa, phạm vi tấn công khác nhau dẫn tới tình trạng thương vong không giống nhau. Chỉ vì một điểm này nên không thể để nàng ta vượt lên được.

Tên mặc đồ đen thủ lĩnh đang định bỏ qua Bạch Lô rồi đuổi theo Ninh Phi, ai ngờ nàng quay đầu lại hét lớn: “Tướng Hoành, người dám cản ta?”

Tiếng hét này đã xác nhận thân phận của Ninh Phi. Nhị phu nhân rời đi khỏi Từ phủ, không ai có thể ngờ rằng nàng lại lên núi Nhạn Qua, gia nhập Hắc Kỳ trại.

Tướng Hoành chính là tổng giáo đầu ngự tiền thị vệ, hay đến chơi ở phủ Từ Xán. Thật ra, vì quan hệ công việc nên hấn thân thiết với Ngân Lâm công chúa hơn một chút. Giang Ngưng Phi khác Ngân Lâm công chúa, nàng có sự dịu dàng trời sinh. Từ sau khi hấn gặp Giang Ngưng Phi ở phủ Từ Xán thì luôn nhớ đến nàng, mãi không quên, lúc nào cũng lấy lý do là đưa tin tức trong cung cho Ngân Lâm công chúa để tới phủ Từ Xán thử vận may của chính mình, thực ra chỉ vì để nhìn được Giang Ngưng Phi một lần.

Chuyện này Giang Ngưng Phi không hề biết, Ninh Phi cũng không biết, chỉ có bản thân Tướng Hoành biết những cay đắng ngọt bùi trong đó.

Tướng Hoành xoay người định đuổi thì chợt nghe tiếng huýt gió chấn động cả núi rừng truyền tới từ xa. Âm thanh lớn tới mức khiến cả người hấn bất an. Lòng Bạch Lô dần bình tĩnh lại, hấn biết Tô Hy Tuấn đã đuổi đến từ đằng sau. Hấn lại sợ Tướng Hoành sẽ quay người chạy tới cản Ninh Phi nên giương thương, đánh xuống đầu Tướng Hoành.

Ninh Phi biết nàng kém hơn nhiều so với đám người mặc đồ đen này. Đến giờ, sau mấy lần giao đấu, nàng không bị thương ở đâu nhưng không thể nói rằng thực lực của nàng mạnh hơn bọn họ, nguyên nhân chỉ là do việc tấn công từ cự ly xa đã khiến nàng chiếm được ưu thế tuyệt đối.

Nếu cứ tiếp tục đuổi tới gần thì ưu thế này sẽ dần mất. Một khi tiến vào phạm vi mà sự tấn công của họ có hiệu quả thì hậu quả thế nào, không cần nghĩ cũng biết.

Không xa phía trước chính là vách núi dựng đứng. Mấy tên đó không hề giảm tốc độ mà còn lao thẳng tới đó. Ninh Phi nhủ thầm không hay rồi, bên đó nhất định đã cắm sẵn dây thừng vào vách núi, một khi chúng leo xuống thì nàng không đuối được nữa rồi. Dù có đứng một chỗ tấn công vô cùng tốt trên đỉnh núi, tùy ý bắn tên thì khi đó mới thật sự là “Ném chuột sợ vỡ lọ”, sợ bọn họ lỡ tay làm A Cương rơi xuống vực.

Nàng nghĩ vậy nhưng những người phía trước không hề nghĩ thế.

Thấy Ninh Phi vừa phi một đường đuối tới liền rút tên bắn A Cương một cách độc ác, mấy tên mặc đồ đen đều nghĩ rằng không thể để nàng đuối tới nơi được, nếu không thì nữ ma đầu giết người không chớp mắt như nàng nhất định sẽ không hề nương tay.

Một tên trong số đó nói nhỏ: “Các người đi đi, ta cản ả ta.”

“Ả đàn bà kia độc ác, huynh phải cẩn thận đấy.”

Kinh nghiệm của tên mặc đồ đen rất phong phú, hắn nhìn thoáng qua liền biết trong khoảng cách gần như thế này thì nàng không thể giương cung bắn tên kịp. Hắn cầm cái đao dài, xoay người chạy tới gần Ninh Phi. Lúc này khoảng cách hai bên đã được kéo gần lại khá nhiều, ưu thế cung tiễn cũng không thể phát huy được nữa.

Tên mặc đồ đen không ngần ngại diện trực tiếp với con ngựa mà chéch sang một bên, rõ ràng hắn đã rút ra bài học từ đồng bọn bị ngựa đạp vừa rồi. Hắn đứng ngoài quỹ đạo chạy tới của ngựa, dù Ninh Phi điều khiển ngựa như thế nào cũng không thể đá hắn được.

Hắn đang đợi thời cơ tấn công, đang định rút đao thì trước mắt chợt thoáng thấy một vật, ngay sau đó là tiếng xé gió rồi đập vào mặt, khiến hắn không mở nổi mắt.

Tên mặc đồ đen kinh ngạc, hắn còn không biết đã bị cái gì đánh, hai chân lùi về sau. Nói thì lâu nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, vền vẹn chỉ trong nháy mắt thì từ huyết thái dương bên trái, qua mắt trái, qua sống mũi đến mắt phải, tiếng chan chát cắt thịt vang lên sắc bén. Một vật vô cùng rắn, vô cùng mạnh đánh hắn bốp một cái.

Tướng Hoành và Bạch Lô đang đánh nhau, không ngừng quan sát bốn phía nên thấy hết một màn này.

Hoá ra Ninh Phi biết mình không kịp giương cung bắn nên cầm lấy mũi tên, dùng phần mũi sắc nhọn của nó cứa đứt chỗ dây cung dẻo dai buộc với thân cung. Cung của nàng được giữ rất cẩn thận, bình thường đều gỡ dây cung ra, để nó ở chỗ ẩm ướt để giữ tính đàn hồi của cung.

Hiện giờ dây cung đã bị nàng cắt một đầu, thân cung mất đi sự trói buộc nên lập tức bật thẳng ra, đập mạnh vào mặt tên mặc đồ đen nọ. Đánh từ trái qua phải, hai mắt đều bị cú đánh này làm đau đớn như sắp vỡ tung.

Tên mặc đồ đen đầu dự đoán được nàng lại còn một chiêu như thế. Mất đi ưu thế tấn công xa của cung tên, khoảng cách hiện giờ là một thân cung và ba cánh tay một người trưởng thành, vậy mà phạm vi tấn công vẫn hơn hắn như trước.

Tướng Hoành càng kinh hãi, Giang Ngưng Phi trước kia hắn từng thấy luôn dịu dàng hiền hòa trước mặt Từ Xán, không nói một lời với người lạ, chuyện gì cũng nghĩ cho phu quân đầu tiên, đặc biệt là ánh mắt luôn long lanh, mềm mại nhìn Từ Xán.

Đây đúng là Giang Ngưng Phi? Giang Ngưng Phi kia?

Bạch Lô thoát thấy tình hình bất thường, trước mặt lại có một tên rời đoàn, xoay người tấn công Ninh Phi. Lúc này Ninh Phi cũng không còn ưu thế gì nữa. Cái cung vừa rồi ỷ vào việc đối phương không kịp phòng bị mà đánh, hiện giờ vết xe đổ đang còn lù lù ở đó, người mới tham gia vào cuộc chiến này nhất định sẽ không bị lừa. Nếu như vậy, chỉ cần có nền tảng công phu né tránh căn bản thì cái cung kia sẽ không thể gây ra bất cứ nguy hiểm gì.

Bạch Lô dùng hết sức chém một đường cong trước mặt Tướng Hoành. Cây thương này chính là bảo vật gia truyền của Bạch gia, được nung lên từ sắt đen, một đầu là mũi thương, một đầu là móc câu sắc nhọn. Tướng Hoành không dám liều đỡ, hắn nghiêng người về phía sau, tránh mũi nhọn. Bạch Lô tung chiêu tấn công giả, sau đó chạy nhanh về phía Ninh Phi.

Nhưng đã không kịp rồi.

Hiện tại, trước mặt Ninh Phi chỉ có ba tên có sức chiến đấu, một tên trong số đó còn bị thương do nàng bắn vào lưng, nếu ưu thế này không thể nắm chắc được mà trở mất nhìn bọn chúng đưa A Cương xuống núi, nói thế nào thì nàng cũng không thể cam lòng.

Tên mặc đồ đen trước mặt rút ra một thanh kiếm, có thể thấy võ công của hắn rất cao. Vào đúng thời điểm nhảy lên trên không trung, hắn bổ kiếm xuống như khảm đao.

Hình dạng và cấu tạo của kiếm với khảm đao khác nhau, cách sử dụng cũng có khác biệt rất nhiều. Thường thì hai lưỡi của kiếm đều mỏng và yếu hơn thân kiếm, khi dùng thì chú trọng đâm và chém, còn sống lưng của khảm đao dày và nặng, vì vậy chủ yếu dùng để bổ, chặt. Hiện giờ tên mặc áo đen này dùng kiếm bổ xuống, cũng không phải vì hắn không biết, mà ngược lại, hắn bắt buộc phải giết Ninh Phi nên mới dùng một chiêu có khả năng tấn công cực mạnh.

Khoảng cách được kéo gần vô cùng, Ninh Phi không thể tránh được, người lại đang ở trên lưng ngựa nên lâm vào tình thế xấu.

Chỉ đành nắm chặt cái cung che trước tay, nàng giơ tay muốn cản lại một chút lực từ kiếm.

Một tay Bạch Lô vẫn đang dùng thương ngăn cản Tưởng Hoàn, một tay thò vào trong áo lấy mấy viên sắt, vung tay bắn nhanh về phía người kia.

Cùng lúc với mấy viên sắt của Bạch Lô bắn vào những chỗ yếu ở ngực, bụng tên mặc đồ đen thì tiếng kim loại va chạm vang vọng trong không trung, có thể thấy Bạch Lô đã dùng lực rất mạnh, nhưng cũng không có tác dụng. Nghe thấy âm thanh này, lòng Bạch Lô lạnh ngắt, biết ngay tên nọ mặc áo giáp trong người.

Mấy động tác đều nhanh như chớp. Tên mặc đồ đen không hề xoay người tránh, ngược lại, hắn còn tăng tốc độ bổ kiếm xuống. Tưởng Hoàn thấy tất cả nhưng không ngăn cản, trước sự do dự, lưỡng lự của mình, nhiệm vụ luôn luôn đặt lên hàng đầu.

Ninh Phi chỉ nghe thấy một tiếng răng rắc, thân cung đã bị kiếm chém gãy, dường như có một luồng khí lạnh đánh úp tới, cảm giác này vền vền chỉ thấy trong nháy mắt, nhưng nàng biết kiếm đã cắt vào thịt. Bản thân thanh kiếm đã là rất tốt, lại thêm tốc độ của tên mặc đồ đen quá nhanh, có lẽ xương cánh tay cũng đã bị chém đứt nhẹ nhàng y như thân cung cứng kia rồi. Chỉ là hiện giờ cảm giác đau vẫn chưa truyền lên não mà thôi.

Tốc độ kiếm nhanh, lực mạnh hơn người thường có thể ngờ đến. Kết quả cuối cùng có thể chém thẳng vào cổ nàng.

Nàng thoáng cảm giác được rằng thế giới ở đây chính là như vậy, khác rất nhiều so với thế giới quen thuộc trước đây. Chuyện gì cũng dùng đao kiếm, chỉ cần không cẩn thận sẽ mất mạng.

Ở đây chính là một thế giới như vậy, không có gì mà phải oán hận cả. Nàng không muốn từ bỏ một tia hy vọng cuối cùng nên nghiêng người sang một bên. Nghiêng người có thể tránh được thế tấn công của kiếm, nhưng chắc chắn sẽ ngã sấp từ lưng ngựa xuống.

Nhưng cũng hết cách, đây là lựa chọn bất đắc dĩ, nếu chọn giữa cổ bị chém hoặc ngã ngựa bị thương thì nàng tình nguyện chọn về sau.

Bỗng nhiên bả vai được ôm chặt. Nàng lại không bị ngã xuống. Nàng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, ngay sau đó liền biết có thêm một người trên lưng ngựa.

Không biết Tô Hy Tuần đã tới từ lúc nào, hắn nửa ngồi trên lưng ngựa, một tay kéo Ninh Phi, một tay đỡ lấy thanh kiếm đang chém xuống. Về mặt hắn nghiêm nghị, không hề nhìn Ninh Phi mà chỉ nhìn chăm chăm đầy hung dữ vào tên mặc đồ đen kia.

Động tác nhảy lên của tên mặc đồ đen đã qua, giờ hắn đang rơi dần xuống đất, hắn phải rơi nghiêng qua thân ngựa. Tuy nhiên hắn lại phát hiện ra rằng hắn không thể nào rút thanh kiếm đang được Tô Hy Tuần nắm chặt trong tay kia, hết cách, đành phải buông kiếm, rơi xuống. Vẫn chưa chạm đất thì bả vai bị một lực cực mạnh đâm vào, ghim chặt hắn xuống. Cơn đau truyền tới, khi hắn lấy lại tinh thần thì mới biết mình đã bị vũ khí quen thuộc của chính mình đâm xuyên vai, cắm nghiêng trên mặt đất.

37. Q.3 - Chương 37: Tức Giận Đùng Đùng

Khi Tô Hy Tuần ra tay, máu tươi bắn ra, bắn lên mặt Ninh Phi. Hắn hô lên một tiếng, con ngựa đen nhận ra chủ nhân đang ở trên lưng nên dần dần dừng lại.

Lúc này, cánh tay không bị thương của Tô Hy Tuần cầm lấy cánh tay Ninh Phi, thấy ở góc áo nàng bị rách một đoạn, áo trong màu trắng cũng không khá khẩm hơn, mà hình ảnh thê thảm nhất chính là cánh tay sau hai lớp vải đó cũng không còn đẹp đẽ như trước.

Màu đỏ thẫm của máu chảy ra từ lớp da thịt, dường như còn thấy cả xương.

Cuối cùng thì lúc này Ninh Phi đã thấy đau, cơn đau lan từ cánh tay bị thương đến cả vai yếu ớt, thậm chí cả người đều run rẩy. Nàng cắn răng không lên tiếng.

Tô Hy Tuần cúi mặt nhìn vết máu chảy tí tách từ trong ống tay áo, nhắm mắt một chốc, chẳng nói chẳng rằng nhưng cưỡi dây lưng ra rất nhanh, buộc chặt lên miệng vết thương, cầm máu sơ cho nàng.

Sau đó hắn cầm lấy thân cung đã gãy mà Ninh Phi đang cầm chặt trong tay: “Cho ta mượn.” Nói xong liền nhẩy xuống ngựa, vừa tiếp xúc với mặt đất thì nhào về phía hai tên kia nhanh như chớp.

Lúc này Ninh Phi mới biết, hắn không kịp mang theo vũ khí gì. Hai người đằng trước bất chợt quay đầu lại, phát hiện ra tên tướng là nắm chắc sẽ hạ được Ninh Phi đã ngã ra đất không dậy nổi, bị một thanh kiếm đâm qua vai, gắn chặt hẳn xuống mặt đất. Thương tích như vậy không đến mức chết, mà chỉ không dậy được thôi, không biết tại sao lại làm vậy. Chuyện bọn hắn không thể biết đó là Tô Hy Tuần tinh thông y thuật, lúc cầm kiếm truyền cả nội công vào, thêm nữa, hắn đâm đúng chỗ hiểm nên tên kia nhất thời đau quá mà hôn mê.

Chuyện khiến người ta kinh ngạc nhất là, người đuổi theo không phải người bọn hắn gọi là ả đàn bà gian xảo, mà là Tô Hy Tuần tự đứng xuất hiện giữa chừng.

Mấy người này đều là những người lão luyện được tuyển chọn kỹ càng ở Hoài An quốc, lần này lên núi đã chuẩn bị đầy đủ. Đặc trưng mặt mũi Diệp Vân Thanh và Tô Hy Tuần đều nằm lòng, vừa nhìn là nhận ra ngay.

Ở Hoài An quốc, Diệp Vân Thanh và Tô Hy Tuần đóng vai gì chứ, chính là đầu trộm đuôi cướp ai ai nghe tên cũng sợ, bị dân gian gọi là đầu trâu, mặt ngựa.

Tất nhiên nguồn gốc của việc này có cả sự nhúng tay của triều đình. Nhất là với một người ở trong triều lâu năm như Tướng Hoành thì hắn biết rõ rằng triều đình muốn dời sự chú ý của dân chúng, để dân yên tâm với cuộc sống hiện tại mà cố ý bêu rếu kẻ địch.

Mấy người lên núi lần này đều nghe đến danh tiếng lẫy lừng của Diệp đầu trâu và Tô mặt ngựa. Mười năm trước, bọn họ lần đầu đặt chân lên núi Nhạn Qua. Phủ Nam An lúc đó phát động cuộc dẹp sơn tặc lần đầu tiên, kết quả lại là năm nghìn binh lính của phủ phơi xác trắng cả chân núi Nhạn Qua. Từ đó về sau, lần nào giết sơn tặc lần đó thất bại, Hắc Kỳ trại không hề nường tay chút nào. Còn về những đoàn buôn, nhiều nhất thì họ cũng chỉ đòi ít tiền bạc, nhưng đối mặt với quân đội giết giặc thì trước nay đều không nường tay, vì vậy tất cả tù binh đều bị giết sạch.

“Giết sạch toàn bộ” nghĩa là gì, người chưa từng nhập ngũ sẽ không hiểu được.

Sơn Nhạc và Hoài An cũng có chiến tranh năm này qua năm khác. Từ trước tới nay, hai nước giao chiến không giết tù binh, nhiều nhất cũng chỉ là giải về nước làm nô bộc. Thật ra tiền lệ này không phải xuất phát từ lương tâm của hai nước, mà là trong mỗi cuộc chiến, nếu không để lại một con đường sống cho đối phương thì đối phương sẽ trở thành đội quân liều chết, tử chiến tới cùng, quyết tâm chịu chết chứ không đầu hàng. Kết cuộc như vậy là điều đáng sợ nhất trên chiến trường.

Hắc Kỳ trại dám giết hết toàn bộ tù binh, dám đối đầu với sự tấn công liều chết của binh sĩ Hoài An quốc hết lần này tới lần khác, thế nhưng chưa từng thua, cuối cùng dần dần làm tiêu tan sĩ khí quân lính Hoài An quốc.

Hiện giờ người bọn họ đối mặt chính là người đứng thứ hai của Hắc Kỳ trại. Trước khi lên sơn trại, mệnh lệnh bọn họ nhận được đó là tuyệt đối không được xung đột với hai tên Diệp – Tô, nếu không nhất định không toàn mạng trở về. Hai người liếc nhìn nhau, thấy trong ánh mắt hai bên đều có một quyết tâm y hệt.

Lần lên núi này có thể giao đấu với nhân vật như vậy thì cũng coi như chết không uổng. Nếu may mắn giết được hẳn thì dù tan xương nát thịt thì cũng là vụ trao đổi có lợi.

Người đang vác A Cương trên vai buông lỏng tay. A Cương liền ngã xuống đất. Hắn rút ra một cái roi sắt từ sau lưng. Cùng lúc đó, đồng bọn của hắn cầm đôi lưỡi liềm trên tay, toả ra khí thế liều mạng đến cùng.

Tô Hy Tuần dừng chân trước mặt bọn họ, tay phải hắn nắm chặt lại thành nắm đấm, ở giữa dần chảy ra ít máu. Ánh mắt của hắn cực kỳ độc ác, lúc đỡ một kiếm thay Ninh Phi kia, hắn đã giữ thanh kiếm lại bằng ngón tay, chỉ có lòng bàn tay bị kiếm đâm vào. Tuy vết thương sâu, nhưng không chạm vào gân. Chuyện này cũng không làm giảm đi sự tức giận của hắn.

Lúc hắn chạy tới, không kịp về phòng lấy binh khí. Thứ hắn quen dùng chính là thanh kiếm và cái roi đen treo trên tường. Roi đen quấn chặt lấy kẻ địch, mũi kiếm nhọn đâm chí mạng. Đó mới là cách giết địch quen thuộc của hắn.

Tay trái cầm chính là cái cung tên của Ninh Phi. Thân cung bị chém gãy, nhưng dây cung vẫn còn nguyên vẹn. Cầm trong tay như một chiếc roi hoàn hảo. Hai tên thích khách thấy vậy thì thoải mái trong bụng, vũ khí của hắn lại là một thứ vớ vẩn đã bị chém gãy. Chuyện duy nhất cần chú ý đó là nhất định phải chạy thoát trước khi những tên trong sơn trại đuổi đến, nếu không, một khi vướng vào sẽ không thể thoát thân.

Hai người cực kỳ ăn ý, cùng lúc xuất chiêu, tấn công vào hai bên của Tô Hy Tuần. Bọn họ có ưu thế tuyệt đối về vũ khí, kiếm và lưỡi liềm vừa đúng một dài một ngắn, một đơn một đôi, vừa mạnh vừa hiểm.

Người dùng lưỡi liềm thấy Tô Hy Tuần có vẻ không biết được điểm yếu của mình, không khỏi khinh thường. Hắn thầm nhủ Tô Hy Tuần ỷ vào võ nghệ cao cường, không coi bọn họ ra gì, nhất định sẽ bị thua vì khinh địch. Đang định tăng tốc thì trước mắt bỗng loé lên một cái, Tô Hy Tuần vung dây cung ra, cuốn vào lưỡi liềm của hắn.

Tên dùng lưỡi liềm nghĩ thầm, dây cung có chắc chắn thế nào đi nữa thì cũng chỉ là gân động vật mà thôi, nếu độ với sự sắc nhọn của vũ khí bằng sắt thì chỉ có một kết quả là bị đứt. Huống hồ, hai cái lưỡi liềm của hắn, một cái vô cùng sắc nhọn, một cái đầy răng cưa, đều là khắc tinh của gân thú. Hắn đang nghĩ như vậy thì gân thú đã quấn quanh cái liềm đầy răng cưa, hắn truyền nội lực vào, vung tay cắt, quả nhiên dây cung bị cắt đứt.

Nhưng hắn còn chưa kịp mừng thì cổ chợt nghẹn, bị một bàn tay như vuốt chim ưng quặp lấy. Ngón tay trở nhẵn vào cổ họng hắn, ngón giữa lại bấm vào xương cổ đằng sau. Sau một hồi răng rắc thì tên cầm lưỡi liềm đã gãy xương cổ.

Tô Hy Tuần vút cái cung đánh lạc hướng địch đi, tay bóp cổ tên cầm lưỡi liềm, tăng tốc độ, kéo hắn tới trước đường tấn công của kẻ cầm kiếm. Tốc độ nhanh như chớp, tên cầm kiếm không ngờ chỉ trong nháy mắt mà người huynh đệ của hắn đã thất thủ. Kiếm hắn đâm mạnh vào ngực tên cầm lưỡi liềm.

Hắn chợt ngừng người, ánh mắt chợt mơ hồ, cứ thế mất mạng.

Bàn tay Tô Hy Tuần thả lỏng, tên cầm kiếm ngã ngửa ra đất. Vốn dĩ khi bị gãy xương cổ sẽ không đến mức chết ngay, nhưng hắn truyền chân khí cực độc vào nên lập tức cướp đi mạng sống của cả hai.

Khi hắn quay trở về, Bạch Lô nằm trên mặt đất. Tướng Hoành thì đã không thấy tung tích, trên mặt đất có những vết máu loang lổ, chứng tỏ rằng dù Tướng Hoành đã chạy thoát thành công nhưng cũng đã đấu với Bạch Lô căng thẳng tới mức cả hai cùng bị thương.

Ninh Phi cố gắng xuống ngựa, quỳ xuống kiểm tra hơi thở của Bạch Lô.

Võ công của Tướng Hoành nhất định là hơn Bạch Lô nhiều, dù hắn đã ba mươi nhưng vẫn còn trong thời kỳ sung sức nhất trong đời, lại còn là giáo đầu ngự tiền thị vệ của Hoài An, nếu không có chút tài cán thì không thể làm người bên dưới phục được.

Tô Hy Tuần bước nhanh đến, Ninh Phi ngẩng đầu nhìn hần nói: “Huynh ấy bị Tưởng Hoành chưởng một cái.”

Tô Hy Tuần vội vàng ngồi xuống bắt mạch cho Bạch Lô, may mà không sao, chỉ bị chấn động một chút. Hần nhẹ lòng một chút: “Nàng ngủ một chút đi, sẽ trở về nhanh thôi.”

Ninh Phi vẫn mở to mắt nhìn hần, Tô Hy Tuần lại thở dài: “Hần không sao.”

“A Cương...” Ý chí của nàng dần mơ hồ nhưng vẫn nhớ tới A Cương, không chịu nhắm mắt ngủ.

Tô Hy Tuần cười khổ sở: “Không chết được, bọn họ sẽ không mất công vác một cái xác xuống núi.” Vì để nàng yên tâm nên hần vẫn đứng dậy, ôm ngang Ninh Phi, bước nhanh về phía A Cương.

Lúc này, cuối cùng thì phía sau cũng truyền đến tiếng áo quần sột soạt. Tô Hy Tuần không nhìn cũng biết người của hần đã tới.

Vừa nãy hần ở ngoài lầu trúc bàn bạc công việc với mấy trưởng trạm, khi nghe thấy tiếng huýt sáo của Bạch Lô thì đuổi tới đây đầu tiên. Đến chỗ phát ra tiếng sáo thì không thấy Bạch Lô đâu, nhưng lại thấy dấu vết đánh nhau và vết máu, còn có một tên mặc đồ đen thân phận không rõ. Trên người tên mặc đồ đen đang nằm hấp hối trên mặt đất có một mũi tên quen thuộc của Ninh Phi đâm vào. Hần lần theo dấu vết tìm đến nơi này, không biết là nhanh hơn mấy người trưởng trạm bao nhiêu, giờ họ mới đuổi tới cũng đã khó khăn lắm rồi.

Ninh Phi cố gắng nhìn xuống mặt đất. A Cương hôn mê rất sâu, nhưng sắc mặt vẫn ổn. Trên quần áo màu xanh thẫm bị rách một khoảng lớn, đang rỉ máu, may mà lượng máu chảy ra không nhiều. Nàng thở phào nhẹ nhõm. Thế này thì yên tâm, A Cương và Bạch Lô đều không sao là tốt rồi. Thậm chí nàng còn không chú ý tới mình bị Tô Hy Tuần ôm ngang hông. Thật ra nàng đã không chịu nổi từ lúc nãy, cánh tay bị thương nặng. Những vết thương nhẹ không thể so sánh với sự đau đớn hiện tại, vẫn may là hôn mê có thể tránh được cảm giác đó.

Hồ Hần cùng mấy người đuổi tới nơi, thấy một vùng toàn máu, hai tên mặc đồ đen đã tắt thở, còn có một kẻ bị kiếm đâm xuyên vai, gấn chặt xuống đất mà chẳng còn chút sức lực giãy dụa nào.

Bọn họ đều biết Bạch Lô và A Cương. Thấy hai người nằm trên đất không động dậy, mặt mày ai nấy đều tái xanh.

Tô Hy Tuần gọi: “Hồ Hần.”

Hồ Hần là trưởng trạm Hạ Thủy Thật, từng gặp Ninh Phi. Hần nhìn trong lòng Tô Hy Tuần liền nhận ra nàng. Tô Hy Tuần giao Ninh Phi cho hần khiến hần giật cả mình. Hần tự hỏi hôm nay Nhị đường gia làm sao vậy, sao có thể giao nữ nhân của mình cho người khác?

Không đợi hần hỏi thành lời thì hần đã ngửi thấy mùi máu tanh tươi. Lúc này hần mới phát hiện ra cánh tay của Ninh Phi bị thương rất nặng. Hần càng luống cuống, vết thương nặng thế không biết có phải phế đi cánh tay này không.

Hần biết kỹ thuật bắn cung của Ninh Phi rất giỏi, trước đây hần còn từng định hỏi ý của nàng. Vì phần lớn các huynh đệ trên Hắc Kỳ trại đều có kỹ năng tấn công cự ly gần là hoàn hảo, còn về đánh xa thì không được. Thế nên chiến đấu đều tập trung trong vùng rừng núi có cây cối rậm rạp. Những người quen dùng cung tên không nhiều, người giỏi lại càng ít. Nếu có thể dẫn Ninh Phi đến truyền thụ kỹ thuật thì có lẽ khu vực chiến đấu sẽ được mở rộng ra cả đồng bằng. Đó chính là một trong những nguyên nhân lần này hần lên núi tìm Tô Hy Tuần.

Hiện tại cánh tay đó đã trở thành thế này rồi, không biết sau này có bình thường được không.

Tô Hy Tuần lại chỉ vào một người khác rồi giao Bạch Lô cho người đó, còn mình thì ngồi xuống ôm A Cương dậy.

Nhìn thấy vẻ mặt Hồ Hần đầy kinh ngạc thì hần nói thản nhiên: “Đệ ấy bị thương nặng nhất.”

Vừa rồi hần đã lừa Ninh Phi, vết thương của A Cương cần điều trị cẩn thận. Tuy mấy tên mặc đồ đen muốn bắt sống A Cương, nhưng chúng lại không tinh thông y thuật nên sau khi dùng kiếm đâm thì chỉ điểm

huyết cầm máu mà thôi. Sau đó tiện tay vung một nắm thuốc bột cầm máu chẳng biết được chế từ cái gì. Thật ra, A Cương đã bị chém đứt gân.

Loại vết thương thế này không thể chịu xóc nhiều, cần phải khâu lại ngay lập tức. Mấy tên vừa rồi chỉ cần giữ được cái mạng cho A Cương là xong, làm gì quan tâm tới việc đem được cả người hoàn chỉnh về. Nếu không chữa tốt, chưa nói tới chuyện một thân võ công của hắn bị phế, mà đến việc chế củi nấu nước giúp cha hắn cũng khó nữa là.

Mà A Cương mới mười sáu tuổi.

Tô Hy Tuần nói với những người khác: “Đến những ngọn núi khác, gọi tắt cả các trưởng núi, trưởng binh sỹ tới đây. Kể cả Đinh Nghĩa, Tập hắc, lập tức nhanh chóng đến đây.”

“Vâng.” Những vị trưởng trạm khác ôm quyền nhận lệnh. Phi thân lên, chỉ trong nháy mắt đã lẫn vào rừng.

Tô Hy Tuần cúi đầu xuống nhìn Ninh Phi, Hồ Hãn không biết nên miêu tả ánh mắt đó như thế nào, chỉ cảm thấy sự khó chịu khó nói thành lời.

Hay là Nhị đương gia muốn ôm nàng? Đến giờ, các tin đồn đại truyền khắp, không ai không biết tình cảm của Nhị đương gia với Ninh cô nương.

Nhưng khinh công của Tô Hy Tuần giỏi hơn, hắn đi nhanh hơn, người hắn cầm chăm sóc đầu tiên là người đang gặp nguy hiểm nhất, chính là A Cương.

Tô Hy Tuần không nói gì, dẫn đầu đi về hướng lầu trúc.

Màn đêm buông xuống, buổi tối mùa hè có thể nghe tiếng ve kêu ở khắp nơi, làm Diệp Vân Thanh bực hết cả mình.

Rất nhiều người ở trong lầu trúc nhưng vẫn cực kỳ yên tĩnh như thường, không ai nói to. Chỉ có hắn bị cho ở ngoài. Lúc Tô Hy Tuần đóng cửa, ánh mắt lạnh lẽo quét từ đầu tới chân hắn, nói một câu vô cảm: “Hôm nay huynh lại chưa tắm.”

Sau đó, khi Đinh Nghĩa, Tập hắc từ ngọn núi khác đều tới cả rồi, đến cả kẻ không giỏi y thuật, chỉ biết về thuốc là Đinh Hiếu cũng được mời vào phòng. Còn tìm trên núi hai nữ nhân quần áo sạch sẽ, chân tay nhanh nhẹn đi vào giúp nữa.

Nghe nói A Cương xảy ra chuyện, cha hắn vội vàng vàng chạy tới. Trước đó ông mới bị Kim Tuyền đại vương cắn, độc vẫn chưa mất hết, còn cần tĩnh dưỡng nhưng ông không nghĩ được nhiều thế. A Cương là con ông, hắn xảy ra chuyện thì ông là người lo lắng nhất.

Diệp Vân Thanh và cha A Cương nhìn thấy hết người này tới người kia bưng nước ấm, mang kéo, vân vân... đủ thứ vào, nhưng không giúp được gì.

Trong phòng được thắp rất nhiều ngọn nến cùng đèn dầu từ lâu. Rất lâu sau đó, cuối cùng thì cánh cửa đã được mở ra.

Người ra đầu tiên chính là hai huynh đệ Đinh Hiếu, Đinh Nghĩa. Diệp Vân Thanh vội vàng chạy lên kéo hai người rồi hỏi: “Sao mà lâu thế? Vết thương rất nặng à?”

Đinh Nghĩa là con trai ruột của Đinh đại thúc và Đinh đại nương, có sự khác biệt về hình thể rất lớn so với Đinh Hiếu. Vóc người hắn cường tráng vạm vỡ, còn to hơn Đinh đại nương khoảng hai vòng tay, tuy nhiên da để lại trắng trẻo hồng hào, vừa mềm vừa mịn, trông như có thể búng ra sữa vậy. Chính vì vậy nên hắn còn có một danh hiệu nữa ở Hoài An quốc: Bạch thần chết – Đinh Bạch.

Hắn nhỏ tuổi hơn hai người Diệp – Tô, thời niên thiếu theo cha mẹ lên núi Nhạn Qua định cư. Khi đó, hắn vẫn chưa to cao vạm vỡ như thế này, thế là Đinh đại nương có lúc hứng lên bèn trang điểm cho hắn thành con gái, đưa hắn xuống núi, vào thành chơi.

Do có sự hun đúc từ Đinh đại thúc và Đinh đại nương, hắn đã được tiếp xúc với đủ cách trị thương từ nhỏ. Thật ra nguyên nhân quan trọng nhất đó là Đinh đại nương cực kỳ bạo lực, thế nên gia đình thường có

người bị thương. Đinh Nghĩa cũng rất bạo lực, mấy tên lưu manh đầu đường xó chợ cả gan trêu chọc vào hấn thường xuất hiện những vết thương nghiêm trọng. Không nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là do hấn đang tích góp những kinh nghiệm thực tế.

Dù sao chẳng nữa, với loại y thuật luyện ra từ bạo lực này, nếu mà so với tay nghề của Tô Hy Tuần thì không thể bì nổi. Hôm nay lại gọi cả hấn về, ngay cả Diệp Vân Thanh cũng thấy hơi khác thường.

Đinh Hiếu quá mệt, thuận miệng đáp: “Vết thương rất nặng.”

Diệp Vân Thanh ngăn ra.

Trong đôi mắt cha A Cương đã ngân ngấn nước, môi run run, hỏi một cách khó tin: “Vết thương rất nặng ư?”

Đinh Nghĩa gật đầu: “Sau này nhất định không nâng được vật nặng, thậm chí, có cử động được không vẫn còn là vấn đề.”

Diệp Vân Thanh đứng đó, sự cay đắng dần lấp đầy hấn.

Cha A Cương lấy lại tinh thần rất nhanh, thậm chí còn có vẻ vui mừng: “Chỉ cần còn sống là tốt rồi, sống là tốt rồi!”

Diệp Vân Thanh chợt ngẩng mặt lên: “Sao lại nặng như thế được? Nếu nặng vậy thì sao Tô Hy Tuần lại giao cho hai người các người? Hấn đâu? Hấn chết ở đâu rồi? Nếu là hấn nhất định sẽ có cách!”

Đinh Hiếu ngẩng đầu lên, nhìn hấn một cách ngạc nhiên: “Diệp đại, huynh nói gì vậy? Nếu Tô nhị có lòng tốt như thế việc gì phải ra tay độc địa như vậy?”

Đinh Nghĩa cũng nói: “Đúng đấy, Nhị đương gia ra tay rất tàn nhẫn!”

Cả bốn người cùng ngừng nói, nhìn nhau chằm chằm.

Một hồi sau, cuối cùng cha A Cương lên tiếng, giọng đầy hy vọng: “Người chúng ta nói chắc không phải là một.”

Đinh Hiếu “A” một tiếng, hấn đã hiểu ra: “Ta nói tới tên thích khách mặc đồ đen kia. Xương vai bị Tô nhị đâm thủng một vết to, suýt nữa tắt thở. Tô nhị gọi ta tới là để trao đổi vấn đề phòng ngự, vừa rồi huynh ấy đúng là không rảnh rang nên mới gọi ta tới giúp.”

Đinh Nghĩa cũng hiểu ra, hấn gãi đầu gãi tai, nói tiếp: “Vẫn còn một tên thích khách, nghe nói bị Ninh Phi đập một cái vào mặt bằng cái cung, cái tên đó ấy à, con người mắt trái bị đập rồi, xương mũi gãy, mắt phải thì vừa đỏ vừa sưng vù. Nhị đương gia bảo loại thương tích này không chết người được, vẫn đang trú ở cái cột góc nhà, còn chưa ngó tới.”

38. Q.3 - Chương 38: Khoảng Cách Hạnh Phúc

Ninh Phi tỉnh lại lúc nửa đêm, cánh tay đang đau từng cơn nhưng đã đỡ hơn lúc mới đầu nhiều lắm rồi. Vết thương có cảm giác tê tê, có lẽ là do thuốc đắp ở đó. Nàng nhìn quanh, trong phòng không có người, chỉ thấp một ngọn đèn dầu, ánh lửa nho nhỏ như hạt đậu. Cửa sổ mở hé, ánh sáng bé nhỏ kia đang lay động theo từng cơn gió nhẹ.

Giơ cánh tay lên, tay nàng được quấn nhiều vòng băng gạc nhưng vẫn có vết máu thấm ra. Giờ nghĩ lại, lúc đó nàng quả là to gan, liều lĩnh. Cứ xông lên bừa như vậy thì có mấy cái mạng cũng không đủ. Vậy mà vẫn giữ được mạng, đó hoàn toàn là vì may mắn mà thôi. Nhưng lại nói, nếu lúc đầu nàng không đuổi theo, có lẽ sẽ không thể giữ chân được chúng cho tới khi Tô Hy Tuần đến.

Tuy sự đau đớn từ vết thương đã giảm đi nhiều, nhưng nó vẫn gây ảnh hưởng như trước. Sau khi tỉnh lại rất khó ngủ tiếp, Ninh Phi trở mắt nhìn trần nhà, tự kiểm điểm lại sai lầm của mình.

Có tiếng bước chân rất khẽ ở ngoài cửa, sau đó dừng lại trước phòng. Nếu không phải vì đêm khuya yên ắng thì nàng không thể nghe thấy được. Nàng nhìn ra cửa đầy tò mò, muộn thế này rồi không biết ai còn ở ngoài? Một lúc sau, cửa mở ra, Tô Hy Tuần đi vào.

Lúc hắn đi vào không nhìn sang bên này nên không hề biết nàng đã tỉnh lại. Hắn đi về phía bàn trước, đặt những thứ đang ôm trong tay lên bàn, đều là giấy tờ bút mực, còn có một cuộn giấy da dê.

Ninh Phi nhìn hắn ngồi trước bàn một cách tò mò, hắn mở hộp bút mực ra, sau đó trải cuộn giấy da dê, lấy bút chấm mực rồi bắt đầu viết chăm chú.

Đêm khuya cực kỳ yên tĩnh, lá trúc bên ngoài bị gió thổi vào, chạm vào nhau phát ra tiếng xào xạc không ngừng. Trước đó rất lâu, khi còn sống ở thời đại ồn ã nọ, Ninh Phi từng xem bộ “Đêm khuya nghe tiếng mưa rơi trên lá chuối”.

Người đàn ông ngồi trước bàn kia che khuất ánh sáng nhỏ bé của chiếc đèn dầu. Thi thoảng hắn sẽ lật giấy tờ, nhưng động tác rất khẽ, gần như không phát ra tiếng. Ninh Phi bị cái bóng lơ mơ của hắn phủ lên, quanh người Tô Hy Tuần được bao quanh bởi ánh sáng vàng mờ từ ngọn đèn dầu. Nàng cứ lặng lẽ nhìn.

Kiểu lật từng trang mà không gây ra tiếng động như thế này cần phải vừa nhẹ nhàng vừa chậm, nhất định sẽ không có mấy hiệu quả trong công việc. Tô Hy Tuần rõ ràng là người làm việc có hiệu suất cao, sao lại phạm phải một lỗi cơ bản thế này? Vừa mới nghĩ tới đây, Ninh Phi liền biết ngay câu trả lời, đó là vì chăm sóc nàng.

A Cương cũng bị thương nhưng hắn có người nhà trên núi. Không biết người nhà Bạch Lô có đây không, nhưng bạn bè hắn cũng nhiều. Ở trên đỉnh núi mấy tháng, nàng có hiểu biết nhất định về một số việc. So với họ thì nàng không thân không thích, mà chỉ có quan hệ thân thiết với một số người như Diệp Văn Thanh, Đinh Hiếu.

Ninh Phi chợt nhớ đến câu: “Đừng bao giờ coi người ta tốt với bạn là lẽ đương nhiên.”

Tô Hy Tuần viết một hồi lại một hồi. Sau đó thật lâu, cuối cùng cũng treo bút lên giá, đóng nắp hộp mực. Không phải tập trung suy nghĩ cẩn thận nữa, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Sau đó hắn đắm đắm hai bả vai rồi ngoảnh mặt nhìn về phía giường.

Lập tức thấy ánh mắt của Ninh Phi.

Tô Hy Tuần hơi ngẩn người, vội vàng đứng lên, đến bên giường: “Đau lắm sao? Đau tới mức không ngủ được?”

Ninh Phi lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm Tô Hy Tuần. Lúc này lại tới lượt hắn không chịu nổi, đến tuổi này rồi, ngoài nữ nhân như Đinh đại nương thì chưa từng có nữ nhân nào dám nhìn thẳng hắn như thế. Hắn luống cuống chân tay, để che dấu cảm xúc xấu hổ tự dưng xuất hiện này, hắn kéo một cái ghế ở bên rồi ngồi xuống, vén một góc chăn lên: “Để ta xem qua vết thương.”

Vết thương vừa rộng vừa sâu, đến giờ vẫn thấm ra máu là bình thường, nhưng màu máu rỉ ra trên băng gạc đã nhạt hơn rất nhiều, thành màu hồng nhàn nhạt. Tô Hy Tuần cầm tay nàng trong tay, chăm chú nhìn, nhìn tái nhìn hồi cuối cùng không buông tay ra được.

Cánh tay trong tay hắn rất nhỏ. Thật ra Ninh Phi cũng không gây tới mức da bọc xương, nhưng xương của nàng cực kỳ nhỏ, lại ở giữa một nơi như Hắc Kỳ trại càng thấy sự đối lập rõ ràng nên mới trở thành nhỏ một cách đặc biệt, giống như một chú chim hoạ mi bé xíu giữa bầy chim cướp biển vậy.

Tô Hy Tuần không thể không hỏi: “Không đau thật?”

“Không đau.”

“Không đau sao lại không ngủ?”

Ninh Phi mím môi, trừng mắt nhìn Tô Hy Tuần làm hắn thấy ngại, cuối cùng hắn đắp lại cái chăn một cách ngượng ngùng: “Khát rồi nhỉ, ta rót cho nàng ít nước.”

Ninh Phi nhìn hắn đi vào bếp lấy bình nước và cái bát như chạy trốn mà buồn cười, vẻ mặt vừa rồi của hắn thật sự rất tức cười. Nàng ngồi dậy từ từ, tự mình chèn cái gối vào sau lưng. Vì mất máu nhiều nên sau vài động tác, trước mắt bỗng tối sầm lại, một lúc lâu sau mới khôi phục bình thường.

Tô Hy Tuần đã đến bên giường rót nước, trách nàng: “Người bị thương cần biết an phận của mình, động dậy lung tung là tự muốn chịu khổ đấy.”

Ninh Phi uống hết cả bát nước hắc đưa cho, hết cả cơn khát ở cổ họng. Tô Hy Tuần đi cất bình nước về tủ bát, sau đó nghe Ninh Phi ở trên giường nói: “Chuyện hôm đó... xin lỗi huynh.”

Hắn đóng cửa lười của tủ bát lại, vì không hiểu từ “xin lỗi” của nàng là về việc gì nên đứng ngây người trước đóng bát đĩa trong tủ. Một lúc sau, hắn quay mặt lại, hỏi một cách khó hiểu: “Xin lỗi chuyện gì?”

Ninh Phi trừng mắt, sau đó xoa xoa trán, có vẻ như không biết nên nói suy nghĩ của mình như thế nào. Cuối cùng nàng đành nhìn về phía phần dưới hông Tô Hy Tuần.

Ngay lập tức hắn hiểu ý nàng, hắn ngượng đến mức mặt cũng đỏ lên, giọng nói buồn bã: “Không sao cả.”

Hiếm hoi lắm Ninh Phi mới nhìn thấy vẻ mặt này của hắn, không kìm được mà cười ha ha: “Đúng là huynh đã nhớ lại rồi, chuyện mất trí nhớ mấy hôm trước không phải là huynh giả vờ đấy chứ?”

Tô Hy Tuần xấu hổ đến bực mình, nói mà nghiêng răng nghiêng lợi: “Sao ta giả vờ mất trí nhớ được. Nàng thật là độc ác, ra tay được chiêu độc đến vậy.”

Không khí ít khi mới thoải mái như vậy, Tô Hy Tuần không ngờ hai người sẽ nói chuyện như thế. Trước đây, khi cả hai thấy nhau ngứa mắt thì đúng là không cùng chí hướng, không cùng quan điểm nên không thể là bạn, nói chuyện ăn ý không nổi câu nào. Hắn thấy tinh thần nàng rất tốt, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ngủ được.

Hắn ngồi lên chiếc ghế cạnh giường: “Nàng tưởng nàng giỏi lắm à, chuyện như ngày hôm qua cũng tiện thể chen vào được? Suýt nữa thì nàng chết rồi đấy biết chưa?”

“Lúc đấy không nghĩ như thế.”

“Không nghĩ như thế?” Tô Hy Tuần còn cố ý nhấn mạnh về sau.

“Giờ thì biết rồi, ta nhận sai. Sau này nhất định sẽ xem xét tình hình trước rồi tính sau.”

Tô Hy Tuần nhìn nàng khó tin, trông chẳng có vẻ gì là đang xin lỗi cả. Rõ ràng là nàng đã quyết định chuyện gì cũng tiền trạm hậu tẩu, xong việc rồi mới xin lỗi đấy mà.

Ninh Phi vội vàng trấn an hắn: “Thật đấy, hơn nữa sau này chắc sẽ không xảy ra chuyện như thế.”

Tô Hy Tuần thở dài: “Nói đi nói lại vẫn là lỗi của ta.”

“Núi Nhạn Qua lớn như thế, cho dù các huynh đệ trên Hắc Kỳ trại đông nhưng mỗi tấc đất cũng không thể có người ở đó được. Mấy trạm gác có thể chặn được người thường, nhưng nếu kẻ tới là cao thủ khinh công, bay tới bay đi thì hắn hoàn toàn không đi qua trạm gác mà trèo thẳng qua vực núi, huynh có muốn đề phòng cũng không được.”

Tô Hy Tuần lắc đầu: “Sự canh phòng ở lầu trúc không chặt chẽ, là do ta quá tự tin. Ở mỗi trạm gác đều có cao thủ ở đó để tránh thích khách mà kẻ địch phái tới leo lên núi từ vách đá, sau đó bắt ngờ ra tay tàn sát. Chỉ có lầu trúc là thường không cho phép ai tới gần.”

Ninh Phi nhớ ra một chuyện: “Người tới là Tưởng Hoành – tổng giáo đầu ngự tiền thị vệ. Bọn họ lên núi chắc không phải để “bắt ngờ ra tay tàn sát” đâu?”

“Bọn chúng lục tung phòng của ta lên nhưng không tìm thấy tin tức chúng muốn tìm.” Tô Hy Tuần cười rất đắc ý: “Cũng không trách chúng không tìm ra, người triều đình sao biết bọn “cướp” chúng ta giấu đồ thế nào chứ.”

Ninh Phi thấy tò mò, đang định hỏi nhưng nghĩ tới như vậy sẽ đề cập tới bí mật của sơn trại, để tránh người ta nghi ngờ mình, nàng lập tức chuyển chủ đề.

Tô Hy Tuần hiếm khi mới có hứng thú buôn chuyện, hắn luôn cho rằng buôn chuyện là một hành động lãng phí thời gian, có thời gian rảnh thì đi hái cây cỏ chế thuốc hoặc làm việc còn hơn. Nói chuyện cùng Ninh Phi rất thoải mái, nói qua nói lại, nhưng chỉ cần để ý một chút thì sẽ thấy những chuyện nàng hỏi đều không liên quan gì tới việc công quan trọng. Rõ ràng nàng biết tình cảm của hắn với nàng, nhưng lại không vì thế mà làm khó hắn, thậm chí nàng biết có thể làm hắn khó xử thì sẽ tránh xa chủ đề đó ra. Như thế chắc cũng là một dạng quan tâm?

Thời gian trôi đi rất nhanh, mí mắt của Ninh Phi cứ chực sụp xuống. Tô Hy Tuần vẫn còn muốn nói nữa nhưng lại cực kỳ xót nang, hần vội kết thúc câu chuyện.

Trông Ninh Phi có vẻ buồn ngủ, khoé mắt cong lên, thật sự rất giống như đang cười tủm tỉm. Khi đó Tô Hy Tuần đang cúi người vén chăn cho nàng, thấy vẻ đáng yêu của nàng như vậy thì trong lòng bắt đầu bồi hồi, đứng yên tại chỗ không động đậy.

Ninh Phi nói nhỏ nhỏ: “So với tên Từ Xán kia thì đúng là huynh đáng yêu hơn nhiều.”

“Hả?” Tô Hy Tuần nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Ninh Phi xoay người, quay mặt vào tường rồi nhắm mắt ngủ.

Tô Hy Tuần cứ khom lưng như vậy, tới tận khi thất lưng tê rần thì mới đứng thẳng lên, lúng túng phản bác lại: “Đáng yêu cái gì, nàng mới đáng yêu ấy!”

Đúng thế, dùng từ “đáng yêu” để miêu tả một nam tử hán đại trượng phu thì quả là bất lịch sự. Nhưng cùng lúc hần phản bác lại đó, không hiểu sao hần lại cười, ánh mắt cũng cười, trên mặt đầy vẻ hạnh phúc.

Khi trời sáng bảnh, chuyện xảy ra ngày hôm qua đã truyền khắp ngọn núi cao nhất của dãy núi.

Ngọn núi cao nhất của dãy núi Nhạn Qua rất giống hai bậc thang khổng lồ. Trên núi có bảy, tám vùng đất để luyện võ. Bãi luyện võ lớn nhất là ở lưng chừng núi, vừa hay nằm ở bậc thang đầu tiên, diện tích lên đến gần trăm mẫu.

Nắng nóng như thiêu đốt người ta, tất cả các huynh đệ ở ngọn núi chính xếp hàng ngay ngắn ở bãi luyện võ lưng chừng núi. Bình thường đám người này chia ra ở các trạm nên mới không cảm thấy đông đúc, đến tận bây giờ mới biết chỉ riêng ngọn núi chính này đã có hơn mười nghìn người.

Nếu chỉ dựa vào việc cướp hàng hóa thì hoàn toàn không đủ ăn tiêu cho cả đám người này. May mà núi Nhạn Qua hoang vắng, ít người thừa đất, bình thường, khi không đi cướp bóc kiếm ăn thì mọi người đều đi khai hoang, làm ruộng bậc thang gieo trồng ngũ cốc, còn nuôi rất nhiều gà đen, thậm chí còn dựng chuồng nuôi cả lợn rừng.

Bãi luyện võ giống như bị bao phủ bởi một tầng không khí lạnh lẽo, sắc mặt tất cả mọi người đều u ám, dường như rất tức giận. Chuyện này cực kỳ nhục nhã, ban ngày ban mặt bị người ta nhảy lên tận đỉnh núi, tuy đằng sau ngọn núi chính là vách đá dựng đứng, tuy ít người đặt chân tới ngọn núi chính, tuy người đến là binh sỹ tinh nhuệ được hoàng cung Hoài An phái đến, nhưng nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị người cười chê.

Không lâu sau, Diệp Vân Thanh cùng Tô Hy Tuần lần lượt xuất hiện, hai người đi xuyên qua hàng ngũ rồi bước lên đài cao được dựng dưới năm cây tùng. Các trạm trưởng các trạm đều đứng đầu hàng. Mọi người im lặng, chỉ nghe tiếng gió thổi vào lá cây.

Sau khi Diệp Vân Thanh nhìn quét qua một vòng thì nói: “Chuyện xảy ra hôm qua mọi người đều biết cả rồi chứ?”

Nội lực hần cao cường, tiếng nói vang vọng khắp bãi luyện võ hơn trăm mẫu. Bình thường các huynh đệ hô hét âm ỉ, nay chẳng ai nói một câu, trông có vẻ vô cùng xấu hổ.

Diệp Vân Thanh đợi một lúc, thấy mọi người đều đang tự kiểm điểm lại mình, hần thở dài một cái: “Hôm qua bắt sống hai tên thích khách của Hoài An quốc, tuy hiện giờ chưa lấy được lời khai, nhưng có một chuyện có thể khẳng định đó là Hoài An đã không nhẫn nhịn chúng ta nữa, trong năm nay sẽ tấn công quy mô lớn.

Hoài An ngứa mắt với sơn tặc trên núi Nhạn Qua đã lâu rồi, mọi người đều biết. Nhưng chuyện mới xảy ra đó, kẻ địch xâm nhập vào giữa trại chẳng nề nang gì, còn làm ba người bị thương. Tên đầu gối Bạch Lô thì không nói, nhưng A Cương thì mọi người đều biết. Đó là một thiếu niên rất đáng yêu, nghe nói bị thương rất nặng, có khỏi hần được hay không còn chưa biết. Thấy Diệp Vân Thanh đề cập tới Hoài An thì bầu không khí lập tức thay đổi, cả bãi luyện võ tràn ngập sự giận dữ. Bọn họ muốn hỏi tình trạng của người

bị thương, nhưng vì kỷ luật sơn trại nghiêm ngặt, lúc tập hợp không được hỏi tùy tiện nên đành nhẫn nhịn không hỏi.

Diệp Vân Thanh nói: “Hiện giờ, tình hình trong trại nguy cấp. Sự sắp xếp chiến thuật của những trận chiến trước đó là để cướp những đoàn buôn của Hoài An quốc. Tuy rằng mấy năm nay từng khiến quân đội Hoài An thua to mấy lần, nhưng phần lớn đều đánh ở khu vực hẹp. Sau này, chúng ta sẽ phải đối mặt với đội quân tinh nhuệ - Từ gia quân của Hoài An, đội ngũ kỵ binh có hơn nghìn chiến xa, hơn chục nghìn chiến mã.”

Nói tới đây, các huynh đệ bên dưới đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu, ánh mắt sáng rực nhìn về phía đài cao dựng năm cây tùng. Phần lớn trông có vẻ không phục.

Diệp Vân Thanh gật đầu cười: “Không phục đúng không? Không phục là tốt! Nghìn chiến xa, chục nghìn chiến mã thì là gì chứ. Chẳng phải là được mua hết bằng tiền sao? Đánh trận là phải lấy cả tính mạng ra, chứ không phải là so về tiền.” Hắn dừng lại một lát, đợi trong số những người bên dưới có người không kìm được mà hô lên đồng ý, lúc đó hắn mới nói to: “Chắc mọi người đều biết Ninh Phi mà Đinh Hiếu dẫn lên núi?”

Tất cả mọi người đáp ngay lập tức: “Biết.” Lần đầu tiên Ninh Phi xuất hiện trong mắt đám đàn ông chính là lần tắm tập thể hôm trời mưa to đó, làm mọi người chạy nháo nhác cả lên, sao không biết nàng được? Dù chưa nhìn thấy mặt nhưng ít nhất cũng đã nghe thấy tên.

Diệp Vân Thanh nói: “Người ta là một cô nương nhỏ nhắn, vậy mà hôm qua, dưới tay nàng một chết bốn bị thương.”

Mọi người không thể không ồ lên. Tuy đã nghe tới chuyện hôm qua, nhưng tình hình cụ thể thế nào vẫn chưa được truyền ra. Họ nghe nói nữ nhân Đinh Hiếu mang lên núi đó rất giỏi, nhưng lại không biết giỏi đến đâu.

Diệp Vân Thanh tiếp tục: “Để đánh thắng trận, điều quan trọng không phải là võ công ai cao hơn, không phải binh khí bên nào sắc bén hơn, mà là dựa vào cách thức, hết cách này đến cách khác. Ninh Phi không biết võ công, chỉ biết bắn cung. Nhưng khi không thể bắn cung được thì sẽ dùng cung đánh, thân cung không hữu hiệu nữa liền điều khiển ngựa đá. Đó mới khiến người ta khó đề phòng, đó mới là đạo lý lấy yếu thắng mạnh. Nếu lúc đối mặt với quân đội Hoài An, chúng ta cũng làm được như vậy thì dù là Từ gia quân, hay là Quỷ gia quân, Thần gia quân[1] thì chúng ta cũng sẽ khiến chúng một đi không trở lại.”

[1] Đội quân ma quỷ, đội quân thần thánh

Từ đó, sau khi các trạm trưởng từ bãi luyện võ công lưng chừng núi về các trạm của mười núi sáu động, ánh mắt ai nấy đều đầy vẻ hung hãn, trông như muốn nói: Mấy tên kia, da dê cũng dày rồi đấy nhỉ, xem ra dốc sức luyện võ cũng không chết được.

Núi Nhạn Qua, Bạt Mao trại, đó là nơi nào chứ. Làm gì có nam nhân nào không biết tới ánh mắt giết người không chớp mắt của các trạm trưởng. Tất cả mọi người từ già tới trẻ đều đã quen với sự độc ác của bọn họ. Đúng là da dê của mọi người đã rắn chắc lên nhiều, thực ra trong lòng cũng không thấy sợ gì.

Dẫu sao mười núi sáu động cũng cách ngọn núi chính một đỉnh núi. Bên đó quần chúng phần nộ, bên này vẫn không biết trong trại có người bị thương, chỉ tưởng rằng đó là sự tập kích doanh trại thường có.

Sau khi nghe tin tức ở bãi luyện võ nơi lưng chừng núi, thái độ trong nóng ngoài lạnh[2] của các trưởng trạm đã có sự thay đổi lớn.

[2] Điềm tĩnh bên ngoài nhưng bên trong căng thẳng

Đám đàn ông của mười núi sáu động mắt đỏ ngầu, thái độ hầm hè từ trưởng binh lính tới từng người, dường như ai ai cũng sợ không hung ác bằng người khác vậy.

Hoài An phái người tập kích, ba người ở trại chủ bị thương. Đúng là to gan dám động thổ trên đầu Thái Thượng Lão Quân, dám nhổ lông bên miệng hổ, chúng cũng chẳng nghĩ xem Bạt Mao trại trên núi Nhạn Qua là nơi nào!

Nếu nói tin tức xác thực mà trại chủ truyền ra khiến các huynh đệ mười núi sáu động tức giận ngút trời, ánh mắt nhòm lên những đám lửa nhỏ, vậy thì, thông báo luyện tập do Tô Hy Tuần phát ra đã bỏ thêm củi khô vào trong những đám lửa đó.

Thông báo viết, mỗi đỉnh núi sẽ phân các trạm gác thành những nhóm nhỏ tấn công phòng thủ. Mỗi ngày đánh úp lẫn nhau. Bên nào thua thì hôm đó không được ăn thịt cá và rau xanh, chỉ được ăn dưa muối với cơm. Bên thắng có thể hưởng hai phần thịt và rau xanh.

Đám đàn ông trên trại làm gì có ai không phải động vật ăn thịt? Bình thường đều kêu la gào thét “Không đủ thịt, muốn ăn thịt!”, đến giờ đọc lệnh mới này, ai ai cũng hân hoan vì có thịt ăn, chỉ cần đánh bại trạm người khác phụ trách thì sẽ được ăn thịt nhồm nhoàm.

Thấy cảnh tượng khí thế ngút trời này, Đinh Hiếu – con người lương thiện hay giúp người khác, không thể không nghi ngờ: “Nếu bị người ta đánh trạm gác thành công thì chẳng phải không có thịt ăn sao? Lẽ nào mọi người không thấy vậy là bị thiệt?”

Đinh Nghĩa – đệ đệ hần đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng nóng lòng muốn tỷ thí lẫn nhau khắp ngọn núi mà thở dài: “Ca ca, huynh có biết nguồn gốc của câu “Sớm ba chiều bốn” không?”

Đinh Hiếu ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Có rất nhiều thành ngữ của Trung nguyên mà ta không hiểu.”

Đinh Nghĩa cười nói: “Chuyện là có một người nuôi khỉ, muốn cắt xén thức ăn của bọn khỉ, thế là ông nói với chúng: “Sau này, buổi sáng ta sẽ cho người ăn ba hạt dẻ, buổi tối lại cho bốn hạt dẻ.” Bọn khỉ cảm thấy bị thiệt nên đều nhảy lên nhảy xuống không chịu làm việc.”

“Ồ, sau đó thì sao? Người nuôi khỉ phải làm sao?”

“Người nuôi khỉ đành giả vờ nhượng bộ, ông ta nói một cách vô tội: “Vậy được, sau này buổi sáng bốn hạt dẻ, buổi tối ba hạt, được rồi nhé.” Bọn khỉ vừa nghe xong liền thấy vừa lòng, đồng ý một cách vui vẻ.”

“... Sáng ba hạt tối bốn hạt, và sáng bốn hạt tối ba hạt thì khác nhau chỗ nào? Chẳng phải tổng cộng đều là bảy hạt sao?”

“Đúng là không khác nhau, nhưng bọn khỉ rất vui.” Đinh Nghĩa ngừng một lát, nói đầy cảm xúc: “Lần này Tô nhị lừa mọi người như bấy khi đó.”

39. Q.3 - Chương 39: Tập Luyện Siêng Năng Lúc Sáng Sớm

Mới sáng sớm Ninh Phi đã nghe thấy tiếng luyện võ từ ngoài vọng tới. Nàng cực kỳ tò mò. Bình thường vào giờ này thì người trên sơn trại đều dậy cả rồi, nhưng mỗi người đều bận rộn ăn sáng, đến khi qua trưa mới tập trung luyện võ, hôm nay lại tập sớm hơn rất nhiều.

Tiếp đó nàng nhận ra rằng đêm qua Tô Hy Tuần không qua đêm trong phòng nàng. Hiện giờ mới chỉ ba ngày sau khi chuyện hôm nọ xảy ra. Tối hôm kia, Tô Hy Tuần ở lại phòng nàng với lý do là quan sát vết thương, đến giờ nàng không còn những triệu chứng như sốt, viêm... nên tối qua hẳn đã về phòng mình.

Ninh Phi thở phào nhẹ nhõm, dù là bất kỳ ai cũng không thể thấy thoải mái mỗi khi ở cùng một con rắn hổ mang trong phòng. Nàng thừa nhận Tô Hy Tuần cũng có điểm tốt, nhưng bình thường đã bị nghe nhầm cả tai, như đám Ngưu Đại Tráng thân thiết với nàng đó, mỗi khi nhắc đến Tô Hy Tuần thì ngoài sự bội phục trước công lao to lớn của hắn trong việc cai quản sơn trại thì phần lớn đều thể hiện vẻ mặt đau khổ nào đó. Có thể thấy con người này hoàn toàn không dễ sống chung.

Lại nói, vì sự theo dõi sát sao của Tô Hy Tuần mà nàng phải nằm ỳ trên giường cả ngày, ngoài việc giải quyết ba vấn đề cần thiết của con người thì gần như không thể rời giường. Nói theo cách của người trong trại thì đó là – mồm miệng cũng nhật nhèo sắp mọc lên rồi. Nàng xoay người xuống giường không do dự gì. Ai dè hành động nàng đã vượt qua khả năng hiện tại của nàng, vừa mới ngồi dậy, hai chân vẫn chưa giẫm lên mặt đất thì lập tức ồm tạy trái, hít sâu vài hơi.

Sáng hôm qua bôi thuốc, đến hôm nay vẫn chưa được thay. Thuốc giảm đau đã hết tác dụng, động tác chỉ cần mạnh một chút là sẽ đau tới mức khiến người ta không chịu nổi mà phát điên.

Ninh Phi hít vào thở ra một hồi lâu, sau khi từ từ quen với cơn đau kia thì xoa xoa cánh tay một cách bất đắc dĩ, mắng nhỏ: “Mày đúng là chẳng ra làm sao. Người ta bị thương ở tay vẫn cầm bút viết chữ bình thường, còn mày thì, đau thì thôi, kêu gì mà kêu.”

Nàng nhắc tới chính là tay phải của Tô Hy Tuần. Vì đỡ thanh kiếm kia nên bị thương vào da thịt. Hôm qua, lúc trời gần sáng, Ninh Phi nhìn thấy rõ lòng bàn tay hằn được quần mấy tầng vải mỏng, may mà không có vết máu rỉ ra, có vẻ không bị thương đến gân cốt.

Còn về vết thương thế nào thì nàng thật sự rất quan tâm nhưng chưa từng hỏi hấn. Hiện giờ chẳng biết vì nguyên nhân gì mà khi chỉ có nàng và Tô Hy Tuần, nàng luôn thấy ngượng ngùng một cách khó hiểu. Trong ánh mắt hấn luôn có một thứ gì đó khó nói thành lời, rõ ràng là rất dịu dàng, nhưng Ninh Phi thấy giống như tay hấn cầm một cái roi, đang hối thúc nàng vậy.

Khó khăn lắm mới nói chuyện được như thường, còn quan tâm kiểu gì?

Ninh Phi vò đầu bứt tóc bằng cánh tay không bị thương, vò tái vò hồi vẫn không hiểu ra vấn đề. Bực một nỗi thời gian không thể quay ngược lại, hai lần Tô Hy Tuần tỏ tình đó nàng cứ trốn biệt đi là xong, không nghe thấy thì sẽ không buồn bực như hiện giờ. Đúng vậy, thật là một vấn đề đau cả đầu. Có một tên Từ Xán đã khiến người ta phiền gần chết rồi, lại thêm một Tô Hy Tuần nữa...

Nàng ngừng lại một lát, ngồi gẩn người trên giường, nhìn chằm chằm vào góc tường. Nàng suy nghĩ chậm chạp về một vấn đề, từ từ xoay đầu rồi lại dần nở nụ cười, cười khanh khách – Tô Hy Tuần và Từ Xán... Hình như không thể so sánh với nhau!

Cái tên Từ Xán kia là thanh niên đầy triển vọng, thật sự rất khác bốn chữ “xấu xa ác độc”, nhưng hấn đã làm gì chứ?

Tô Hy Tuần có vẻ xấu xa, nhưng...

Ninh Phi tự nhủ khẽ với bản thân: “Đủ rồi đấy, đừng có ai cũng đem so sánh với Từ Xán. Làm gì có tên đàn ông nào tồi tệ hơn tên Từ Xán đó chứ?” Nàng thở dài một cái. Hiện giờ nàng đã nhận ra rằng ký ức của Giang Ngưng Phi vẫn còn, thế là tính cách của nàng cũng có lẫn chút dấu vết của Giang Ngưng Phi. Nàng thấy may mà thứ còn lưu lại này chính là sự bất mãn đối với Từ Xán chứ không phải là sự yếu đuối nhu nhược kia.

Về vấn đề mặc quần áo, rửa mặt thì không sao, nàng có thể dễ dàng tự làm. Sau khi vào hạ, quần áo mỏng và nhẹ hơn, tay trái giờ một lúc cũng được. Nhưng chải đầu đúng là một vấn đề khó khăn. Đến tận đêm qua vết thương của nàng mới ngừng chảy máu, hiện giờ nàng không dám cử động mạnh không nó lại rách miệng.

Nhìn cái hình ảnh phản chiếu trông như Mai Siêu Phong[1] trong chậu nước, Ninh Phi không cam lòng, không thể tới mức phải nhờ người khác giúp chải đầu được.

[1] Nhân vật trong Anh Hùng Xạ Điêu của Kim Dung, tóc tai rũ rượi.

Cuối cùng nàng thấy trong phòng có một dây vải màu nâu nhạt vốn dùng để bó sách. Nàng vuốt hết tóc sang một bên vai rồi dùng dây vải buộc chặt lại. Thật ra, với thân phận của nàng thì nên búi kiểu phụ nữ đã có chồng, nên dùng trâm búi tóc cố định trên đầu. Cách buộc tóc hiện giờ của nàng chỉ có những cô gái trẻ mới được buộc như vậy. Nhưng Ninh Phi không phải người luôn theo quy tắc như Giang Ngưng Phi, ngày trước nàng tự nguyện búi tóc là vì như thế tiện lợi, chỉ cần một cái trâm là búi hết cả tóc lên. Nhưng giờ đã thành bất tiện nên đổi luôn kiểu buộc tóc khác.

Vào lúc này, phòng của Diệp Vân Thanh và Tô Hy Tuần đều yên ắng. Sau khi nàng dọn dẹp phòng xong xuôi thì mới mở cửa đi ra ngoài. Đập vào mắt chính là ánh mặt trời xuyên qua lớp lá trúc, nhẹ nhàng đẹp đẽ tới mức khiến người ta cảm thấy thoải mái. Lầu trúc trống trải, chỉ có một mình nàng.

Đi ra ngoài dạo một lát thôi, nếu không thì người cũng mọc lên mẩn, nàng nghĩ.

Thế là nàng bước từng bước xuống. Ba ngày trước, người gập hoạ không chỉ có mình nàng, Bạch Lô và A Cương đều bị thương. Tuy Tô Hy Tuần bảo đảm một lần nữa với nàng rằng hai người đều không sao, nhưng

Ninh Phi vẫn muốn tự mình đi thăm họ. A Cương ở gần nhà Đinh Hiếu, nàng nhớ rõ đường đi. Còn Bạch Lô ở đâu thì chắc là A Cương biết, hy vọng thằng nhóc đó đã tỉnh lại rồi.

Nhưng nàng chưa đi được mười mấy trượng thì bỗng có một cảm giác kỳ lạ khó hiểu. Nàng bắt chợt quay đầu nhìn rồi kinh ngạc, Bạch Lô đang lững thững theo sau.

Tình huống này... lại giống hệt như lúc trước. Không, đây không phải vấn đề quan trọng, quan trọng là...

Câu hỏi đầu tiên của Ninh Phi chính là: “Huynh khỏe rồi?”

Bạch Lô hơi nhú mày, hần trả lời: “Ta chẳng mất một sợi lông, ngươi còn muốn ta nằm đến lúc nào?”

Ninh Phi kinh ngạc, Bạch Lô nàng biết không giống thế này. Chẳng phải Bạch Lô luôn có những cử chỉ lịch sự tao nhã đồng thời biểu hiện trên mặt luôn cứng nhắc, từ bao giờ hần lại nói ra câu “không mất một sợi lông” táo bạo thế này?

Nàng đâu biết nỗi khổ của Bạch Lô, hôm đó hần được đưa về không lâu thì đã tỉnh lại rồi. Nội công của Bạch Lô mạnh hơn A Cương không chỉ một hai lần, Tưởng Hoàn muốn thoát thân nên không tiếc ra sức làm hần ngất đi. Nhưng cũng chỉ bị ngất đi mà thôi, bị nội thương rất nhẹ, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày thì không sao nữa.

Vấn đề là A Cương không chịu nghe lời.

A Cương được đưa về nhà cho cha hần chăm sóc. Hần vừa tỉnh đã gào phải khổ luyện võ nghệ để sau này không gặp phải chuyện bất lực như thế. Vốn dĩ, lòng yêu thích luyện tập võ nghệ là một ưu điểm của A Cương, nhưng cái ưu điểm này cũng phải biết lựa thời gian chứ, hiện giờ hần bị thương vẫn chưa bình phục, gào gì mà gào.

Sau khi Bạch Lô xong ca trực thì lại phải chạy tới nhà A Cương, giúp cha hần trấn an hần, đến giờ lại phải về thay ca. Hần cứ lo lắng mãi không yên, mà còn chưa có chút hiệu quả gì. Cho hần hết thì hần hết, mà không cho thì hần vẫn la hét như thường. Bạch Lô không bực mới là lạ.

Ninh Phi đang ngạc nhiên thì chợt có một trận gió thổi qua. Lúc căng mắt nhìn thì thấy bên cạnh Bạch Lô xuất hiện thêm một người. Hần cũng mặc đồ xanh nhạt cùng màu với Bạch Lô, đang ghé vào tai hần nói mấy câu.

Bạch Lô càng ngày càng chau mày. Chẳng hiểu sao Ninh Phi cảm thấy hần như thế giống y hệt Tô Hy Tuần, cả người nàng không kim được mà lạnh run, sức lấy nhiệm của Tô Hy Tuần quả là mạnh.

Bạch Lô bắt chợt đi tới, nói với Ninh Phi: “Nhị đương gia nói nếu ngươi muốn đi dạo xung quanh thì không được cản. Hiện giờ ngươi định quay lại lầu trúc nghỉ ngơi hay là “đi dạo quanh quanh”?”

Ninh Phi không nghĩ nhiều: “Đi dạo quanh quanh. Huynh không cần để ý tới ta, có việc gấp thì cứ đi đi.”

Bạch Lô cười lạnh lùng: “Việc gấp? Đúng là việc gấp...” Ngừng một lát, ánh mắt đầy phẫn nộ: “Mẹ kiếp, đúng là tức chết mất!”

Nói xong liền bế bổng Ninh Phi, phi thân xuống dưới.

Không lâu sau, bãi luyện võ lưng chừng núi đã hiện ra trước mắt, không biết có bao nhiêu người đang ở đó luyện tập.

Tuy nhiên Bạch Lô vẫn không dừng lại, hần đi qua từng khóm cây rậm rạp, Ninh Phi dần nghe rõ tiếng binh khí leng keng ở phía bên kia của khóm cây.

Cành lá vừa tản ra thì cảnh tượng đột ngột thay đổi. Nơi này là một mảnh đất thấp hơn nhiều so với xung quanh, rộng khoảng hơn hai sân bóng rổ, có hơn ba chục người đang cầm kiếm trúc trong tay, đánh liên tiếp vào cây cọc gỗ. Tô Hy Tuần đứng ngay ở giữa họ, người đang quỳ bên cạnh hần chính là... Nếu không nhầm thì đó chính là A Cương.

Tô Hy Tuần nghe tiếng động, hần ngẩng đầu nhìn liền thấy Bạch Lô mang Ninh Phi xuyên qua rừng phi xuống, y như xách một con gà. Hần hơi hơi cau mày, Bạch Lô nói: “Nhị đương gia, huynh giao đệ ấy cho ta đi.”

Tô Hy Tuần nhìn A Cương, mới sáng sớm thẳng nhóc này đã quỳ xuống trước mặt hắn xin nhận tội, lại còn muốn lập tức tham gia huấn luyện trong Mặc Tự bộ nữa. Hắn đang đau đầu, Bạch Lô đến rất đúng lúc.

“May mà người tới, xách hắn về đi. Phạt chép hai bản Kim Cương kinh bằng tay trái trong mười ngày. Viết không xong thì đừng có gặp ta.”

Trước khi Bạch Lô được điều đi bảo vệ lầu trúc thì từng là thành viên của Mặc Tự bộ. Những người xung quanh đều quen hắn, còn A Cương, vì liên quan tới Bạch Lô nên cũng quen mặt. Khi nghe Tô Hy Tuần nói vậy thì không ai nói nên lời. Tính tình A Cương hoạt bát, viết chữ là chuyện hắn ghét nhất. Huống hồ còn phải viết bằng tay trái nữa. Nhưng lưng và vai phải hắn bị thương, Tô Hy Tuần bảo viết bằng tay trái cũng là để tránh chạm vào vết thương.

A Cương “A” một tiếng, đang định cãi lại thì Tô Hy Tuần lại nói như thăm nhủ: “Hai bản có vẻ ít, cái giá phải trả khi trái lệnh cũng quá rẻ rồi.” A Cương bị dọa, không dám hé răng.

Ninh Phi ngạc nhiên, mở to mắt nhìn Bạch Lô xách A Cương đi y như xách một con gà nhỏ, còn đứa nhỏ này vẫn nhìn chăm chăm vào Tô Hy Tuần một cách đáng thương, không dám hé răng cho tới khi bóng dáng biến mất trong rừng. Từ đầu chí cuối vẫn không xin được Tô Hy Tuần tha cho.

Ninh Phi đứng cạnh Tô Hy Tuần vô cùng chán nản, trông thì có vẻ như đang chăm chú nhìn mọi người tập luyện, nhưng thật ra trong lòng nàng đang cực kỳ căng thẳng vì hắn, nàng sợ hắn nói mấy câu kỳ quái ngay nơi đông người.

May mà Tô Hy Tuần lúc ban ngày rất bình thường, ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía Bạch Lô xách A Cương đi, hỏi nàng: “Sao lại xuống đây?”

Ninh Phi vội vàng trả lời: “Sáng dậy rồi không ngủ được nữa. Ra ngoài đi dạo một lát.”

“Ăn gì chưa?”

“Chưa.” Ninh Phi cảm giác được có sự nguy hiểm, nàng nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Ta ra ngoài đi loanh quanh một lát thôi, giờ không đi nữa, về ngay đây.”

Tô Hy Tuần ngẩng mặt nhìn về phía đỉnh núi, Ninh Phi cũng nhìn theo ánh mắt hắn. Nàng nhìn thấy đỉnh núi sừng sững qua tán cây rậm rạp. Lúc Bạch Lô đưa nàng xuống, rõ ràng là không thấy xa như vậy, giờ nhìn lên mới biết hóa ra đã ở lưng chừng núi rồi, nhất thời không nói nên lời.

Tô Hy Tuần không tiếp tục nhìn đỉnh núi nữa, hắn quay mặt, ánh mắt quét qua bốn phía. Tất cả các huynh đệ, có người to gan nhìn thẳng, có người lén lút nhìn trộm, đều vội vàng tập trung hết tâm trí vào việc đánh cộc gỗ, chỉ sợ không siêng năng sẽ bị tóm.

Tô Hy Tuần lắc lắc đầu, mấy tên này cũng khôn đấy, không cho hắn lý do mà phạt. Hắn nhìn Ninh Phi cười, ánh mắt hắn khiến nàng giật cả mình, sau đó thấy hắn vươn tay ra.

Hắn khom lưng tìm đến tay nàng. Hành động đó không hề nhanh, dường như đang cho nàng thời gian để từ chối. Ninh Phi đứng yên không dám động đây, sợ rằng chỉ cần hơi nhúc nhích thì sẽ khiến những người xung quanh chú ý đến chỗ đầy mờ ám này. Dù nàng có nghĩ gì đi nữa thì chỉ trong nháy mắt đã bị Tô Hy Tuần dắt tay đi đến một bên của bãi luyện.

Về chuyện này, da mặt Ninh Phi rõ ràng là mỏng hơn nhiều so với Tô Hy Tuần. Hôm nay hắn mặc quần áo gọn gàng chuyên dùng luyện võ, tay áo ôm khít nên không thể nào che được hình ảnh hai người tay trong tay. Ánh mắt nàng nhìn qua tất cả mọi người xem có ai nhìn thấy hay không. Kỳ lạ là, mọi người trông có vẻ hết sức chăm chú vào cái cọc gỗ phía trước, nhưng cứ chục người lại có tới bảy tám người thể hiện rõ trên mặt là biết hết cả rồi.

Ninh Phi giật giật tay lại, nàng muốn giãy ra nhưng lại không dám giật mạnh quá. Bàn tay to của Tô Hy Tuần như cái càng của con cua biển vậy, hành động của nàng đúng là chẳng biết lượng sức mình, như châu chấu đá xe mà thôi.

Ninh Phi đi đến, nói rất nhỏ bên tai hắn: “Đang là ban ngày ban mặt.”

Tô Hy Tuần nhìn nàng một cách kỳ lạ, không nói gì cả.

Ninh Phi không bình tĩnh được như hần, nàng nói: “Chúng ta như thế này, mắt mắt quá!”

Tô Hy Tuần nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau, trả lời nàng như lẽ tự nhiên: “Nàng yên tâm. Có ta ở đây, bọn họ không dám nói vớ vẩn.”

Ninh Phi á khẩu, đây không phải là vấn đề. Bọn họ không dám nói linh tinh trước mặt huynh, nhưng lại dám nói trước mặt ta.

Tô Hy Tuần nói tiếp: “Họ dám nói trước mặt nàng là do nàng chưa đủ uy. Hôm sau cho họ biết tay là được.”

“... Nghe có vẻ huynh rất hay dùng việc công báo thù riêng?”

“Dùng việc công báo thù riêng? Ta chưa bao giờ có hành vi xấu xa đó. Chỉ thỉnh thoảng lợi dụng chức vụ để nhắc họ những điều cần để ý mà thôi.”

“...”

Vừa nói chuyện vừa đi đến bên một hàng cây lâu năm. Mấy cây đa và cây chàm chim vượn tập trung một chỗ, rẽ nhô lên khỏi mặt đất, tạo nên mười mấy cái ghế dài quanh co tự nhiên. Tô Hy Tuần ngắt một cái lá chuối, kê lên rễ cây để Ninh Phi ngồi xuống: “Nàng đợi một lát. Bữa sáng sắp đến rồi, ăn ở đây rồi cùng về sau.”

Nàng gật đầu, cùng lúc đó cảm giác được có gì đó không đúng. Bọn họ tự nhiên như vậy từ khi nào? Những câu đối thoại thế này, hình như chỉ có giữa vợ chồng thôi?

Không đợi nàng kịp phản ứng thì Tô Hy Tuần đã vươn tay sờ trán nàng, thấy không còn sốt thật thì nói: “Sáng sớm trên núi độ ẩm cao, sau này đợi lúc mặt trời lên cao thì hãy ra ngoài.” Vừa nói vừa giúp nàng chỉnh lại vài sợi tóc rối, vén ra sau tai.

Quả thực là nàng sắp không thở nổi nữa rồi, hiện giờ nàng cực kỳ muốn đứng phắt dậy, túm cổ áo Tô Hy Tuần rồi hỏi hần một cách hung hăng: Tự dưng tự lành lại nhìn người ta bằng ánh mắt đó làm gì? Nhưng vừa bị hần trêu ghẹo như thế, chân tay bủn rủn hết cả ra, trái tim dường như đang đập thành thịch, không thể bình tĩnh được.

Thấy Tô Hy Tuần quay người định đi, nàng kéo tay áo hần lại: “Tay phải huynh không sao chứ?”

Tô Hy Tuần dừng bước, ngạc nhiên. Hần giơ tay phải lên nhìn nhìn, trên tay vẫn còn quần một lớp vải mỏng. Ninh Phi thấy mi mắt giật liên hồi, xong nghe hần nói: “Thanh kiếm đó không tốt. Dùng để chém cùi còn tạm được, chứ để chém giết thì chẳng ra làm sao.”

Hả?

Tô Hy Tuần cười, hần xoa xoa đầu nàng rồi quay người đi đến giữa đám người. Mặt mày lạnh lùng hần, quát to: “Nhìn gì mà nhìn? Ai không chém gãy cọc gỗ thì miễn bữa sáng. Kiếm trúc gãy đôi cũng miễn bữa sáng. Kiếm trúc sắp gãy đôi thì bữa sáng chỉ có bánh bao và mỳ không.”

Mọi người vừa nghe thấy liền dốc hết sức chặt chém ngay lập tức. Đùa chứ, nếu cùng kiếm gỗ chém cọc gỗ mà không bị gãy thì nếu không có chút khả năng thì hoàn toàn không thể làm được.

Ninh Phi hít vào một hơi thật sâu. Không khí trên núi trong lành đến không ngờ. Có lẽ sau này cứ ở luôn đây đi. Thật ra ở đây cũng khá tốt, cuộc sống như thế này đã vượt qua những gì nàng mong đợi.

Không lâu sau, có tiếng nói vọng lên từ đường núi: “Bữa sáng tới rồi, xếp hàng, xếp hàng!”

Mấy người nọ càng tăng tốc độ chặt chém. Lúc đó đã có cọc gỗ trước mặt hai người nọ bị chém gãy đôi. Tô Hy Tuần vừa lòng, hần nói: “Được rồi, sang bên kia xếp hàng.”

Hai người nọ vô cùng phấn khởi, cầm kiếm gỗ đi tới bên cây đa. Lúc đi qua những người khác thì không quên ưỡn ngực, vênh mặt, đầy vẻ kiêu ngạo. Khiến các huynh đệ tức tới mức nghiến răng.

Bọn họ xếp kiếm ngay ngắn bên cái rễ cây hình chữ Y, gật đầu với Ninh Phi, rồi chào nàng một tiếng “Ninh tỷ” đầy quý củ. Sau đó đứng xếp hàng ngay ngắn dưới cái cây to nhất.

Nếu lúc giặt quần áo kia, mọi người gọi nàng là “Ninh tỷ” còn mang chút trêu chọc thì hiện giờ đều tâm phục khẩu phục rồi. Bây giờ, nữ nhân trên núi cũng đã đông hơn, nhưng nếu nói ai là người đáng sợ nhất trong số họ thì ai cũng công nhận đó là Ninh Phi. Có câu “Đao thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng”, điều đám người này sợ nhất chính là không biết lúc nào thì bị người ta bất thành linh bắn ột tên, chuyện đó không phải đùa đâu.

40. Q.3 - Chương 40: Sắp Sửa Gặp Lại

Không lâu sau, bữa sáng được đưa tới nơi. Mấy người đàn ông cao gầy gánh mấy thùng gỗ tới. Đến dưới tán cây đa thì mở cái nắp bằng gỗ ra, một mùi hương thơm nức bay ra ngoài. Ngửi thấy được mùi này, mọi người lại càng dốc sức mà hoàn thành bài luyện tập buổi sáng. Sau đó có tiếng cộc gỗ gậy rắng rắc vang lên liên tiếp.

Tô Hy Tuần lại không hề vừa lòng với cảnh tượng này, hắn nói: “Đến lúc này mới ra hết sức cho thấy rằng vừa nãy mọi người chưa chăm chỉ. Nếu sau này có bữa sáng tới mới đánh gậy được cộc thì phạt đánh thêm một cộc gỗ nữa.” Tiếng nói vừa dứt thì Ninh Phi thấy rõ sự đau khổ trên khuôn mặt của những người đàn ông, tức mà không dám nói. Chắc là đã quen với việc Tô Hy Tuần lạm dụng chức quyền chèn ép bức bách.

Tô Hy Tuần là người cuối cùng sau khi tất cả mọi người đều đã tới dưới tán cây đa. Mấy người đàn ông đưa cơm đã lấy một đôi đũa to và muổng to, lấy bánh bao to bằng cái bát con từ trong thùng gỗ ra, và còn chia ỗi người một bát cháo. Mấy người đàn ông này không hề để ý tới lịch sự, ngồi bệt xuống đất ăn ngấu nghiến luôn.

Mỗi người được ba cái bánh bao, còn cháo thì không giới hạn, có thể “thêm bát nữa” mãi. Đồ ăn tuy đơn giản nhưng đám người này ăn có vẻ rất ngon lành làm Ninh Phi cũng cảm thấy thèm ăn.

Tô Hy Tuần thấy nét mặt của nàng như thế thì thấy thật đáng yêu. Hắn lấy một cái bát gỗ ra, cầm thìa múc một bát cháo rồi đến bên đưa cho nàng: “Ăn một bát đi. Có lẽ nàng sẽ không thấy ngon nhưng nếu đã sống ở đây thì phải quen dần.”

Ninh Phi nhìn vào bát, giống hệt như bát cháo Chu Bái Bì[1] cho những người đầy tớ ăn trong truyện: trong tới mức có thể nhìn thấy bóng mình trong đó, có thể làm gương soi được. Nàng liếc nhìn Tô Hy Tuần một cái mà buồn cười, khó mà gần Tô Hy Tuần với Chu Bái Bì trong truyện đó.

[1] Nhân vật hư cấu, là địa chủ kiết sĩ nổi tiếng. Ông bắt đầy tớ phải dậy làm việc lúc gà gáy. Nửa đêm ông ta dậy ra chuồng gà bắt chước tiếng gà gáy, thế là mọi người phải làm việc từ lúc đó.

May mà bánh bao là bánh bao mềm, gạo được xay nhuyễn, không đến mức phải lo sẽ khiến những người đàn ông đang ăn lấy ăn để kia bị đối.

Hình như Tô Hy Tuần thấy ngại quá nên cũng múc cho hắn một bát, ôm hai cái bánh bao vào lòng rồi ngồi xuống ăn bên cạnh Ninh Phi.

Cuộc sống nơi đây khác hẳn với cuộc sống trong phủ tướng quân. Qua những cái bát đôi đũa cùng những món ăn kia thì có thể thấy sự đơn sơ và sơ sài. Tuy nhiên nàng lại không thấy không chịu nổi, mà ngược lại, trong lòng còn cảm thấy vui vẻ và dễ chịu. Dù mỗi ngày đều ngồi bệt ăn cháo cùng những người đàn ông này thì cũng rất vui, còn hơn là ăn sơn hào hải vị trong phủ tướng quân.

Ninh Phi dụi dằm nhìn Tô Hy Tuần, nàng thấy cực kỳ khâm phục người đàn ông này.

Trong kinh nghiệm cuộc sống của Ninh Phi, dù là kiếp trước hay kiếp này thì rất nhiều người đàn ông nàng gặp đều a dua nịnh hót chỉ vì công danh lợi lộc. Bọn họ đặt công danh và vật chất lên hàng đầu, ít nhiều gì cũng sẽ coi bạn bè mình là bậc thang để đạt được cái lợi.

Có người nói, nếu đàn ông thay lòng đổi dạ rồi thì vẫn muốn một bên ôm người này, một bên ôm người kia. Còn phụ nữ khi đã mất hết hy vọng thì chỉ xoay người bỏ đi, họ sẽ mua một chiếc vé tàu đi về nơi xa tít tắp, vĩnh viễn không trở lại với người đàn ông kia.

Ninh Phi cũng không nghĩ mình có thể sống chung với kiểu đàn ông đó cả đời, nếu không hợp nàng sẽ dứt khoát xoay người bước đi. Kiếp trước là thế, kiếp này, khi đối diện với trượng phu của Giang Ngưng Phi cũng vậy.

Có lẽ dù ít hay nhiều thì Từ Xán cũng coi Ngân Lâm là công cụ thiết yếu cho con đường làm quan. Giữa họ, ngoài tình yêu thì còn có một sự tương hỗ lẫn nhau vì nhu cầu danh lợi. Nhưng Tô Hy Tuần thì sao? Ninh Phi bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc, đây chính là người đàn ông mà nàng chờ đợi ư?

Lúc này, mọi người đều húp cháo sùm sụp, hoặc là thì thà thì thầm nói xấu Tô mặt ngựa mà không hề lo lắng hấn sẽ lợi dụng chức vị mà trả thù, còn có người thi thoảng lại liếc qua Ninh Phi và Tô Hy Tuần, ánh mắt đầy mờ ám.

Tô Hy Tuần húp từng ngụm nhỏ, hành động trông rất nhã nhặn. Ninh Phi không khỏi nghĩ, nếu nàng không có ở đây thì liệu Tô Hy Tuần có giống những người khác hay không? Hẳn cũng sẽ ngồi bệt xuống đất ăn ngấu nghiến?

Nàng lén nhìn sang Tô Hy Tuần và bác bỏ ngay ý nghĩ nọ - diện mạo của Tô Hy Tuần kết hợp với những cử chỉ thô lỗ, tướng tượng thế nào cũng thấy kỳ quái. Bánh bao mềm rất thơm, vừa ăn cháo vừa cắn một miếng bánh bao ăn chậm chậm, trong lòng chưa bao giờ thấy nhẹ nhõm, vui vẻ như hôm nay.

Tô Hy Tuần cảm thấy có ánh mắt hay nhìn về hắn, hắn ngẩng mặt lên nhìn. Ánh mắt hai người vô tình đối diện nhau. Lúc đầu Ninh Phi cũng thấy hơi ngại, nhưng do thói quen nghề nghiệp nên nàng không né tránh. Tô Hy Tuần chớp chớp mắt, giọng nói đầy bất mãn: “Sao ở đây nàng ăn còn nhiều hơn trong lầu trúc?”

Ninh Phi nhún vai: “Câu hỏi này quá uyên thâm, ta đâu có biết.” Về mặt Tô Hy Tuần đầy sự khó hiểu, Ninh Phi vui vẻ bật cười, nhưng tránh cho người đàn ông quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này tiếp tục hỏi nhiều thêm, nàng vội vàng cầm mặt vào ăn, cắn một miếng bánh bao to.

Nàng ăn chưa được mấy miếng bỗng nói: “Huynh kiểm việc gì cho ta làm đi, bằng không cứ ngồi không chẳng làm gì, chỉ biết ăn thật là ngại.”

Tô Hy Tuần mỉm cười: “Nàng muốn làm việc thật sao?”

Ninh Phi cảm giác được có gì đó gian xảo, nàng hỏi đầy cảnh giác: “Huynh định làm gì?”

Tô Hy Tuần cười ngại ngùng. Hắn đặt bát cháo sang bên, nói dứt khoát: “Chờ nàng dưỡng thương xong sẽ mời nàng dạy cho bọn họ bắn tên, được không? Phần lớn họ am hiểu tấn công gần, về kỹ thuật tấn công từ xa thì còn rất yếu, nếu có người chỉ dạy một chút thì tốt rồi.”

“Không thể nào, chẳng lẽ sơn trại không có ai sở trường bắn cung sao?”

“Đúng là có người có sở trường bắn cung, nhưng mọi người đều là những người đàn ông cục cằn, biết bắn nhưng lại không biết cách giảng giải cho người khác hiểu. Người nói được thì không biết bắn, người biết bắn lại không biết giảng. Vấn đề mấu chốt là ở đó.”

Ninh Phi suy nghĩ cẩn thận, chuyện này đúng là nàng có khả năng làm được. Nàng gật đầu nói: “Được, còn hơn là cứ nằm ăn no chờ chết.” Nàng thầm nhủ Tô Hy Tuần đúng là biết cách tận dụng tài nguyên, thế nào mà sơn trại lớn mạnh thế này, mấy chục huynh đệ đều không phải lo lắng chuyện cơm áo.

Tô Hy Tuần không kìm được mà hỏi: “Nàng nghĩ kỹ thật rồi? Yêu cầu này rất hà khắc, nàng không đồng ý cũng không sao. Tất cả mọi người đều biết nàng là người từ Hoài An tới, ai cũng sẽ hiểu cho.”

Nàng nhìn chằm chằm hắn đầy ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới hiểu ra vì sao hắn lại nói thế. Từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Hoài An quốc, mà sơn trại lại đối đầu với Hoài An. Nàng dạy họ kỹ thuật bắn cung, thật ra chính là trở thành kẻ thù của đất nước kia. Bởi vì chung quy cũng sẽ có một ngày mũi tên họ ghim vào người Hoài An quốc.

Nàng nhìn xung quanh, mấy người đàn ông đã ăn uống no bụng rõ ràng nghe thấy đoạn hội thoại giữa nàng và Tô Hy Tuần. Tất cả đều ngồi im nhìn nàng, có vẻ lo lắng, nhưng nhiều nhất vẫn là sự chờ mong.

Hoài An quốc là đất nước như thế nào? Trong trí nhớ của Ninh Phi thì chỉ vền vẹn có Từ gia, ngoài ra thì không còn gì cả. Ký ức về Hoài An là một mảng trắng xám, mà ở đây mới có ký ức chân thật. Thậm chí

so với kiếp trước, Ninh Phi còn thấy ở núi Nhạn Qua này nàng mới cảm thấy được niềm vui từ đáy lòng.

“Hiện giờ ta đã là bát nước hắt đi từ lâu. Huống hồ chẳng phải huynh đã nói, nếu đã ở lại nơi này thì sớm muộn gì cũng phải làm quen dần đi hay sao.”

Nghe được câu kết luận này của nàng, đám đàn ông xung quanh lập tức đứng dậy hoan hô, át cả tiếng nói của Tô Hy Tuần. Chỉ bậc mình khi không thể quăng cái bát xuống đất vỡ tan, miệng hô hào mấy câu tục tĩu như “Nam nữ kết hợp, làm không mệt mỏi”.

Đúng là những người đàn ông đáng yêu. Ninh Phi lại nhìn sang Tô Hy Tuần, nhún vai sau đó nở nụ cười, cười đến mức Tô Hy Tuần cũng thấy khó hiểu, nhưng hắn cũng cười cười ngại ngùng.

Hiện giờ Hoài An quốc căng thẳng bên trong nhưng không thể hiện ra ngoài. Bên ngoài thì có vẻ không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực tế thì các doanh trại quân đội tại các quận, huyện đều đang tiến hành một cuộc điều động quy mô lớn. Lệnh điều động phát ra từ quân phủ Hoài An, tất cả các binh sỹ tinh nhuệ của các quận huyện phải tới tập kết ở quận Quảng An – tây nam Hoài An.

Thời tiết đầu hạ, Từ Xán dẫn đầu ba mươi nghìn quân Từ gia của sáu quận Kinh Châu bắt đầu lên đường đến quận Quảng An.

Dọc đường vô cùng xóc nảy làm cho Ngân Lâm công chúa cực kỳ khó chịu, nhưng nàng không thể phàn nàn một câu. Để được có mặt trong chuyến đi này nàng đã phải cầu xin phụ hoàng nhiều lần. Chuyện này đã khiến phụ hoàng rất tức giận, vì vậy nàng không dám oán trách chút gì về sự khổ sở chắc chắn sẽ gặp phải trên đường đi.

Tuy được sự đồng ý của phụ hoàng nhưng Ngân Lâm cũng chỉ có thể lấy lý do là đi Quảng An lễ Phật, nàng ở đội ngũ lương thực phía sau đuôi đội quân cả mấy km dài lê thê. Bình thường không thể đến gần đội quân, mà sau này khi đến Quảng An nàng cũng không thể đi tiếp theo Từ Xán nữa.

Ngoài sự xóc nảy trên đường thì có rất nhiều chuyện nàng chưa từng nghe, chưa từng thấy trước đó. Sau khi hồi phục cảm giác khó nuốt trôi cơm mấy ngày trước thì hiện tại Ngân Lâm công chúa dần dần bị hấp dẫn bởi thế giới bên ngoài qua màn cửa sổ xe.

Từ nhỏ nàng đã quen với lầu son gác vàng trong cung cấm. Sau khi gả cho Từ Xán cũng đôi ba lần ra khỏi phủ, những gì nàng nhìn thấy phần lớn đều là những khu lâm viên rộng lớn của mấy nhà giàu sang, làm gì thấy những ngôi nhà dân, cỏ tranh làm ngói, hàng rào gỗ làm tường thế kia? Không biết ở trong ngôi nhà đó thì sẽ có cảm giác như thế nào?

Những người dân đầu húi cua quỳ rạp bên đường ngêng đón Từ gia quân mặt mày đầy bụi bặm, đầu tóc rối bù. Quần áo trên người những đứa trẻ thì rộng thùng thình, nhếch nhác. Trước kia nghe bọn a hoàn trong phủ kể lại, ngoài kinh thành có rất nhiều dân đen chẳng ra làm sao, vì tiết kiệm vài đồng mà quần áo của trẻ con thường không vắt, đồ đùa cả mặc không vừa nữa thì đưa cho đứa thứ hai, đứa thứ hai không mặc vừa nữa thì tiếp tục cho đứa thứ ba. Có nhà chỉ có một đứa con thì mua luôn một bộ quần áo của người lớn cho nó, mặc một bộ suốt mấy năm.

Ngân Lâm cảm thấy mấy người dân này thật là kỳ lạ, vài đồng tiền thì tiết kiệm làm gì? Chẳng phải chỉ là một vài bộ quần áo thôi sao? Vậy mà cũng không mua cho con mặc. Trên đời còn có gì quan trọng hơn con của mình chứ? Nghĩ tới con, nàng khó tránh khỏi lại lâm vào buồn bực, tâm tình không vui.

Đi nửa tháng rồi, quận Quảng An đã thấy ngay trước mắt. Hôm nay đúng lúc ban trưa, đội ngũ bỗng nhiên dừng lại không báo trước. Ngân Lâm thấy kỳ lạ, mấy ngày nay, Từ Xán luôn ở giữa hàng ngũ chỉ đạo, xe ngựa của nàng lại ở đội lương thực đi phía sau quân, vì lương thực quan trọng nên có binh lính bảo vệ nghiêm ngặt xung quanh, nàng không thể biết phía trước đã xảy ra chuyện gì.

Nàng vén màn xe, Đới Hy đang cười ngựa đi bên cạnh xe lập tức tới trước cửa chờ lệnh.

Đới Hy là ngự tiền thị vệ tam phẩm được mang đao, võ công cao cường, so với võ công của tổng giáo đầu ngự tiền thị vệ Tướng Hoàn thì chỉ có hơn chứ không có kém. Trong cả nước Hoài An, chỉ có ba người

được hoàng đế phong chức ngự tiền thị vệ tam phẩm có thể mang đao bên mình, Đới Hy là một trong ba người đó.

Ngân Lâm là đứa con hoàng đế chăm sóc từ nhỏ, hơn nữa hoàng đế lại vô cùng coi trọng Từ gia, ngay sau khi đồng ý cho Ngân Lâm đi theo đội quân thì liền sai Đới Hy đi cùng Ngân Lâm, chờ sai bảo của công chúa. Năm nay Đới Hy vừa hai mươi tám tuổi, vai rộng, thân hình cân đối. Thường ngày đi lại trong kinh thành không biết đã chiếm trọn trái tim của bao nhiêu tiểu thư quan lại. Lúc này đúng độ tuổi để lập công danh sự nghiệp, hoàng đế sai hắn đi là cũng có ý cho hắn mở rộng tầm mắt.

Ngân Lâm hỏi: “Phía trước có chuyện gì vậy?”

“Thuộc hạ không biết.”

“Đi xem xem.”

Đới Hy ngồi thẳng người, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đường chật hẹp, mà số lượng người hành quân lại đông, nếu cưỡi ngựa đi lên thì nhất định phải giẫm lên cánh đồng hai bên đường. Từ gia trị quân rất nghiêm, người giẫm lên đồng ruộng sẽ bị đánh hai mươi roi trước mặt mọi người, bất luận là hoàng thân quốc thích. Xưa nay Từ gia luôn chấp hành luật lệ nghiêm ngặt, chính điều này đã xây dựng nên danh tiếng lừng lẫy ở Hoài An.

Đới Hy không dám vi phạm quy định của Từ gia liền xuống ngựa, vén một vạt áo rồi chen giữa đám binh sỹ để đi lên.

Ngân Lâm thấp tha thấp thỏm, kể từ sau khi lên đường nàng đã lâu rồi không thấy Từ Xán. Thị nữ an ủi nàng nói đây là chuyện bình thường, trong quân lại khác Từ phủ, tất nhiên Từ Xán có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết. Một thời gian sẽ quen dần. Nhưng càng theo đại quân xuống phía nam, cảm giác bất an này không giảm đi mà ngày càng nhiều hơn. Ngân Lâm nhìn thấy những dãy núi trùng điệp dần dần xuất hiện từ xa xa. Tuy chỉ là một hình dạng lơ mơ ở phía chân trời nhưng trong mắt nàng, nó như cơn gió lốc sắp ập tới. Nàng hơi cảm thấy có gì đó chẳng lành.

Cảm giác bất an này cũng ngày càng mạnh mẽ hơn theo thời gian chờ đợi. Đới Hy đi đã được hơn nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy về, hơn nữa đội ngũ cũng tiếp tục không có lấy một dấu hiệu là sẽ đi tiếp, ngược lại, có lệnh toàn quân nghỉ ngơi tại chỗ.

Mãi cho đến lúc Ngân Lâm không ngồi yên được nữa, định tự mình đi thì thị nữ bên người nàng reo lên vui vẻ: “Đới thị vệ đã về!”

Ngân Lâm chăm chú nhìn, quả nhiên Đới Hy đang đi xuyên qua đám người, không lâu nữa sẽ đi đến trước xe.

Về mặt hấn có chút khác lạ, Ngân Lâm không kịp nghĩ ngợi nhiều liền hỏi: “Trong quân xảy ra chuyện gì? Có thích khách sao?” Hiện giờ nàng rất lo cho sự an nguy của Từ Xán.

Đới Hy nói: “Công chúa lo lắng quá rồi ạ, không hề có thích khách.”

“Vậy tại sao đại quân lại dừng lại?”

Đới Hy nói: “Tuồng giáo đầu đã về.” Nói xong liền im lặng.

Ngân Lâm ngạc nhiên. Khi nàng rời kinh thành, phụ hoàng đã phái một đội thị vệ trong cung đi theo bảo vệ. Mấy ngày trước Từ Xán mượn một vài người tinh nhuệ, nói là phải đi nghe ngóng về núi Nhạn Qua trước, một trong số đó có Tuồng Hoành.

Nàng vội vàng hỏi: “Tuồng Hoành đã về?... Ý người là chỉ có một mình hấn trở về?”

Đới Hy gật đầu. Võ công của nhóm thị vệ phái đi không hề yếu, nhưng chỉ có một mình Tuồng Hoành quay về. Bọn họ đã được lệnh là âm thầm thăm dò, nếu là âm thầm thì sẽ không cố ý khơi mào sự chú ý của đối phương, nhất định sẽ tránh quân đội của đối phương, vậy mà lại chỉ có mình Tuồng Hoành trở về, hơn nữa vết thương trên người chồng chất, thật khiến bọn họ không thể không đánh giá lại sức mạnh của núi Nhạn Qua.

Ngân Lâm hơi ngần ra, nàng nói: “Ta cứ tưởng sự đáng sợ của Hắc Kỳ trại mà dân gian đồn đại, một đi không trở về này nọ chỉ là thêu dệt mà thôi. Nói thế nào chẳng nữa thì Hắc Kỳ trại cũng chỉ là một đám ô hợp trộm cướp tạo thành, không ngờ lại lợi hại như thế.”

Đới Hy bỗng nhiên nói: “Thuộc hạ còn gặp Tướng giáo đầu rồi, tận tai nghe huynh ấy nói một vài lời kỳ lạ.”

“Kì lạ? Hẳn nói gì?”

Đới Hy liếc mắt nhìn Ngân Lâm một cái, cúi đầu: “Huynh ấy nói, hình như là Nhị phu nhân Từ phủ ở trên núi Nhạn Qua.”

Ngân Lâm ngần người, sau đó mới hiểu ra nhị phu nhân Từ phủ mà Đới Hy nhắc tới là ai, nàng đập mạnh vào vách xe, quát to: “Nói vớ nói vẩn!”

Tiếng to vang khiến không ít binh sỹ xung quanh tò mò nhìn sang. Ngân Lâm biết mình lỡ miệng nên cắn răng nhịn xuống sự xúc động, hỏi nhỏ: “Hẳn thấy rõ thật?”

“Đúng là thấy rõ, đối phương còn gọi tên của huynh ấy.”

“Giang Ngưng Phi... Hiện giờ nàng ta thế nào?”

“Tướng giáo đầu không nói rõ.”

Sau khi Đới Hy rời đi, Ngân Lâm ở trong xe đứng ngồi không yên. Nàng không ngờ Giang Ngưng Phi vẫn còn sống trên thế gian này. Lúc Giang Ngưng Phi rời khỏi Từ phủ thì đúng vào thời tiết mùa đông giá lạnh, không thấy tung tích trong kinh thành, rất nhiều người nói rằng nàng một mình một ngựa đi ra khỏi cửa thành, nàng không thể ngờ được một nữ nhân không ai che chở lại có thể sống sót giữa trời đông rét cắt da cắt thịt như thế.

Nếu hiện tại nàng ta ở Hắc Kỳ trại thì có lẽ là bị bắt lên núi. Cuộc sống bây giờ nhất định là rất thảm, Ngân Lâm nghĩ đầy ác độc. Nàng từng cảm thấy một chút ít áy náy và tội nghiệp Giang Ngưng Phi, nhưng sau khi nghe được tin tức nàng ta vẫn còn sống, hơn nữa lại còn có khả năng sẽ xâm nhập vào cuộc sống của nàng một lần nữa thì một chút ít áy náy và thương tâm kia cũng tan biến ngay tức thì, trở thành sự hận thù đầy độc ác.

Khó khăn lắm nàng mới bảo vệ được địa bàn của mình, vất vả lắm mới đuổi được nàng ta ra ngoài. Vì sao đứa con gái đáng ghê tởm Giang Ngưng Phi kia cứ đeo bám lấy nàng như oan hồn, âm hồn bất tán, không để cho nàng sống yên ổn.

Trong khi Ngân Lâm vì lo lắng mà sinh ra oán hận thì tâm trạng của Từ Xán lại phiền muộn tới mức hoảng loạn.

Hắn đi ra từ lều của Tướng Hoành. Vì Tướng Hoành bị thương khá nặng lại bốn ba mấy ngày liền nên không thể không dừng quân cho hắn nghỉ ngơi nửa ngày ở đây.

Vừa rồi sự miêu tả của Tướng Hoành về tình hình trên núi rất có ích đối với hắn, nhưng tin tức làm hắn耿耿 người chính là tin – Giang Ngưng Phi ở trên núi, có vẻ sống khá tốt.

Hắn nhìn lơ đãng về dãy núi non trùng điệp ở xa xa. Hắn không biết vì sao nàng lại lên núi được, là bị bắt? Nhưng Tướng Hoành nói trông không giống, vì nàng chủ động cầm lấy vũ khí bảo vệ những tên cướp trên núi.

Cuối cùng thì nàng làm sao vậy? Sao có thể ra tay giết người? Từ Xán cảm thấy lòng đau như cắt, Giang Ngưng Phi biến thành như vậy từ khi nào? Nàng từng rất tốt đẹp, đáng yêu như thế, ở trong lòng hắn cầu xin hắn che chở. Hắn từng tưởng rằng hắn sẽ không để ý sự rời đi của Giang Ngưng Phi, cho nàng đi trước khi nàng thay đổi tới mức hắn không chịu đựng nổi, ít nhất thì hắn sẽ nhớ mãi về lương thiện đáng yêu của nàng, chứ không phải là một người phụ nữ vì đồ kị mà trở nên độc ác.

Từ Xán cảm thấy chuyện này như một cơn ác mộng, vận mệnh ở trước mặt hắn đang hung hăng phá tan tất cả những thứ từng đẹp đẽ. Vì sao hiện tại lại trở nên thế này?

41. Q.3 - Chương 41: Sự Ấm Áp Thoáng Qua

Tin quân đội Từ Xán tập kết về phía đông núi Nhạn Qua truyền đi toàn trại rất nhanh. Mọi người bắt đầu mài dao sáng loáng chờ đến gày hai bên giao chiến. Nhưng chuẩn bị là chuẩn bị, chưa đến lúc khẩn cấp thì việc phòng thủ cũng không quá ngặt. Từng đỉnh núi đều có các trạm gác, mỗi trạm có trưởng trạm lo liệu. Còn về hai người Diệp – Tô thì chỉ cần làm tốt phần việc của mình là được.

Tô Hy Tuần ngồi trong căn phòng nhỏ dựng bên ngoài lầu trúc, đang có người trong trại bẩm báo công việc. Những tên do thám của Hoài An quốc bị bắt mấy ngày trước không chịu nổi mấy ngày bức cung liên tiếp nên khai ra một số tin tức đáng giá.

Đại quân của Hoài An di chuyển xuống phía nam là chuyện đã chắc chắn, về phần người chỉ huy là ai, chỉ cần bỏ công sức điều tra một chút là sẽ ra kết quả. Nhưng cả Tô Hy Tuần và Diệp Văn Thanh đều không ngờ rằng đi phía sau đội quân lại có một hàng ngũ của công chúa... Nghe nói là đi Quảng An lễ phật, cũng không đi theo quân đội thẳng tới chân núi Nhạn Qua.

Tô Hy Tuần sờ cằm, suy tính, nếu tận dụng được cơ hội thì vị công chúa kia có giá trị lợi dụng. Hắn gật đầu nói: “Điều tra rất tốt, người đi nói với Tập hắc phái mười hai thủ hạ đến con đường đội quân Hoài An nhất định phải đi qua để thăm dò tin tức trước.”

“Vâng.” Người kia nghe lệnh rồi đi ngay.

Tô Hy Tuần đứng dậy, lưng hơi mỏi, nghĩ nghĩ một chút mới nhớ ra một ngày đã trôi qua từ bao giờ. Việc thay đổi kế hoạch phòng thủ và chia tiền lương đã khiến hắn phải tốn nhiều công sức, lúc này gần như mọi chuyện đã giải quyết ổn thoả thì mới nhận ra thời gian trôi thật nhanh.

Hình như có chuyện gì hắn quên làm. Hắn nhìn trái nhìn phải, bất chợt nhớ ra quên khuấy mất hôm nay là ngày thay thuốc cho Ninh Phi.

Từ căn phòng nhỏ xử lý công việc đến lầu trúc mất rất ít thời gian, nhưng sau khi hắn thoát ra khỏi công việc mà nhớ tới chuyện của Ninh Phi thì chỉ muốn chạy ngay đến bên nàng. Hắn về phòng lấy giỏ thuốc, sửa sang lại quần áo rồi giả vờ thong thả đi tới phòng Ninh Phi.

Ninh Phi tự dưng thấy lạnh cả người, nàng nhìn xung quanh đầy cảnh giác, khi chắc chắn trong phòng không có người khả nghi nào khác thì không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Cảm giác vừa rồi giống như là bị ai đó nguyên rủa sau lưng vậy, cả người nàng nổi hết cả da gà.

Nhưng nàng cũng chưa kịp nghĩ vớ nghĩ vẩn thì cánh cửa bỗng nhiên bị đẩy ra sau một tiếng rầm rắc.

Trên cánh cửa có cài then mà!

Ninh Phi vốn đã sợ, sau khi nghe thấy tiếng động lạ thì sợ tới mức bật dậy. Nàng quay mặt nhìn mới biết là Tô Hy Tuần, tay cầm theo một cái giỏ trúc vào.

“Sao vậy, sao mặt mũi trắng bệch thế kia?” Tô Hy Tuần hỏi, “Cánh tay còn đau lắm à?”

Ninh Phi lắc đầu: “Về sau trước khi đi vào, huynh gõ cửa một tiếng được không? À, ta không nói về vấn đề phép lịch sự, chỉ là rất dễ làm người khác sợ.”

Tô Hy Tuần chột dạ, thật ra trước khi đi vào tâm trạng của hắn vừa bồn chồn, lại vừa nhắc đi nhắc lại chính mình phải đi vào thong thả, tuyệt đối không được xông vào vội vàng. Ai ngờ lại vô ý làm gãy then cài lúc đẩy cửa. Trong lòng hắn cảm thấy ngượng ngùng, nhưng mặt vẫn không biểu hiện gì, hắn nói: “Then cửa dễ làm, ngày mai ta làm cho nàng một cái mới. Đêm nay nàng cứ lấy một đôi đũa thay là được.”

“Ở nơi này của các huynh, hình như có then cửa và không có cũng chẳng khác nhau là bao.”

Tô Hy Tuần hắng giọng mấy cái, thay đổi chủ đề bất lợi cho hắn đúng lúc: “Vết thương của nàng đã được mấy ngày, thuốc cũng hết tác dụng. Hôm nay ta đến thay thuốc mới.” Không lâu sau lại nói tiếp đầy vẻ bất đắc dĩ: “Nàng nhìn ta như vậy làm gì? Dù sao cũng phải thay thuốc. Nếu biết đau thì lúc trước không nên hành động không suy tính kỹ càng như vậy.”

Mặt Ninh Phi đầy vẻ khổ sở: “Lúc trước chỉ thấy thoải mái, nào biết sẽ có hậu quả này. Ta tình nguyện chịu thêm hai đao, còn hơn là phải thay thuốc một lần.” Tuy nàng sợ đau nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống bên giường, dùng cảm vén tay áo lên, giơ tay ra, đưa về phía trước, rất có khí thế anh dũng đối mặt.

“Nàng cứ giữ cái suy nghĩ vớ vẩn đó của mình đi.” Tô Hy Tuần kéo ghế ngồi xuống đối diện nàng, lời nói thì độc địa nhưng động tác tay lại dịu dàng, cẩn thận tháo từng lớp vải băng trên tay nàng, lộ ra một lớp bông thấm thuốc bên dưới. Hắn nhẹ nhàng lật lên một góc nhưng không lật lên được, giống y như những gì hắn lo, bông đã bị vệt máu khô làm dính chặt vào miệng vết thương.

Hắn nhìn chăm chú về mặt Ninh Phi: “Đau không?”

“Thà đau một lần còn hơn, huynh phải làm gì thì làm ngay đi.”

Tô Hy Tuần do dự một lát: “Nàng chờ một chút, ta đi đun một chén thuốc cho.”

“Thuốc gì?”

“Để nàng giảm đau một chút.”

Ninh Phi vội vàng dùng tay phải không bị thương túm lấy một vạt áo hắn: “Huynh ở lại!”

So với lúc bị thương thì thay thuốc càng đau đớn hơn. Bị thương chỉ là chuyện xảy ra trong một khoảnh khắc, mà thay thuốc lại phải nhìn người ta cầm kéo cầm nhíp xử lý miệng vết thương một hồi, thật giống như bị cắt đi một tầng da ngay khi còn sống sờ sờ. Không phải nàng không biết sẽ đau, mà là thật sự chẳng có mặt mũi nào mà vì một chuyện cón con này, bắt Tô Hy Tuần mất một hai canh giờ đun thuốc cho nàng. Vậy còn ra thể thống gì nữa, đã ăn uống miễn phí trên núi lại còn nợ ân tình người ta, giờ còn định nợ càng nhiều thêm sao.

Tô Hy Tuần đứng lại, ngạc nhiên, hắn nhìn chăm chăm vào bàn tay nàng đang túm lấy góc áo hắn, im lặng không nói lời nào.

Lúc này Ninh Phi mới chú ý tới, bấy giờ nàng quá kích động, dùng một cái túm luôn vạt áo của người ta lên, lộ cả cái quần màu trắng tinh bên trong. Nàng hoảng tới mức trợn tròn mắt, vội vàng thả thứ túm trong tay ra. Hôm nay Tô Hy Tuần không mặc quần áo dùng cho việc cưỡi ngựa mà là áo quần bình thường.

Lại nói vì sao nàng lại sợ hãi như thế thì phải nói tới sự khác biệt của quần bình thường. Hai ống quần không may lại mà chỉ chồng lên nhau. Loại này rất tiện cho việc giải quyết nhu cầu đại, tiểu tiện, đàn ông chỉ cần vạch ra một cái là có thể giải quyết nhu cầu luôn, không cần phải cởi thắt lưng.

Nhất thời Tô Hy Tuần không biết phải nói gì.

“Ấy... Xin lỗi... ta chưa thấy gì cả đâu!” Vừa rồi đúng là nàng không thấy gì cả thật, mà trong lòng cũng nhắc đi nhắc lại rằng mình không thấy gì hết, nhưng chuyện mất mặt thế này thì biết giải thích rõ ràng thế nào đây?

Tô Hy Tuần không hề lo lắng chuyện có bị nhìn thấy gì không vì hắn buộc thắt lưng rất chặt, quần áo cũng nhiều lớp, có muốn nhìn thấy thứ giữa hai lần vải đã khó lại càng thêm khó. Nhưng mà trông Ninh Phi lúc này rất buồn cười, hắn thấy thích nên tiện thể trêu nàng: “Nàng không thấy cái gì?”

Ninh Phi liên tục trợn tròn mắt, hoàn toàn không theo nổi câu chuyện. Nàng phát hiện ra rằng mấy ngày gần đây Tô Hy Tuần càng ngày càng được voi đòi tiên. Hắn là một người có khả năng nắm bắt rất nhanh, hơi nhường hắn là hắn sẽ tiến tới trêu nàng.

Tô Hy Tuần ngồi luôn xuống mép giường, ngay bên cạnh rồi cầm lấy tay trái của nàng: “Chúng ta đừng nói chuyện khác nữa, như ta đã nói, không uống thuốc sẽ rất đau.”

Ninh Phi cắn răng: “Huynh cứ thay đi. Chẳng lẽ lại có thể khiến ta đau đến chết?”

Tô Hy Tuần thở dài một hơi, hắn lấy một cái kéo cùng bông băng trong giỏ trúc ra: “Nàng phải cố chịu, đừng cử động, đừng phải vết thương là lại càng nặng thêm đó.”

Tô Hy Tuần lấy một miếng bông thấm vào nước sạch, sau đó chấm chấm nhẹ nhàng lên vết thương, vết máu khô dần thấm vào miếng bông, hắn dùng kéo cắt cẩn thận những miếng vải cần bỏ đi. Tất nhiên Tô

Hy Tuần hiểu rõ sự đau đớn của quá trình đó nên xử lý vừa nhanh vừa chuẩn. Hắn tập trung vào động tác tay, cố gắng làm nhanh nhất có thể, nên chẳng thừa thời gian mà để ý tới Ninh Phi. May mà nàng để yên tay trên đầu gối hắn một cách ngoan ngoãn.

Thậm chí hắn còn thấy thời gian thay thuốc ngắn ngủi này còn gian nan vất vả hơn xử lý công việc cả ngày trời.

Sau một hồi, trán Tô Hy Tuần đã ra đầy mồ hôi, mặt mày Ninh Phi cũng tái xanh, nhưng vẫn không kêu tiếng nào một cách kiên cường. Cả hai bàn tay nàng đều nắm chặt lại, không hề cử động.

Tô Hy Tuần thở phào nhẹ nhõm. Hắn lặng lẽ thu dọn dụng cụ đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh giường. Lúc hắn quay đầu lại nhìn Ninh Phi thì thấy nàng vẫn còn ngẩn người. Ánh mắt hơi mê man, dường như đã mất hết sức lực. Hắn nhanh chóng dọn dẹp mấy thứ vụn vặt rồi ngồi cạnh nàng, hơi do dự, sau đó duỗi tay kéo nàng sang.

Quả nhiên là đau đến tê dại, Ninh Phi chẳng phản ứng gì cả. Nàng ngoan ngoãn ngồi yên trong lòng hắn. Tô Hy Tuần thở dài, bực sự kiên cường của nàng, nhưng cũng may nàng như vậy nên mới có cơ hội thể này, ôm nàng vào lòng thuận lợi dễ dàng, nếu không cũng không biết hắn phải chờ tới khi nào.

Một cánh tay của hắn vòng ra phía sau đỡ lưng Ninh Phi, để nàng dựa lên vai mình, vỗ nhẹ nhàng lên lưng nàng. Lúc này không có người khác nên vô cùng im ắng. Dần dần có một loại cảm xúc kỳ lạ. Tô Hy Tuần càng nghĩ càng rối rắm. Ngày xưa hắn đâu có ngờ chính hắn lại có ngày hôm nay, bị một cô gái làm cho sống không yên, đắng cay ngọt bùi đều đã trải nghiệm hết.

Một hồi sau, trong mắt Ninh Phi dần dần xuất hiện một ít hơi nước, cuối cùng cũng phản ứng. Tô Hy Tuần vẫn cúi đầu quan sát cẩn thận mọi phản ứng của nàng, thấy thế liền hỏi nhỏ: “Đau lắm à?”

Ninh Phi một lát sau mới phản ứng: “Hơi hơi.”

Tô Hy Tuần hết nói nổi, rõ ràng là đau đến tê dại. Rất nhiều năm về trước, có lần Tập hắc có một chiếc răng bị viêm, đành phải nhờ hắn nhổ đi. Tập hắc ý mình có nội lực cao cường, nam tử hán cường tráng nên không chịu uống thuốc giảm đau. Khi đó Tô Hy Tuần liền dùng một cái khung cổ định đầu và miệng của hắn, dùng búa gỗ cho răng lỏng đi rồi dùng kim nhổ ra. Cuối cùng lấy một cái nhíp gấp lấy phần chân răng còn mắc trong lợi. Hắn đau đến chết đi sống lại, đến phòng của mình cũng chẳng nhớ, đi lảo đảo vào chuồng heo, tưởng đó là phòng mình. Đến hôm sau, tinh thần mới trở lại bình thường. Từ đó về sau Tập hắc cũng không dám tỏ vẻ ta đây kiên cường trước mặt hắn, thật ra đã biết sợ đau rồi.

Vết thương lớn và dài trên tay Ninh Phi trông như một con rết chúa xấu xí. Sau một hồi tẩy rửa vừa rồi, giờ biến thành thế này cũng khó tránh.

Hơi thở của Ninh Phi ảm áp, gần sát hắn cứ như một cái bàn chải nhỏ đang xát vào trái tim hắn, ngứa ngáy khó chịu. Tô Hy Tuần hối hận, vừa nãy không nghĩ chu đáo, cứ thuận theo ý của nàng, sau này nếu vẫn như thế chắc chắn cuối cùng người đau lòng sẽ chính là hắn. Ninh Phi nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó mới biết tư thế hiện giờ của mình. Tô Hy Tuần ôm lấy vai nàng, tuy không làm gì cả, nhưng hành động này rất mờ ám. Nàng ngồi im không dám động đậy, nhất thời mặt mày cũng nóng bừng lên.

Lúc chạng vạng tối, Tô Hy Tuần cứ đi đi lại lại bên ngoài lầu trúc. Thay thuốc xong đã được ba ngày, từ đó đến giờ, Tô Hy Tuần cảm thấy thái độ của Ninh Phi với hắn đã dịu dàng đi một chút, không biết kết quả này bắt nguồn từ đâu. Hắn thấy khi chỉ có hai người ở bên nhau luôn có một sự khó chịu sâu xa trong khoảng thời gian nhạy cảm này.

Ngày đó, hắn ôm Ninh Phi – người đang đau tới mức mất hồn vào lòng, thì cả hai im lặng rất lâu, cũng không động đậy, mãi cho đến khi Diệp Vân Thanh gào to ở bên ngoài là “Cơm tối đã đến!” thì nàng mới hốt hoảng đẩy hắn ra, giấu đầu lòi đuôi. Lúc này Tô Hy Tuần mới biết nàng đã hồi phục tinh thần từ lâu rồi.

Vậy mà nàng vẫn ở yên trong lòng hắn không phản kháng gì cả, lâu đến thế!

Hắn rối loạn, khó chịu, chỉ bực không thể hỏi thẳng nàng tại sao? Có phải là nàng cũng có tình cảm với hắn? Mà nếu không phải thì làm sao bây giờ? Một Tô nhị xưa nay xử lý công việc nhanh như chớp, vậy mà giờ lúc thì cau mày, lúc thì cười đầy đau khổ, không biết phải làm sao.

Các huynh đệ trong trại đi ngang qua nhìn thấy Tô Hy Tuần đi lòng vòng mấy vòng như vậy còn tưởng là gặp chuyện gì vô cùng khó khăn, hắn nghĩ mãi mà vẫn không thể xử lý được, bèn nhao nhao đi tới hỏi thăm đầy lo lắng. Tất cả đều bị hắn trừng mắt, các huynh đệ sợ tới mức lùi ngay về sau ba bước rồi bỏ chạy nhanh chóng.

Mặt trời dần xuống núi, trên bầu trời có nhiều đám mây đầy màu sắc trôi nhẹ nhàng như một dải lụa tím trôi nổi trên hồ nước xanh thẳm yên ả, làm hắn nghĩ mãi nghĩ mãi. Hắn không hề biết chính mình đã đứng ngẩn người, trên môi nở nụ cười đầy quái dị.

Một cảnh này làm những người đi ngang qua càng sợ gần chết, chỉ thấy da gà nổi hết lên sau lưng. Ai ai cũng vội vàng cáo lui, tuyệt đối không muốn đến gần hắn trong phạm vi ba mươi trượng.

Lúc Diệp Vân Thanh xách một làn thức ăn từ phòng bếp trở về lầu trức cũng không ngờ Tô Hy Tuần sẽ có vẻ mặt như vậy. Lúc thì nhíu mày suy nghĩ, lúc thì bật cười khe khẽ, như một người bị điên vì thất tình. Hắn đứng chỗ xa cách Tô Hy Tuần ba mươi bước, run rẩy vẫy tay hỏi: “Tô nhị, Tô nhị người... Người có sao không?”

Vì hắn hét lên nên Tô Hy Tuần bừng tỉnh từ trong suy nghĩ. Làn khói bồng bềnh trước mặt đã biến mất rồi, bầu trời vẫn như cũ, nhưng vì hoàng hôn đã qua nên mây nhiều màu cũng không còn nữa.

Hắn ta lại ngẩn ngơ, sau đó tiếp tục buồn bã không ngừng, mặt mặt quá đi mất! Mà có mặt mặt cũng phải ở trong phòng mới được.

Diệp Vân Thanh thấy hắn có vẻ như đã khôi phục lại trạng thái bình thường thì mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đi tới khoác vai Tô Hy Tuần hỏi: “Tô nhị à, người có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng thì nói ra đi, dù gì chúng ta cũng là huynh đệ. Có chuyện gì khó khăn thì nói ra, đảm bảo ca ca giúp được!”

Nhưng Tô nhị trước mặt hắn quen để trong lòng, bình thường có chuyện gì cũng không phiền tới người khác giúp. Diệp Vân Thanh không hề bất ngờ khi thấy Tô Hy Tuần trầm mặc, đẩy móng vuốt của hắn ra rồi xoay người đi lên bậc thang bằng trúc.

Diệp Vân Thanh nghĩ, hắn ở cùng Tô Hy Tuần đã nhiều năm nay, cho dù không phải là một con giun trong bụng hắn thì ít nhiều gì cũng là một nửa con giun, hắn vuốt cằm, cười hề hề: “Hê hê, chắc không phải là người muốn có người đẹp mà không dám ra tay chứ? Hê hê đừng ngại, về chuyện này ca ca rất có kinh nghiệm, đêm nay sẽ trối nữ nhân đến chỗ người...”

Hắn còn chưa nói hết câu thì trước mắt đột nhiên tối sầm, may mà nhiều năm trải qua ranh giới sinh tử nên bản lĩnh đầy mình, nhanh chóng di chuyển mấy bước. Quả nhiên thấy Tô Hy Tuần nghiêm mặt, một bàn tay nắm ngón xoè rộng, trông như muốn bịt miệng hắn.

Diệp Vân Thanh cười hì hì, không dám lại chọc giận tên ôn thần này nữa, hắn đi lên lầu.

Bọn họ nói to nên Ninh Phi nghe thấy tiếng từ trên lầu trức. Nàng mở cửa nhìn ra ngoài, thế là trông thấy vẻ mặt đầy xấu xa của Diệp Vân Thanh, điệu cười đáng ghét, còn Tô Hy Tuần thì mặt mày sa sầm, hai người đi từ cầu thang lên một trước một sau.

Lâu nay việc ăn cơm là do Diệp Vân Thanh hoặc Tô Hy Tuần đến phòng bếp mang về, sau đó sẽ cùng ăn cơm trong phòng Ninh Phi, cuối cùng, lại do Diệp Vân Thanh hoặc Tô Hy Tuần sẽ mang trà đồ về nhà bếp, còn Ninh Phi phụ trách dọn dẹp vệ sinh trong phòng, phân công công việc rất hợp lý.

Ngày ngày sống chung với nhau, những cảm giác xa cách lúc đầu gần như biến mất gần hết. Tuy Ninh Phi đã cố hết sức để được làm việc của nàng, nhưng hai người Diệp – Tô luôn lấy có tay nàng còn bị thương chưa khỏi nên những chuyện như quét nhà cũng tranh làm hết.

Lúc ăn cơm không bàn tới công việc. Sau khi ăn xong, lại có kịch hay rồi.

Sao Diệp Vân Thanh không biết tình cảm Tô Hy Tuần với Ninh Phi được.

Hai người này ấy à, một người như đệ đệ hần, một người như muội muội. Tuy luôn chất vấn về giá trị thực quan được hình thành từ nhiều sai lầm mà hần đã trải qua trong cuộc sống (lười nhác), hơn nữa còn chửi mắng hần thậm tệ về sở thích cuộc sống không màng những chuyện nhỏ nhặt của hần (bẩn thỉu), nhưng hần đều quý cả hai người. Hơn nữa, gần đây Diệp Vân Thanh có một thú vui mới là nhìn thấy Tô Hy Tuần lo lắng vò đầu bứt tóc, mà không dám biến suy nghĩ trong đầu thành hành động, hần đứng bên cười thầm.

Nhưng hiện tại hần ta đã bị giày vò quá rồi, không còn giống tên Tô Hy Tuần kia nữa, quả thật như một ông già bị bệnh đãng trí, lúc thì đứng ngẩn trên núi, thì thoảng lại nở nụ cười đầy thê lương. Đến nỗi các huynh đệ trên trại cũng hoảng trong lòng.

Đúng là một người đàn ông đáng thương, bữa ngon ngay trước mắt lại không ăn được, khó trách các huynh đệ nhìn thấy nụ cười của Tô nhị mà liên tưởng tới bị kịch bị thảm nhất, đúng là bị kịch động trời... Diệp Vân Thanh nghĩ.

Diệp Vân Thanh hắng giọng, sau khi cả Ninh Phi và Tô Hy Tuần đều chú ý đến hần thì mới nói: “Ninh muội à, huynh muốn hỏi muội một cách nghiêm túc.”

Ninh Phi chẳng biết hần sẽ hỏi được câu gì nghiêm túc, nàng chẳng nề mặt gì, nói luôn: “Muội có một việc cần phải nói rõ với huynh trước.”

“Hả?”

“Hôm nay có người ở nhà bếp đến than phiền với muội, làn cơm mười ngày trước vẫn chưa trả về. Mười ngày trước là tới phiên huynh mang trả. Sau đó muội phải vào phòng huynh tìm.”

42. Q.3 - Chương 42: Chỗ Dựa Thay Đổi

Tô Hy Tuần không nói gì, nhìn Diệp Vân Thanh, trên mặt hiện rõ ý: “Lại là huynh!”

Quả nhiên Ninh Phi nói tiếp: “Chẳng lẽ huynh không thấy có một mùi rất khó ngửi sao? Đặt ở bệ cửa sổ, mốc xanh mốc đỏ lên cả rồi mà huynh cũng không thấy mùi gì vừa chua vừa hôi à?”

Diệp Vân Thanh cười hì hì: “Vừa nghe muội nói hình như ta nhớ ra rồi. À, mấy ngày nay nhiều việc quá, cứ về đến phòng là ngủ ngay, chẳng trách không nhớ ra... À thì, đợi lát nữa ta sẽ đem trả cho phòng bếp.”

“Trả cái gì mà trả, Chu sư phó ở phòng bếp nói, mọc mốc đầy ra như thế ai còn dám dùng. Làn cơm đó đã mang đi làm củi đốt rồi, tiền đền trừ vào tiền chi tiêu của huynh.”

“Sao lại thế? Lãng phí quá!”

Ninh Phi và Tô Hy Tuần đều không nói gì, vẻ mặt giống nhau một cách kỳ lạ. Diệp Vân Thanh không khỏi nghĩ: Nếu sau này mọi người vẫn bên nhau như hôm nay thì vui biết bao, nhưng mà bất kỳ lúc nào uy của hần cũng bị hai người lấn át.

Diệp Vân Thanh hắng giọng ho: “Ninh muội à, muội đừng ngắt lời ta. Ta với muội nói chuyện nghiêm túc.”

Hần nhắc đi nhắc lại cái chuyện nghiêm túc kia khiến cho cả Tô Hy Tuần cũng phải tập trung lắng nghe.

“Ninh muội, muội thấy A nhị nhà ta thế nào?”

Ninh Phi nhất thời không biết A nhị là chỉ ai, nhìn hần đầy vẻ khó hiểu. Nhưng nàng không cần phải hỏi thì Tô Hy Tuần đã nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Huynh muốn chết hả?”

Ninh Phi chợt hiểu ra, A nhị mà Diệp Vân Thanh nhắc tới chắc là Tô Hy Tuần.

Diệp Vân Thanh có Ninh Phi che chắn ở bên nên to gan hơn rất nhiều. Hần là một cọng cỏ nhỏ đang cố gắng sống sót dưới uy quyền của Tô Hy Tuần. Vì muốn bảo toàn sự sống nên đã luyện được tuyệt chiêu gió chiều nào xoay theo chiều ấy, khó khăn lắm mới tìm được một chỗ dựa vững chãi, vui tới mức hần reo thầm trong lòng, gan cũng to hơn. Nói rõ thêm một chút, chỗ dựa mà Diệp Vân Thanh nói đến họ Ninh, tên Phi.

Có chỗ dựa ở đây, cơ hội hiếm có, Diệp Vân Thanh không làm thì thôi đã làm thì phải làm tới cùng: “Ninh muội, ca ca giới thiệu uội một mối được không? Bình thường trông tên oắt Tô nhị kia chẳng ra sao, nhưng

chắc chắn mạnh mẽ hơn tên trượng phu trước của muội nhiều. Muội xem muội lâu ngày không gần gũi, mà hần cũng lâu ngày không thân mật, hai người vừa chuẩn là một đôi trời sinh, củi khô bùng cháy...”

Hần mới nói đến đây thì bỗng nhiên không nói được nữa, hóa ra Tô Hy Tuần tức giận điểm huyết cam của hần.

Ninh Phi nghe xong không biết phải trả lời như thế nào, lâu ngày không gần gũi là gì? Củi khô bùng cháy là gì? Nàng và Tô Hy Tuần đều trưng một bộ mặt, nhìn nhau chẳng nói nên lời. Nhất là không biết Tô Hy Tuần tức giận hay lo lắng mà khuôn mặt đỏ bừng. Hần nhắm hờ mắt, ánh mắt như giết người không ngừng dăm vào người Diệp Vân Thanh, làm toàn thân Diệp Vân Thanh mướt mồ hôi.

Tô Hy Tuần nói chậm chậm: “Đội ngũ của huynh ấy bị ta đánh bại mười lần. Mười ngày nay không được ăn thịt nên đầu óc cũng ngơ ngẩn dần đi, chúng ta nên hiểu cho huynh ấy.”

Ninh Phi vội vàng gạt đầu: “Đúng vậy, người già khó tránh khỏi có lúc bị lẫn, chúng ta cần phải thông cảm.”

Diệp Vân Thanh vừa tức vừa đau khổ. Không được ăn thịt thì liên quan gì chứ? Hơn nữa hần là một người đàn ông mới ba mươi một tuổi xuân, sao lại là ông già được? Nhưng hần không thể lên tiếng được, đang định tự giải mình thì lại bị ánh mắt giết người của Tô Hy Tuần quét qua. Người tập võ coi trọng nhất là khí thế, võ công của Tô Hy Tuần và Diệp Vân Thanh gần như nhau mà vừa rồi hần có lợi thế là ra tay trước nên bây giờ Diệp Vân Thanh không dám động đây.

Trong lòng hần thầm than khổ, lúc đầu cứ tưởng hần quen Ninh Phi trước, dù ít hay nhiều thì nàng cũng sẽ đứng về phía hần, hần sẽ có thêm một chỗ dựa. Ai ngờ cái đôi nam nữ Tô Hy Tuần cùng Ninh Phi lại nhìn trúng nhau nhanh thế, chồng hát, vợ khen hay ngay trước mặt hần. Hần than khổ liên hồi. Ngày trước hai người quân hần riêng lẻ, hiện giờ bọn họ ăn ý nhau như vậy, xem ra sau này sẽ cùng nhau liên thủ lại, đối phó với hần, những ngày sau làm sao mà sống nổi đây!

Diệp Vân Thanh bị kéo về phòng luôn, phải dọn dẹp phòng ngay lập tức. Không quét dọn sạch sẽ thì không được đi ngủ. Trước khi đi ngủ Tô Hy Tuần sẽ qua kiểm tra công việc.

Tô Hy Tuần quay lại phòng Ninh Phi, câu đầu tiên chính là: “Nàng đừng coi những lời nói của huynh ấy là thật.” Nói ra lại thấy không đúng lắm, lời Diệp Vân Thanh nói có một phần nhất định phải coi là thật, hần vội vàng bổ sung: “Ý ta là, phần vớ vẩn trong lời của huynh ấy đừng coi là thật.” Nói xong lại ngẫm nghĩ rồi bổ sung: “Chính là phần củi khô bùng cháy...”

Ninh Phi bị hai người Diệp – Tô làm ngạc nhiên hết lần này tới lần khác. Thật ra lời của Tô Hy Tuần không khác những gì Diệp Vân Thanh nói, chỉ là có cách thể hiện dịu dàng hơn mà thôi.

Ngọn đèn dầu bắn ra một đốm sáng, Tô Hy Tuần giật mình nhìn lại, lúc này đêm đã khuya, hai người bọn họ một nam một nữ lại ở cùng một phòng.

Tuy Tô Hy Tuần cố gắng che dấu sự ngượng ngùng, giả vờ giúp Ninh Phi quét nhà như ngày thường, nhưng cuối cùng vẫn bị Ninh Phi nhìn ra.

Phòng bên cạnh là phòng của Diệp Vân Thanh, hần đang dọn dẹp, vang tiếng ầm ầm inh tai, quét tước phòng ốc mà cũng đến mức vậy thì đúng là kỳ tài.

Ninh Phi lau khô bàn, phơi khăn lên cái móc bên ngoài cửa sổ, rồi ngồi trên ghế, lặng lẽ nhìn Tô Hy Tuần làm việc.

Hần gầy hơn so với Diệp Vân Thanh. Trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu, làn da trắng được phủ lên một vàng sáng vàng nhạt, giữa lông mày không còn sự khôn khéo như bình thường, mà là sự ôn hòa cùng tĩnh lặng. Nhưng hình như giữa sự tĩnh lặng đó có đôi chút bất an khó nhận ra.

Tô Hy Tuần chợt nghe Ninh Phi nói: “Sàn nhà đã sạch lắm rồi.” Ngẩng đầu lên, nàng đang nhíu mày nhìn về hướng này.

“Nếu còn quét nữa chỉ sợ sẽ làm gãy thêm mấy thanh trúc.” Ninh Phi đùa hần.

“Nói thẳng tuột không hay, nàng không sợ ta xấu hổ quá mà tức giận, rồi giết người diệt khẩu sao?”

“Ta rất muốn thấy bộ dạng xấu hổ đến tức giận đó của huynh.” Ninh Phi nhìn hắn đầy hiếu kỳ. Tô Hy Tuần ngẩng lại, hình như bản thân hắn đúng là rất ít khi xấu hổ đến mức bực mình, thế nên hắn cũng không biết hắn khi đó sẽ như thế nào.

Bầu không khí trở nên thoải mái từ khi nào, Ninh Phi vỗ vỗ lên cái ghế bên cạnh nàng: “Đến đây ngồi nghỉ một lát đi, chúng ta cần phải nói chuyện.”

Lúc Ninh Phi nói câu này thì Tô Hy Tuần không nghĩ ra chuyện nàng định nói, dù sao thì giọng của nàng nghe có vẻ rất nghiêm trọng, giống như muốn nói: “Chúng ta có một vụ làm ăn cần phải cùng nhau bàn bạc kỹ càng.”

Tô Hy Tuần cũng không nghĩ nhiều. Giọng điệu cùng cách nói của nàng như vậy, chắc không phải là nói chuyện hôn nhân đại sự đâu. Hắn hơi thất vọng, đi cất cái chổi rồi ngồi xuống ghế bên cạnh, hai tay đặt lên thành ghế, ngồi im bất động.

“Huynh biết ta là người như thế nào chứ? Nếu không suy nghĩ kỹ đã quyết định thì sau này phải chịu thiệt đấy.”

Tô Hy Tuần nghi hoặc, nàng hỏi thế làm gì?

Ninh Phi khẽ mỉm cười: “Huynh đã quyết tâm hắn chưa? Ngay cả Diệp Vân Thanh cũng đã làm mối rồi. Còn người nhà huynh? Trong nhà không phản đối à?” Nàng cũng không nhận ra giọng điệu này, thái độ này y như khi bị người ta tìm tới tận cửa xin tư vấn điều khoản ly hôn vậy, dù cấp trên có ra dấu phải nói những cái lợi khi ly hôn, thì nàng vẫn sẽ để người ta nghĩ kỹ càng rồi mới bắt đầu tiến hành vụ kiện.

Đầu Tô Hy Tuần ơng một tiếng, dờ cả người. Sự tỉnh táo, lạnh lùng mà khó khăn lắm hắn mới lấy lại được sau chuyện Diệp Vân Thanh thì chỉ trong nháy mắt, khi đối diện với người con gái hắn thích thì đã biến mất sạch sành sanh. Đúng là vạn vật trên thế gian đều tương sinh tương khắc, mỗi một thứ đều có thứ khắc chính nó. Hắn than thầm trong lòng, trên thế gian này, phần lớn đều là nghe theo lời cha mẹ, lời bà mối, dù bản thân có thích người kia thì cũng là bên đảng trai chủ động theo đuổi. Từ nhỏ tới lớn, hắn chưa từng nghe đảng gái chủ động, dù là Đình đại nương Lạc Mộng Hàm cũng chưa từng! Nhưng hắn lại thích Ninh Phi như vậy, có lẽ cả đời này vẫn vậy.

Ninh Phi nghe Tô Hy Tuần kể chậm chậm về chuyện nhà hắn, về những năm tháng ấu thơ cô độc giữa khoảng sân viện rộng lớn, về những tháng ngày niên thiếu bằng mặt mà không bằng lòng với các huynh đệ tỷ muội. Quá khứ tối tăm u ám đó, nàng chưa từng trải qua mà cũng chưa từng nghĩ đến.

Người đàn ông trước mặt nàng, có lúc thì gian xảo đầy mưu mô, có lúc lại trầm tĩnh, thận trọng. Luôn luôn có một sự đề phòng cố chấp nào đó, nếu liên hệ đến một gia đình như thế thì hắn như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Gia tộc lớn ngày xưa có thể nuôi lớn một Từ Xán đầy khuôn phép quy củ thì cũng có thể nuôi dưỡng một phần tử phản nghịch như Tô Hy Tuần. Hắn quen sự phụ của Diệp Vân Thanh trong một lần hội làng, từ đó, năng lực của hắn cũng thoát khỏi sự nhấn chìm của những tranh đấu trong gia tộc.

Sơn Nhạc quốc thịnh vượng, quan lại không giống người giàu, người giàu khác người nghèo. Tô gia ở kinh thành Nhạc Thượng là danh gia vọng tộc, quy củ nhiều không kể xiết, người bình thường khó mà tưởng tượng nổi.

Trong mắt Tô Hy Tuần không có một giọt nước mắt nào, nhưng Ninh Phi có thể cảm nhận được nó ẩn sâu trong cái vẻ lạnh lùng kia. Chắc là hắn rất đau lòng, mẫu thân bị vùi dập trong bóng tối như vậy nhưng vẫn yêu phụ thân hắn sâu sắc, mà hắn thì không thể làm gì.

Hắn chỉ nói vài câu trần thuật đơn giản về mẫu thân hắn. Thật ra, những cảm xúc được cất giấu sâu trong đáy lòng đó rất khó để nói nên lời, giống như nói ra khỏi miệng sẽ xúc phạm đến nó vậy.

Ninh Phi vươn tay chạm vào hai mắt hắn. Tô Hy Tuần giật mình, động tác này thể hiện bao nhiêu ý an ủi, lại hàm ý thân mật bao nhiêu, Ninh Phi biết chứ?

Một lúc sau hắn mới bình ổn lại cảm xúc, cười cười: “Cảm ơn nàng, ta không định khóc.”

“Ta biết.” Ninh Phi nói, hốc mắt bên dưới bàn tay nàng khô ráo, ấm nóng. Đôi mắt hơi sâu và sống mũi cao đều bị bàn tay nàng phủ lên.

Trên bàn tay ấm áp của nàng có thoang thoảng mùi thuốc khiến người ta cảm thấy bình yên. Tô Hy Tuần cầm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nắm chặt lấy. Vào khoảnh khắc này, quá khứ tăm tối tẻ nhạt hòa lẫn cùng với sự yên ổn bình lặng hiện tại, biến thành một cảm giác xúc động đến đáy lòng.

Ninh Phi nói: “Có lẽ muội đã hiểu rồi. Những thứ xấu xa cổ hủ bên ngoài sẽ không xâm nhập được vào một nơi tốt đẹp như sơn trại đây. Mà có len vào được thì cứ coi là rác rưởi là xong.”

Tay nàng bị Tô Hy Tuần nắm chặt, nàng ngại ngùng nên rút tay ra. Còn Tô Hy Tuần vẫn yên lặng lắng nghe.

“Chúng ta thử xem sao. Dù gì ta cũng có rất nhiều khuyết điểm, không chừng sau khi huynh biết sẽ không thích nữa.” Nàng vừa mới nói xong liền cảm thấy bàn tay đang đặt trên sống mũi bị Tô Hy Tuần nắm lấy, sau đó bị kéo xuống dưới.

Ánh mắt Tô Hy Tuần dần hiện ra sau bàn tay nàng, ánh mắt trong suốt, sáng ngời, có một chút hoài nghi, mà phần lớn là sự vui mừng gần như không tin nổi. Hắn đưa tay nàng đến bên miệng, nhẹ nhàng hôn vào lòng bàn tay trắng trẻo sạch sẽ của nàng, nói nhỏ: “Nàng chắc chứ? Sẽ không đổi ý chứ? Ta làm thế này với nàng thì nàng cũng sẽ không bao giờ đổi ý chứ?”

Lòng bàn tay có cảm giác ngứa ngứa, Ninh Phi khẽ nhúc nhích tay một chút liền cảm thấy tay bị nắm chặt hơn. Trong ánh mắt Tô Hy Tuần đọng đầy sự mong đợi. Có lẽ tới lúc này, so với việc tiếp tục âm thầm chờ đợi thì hắn càng mong câu trả lời của nàng hơn, dù nàng có đồng ý hay không, chỉ cần cho hắn một đáp án chính thức.

Đến lúc này còn có gì phải do dự nữa? Chẳng phải cuộc sống là một con đường dài đằng đẵng sao? Cứ đi theo nó, nếu bị chặn thì lúc đó sẽ tìm một con đường khác mà thôi. Quan trọng nhất là luôn luôn phải tiến về phía trước. Đời người chỉ có mấy chục năm, đợi tới khi hấp hối mới ngẫm lại vì sao cuộc đời của mình lại nhàm chán khô khan như thế thì cũng muộn rồi, chẳng thể thay đổi được.

Ninh Phi đã từng chết một lần, cái cảm giác chết chóc đó vẫn còn như in trong trí nhớ, vì vậy, khi đối mặt với sự lựa chọn khó khăn ở kiếp này nàng không thể do dự một giây. Nhưng nên biểu hiện quyết định của mình làm sao đây? Hôm nay chủ động nói tới chuyện này đã khiến Tô Hy Tuần gần như không tiếp nhận nổi rồi, nếu còn tiến thêm một bước nữa chắc không làm huynh ấy ngây người chứ?

Sự xấu xa trong Ninh Phi dần thức tỉnh, nhất định Tô Hy Tuần không biết tới yếu tố xấu xa trong tính cách của nàng. Cũng có lẽ là vì nàng đã ở trong cái ngành kia quá lâu, nếu không phải độc ác trời sinh thì cũng sẽ bị hoàn cảnh xô đẩy mà trở nên độc địa.

Nàng muốn làm luôn đến cùng, xem Tô Hy Tuần sẽ phản ứng lại thế nào. Nếu hắn vẫn kiên trì cho rằng con gái thì nên tam tòng tứ đức, nên ngây thơ thuần khiết, ngoan ngoãn nép dưới sự che chở của đàn ông, không thể tự mình chủ động... nếu vậy thì không ở bên nhau cũng tốt.

Tính cách của Ninh Phi vốn đã như vậy, nếu chỉ vì một người đàn ông mà thay đổi phần lớn thì giờ đã quá muộn, đã vậy thì chỉ hy vọng hắn có thể chấp nhận được người con gái như thế này.

Tô Hy Tuần chờ đợi câu trả lời cứ như là đang bị giày vò, có lẽ cũng không thể nói loại chờ đợi này là một sự giày vò. Hắn cảm thấy rất bình tĩnh, trong tay, trong mắt đều là Ninh Phi – người thu hút hắn từ lúc nào không hay. Bỗng nhiên, hắn thấy ánh mắt nàng thay đổi, trở nên sắc sảo, hình như muốn nói ra câu trả lời.

Nhưng lại không nghe thấy nàng nói câu gì, mà bàn tay đang bị hắn nắm chặt lấy đã gãy ra.

Tô Hy Tuần ngạc nhiên, trong lòng không khỏi cười khổ, rõ ràng đã định là sau này sẽ cùng Diệp Vân Thanh uống một vò rượu ngon lâu năm để chúc mừng, chỉ trong nháy mắt, cuộc sống đã lâm vào đường cùng. Mắt mát, đau buồn trộn lẫn vào nhau.

Hắn nghĩ, nếu biết trước thế này thì ngày gặp Ninh Phi lần đầu đó nên thận trọng từ lời nói đến hành động, trước tiên phải tìm hiểu kỹ đối phương rồi mới nói chuyện. Xem ra cái hình tượng xấu xa kia của hắn đã

không thể thay đổi được.

Sau đó là chuyện hẳn hoàn toàn không tưởng tượng nổi. Cho dù nhiều năm sau, con đàn cháu đống đầy sảnh đường rồi, nhưng nhớ lại lúc này, hẳn không kìm được mà lẩm bẩm: “Chưa từng thấy! Chưa từng thấy!”

Ninh Phi đứng lên, khoảng cách giữa hai người rất gần. Nàng hít sâu một hơi, đẩy ngã Tô Hy Tuần lên giường một cách dứt khoát.

Trong lúc choáng váng, Tô Hy Tuần căn bản không nghĩ đến chuyện phải đánh lại, toàn bộ hệ thống phòng vệ của bản thân hẳn đã mất hiệu lực. Khuỷu tay hẳn đang định chống dậy thì liền thấy Ninh Phi đứng khom người bên giường nhìn hẳn, trên mặt đầy sự tự tin cùng vui vẻ làm Tô Hy Tuần quên luôn cả cử động. Hẳn chỉ muốn ngắm mãi, phải nhớ kỹ khoảnh khắc này, vẻ mặt xinh đẹp này của nàng về sau sao thấy được ở một ai khác nữa?

Ninh Phi không cho hẳn đủ thời gian mà nhớ giây phút đó bởi vì chuyện tiếp theo mới thật sự khắc sâu vào linh hồn của Tô Hy Tuần. Nàng cúi mình xuống, hai tay nắm lấy bả vai Tô Hy Tuần, hẳn không thể không khuất phục, từ từ nằm xuống giường, khuỷu tay đang chống phía sau cũng từ từ thả lỏng, nhưng thân thể lại càng căng thẳng hơn, bởi vì Ninh Phi đang đứng giữa hai chân hẳn, hai người gần nhau đến vậy.

Sau đó lại càng gần hơn.

Sau đó là nụ hôn mà trong giấc mơ hẳn cũng không bao giờ dám mơ tới.

Thời gian trôi cũng không chậm, nhưng trong mắt Tô Hy Tuần, tất cả xảy ra rất chậm chạp, khiến hẳn nhớ rõ trong lòng. Hẳn nằm thả lỏng ở trên giường, cuối cùng không kìm được kích động, vươn hai tay ôm lấy Ninh Phi một cách do dự, sau đó ôm chặt lấy luôn. Hẳn không để nàng phải tiếp tục tư thế cúi người mà đổi thành tư thế hai người ôm chặt, cảm nhận hơi thở lẫn nhau.

Thực ra chỉ hôn không sâu nhưng thế cũng đủ rồi, quá đủ để hẳn nhận ra một sự thực quan trọng.

Thì ra đây mới chính là cảm giác yêu, đây mới thật là cảm giác được ôm “nhuyễn ngọc ôn hương” ở trong lòng. Thế nào nhiều nhân vật anh hùng nguyện vì “hồng nhan họa thủy” mà cúi đầu chịu thua.

Thế nhưng Ninh Phi không phải là một cô con gái rệu, cũng không thể xem như là tiểu thư khuê các nhà giàu. Nàng ở sơn trại lâu như vậy, ngày thường nói chuyện với mọi người thật khó làm cho người ta liên tưởng đến cụm từ như “nhuyễn ngọc ôn hương” hay “hồng nhan họa thủy”, đến cụm từ “Tay áo thêm thơm”^[1] nếu nói về nàng thì cũng khiến hẳn cảm thấy hạ thấp nàng.

[1] Chỉ người con gái đẹp ở bên cạnh cùng đọc sách

Một người con gái như vậy có thể kề vai sát cánh cùng người đàn ông, chứ không cần cầu xin người khác bảo vệ. Người con gái như vậy rất mạnh mẽ, hẳn hy vọng có thể bảo vệ nàng, yêu thương nàng. Nhưng nếu không có hẳn làm bạn thì nàng vẫn sống kiên cường, bởi vì nàng có một linh hồn mạnh mẽ và đầy tự tin.

“Đây coi như là đồng ý?” Tô Hy Tuần hỏi dò nho nhỏ.

“Nếu huynh không cảm thấy một người con gái như vậy quá đi ngược với lẽ thường, đồng thời huynh có thể chấp nhận được.” Nàng nói đầy ý xấu xa.

Tô Hy Tuần nắm chặt cánh tay nàng, đặt lên vai mình rồi thở dài: “Còn gì đẹp đẽ hơn khoảnh khắc này nữa?”

43. Q.3 - Chương 43: Người Chen Chúc Tập Anh Đường

Quận Quảng An là một vị trí đóng quân quan trọng, dân cư đông đúc, nằm ở biên giới phía nam Hoài An. Phía nam Hoài An núi non trùng điệp, một dòng sông trong vắt chia đôi đông tây hai miền. Khoảng hơn một nghìn năm trước, nơi đây không phải thuộc Hoài An, mà là một vùng đất thuộc Sơn Nhạc quốc. Sơn Nhạc quốc phái mười nghìn quân tới đây phòng thủ biên cương, đồng thời cung cấp lương thực và các đồ dùng cần thiết cho quân đội. Các thương nhân từ Sơn Nhạc quốc cũng tụ tập lại phía bắc dòng sông, từ đó về sau, càng có nhiều người qua lại, cuối cùng thì trở thành một quận.

Khi sắp đến quận Quảng An, cuối cùng thì Ngân Lâm công chúa cũng phải chia tay với Từ Xán và đội quân Từ gia. Nàng được đưa vào Quảng An. Nàng cứ nhìn về phía đám bụi mù mịt mà đội quân hành quân về hướng tây tạo nên, trong lòng bỗng thấy lo lắng không yên. Có lẽ quyết định liều mạng xin phụ hoàng được cùng đi với đội quân lần này là quyết định đúng đắn, dù Từ Xán xảy ra chuyện gì thì nàng nhất định sẽ ở bên hắn. Tuy phụ nữ không thể theo quân ra trận, nhưng ở gần được ít nào hay ít này.

Vào giờ khắc này Ngân Lâm công chúa mới hiểu được một chút ít cảm giác đau khổ của những người phụ nữ tiễn chồng con lên đường ra trận.

Từ Xán hoàn toàn không biết sự bất an của Ngân Lâm. Hiện giờ đầu óc hắn đều đang nghĩ về một vùng núi non rộng lớn không có dân cư sinh sống ở phía tây nam Hoài An kia. Núi non trùng điệp nối tiếp nhau cản trở giao thông giữa Hoài An và Sơn Nhạc.

Sự phồn hoa và thịnh vượng của Sơn Nhạc quốc là điều mà Hoài An khó có thể tưởng tượng được. Khi các thương nhân về đến nhà ở Hoài An thì điều đầu tiên họ khen ngợi chính là khung cảnh giàu có bao phủ khắp kinh thành Nhạc Thượng. Ở Nhạc Thượng, gần như cứ mười người thì sẽ có một người là thương nhân. Điều này rất khó tin, nếu thương nhân ở Sơn Nhạc quốc nhiều như vậy thì còn ai sẽ đi trồng trọt? Nếu không trồng trọt, người Sơn Nhạc làm thế nào mà duy trì cuộc sống?

Vì thế, một trăm năm trước, cuộc tấn công nhằm vào Sơn Nhạc quốc đã bắt đầu. Trong cuộc chiến dữ dội trăm năm trước đó, Hoài An lần lượt chiếm quận Quảng An, quận Quảng Nam của Sơn Nhạc. Tổ tiên Từ gia thống lĩnh đại quân đơn độc xâm nhập Sơn Nhạc, tấn công thủ đô Sơn Nhạc bằng mười nghìn kỵ mã và hai mươi nghìn bộ binh.

Chỉ tiếc đây chính là một nơi nguy hiểm, nếu ở lâu, chẳng những không thu được lợi ích gì mà ngược lại, lại có thể bị rơi vào cuộc phản công của Sơn Nhạc. Thế là, vị tổ tiên của Từ gia dẫn quân tấn công rồi rút ngay, chiến lợi phẩm lớn nhất chính là bắt được vị vua tiền nhiệm của Sơn Nhạc.

Từ đó về sau hai nước đàm phán hòa bình, sau khi Sơn Nhạc quốc từ bỏ một phần quyền lợi của mình thì đổi lại là vị hoàng đế lưu lạc bên ngoài kia.

Thời gian dần trôi qua, sự nở mảy nở mặt của Từ gia kéo dài trăm năm sau đó. Một trăm năm sau, Từ Xán mang theo sự vẻ vang của tổ tông để lại, tiếp tục đứng dưới chân núi Nhạn Qua.

Núi Nhạn Qua, chim nhạn khó bay qua. (Chơi chữ “nhạn” và “qua”)

Dãy núi nối tiếp, nơi cao nơi thấp này cản trở giao thông giữa Sơn Nhạc và Hoài An, cũng chính vì sự ngăn cách của dãy núi lớn đó mà cuộc đại chiến một trăm năm trước, tổ tiên Từ gia chỉ có thể để kỵ binh đột kích bất ngờ, không thể mang theo xe chở lương thảo, càng không thể nắm quyền lâu dài sau khi kinh thành Nhạc Thượng thất thủ.

Mà hiện tại, kinh thành Nhạc Thượng không những không vừa lòng với sự ngăn cách của ngọn núi này, mà còn làm trái hiệp định ký kết trăm năm trước, lên xây dựng một đại doanh với ý đồ củng cố phòng thủ biên giới. Hơn nữa có một số người, có lẽ là có ý định đoạt lại quận Quảng An, Quảng Nam cũng một số vùng khác. Chính vì không nắm rõ hành động và mục đích của bọn họ nên hoàng đế mới lệnh cho gia tộc họ Từ nhiệm vụ tấn công toàn lực, diệt tận gốc lực lượng nơi biên giới của Sơn Nhạc.

Hắn hạ lệnh dựng trại ở phía đối diện Hắc Kỳ trại, như đang muốn tấn công thẳng vào trại. Lính truyền lệnh lui xuống, mấy phó tướng đứng bên cạnh cùng quan sát địa hình cùng hắn.

Cuộn da dê trong tay Từ Xán là do thế hệ trước vẽ nên. Mấy ngày trước, Tướng Hoành có tới chỉ ra vài chỗ cần lưu ý. Hắn và mấy vị phó tướng, tham tướng cùng so sánh kỹ bản đồ và địa hình thực tế, bắt đầu bàn bạc việc tấn công.

Nhiệm vụ quan trọng lần này là phải tìm ra được đại doanh bí mật của Sơn Nhạc quốc nằm trong núi Nhạn Qua, sau đó mới diệt sạch. Còn tấn công Hắc Kỳ trại chỉ là kế dương đông kích tây mà thôi.

Phó tướng Hạ Hầu Cẩm là một người đàn ông vô cùng nham hiểm, thoạt nhìn hắn có vẻ thẳng thắn nhưng thực ra trong bụng đầy mưu mô, không biết hơn Từ Xán đến bao nhiêu. Lúc này hắn chỉ ra điều nghi ngờ với Hắc Kỳ trại: “Có rất nhiều tin tức truyền về nói rằng Hắc Kỳ trại hoàn toàn không phải bọn thổ phỉ

bình thường, mà thực chất là một lực lượng khác của Sơn Nhạc quốc. Nếu chúng ta muốn đánh bại đại doanh bí mật của Sơn Nhạc thì nhất định phải xác định cẩn thận sự nguy hiểm của Hắc Kỳ trại.”

Tham tướng Lao Đức nói: “Mặt tướng cho rằng đây chẳng qua chỉ là một thủ đoạn khuếch trương thanh thế của Hắc Kỳ trại thôi. Ở Sơn Nhạc quốc còn có tin đồn ‘Bạt Mao trại chính là đội quân bí mật của Hoài An’. Huống hồ, nếu bọn họ là lực lượng bí mật của Sơn Nhạc quốc thật thì vì sao lại cướp cả hàng hóa của thương nhân Sơn Nhạc quốc? Sau khi nghiên cứu hơn một trăm đoàn buôn bị Hắc Kỳ trại cướp trong mười năm này, chúng đối xử với đoàn buôn Sơn Nhạc và Hoài An như nhau, cho nên chắc không tồn tại những gì như tin đồn kia nói.”

Từ Xán suy nghĩ cẩn thận, thấy lời của Lao Đức rất có lý, nhưng lại không đành lòng làm mất mặt Hạ Hầu Cẩm: “Hai vị nói đều có lý, việc tấn công như thế nào vẫn phải bàn bạc kỹ hơn.”

Từ Xán lên ngựa đầu tiên, đi thăm dò một vòng xung quanh nơi hạ trại đêm nay, một kế hoạch đã hình thành trong đầu.

Cùng đêm đó, một lần nữa hắn cho gọi Hạ Hầu Cẩm, Lao Đức và một số người khác vào trong lều bàn kế.

“Nhiệm vụ quan trọng trước mắt là tìm ra được vị trí doanh trại bí mật của Sơn Nhạc quốc, nhưng nếu thời gian tìm kiếm kéo dài nhất định sẽ dẫn tới sự cảnh giác của đối phương. Bởi vậy không thể không lợi dụng Hắc Kỳ trại. Lao Đức phụ trách việc tìm doanh trại bí mật, Hạ Hầu Cẩm phụ trách việc phòng ngự cho doanh trại, bắt buộc hoàn thành trong vòng ba ngày.”

Vừa nói xong thì Hạ Hầu Cẩm lập tức hiểu ẩn ý của Từ Xán. Hắn hoàn toàn không tin khả năng Hắc Kỳ trại chính là lực lượng bí mật. Nhưng Hạ Hầu Cẩm hắn cũng chỉ nhún mảy mà không đề cập lại nữa, dù sao lời đồn đại cũng chỉ là lời đồn, trước khi có đầy đủ chứng cứ thì lời đồn không đáng người ta tin.

Sau khi Hạ Hầu Cẩm tự nhủ với chính mình xong, hắn liền chỉ ra vấn đề trong kế hoạch của Từ Xán: “Không làm cho đối phương cảnh giác là không thể nào. Mười nghìn kỵ binh, hai mươi nghìn bộ binh cùng với một nghìn chiến xa, đội ngũ khổng lồ như vậy, trong vòng mấy mươi dặm cũng sẽ thấy bụi bay mù mịt. Nếu lực lượng bí mật của Sơn Nhạc quốc đóng quân trong núi Nhạn Qua thì hiện giờ nhất định đã phái người âm thầm quan sát hành động của chúng ta. Việc cần kíp của chúng ta hiện giờ là tổ thái độ dốc toàn lực tiêu diệt Hắc Kỳ trại để làm giảm sự cảnh giác của đối phương.”

“Hạ Hầu Cẩm có đề nghị gì?”

“Chúng ta giả vờ đóng quân lâu dài ở đây để dốc toàn lực tiêu diệt bọn cướp Hắc Kỳ trại. Như vậy thời gian tìm kiếm vị trí của đại doanh bí mật kia không cần phải hạn trong ba ngày, có thể tìm kiếm từ từ. Mỗi ngày cử một tiểu đội lên núi, trên danh nghĩa là tìm củi đốt, thực chất là đi tìm đại doanh.”

“Hạ Hầu Cẩm nói rất đúng.” Sau khi Từ Xán cân nhắc, càng nghĩ càng thấy việc kiên trì lâu dài sẽ càng có lợi. Hắn lập tức gơ lệnh bài truyền lệnh bố trí mười đội nhỏ phụ trách việc tìm kiếm.

Trong rừng cây rậm rạp trên núi, chim chóc sợ hãi bay tán loạn, các loài thú rống một cách bất thường. Người người trên sơn trại mài đao sáng loáng, bực tức khi không thể nhanh chóng xuống núi đuổi cái bọn khốn khiếp kia về nhà.

Chiếc chuông đồng khổng lồ trên đỉnh cao nhất của núi Nhạn Qua được gõ vang dội. Chuông đồng lâu đời cao hơn một người này chỉ được dùng khi sắp có chiến tranh, tiếng chuông trầm trầm của nó truyền đi xa khắp, các thủ lĩnh của mười núi sáu động đều hăm hở hẳn, lập tức mặc áo giáp chỉnh tề, đi tới đỉnh núi cao nhất tập hợp.

Giờ Ngọ ba khắc hôm nay, mặt trời đang chiếu nắng gắt, ngay cả nhóm thiếu niên đi tuần trên núi cũng tìm bóng cây râm mát mà nghỉ trưa, vậy mà ở Tập Anh Đường lưng chừng núi ở đỉnh cao nhất thì rất đông đúc. Cả năm rất khó gặp cảnh tượng tất cả các vị thủ lĩnh của mười núi sáu động, cùng các trưởng trạm của các trạm khắp núi tập trung ở Tập Anh Đường, ngồi trên nền đất, chờ hai vị đứng đầu sơn trại đến.

Ninh Phi đứng sau màn trúc nhìn ra bên ngoài.

Ban đầu nàng đang ở trong lầu trúc chuẩn bị ngủ trưa, Đinh Hiếu bỗng đến tìm nàng, nói là Diệp đại đương gia có việc cần trao đổi rồi đưa nàng đến nơi này.

Chỉ thấy những người đàn ông cao to vạm vỡ đang thì thầm nói chuyện với nhau mà không dám nói to gây ồn, thậm chí còn nhỏ cả nước bọt vào lòng bàn tay để thể hiện sự phẫn khích trước cuộc chiến. Phần lớn đều rất hăng hái trước lần tập trung này.

Giọng Tô Hy Tuần vang lên từ đằng sau: “Sao lại ở đây nhìn trộm thế? Lát nữa ra ngoài nhìn thẳng là xong.”

Diệp Vân Thanh cũng nói: “Đúng vậy. Nếu không thì đưa muối đến đây làm gì.”

Hai giọng nói cất lên làm Ninh Phi giật cả mình, quay người lại thì thấy hai người nọ ăn mặc chỉnh tề, đều là quần áo gọn gàng màu xanh đen. Dải vải đen dài quấn nhiều tầng quanh tất, càng hiện ra đôi chân dài rắn chắc. Diệp Vân Thanh khoác một chiếc áo choàng đen viền vàng kim, còn Tô Hy Tuần thắt bên hông một miếng da hổ hình tam giác.

Nàng vừa sợ vừa nghi ngờ, nàng hỏi: “Các huynh nói muốn ta làm gì?”

“Đi ra ngoài ấy mà.” Diệp Vân Thanh nói một cách tự nhiên.

Ninh Phi cười cười lấy lệ: “Có vẻ như không thích hợp lắm. Những tình huống thế này chẳng phải phụ nữ sẽ không được tới gần sao?” Thật ra đây chỉ là cái cớ của nàng thôi. Nếu như không cần thiết thì nàng chỉ mong trở thành người vô hình, trốn vào một góc phòng mà ngủ, tuyệt đối không muốn khiến người khác chú ý.

Diệp Vân Thanh lại không thể hiểu ý của nàng, hần an ủi một cách đồng tình: “Thật là đáng thương, ở Hoài An quốc đúng là đã khiến muối chịu thiệt thòi nhiều, muối cứ yên tâm đi theo chúng ta vào, bọn họ sẽ không xua đuổi muối, họ chỉ thấy ‘phân công nam nữ, làm việc không mệt’ mà thôi.”

Ninh Phi, hóa ra câu “phân công nam nữ, làm việc không mệt” đã có từ thời cổ, có lẽ là thể giới quan và nhân sinh quan của đám đàn ông cướp bóc này có sự khác biệt to lớn với những người thời cổ khác, thế cho nên mới thường xuyên đi ngược với cách thức của người thời này.

Mà Tô Hy Tuần thì chẳng nói một câu. Hần vẫn có một chút lo lắng, tập trung lần này chủ yếu bàn về việc làm sao đối phó với quân đội Từ gia. Tuy hần tin tưởng Ninh Phi sẽ không đến mức cấu kết với giặc, nhưng suy cho cùng nàng đã từng làm phụ thê với Từ Xán, nghe người ngoài thảo luận làm thế nào để ăn sống nuốt tươi Từ Xán, không biết nàng có cảm thấy khó chịu không? Tên Diệp Vân Thanh kia chẳng hề quan tâm tới những vấn đề nhỏ nhặt nên cũng không để ý chuyện này.

Diệp Vân Thanh ho một tiếng, dẫn đầu đi vào đại sảnh, trước khi đi, hần còn không quên liếc mắt nhìn Ninh Phi, yêu cầu bắt buộc nàng phải theo sau.

Những tiếng nói bên ngoài nhất thời im bật, tất cả mọi người ngừng nói chuyện riêng, ánh mắt tập trung lên trên đài. Cách nhau bởi một tấm màn trúc, bên trong và bên ngoài đều im lặng đến mức nghe được những âm thanh nhỏ nhất. Tô Hy Tuần không tiện nói thêm lời nào, hần đi tới bên cạnh Ninh Phi nắm lấy tay nàng trước khi đi ra ngoài. Nhìn nàng rồi lại liếc mắt về phía Diệp Vân Thanh, ý nói là đừng để ý đến lời của hần, muốn đi thì đi, không muốn thì cứ ở đây.

Tiếc rằng thời gian gấp gáp không nói rõ ràng được, chỉ bằng mấy ánh mắt, hiệu quả y như ông nói gà bà nói vịt, ngay bản thân Ninh Phi cũng tưởng rằng hần rất muốn nàng cùng hần đi ra ngoài. Thế là nàng cũng không suy nghĩ nhiều, bước theo sau hần, vén màn trúc ra ngoài.

Tất cả mọi người đang có mặt ở đây liền há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ đi vào từ bên hông sảnh, theo sau kẻ mà toàn trại, từ Diệp đại đương gia đến đứa nhỏ nấu cơm đều vừa quý mến vừa căm hận.

Có người nghĩ thầm, không biết hôm nay lại có việc điên khùng gì nữa đây. Chẳng lẽ mình bị hoa mắt? Còn những người hay đến đỉnh núi chính thì nhận ra ngay đây chính là người con gái nổi danh như cồn gần đây.

Về mặt Diệp Vân Thanh vẫn bình thản tự nhiên trước sau như một, mà Tô Hy Tuần khi phát hiện thấy Ninh Phi đi theo phía sau thì lòng dạ rối bời, việc cần kíp bây giờ là không thể để đám đàn ông dưới kia cảm thấy bất ngờ. Dù sao từ trước tới nay, ngoài những nữ gian tế bị bắt thì chưa từng có người phụ nữ nào bước vào Tập Anh Đường.

Ai ngờ khi hắn đang cực kỳ lo lắng mà tìm một chỗ tránh ánh mắt mọi người ở trong góc phòng thì bỗng nhiên có một người kêu lên: “Nhị đương gia cần gì phải xấu hổ, Ninh sư phó đương nhiên là phải ngồi cạnh người.”

Vừa nói xong, lập tức có mười mấy người bên dưới len lén cười phụ họa theo. Các vị đứng đầu của mười núi sáu động không hiểu rõ sự tình, vội vàng ghé tai vào nghe những người nọ kể, không lâu sau, tiếng cười dần dần to hơn, bắt đầu có tiếng hò hét yêu cầu Tô Hy Tuần để Ninh Phi ngồi bên cạnh.

Thì ra từ ngày Tô Hy Tuần đưa ra đề nghị nọ, mỗi ngày Ninh Phi đều cùng hắn đến bãi luyện võ lưng chừng núi, truyền đạt lại những gì mình lĩnh hội được và những kỹ thuật của Giang Ngưng Phi học được khi còn ở Từ gia.

Trong thời đại này, các loại võ công gia truyền đều là cha truyền con nối, thầy dạy trò luyện. Nhà nào cũng mong có võ công tuyệt kỹ gia truyền hoặc bài thuốc bí mật tổ tông truyền lại mà không được. Nào có ai ngốc giống Ninh Phi đi nói hết tuyệt kỹ của mình ra. Nàng bỗng dưng xuất hiện, đối với các huynh đệ sơn trại vốn quen tấn công gần, không am hiểu tấn công xa thì quả thật, nàng như một bát hải sản bào ngư từ trên trời rơi xuống. Thế là, khắp đỉnh núi lớn dần dần lưu truyền danh xưng “Ninh sư phó”, gần như áp xuống cách gọi “Ninh tỷ”.

Trong sơn trại nói chuyện bởi sức mạnh. Cuộc sống của họ đều là lưỡi đao dính máu, nếu có thêm một món võ thì đó chính là một chuyện may mắn nhường nào. Đến những huynh đệ của các đỉnh núi khác, sau khi nghe được những lời đồn đại lẽ tử thì ánh mắt nhìn Ninh Phi lóe sáng, trông rất đáng sợ.

Ninh Phi không biết cuối cùng thì đám đàn ông như lang như sói này đang nghĩ gì, chỉ nhìn ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của họ thì nàng lập tức tự xét lại mình, liệu rằng nàng có lại gặp một tục lệ gì trên núi không đây? Ninh Phi vội vàng co rúm người lại, nép đằng sau Tô Hy Tuần.

Thính giác của Tô Hy Tuần không tầm thường, hắn nghe rõ từng lời nói rì rầm kia, hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi. Lại nhìn Ninh Phi có tật giật mình, co người trốn sau hắn thì không khỏi buồn cười. Hắn kéo luôn một cái thảm lông đặt xuống đất, kéo nàng cùng ngồi xuống.

Cuộc thảo luận hôm nay đơn giản chỉ là thám tử báo cáo về tình hình đội quân Từ gia, sau đó bàn bạc kế sách đối phó.

Tuy Từ Xán là một người bảo thủ nhưng hắn lãnh đạo quân đội rất giỏi. Theo thám tử miêu tả, dù là dựng trại đóng quân hay là nhổ trại hành quân thì mười nghìn kỵ binh, hai mươi nghìn bộ binh và một nghìn chiến xa đều hành quân nghiêm chỉnh, quy định nghiêm ngặt. Cả một đội quân giống như nắm đấm chặt chẽ, không chừa một kẽ hở mà lọt vào.

Ninh Phi nghĩ nghĩ, thấy đây chính là phong cách của Từ Xán. Hắn không quản được gia đình nhưng lãnh đạo quân lại vô cùng chặt chẽ. Tiếc rằng đường đường là một trượng phu mà ở nhà bị một người phụ nữ lừa hết lần này đến lần khác như một đứa ngốc, vậy mà vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhưng đó là chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, thậm chí Ninh Phi còn thấy khoảng thời gian ở Từ phủ xa xăm như đã là chuyện từ kiếp trước, chẳng có liên quan gì nữa.

Đã xác định chuyện này không liên quan đến mình, nàng liền ngồi xuống phía sau Tô Hy Tuần, được hắn che chắn hoàn toàn. Sau khi nghe đến phát chán, ánh mắt nàng bèn bay bổng lên trên xà ngang. Chỉ thấy xà ngang ở sơn trại đơn giản đến mức đẹp mộc mạc, tuy rằng vẫn thường bị đốt.

Tô Hy Tuần nói: “Nếu đối phương đã một khối vững vàng như thế thì chúng ta phải nghĩ cách tấn công từng phần. Nội ứng của ta ở Hoài An đã phát tán tin đồn, cả triều đình đều cho rằng Sơn Nhạc có một đại doanh bí mật ở biên giới, điều này vừa hay cho chúng ta lợi dụng.”

Đình Nghĩa reo lên vui mừng: “Năm ngoái chúng ta mới quyết định ”tin đồn“, nhanh thế đã truyền sang đó?”

Tập hắc nói: “Thế nào lúc dựng trại, Từ Xán lại để quân ở đối diện sơn trại, bọn họ chắc chắn định ”đương đông kích tây“. Đáng tiếc Bạt Mao trại của chúng ta mới là quan trọng, cái gọi là ”đại doanh bí mật“ chỉ là cái bia đỡ mà thôi.”

Diệp Vân Thanh nói: “Đêm qua ta đã bàn với Nhị đương gia, phái Tập hắc, Đinh Nghĩa lập ra vài cái trại không ở mấy đỉnh núi.”

Đây chính là kế sách chia địch ra mà đánh. Lập ra mấy “doanh trại bí mật” làm Từ Xán phải rối loạn, khi hấn đang mệt mỏi với việc tìm kiếm doanh trại bí mật thật sự thì hấn sẽ dần dần chia ba mươi nghìn binh lính cùng ngựa ra, cuối cùng sẽ bị đánh từng nhóm một.

Ninh Phi ở bên cạnh vừa nghe vừa nghĩ, đây chẳng phải là sự tinh túy của cách đánh du kích sao? Có thể đánh tan một đại quân tinh nhuệ, quả là đáng học hỏi. Nàng một mặt thở dài ngao ngán vì coi chuyện này không liên quan tới mình, một mặt lại nhìn xung quanh một hồi, cuối cùng ánh mắt vẫn không thể không nhìn về Tô Hy Tuần.

Sáng nay lúc Tô Hy Tuần chuẩn bị ra ngoài, đang buộc một tấm da hổ lên eo, nàng chưa tỉnh ngủ, còn đang mơ màng, nàng lẩm bẩm khe khẽ những câu như “Mặt trời càng mọc càng cao, đàn ông càng già càng chải chuốt”, làm cho Tô Hy Tuần dở khóc dở cười nhưng lại không thể cãi lại. Hóa ra là đi tập trung, nhưng nghĩ thế nào vẫn thấy —— Đàn ông vẫn có một mặt rất chải chuốt, nhất là thích thể hiện trước mặt một đám cùng giới tính.

Ngay lúc suýt nữa thì Ninh Phi ngủ gật, chợt nghe Diệp Vân Thanh lên tiếng: “Muốn sách lược chia nhỏ ra đánh đạt được hiệu quả nhanh chóng thì trong một khoảng thời gian ngắn, chúng ta cần phải dốc sức luyện tập sự chính xác trong bắn cung. Các trưởng núi, trưởng động, trưởng trạm sau khi trở về lập tức chọn ra những người tay chân nhanh nhẹn, thị giác tinh tường đến đỉnh núi chính học kỹ thuật bắn cung. Việc này giao cho Ninh Phi phụ trách dạy. Chắc mọi người đều đã được biết về nàng, vị tỷ muội này vốn là người Hoài An, cùng một nhà với Từ Xán, kỹ thuật bắn cung vô cùng giỏi.”

Vừa nói xong liền có người chất vấn: “Ở cùng Từ Xán thì thế nào, ta không tin nàng có thể giỏi hơn Giản Liên.”

Giản Liên là xạ thủ của đỉnh núi phụ Quán Dương Pha của núi Nhạn Qua, thực sự là bắn tên bách phát bách trúng. Nếu chỉ so về bắn cung thì trên trại không ai địch nổi hấn. Nhưng chuyện khiến cho hai người Diệp - Tô đau đầu chính là hấn không giỏi ăn nói. Nếu bắt hấn dạy người khác thì chưa mở miệng mặt mũi hấn đã đỏ bừng rồi.

Nhất thời không có người hưởng ứng cũng chẳng có người phụ họa, đợi đến khi ánh mắt sáng rực của Diệp Vân Thanh nhìn về Ninh Phi thì nàng mới lấy lại tinh thần, biết rằng đã đến lúc mình phải ra mặt.

44. Q.3 - Chương 44: Xạ Thủ Bách Phát Bách Trúng

Mặt trời nắng gay gắt đến mức cả bãi luyện võ như có hơi nước bốc lên hầm hập. Vì bị dầm dấp quá nhiều nên ở đây chẳng có ấy một ngọn cỏ, hơi nước bốc lên từ bề mặt đất vàng cứng ngắc. Sau khi Ninh Phi đi ra, cuối cùng mới thấy Giản Liên trong lời đồn đại trông như thế nào.

Hấn cũng không nhiều tuổi hơn Bạch Lô là bao, tay chân dài hơn người bình thường một chút. Nhiều người thích buôn chuyện đang vây quanh hấn.

Vết thương của A Cương đã đỡ hơn rất nhiều rồi, vì nghe thấy tin này nên đến đây, hấn được Bạch Lô dìu một bên, giờ đang nói chuyện cùng Giản Liên. Xem ra ba người bọn họ rất thân thiết, quan hệ có vẻ rất tốt.

Chợt có người hô lên: “Nữ nhân kia tới rồi!” Rõ ràng đây là người của mười núi sáu động, không hề coi Ninh Phi là thầy.

Mà Giản Liên nhìn thấy Ninh Phi đội nắng gắt đi qua thì lại có vẻ ngượng ngùng, hấn cúi đầu nghịch cung tên cầm trong tay.

A Cương đã chào Ninh Phi từ xa xa: “Ninh tỷ, sao tỷ không mang ô thế? Nắng hôm nay gắt lắm!” Hấn từng nghe cha mình nói rằng con gái dưới núi đều có làn da trắng bóc, rất dễ thương. Khi ra ngoài, nếu không ngồi kiệu thì cũng sẽ có a hoàn cầm ô che, Ninh Phi từng sống một cuộc sống trong nhung lụa, ăn sơn hào hải vị, vậy mà lại đi lên núi Nhạn Qua, đúng là tự tìm lấy cái khổ mà.

Cha A Cương nói như vậy cũng là có ý muốn cải thiện cuộc sống Ninh Phi. Hai cha con họ đều nợ ân tình nàng, tuy Ninh Phi không nhớ nhưng thứ nàng cứu chính là tính mạng của hai cha con, vì vậy nếu muốn cha A Cương quên được chuyện này thì cực kỳ khó khăn. Thế là nghe mãi cũng bị ảnh hưởng, hần vừa tò mò về cuộc sống của những người con gái dưới núi, vừa nghĩ cách để Ninh Phi vui vẻ hơn, thích thú hơn khi ở lại trên núi Nhạn Qua.

Ninh Phi nhìn lên bầu trời, trời nắng chói chang đến mức khó mở được mắt. Nhưng nắng thì nắng, mây ngày nay da nàng đã bị phơi nắng đen đi một ít rồi, trông càng khoẻ. Xương cốt cũng có vẻ chắc khoẻ hơn. Khi Giang Ngưng Phi ở trong phủ Từ Xán, để lấy lòng phu quân mà có khi cả mùa hè không tiếp xúc với ánh mặt trời, cuối cùng có được làn da trắng mịn màng vô cùng. Nhưng có tác dụng gì chứ, nàng ta chẳng vui vẻ lên được chút nào, mà sức khoẻ thì sa sút nghiêm trọng.

Nàng nhận lấy cung tên mới làm từ Bạch Lô. Lấy tay kéo kéo dây cung để thử độ đàn hồi, chất lượng cực kỳ tốt.

Nghĩ tới đây, Ninh Phi xoay mặt nhìn về phía Tô Hy Tuần đang đi chậm chậm từ Tập Anh Đường ra. Chiếc cung mới tinh trong tay nàng là do hần làm. Người ta nói làm việc gì cũng cần làm nhiều mới thành quen. Vốn dĩ Tô Hy Tuần không phải người thợ chuyên chế tạo cung tên, thậm chí trong các vũ khí quen thuộc của hần còn chẳng có loại nào tên là cung, tiễn. Vậy mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà hần đã làm ra cây cung này, dù hần không nói thêm gì nhưng Ninh Phi cũng có thể hiểu được ẩn ý trong đó.

Sau chuyện xảy ra ngày nọ, buổi tối sau hôm nàng tỉnh lại, Tô Hy Tuần nói một câu đầy tiếc nuối: “Tiếc là cung của nàng bị gãy rồi.”

Nàng đáp lại một câu: “Cũng thấy hơi tiếc, chiếc cung này là do Từ Xán làm ngày trước, ta dùng quen tay.”

Lại sau đó mấy ngày, Tô Hy Tuần thân nhiên đưa cho nàng một cái cung còn chưa quét sơn, nói tự nhiên: “Nàng không có vũ khí quen thuộc thì không được, ta đã làm một chiếc đây. Nàng xem nếu dùng được thì ta đi quét sơn lên.”

Biểu tình, thái độ lúc đó của hần, đến giờ nhớ lại, càng thấy có lẽ hần đang ghen... Ninh Phi buồn cười, thế là cũng càng quý vũ khí mới được làm này hơn.

Nàng nhìn Giản Liên. Trong tay thanh niên đó là một chiếc cung khảm sừng. Loại cung khảm sừng này ngắn, nhỏ nhưng lại rất mạnh, cực kỳ hợp với việc bắn cung trên lưng ngựa. Nhưng do cần dùng nhiều sức mới kéo được nên không phù hợp với Ninh Phi.

Nàng nghiên cứu chiếc cung khảm sừng trong tay Giản Liên một cách chăm chú, mặt hần càng thêm xấu hổ, giống như thứ bị nhìn chăm chăm không phải vũ khí mà là tình nhân của hần vậy.

Cuối cùng cho đến khi Tô Hy Tuần không thể nhìn tiếp cảnh này nữa, không chịu được mà nói: “Nàng đừng nhìn nữa, Giản Liên là một người thật thà, nàng không thấy người ta không ngẩng nổi đầu nữa hay sao?”

Mọi người nghe xong đều cười hi hi ha ha: “Giản Liên sợ nhất là “vợ” huynh ấy bị trêu ghẹo.”

Ninh Phi giật mình, nàng ngạc nhiên nhận ra cả sơn trại đều biết thái độ của Giản Liên đối với cây cung của chính mình.

Giản Liên nói nho nhỏ: “À, à thì... Chúng ta bắt đầu luôn được không?”

Trưởng núi Quán Dương Pha cũng hô to: “Được, bắt đầu đi! Lẽ mà lẽ mà không phải phong cách của Quán Dương Pha chúng ta!” Lời nói mang theo hào khí ngút trời, bốn phía đều biết rõ Giản Liên là người có kỹ thuật bắn cung thần sầu nên ai nấy đều im lặng.

Tô Hy Tuần gật đầu: “Người bắt đầu trước đi.”

Bình thường mà nói thì xạ thủ như kiếp sau của tay súng bắn tỉa vậy, luôn luôn phải đủ bình tĩnh, dù trong bất kỳ tình huống nào cũng phải tập trung tinh thần, không bị yếu tố bên ngoài ảnh hưởng đến. Hiện giờ Ninh Phi nhìn thấy dáng vẻ của Giản Liên, chẳng hề có chút thần thái nào của một xạ thủ cả.

Vậy mà sau khi Giản Liên được sự cho phép từ Tô Hy Tuần, lúc hần cúi mặt chỉnh lại dây cung khảm sừng, Ninh Phi lập tức run sợ, biết mình gặp phải cao thủ.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi từ khi Tô Hy Tuần lên tiếng tới khi Giản Liên cúi đầu xuống mà thần thái của hắn có sự thay đổi vô cùng lớn, vững như bàn thạch, trầm lặng không lên tiếng, cứ như hắn không hề tồn tại ở nơi này vậy, mà sự tập trung của hắn thì dần tích tụ như có suy nghĩ riêng.

Giản Liên giương cung gài tên, dường như chẳng tốn chút sức nào cũng có thể khiến chiếc cung khảm sừng tạo thành hình trăng tròn, âm thanh của dây cung vẫn chưa truyền đến bên tai thì đã thấy chiếc tên vốn đang được lắp trên thân cung cắm phập vào chiếc bia cách đó hơn trăm bước.

Nhưng vậy vẫn chưa hết, tất cả những ai biết rõ hắn đều im lặng, quả nhiên Giản Liên lập tức rút ra chiếc tên thứ hai, không để phí một giây nào, vèo một tiếng đã cắm xuyên vào đuôi của mũi tên đầu tiên, lực đẩy mạnh đến mức cắm sâu tận đến cuối phần lông.

Tiếp đó lại là một mũi tên thứ ba, thứ tư, cho đến khi trên bia thủng một lỗ hổng ngay giữa bia, mũi tên không còn vật cản trở, bay xuyên thẳng qua.

Nói theo kiểu người núi Quán Dương Pha thì Giản Liên chính là nhân vật chính của Quán Dương Pha. Dù là người ngọn núi chính hay là người của những ngọn núi khác thì phần lớn đều đã nghe danh tiếng của hắn, mà rất ít người có cơ hội được quan sát gần như thế này.

Hôm nay vừa nhìn càng thấy quý khốc thần sầu, còn lợi hại hơn trong lời đồn không biết là bao nhiêu.

Ninh Phi nín thở. Khác với những người ham vui tụ tập chung quanh, thứ nàng nhìn thấy là kỹ thuật trong đó. Cảm giác kinh hãi khó diễn đạt thành lời khiến nàng nhất thời không nói được tiếng nào.

Thậm chí nàng còn tranh thủ nhìn Tô Hy Tuần một cái, không hiểu vì sao hắn lại có thể kéo nàng ra so tài cùng Giản Liên. Sự chênh lệch giữa hai người chỉ cần liếc nhìn là ra.

Tất cả mười mũi tên trong túi tiền của Giản Liên đã bắn xong hết, hắn thả lỏng bả vai, vô cùng thận trọng, nhẹ nhàng mà buông dây cung ra. Sau đó chớp chớp mắt, bỗng phát hiện ra bốn phía im lặng khác thường. Hắn nhìn xung quanh một lượt, không ngờ tất cả đều có một ánh mắt long lanh đầy áp sùng bái khi nhìn hắn. Hắn lập tức đỏ mặt tới tận mang tai, chỉ hận không có cái lỗ nẻ nào mà chui xuống, đôi mắt nhìn thẳng về phía trường núi Quán Dương Pha. Nhưng vị trưởng núi lẫm liệt đó không hiểu ý mà lại còn vỗ tay khen hay liên hồi.

Tức khắc, các huynh đệ đứng xem xung quanh vỗ tay không ngừng, đến mức Giản Liên xấu hổ gằn chết.

Ninh Phi buồn cười, nàng và Tô Hy Tuần cùng nhìn nhau, thầm nhủ quả nhiên thiên tài nhiều người kỳ quái. Lần này tới lượt nàng, nàng cũng không định giấu sự yếu kém, cứ giương cung thẳng với cái bia cách đó hơn trăm bước kia.

Nàng cũng giống như Giản Liên, một khi cầm cung thì cũng không cần ngắm chuẩn hay xem xét nữa, cứ kéo căng dây cung, không tới mười lần hít vào thở ra đã giải quyết xong vấn đề nhanh như chớp.

Mười chiếc tên, tất cả găm chặt lên hồng tâm của chiếc bia không thiếu một cái.

Đối với nữ nhân mà nói thì kỹ thuật như thế này đã là đáng kinh ngạc lắm rồi. Mà so với đàn ông mà nói thì cũng rất hiếm có. Nhưng so với Giản Liên vừa thể hiện tất cả kỹ thuật kia thì vẫn thua một hai bậc, dù là sức lực, tốc độ tên bay hay là độ chuẩn xác cũng hiện rõ trình độ kém hơn.

Ninh Phi tự biết khả năng của chính mình. Nếu nói kỹ thuật bắn tên của Giản Liên là thần sầu thì nàng chẳng qua chỉ là kỹ thuật đơn giản mà thôi. Còn trong cái kỹ thuật đơn giản đó, 80% là dựa vào thị lực và cảm giác tay từ việc tập luyện không biết mệt mỗi ngày này sang tháng khác của Giang Ngưng Phi, 20% còn lại chính là sự tính toán chuẩn xác của nàng.

Hình dạng của trường cung và cung khảm sừng khác nhau rất nhiều. Thân cung của trường cung rất dài, vì thế lực cần thiết để kéo cung rất ít, đây cũng là lý do vì sao Từ Xán chế tạo cho Giang Ngưng Phi là trường cung chứ không phải là cung khảm sừng tiện lợi mang bên mình kia.

Vì lý do đó, tốc độ của mũi tên bắn bởi trường cung sẽ chậm hơn so với cung khảm sừng. Trên đường bay còn chịu sức cản lớn của gió, thêm ảnh hưởng mạnh từ trọng lực nữa, cho nên cần phải có khả năng tính toán vừa nhanh vừa chuẩn, để khi có cả sự cản trở của gió và trọng lực thì vẫn dự đoán chính xác được nơi mũi tên rơi xuống. Kỹ thuật bắn cung của Từ gia được xem là đệ nhất Hoài An cũng là vì khả năng dự

đoán điểm rơi của mũi tên không ai bì được. Mà cái gọi là dự đoán này, nói đến cùng thì chính là một kiểu tính toán trong tích tắc.

Ngày này, kỹ thuật bắn cung của Ninh Phi còn cao hơn cả Giang Ngưng Phi năm nào, thậm chí còn vượt cả Từ Xán. Tất cả đều nhờ khả năng tính thần tốc bẩm sinh của nàng.

Nàng bỏ trường cung xuống, các huynh đệ xung quanh liền không tiếc lời khen: “Hay! Hay!”. Thực lực thể hiện ngay trước mắt, tuy không bằng Giản Liên nhưng xem ra trong sơn trại cũng không có ai vượt qua được khả năng bắn cung của Ninh Phi.

Ninh Phi nhắm mắt lại, máu trong lồng ngực ngày càng sôi sục theo sự cổ vũ hào của bọn họ. Trong con mắt đang nhắm lại đó vẫn nhớ rõ mồn một mười mũi tên mà Giản Liên vừa bắn. Cứ mỗi mũi tên bắn ra, tốc độ bay nhanh tới mức không kịp nhìn, đến âm thanh thả dây cung cũng vang tới bên tai khi tên đã cắm phập vào bia.

Nhanh! Vô cùng nhanh!

Nàng chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng. Mở mắt, nhìn chung quanh để tìm tung tích của Giản Liên. Cuối cùng mới thấy hắn đang trốn sau lưng của Bạch Lô và A Cương, sợ bị người khác chú ý. Nàng dở khóc dở cười, xạ thủ thần sầu như thế mà lại có tính cách như vậy. Nàng đi tới kéo áo Giản Liên lôi ra, cũng chẳng quan tâm tới sắc mặt Tô Hy Tuần dần trở nên khó coi. Những huynh đệ đứng chung quanh ngăn người, sau đó lại càng hô to “Hay, hay!”

“Huynh cho ta mượn cung và tên của huynh chút.”

Giản Liên bị nàng kéo từ chỗ âm u ra đứng giữa chỗ sáng trưng, gần như suýt ngất đi. Huống chi một xạ thủ đầy kỹ thuật như hắn thì thị lực tốt tới mức nào, hắn thấy rõ nụ cười nguy hiểm lộ liễu ngay trên mặt Tô Hy Tuần đang đứng sau Ninh Phi thì càng không dám trái lời, vội vàng dâng cung và những mũi tên ngắn bằng cả hai tay. Ngoài ra còn buộc vội dây cung vừa mới tháo ra lên thân cung.

Ninh Phi cầm lấy, dùng sức thử kéo, nàng chỉ kéo được thành hình bán nguyệt.

Quả nhiên giống hệt như nàng đoán. Vì độ cứng cao nên tên bắn ra mới có tốc độ nhanh như thế, hơn nữa kết hợp với những mũi tên ngắn này, các nhân tố cản trở trong không trung giảm đi rất nhiều. Cũng chính là nói điểm mấu chốt của kỹ thuật bắn cung của Giản Liên là một chữ “nhanh”, còn của Từ gia là chữ “tính”[1].

[1] Tính toán

Nàng suy nghĩ trong lòng, nàng đã biết Tô Hy Tuần kéo nàng ra đây làm gì rồi. Người trong cùng một nghề, Giản Liên không nói được nên mới để nàng ra mặt giúp hắn nói ra.

Ninh Phi bực mình, cái tên đàn ông kia dù có không làm cướp thì ra ngoài cũng sẽ là tên buôn gian xảo. Đối với những người đàn ông chỉ có sức lực dồi dào mà nói, cung khảm sừng là lựa chọn tiện lợi hơn trường cung nhiều. Vì vậy Tô Hy Tuần muốn nàng tìm hết tất cả kỹ thuật của Giản Liên ra.

Dù là Giản Liên hay là bất kỳ ai thì đều không ngờ rằng Ninh Phi chỉ nhìn một chút kỹ thuật cùng cung tên của Giản Liên mà đã tổng kết được điểm quan trọng trong đó. Chỉ có Tô Hy Tuần, hắn chú ý tới vẻ mặt sâu sắc của nàng, trong lòng thầm thả lỏng rồi vui vẻ hân hoan hẳn lên.

Ninh Phi liếc hắn một cái, chẳng nói gì nhưng lại đưa cung tên trả lại cho Giản Liên. Hắn vừa cầm lấy liền định chạy về góc tối tăm kia để chăm sóc phần linh hồn bị thương khi phải đứng dưới ánh nắng mặt trời, ai ngờ vẫn không chạy được, Ninh Phi lại kéo áo hắn đứng yên thêm lần nữa.

Ninh Phi bèn hỏi một câu: “Mũi tên phải chếch bao nhiêu so với cái bia cách đây hơn trăm bước kia?”

Giản Liên đáp không cần suy nghĩ: “Đầu mũi tên chếch hơn một đốt ngón tay.”

Ninh Phi đánh giá chiếc cung khảm sừng của hắn, góc độ hướng lên quả nhiên cần phải bé hơn so với trường cung. Nàng lại hỏi thêm vài câu nữa, tiếp đó cũng chẳng quan tâm những người khác đang nhìn, nàng đến trốn dưới bóng râm của cây, cầm một mũi tên về ngang về dọc lên đất.

Những chữ viết trên đất ngoằn ngoèo như giun như dế, không ai đọc được gì cả.

A Cương tò mò hỏi: “Ninh tỷ tỷ, tỷ đang làm gì thế?”

Giản Liên núp đằng sau lưng hắn, hơi run rẩy, nói nhỏ nhỏ: “Không phải là đang viết bùa chú đấy chứ? Hay là đang gọi thần?”

A Cương trừng mắt nhìn hắn, cũng chẳng ai để mắt tới hắn nữa. Nói cho cùng thì Giản Liên này chỉ khi cầm cung mới tạm coi là đàn ông.

Một lúc lâu sau, Ninh Phi vút chiếc tên sang một bên, thở dài một hơi rồi ngồi xuống đất. Vừa mới ngồi xuống liền bị một người kéo đứng dậy, nàng chóng mặt tới mức đứng không vững, trước mắt tối sầm không nhìn rõ được gì. Miệng vẫn kêu: “Đừng xoá những chữ trên mặt đất của muội!”

Một tay Tô Hy Tuần đặt ở eo nàng, tay còn lại xoa xoa huyệt thái dương cho nàng, cuối cùng sau một lúc mới hồi phục lại.

Ninh Phi trừng mắt nhìn hắn: “Lấy giấy bút lại đây, muội tính là được rồi.”

Nàng vừa nói xong chợt nghe một trưởng núi lên tiếng: “Hình như chúng ta chuyển chủ đề rồi thì phải. Lần này ra chẳng phải là để tranh xem ai sẽ đảm đương vị trí dạy bắn cung sao?”

A Cương không phục: “Tranh cái gì mà tranh! Huynh không thấy mặt Giản Liên huynh đã xanh lét rồi à? Dạy gì! Huynh ấy bắn được nhưng không nói được thì dạy cái quái gì?”

Giản Liên liên mồm đồng ý, gật gù hai ba lần liền bị trưởng núi Quán Dương Pha véo tai cắt lực, không cho nói tiếp nữa.

Ninh Phi đẩy Tô Hy Tuần ra, nàng nói: “Tuy về vấn đề truyền đạt kỹ thuật bắn cung thì Giản Liên không giỏi, nhưng nguyên lý khi sử dụng cung của huynh ấy vẫn có thể được truyền cho các huynh đệ trong trại.”

Những người khác đều cảm thấy kỳ lạ. Kỹ thuật bắn cung của Giản Liên có bí quyết riêng, muốn dạy người ta cũng chẳng đến lượt Ninh Phi – một người am hiểu trường cung dạy.

Ninh Phi hỏi Giản Liên tiếp: “Giản Liên, kỹ thuật của huynh có phải là bí mật gia truyền, có thể truyền cho người khác không?”

Giản Liên vội vàng lắc đầu: “Hoàn toàn không phải bí mật gia truyền, phần lớn là do ta tự tổng kết ra.”

Mọi người vừa nghe xong lại càng sùng bái hắn hơn, độ khó của việc tự mình tìm tòi ra so với việc được thầy chỉ dẫn thì đâu chỉ khó hơn một bậc chứ!

Ninh Phi đến gần Giản Liên cầm lấy chiếc cung khảm sừng. Nàng thử một chút, quả nhiên vẫn vượt quá sức lực của mình. Tô Hy Tuần nhìn thấy ý của nàng, một tay hắn áp vào lưng nàng: “Không sao, nàng thử lại lần nữa đi.”

Nàng há miệng kinh ngạc, nhất thời không nói được lời nào. Có một cảm giác rất kỳ diệu len lỏi từ lưng nàng thẳng vào cánh tay rồi tới những đốt ngón tay. Cảm giác đó không thể nói rõ ra được, nhưng cũng có thể cho nàng biết rằng nàng có thể kéo căng được chiếc cung này. Về chuyện sức lực thì không cần quan tâm, nàng chỉ cần phụ trách về kỹ thuật và độ tập trung.

Ninh Phi hít sâu vào một hơi, nhắm mắt trầm tư một vài giây rồi chợt mở to mắt, gương cây cung của Giản Liên lên, kéo đến hết cỡ.

Vút một cái, mũi tên ghim ngay vào một chiếc bia mới. Chỉ cách hồng tâm một chút. Là người mới dùng cung khảm sừng lần đầu thì thành tích này của nàng đã khiến người khác phải khen ngợi.

Nhưng vẫn chưa hết, tên thứ hai, tên thứ ba lần lượt được lắp lên.

Dường như mấy mũi tên trước đều chỉ là thử cảm giác tay mà thôi. Khoảng cách giữa bọn chúng và hồng tâm ngày càng gần.

Nếu biết bản chất thì sẽ suy ra được tất cả. Bắn cung cũng là chuyện phải biết bản chất rồi tự suy ngẫm. Nếu Ninh Phi không có nền tảng của Giang Ngưng Phi, hoặc không hỏi đáp với Giản Liên lúc vừa rồi, nếu không tính xong bài toán kia thì chuyện thế này hoàn toàn không thể hoàn thành được.

Dù lúc đầu những người xung quanh không nhìn ra độ khó của việc sử dụng cung khảm sừng lần đầu thì đến mũi tên thứ tư đã bắt đầu dừng thì thầm bàn tán, hai mắt nhìn chăm chăm về phía chiếc bia – Mũi tên thứ tư đã cắm phập vào rìa hồng tâm.

Lúc này, ngay cả Giản Liên cũng căn cứ môi dưới, chăm chú nhìn tư thế cầm cung của Ninh Phi một cách nghiêm túc.

Mũi tên thứ năm trúng ngay hồng tâm, hơn nữa còn trúng vị trí giữa không lệch chút nào.

Hình như Ninh Phi vẫn cảm thấy thành tích như vậy chưa đủ. Trong không gian im lặng như tờ, nàng lấp mũi tên thứ sáu lên dây cung, vút một tiếng rồi cắm phập vào đuôi của mũi tên thứ năm.

Chuyện tiếp sau đó chính là màn biểu diễn vừa rồi của Giản Liên được diễn ra lần nữa, mũi thứ bảy, thứ tám liên tục cắm chắc vào đuôi của mũi tên trước. Mọi người há hốc miệng, ngây người, trợn mắt nhìn chăm chăm vào một màn khó tin này.

45. Q.3 - Chương 45: Người Cùng Nghề Gặp Nhau

Đến giờ, ai ai cũng biết Ninh Phi là minh họa cho câu học phải đi đôi với hành. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà lĩnh ngộ được tuyệt kỹ của Giản Liên thật khiến người ta cực kỳ khó tin. Sức mạnh của Ninh Phi không chỉ ở tốc độ học hỏi cực nhanh mà nàng còn không bị yếu tố bên ngoài làm ảnh hưởng tới tâm trạng và hành vi, không hề bị phân tâm trước những cái nhìn chăm chăm của mọi người, nàng vẫn phân tích nhanh chóng rồi tổng kết kinh nghiệm cung cấp bởi Giản Liên, đồng thời còn bắt tay áp dụng. Sự quyết đoán ấy không hề thua kém bất kỳ nam nhân nào hiện đang có mặt ở đây.

Lúc này, cuối cùng Diệp Vân Thanh cũng có cơ hội lên tiếng: “Bây giờ còn ai có ý kiến gì về vị trí dạy bắn cung không?”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Đôi mắt sáng long lanh của Giản Liên chăm chú nhìn Ninh Phi, hẳn vô cùng cảm kích nàng đã dũng cảm đứng ra trong tình huống nguy cấp, sau đó dùng khả năng bắn cung cực kỳ ưu tú đó khiến mọi người không nói nên lời, giúp hắn giải quyết triệt để vòng vây quanh mình. Hơn nữa xen lẫn trong những suy nghĩ trong đầu hắn còn có ý là chỉ hận gặp nhau quá muộn. Hiện giờ Giản Liên đã đạt đến trình độ “độc cô cầu bại” từ lâu. Hắn bằng này tuổi rồi nhưng vẫn chưa có ai ngang với hắn về kỹ thuật bắn cung. Mỗi lần có người tới xin hắn chỉ bảo, hắn luôn luôn nhiệt tình dạy cho người ta. Có điều cách diễn đạt không rõ ràng nên xưa nay luôn là hắn nói một đằng, người ta lại hiểu một nẻo. Không những chẳng học được chút ít gì, mà còn chỉ người ta sai cả hướng đi.

Đúng lúc Diệp Vân Thanh định nói ra kết luận cuối cùng thì chợt có người lên tiếng: “Muội có ý kiến!”

Mọi người còn tưởng tai mình nghe nhầm, nhìn kỹ lại, hóa ra đúng là Ninh Phi giờ cung kháng nghị.

Diệp Vân Thanh khó hiểu: “Biểu hiện vừa rồi của muội khiến các trưởng núi trưởng động tâm phục khẩu phục cả rồi, còn có ý kiến gì nữa?”

Ninh Phi nói: “Lúc này khi tập trung trong Tập Anh Đường, các vị trưởng núi trưởng động đều có nói đại quân của Từ gia đã đến núi Nhạn Qua, giao chiến đến nơi rồi. Bắn cung là việc cần phải luyện dần dần, học từng bước. Nếu muốn trong mấy ngày ngắn ngủi đã học xong thì vô cùng khó khăn.”

Thế là tất cả mọi người đều yên lặng. Đây chính là trọng tâm của vấn đề. Nếu không có cách huấn luyện được một đội bắn cung đủ kỹ thuật trước trận chiến thì người dạy có giỏi tới đâu chẳng nữa cũng bằng không. Ánh mắt họ nhìn về ba người Diệp - Tô - Ninh, không biết ba người sẽ giải quyết vấn đề căn bản này như thế nào.

Diệp Vân Thanh nói: “Chuyện này không cần quan tâm. Vốn dĩ trong sơn trại đã có Thần Cơ doanh, chuyên tuyển vào những thợ săn có kinh nghiệm bắn cung nhất định. Tuy kỹ thuật bắn cung của họ không bằng muội và Giản Liên nhưng hằng ngày đều săn bắn trên núi, cũng có thể coi là một đội quân.”

Ninh Phi quay người sang hỏi Tô Hy Tuần: “Vừa rồi huynh nhắc đến chiến thuật ”Chia ra mà đánh” là định chia quân đội của Từ gia rồi đuổi giết từng nhóm một trong rừng sâu. Tiền đề là sơn trại cũng phải phân ra mấy đội, dùng kỹ thuật tấn công xa quấy nhiễu để phân tán lực lượng địch. Người của Thần Cơ doanh có đủ không?”

Tô Hy Tuần nhìn Diệp Vân Thanh, sau đó hần lắc đầu: “Người của Thần Cơ doanh không đủ, nếu không thì ta cũng không lo lắng đến vậy.”

Diệp Vân Thanh cau mày: “Nhưng theo lời Ninh Phi thì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đúng là khó mà có hiệu quả.”

Tô Hy Tuần nói: “Vậy cho nên ta đã đề ra kế sách là cố gắng hết sức để kéo dài thời gian. Hơn nữa phải tuyển chọn trong sơn trại những người khỏe mạnh cường tráng, cả thị lực và khả năng bình tĩnh đều tốt...”

Ba người họ đang bàn bạc, những trưởng núi trưởng động xung quanh biết việc này quan trọng, liên quan tới việc có thể dùng số lượng người ít nhất để đạt được hiệu quả cao nhất, vì vậy, tuy phần lớn các huynh đệ bị ánh nắng mặt trời chói chang chiếu thẳng mặt, nhưng không ai lên tiếng cũng như nhúc nhích.

Ninh Phi bỗng nghĩ ra một cách, nàng vui vẻ liếc nhìn Giản Liên một cái rồi nói với Tô Hy Tuần: “Muội có cách huấn luyện một đội bắn cung không kém cạnh Thần Cơ doanh trong vòng mười ngày.”

Diệp Vân Thanh hớn hỏ hỏi: “Có cách thật sao?”

Ninh Phi đáp: “Nhưng đầu tiên muội muốn mượn cả đội Thần Cơ doanh, và cần bản đồ của mười núi sáu động trên núi Nhạn Qua.”

Nàng vừa nói xong, lập tức có một trưởng núi hô to: “Việc này tuyệt đối không được! Bản đồ núi là bí mật của Bạt Mao trại chúng ta, bất cứ giá nào cũng không được để lộ ra ngoài. Tuy là để tiện cho cuộc chiến, nhưng cũng chỉ có trưởng núi trưởng động mới có quyền xem.”

Ninh Phi không ngờ là có quy định này, nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút là hiểu ngay vì sao. Ở thời đại này, người có thể vẽ được bản đồ rất hiếm, mà dù có thành thạo việc này thì cũng phải lên núi lần này đến lần khác thì mới có thể vẽ được sơ sơ. Trong chiến trận và các kế sách, bản đồ chiếm vị trí quan trọng tuyệt đối. Có câu “Thiên thời địa lợi nhân hòa”, nó chính là đại diện của “địa lợi”.

Các trưởng núi trưởng động nhao nhao: “Bản đồ núi rất quan trọng, không thể tiết lộ ra ngoài!”

Tô Hy Tuần đang cúi đầu suy nghĩ yêu cầu của Ninh Phi đồng thời xem xét từng biểu tình trên mặt nàng. “Đường dài biết sức ngựa, lâu ngày hiểu lòng người”, tuy lúc đầu hần hiểu nhầm Ninh Phi chỉ vì kinh nghiệm sống ít ỏi, nhưng đến hôm nay, nếu còn không hiểu nàng thì đúng là uống phỉ một lòng khổ tâm theo đuổi của hần.

Mọi người xung quanh sôi nổi đưa ý kiến, Tô Hy Tuần nhắm hờ mắt, chậm chậm suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng hiểu ra “cách nhanh chóng” của Ninh Phi là như thế nào.

Hần ngẩng đầu lên tiếng: “Yên lặng.”

Tuy tiếng nói không lớn nhưng lại truyền qua tầng tầng lớp lớp sóng âm rồi đến bên tai từng người, lập tức không còn ai nói chuyện nữa.

Tô Hy Tuần hỏi Ninh Phi: “Bản đồ nàng cần là để đo đạc độ cao địa hình núi?”

Ninh Phi nghe hần hỏi vậy thì thâm thở dài trong bụng, Tô Hy Tuần đúng là rất nhạy bén, mới đó đã hiểu ra ý đồ của nàng: “Đúng thế.” Nàng đáp.

“Trên bản đồ núi có đánh dấu vị trí các trạm gác và các động. Nếu như người ngoài biết thì có khả năng rất cao trạm gác chúng ta sẽ bị tập kích vào ban đêm mà không kịp phòng bị.”

“Hả? Thế sao? Muội không hề cần vị trí trạm và sơn động, chỉ cần địa hình núi và thông số chiều cao.” Ninh Phi thở phào, thế nào mà bọn họ kích động đến thế. Một khi liên quan tới kế sách chiến trận thì việc lo lắng tin tức truyền ra ngoài là lẽ đương nhiên.

Tô Hy Tuần chăm chú nhìn Ninh Phi, nàng bị hấn nhìn chăm chăm đến mức khó hiểu, sau đó bỗng hiểu vì sao hấn lại có biểu hiện như thế, nàng vội vàng nói: “Mọi cũng không trách ai cả.”

Tô Hy Tuần cúi đầu đáp một cách bất đắc dĩ: “Nàng biết mà, ta tin nàng.”

Cái mặt dày của nàng hơi nóng lên, vẫn còn cứng miệng: “Bao nhiêu người thế kia đừng nói chuyện cá nhân.”

Tô Hy Tuần cười, hấn véo trộm vào eo nàng một cái. Về mặt nàng thay đổi hoàn toàn, suýt nữa thì cho hấn một bài học, nhưng nơi này đông người nên không dám làm trò cười cho họ.

“Vậy ta đưa nàng bản đồ phụ, chỉ có địa hình, không đánh dấu vị trí các trạm.” Tô Hy Tuần nói xong lại quay sang nói với mọi người: “Các huynh đệ còn có ý kiến gì khác không?”

Vừa nói xong, các trưởng núi trưởng động đều im lặng. Người ta đã nói không cần vị trí trạm gác và vị trí sơn động rồi, vậy bọn họ còn phản đối gì nữa? Cách này tất nhiên là cách hay nhất, tất cả mọi người không còn bất kỳ ý kiến gì nữa.

Ninh Phi đi tới đối diện Giản Liên, chẳng quan tâm đến ánh mắt trốn tránh, hoang mang của hấn, nàng dặn dò Bạch Lô và A Cương: “Nhanh chóng đưa huynh ấy đến phòng của ta, nếu phản kháng thì cứ trời gô lại.” Nói xong còn diềm nhiên liếc nhìn Tô Hy Tuần khiến hấn tuy thấy khó chịu trong lòng nhưng cũng hết cách. Hấn thầm hạ quyết tâm rằng lát nữa phải đem giấy tờ công việc sang phòng Ninh Phi, một là phòng Giản Liên vùng vẫy làm nàng bị thương, hai là nếu bọn họ cản gì hấn có thể xử lý nhanh chóng. Mục đích của cái cách lấy danh nghĩa việc công làm việc tư này quá rõ ràng, đương nhiên hấn không nói ý nghĩ đó ra.

Giản Liên bị hai tay Bạch Lô khóa lên vai, nhất thời thấy một sức nặng như ngàn cân đè lên hấn, muốn trốn cũng không thể nào trốn được. Hấn chỉ có thể dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía trưởng núi của mình để xin giúp đỡ.

Trưởng núi Quán Dương Pha cảm thấy thương xót cho hấn, liêm miệng ngăn cản: “Không thể được, nam nữ thụ thụ bất thân! Chuyện này tuyệt đối không được!”

“Vị trưởng núi đại nhân này không cần phải lo lắng, xưa nay ta hiền lành lương thiện, sẽ không có bất cứ hành động thất lễ nào với huynh ấy đâu.”

Bạch Lô và A Cương nghe lời Ninh Phi nài mà nhìn nhau nhin cười, sao nghe cứ như Giản Liên mới là khuê nữ cảnh vàng lá ngọc vậy.

A Cương cười trộm: “Ninh tỷ càng ngày càng giống phỉ tặc hành động bất lương.”

Bạch Lô vẫn không có biểu tình gì trên mặt, lòng lại thầm nghĩ: “Thật ra thì khá là giống mấy tên chọc ghẹo phụ nữ.”

Thế là, mặc cho Giản Liên giãy dụa không ngừng, hấn vẫn không thể tránh được vận mệnh bị ép buộc lập tức đến phòng Ninh Phi.

Nhắc đến người tên Giản Liên này đúng là một mối lo của cả hai người Diệp - Tô. Lý do cũng là vì khi ra trận thì hấn vô cùng anh dũng nhưng chỉ cần ngừng đánh nhau là lập tức mềm nhũn như cục bột, ai cũng có thể nhào nặn vo viên thoải mái. Hấn bị Bạch Lô nửa lời nửa ôm đi vào phòng Ninh Phi. Hấn vẫn giãy dụa không ngừng, A Cương không chịu nổi nữa, bực mình rút luôn một đoạn dây thừng ra trói gô lại.

Sau khi Bạch Lô và A Cương đi, căn phòng chỉ còn lại một mình Giản Liên. Hấn có cố gắng gọi mãi thì cũng chẳng có ai đáp lại, thế rồi chẳng thèm kêu nữa. Không lâu sau thì hấn lấy lại tinh thần, ổn định hơi thở dồn dập, sau đó đánh giá căn phòng này trong tâm trạng chán nản.

Trước đó, vì để chắn gió cho Ninh Phi nên Tô Hy Tuần đã dùng giấy dầu và giấy từ cây đay dán thành từng tầng từng lớp lên các khe hở của cửa sổ. Vì vậy chỉ cần đóng cửa sổ thì dù mặt trời có như thiêu như đốt, trong phòng vẫn âm u tối mò như màn đêm buông xuống.

Hơn nữa, Bạch Lô biết Giản Liên thích bóng tối, thấy hấn bị A Cương trói rất đáng thương. Lương tâm trời dạy nên khi đi ra đã đóng cửa sổ kỹ càng. Giản Liên ngẩn ngơ trong bóng tối một lúc, quả nhiên hồi phục bình thường sau sự kinh hoàng vừa rồi. Ngày nhỏ hấn tập bắn cung, vì luyện tính nhẫn nại nên thường

nằm bò trên thảm cỏ ở chỗ râm mát, đã nằm là nằm cả buổi sáng. Đối với hắn thì nơi sáng sủa khiến hắn cảm thấy cực kỳ thiếu an toàn.

Giản Liên là thiên tài nổi danh của huyện Bắc Lưu thuộc Sơn Nhạc quốc. Khi chọn đồ vật đoán tương lai lúc hắn đầy tuổi, hắn đã túm lấy cái cung người cha thợ săn Giản Mã đặt ở trên bàn, sau đó lại cầm lấy mũi tên đặt bên cạnh, lắp lên cung. Mặc ẹ hắn tràn trề hy vọng rồi đặt lên bàn đủ mọi thứ đồ từ sách vở, bàn tính, đồ ăn ngon đến chong chóng, hắn cũng chẳng thèm nhìn một lần. Khoảng ba tuổi, tiểu Giản Liên đã có thể kéo được bộ cung tiễn mà huynh trưởng của hắn làm cho, bắn trúng bông hoa cúc dại cách đó hơn chục bước. Tám tuổi, sức lực tăng đáng kể, đã đảm nhận được việc gánh nước đổ vào vại từ cái giếng sau nhà.

Bà con cùng quê đều biết nhà thợ săn Giản sinh được một đứa bé trai tài năng thiên bẩm. Tay dài chân dài, sức khỏe hay thị lực đều vô cùng tốt. Vốn dĩ, thợ săn Giản chỉ hy vọng hắn sẽ kế thừa kỹ năng của mình, ai ngờ điều làm ông đau đầu thấu tim gan đó là hắn lại bị một người đồng hương lừa lên trên Bạt Mao trại ở núi Nhạn Qua làm một giáo úy.

Không biết đã qua bao lâu, Giản Liên cảnh giác thấy có tiếng người đi lên lầu. Thật ra khoảng cách của đối phương với hắn rất xa, nhưng hắn là thiên tài theo dõi cùng ẩn nấp, người còn chưa thấy bóng đã cảm giác được động tĩnh.

Không lâu sau, cửa mở ra, Ninh Phi cầm cung tiễn của Giản Liên đi vào. Ánh sáng ngoài cửa tràn ngập căn phòng trong nháy mắt, Giản Liên bị ánh sáng chiếu vào chói mắt kêu ai da không ngừng. Tuy nhiên hắn cứ nhìn chằm chằm vào chiếc cung yêu quý của mình trong tay Ninh Phi, không dám rời mắt.

Ninh Phi đã hỏi han Bạch Lô về thói quen của Giản Liên từ lâu, nằng nghe tiếng hắn thì cười nhẹ, đặt đồ lên bàn rồi quay người đóng cửa, thấp một chiếc đèn dầu lên.

Nàng kéo một chiếc ghế bên giường qua, ngồi bên Giản Liên, đang định lên tiếng thì thấy Giản Liên nghi ngờ nhìn ra phía cửa.

Bên ngoài cửa không hề có âm thanh kỳ lạ nào, nhưng với cảm giác nhạy cảm quá mức bình thường của hắn, hắn hơi cảm thấy có người tới gần. Đang nghi ngờ thì có ba tiếng gõ lên cửa.

Ninh Phi đành nhìn Giản Liên một cái rồi đứng dậy đi ra mở cửa.

Cửa mở ra lại đúng là kẻ lòng dạ khó đoán Tô Hy Tuần cười hi hi đi vào. Tay hắn ôm bút mực giấy nghiên và mấy cuộn giấy, tài liệu. Giản Liên vô cùng ngạc nhiên, sao Tô nhị đương gia lại đi vào phòng con gái tự nhiên như thế, giống như không phải là khách vậy.

Giản Liên chính xác là một người khác lạ trên núi Nhạn Qua. Bất kỳ người đàn ông nào, một khi đã lên sơn trại thì dù có thật thà chất phác đến mấy thì cũng trở nên thích buôn chuyện, cũng là vì buôn chuyện là một trong số ít cách giải trí của bọn họ. Còn Giản Liên đặt hết tâm trí vào việc tôi luyện kỹ thuật bắn cung, hoàn toàn không biết tin tức nóng hổi giữa Tô Hy Tuần và Ninh Phi, càng không biết căn phòng này vốn là Tô Hy Tuần ở. Vì vậy, Tô Hy Tuần đi vào phòng của chính hắn tất nhiên đường đường chính chính, cực kỳ tự nhiên.

Tô Hy Tuần đặt từng thứ một lên bàn xong xuôi mới nói với Ninh Phi: “Bản đồ núi nàng nói lúc này ta đã mang đến đây rồi, nàng có muốn xem trước không?”

Ninh Phi thâm nhủ đây đúng là một lý do quang minh chính đại, vô cùng phù hợp thực tế, thấy hắn tỏ vẻ gian xảo, còn nháy nháy mắt với nàng, khiến nàng nổi hết da gà ngay tức khắc. Nhưng Tô Hy Tuần hoàn toàn không sợ bị nàng biết tông, thậm chí còn vui vẻ khi nàng biết được, bởi vì điều này đối với hắn mà nói là tình cảm dạt dào chứ không phải là xấu hổ mất hết mặt mũi.

Ninh Phi vẫn chưa trả lời, Giản Liên đã sợ hãi lên tiếng: “Giản Liên chào nhị đương gia.”

Tô Hy Tuần buồn cười, hắn đứng dậy bê cái bàn nhỏ bằng trúc đến, rồi trải một cuộn giấy ra xem: “Đây chính là bản đồ núi. Ta biết rõ về mười núi sáu động, ta sẽ ở ngay cạnh, có chuyện gì thì gọi một tiếng.” Nói xong thì quay người, thấp một ngọn đèn ình rồi xem giấy tờ, bắt đầu vui mặt vào phê duyệt.

Ninh Phi nhìn chăm chú vào bản đồ. Trước kia Giang Ngưng Phi từng thấy bản đồ địa hình chuyên dụng của đoàn buôn. Bản đồ đó cực kỳ đơn giản, núi thì vẽ một hình tam giác nhỏ, dãy núi thì vẽ một dãy tam giác nhỏ làm ký hiệu. Sông là hai đường thẳng, đường đi là một đường thẳng. Còn về núi cao bao nhiêu, sông rộng bao nhiêu thì không hề được ghi lại.

Ban đầu nàng cũng không ôm nhiều hy vọng vào bản đồ của sơn trại, giờ vừa nhìn thì vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại là bản đồ núi non có cả đường biểu đạt độ cao. Thời đại này hoàn toàn không có các dụng cụ trắc địa, vẽ bản đồ phần lớn là dựa vào mắt nhìn, có thể thể hiện được khoảng cách xa gần đã là đáng quý lắm rồi, còn về chuyện có đường độ cao trên bản đồ thì đúng là kỹ thuật quá mức điêu luyện.

Vì lúc luyện tập kỹ thuật bắn cung Giản Liên thường ở sâu trong rừng núi mười ngày nửa tháng không về, lúc thấy bản đồ núi thì ban đầu ngẩn người, sau đó lập tức liên kết với hình ảnh các núi trong trí nhớ, dường như lại trở về khoảng thời gian tôi luyện bản thân nọ, vẻ mặt dần dần hưng phấn, sự tự tin dâng đầy trong lồng ngực.

Ninh Phi rất biết thời cơ mà hỏi hẩn về các loại số liệu khi hẩn bắn cung. Nàng cầm một que than củi ghi hết lại một bên, Giản Liên hồi phục tinh thần, bản tính muốn lên mặt dạy đời ngày càng sục sôi, chẳng biết từ hoảng loạn biến thành nói thao thao bất tuyệt từ lúc nào, đến mức hẩn được Ninh Phi cưỡi dây trói trên người từ khi nào cũng không biết.

Nói được nửa đường thì Diệp Vân Thanh do tò mò quá không nhịn được, áp vào cửa nghe lén bị Tô Hy Tuần phát hiện, Ninh Phi dở khóc dở cười, cuối cùng kéo luôn cả hai người Diệp Vân Thanh cùng Tô Hy Tuần vào bàn chuyện.

Hai điểm khó nhất trong bắn cung thứ nhất là nhìn được khoảng cách, thứ hai mới là tính góc độ.

Vì sao bắn bia đứng im thì dễ dàng hơn bắn bia chuyển động? Ngoài việc cái bia đứng im không thể dịch chuyển thì còn có một điểm mà người bình thường không ngờ đến. Cung thủ đứng trước chiếc bia bất động đều biết cự ly xa bao nhiêu, đều phân làm bia xa hơn trăm bước hoặc hơn năm mươi bước.

Từng có người nghiên cứu cho biết rằng khoảng cách mà mắt người có thể nhận biết được chính xác đó là trong vòng mười hai mét, còn ngoài mười hai mét thì như nhìn bản đồ thôi, mắt chỉ có thể nhìn sự vật nhỏ vì ở xa. Nếu muốn nắm chắc khoảng cách thì còn cần sự tính toán của đầu óc. Đó chính là lý do vì sao kích thước mặt trời lớn hơn trái đất, mà kích thước của vì sao lớn hơn mặt trời. Nhưng do con người tin vào những gì họ thấy nên trăm nghìn năm nay luôn tưởng rằng trái đất lớn hơn mặt trời và mặt trời lại lớn hơn hàng nghìn hàng tỷ ngôi sao.

Muốn huấn luyện cấp tốc nhiều xạ thủ thì nàng cùng Giản Liên phải nhận hết công việc tính toán đo đạc khoảng cách, cố định góc ngắm và cự ly.

Ninh Phi cùng Giản Liên đều là cao thủ bắn cung, càng nói càng thấy chỉ hận biết nhau quá muộn. Thảo luận càng về sau, Giản Liên gần như muốn nhảy bổ về phía Ninh Phi ôm nàng hô to những lời như “Gặp nhau quá muộn!” May mà Tô Hy Tuần luôn ở bên nhìn chăm chăm như hồ rình mồi, gián tiếp cùng trực tiếp ngăn cản móng vuốt sói.

Đúng lúc mấy người đang bàn luận sôi nổi thì bên ngoài bất chợt có một hồi âm ỉ. Sự chú ý của Ninh Phi và Giản Liên đều đặt ở chuyện chứng minh tính khả thi của kế sách này. Hai người Diệp - Tô đều có thể ôm đồm nhiều việc, nhìn nhau rồi cùng đứng lên.

Diệp Vân Thanh cau mày, đứng dậy đi ra cửa. Kéo cửa mở ra rồi quát về phía ngoài: “Bên ngoài có chuyện gì mà ồn ào thế!”

Cửa vừa mở, mọi người mới biết trời đã tối om từ lâu. Vì đúng hôm trăng mỏng một nên bầu trời chỉ có vô số ngôi sao to bằng đồng tiền, còn trong rừng trúc dưới lầu chỉ toàn một màu đen kịt.

Lập tức có người hô to từ bên dưới lầu trúc: “Hứa Mẫn đại tỷ đã mua thuốc phòng độc từ quận Quảng An về rồi ạ, tỷ ấy còn đưa về... đưa về một nữ tù binh!”

46. Q.3 - Chương 46: May Rủi Luân Phiên

Ngày đó Ngân Lâm công chúa thấy hoảng sợ một cách khó hiểu, thoáng có cảm giác chẳng lành. Kết quả cảm giác thành sự thật. Một đoàn người ngựa của nàng được nửa đường thì rời khỏi quân đội của Từ Xán, đi vào bên trong địa phận quận Quảng An. Đây là lần đầu tiên Ngân Lâm đi xa nhà, vừa đi đã đi luôn tới nơi biên giới chiến trận nên hoàn toàn không biết khi ra ngoài cần đề phòng những chuyện gì.

Trước đó, trong quân đội Từ gia luôn có binh sĩ lính tráng bảo vệ nàng chu toàn, cả đường bình an vô sự. Đội bảo vệ xung quanh nàng dần dần lơ lửng cảnh giác, lúc vào quận Quảng An vẫn là hàng ngũ tráng lệ của hoàng gia rêu rao phô trương nên thu hút nhiều ánh mắt nơi đông đúc.

Chính vào lúc đó, Hứa Mẫn, người lĩnh mệnh đến Quảng An mua thảo dược cứ nhìn chăm chăm vào chiếc xe của Ngân Lâm. Sơn Nhạc quốc vốn nhiều thương nhân, mà từ sau khi Hứa Mẫn làm nghề này thì làm việc gì cũng tính đến cái lợi. Nàng thấy là một nàng công chúa, mà lại còn là công chúa của nước kẻ thù, nếu bắt về không biết sẽ đổi được bao nhiêu vàng đây. Hiện tại có tin đồn quân đội Từ gia đã xuất phát đến núi Nhạn Qua, không chừng khi bắt cóc được nàng công chúa này sẽ lợi dụng được trên chiến trường.

Hứa Mẫn từng gặp một người có giao tình cũ với Ngân Lâm ở núi Nhạn Qua là Ninh Phi, và biết chuyện xảy ra ở Từ phủ qua miệng Đinh Hiếu. Nàng là người có tính tình thẳng thắn, rất thích kiểu người như Ninh Phi. Trái lại càng khó hiểu với kiểu suốt ngày diễn trò như Ngân Lâm công chúa. Thế là nàng càng bỏ công sức ra tính chuyện này.

Hứa Mẫn cùng mười mấy thủ hạ bàn bạc rồi đi đến một kế hoạch. Sẽ để Ngân Lâm công chúa cùng đoàn người của nàng ta ở Quảng An ngủ yên vài ngày, đợi đến khi bọn họ lơ lửng cảnh giác thì sẽ phun khói mê vào bọn binh lính ở chỗ dừng chân, sau đó bắt cóc nàng ta về.

Ngân Lâm choáng váng tỉnh lại. Nàng hoàn toàn không biết đã có chuyện gì xảy ra. Dưới lưng cứng như đá khiến nàng cực kỳ khó chịu. Mấy lần xóc nảy qua lại hất nàng lên rồi lại bị rơi xuống. Mắt mở to, dần dần phát hiện ra mình không ở trong phòng trọ nữa, mà hình như đang ngủ trong một cái xe bò, nó đang kéo cái xe hăm hở lên núi.

Xe bò không có nóc, trăng non trên trời rất nhỏ, sao bé bằng đồng tiền, nhưng trong rừng cây, nếu giơ tay ra cũng chẳng thấy nổi năm ngón. Trong lòng Ngân Lâm sợ hãi, miệng mở to kêu thét lên. Nàng quá sợ hãi dốc hết sức hét to lên, nhưng không biết vì sao mà chỉ có thể phát ra tiếng o o như muỗi kêu.

Chợt nghe có tiếng đàn ông: “Hứa tỷ, nàng ta tỉnh rồi.”

Người phụ nữ họ Hứa kia đáp: “Không sao, nàng ta ngủ tròn ba ngày rồi. Cơ thể vẫn tê liệt trong một hai canh giờ nữa, hiện tại đã qua bãi luyện võ lưng chừng núi, không lâu nữa sẽ tới phòng của Tô nhị rồi.”

Ngân Lâm càng ngày càng sợ, không biết bọn họ lai lịch thế nào. Nàng tự nhủ mình là dòng dõi hoàng tộc, dù có chết cũng phải chết trong sạch. Nếu bọn họ định làm những chuyện khốn nạn với nàng thì dù nàng có phải cắn lưỡi tự vẫn cũng không để cho chúng thành công.

Nàng hoảng sợ, xe bò đã đến bên ngoài rừng trúc trên đỉnh núi từ khi nào. Hứa Mẫn dặn dò mấy câu, mười mấy xe thảo dược đã được chuyển đến mười sáu động trên đường đi từ lâu, hiện giờ chỉ còn lại hai xe cuối cùng đều chuyển đến nhà Đinh Hiếu. Nàng tự mình đưa Ngân Lâm đến nhà tranh đằng sau lầu trúc.

Khi xe bò gần đến nhà tranh thì bỗng nhiên bị một người chặn lại. Sau khi Hứa Mẫn cùng người đó nói vài câu thì Ngân Lâm bắt chợt thấy người nhẹ bẫng, nàng ta bị một người đàn ông to khỏe ôm bả vai, luồn tay xuống đầu gối rồi bế ngang nàng lên. Ngân Lâm công chúa hoảng loạn không biết chuyện gì xảy ra. Thân thể nàng lá ngọc cành vàng như thế, trong đời này ngoài Từ Xán thì người đàn ông từng chạm vào người nàng chỉ có phụ hoàng. Những người đàn ông khác dù chỉ nhìn nàng thêm mấy lần cũng đã mạo phạm rồi.

Nàng cố gắng giãy dụa kịch liệt, tên đàn ông to khỏe kia vui vẻ cười ha hả: “Hứa tỷ, hình như nàng ta không vui kìa. Thật là hay.” Nói xong liền ôm nàng vắt ngang vai như ôm một đứa trẻ vậy, đánh một cái vào mông: “Làm tù binh thì phải nghe lời, đã lên Bạt Mao trại chúng ta thì làm gì có chỗ cho sự ngang ngược của người!”

Người giúp đỡ Hứa Mẫn chính là Ngưu Đại Tráng. Bình thường hắn kiếm sống bằng việc cướp đường, gặp chuyện hay ho thế này vẫn là lần đầu tiên. Cái đánh nọ đối với Ngân Lâm là một sự nhục nhã không chịu nổi thì đối với hắn chỉ là một kiểu cảnh cáo nho nhỏ.

Cuối cùng Ngân Lâm đã biết đây là nơi nào – Hắc Kỳ trại trên núi Nhạn Qua. Nàng ngủ một giấc, tỉnh lại đã biến thành tù binh của đám người vô văn hóa này. Trong sự nhục nhã còn có nỗi sợ hãi, hai mắt không tìm được hai dòng lệ trào ra.

Trước mặt chợt sáng lên. Ngưu Đại Tráng ôm chặt nàng vào ngôi nhà tranh. Hứa Mẫn thấp một ngọn đèn dầu, ánh sáng mờ lung bao phủ cả phòng. Ngân Lâm bị đặt lên cái ghế dựa cạnh tường, cơ thể nàng mềm nhũn khó mà lấy lại sức. Nàng mở to mắt tỏ ý phẫn nộ với người đàn ông cường tráng nọ, hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn.

Lúc nàng ở trong Từ phủ thì là bà chủ gia đình, chỉ cần hơi trừng mắt đã đủ khiến a hoàn sợ hãi bò ra đất liên mồm xin tha tội, nhưng đến nơi xa lạ này, người ta – Ngưu Đại Tráng còn chẳng thèm liếc mắt nhìn nàng, hắn nói với Hứa Mẫn: “Lát nữa Nhị đương gia sẽ tới.”

Nói xong thì nhú mắt nhìn Ngân Lâm một cái: “Hứa tử, người con gái này đúng là công chúa chứ? Sao ta thấy mặt mày nàng ta dữ tợn, hai mắt lồi trố, chẳng có lấy ‘phong thái hoàng gia’ gì cả vậy?”

Hứa Mẫn cười hì hì thành tiếng: “‘Phong thái hoàng gia’ cái gì chứ, công chúa cũng là người mà thôi. Ra vẻ mạnh mẽ thì phải bày ra bộ mặt dữ tợn chứ. Huống hồ người ngắm nàng ta kỹ mà xem, mắt mũi đẹp như tranh vẽ, da trắng như tuyết, bề ngoài đẹp đẽ như vậy còn gì.”

Vốn dĩ Ngân Lâm công chúa là lá ngọc cành vàng, sinh trong hoàng cung mà cũng lớn lên trong hoàng cung, những điều mắt thấy tai nghe đều giới hạn trong phạm vi cung đình. Lần này bị bắt làm tù binh lên núi, những gì nghe những gì thấy đều vô cùng khác với trước kia nên không thể hiện được phong thái của một công chúa thì cũng bình thường. Đây chính là hoá hoa trong lồng kính bỗng dưng gặp một trận gió lạnh, muốn nó tiếp tục kiêu diễm động lòng người thì đó là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Ngưu Đại Tráng áp úng một hồi, cuối cùng không tìm được mong muốn buôn chuyện: “Hứa tử, ta nghe nói vị công chúa đây chung chồng với Ninh tử, đúng thật sao?”

Ngân Lâm giận dữ, chung chồng gì chứ! Đúng là đồ ngậm máu phun người!

Trong ký ức của nàng thì chỉ có Giang Ngưng Phi là từng cùng nàng tranh Từ Xán. Đứa tiểu nha đầu đó dần dần thua trận, cuối cùng chán nản lui về. Cái dáng vẻ uất ức đó vẫn còn ăn sâu trong lòng Ngân Lâm, căn bản không thể nào kết nối với cái danh hung ác Hắc Kỳ trại này được. Còn phải nói sao, cái loại yếu ớt nhu nhược kiêu lời đẩy làm sao mà sống được trên Hắc Kỳ trại chứ?

Hứa Mẫn im lặng không nói, Ngưu Đại Tráng quay lưng về hướng cửa phòng nên không nhìn thấy, nhưng nàng thì đứng ngay đối diện cửa. Lúc này Tô Hy Tuần đứng ngay cửa, ánh sáng lay lắt của ngọn đèn dầu chiếu lên mặt hắn, khuôn mặt dịu dàng, đường nét rõ rệt, nhưng đôi mắt sâu xa khó lường kia nhìn chằm chằm vào phần gáy Ngưu Đại Tráng.

Ngưu Đại Tráng vừa nhắc đến cụm “chung chồng” dường như đã chạm vào điều kiêng kỵ của hắn. Hứa Mẫn vô cùng gượng gạo, vội vàng khép nép, không dám tiếp tục chủ đề này nữa.

Người tới không chỉ có Tô Hy Tuần.

Ninh Phi bị Tô Hy Tuần cầm tay đi sau hắn, nàng chỉ loáng thoáng nghe thấy những từ “chung chồng”, còn những gì trong phòng đều bị Tô Hy Tuần đứng trước cửa che hết.

Sau lưng nàng còn có một người chỉ sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn là Diệp Vân Thanh.

Thính giác của Diệp Vân Thanh không biết là nhạy gấp Ninh Phi bao nhiêu lần. Ngày trước lúc hắn còn ở Từ phủ dưỡng thương, được Ninh Phi che giấu trong phòng thì tận mắt thấy Ngân Lâm công chúa dùng những thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi không phải con người để tra tấn Ninh Phi. Hắn đã coi Ninh Phi là em dâu trong nhà từ lâu, nay bị Tô Hy Tuần chắn ngang trước, lão đại cất lời không vui: “Tô nhị tránh sang một bên cho ta, để ta vào.”

Hắn vừa lên tiếng thì người trong phòng đã nghe thấy, Ngân Lâm công chúa cùng Ngưu Đại Tráng ngay người quay mặt ra cửa.

Tô Hy Tuần bị Diệp Vân Thanh đẩy ra, đi từ chỗ tối tới. Trang phục màu xanh đen trên người hắn còn chưa được thay ra, cổ áo trong cao hơn áo ngoài một phân, màu trắng sạch sẽ còn trắng hơn tuyết. Dây lưng đen thắt chặt quanh eo nhỏ.

Những người đàn ông mà Ngân Lâm công chúa gặp ở Hoài An quốc phần lớn là có công danh sự nghiệp, đều là quan võ tướng quân, cao to vạm vỡ, lưng rộng vai rộng. Từ Xán cũng được coi như là đẹp dễ hiềm có trong số đó rồi. Nhưng khi mặc áo giáp lên người thì hắn cũng chỉ toả ra khí thế oai hùng chính trực, vẫn kém mấy phần so với sự dịu dàng trong sự cứng cỏi của người đàn ông trước mặt này. Một người như vậy, một nhân vật như thế, hắn thật sự là một tên sơn tặc sao?

Tô Hy Tuần hừ một tiếng, toàn thân Ngân Lâm run khẽ, khó tránh cực kỳ xấu hổ.

Chính vào lúc này, Ninh Phi cũng đi vào, hai người vừa đối mặt thì Ngân Lâm càng ngày càng mở trừng mắt, khó mà tin những gì nàng ta nhìn thấy.

Ninh Phi gặp kẻ thù, cảm thấy hơi gương. Nàng ho một tiếng rồi nói với Tô Hy Tuần: “Không sai đâu, đây đúng là Ngân Lâm công chúa.”

Lúc này Ngân Lâm mới định thần, thở hắt ra vài hơi lạnh lẽo. Cuối cùng không nhịn được mà mắng: “Giang Ngưng Phi! Quả nhiên ngươi đã phản bội lại đại Hoài An quốc ta!”

Diệp Vân Thanh nghe vậy liền cười: “Hoài An thì là Hoài An, “đại Hoài An quốc” cái nổi gì, cứ làm như có mấy quận huyện thì lớn lao lắm không bằng. Mà người nói Giang Ngưng Phi đó là ai thế? Sao ta chưa từng nghe nói đến nhỉ? Đây là Ninh Phi của “đại núi Nhạn Qua”, “đại Bạt Mao trại” của chúng ta, là sư phụ dạy bắn cung thống lĩnh mười núi sáu động. Rửa sạch miệng ngươi đi, đừng có mà ngậm máu phun người. Tất nhiên, ta biết việc lá ngọc cành vàng của “đại Hoài An quốc” đây thành thạo nhất chính là ngậm máu phun người, ý thế hiệp đáp người khác.

Diệp Vân Thanh rất biết bao che. Trước đó nghe nói bắt được Ngân Lâm công chúa, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là phải nhốt nàng ta lại rồi chọc nàng tức một hồi, xem xem nàng ta còn dám kiêu ngạo ương bướng không. Hắn sợ tên Khu Môn tô nắm quyền quản lý tiền bạc trên núi sẽ thả người chỉ vì một ít tiền chuộc. Đã không làm thì thôi mà làm thì phải làm đến cùng, lúc này hắn lòi cả chuyện Ninh Phi dạy bắn cung ra mà nói.

Tô Hy Tuần làm gì không biết mưu đồ nhỏ nhen trong bụng hắn, chỉ liếc hắn một cái nhưng chẳng phản đối câu nào.

Ngân Lâm công chúa lấy lại tinh thần, Diệp Vân Thanh nói ra thông tin Ninh Phi là thầy dạy kỹ thuật bắn cung làm nàng ta bàng hoàng, không kìm được mà thét lên: “Giang Ngưng Phi! Ngươi là thầy dạy cưỡi ngựa bắn cung cho bọn họ? Ngươi dám truyền kỹ thuật của Từ gia cho bọn cướp này sao!”

Người đàn ông bước vào phòng cuối cùng còn cao hơn mười phân so với người phía trước, da trắng, đường nét khuôn mặt rõ ràng, hiện tại hắn đang thể hiện sự không đồng ý trên mặt. Mà nhìn thái độ của hắn với Ninh Phi như coi nàng là người nhà vậy.

Ninh Phi im lặng rồi nói với Tô Hy Tuần: “Huynh gọi muội tới là muốn xác nhận thân phận của người phụ nữ này, giờ đã xác nhận xong rồi thì đi được chưa?”

Diệp Vân Thanh nói: “Ninh muội, lần này muội sai rồi. Chúng ta làm cướp tất nhiên phải phân rõ chuyện ân oán, có oán báo oán có thù báo thù. Ngày ta dưỡng thương ở phủ Từ Xán đó, thấy muội đã nhượng bộ bằng mọi cách rồi, mà cái ả lá ngọc cành vàng này còn không biết điều, hết lần này đến lần khác dùng các thủ đoạn hèn hạ tra tấn muội...”

Tô Hy Tuần nhú mày, ngắt lời hỏi: “Thủ đoạn hèn hạ? Thủ đoạn hèn hạ gì?”

Trước kia hắn từng nghe nói những chuyện lộn xộn trong Từ phủ. Khi đó tưởng rằng Ngân Lâm chẳng qua cũng chỉ có khả năng vu oan giá họa mà thôi, còn về những “thủ đoạn hèn hạ” để tra tấn người khác thì giờ vẫn là lần đầu hắn nghe thấy. Hơn nữa nhân đợt trị thương vừa rồi hắn từng kiểm tra sơ qua da dẻ, cơ thể

Ninh Phi. Ngoài vết thương do đao kiếm thì không hề có dấu vết bị roi quất, vì vậy hẳn tướng nàng chưa từng chịu khổ về cơ thể khi còn ở Từ phủ.

Diệp Vân Thanh kể tỉ mỉ lại chuyện ngày đó Ngân Lâm dùng một đôi đũa chọc vào cổ họng Ninh Phi như thế nào, lại nói: “Mấy người thô kệch chúng ta chỉ biết dùng đao thương đâm chém trước mặt, còn nàng ta là cốt nhục hoàng tộc thì biết đủ loại thủ đoạn dày vò người khác mà không thấy máu. Cái tên ngu ngốc Từ Xán đó không thấy máu trên người Ninh muội nên còn tưởng Ngân Lâm đối xử tốt với muội ấy. May mà thoát được sớm, lại còn chạy lên chỗ chúng ta nữa, nếu không thì cứ chịu tra tấn thêm mấy năm nữa, không chết thì cũng tróc mấy lớp da.”

Mặt Ngân Lâm hết xanh rồi lại trắng. Nàng đã nghe nói Ninh Phi lên Hắc Kỳ trại từ lâu, còn dẫn đầu ngăn cản Tướng Hoàn lấy trộm thông tin. Lúc đó tướng Ninh Phi bị bắt cóc lên núi, hóa ra là nàng ta tự lên. Lúc này thấy hai người đàn ông hết sức bảo vệ nàng, có vẻ rất coi trọng.

Ngân Lâm không thể không nghĩ đến một khả năng, không chừng nàng ta mê đắm bề ngoài đẹp đẽ của hai người đàn ông này rồi quên cả thân phận là người Hoài An quốc của mình, vậy nên mới trơ trên phản quốc rồi đi theo địch như thế. Hơn nữa, do nàng ta bán thân nên mới được sự coi trọng của hai người đàn ông này.

Nghĩ tới đây, Ngân Lâm càng lộ rõ vẻ mặt khinh thường: “Người là con dâu từ nhỏ của Từ gia, đã vào cửa Từ gia thì dù có chết rồi cũng nên là ma Từ gia. Cha mẹ chồng thấy người đáng thương mới truyền võ nghệ Từ gia cho người để người chăm chồng dạy con cho tốt, để con cháu Từ gia không mất đi gốc rễ con nhà võ. Hoài An nuôi người, dạy người, người nên có lòng cảm ơn mới đúng, vậy mà người dựa vào chút khả năng còn con đây mà dám đem kỹ thuật Từ gia đi nịnh hót bọn sơn tặc cướp đường.”

Ban đầu vì bị bắt cóc nên nàng luôn hoảng loạn bất an, nhưng thấy kẻ địch lại là tiểu nha đầu bị nàng ta ăn hiếp không góc nổi đầu kia, thế là vẻ kiêu căng ngày xưa dần dần trở lại.

Nghĩ đến cấu kết giặc phản quốc là tội nặng hàng đầu, nhẹ thì chém ngang người, nặng thì nhận hết mọi kiểu tra tấn từ lột da đến xẻo thịt, ánh mắt nàng ta càng ngày càng lấp lánh, tay chân cũng dần có sức lực. Nàng ngồi thẳng trên ghế, đôi mắt tức giận dán xen nhìn vào Ninh Phi: “Người không nghĩ xem người là cái hạng người gì, dựa vào chút võ nghệ còn chẳng chống lại được hai hầu gái lớn tuổi thô kệch của ta. Vì sao họ[1] lại vô cùng yêu thương người như thế, còn không phải là vì người bán thân hay sao, chứ sao bọn họ lại có thể cưng chiều người cơ chứ! Mà cũng chỉ có một đám sơn tặc chưa từng ra ngoài xã hội mới coi người như bảo bối mà thôi, nếu không, với sắc đẹp của người thì làm sao mà sống sung sướng được thế này.

[1] Chỉ Diệp-Tô

Tô Hy Tuần tức đến mức bật cười, hẳn quay người nói với Ninh Phi: “Đúng là không biết trước đây nàng chịu đựng thế nào.” Nói được nửa lại quay sang Ngân Lâm: “‘Chết cũng phải làm ma Từ phủ’? ‘Bán thân’?” Nói đến đây thì ngừng lại không nói tiếp nữa, song cả người toát ra sự lạnh lẽo đến kẻ phản ứng chậm hơn người khác một nhịp là Ngưu Đại Tráng còn thấy lạnh run một trận chứ chưa nói gì đến Ngân Lâm công chúa chưa từng thấy sự đáng sợ hung ác.

Nàng vẫn gắng gượng duy trì sự tôn nghiêm, uốn ngực, ngẩng cao đầu: “Hung hăng cái gì. Một người đàn ông như người ngoài dùng vũ lực dọa chúng ta thì còn làm được gì nữa!”

Người chất phác như Ngưu Đại Tráng không chịu nổi những lời cay độc của Ngân Lâm nên mở miệng: “Im cái mồm chó của người lại! Không được láo xược với Nhị đương gia chúng ta!”

Ngân Lâm công chúa ngạc nhiên, nhớ ra Nhị đương gia của Hắc Kỳ trại chính là “Tô mặt ngựa” tiếng xấu vang dội. Lúc này nàng ngồi trên ghế ngây người. Không phải Tô mặt ngựa mặt giống ngựa à? Không phải Tô mặt ngựa mặt mày khó ưa lắm sao? Sao trông lại... Nàng càng ngày càng hoảng sợ trong lòng, mặt mày trắng xanh, đến Ngưu Đại Tráng thấy nàng là “mồm chó” cũng không phản bác.

Ninh Phi cực kỳ buồn bực, nói nhỏ bốn chữ. Tuy nàng chỉ là trút hết phiền muộn trong lòng, nhưng trong nhà tranh không ai nói chuyện nên nghe rõ những âm thanh nhỏ nhất, đến Ngân Lâm công chúa còn nghe được bốn chữ là “Xấu xa độc ác”. Nàng chưa từng bị người khác sỉ nhục như thế, lập tức môi run lên, khuôn mặt vốn bị dọa xanh lét nay lại trở nên đỏ bừng.

Ninh Phi đứng dậy, nói với hai người Diệp – Tô: “Để một mình Giản Liên ở đó không hay lắm, muội về trước, hai huynh thích làm gì thì làm.” Nói xong cũng chẳng liếc mắt nhìn Ngân Lâm một cái, cầm cái đèn lồng ở cửa rồi tự ý bỏ đi.

Kể cũng lạ, ngày xưa khi còn ở Từ phủ nàng từng cảm hận mãnh liệt những hành động hèn hạ của Ngân Lâm, cũng từng có ý nghĩ báo thù. Nhưng rời khỏi nơi đất trời nhỏ hẹp như ở dưới một cái giếng đó, lòng dạ nàng cũng dần thoải mái hơn nhiều. Lên núi Nhạn Qua đã được nửa năm từ bao giờ, những chuyện đã qua nàng quên khá nhiều. Như ngày này, nàng cũng chẳng buồn tốn thời gian vào loại người đó.

Nàng đi được hơn mười trượng chợt cảm giác thấy có người đi theo sau. Quay đầu lại soi đèn nhìn thì là Tô Hy Tuần đuổi theo sau, hần đi cách nàng hai bước, cúi mặt không lên tiếng.

Ninh Phi dừng bước. Hần cũng dừng lại, ngạc nhiên nhìn Ninh Phi. Vẻ mặt vô cùng không vui của hần không kịp giấu đi nên bị nàng nhìn thấy hết.

“Sao thế? Ai làm huynh không vui vậy?” Ninh Phi rất ít khi thấy hần thể hiện sự vui buồn ra mặt, nàng thấy rất hứng thú nên cầm đèn soi lên mặt hần.

Tô Hy Tuần lắc đầu sang một bên, giơ tay đẩy cái đèn: “Ai? Ai bảo ta không vui?”

Ninh Phi nhún nhún vai, tiếp tục đi đường của nàng. Quả nhiên đi được mấy bước thì nghe thấy giọng hần buồn buồn: “Nàng không thấy tức giận à?”

“Hả?” Ninh Phi dừng bước, xoay mặt lại: “Câu hỏi này của huynh thật kỳ lạ, sao muội phải thấy tức chứ?”

“Nàng nói thật với ta đi, có phải nàng vẫn nhớ tên Từ Xán kia không?”

Ninh Phi ngẩn người, không hề ngờ rằng chủ đề lại chạy xa đến thế. Thấy hần tiếp tục nói: “Nếu ta là nàng, ngày xưa bị nàng ta ức hiếp, nay có cơ hội nhất định sẽ ăn miếng trả miếng. Nhưng ta thấy hình như nàng chẳng làm gì. Không phải là nàng vẫn nhớ Từ Xán nên mới giữ lại thể diện cho hần đấy chứ?”

Ninh Phi há hốc miệng, không nói nên lời. Đây có tính là đang ghen không? Nhưng có kiểu ghen như vậy sao?

47. Q.3 - Chương 47: Chia Luồng Tấn Công

Ninh Phi nhìn trái nhìn phải một vòng, cuối cùng cũng không biết là có người ở gần đây không, nàng đành vừa giơ đèn lên vừa nói: “Ninh Phi có lời cần nói với Nhị đương gia, các vị hảo hán đang đi tới đi lui ở gần đây lánh được xa bao nhiêu thì lánh đi, tránh bị Nhị đương gia giết người diệt khẩu.”

Nàng đứng đó đợi một lát, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi xào xạc trong rừng trúc. Tô Hy Tuần nhìn nàng khó hiểu. Nàng cười cười một cái, xong lời Tô Hy Tuần đi vào giữa rừng trúc, kéo hần ngồi xuống dưới đất.

Trên núi chẳng có người quét dọn nên mặt đất phủ một lớp lá trúc dày. Mấy ngày này lại không có mưa, lớp lá trúc một nửa ẩm ướt một nửa khô ráo.

Ninh Phi thối tắt cái đèn lồng, ánh sáng giữa rừng trúc lơ mờ, chỉ có thể nhìn thoáng thấy đường nét khuôn mặt Tô Hy Tuần. Không nhìn rõ là tốt rồi, sẽ không cảm thấy da mặt mỏng mà không nói nên lời. Vậy là nàng nói: “Muội hỏi huynh một chuyện.”

Tô Hy Tuần cũng không biết những câu sau đó của Ninh Phi khiến nàng xấu hổ đến thế nào, hần im lặng lắng nghe, cúi mặt nghịch nghịch lá trúc dưới đất.

“Huynh hy vọng muội sẽ tốn thời gian vào người phụ nữ kia và Từ Xán, hay là hy vọng muội tốn thời gian với huynh?”

Tô Hy Tuần mở to mắt.

Sau khi hần tỏ tình với Ninh Phi thì vẫn không rõ quan hệ của hai người là gì, tự dừng lại cùng nhau qua những ngày tháng như vợ chồng. Tuy qua hành động có thể thấy Ninh Phi chấp nhận hần, nhưng về ngôn ngữ thì vẫn mập mờ không rõ ràng, rất ít khi nói những lời ngọt ngào.

Tô Hy Tuần và Ninh Phi đều chưa từng yêu bao giờ, mà suy nghĩ lại cực kỳ khác người bình thường cho nên có tình trạng này thì không có gì lạ cả. Nhưng sao lời Ninh Phi nói bây giờ như lời ngon tiếng ngọt vậy?

Không thể để vượt mất thời cơ, một khi đã qua thì không thể lấy lại được. Tô Hy Tuần chưa kịp hiểu ý trong lời nói đã vội vàng trả lời: “Tất nhiên là bỏ nhiều thời gian với ta hơn.” Nói xong thì ngừng một lát, rồi bổ sung tiếp một câu: “Càng nhiều càng tốt!”

“Hiện giờ huynh có muốn về kinh thành Nhạc Thượng, gặp các huynh đệ cùng cha khác mẹ rồi cho bọn họ biết tay không? Có muốn về tìm cha mình, bắt ông bỏ tất cả những thê thiếp không?”

Gia thế Tô Hy Tuần nổi danh ở Sơn Nhạc quốc, nhưng cũng chính vì là danh gia vọng tộc nên mẫu thân hấn mới gặp bất hạnh.

Tô Hy Tuần ngẫm nghĩ rồi lắc đầu nói: “Ta sống ở đây rất tốt, chỉ mong không phải thấy mấy bộ mặt đáng ghê tởm đó thôi.” Hấn nói đến đây thì hơi hiểu ra, dường như đã biết ý Ninh Phi.

“Trước đây có phải huynh cũng từng muốn báo thù bọn họ một trận cho đã?”

Tô Hy Tuần nghĩ, đúng là như vậy. Nhưng theo năm tháng dần trôi qua, sơn trại dần đi vào quỹ đạo, những chuyện quá khứ cũng ngày một không để ý đến nữa. Cuộc đời con người ngắn ngủi mấy chục năm, thời gian hạnh phúc sao mà ngắn quá, tội gì hấn phải phí thời gian, phí cuộc đời vào bọn họ.

“Muội nghĩ thế này, làm chuyện gì cũng phải suy tính, bản thân cần tự phân ra xem chuyện gì đáng bỏ sức lực ra làm, chuyện gì không đáng phải quan tâm.” Ninh Phi dựa vào bên người Tô Hy Tuần rất tự nhiên, một tay đặt lên đùi hấn. “Hiện giờ muội cảm thấy vợ chồng Từ Xán như người của một thế giới khác. Nếu như lại bị bọn họ ức hiếp thì tất nhiên muội sẽ phản công lại mạnh mẽ. Nhưng nếu chỉ vì ân oán quá khứ mà kiếm bọn họ trả thù cho vui thì không đáng chút nào. Nhìn thấy bọn họ một lần là tức một lần, ăn một bát cháo gà cũng không bồi bổ lại được, cần gì phải tự làm khổ mình chứ. Cứ để nàng ta nằm mọc nấm lên ở một góc nào đó trong sơn trại là xong.”

Tô Hy Tuần nghe đến đây lại nhớ đến chuyện quần áo Diệp Vân Thanh mọc nấm, không khỏi phì cười. Tay mềm mại của nàng đặt trên đùi hấn, không cao quá cũng không thấp quá, chọc hấn làm lòng hấn khó chịu. Vì giữ hình tượng quân tử nho nhã của mình, hấn chỉ đành tìm một đề tài khác để di chuyển sự chú ý: “Hiện giờ Từ Xán đang tìm đến sơn trại chúng ta, vậy có tính là ”ức hiếp” không? Nàng có đành lòng phản công kịch liệt lại?”

“Giờ muội dạy các huynh đệ trong trại kỹ thuật bắn cung của Từ gia, huynh bảo như vậy có tính là phản công mạnh mẽ không? Từ Xán mà biết được thì sẽ tức chết luôn. Nói không chừng còn mắng muội là ả đàn bà độc ác, hối hận lúc đầu không dùng trượng đánh chết muội ở Từ gia luôn đi... Ấy! Đã bỏ ra kỹ thuật rồi còn phải thêm cái thân này nữa, muội thấy mình đã bị thiệt lắm rồi, huynh còn chưa thấy đủ sao?” Nàng cực kỳ bất mãn, tính báo thù nổi lên liền véo vào đùi Tô Hy Tuần một cái, hấn chẳng phản kháng, thật là hay!

Tô Hy Tuần đã chịu đựng cả buổi, đến giờ thì không chịu nổi nữa. Dù gì đêm khuya gió thổi cũng chẳng có người, hấn chẳng nói thêm gì, ôm eo Ninh Phi rồi nâng nàng ngồi lên đùi mình.

Nếu là người phụ nữ bình thường gặp phải tình huống này nhất định sẽ ngượng ngùng nhả mặt, vừa muốn từ chối vừa muốn đồng ý. Nhưng Ninh Phi lại thoải mái dựa luôn trước ngực hấn, một cánh tay khoác lên bờ vai hấn. Nàng yên lặng không động đậy.

Vì sự xuất hiện của thê tử Từ Xán nên Tô Hy Tuần trở nên đa nghi, lại hỏi: “Sao nàng không phản đối?”

“Huynh hy vọng muội sẽ gắng sức giãy dụa, chết cũng không đồng ý, hay là thích như bây giờ?”

“... Như bây giờ.”

“Vậy chẳng phải là xong sao?”

Có lẽ do yên lặng quá sinh nhàn rồi, Tô Hy Tuần vuốt ve dọc theo bắp vai, cánh tay nàng xuống dưới, không ngừng hôn lên thái dương nàng.

“Nói vậy thì hai ta đúng là một đôi trời sinh, suy nghĩ cũng y hệt nhau.” Tô Hy Tuần hài lòng nói. Vì những chuyện ngày xưa xảy ra trong gia tộc nên hắn có thể hiểu rất nhanh tâm tình Ninh Phi không hề muốn gặp Ngân Lâm. Nhưng hiểu thì hiểu, còn Ninh Phi quên đi thù hận với Ngân Lâm nhưng hắn thì không. Tìm ngày nào đó nói chuyện kỹ càng với Ngân Lâm rồi tính.

Ninh Phi bị hắn vuốt về đến thoải mái cả người, thở dài một hơi: “Đừng nghịch nữa, sao muội lại nhìn trúng một người như huynh cơ chứ.”

Tuy Ninh Phi thấy thà bỏ thời gian và sức lực đi huấn luyện sơn tặc của mười sáu động còn hơn phạm vào Ngân Lâm, nhưng phiền phức thì đã lên núi rồi, chẳng cho phép những ngày tháng của nàng yên bình nữa.

Nàng đang ngủ ngon giữa đêm khuya thì bị một hồi dồn dập bước chân làm tỉnh lại. Người đến đi thẳng tới trước cửa phòng Diệp Vân Thanh, vội vàng gõ cửa nói: “Đại đương gia, nữ tù binh kia cắn lưỡi tự vẫn rồi!”

Ninh Phi nghe mà giật mình ngồi dậy. Nhưng nghĩ nghĩ, chuyện này hình như chẳng liên quan đến nàng. Trời có sập xuống cũng có hai người Diệp - Tô đỡ, vậy là nàng lại nằm xuống ngủ tiếp.

Tô Hy Tuần mặc quần áo xong xuôi rồi mở cửa đi ra. Hắn nhìn qua về phía phòng Ninh Phi, thấy không có động tĩnh gì thì kéo người thanh niên nọ đi xuống lầu trức.

Ngân Lâm đã cắn lưỡi tự sát thật, Nàng không biết suy nghĩ của Ninh Phi, mà chỉ cho rằng mình rơi vào tay địch thì còn có kết quả gì tốt đẹp đâu. Càng nghĩ càng sợ, tới khi Ngưu Đại Tráng dẫn mấy người đàn ông vào phòng thì liền nghĩ thôi xong rồi, nàng quá sơ hở mà cố gắng cắn lưỡi một cái như những người phụ nữ đức hạnh... Nhưng tiếc rằng nàng là lá ngọc cành vàng, sức lực thì đâu có bao nhiêu, hơn nữa lại quen được chiều chuộng nên rất sợ đau. Răng mới cắn được vào lưỡi nửa phân thì đã đau đến mức nước mắt chảy giàn giụa, không thể nào mà cắn tiếp được nữa.

Tô Hy Tuần băng bó qua vết thương cho Ngân Lâm, nhân tiện nói: “Mấy ngày nay ngươi cứ ở đây nghỉ ngơi, đợi đến khi quân đội Từ gia đánh đến núi thì ta sẽ treo ngươi lên trước cổng núi để vợ chồng ngươi thấy nhau.”

Ngân Lâm nghĩ đến lúc đó sẽ mất hết mặt mũi trước đội quân Từ gia nên lại càng sinh ra ý nghĩ muốn chết.

Trước khi đi, Tô Hy Tuần quan sát nàng một hồi, nghĩ lại thấy Ninh Phi nói cũng đúng, cần gì phải tức giận với loại người này làm gì. Nàng ta tự dọa chính mình đến mức gần như phát điên lên rồi, nếu có thời gian và sức lực thì thà nghĩ cách đánh đuổi đội quân Từ gia dứt về quê hương còn hơn.

Nhưng hắn vẫn có chút không cam lòng. Sau khi đánh thắng quân địch thì sao nữa?

Tô Hy Tuần cười nham hiểm, trong đầu hắn hiện lên câu một mũi tên trúng “ba” đích. Nếu trước mặt cả hai đội quân, ngay trước mặt Từ Xán để Ninh Phi xuất giá thì một, đánh bại sĩ khí của quân đội Từ gia, “tiện thể” có thể danh chính ngôn thuận khiến Ninh Phi thành người của hắn, “lại tiện thể” cho Ninh Phi nhìn thấy sắc mặt của tên đàn ông kia, sau này sẽ không đến mức sinh ra ý nghĩ nổi lại tình xưa.

Mỗi trường núi trường động đều có bản đồ bản giản lược của núi Nhạn Qua, nhưng phần bản đồ của mỗi người lại không giống nhau bởi vì trên đó khoanh vùng chiến khu khác nhau mà mỗi đội ngũ phải chịu trách nhiệm. Do sự cần thiết phải giữ bí mật nên sự bố trí các khu vực chiến trận không thể cho người khác biết được.

Sơn tặc, binh sỹ trên núi chia làm ba. Một phụ trách hậu cần, một phụ trách tấn công từ xa đồng thời làm nhiễu loạn tai mắt địch, và đội còn lại chính là đội tấn công gần.

Về đội ngũ tấn công xa kia, Giản Liên và Ninh Phi đã áp dụng một cách đơn giản nhất: Định sẵn điểm tấn công và mục tiêu tấn công. Vậy là trước khi ra lâm trận thì cả đám sơn tặc đã thuộc lòng góc ngấm bắn và lực cản dùng, nắm rõ như lòng bàn tay vậy. Thậm chí để tránh quên, Giản Liên treo luôn cái thớt gỗ của nhà bếp lên chỗ định trước là điểm tấn công, bên trên còn ghi rõ những điều cần chú ý bằng nước sơn xanh.

Sau mười ngày luyện tập gian khổ, bắt đầu từ hôm nay đội ngũ tấn công xa lần lượt đến vị trí tấn công của các núi.

Sau khi Từ Xán dẫn quân vào núi Nhận Qua cây cối rậm rạp liền lâm vào thế bị động.

Lại nói chuyện công chúa Ngân Lâm bị bắt cóc trước đó, vì ở xa mãi ở quận Quảng An, hơn nữa còn là dòng dõi hoàng tộc bị bắt cóc, chuyện này sao có thể để truyền đến tai dân chúng được. Đới Hy viết ngay một bức thư cấp tốc rồi đợi chỉ thị từ trong cung, chuyện vẫn chưa được truyền ra khỏi thành. Huống hồ đến nay Từ Xán đang ở trong rừng già rậm rạp, đi lại vô cùng bất tiện. Để bảo đảm được lương thực đã là tốt lắm rồi, chẳng còn tâm trí nào mà nghĩ đến Ngân Lâm đang ở Quảng An thế nào, vì vậy vẫn chưa biết chuyện.

Mục tiêu của hắn chính là doanh trại bí mật của Sơn Nhạc lập nên ở đây, còn Hắc Kỳ trại chỉ là kế dương đông kích tây mà thôi. Ai dè hắn nào có biết, đội hậu cần của sơn trại đã bận rộn dựng lên các doanh trại trống không ở sâu trong rừng rậm trên mỗi đỉnh núi. Kế này của Tô Hy Tuần dẫn đến chung một kết quả với kế bảy mươi hai ngôi mộ giả của Tào Tháo.

Mà điều bất lợi nhất đó là đường núi rất khó đi vì vậy một nghìn chiếc chiến xa bị rơi lại sau kỵ binh, chẳng thể theo kịp. Từ Xán đành phải để chiến xa ở vùng đồng bằng chờ đợi.

Ngày thứ ba đi vào rừng rậm, kỵ binh trinh sát của Lao Đức đã trở về, báo rằng phát hiện có khói ở Yến Tử Lĩnh.

Bất luận thế nào thì một hay hai ngày còn có thể không nhóm lửa nấu cơm, nhưng sau ba bốn ngày thì lương thảo có nhiều tới mức nào cũng sẽ hết, nếu muốn không nấu cơm dài ngày thì hoàn toàn không thể. Vì vậy nếu như tác chiến ở đồng bằng thì có lẽ đội quân Từ gia có thể dựa vào khói lửa mà nhận ra tung tích quân địch dễ dàng.

Tuy nhiên bọn họ hiện đang ở trên núi, hơn nữa còn ở trong rừng rậm.

Có câu thơ: “Nhân tại thử sơn trung, vân thâm bất tri xử”[1], lại có câu: “Bất nhận thức Lô sơn chân diện mục. Chỉ duyên thân tại thử sơn trung.”[2]

[1] Tìm ẩn sĩ không gặp – Giả Đảo

Gốc thông hỏi chú học trò

Rằng: “Thầy hái thuốc lò mò đi xa

Chỉ trong dãy núi đây mà

Mây che mù mịt biết là nơi nao?”

(Bản dịch của Tần Đà)

[2] Đề Tây Lâm bích (Đề trên tường chùa Tây Lâm) – Tô Thức

Nhìn ngang là đây, nghiêng thành đỉnh.

Xa gần cao thấp có như nhau?

Không nhận núi Lô chân diện mục.

Chỉ mé men theo núi này thôi.

(Ở nơi cao xa tĩnh lặng mà quan sát mới có thể lý giải sự việc một cách toàn diện được.)

Những chỗ núi cao nước sâu như thế này thì dù có giấu đại quân cả vạn người thì cũng không thể phát hiện ra dấu vết đun nấu nếu như không tới gần. Nhất là tại nơi đỉnh núi cao giữa mây này, quanh năm có mây và sương mù bao phủ nên dù mắt thần cũng không thể thấy được đỉnh núi giữa làn mây có những gì.

Bấm báo của kỵ binh trinh sát khiến những người đang ở trong lều chủ soái vô cùng vui mừng, cứ tưởng phải mất mười ngày nửa tháng ai ngờ nhanh vậy đã tìm ra rồi.

Từ Xán bình tĩnh phân phó tham tướng Lao Đức chọn lấy vài giáo uý có kinh nghiệm phong phú về hành quân hạ trại trong Tiên Phong doanh, đi theo kỵ binh trinh sát đến gần nơi có khói bếp bốc lên thăm quan sát động tĩnh kẻ địch.

Sau đó một ngày, kỵ binh trinh sát lại tiếp tục báo về rằng quả nhiên quân doanh được dựng gần khe suối trên núi, được che đậy giữa rừng rậm nên trước đây mới khó phát hiện được tung tích của đối phương.

Từ Xán luôn là người cẩn thận tỉ mỉ đối với việc quân, hẳn tiếp tục phái thêm vài giáo úy đi quan sát như trước. Cuối cùng, hai ngày sau đã có được tin tức quý giá, đó là tác phong của binh lính quân doanh đó rất nghiêm túc, sáng sớm mỗi ngày đều có từng tập luyện tập trong doanh trại, sau đó chạy quanh núi, đích thị là đội quân chính thức của Sơn Nhạc.

Về điểm này thì phán đoán của mấy giáo úy có kinh nghiệm nọ không hề sai lầm. Chỉ tiếc là bọn họ đâu có biết rằng sơn tặc trên Hắc Kỳ trại chính là đội quân chính thức của Sơn Nhạc, chứ chẳng phải là thông đồng gì với nhau. Một khi Tô Hy Tuần quyết định bày bố trận thế nghi binh thì Diệp Văn Thanh sẽ phái đội không có tổ chất làm đạo tặc nhất là đội hậu cần đi mạo danh làm binh lính của “doanh trại bí mật”. Với một màn này thì không thể không dụ được Từ Xán vào tròng.

Lúc này Từ Xán đang bàn bạc trong lều. Vì muốn lập công nên Lao Đức hùng hổ dẫn ngựa đi nhận việc, nguyên dẫn năm nghìn kỵ binh không giáp tập kết doanh trại quân địch trong đêm.

Ngày đó là ngày trăng non, rừng rậm tăm tối. Lao Đức dẫn quân tiên phong bao vây đánh lén, nhưng lúc vào trong doanh trại quân địch mới phát hiện ra nó chỉ là một doanh trại trống không!

Lúc này Lao Đức mới hoảng sợ biết mình trúng kế. Thậm chí hắn còn không dám tin rằng khi mà thủ hạ của mình đã nghe ngóng mấy ngày trời, sao tự dưng tự lành lại biến thành doanh trại trống rỗng được chứ?

Muốn rút thì đã quá muộn, tên bắn ra trong đêm như châu chấu, phủ đầu bọn họ. Ngay lập tức những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên bên tai. Ánh sáng của trăng non có hạn, trong cả trăm mũi tên thì chỉ có năm sáu cái lóe lên ánh sáng phản quang nhàn nhạt. Lúc mới đầu binh sỹ hoàn toàn không biết bị trúng phục kích kiểu gì, tới lúc vòng bắn tên đầu tiên kết thúc thì tên đội trưởng mới hét to: “Thế trận bắn tên hình trụ! Mau lấy khiên che! Là thế bắn hình trụ...” Mới hét được một nửa thì đã kêu thảm một tiếng, cũng bị tên bắn thành ma.

Lao Đức kinh hoàng, quân đội Hoài An coi kỹ thuật bắn cung từ cao xuống thấp gọi chung là thế trận bắn tên hình trụ. Điều này đại diện cho việc kẻ địch đang đứng ở nơi cao, diện tích mũi tên bao phủ được lớn, lực lại mạnh, khó đối phó hơn bắn thường ba bốn lần.

Hắn hét to: “Giờ khiên! Thoát khỏi trại trống!”, nhưng ưu thế của thế bắn hình trụ quá mạnh, mũi tên sơn tặc trên sơn trại dùng lại chính là loại ba cạnh bằng đồng nặng nề, vì vậy khiên làm từ cây mây của kỵ binh Hoài An không thể nào chống đỡ được. Tiếng “phập, phập” vẫn tiếp tục vang lên liên tục bên tai như cũ. Không biết bao nhiêu khiên đã bị đâm thủng, bao nhiêu binh sỹ đã bị mũi tên ba cạnh bắn xuyên đầu, xuyên mặt, trở thành những con ma chết trận không rõ mặt mũi.

Tin vui thắng lợi đầu tiên được truyền đi cho thấy cách của Ninh Phi và Giản Liên vô cùng hiệu quả, dẫn dụ quân địch vào đích ngắm bắn, rồi đội tấn công xa đã đứng sẵn ở nơi cao hơn sẽ bắn giết. Cách này nghe có vẻ ngốc nghếch vì suy cho cùng thì khả năng của xạ thủ không giỏi, không thể nào đối phó được thiên biến vạn hóa trên chiến trường, nhưng Tô Hy Tuần đã nhiều lần giúp đỡ dẫn dụ địch vào tròng, thế là thành công đến tới tấp.

Hai ngày sau đại bại, quân đội Từ gia lại phát hiện một quân doanh. Có kinh nghiệm lần vừa rồi nên bây giờ Từ Xán và mọi người càng cẩn thận hơn. Nhưng lần này hắn không thể không tin. Binh sỹ của đội quân mới phát hiện chìm đắm trong men rượu, dường như đang chúc mừng thắng lợi, hơn nữa còn có những binh sỹ còn đang sắp xếp lại cung khảm sừng và mũi tên. Chỉ thấy trên đuôi của phần lớn những mũi tên chất đồng đó có dấu vết của máu, có thể thấy là mới được rút ra từ thi thể không lâu. Điều này đã làm rõ thân phận của bọn họ – Bọn họ chính là đội quân bí mật đánh ngược lại quân đội Từ gia bằng thế trận bắn tên hình trụ.

Người vừa mới giữ được một mạng là Lao Đức vô cùng tức giận, lại xin năm nghìn quân để tập kích ban đêm. Lần này bọn họ ẩn núp kỹ càng, sau khi cẩn thận từng li từng tí tiếp cận đến nơi thì đúng là không phải doanh trại trống thật. Nhưng đúng lúc đang định tiến vào giết thì lại gặp một trận mưa tên.

Tay Lao Đức giờ cái khiên thép lên, tức không chịu được. Hắn lại trúng kế rồi! Trận mưa tên lần này còn dày đặc hơn trận trước, một bộ phận vẫn là tên bắn từ trên xuống như trước, nhưng thêm một phần là tên bắn từ trong quân doanh ra.

Các huynh đệ sơn tặc nằm mai phục này trốn sau khiên thép bắn tên loạn ra ngoài. Mũi tên phe mình gặp phải khiên thép thì bật trở ra, nhưng phe địch lại không hề được trang bị hùng hậu như thế nên không thể nào chống đỡ lại được tốc độ và sức mạnh của thế trận bắn tên hình trụ. Tuy kỹ thuật bắn tên của họ vẫn chưa quá giỏi nhưng do khoảng cách gần nên khiến rất nhiều binh sỹ quân địch không kịp phòng vệ kia bị thương.

Sau khi tác chiến hết lần này đến lần khác, những huynh đệ đội tấn công xa đã không ngừng tích lũy kinh nghiệm, lại có thêm nguồn cung tên dồi dào quay vòng dùng mãi không hết nên dần dần nắm được bí quyết góc ngắm. Đến bây giờ, hoàn toàn không cần đợi quân đội Từ gia đi đến nơi chỉ định thì đã ngắm chuẩn vị trí mà bắn. Đây chính là lời giải thích hay nhất cho câu “Dĩ chiến dưỡng chiến”[3], chỉ là thứ bọn họ thu hoạch để lợi dụng không phải là vật phẩm mà là cảm giác tay cùng kinh nghiệm.

[3] Lấy những thứ giành được qua chiến tranh như con người, vật phẩm, tiền tài để tiếp tục tiến hành chiến tranh.

Về hai lần bại trận, vì chỉ đánh cục bộ, thương vong cũng không tới hai nghìn người nên không thể ảnh hưởng gì tới quân đội Từ gia cả. Nhưng dù là vậy, sỹ khí, lòng quân đã bị suy sụp, không còn vững vàng khó lay như xưa.

Nhất là Lao Đức, trong cả đời chinh chiến của hắn đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy. Đến mặt mũi đối thủ hắn còn chưa thấy mà đã liên tiếp hai lần bị đuổi cút về. Có còn cho người ta sống nữa không chứ! Hắn là người đi tập kích đêm, chứ không phải người bị tập kích đêm!

Từ Xán rút ra kinh nghiệm xương máu, tập kích đêm ngược lại lại gặp mai phục, vậy không tập kích vào ban đêm là xong.

Không tới mấy ngày, cuối cùng Từ Xán đã thăm dò ra một con đường vận chuyển lương thực của Sơn Nhạc. Từ Xán vui mừng, sau khi bàn bạc với mấy vị tướng thì quyết định kế sách: “Thứ nhất: Không dùng kỵ binh không giáp nữa, mà dùng kỵ binh có giáp. Vì kỵ binh này có áo giáp dày, chắc chắn nên tên khó mà xuyên qua được. Thứ hai: Đổi tập kích ban đêm thành ban ngày để dễ dàng phát hiện sự phản công của địch.”

Sau khi Từ Xán cùng các vị tướng bàn bạc, tất cả đều thấy kế này ổn, đúng là diệu kế phá giải kế hoạch phản tấn công trong đêm của địch.

Lần thứ ba giao chiến, Từ Xán rất chú trọng trận này. Hắn xuất ra ba nghìn kỵ binh áo giáp với ý đồ không chế con đường lương thảo, bóp chết vị trí hiểm yếu của đội quân bí mật.

Lao Đức bị thương đùi ở lần giao chiến trước, không thể không ở lại trại, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nhìn kỵ binh áo giáp đi xa dần.

Từ Xán không thể nào bình tĩnh được nữa, lần này, lần này chắc sẽ thu hoạch được hết đây!

48. Q.3 - Chương 48: Nhật Nguyệt Làm Chứng

Đáng tiếc quân đội Từ gia giỏi cách tấn công chính diện, gặp phải kẻ lòng dạ đàn bà như Tô Hy Tuần thì người ngay thẳng chỉ có chịu thiệt.

Tô Hy Tuần đợi đội quân áo giáp của Từ Xán đến rồi cả mắt. Đến cả cái gọi là con đường lương thảo cũng là do hai người Diệp – Tô sắp đặt ra. Chưa đợi đến lúc người ngựa của Từ Xán đến đúng vị trí thì đủ các vật nhảam cản ngựa như quả cầu gai bằng sắt, chạc cây hình sừng hươu, vân vân đã được xếp tầng tầng lớp lớp trên đường từ lâu.

Lại nói Tô Hy Tuần còn dẫn theo cả Ninh Phi đi xem xét bày trận. Nàng còn chưa từng dùng cái trượng bao giờ, về chiến tranh ở thời đại vũ khí lạnh[1] thì phần lớn nàng biết qua tiểu thuyết. Ngày trước, lúc xem tập tranh có tám mao[2] một cuộn thì đã cảm thấy vô cùng tò mò với những loại vũ khí đặt bấy thời cổ đại như cầu gai, chạc sừng hươu, nay vừa thấy trong lòng liền thâm nhủ thật thâm độc.

[1] Vũ khí lạnh: Các loại vũ khí không có thuốc nổ hoặc các thành phần gây cháy khác.

[2] Tám mao: khoảng 2 nghìn rưỡi D.

Những quả cầu gai này đều bằng sắt màu đen như những chiếc đinh sắt rải trên đường. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, huống hồ còn được rải rải rác rác với cỏ dại cùng lá rụng trong rừng rậm vùng núi.

Cho dù những chạc sừng hươu chỉ được cắm xuống đất một nửa, một phần chìa xéo trên mặt đất, nhưng trên chiến trường, binh sỹ coi trọng nhất tốc độ, ngựa chạy bằng bằng nên dù là người cưỡi ngựa giỏi nhất thì có thể tránh được bao nhiêu chạc sừng hươu cơ chứ.

Đợi tới lúc quân Từ gia đến nơi, ngựa đi lại vô cùng khó khăn, chưa đến nửa ngày đã có không dưới trăm con ngựa bị đánh gãy chân.

Không thể trách Từ Xán và những người khác vô dụng, thật ra là trong Hoài An quốc thì đồng bằng chiếm phần lớn, những con ngựa tung hoành ngang dọc này gần như không có địch thủ ở Hoài An, nhưng một khi bước chân vào rừng rậm thì giống như đi vào mê cung vậy. Địa lợi, địa lợi, cái gì là lợi về địa hình? Vì sao binh pháp Tôn Tử, binh pháp Tôn Vũ (cũng là binh pháp Tôn Tử) lại phải để địa lợi xếp hàng thứ hai? Vì sao NBA, Premier League, Series A phải chia sân nhà, sân khách trong thi đấu? Ưu thế của địa lợi chính là chỗ đó.

Sự nhần nại của kỵ binh áo giáp giảm dần, hơn nữa ngựa ngã sắp xuống liên tục đã đánh động đến họ. Đường núi thì lại gập ghềnh khó đi, để ngựa tập trung tại một chỗ, ột tiểu đội trông cho xong, những người khác lên đường về phía trước.

Kỵ binh áo giáp được mặc áo giáp, mũ sắt. Những mũi tên bình thường sẽ không xuyên qua được, vì vậy họ không sợ kẻ địch dùng tiễn bắn lên.

Mấy ngày nay họ cưỡi ngựa đến chán cả người rồi, chỉ bức không xuống ngựa đi lại giãn gân cốt ở hai đùi. Cũng giống như dân văn phòng tuổi trung niên của thời hiện đại vậy, cứ muốn đứng dậy đi lại vài vòng rồi tính tiếp. Vậy là họ xem nhẹ một chuyện, trên người mang cả bộ áo giáp mũ sắt gần năm chục cân thì tốc độ làm sao mà nhanh được?

Cái gọi là con đường lương thảo này nằm ở một bên núi, kỵ binh áo giáp nào ngờ rằng Tô Hy Tuần đã sai người đắp bụi gai cao thành đồng hơn mười mấy trượng. Mây mù vờn giữa núi, khí ẩm cao nên cây cối khó mà cháy nổi. Nhưng nếu được đổ dầu lên rồi ột mỗi lửa vào thì tuy lửa cháy không lớn được nhưng nhất định sẽ tạo thành khói độc dày đặc.

Đợi tới khi đội quân kỵ binh áo giáp này vượt qua một ngọn núi, đang chuẩn bị đi xuống thì bỗng nhiên phải đối mặt với đám khói đen kịt dày đặc, hít thở vô cùng khó khăn.

Lúc định quay người đi khỏi nơi khói bốc lên đó thì giáp sắt trên người liền trở thành gánh nặng, mà gió thổi càng giúp khói tản ra nhanh. Chỉ trong nháy mắt, lớp khói phủ lên họ càng ngày càng dày. Nếu không mau chóng rời khỏi nơi khói mù này thì sẽ bị ngạt chết.

Bọn họ chẳng màng tới áo giáp quý giá nữa, vứt la liệt mũ giáp trên đường rồi chạy vội vàng về bên kia núi. Chỉ tiếc rằng chờ đợi bọn họ lại là một trận tên bay loạn lạc, dày đặc như châu chấu.

Một đội trưởng ngẩng đầu lên trời cười khổ sở. Hắn từng là thành phần ưu tú trong đội kỵ binh không giáp, nhiều lần lập công. Vì những công lao đó tích lũy lại mà hắn được thăng chức lên kỵ binh áo giáp, rồi lại thăng lên làm đội trưởng. Lê nào cứ mất mạng như thế này sao? Nhưng hắn thật sự không cam lòng. Cả đời hắn đánh trận oai vệ, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình huống khiến người ta vô cùng cảm phần mà chẳng thể làm gì – Đến mặt mũi đối phương còn chưa thấy một ai mà đã bị đuổi tới mức quang hết cả mũ giáp, chưa thấy bất kỳ mặt kẻ địch nào mà đã trúng tên bỏ mạng nơi đồng không mông quạnh này!

Ngân Lâm công chúa không dám cắn lưỡi tự sát nữa, mà lại bắt đầu gây phiền phức bằng cách tuyệt thực. Liên tiếp hai ngày nay chỉ uống một ít cháo loãng, còn lại bánh bao và thịt hun khói đều được mang ra ngoài chẳng động chút nào.

Sau khi Tô Hy Tuần biết chuyện thì chỉ hơi chau mày, hắn sai bảo người của nhà bếp: “Đừng có lãng phí cháo loãng nữa, mỗi ngày cho ả ta một nửa bát nhỏ nước lạnh...” Nghĩ một lát lại bổ sung: “Nước sạch ở giếng là được rồi, đừng cho nước dưới khe suối.”

Ngân Lâm không nuốt trôi thức ăn, ngày đầu tiên là vì lưỡi bị đau, sau đó thì quyết tâm sẽ tuyệt thực đến chết vì nghĩ ít nhất thì tuyệt thực sẽ chẳng đến mức đau đớn như thế đâu. Lúc mới đầu bụng còn phát ra tiếng ục ục ục ục, quả là cực kỳ khó chịu, nhưng vừa nghĩ đến ăn thức ăn vào thì dường như có thể làm đầu óc nàng trống rỗng, trái tim đau đớn đập từng hồi, vì vậy nàng càng quyết tâm với ý định kia hơn.

Nay đã rơi vào tay sơn tặc thì chết còn dễ chịu hơn so với việc bị bọn họ giày vò đủ kiểu. Nàng nhớ lại cung nữ bị mẫu phi dùng trượng hoặc dùng những cách tra tấn khác đánh đến chết mà vô cùng sợ hãi. Trước đây nhìn thì chẳng cảm thấy làm sao, đó là vì ngày trước không biết cảm giác đau đớn không chịu nổi là như thế nào. Từ sau khi nàng thử cắn vào lưỡi vừa rồi thì mới biết, hóa ra chỉ một vết thương nhỏ như cây đinh thôi cũng khiến người ta đau đớn sống không bằng chết. Vậy bị trượng đánh chết sẽ thấy thế nào, bị kim châm đến chết sẽ có cảm giác bị giày vò ra sao?

Trong thời gian dài đằng đẳng, Ngân Lâm nằm dựa vào đồng cỏ khô, chẳng có việc gì làm. Đủ loại ảo giác bắt đầu hiện lên, thậm chí cuối cùng còn thấy mặt mày dữ tợn be bét máu của cung nữ nhỏ tuổi kia, đang cười độc ác rồi giơ tay về phía nàng. Các ngón tay của đôi bàn tay đó bị kẹp chặt bằng những nan tre mỏng...

“A...” Nàng kêu lên một tiếng yếu ớt, mở trừng mắt.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua cửa sổ, ánh lên bề mặt tường trát bằng bùn đất. Nàng ngẩn người nhìn, dần dần cảm thấy vô vàn đau đớn, giống như ngạt thở vậy. Đến hôm nay, nàng mới biết những kẻ bị đánh trượng tới chết dưới tay nàng vì sao lại cảm hận nàng tới thế.

Từ trước đến nay Ngân Lâm không phải là một người mềm lòng, nếu không thì đã không dùng mưu trí để đoạt lại địa vị, đã không lặng lẽ lúi Giang Ngưng Phi khỏi ngai vàng được nâng niu yêu thương xuống. Mà hiện giờ nàng sợ thật rồi, sau khi đi xa khỏi địa phận nàng quen thuộc thì một công chúa như nàng cũng chẳng là gì. Nàng không quen biết những người ở đây, không biết quy tắc nơi này, thậm chí không biết bị hành hạ sẽ đau đớn như thế, đói khát khiến người ta yếu ớt mất sức như vậy.

Ngày nhỏ nhiều ma ma, cung nữ đuổi theo nàng để đút cho ăn, ngày đó hạnh phúc biết bao.

Nàng hơi xoay mặt, hôm nay vẫn chưa có cơm đưa tới. Hai ngày đầu có ý định tuyệt thực, nàng đã làm rất tốt, chưa ăn một hạt cơm nào. Sau đó hai ngày nữa trôi qua, dường như nhà bếp chẳng còn ý đưa cơm cho nàng nữa, ngày nào cũng chỉ có nửa bát nước trong vắt. Nhưng dù là một nửa bát nước thì cũng còn xa mới đủ. Chẳng biết từ khi nào mà khoé miệng Ngân Lâm công chúa đã có những vết nứt nhỏ. Niêm mạc yếu đuối trong cổ họng dính lấy nhau vì thiếu nước. Lúc hít thở cũng khiến nàng đau đớn không chịu nổi. Nàng chảy nước mắt, miệng khát, muốn uống nước quá.

Bỗng nhiên cửa mở ra, Ngân Lâm mở mắt nhìn về phía đó. Một người trẻ tuổi bưng một bát gỗ đi vào, sau khi đặt xuống đất thì chẳng nói lời nào, đứng dậy quay người đi ra.

Ngân Lâm vực dậy chút sức lực, duỗi tay tóm lấy đoạn vải bó chân của người trẻ tuổi kia, khóc lóc: “Cho ta, cho ta thêm một ít nước.”

Trong bát vẫn chỉ có một nửa là nước, hoàn toàn không đủ uống.

A Cương đi xuống lầu trúc với khuôn mặt buồn bực, nửa đường thì gặp Ninh Phi đi từ ngoài về. Mấy ngày nay các xạ thủ đã bước vào cuộc chiến thật sự, dần dần thoát khỏi những số liệu mà Ninh Phi và Giản Liên chuẩn bị từ trước. Kinh nghiệm của họ càng ngày càng phong phú, cảm giác càng ngày càng tốt. Ninh Phi cùng Giản Liên vẫn phải đi mỗi ngày một lần không thiếu, đến bãi luyện võ giúp đỡ họ tổng kết lại sau cuộc chiến, chất lọc những kinh nghiệm có ích rồi truyền khắp đội.

Ninh Phi nhìn biểu tình của A Cương thì cảm thấy buồn cười. A Cương có chuyện gì đều biểu hiện hết lên mặt, những người quen thân với hắn không cần hỏi cũng đoán ra được.

“A Cương!”

“Ninh tỷ.” A Cương bình tĩnh khỏi sự phiền não, thấy là nàng thì vội chạy tới, giúp nàng giữ đầu ngựa.

Ninh Phi nhảy xuống ngựa: “Có chuyện gì mà không vui thế?”

“Cái vị công chúa kia thật là phiền hà, lúc đầu thì đòi tuyệt thực, giờ lại muốn uống nước. Nhưng Nhị đương gia đã sai bảo rằng mỗi ngày chỉ cho nàng ta nửa bát nước.”

“Hả? Nàng ta đòi tuyệt thực?” Ninh Phi rất ngạc nhiên.

Sau khi Ngân Lâm công chúa lên núi, vì biết xích mích giữa hai người bọn họ nên Tô Hy Tuần không muốn Ninh Phi phải bận lòng, nếu không phải là chuyện lớn động trời thì hắn đều không cho người khác báo đến nàng. Còn chuyện tuyệt thực này, chẳng lẽ tuyệt thực là chuyện lớn động trời chắc?

A Cương gật đầu: “Nhưng Đại đương gia và Nhị đương gia đều bảo không sao, hơn nữa Diệp đại còn tin chắc rằng nàng ta chẳng tuyệt thực được mấy ngày. Diệp đại nói Nhị đương gia có cách làm nàng ta nghe lời. Mà giả như nàng ta tuyệt thực thành công thì không cần nàng vẫn đánh thắng trận như thường.”

“Nàng ta không ăn cơm mấy ngày rồi?”

“Bốn ngày.”

“Hôm nay cho nàng thêm mấy bát.” Ánh mắt Ninh Phi đảo đi đảo lại, “Hiện tại từ từ đừng đưa, giày vò nàng ta thêm hai canh giờ nữa. Đến tối đưa vào một thùng nước giếng mới mức lên. Nhớ đấy, là nước giếng vừa mới mức lên.”

Buổi tối, sau khi về lầu trức thì Tô Hy Tuần vẫn không thấy Ninh Phi, A Cương chạy đến báo cáo tình hình của nàng, cuối cùng còn nói: “Nhị đương gia, huynh nói xem có tức không cơ chứ. Bạch Lô vừa nói cho đệ là trước đây Ninh tỷ bị ả công chúa kia ức hiếp gần chết. Cha đệ cũng thấy cái ả công chúa, quận chúa gì gì kia mà khó chịu cả người, bảo là mấy nữ nhân như thế hành hạ người ta phát khóc lên. Nhưng sao Ninh tỷ lại có thể nhẹ tay với ả như thế? Ả muốn uống nước thì đưa nước, lại còn cho cả thùng. Trại chúng ta chẳng phải là có oán báo oán hay sao, chẳng phải ăn miếng trả miếng, nợ máu trả bằng máu à? Sao lại thế này được cơ chứ! Mà tuyệt thực cũng còn là do tự bản thân ả ta tình nguyện.”

Tô Hy Tuần hơi sững sốt: “Nàng biết chuyện tuyệt thực rồi à?”

“Hiện giờ biết rồi.”

“Sau đó bảo đệ ột thùng nước?”

“Đúng. Mà kỳ lạ là giống hệt với Nhị đương gia sai bảo, cũng là cho nước giếng, lại còn là nước giếng mới mức lên trong đêm nữa.”

Tô Hy Tuần cười hì hì: “Một thùng nước giếng mới mức lên à, thật độc ác.”

A Cương ngu ngơ: “Rất độc ác sao?”

Tô Hy Tuần cười tới mức hai mắt long lanh, nghĩ kiểu gì cũng thấy gian xảo độc ác: “Đúng thế, vô cùng độc ác, ta phải đi xem xem.”

“Xem gì?”

“Tất nhiên là đi coi ả công chúa kia, chả tốn chút công sức đã khiến ả ta không tuyệt thực nổi nữa. Hai người chúng ta lại nghĩ ra cùng một cách.” Tô Hy Tuần nói: “Chẳng phải đệ nói chúng ta có thù tất báo sao, phải gọi cả Ninh Phi đi theo.”

Nếu không phải Ngân Lâm tự dưng đòi tuyệt thực thì Ninh Phi cũng chỉ mong có thể tránh được nàng ta càng xa càng tốt mà thôi. Không cùng con đường thì không có chung tiếng nói, dù cành vàng lá ngọc đó có yếu đuối khiến người ta yêu thương đến thế nào thì trong mắt Ninh Phi cũng chỉ có ba chữ đánh giá khải quát nàng ta — Không có nào.

Suy cho cùng thì nước giếng ở núi Nhạn Qua cũng là do nước mưa thấm vào lòng đất tạo thành sau khi thấm qua các tầng nham thạch, nước trong đến mức không thấy một hạt bụi nào, khi uống vào thì rất ngọt. Lúc Ninh Phi còn ở kiếp trước thì phần lớn nước đã bị ô nhiễm, uống gì cũng phải đun một lần. Nhưng từ khi nàng về thế giới này, đặc biệt là sau khi lên núi Nhạn Qua thì do nhập gia tùy tục nên cũng thường cầm cái gáo nước uống trực tiếp luôn.

Nàng đoán trước là đêm nay nhất định sẽ có chuyện, thế là đợi sau khi A Cương đưa nước cho Ngân Lâm vào buổi tối xong thì về phòng đi ngủ như thường. Không lâu sau chợt nghe tiếng Tô Hy Tuần hỏi ngoài cửa: “Tiểu Phi, ngủ chưa?”

Nàng giật mình một cái, ngồi dậy ngay lập tức: “Có chuyện gì sao?”

“Nàng không thể nào ngủ rồi chứ? Chẳng phải nàng bảo A Cương múc nước đưa đi sao, nàng không sợ đêm nay có chuyện à?”

Ninh Phi đứng dậy, sửa sang lại quần áo rồi đi ra mở cửa, thấy Tô Hy Tuần và A Cương đều đứng bên ngoài. Tô Hy Tuần cười hì hì: “Sao? Làm chuyện xấu xong lại muốn kê cao gối ngủ yên hả?”

“Cuối cùng huynh tới làm gì?”

Tô Hy Tuần nghiêm mặt lại: “Trăng đêm nay vừa đẹp, hân hạnh được mời cô nương cùng tiểu sinh đây lên nóc nhà ngắm trăng, trò chuyện tâm tình...”

Mới nói được một nửa thì A Cương đã lùi lại nửa bước, nhìn Tô Hy Tuần như nhìn quái vật.

Ninh Phi cũng run run nói: “Đêm khuya huynh muốn một màn tình yêu thì tự mình đi đi. Quả nhiên là mình buồn ngủ díp cả mắt rồi, chắc chắn là nhìn thấy ảo giác... Đúng vậy, là ảo giác...”

Lại nói tới Ngân Lâm công chúa hộp từng ngụm nước nhỏ một, đến lúc chàng vạng tối thì đã hết bát nước nhỏ đó. Buổi tối vẫn khát khô khó chịu nhưng trước. Bỗng nhiên lại được một thùng nước ngọt lịm trong vắt, nàng vô cùng vui sướng, thậm chí dù có uống thỏa thích thì cũng còn thừa hơn nửa thùng. Vậy là nàng mức lên uống từng bát, từng bát.

Nước giếng mới mức lên trong đêm lạnh buốt răng. Bụng nàng ta trống trơn, nhưng không chống lại cơn khát nơi họng, cả sự khô hanh như thiêu như đốt trong bụng, trong phổi. Nàng uống từng ngụm lớn, cho tới bát thứ ba thì mới cảm thấy hô hấp phục hồi như trước.

Đường đường là công chúa một nước chưa từng nhếch nhác thế này, trước đây, nàng hoàn toàn không biết nước lại là thứ quan trọng tới thế. Nàng nhớ lại cuộc sống ngày trước rồi nắm chặt lấy cái miệng bát, không kìm được mà rơi lệ.

Lúc Tô Hy Tuần kéo Ninh Phi đến ngoài cửa thì vừa đúng lúc Ngân Lâm cuộn mình ở góc phòng, nức nở khóc lóc.

Tô Hy Tuần ngẩng đầu nhìn trời, nhún vai rồi bất ngờ ôm Ninh Phi phi người lên trên nóc nhà. Trên đó đã được trải một tấm da thú, hẳn kéo đến cho Ninh Phi ngồi lên.

Tuy khinh công hần xuất sắc nhưng phải ôm theo dân đen Ninh Phi nên tạo ra một vài tiếng động. Ngân Lâm đang khóc lóc thảm thiết trong phòng nên không hề biết có khách không mời mà tới ở trên nóc nhà.

Tô Hy Tuần đắc ý cười với Ninh Phi. Nàng bị hắn kéo lại gần người, khoảng cách gần nên nhìn thấy vẻ mặt dâm dăng của hắn. Da gà toàn thân nàng nổi hết cả lên.

Càng ở bên hắn lâu, Ninh Phi càng nhìn thấy đủ kiểu Tô Hy Tuần. Dường như hình ảnh của hắn vào ban ngày, lúc trước mọi người luôn là một dáng vẻ cố định, mà thực tế thì bản thân hắn phức tạp hơn nhiều. Ví dụ như lúc này đây, người đàn ông càng ngày càng dựa vào nàng, càng ngày càng áp sát này, đang cười đến mức cả hàm răng trắng sáng đều lộ cả ra, đúng là Tô mặt ngựa nham hiểm độc đoán kia ư? Là Nhị đương gia được toàn thể sơn trại tín nhiệm ư?

Nàng thấy mình như nhìn thấy một kẻ chìm trong sắc đẹp và dục vọng chính thống, hoàn toàn không phải chính nhân quân tử của ban ngày.

Tô Hy Tuần giữ lấy đầu nàng, nói nhỏ: “Đừng lên tiếng, người bên dưới nghe thấy đấy.”

Ninh Phi cũng nói nho nhỏ: “Đã biết sẽ bị nghe thấy thì bỏ ra mau.”

Nàng đang nói dở thì đầu chợt được nâng lên, hơi thở của đàn ông ập tới. Còn chưa kịp kêu lên một tiếng thì môi đã bị hôn lên. Lúc muốn phát ra tiếng phản kháng từ cổ họng thì lại bị cái lưỡi gian ác luồn vào.

Tiểu nhân! Nửa đêm nửa hôm kéo nàng lên đỉnh đầu Ngân Lâm chẳng lẽ để làm loại chuyện xấu xa này sao? Ninh Phi tức mà không nói ra được. Không để nàng nghĩ nhiều, Tô Hy Tuần đã kéo nàng trong vòm tay hắn, hôn tới mức suýt nữa không thở nổi.

Cánh tay, cơ thể, thậm chí cả hai chân đều bị dè chặt. Về khả năng khống chế người ở khoảng cách gần thì Tô Hy Tuần phải nói là phi phàm, khiến Ninh Phi không thể nhúc nhích, chỉ còn lại sự giãy dụa yếu ớt chẳng ảnh hưởng gì đến việc chính, mà dần dần cũng hết.

Sau một hồi lâu, Tô Hy Tuần thỏa mãn thả người, hơi thở Ninh Phi đứt quãng. Hôn một người phụ nữ thành thế này làm hắn cảm thấy vẻ vang.

Đây chính là kế theo đuổi của hắn. Một khoảng thời gian trước còn làm tới mức phá tan cả hình tượng đàn ông đẹp đẽ của hắn, nhưng để củng cố thêm ấn tượng tốt của nàng với mình, làm rõ ràng quan hệ giữa hai người họ hơn nên hắn tiến hành từng bước một. Cho đến mấy ngày gần đây, cuối cùng có thể xác định được rằng quan hệ của hai người ngày càng vững chắc, hắn quyết định tổng tấn công.

Trong mắt Ninh Phi tràn đầy hơi nước. Sự giãy dụa không cất nổi tiếng vừa rồi rất tổn sức, làm nàng hơi khó chịu, nhưng càng thấy có một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Nàng cảm giác được loáng thoáng rằng, có lẽ sẽ là đêm nay...

Tô Hy Tuần để nàng trên đùi hắn, cánh tay đưa sau đầu cho nàng gối, cúi đầu hỏi nhỏ bên tai nàng: “Chỉ bằng chúng ta làm luôn trên nóc nhà đêm nay đi.” Sau khi nói xong thì lập tức kéo giãn khoảng cách, ánh mắt nhìn nàng có chút vô lại.

“Huynh, đến giờ muội mới biết huynh vô lại thế đấy!”

Tô Hy Tuần lại hôn nàng một cái: “Ở đây tốt bao nhiêu, trời đất làm chứng, hút hết tinh hoa của nhật nguyệt... Sao? Theo đại vương này nhé?”

Ninh Phi nhìn thấy một bầu trời đen kịt không thấy đáy, những ngôi sao thưa thớt, vàng trắng khuyết nhạt màu. Tô Hy Tuần che mắt một khoảng lớn, hắn đang cúi mặt chăm chú nhìn nàng.

49. Q.3 - Chương 49: Đêm Trăng Tối Cầu Hôn

Sau khi trải qua những ngày tháng “thử thách” vừa rồi, Tô Hy Tuần sắp nhận đến nội thương. Giờ hắn mới biết hóa ra nội thương còn do nguyên nhân này nữa, ngoài những nguyên nhân như một đánh một, một nhóm đánh một nhóm hay tẩu hỏa nhập ma.

Hắn ngoan cố ôm Ninh Phi vào trong lòng, không đợi nàng trả lời đồng ý hay không thì hắn đã lại kéo nàng lên, không kim được mà hôn tiếp. Ninh Phi bị hắn dày vò tới mức hô hấp đứt quãng, khó khăn lắm mới giãy ra khỏi cái miệng ma quỷ của hắn. Lại thấy một Tô Hy Tuần vừa rồi vẫn còn chút khả năng tự kiềm chế, nay hô hấp cũng dần dần dập, lồng ngực phập phồng mãnh liệt. Hai cánh tay giam nàng chặt chẽ, không để nàng có đường sống mà chạy trốn nào.

Ninh Phi không thể không sợ hãi. Vào “đêm trăng không tởm giết người, ngày trời nắng đốt nhà”, giờ này mây giăng đầy, sao thưa thớt, chính là cơ hội quá tốt cho kẻ ác giết người đốt nhà. Nàng dùng tay đẩy ngực Tô Hy Tuần, sau khi lấy lại tinh thần thì dường như cảm giác được trái tim đập nặng nề dưới lòng bàn tay, mặt nàng, cơ thể nàng đều nóng bừng.

Tô Hy Tuần hết lần này tới lần khác thể hiện, Ninh Phi đều biết và đều hiểu. Trên sơn trại cũng không quá coi trọng sáu lễ* cơ bản của hôn nhân: Nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp tệ, thỉnh kỳ, thân nghinh. Nếu hai bên nam nữ đã tự quyết định chuyện chung thân đại sự thì đó đã quyết, chỉ cần các trưởng núi trưởng động trên núi không phản đối và hai vị đương gia đồng ý thì sẽ thành một việc hỷ rồi.

* Lễ nạp thái: sau khi nghị hôn, nhà trai mang sang nhà gái một cặp “nhạn” để tỏ ý đã kén chọn ở nơi ấy.

Lễ vấn danh: là lễ do nhà trai sai người làm mối đến hỏi tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của người con gái.

Lễ nạp cát: lễ báo cho nhà gái biết rằng đã xem bói được quẻ tốt, nam nữ hợp tuổi nhau thì lấy được nhau, nếu tuổi xung khắc thì thôi.

Lễ nạp tệ (hay nạp trượng): là lễ nạp đồ sính lễ cho nhà gái, tang chứng cho sự hứa hôn chắc chắn.

Lễ thỉnh kỳ: là lễ xin định ngày giờ làm rước dâu tức lễ cưới.

Lễ thân nghinh (tức lễ rước dâu hay lễ cưới): đúng ngày giờ đã định, họ nhà trai mang lễ đến để rước dâu về.

Chuyện giữa nàng và Tô Hy Tuần thì mấy người trưởng núi trưởng động có ai dám ra mặt phản đối chứ. Diệp Vân Thanh dám không đồng ý chắc. Còn Tô Hy Tuần thì chắc như đinh đóng cột rồi, trừ khi hắn bị đánh đến mức bị ngớ ngẩn chứ không thì sao hắn bỏ phiếu chống được. Vì vậy tuy chưa trưng cầu ý kiến mọi người nhưng chuyện riêng này đã có câu trả lời rõ như ban ngày.

Nhưng chẳng lẽ cứ làm luôn giờ sao? Ninh Phi nuốt xuống khó khăn. Đầu óc nàng không hề có vấn đề, ở bên dưới vẫn còn Ngân Lâm công chúa trong phòng nữa. Nàng có phóng khoáng hơn nữa thì vẫn nhớ rằng thân phận của mình là vợ bé sau Ngân Lâm, giờ thời thế thay đổi, còn làm chuyện đó ngay trên đầu người ta, đúng là quá lắm rồi.

Nghĩ tới đó, nàng liền bóp mạnh cổ Tô Hy Tuần, đẩy hắn ra sau, nói nhỏ: “Nói huynh vô lại lại đúng là một tên vô lại. Đường đường là Nhị đương gia của núi Nhạn Qua, huynh đừng có nôn nóng như thế được không?”

Tô Hy Tuần nắm lấy tay nàng thơm một cái: “Tên vô lại này cũng chỉ nôn nóng với nàng mà thôi, người khác có cầu xin ta nôn nóng ta cũng chẳng làm được. Không tin thì nàng đi hỏi Diệp đại vương đi.”

Ninh Phi còn định nói gì đó thì chợt nghe thấy tiếng kêu đau kêu cứu của Ngân Lâm vang tới từ bên dưới mái nhà. Nàng ngừng lại rồi hỏi: “Sao đây, có tiếp tục nữa không?”

Thật ra Ngân Lâm đã rên rỉ ngay từ đầu rồi nên Tô Hy Tuần biết nàng ta không hơi đâu mà để ý đến những âm thanh ở trên mái nhà, vì vậy hắn mới trắng trợn làm những hành động đó với nàng, nhằm giải cơn khát khó chịu nổi.

Đến lúc này thì tiếng của Ngân Lâm càng ngày càng to, đến Ninh Phi cũng nghe thấy rồi. Hắn không khỏi thở dài đầy tiếc nuối: “Ai da, thế thì chúng ta phải đợi lát nữa về phòng rồi tiếp tục chuyện vợ chồng, được không? Nàng không biết chứ, sau khi cái tên Từ Xán oan gia kia lên núi thì lòng ta ngày càng bức bối. Không làm xong chuyện này thì luôn cảm thấy đối mặt với hắn không thoải mái.”

“Huynh đối mặt với hắn thì có gì mà không thoải mái?”

Tô Hy Tuần đau khổ đáp: “Thì vợ yêu của ta cứ nhớ hắn mãi không quên, không chịu làm chuyện đó với ta, vậy chẳng phải khiến ta thấp hơn cả cái đầu khi đối mặt với Từ oan gia kia sao?”

Ninh Phi ngồi trên mái nhà lắc đầu yếu ớt, nàng gác tay lên trán. Kiểu giả vờ ngoan ngoãn của Tô Hy Tuần thật khiến người ta chẳng còn sức lực nào. Thế nào mà mọi người đều gọi hắn là Tô nhị, mà đúng thật là một tên ngốc (“nhị” chỉ người ngốc). Chắc chắn là do hormone tích lũy lại nhiều quá rồi bất chợt được phóng thích hết ra, thổi bay cả cái đầu bình tĩnh lạnh lùng, lý trí và thông minh kia.

Sau khi hai người nói chuyện xong xuôi thì mới xuống. Ngân Lâm công chúa đang ôm bụng, người cuộn tròn giữa đồng cỏ khô, nước mắt nhạt nhòa.

Ngân Lâm đến từng tuổi này còn chưa bao giờ bị đói. Có khi nàng còn ăn một ngày bốn bữa chẳng đúng giờ cố định gì. Cũng đều là do không có hứng nên mới không ăn. Thái y nói do dạ dày không ổn, nguyên nhân là vì ăn uống quá “phú quý”, chứ không phải do không có gì vào bụng nên mới lần tổn thương đến dạ dày.

Vì vậy nàng ta không hề biết đau dạ dày là như thế nào, càng không biết rằng nếu uống một lượng lớn nước lạnh sau khi nhịn đói liên tiếp nhiều ngày thì có thể dẫn tới đau dạ dày.

Tô Hy Tuần và Ninh Phi đều có chung một suy nghĩ, nhà giàu thì mắc bệnh nhà giàu, dù mấy cậu ấm cô chiêu kia có gặp chuyện gì không theo ý muốn mà đòi tuyệt thực thì đó cũng là chuyện nhỏ nhặt mà thôi. Chỉ cần bọn họ chịu mở hé miệng thì ngay lập tức sẽ có các loại sơn hào hải vị đưa đến tận bên. Cảm giác đó khác hẳn với cảm giác của người nghèo khổ đói khát khi lâm vào bước đường cùng. Dù họ có muốn ăn thì cũng chỉ có thể tìm được rễ cây dưới lớp đất. Ăn vào bụng sẽ chắc như đá, tạm thời có thể đỡ được cơn đói, nhưng sẽ không thể trốn khỏi vận mệnh tắc ruột dẫn tới tử vong.

Cái nắng nóng sắp qua đi, đây là những ngày hè cuối thu rồi. Thùng nước đó vừa mới được múc lên, bên ngoài còn đọng những giọt nước nhỏ lóng lánh.

Ngân Lâm uống khá nhiều, lúc này bụng nàng bắt đầu cuộn lên, âm thanh ục ục phát ra, tất cả đều là nước. Nàng gần như muốn đập đầu xuống đất chết luôn, nhưng vì dạ dày vừa đau vừa lạnh, tay chân không còn chút sức lực nào nữa. Nàng chỉ có thể co người run rẩy trong đám cỏ khô.

Không biết đã đau bao lâu rồi thì thấy có thứ gì đó bốc hơi nóng ngay bên miệng. Ngân Lâm rơi nước mắt, chậm chậm mở miệng để nuốt vào. Khó khăn lắm mới thấy được những gì trước mặt, mới phát hiện ra trong phòng được thắp một ngọn đèn dầu, Ninh Phi đang cầm một bát cháo nhỏ đút cho nàng.

Tâm tình của Ngân Lâm với người phụ nữ kia vô cùng phức tạp, vừa cảm hận vừa thấy đáng thương. Nhưng hiện giờ còn có thêm sự khinh thường cùng sự sợ hãi. Nhất thời sợ hãi lẫn át, nàng nghiêng đầu sang bên, không chịu ăn đồ ăn của Ninh Phi.

Ninh Phi hiểu hết, nàng vui vẻ nói: “Đúng là một vị công chúa có chí khí, nhưng mà người cũng chẳng làm gì được ta ngoài việc bày ra bản mặt đó. Thậm chí người còn không biết đến cảm giác bị đói là thế nào.”

Ngân Lâm chỉ là bức bội chốc lát, vừa nghiêng đầu không bao lâu thì bụng dạ lại đau đớn như bị dao cắt. Nàng không chịu nổi nữa, tuy có ba phần xấu hổ cùng giận dữ, nhưng lại không thắng nổi bảy phần do đau đớn khó chịu. Cuối cùng nàng rơi lệ khuất phục, nuốt xuống từng miếng cháo trong bát.

Sau khi một bát cháo vào bụng thì dạ dày đã cảm thấy ấm hơn. Cái đau vẫn chưa hết hẳn, thế rồi cảm giác đói khát ùn ùn ập tới. Ngân Lâm lấy tay che mặt, khóc lóc không ngừng. Đến giờ, cuối cùng nàng cũng đã biết bản thân mình không có sự dũng cảm để mà tự sát, dù tự tử bằng cách nào đi nữa thì vẫn vượt quá khả năng chịu đựng của chính mình.

“Xán, Từ Xán, mau đến cứu thiếp...” Nàng khóc nức nở nho nhỏ.

Tô Hy Tuần ngứa cả mắt, dắt Ninh Phi ra ngoài. Hắn giận dữ và kéo nàng vào trong lòng: “Nàng ta chẳng còn kiêu căng được nữa rồi, giờ có thể nào cũng không nghĩ tới chuyện tự vẫn nữa đâu.” Đối với Ngân Lâm công chúa thì để nàng ta biết rõ rằng sau khi rời khỏi quyền lực thì nàng ta nhỏ bé yếu ớt đáng thương đến thế nào thì đó cũng là một sự trừng phạt rồi.

“Nhưng nàng định cho qua thế sao? Ta còn muốn cho nàng ta đau đớn thêm vài ngày nữa.” Hắn vừa nói vừa khê đặt tay lên bụng Ninh Phi.

Ninh Phi giật mình, lúc này nàng mới nhớ ra nàng gần như sẽ chẳng thể có con nữa.

Tô Hy Tuần cảm nhận được sự ngăn người của nàng, hắn càng vội vàng ôm lấy: “Sao vậy, nàng nghĩ lại chưa? Thừa dịp nàng ta vẫn còn ở trên trại thì cứ trừng phạt đi.”

Ninh Phi đặt tay lên tay hắn: “Huynh không để ý chuyện này sao?”

“Ta mới là người muốn hỏi câu này.”

“Có để ý... Nhưng cũng có tác dụng gì đâu.” Ninh Phi thở dài một hơi. “Trả thù Ngân Lâm chẳng có gì hay ho cả. Nếu như muối tỉnh ngộ sớm hơn một chút thì có lẽ sẽ không đến nước này. Nhưng đáng cảm hận nhất lại chính là tên đàn ông muốn được lòng cả hai bên kia.”

Nàng ngừng một lát, lại nói: “Tô Hy Tuần, nếu sau này có một ngày huynh thay lòng đổi dạ, muốn tìm một người phụ nữ khác thì muội sẽ...”

“Sẽ làm gì ta?”

“Hiếp rồi giết.”

Tô Hy Tuần lúu cả lưỡi: “Nàng... Nàng... Nàng... Thật đáng sợ!”

“Giờ huynh đối ý vẫn kịp.”

“Đối ý gì chứ, trừ khi trên trái đất này còn một Ninh Phi nữa.”

Ninh Phi không nói gì.

Tô Hy Tuần vội vàng bổ sung: “Cho dù có Ninh Phi thứ hai thì ta vẫn thấy nàng tốt hơn.”

“Dù không thể sinh con được?”

“Chúng ta có thể nhận mấy đứa trẻ. Nếu nàng thấy chưa đủ thì nuôi thêm một con chó nữa. Nếu vẫn không đủ thì để ta xem Diệp Vân Thanh, Đinh Bạch, Tập Hắc ai có con trước thì có cướp cũng phải cướp về... Tất nhiên ta thì cho rằng tốt nhất là không nuôi cái gì. Ta không thích nàng phí sức lực vào mấy thứ lộn xộn đó.” Tô Hy Tuần vừa nói vừa cười đều, hất chạm tay vào cằm nàng: “Vi phu còn chưa hưởng thụ nàng thì sao có thể để những chuyện khác tranh giữa đường chứ.”

Hắn ngẫm nghĩ rồi không trưng ra vẻ mặt hư hỏng kia nữa, nghiêm túc nói: “Ta muốn nói chuyện nghiêm chỉnh.”

“... Huynh nói đi.”

“Nàng xem, lúc này trên mái nhà nàng không cho ta làm, vậy cũng phải bồi thường chút chứ. Kết quả là nàng không những không nói những lời ngọt ngào dỗ ta, mà lại còn nhắc tới cái tên đàn ông kia làm ta bực mình. Thế còn ra thể thống gì nữa. Có một người đàn ông đẹp trai nhanh nhẹn ngay trước mặt nàng đây, vậy mà nàng vẫn nhớ đến chồng cũ. Vi phu cực kỳ không vui, cực kỳ khó chịu, nàng nhất định phải bồi thường cho ta... Ừ, mười bốn tháng bảy thế nào? Sơn trại chúng ta đã chọn ra ngày lành tháng tốt đó, ngày đó chúng ta thành thân được không?”

“Ngày mười bốn tháng bảy hình như là lễ cúng cô hồn mà, ngày lành tháng tốt cái gì!”

“Vi phu là mặt ngựa, Diệp đầu trâu là chủ hôn, lại thêm Đinh Bạch thần chết, Tập Hắc thần chết làm chứng, tất nhiên phải chọn ngày lành tháng tốt của sơn trại chúng ta rồi.”

Ninh Phi run rẩy khóe môi, xem ra đám người nhát nhẽo trên Bạt Mao trại này bị nghiền vai diễn cả rồi.

“Thế nào? Nàng theo ta nhé!” Tô Hy Tuần lại mặt dày sáp vào nàng.

“Tô Hy Tuần... Đúng là muội... trước giờ không ngờ huynh lại là loại người này.”

“Ta làm sao?”

“Đúng là, đúng là vô lại!”

Ngày 14 tháng 7, ma quỷ hoành hành, kị cưới hỏi, kị xuất hành.

Nhưng vào ngày xấu với tất cả mọi chuyện này thì Bạt Mao trại và quân đội Từ gia một bên cử hành cưới hỏi, một bên xuất hành.

Từ Xán không thể không đi. Mấy ngày trước hắn nhận được thư gán trên chiếc tên, trong thư nói rằng Ngân Lâm công chúa bị bắt làm con tin lên Bạt Mao trại của núi Nhạn Qua, hơn nữa kèm theo thư là trang sức trên người Ngân Lâm công chúa. Ban đầu hắn không tin, nhưng đội quân quân nhu hậu phương mang thư từ quận Quảng An tới, chính là chuyện Ngân Lâm công chúa bị bắt đi.

Bắt đầu từ nửa đêm, các huynh đệ mười sáu động của Bạt Mao trại tụ tập người ngựa trên đường núi, đèn đuốc cả hàng dài. Sân khấu được dựng lên, chiếu trống vang trời. Sườn ngọn núi chính núi Nhạn Qua có ánh lửa sáng trưng, ngọn lửa ngoằn ngoèo trên núi như phát ra quang sáng dưới trăng.

Bãi luyện võ lưng chừng núi có một hang động, trong động có nước, gió mạnh không ngừng thổi qua, cả năm đông ẩm hè mát. Lúc này động cũng được thắp đèn sáng ngời, Ninh Phi bị một hàng đàn ông chặn không cho ra ngoài, nghe nói là để đợi Nhị đương gia đến “cướp cô dâu”.

Trong động xôn xa xôn xao, đều là tiếng của phụ nữ. Đám đàn ông đứng bên ngoài động thì ai nấy cũng cảm thấy lòng dạ ngựa ngáy, chỉ muốn đi trộm vào hóng chuyện.

Hóa ra là phần lớn nữ nhân mà Hứa Mẫn đưa lên núi đã quen với cuộc sống trên đây, mà vì phải lòng nhau với các hảo hán nên sinh ra ý ở lại đây lâu dài. Đây vẫn là lần đầu tiên họ được thấy việc cưới hỏi trên núi nên không ít các cô nương tò mò tới sơn động để nhìn xem “cướp cô dâu” là như thế nào.

Ninh Phi xì một cái: “Cướp cái gì mà cướp, giả vờ là xong thôi. Ta không có cha không mẹ ở đây, cái tên Tô mặt ngựa kia có thể cướp ta từ tay ai chứ.”

Hứa Mẫn cười nói: “Đừng nói nữa, nào thay áo cưới đi.” Nàng vừa nói vừa mở bao quần áo màu đỏ chót ra. Ninh Phi vừa nhìn thấy đã nhăn mặt, chỉ vào cái tủ bằng gỗ đàn phía sau lưng Hứa Mẫn: “Cái mũ phượng kia muội không đội được không? Muội sợ lúc nào đó đội lên chắc cổ cũng gãy mất.”

“Đây là do Mã hoàng hậu đương triều ra lệnh đặc biệt chế tạo nên bộ lễ phục phụng theo đương triều này, vô cùng tinh xảo. Ban đầu định để dùng vào lúc tên ở bản Diệp Vân Thanh kia cưới vợ, hiện giờ Diệp đầu trâu đưa ra, muội nhất định phải nhận chút lòng này của người ta.”

Hứa Mẫn vừa nói xong thì nữ nhân trong động lập tức im lặng, hết người này nhìn người kia, ai cũng nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không. Mã hoàng hậu? Vì sao Mã hoàng hậu lại chuẩn bị đồ kết hôn cho Diệp đầu trâu? Bọn họ có quan hệ thế nào? Một người là hoàng hậu tôn quý ngồi ngay ngắn trong điện lớn, một người là đại vương lôi thôi nổi tiếng cả sơn trại...

Mấy nữ nhân này phần lớn là họ hàng thân thích của tội thần ở Sơn Nhạc quốc bị đưa vào Giáo Ti Phường, suýt nữa thì trở thành kỹ nữ. Sau này được Hứa Mẫn nửa mua nửa bắt ép lên núi. Lúc đầu cứ tưởng là đến ổ sơn tặc, ai ngờ tuy đàn ông trên núi lúc đánh đấm dũng mãnh ngời ngời, trông đầy tính trộm cướp, nhưng lúc đối mặt với bọn họ lại ngượng ngùng, xấu hổ, không biết là tốt hơn bao nhiêu lần so với những tên mặt người dạ thú họ gặp ở Giáo Ti Phường. Giờ nghe thấy hình như mấy người sơn tặc này cũng có địa vị, trong lòng tuy có chút bất an nhưng cũng cảm thấy vui mừng.

Trước kia Ninh Phi đã đoán được có lẽ sơn trại có quyền lực đằng sau, giờ nghe Hứa Mẫn nói vậy thì không còn nghi ngờ gì nữa: “Hứa Mẫn tỷ, nói chuyện này ra không sao chứ? Lẽ nào đó không phải là bí mật của sơn trại à? Không sợ bị bọn muội tiết lộ ra ngoài sao?”

Hứa Mẫn cười ha ha: “Hai vị đương gia Diệp - Tô nói rồi, sơn trại đã vững chắc, dù Hoàn An quốc có muốn đánh chúng ta như thế nào thì cũng không làm nổi. Đã không sợ thì tất nhiên có thể để sự thật giống như được “tiết lộ” cho bọn họ nghe. Diệp đại vương còn nói rất muốn thấy lão hoàng đế ngu ngốc của bọn họ bị chọc tức đến mức ngơ người.”

Tình trạng giằng co giữa sơn trại và quân đội Từ gia ngày một giãn dần. Liên tiếp mấy ngày đều có tin thắng lợi. Có khi địch không đánh lại được phải vừa đánh vừa lui. Đội quân lớn hơn ba chục nghìn người bị giảm xuống còn hai chục nghìn. Bỏ câu truyền tin tới kinh thành Nhạc Thượng đã nhận được chỉ thị đặc biệt từ hoàng đế bệ hạ, nói rằng Bạt Mao trại được biên chế chính thức vào quân đội Sơn Nhạc, dùng cờ nền đen chỉ vàng hình chu tước.

Đến lúc này, mục đích gian nan của họ là hình thành tuyến phòng thủ kiên cố nơi biên giới hai nước đã đạt được. Trước đây là cướp, nay là quân đội, một Sơn Nhạc từng có một đạo bị Hoàn An áp bức đến mức không thể vùng lên được cuối cùng đã có được một đội quân thép phòng ngự biên giới. Nó như một hạt giống vậy, ngày sau sẽ có thể lập nên càng nhiều doanh trại từ một đội đại diện này, để rồi ngăn cản dã tâm tây tiến của Hoàn An.

Hứa Mẫn nói: “Diệp đại vương đã nói bộ quần áo này là vật báu của trại. Các muội tình nguyện ở lại trên núi thì nhất định sẽ có một ngày có cơ hội mặc nó xuất giá.” Nàng vừa mở tủ gỗ đàn hương ra thì ba tầng trong ngoài đủ mấy chục đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào. Trong động thấp không biết là bao nhiêu bó đuốc, lúc này chiếu vào chiếc mũ phượng gắn đầy châu báu ngọc ngà đang đặt trong tủ lông la lông lánh, lóa cả mắt các cô nương.

Trước đó Ninh Phi bị một tràng giải thích của Hứa Mẫn làm váng cả đầu, nay lại bị sự lóng lánh chói cả mắt, còn vượt hơn cả sự dự đoán của nàng. Hãy nhìn những đường chỉ vàng bên trên xem, nhìn viên ngọc xanh lam to của Sơn Đông kia xem, nhìn ngọc Hợp Phố Nam, ngọc Động Đình Thủy... Phải tới một hai chục cân ấy.

Nhóm tiểu cô nương chưa từng thấy vật nào quý giá như vậy, họ chỉ nghĩ rằng nếu đội lên đầu xuất giá sớm được ngày nào thì đó chính là ký ức cả đời khó mà phai. Thật quý giá biết nhường nào, cả nhà có kiếm tiền cả đời cũng không kiếm nổi nhiều tiền đến thế. Mà dù có kiếm đủ tiền thì vật xa xỉ ngọc màu lam Sơn Đông đó chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể mua về, càng không thể mua được viên ngọc phượng nam ánh vàng to bằng mắt trâu đính trên mũ phượng kia.

Ninh Phi lùi về sau một cách dè dặt: “Vậy này thật quý giá, hiếm có, muội có thể không đội không?”

Các tiểu cô nương đều nhìn chăm chăm vào chiếc mũ, chỉ tiếc không có người nào đồng ý lấy mình luôn để có thể đội thử nó. Sau khi nghe nàng nói như vậy thì quay qua nhìn bằng ánh mắt như nhìn người ngu ngốc vậy. Ninh Phi chẳng quan tâm. Ngọc lam Sơn Đông ăn được chắc? Ngược lại ngọc Hợp Phốc Nam còn có thể làm thuốc, nhưng có thời gian nó bị mất giá khủng khiếp, một cân mà chỉ có năm sáu chục nghìn đồng. Nàng nhận một vụ kiện là mua được mấy cân rồi.

Vì mấy thứ nhỏ nhỏ vậy mà phải đối mặt với nguy cơ lệch xương cổ, hay là... thôi đi!

50. Q.3 - Chương 50: Gió Lớn Ngày Vui

Đang lúc Hứa Mẫn cùng Ninh Phi đẩy đưa chuyện quần áo thì có tiếng ồn ào loáng thoáng vọng tới từ bên ngoài. Không lâu sau, một người trẻ tuổi đội mũ gắn lông ngỗng hơn ha hơn hở chạy vào, nói to: “Bảo — Tần công rồi! Bọn họ tấn công núi rồi!”

Ninh Phi vui mừng: “Tốt quá!” Nàng lập tức bỏ cả mũ phượng cùng khăn quàng, sải bước dài ra khỏi động, bỏ lại một đoàn cô nương nhìn nhau khó hiểu.

Bình minh trên núi sớm hơn hai khắc so với chân núi. Lúc ra tới cửa động thì liền thấy sắc trời bên ngoài dần sáng, một màu xanh trong tràn ra từ hướng đông. Một nhóm trai tráng canh động định giữ nàng lại, nhưng đều bị ánh mắt sát khí bùng bùng của nàng dọa: “Các người dám làm gì ta!” Trước đây là nàng khách sáo, đám trẻ trung này tuy cao to vạm vỡ, nhưng đâu dám làm gì nàng, không dám liều mạng nên cười cười lùi ra.

“Tô Hy Tuần đang ở đâu?”

Một người vội vàng chỉ chỗ lưng chừng núi: “”Nhị đương gia ở đó điều khiển quân, định chặn quân Từ gia ở chân núi. Đại đương gia nói nhất định phải làm bọn họ tiến không được, lùi không xong. Phải chặn kín cho bọn chúng liệt dương!”

Hứa Mẫn vừa chạy theo ra từ động hừ một cái: “Diệp đầu trâu nói cái gì thế, câu này mà nói trước mặt cô nương người ta à?”

Chàng trai kia nhăn mặt khổ sở: “Là đại đương gia nói trước mặt chúng đệ, không có vị cô nương nào mà.”

“Sao đang yên lại tấn công núi...” Ninh Phi tự hỏi, “Hơn nữa hình như các người còn chuẩn bị xong xuôi nữa, đã dự đoán được bọn họ tấn công từ lâu rồi sao?” Nàng càng nói càng nghi ngờ, chuyện lớn như tấn công hay phòng ngự thì không nhất thiết phải thông báo cho nàng, nhưng ngày hôm nay thì vô cùng đặc biệt. Tô Hy Tuần đã nói muốn cưới nàng ngày này, mà một bên lại lén lút tổn sức vào tên Từ Xán kia, chuyện này là thế nào chứ.

Con ngựa to lớn đồ thắm của nàng bị buộc vào gốc cây thông, ban đầu định để cho nàng và Tô Hy Tuần cười lên đi tuần quanh núi sau khi cướp cô dâu, nay lại tiện ỉnh nàng xuống núi. Lúc này chuẩn bị trang điểm nên tóc dài chưa kịp vấn lên, nàng dùng đoạn dây buộc hết tóc thẳng lên rồi định nhảy lên ngựa đi.

Hứa Mẫn thấy không ngăn được nàng, vội vàng giữ lấy Ninh Phi rồi bảo người lấy đồ trong rương gỗ đen kia ra: “Muội đừng trách Tô nhị, hắn hoàn toàn không biết. Chỉ trách cái tên Diệp Văn Thanh kia, hắn ta muốn cho quân đội Từ gia sáng mắt. Ngày trước bày mưu cho người bắn tên vào trong quân Từ Xán, báo là bắt Ngân Lâm công chúa rồi. Hôm nay sẽ thành thân với nàng, bắt công chúa làm áp trại phu nhân của hắn.”

“... Diệp Văn Thanh nói muốn để công chúa làm áp trại phu nhân của mình?”

“Ừ. Hẳn bảo cả mười núi sáu động giống trống khua chiêng làm ai ai cũng biết là để chọc tên Từ Xán kia tức chết, giảm nhuệ khí quân địch.”

“Đúng là, đúng là...”

“Đúng là vớ vẩn đúng không. Tô nhị cũng bắt đắc dĩ thôi. Đêm qua hẳn đã dạy dỗ Diệp Vân Thanh ra trò rồi. Hôm nay định giữ muối ở trong động, không uội ra ngoài. Giờ thì hay rồi, người đến Tô nhị còn không cần được thì sao mà ta ngăn được chứ.”

Đang nói thì có một người mang một thứ tới, lúc đi đường phát ra tiếng đình đình đình.

Ninh Phi nhìn cái vật hẳn đang cầm trong tay, nó có màu trắng bạc sáng bóng, đó chính là một bộ áo giáp vảy cá phòng thân vừa nhẹ vừa mỏng.

“Ban đầu Diệp đại muốn muối đội mũ phượng, choàng khăn để gả cho huynh đệ của hẳn, nhưng Tô nhị đánh cược là muối nhất định sẽ không thích nên hẳn chuẩn bị riêng bộ áo giáp này đây.”

Ninh Phi cầm mũ và áo giáp lên, khá nặng. Có lẽ cũng khoảng năm mươi cân. Dưới lớp kim loại mỏng còn có một lớp vòng sắt móc liền nhau, lớp bảo vệ dày đặc. Chỉ cần không phải mũi tên do cung nặng bắn thì sẽ không xuyên nổi hai lớp bảo vệ này. Nàng cười một cái: “Cái này nặng không kém gì mũ phượng, nhưng mặc nó vào thì thoải mái hơn nhiều.”

Nói xong thì để Hứa Mẫn giúp nàng mặc áo giáp ngay trước mặt nhóm đàn ông. Các cô nương trong sơn động đã theo Hứa Mẫn ra ngoài từ lâu, trước đây bọn họ đều sống ở nơi phồn hoa, nào đã thấy áo giáp bao giờ. Giờ nhìn Ninh Phi buộc tóc, mặc áo giáp, buộc cổ tay, sau khi mặc xong xuôi thì toát lên khí khái anh hùng ngồi ngồi.

Mái tóc dài vừa đen vừa trắng vương trên áo giáp màu sáng bạc, làn da trắng nõn được nó chiếu vào lấp lánh chói mắt. Không chỉ những thanh niên nhiều năm cô đơn kia mà đến cả nhóm cô nương cũng thấy tim đập thình thịch. Đây hoàn toàn không phải người con gái xinh đẹp sắp gả chồng, mà là một vị đại vương trên núi đầy dũng mãnh.

Ninh Phi đặt cung trên đất, đầu gối dè đúng phần giữa rồi nhanh chóng buộc dây cung bằng gân trâu lên. Túi tên buộc lên yên ngựa, cung đeo sau lưng, nàng dẫm lên bàn đạp rồi hơi lấy đà xoay người ngồi lên yên ngựa. Ngựa đỏ thẫm ngẩng đầu lên hí một tràng dài, đi vòng hai vòng tại chỗ rồi hưng phấn khịt khịt mũi. Ninh Phi nói: “Muội xuống chân núi xem.”

“Đừng đến chỗ nguy hiểm, Tô nhị lo lắng về sự an toàn của muội nhất đó.”

“Muội đã là người của núi Nhạn Qua thì sớm hay muộn cũng phải quen với cuộc sống như thế này. Tỷ yên tâm, muội sẽ không để mất cái mạng nhỏ này dễ dàng đâu.” Nàng vừa nói vừa vươn tay cầm lấy cái khiên mây treo trên nhánh cây, hô lên một tiếng, ngựa đỏ thẫm lập tức tung bốn vó phi nhanh xuống dưới núi.

Các vị cô nương kia đều ngẩn người, hồi lâu sau mới có một người khoảng mười ba mười bốn tuổi nín tay áo của Hứa Mẫn, giọng đầy ngưỡng mộ: “Lúc muội xuất giá cũng muốn mặc bộ áo giáp đó.”

Có một vị tướng quân nước ngoài từng nói: “Đừng đánh nhau ở chiến trường mà kẻ địch đã bày bố sẵn.” Không biết ở thế giới này có câu nói thông minh nào tương tự không, nhưng dù thế nào thì chiêu của Diệp Vân Thanh quá tàn nhẫn, dù Từ Xán có biết rõ thì hẳn vẫn phải đâm đầu vào.

Nói thế nào thì Ngân Lâm công chúa cũng là con gái của hoàng đế Hoài An, là con rồng cháu tiên. Nếu bị một tên sơn tặc bắt về làm áp trại phu nhân thì đó sẽ là truyện cười cho tới nghìn năm sau. Không chỉ cấm sùng Từ Xán mà còn khiến mặt mũi hoàng đế tối sầm. Nghĩ sâu hơn nữa thì nếu dân chúng biết chuyện, nhất định sẽ nghi ngờ thân phận thiên tử của đương kim hoàng đế — Không phải là người phụng thiên thừa vận sao? Người không phải là con trời, quyền uy khắp nhân giới ư? Sao đến con gái cũng bị sơn tặc chạm vào chứ.

Ninh Phi đi qua Hạ Thủy Thát thì tầm nhìn lập tức thoáng hẳn. Quân đội Từ gia bị ép ở một tuyến dưới chân núi, nơi đó gạch đá bay loạn như châu chấu, họ đang giao đấu kịch liệt với người ngựa của ngọn núi chính. Mà ở chỗ bình nguyên gần đó, hậu phương quân Từ gia có hơn mười nghìn kỵ binh đang bày trận,

chuẩn bị tấn công lần thứ hai, thứ ba vào trạm. Trong vòng vây của quân phía sau, một lá cờ to nền đỏ tung bay trong gió, phía trên thêu một chữ “Từ” lớn.

Tô Hy Tuần đang chụm đầu thảo luận tình hình chiến trường với Diệp Vân Thanh ở một chỗ nơi sườn núi. Thi thoảng lại ra mệnh lệnh cho người cầm cờ ra hiệu. Ngân Lâm công chúa bị áp tải trong xe tù, mắt mở to nhìn quân đội Từ gia tràn lên như thủy triều, nhưng giống như gặp phải đê đá quá à sóng bắn tung tóe, từ đầu tới cuối chẳng vượt qua nổi.

Diệp Vân Thanh nháy mắt mấy cái với Ngân Lâm: “Nếu trượng phu người không cứu nổi người thì làm áp trại phu nhân của ta đi.”

Ngân Lâm cắn môi, không dám lên tiếng. Trước đó nàng còn nghĩ đến tự vẫn nếu như không chịu nổi nữa. Nhưng sau khi bị Tô Hy Tuần đùa cho hai lần, lần đầu là cắn lưỡi, sau đó tuyệt thực, tất cả khổ sở của tự vẫn làm nàng không thể chịu nổi. Đến nay chẳng còn dừng cảm mà đi con đường cuối cùng đó nữa. Nàng vô cùng sợ hãi, nước mắt rơi xuống tí tách, nhỏ xuống vạt áo làm ướt một mảng.

Tô Hy Tuần hỏi vẻ không vui: “Nàng ta làm áp trại phu nhân của huynh thì Ninh Phi của ta phải gọi nàng thế nào đây? Đại tẩu à?”

Diệp Vân Thanh cười đều, ghé bên tái hấn thì thầm: “Ta đùa nàng ta thôi, ta sợ nhất là loại hồ cái như thế.”

Hộ vệ Bạch Lô theo sau hai người bỗng nhiên kinh ngạc hô: “Hai vị đương gia, không hay rồi! Hai người nhìn đường núi bên kia xem!”

Tô Hy Tuần thầm nhủ không xong rồi, hấn nhìn về phía Bạch Lô chỉ, đúng là nhìn thấy một con ngựa đỏ thẫm chở một người mặc áo giáp bạc, đeo cung tên phi từ trên núi xuống. Người đó đeo chiếc cung dài, đuôi tóc đen bay tán loạn, một bên vai đeo khiên mây, khí thế bừng bừng khiến người ta khó có thể xem nhẹ.

Diệp Vân Thanh hô to: “Nàng không cần mũ phượng mà lại mặc áo giáp thật, đúng là phí của trời! Ta không phục! Hai vợ chồng nhà người bắt tay ức hiếp ta!”

Tô Hy Tuần tức giận lườm hấn một cái: “Tiền cược cứ để đó đã, lúc sau ta sẽ tính với huynh.” Chưa nói hết đã quát ngựa đi.

Ninh Phi cũng nhìn thấy hấn, chẳng bao lâu sau đã gặp nhau ở sườn dốc trên đường. Tô Hy Tuần thấy có vài binh lính đang chạy qua lại ở trên dưới sườn núi nên lập tức tóm lấy dây cương trong tay Ninh Phi, hai con ngựa đều dạt vào bên đường.

Hấn nhìn nàng chăm chú. Ninh Phi vừa bị Hứa Mẫn thoa một lớp phấn hồng nhạt lúc ở trong động, hai lông mày dài nối liền với tóc, môi hồng hồng. Hấn không khỏi cảm thán: “Hiện giờ thật sự ta hơi loạn, không biết mình thành hôn với một mỹ nhân tuyệt sắc, hay là cùng một vị mỹ nam tuyệt thế.”

Ninh Phi chỉ xuống chiến trường: “Huynh định quăng ta sang một bên sao? ”Đánh trận thân huynh đệ, thương trận phụ tử binh” (Đoàn kết mới đem lại thắng lợi). Việc thế này cũng không nói muội một câu.”

“Nhưng rất nguy hiểm, ta và Diệp Vân Thanh đều rất lo lắng...”

“Tô Hy Tuần, đừng coi muội là cành hoa yếu ớt. Huynh cũng nên biết rằng nếu coi một người như cây cỏ thụ chọc trời, thì anh ta sẽ trở nên hùng dũng như thế; còn nếu huynh coi họ như kẻ ngốc thì anh ta rất có khả năng sẽ trở thành chẳng tốt điểm nào. Muội muốn ở lại núi Nhạn Qua, đây là sự lựa chọn của muội. Vì vậy muội cần phải có khả năng tự bảo vệ mình, và muội cũng có thể có khả năng tự bảo vệ.”

Tô Hy Tuần giúp nàng tháo cung và túi tên xuống: “Áo giáp bạc rất hợp với nàng, nhưng ta hơi hối hận rồi. Bộ này quá lóa mắt, nếu mấy tên bắn cung kia ngắm vào nàng thì khó lường trước được. Đợi sau khi quay về ta lại tìm người làm cho nàng một bộ màu đen.”

“Huynh nghĩ thế nào?”

Tô Hy Tuần cởi áo choàng của hấn ra rồi quàng lên vai nàng, cẩn thận thắt dây ra trước ngực.

Áo choàng đen, áo giáp bạc, khiên mây, ngựa đỏ thẫm...

Tô Hy Tuần đưa dây cương cho Ninh Phi, đặt cung về vị trí cũ: “Ta có thể nói được nàng sao? Đến đây, đừng rời khỏi bên người ta.”

Tiếng “giết”, “giết” vang lên khắp nơi trên chiến trường, về mặt Từ Xán vẫn có thể coi là bình tĩnh nhưng tay đã đầy mồ hôi. Lần này tấn công núi địch có lợi còn hẳn bất lợi. Lợi thế của kỵ binh rất lớn so với bộ binh. Khi đối mặt với đội hình của bộ binh thì có thể coi chiến xa như quân tiên phong, kỵ binh đuổi theo sau rồi xông lên một lần làm tan rã đội hình đối phương. Cũng dựa vào xa binh*, kỵ binh này mà Hoài An quốc thắng quân đội Sơn Nhạc liên tiếp.

Nhưng hiện giờ phần lớn kỵ binh không giỏi về việc tác chiến trên lưng ngựa như Từ Xán. Họ không cố định được người nên không có chút sức nào khi ở trên ngựa. Để đi đến được nơi cao hơn, họ đành phải xuống ngựa tấn công.

Họ không còn sự lựa chọn nào khác, vì uy nghiêm hoàng thất, vì vinh quang của đất nước, họ phải ngăn chặn hành động ngày hôm nay của lũ sơn tặc.

Các tướng lĩnh vẫn ôm hy vọng rằng Ngân Lâm công chúa chưa bị bắt lên núi. Nhưng nhìn theo chiếc xe tù được đẩy lên nơi bằng phẳng của sườn núi kia thì sự thật đã hiển hiện rõ ràng.

Ngân Lâm công chúa được tắm rửa sạch sẽ, mặc trang phục lộng lẫy và bị nhốt trong cái xe tù. Các huynh đệ sơn tặc khắp sơn trại đều đồng thanh hô to: “Ngân Lâm công chúa ở đây. Hôm nay sẽ thành áp trại phu nhân của chúng ta!”

Tuy các binh sỹ chưa từng thấy mặt công chúa nhưng lời đó ập thẳng vào tai. Từ nhỏ đến lớn họ đều cho rằng dòng máu hoàng tộc vô cùng tôn quý. Hoàng tộc bị làm nhục còn nhục nhã hơn chính mình. Dưới tình hình này, họ tức nổ măt, hận không thể nào tấn công lên núi khâu hết miệng của đám đạo tặc kia rồi vứt vào hồ phân. Thối chết cũng được mà đen đúa chết cũng được.

Tình hình rối loạn khó mà khống chế được, chỉ huy không xong. Từ Xán đứng dưới lá cờ chủ soái đang lo âu không thôi.

Giữa trận chiến loạn lạc bỗng có tiếng ồ ồ liên tiếp. Tiếng trống và tiếng hoan hô vọng đến từ hướng sơn trại. Các tướng lĩnh rung mình trong lòng, biết rằng người đứng đầu đã xuất hiện rồi. Họ nhìn chăm chú về hướng đó nhưng chỉ thấy đám sơn tặc đông đúc như tường thành chắc chắn trên vùng núi nọ nay tách ra hai bên, có ba người cưỡi ngựa xông ra ngoài.

Phía sau ba người đó giọng hai ngọn cờ to nền đen, đang phất phật đón gió. Một mặt được thêu chữ “Vân” bằng chỉ vàng óng, một mặt thêu hoa văn bên viền bằng kim tuyến, chính giữa là con chu tước màu đỏ tươi, đứng tư thế vỗ cánh bay lên.

Mấy tướng lĩnh này đều thành thạo cưỡi ngựa bắn cung, thị lực hơn người. Hạ Hầu Cẩm không tin nổi, hẳn run run nói: “Vân vương... là cờ của Vân vương Sơn Nhạc quốc!” Hoàng tử cả của Sơn Nhạc quốc rời kinh thành nhiều năm, hành tung không rõ, hóa ra là làm cướp ở đây! Nói ra thì ai tin nổi chứ!

Từ Xán lại không nói nên lời. Bàn tay hắn siết chặt lấy dây cương, móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay. Người hắn nhìn lại là người con gái cưỡi ngựa bên hai người đàn ông kia...

Hắn nhớ lại lời nói thật thà của Thu Ngưng. Thu Ngưng chỉ đích danh Nhị phu nhân Giang Ngưng Phi cấu kết với bọn cướp trên núi Nhạn Qua, ép mình ăn Tam thi não thần đan. Ban đầu hắn còn tưởng đó là những lời nói nhằm chối tội của Thu Ngưng. Hắn nhớ lại khi Tưởng Hoàn trở về có nói Giang Ngưng Phi ở trên núi, lúc đầu hắn tức giận khó mà bình tĩnh được, sau đó lại an ủi chính mình rằng có lẽ Tưởng Hoàn nhìn nhầm người thôi.

Hắn bị người con gái kia phản bội thật rồi. Có một cảm giác khổ sở khó diễn tả thành lời ở sâu trong tim, đó là thanh mai trúc mã hắn một tay dẫn dắt đến lớn. Từ nhỏ hắn đã biết nàng sẽ trở thành vợ hắn, sẽ sống với hắn cả đời. Nhưng tình cảm của hai người họ dần dần phai nhạt, nàng chủ động rời khỏi hắn, nàng đến doanh trại quân địch, đối mặt với hắn, nhìn sự thảm hại của hắn.

Xe tù chở Ngân Lâm công chúa ở ngay bên cạnh Ninh Phi. Từ Xán nhìn phía sườn núi đó, là hai người phụ nữ từng khiến hắn do dự khó quyết. Khi Ninh Phi chủ động bỏ đi, Từ Xán tưởng mình đã được giải thoát rồi, hóa ra chỉ là ông trời đùa hắn mà thôi.

“Người... Đồ đàn bà độc ác! Người không niệm tình cũ thế sao!” Sự hận thù và tức giận đan xen trong hân.

Từ Xán nhìn Ngân Lâm công chúa đầy lo âu, khoảng cách quá xa, không biết nàng có đang nhìn hân hay không. Ngân Lâm mới là người vợ yêu quý, bằng lòng và sẽ bầu bạn cùng hân kiếp này. Tại sao hân lại ngu xuẩn đến thế, vì người đàn bà Giang Ngưng Phi kia mà làm tổn thương tới tấm lòng của công chúa.

Ngân Lâm rơi vào tay ả đàn bà đó không biết đã chịu bao nhiêu khổ rồi.

Ý chí của quân Hoài An giảm dần. Vừa rồi là đợt trống đầu tiên trên núi. Đối với binh sỹ đang chiến đấu thì tiếng trống tác động rất lớn. Thêm một lần càng suy yếu, lần thứ ba thì kiệt sức. Chiến tuyến bị thu hẹp về phạm vi mất có thể thấy được. Quân đội Từ gia ngày càng bị ép trở về vùng chân núi bằng phẳng.

Từ Xán đỏ mặt tía tai, hân nhìn Ngân Lâm lưu luyến. Có lẽ trận này không tấn công nổi nữa, nhưng “núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun”. Hân sẽ quay lại, hân vẫn có thể tập hợp cao thủ trong quân lên lên núi trong đêm, dù trả giá bao nhiêu hân cũng phải đưa nàng về.

Dù Ngân Lâm đã chịu chuyện gì thì hân cũng sẽ không để bụng. Nếu trong triều có người bàn tán vớ vẩn thì hân sẽ dắt tay nàng rời khỏi kinh thành, đến nơi cách xa mọi người rồi xây một đình viện, sống cuộc sống an nhàn dân dã. Công danh, bổng lộc, vân vân không cần đến nữa.

Bất chợt có tiếng trống trận như sấm rền vang trời, tiếng vang rất lớn, không ngờ nó phát ra từ đội quân bao vây lấy quân đội Từ gia. Các tướng lĩnh nhìn bốn phía, không biết đến bao nhiêu người ngựa tràn ra từ trong rừng rậm. Tất cả đều là những thanh niên vạm vỡ mặc áo giáp trên người, cưỡi ngựa móng sắt. Cờ tam giác nền đen nhiều vô kể, như mây giăng đầy trên đỉnh đầu họ. Nhìn qua cũng khoảng năm sáu chục nghìn người.

Diệp Vân Thanh cười to, đây là đội kỵ binh hân điều động trong nhiều ngày từ các tỉnh khác của Sơn Nhạc quốc đến. Đợi giờ phút này đã lâu lắm rồi. Trong số họ có rất nhiều người đã từng được huấn luyện ở sơn trại hai năm, sau đó trở lại địa phương được chọn làm giáo đầu hoặc đội trưởng.

Mấy chục nghìn người ngựa không hề dừng lại, họ giơ trường đao đánh vào ngựa, đánh từ phía sau nên chẳng bao lâu sau đã tàn sát tới mức quân đội Từ gia loạn lạc.

Ninh Phi run cả người, nàng quay lại nhìn Tô Hy Tuần, hân đang cười hi hi nhìn nàng: “Ngại quá, ăn trộm được rồi.”

Nàng ngạc nhiên không phải vì quân mai phục của Diệp Vân Thanh, lúc nàng biết thân phận của Diệp Vân Thanh qua Hứa Mẫn thì đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nàng ngạc nhiên là vì mấy chục nghìn người ngựa đó lại xông thẳng vào quân đội Từ gia mà chém giết.

Không lâu sau khi nàng đến thế giới này thì liền biết nơi đây vẫn chưa có trang bị cho ngựa thích hợp, yên không hợp, cũng không có bàn đạp. Kỵ binh tác chiến đều xông tới trước mặt kẻ địch, sau đó xuống ngựa để giết. Đội kỵ binh thắng lợi là do tốc độ. Ngoài việc tiết kiệm sức lực cho binh sỹ thì tác dụng của ngựa không đem lại ưu thế nào lớn hơn. Chỉ có rất ít người có tài năng thiên phú mới có thể đánh nhau trên lưng ngựa.

Đến cả bộ yên ngựa trang bị trên người ngựa của nàng cùng do chính nàng vẽ ra để mình cưỡi ngựa dễ dàng hơn. Tô Hy Tuần đúng là xảo quyệt, hân trộm bản vẽ đó của nàng, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã làm đủ mấy chục nghìn bộ cho binh mã.

Ninh Phi thở dài: “Trận này còn cần đánh nữa sao? Chắc Từ Xán hận muội lắm.”

“Không sao, hân hận mặc hân. Ta thích nàng là được rồi.” Tô Hy Tuần nói.

Bạch Lô đi sau hai người, rùng mình mấy cái. Buồn nôn quá, hân thật sự mong Tô Hy Tuần mãi mãi là Nhị đương gia mặt mày lạnh lùng như trước kia.

Tô Hy Tuần gọi Giản Liên đến, lấy cung khảm sừng của hân đưa cho Ninh Phi: “Nhìn thấy lá cờ có thêu chữ ”Từ” bên trên không? Nàng bắn hạ nó xuống được không?”

Diệp Vân Thanh cười nói: “Trong hôn lễ có nghi thức bắn tên. Coi lá cờ chủ soái của chúng thành bia ngắm, điều này đúng là trước nay chưa từng có ở trại chúng ta, mà sau này cũng chẳng ai bắn tên như thế này.”

A Cương vỗ tay: “Bắn đi, bắn đi. Không có cờ chủ soái thì tất cả bọn chúng sẽ loạn.”

Từ Xán nhìn thấy Ninh Phi ở khoảng cách xa đang giương cung cài tên. Dây cung được kéo căng. Đang không biết nàng định làm gì thì chợt nghe tiếng “tạch” ngay sau lưng mình, tiếng răng rắc phát ra liên tiếp sau đó. Quay đầu lại, đuôi mũi tên vẫn còn rung rung, cái cờ to nền đỏ chữ đen của hắn đang rơi chậm chậm xuống đất.

Từ Xán cảm thấy máu nóng như sôi trào trong lồng ngực.

Động tác giương cung cài tên của nàng vô cùng lưu loát, chỉ trong chớp mắt một cái bóng tên đã xẹt qua trước mắt, khắc thật sâu vào tim hắn. Người con gái hắn từng nắm tay đến lớn, thiếu nữ hắn từng mong mỗi để được cưới nàng về, người vợ từng gắn bó, thân mật với hắn, nay đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Đúng sai trong chuyện này không ai biết rõ được.

“Ngưng Phi, muội... Cuối cùng thì ta đã làm sai chuyện gì chứ? Sao muội có thể tuyệt tình với ta đến vậy?”

Sự đau xót khó hiểu đang cuộn lên, tay Từ Xán nắm chặt thanh kiếm sắc. Sự cay đắng trong tim dần thấm lên miệng. Hắn quyết định nhắm mắt lại, dồn hết chút sức lực cuối cùng. Nhưng tiếng đao kiếm chiến trận ào tới như thác lũ, dồn về phía này như bao trùm cả trời đất...

Hoàng hôn dần buông xuống, các trưởng núi trưởng trạm của mười núi sáu động phân ra từng khu để dọn dẹp tàn cục của chiến trường. Binh khí, áo giáp đều được thu gom về kho binh khí. Những binh sỹ quân đội Từ gia bị bắt đều phải giao áo giáp phòng thân và vũ khí rồi được trói thành hàng bởi dây thừng và xích sắt, trông như đàn kiến vậy, bị các huynh đệ sơn trại áp giải lên các động núi tạm giam.

Ngày hôm nay loạn lạc một phen, các tráng sỹ nhiệt huyết sôi trào vừa trở về từ chiến trường kia không hề nhớ ra rằng mình đã hai bữa chưa ăn gì, hiện giờ bụng ai nấy cũng reo vang. Ở lưng chừng núi bỗng có một tràng tiếng chuông vang lên, tiếp theo đó là tiếng hoan hô không dứt của đám đàn ông vọng tới từ xa đến gần.

Các binh sỹ bị bắt không rõ là chuyện gì, cứ tưởng là có chuyện lớn gì xảy ra. Nhưng chuyện này không liên quan gì tới họ, nay đã trở thành tù binh của quân địch thì làm gì còn đường sống ỉn.

Không lâu sau liền thấy một đoàn phụ nữ dân dã xuống núi dưới sự bảo vệ của các thanh niên trai tráng. Thanh niên thì gánh nhiều thùng gỗ, và những người con gái cũng xách rất nhiều làn trúc ở khuỷu tay. Chưa đến gần thì mùi thơm của gạo và thịt đã lẫn với gió tràn xuống núi. Các huynh đệ sơn trại ven đường vừa nghĩ liền biết rằng cơm nước đã đến nơi rồi. Hơn nữa hôm nay còn do những người con gái tự mình đến đến, vì vậy ai nấy cũng cực kỳ sung sướng. Đánh thắng trận mà không có ai xem thì chán biết bao, cho dù không thể về quê khoe khoang một hồi thì thể hiện chút tài năng trước mặt các cô nương này cũng là tốt rồi. Vậy là ai ai cũng ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, cũng chẳng quan tâm trên mặt trên người đang bám đầy bụi đất. Có người còn bị đao kiếm chém quần áo thủng lỗ chỗ, gần như rách bươm.

Tô Hy Tuần và Ninh Phi đã xuống ngựa, tay cầm cương, cùng nhau đi lên núi. Hôm nay vốn là ngày thành hôn của hai người, đêm tân hôn của hai người. Họ đều là những người rất tùy ý, cho rằng tập tục gì gì đó là thứ đáng ghét nhất. Mấy thanh niên nhìn thấy họ đều đi tới chúc mừng, cười hi hi ha ha, còn có người hỏi: “Nhị đương gia, đêm nay có tiệc hỷ ăn không?”

Diệp Vân Thanh đứng ở đằng sau ló đầu ra: “Thu dọn cho sạch vào rồi sẽ có phần cho các người.”

Có người cười nói: “Việc lớn đêm nay nhất định không thể để chuyện nhỏ nhất kia phá hỏng được. Chúng huynh đệ vẫn đang đợi để nao loạn động phòng đấy!”

Hóa ra một trận chiến vừa rồi được so sánh là “chuyện nhỏ nhất”. Binh lính, tướng sỹ quân đội Từ gia nghe thấy mà máu huyết sôi trào. Tù binh được chia từng nhóm vào các động, phái người canh giữ.

Tất cả mọi người đều lên trên núi, sắc trời dần tối nhưng tiếng ồn ã khắp sơn trại vẫn vang mãi không dứt. Đến Tập Anh Đường, bên trong và bên ngoài đã được thắp hơn trăm cây đuốc từ bao giờ. Các huynh đệ tỷ muội còn thắp đuốc ven đường núi, từ xa nhìn như có một con rồng lửa mình dài, đang quấn quanh núi và tiến dần lên. Nó không bị bóng đêm nuốt mà còn càng lấp lánh nhờ hàng nghìn ngôi sao trên trời.

Có hơn trăm đồng lửa được chuẩn bị bên ngoài. Trên đó có treo những cái nồi hầm những miếng thịt đang sôi sùng sục. Mùi hương nồng đậm. Hứa Mẫn dẫn đầu nhóm cô nương bày biện, họ đặt bên đồng lửa và rượu, bát rượu... thấy ba người đến thì ánh mắt đều hiện rõ sự vui vẻ nhưng không hề trêu chọc ngoài miệng.

Tô Hy Tuần không thể không bồn chồn, hần đến bên tai Ninh Phi nói thầm: “Xong rồi, nhìn cảnh này thì bất kể nam nữ ai ai cũng muốn chúng ta mất mặt. Náo loạn động phòng đêm nay nhất định là xưa nay chưa từng thấy.”

Ninh Phi cũng đã nhận ra, nàng trả lời nho nhỏ: “Còn không phải là do ngày thường huynh làm cho lắm việc trái với lương tâm vào, nhất định là mọi người vẫn để bụng khi bị huynh dạy bảo, giờ lại liên lụy đến cả muội.”

“Lấy chồng theo chồng, không thể theo ý của nàng được.”

“Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Hôm nay muội bị liên lụy, sớm muộn gì muội cũng trả lại hết.”

“Muội định trả thù ta hay là trả đũa mấy tên kia?”

“Oan có đầu, nợ có chủ, không trả thù người cầm đầu này thì không được.”

Hai người thì thầm nói chuyện, người khác thì thấy người ta vợ chồng tình cảm, ai mà ngờ được thực ra đôi vợ chồng này đang không ngừng châm chọc nhau.

Sau trận chiến, Từ Xán không chết. Diệp Vân Thanh tự mình ra tay bắt sống hắn. Lúc này hắn bị trói gô, nhốt trong một sơn động ở gần bãi luyện võ lưng chừng núi.

Bên ngoài âm thanh náo nhiệt ồn ã, ban đầu hắn tưởng là tiệc chúc mừng thắng lợi, sau đó lại nghe các người canh giữ trong động buồn chuyện mới biết hóa ra là Ninh Phi cùng Tô Hy Tuần thành hôn hôm nay.

Nhớ lại ngày trước đủ chuyện, người con gái từng do hắn chăm sóc đến lớn, hôm nay thành vợ của người khác, đủ loại cảm xúc đau khổ đắng cay tràn ngập đầu óc. Từng tưởng rằng mình có thể dễ dàng đi không quan tâm nữa, sau này sống chết ra sao cũng mặc kệ. Nhưng khi chuyện này xảy ra ngay trước mắt thì mới biết hắn không thể nào rời khỏi nàng ngay từ đầu và đến tận bây giờ vẫn vậy. Đi tới bước này, dù là vì công danh hay vì tình yêu thì hắn cũng không còn đường quay đầu nữa rồi. Mặc dù hiện tại không phải lo đến tính mạng nhưng vẫn cảm thấy đau đớn đến tận tim gan.

Bên ngoài chợt yên tĩnh hẳn, dường như là tiếng báỉ đường, tiếp đó lại một hồi ồn ào nữa, xa gần đều tràn ngập tiếng hoan hô chúc mừng.

Không lâu sau, một người chạy vào, tay cầm một cái giỏ to toàn đùi nai nướng, đưa ổi người canh giữ một miếng to, sau đó kể lại cho bọn họ chuyện vui vẻ ngoài kia.

Nói mãi nói mãi rồi nói tới chuyện báỉ đường. Tên nô tử thở dài: “Ngày bé ta cũng từng xem cưới hỏi rồi, nhưng chưa từng thấy kiểu nào như ngày hôm nay. Ninh đại tỷ bỏ mũ phượng, khăn che, mặc áo giáp vào rồi báỉ thiên địa với Nhị đương gia. Lúc cúi người, áo giáp kêu leng keng. Đúng là chưa từng thấy bao giờ!”

Mấy người đều cảm thán tiếc nuối khi không thể đi xem buổi lễ, lại nói tới việc ai không đi xem được sẽ nhận gấp rưỡi tiền, lúc này mới cảm thấy đỡ tiếc.

Từ Xán tự đau khổ hồi lâu, không để ý rằng trời ngày càng tối. Sau khi đối ca hai lần thì bên ngoài không ồn ào nữa. Chắc mọi người đều đã uống rượu no nê, giờ thì tiệc đã tàn. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời qua khe trên đỉnh động, chỉ có thể nhìn thấy một phần bầu trời dài, hẹp. Hôm nay thua đậm như thế, thậm chí có còn cái mạng này thì Hoài An cũng chẳng còn chốn nào cho hắn dung thân. Từ nay về sau không biết số mệnh của hắn như thế nào.

Đến sáng ngày hôm sau, có người cầm thư của Diệp Vân Thanh đưa người canh giữ và nói: “Đại đương gia lệnh áp tải Từ tướng quân và Từ phu nhân cùng về kinh thành Nhạc Thượng, giao ột quán trà nhỏ ở ngoại ô để vợ chồng hai người họ có thể ổn định cuộc sống.” Nói xong thì dẫn Từ Xán ra ngoài. Rèm xe được vén lên, Ngân Lâm công chúa mặc áo quần thô sơ đang ngồi bên trong, trên mặt đều là nước mắt còn chưa lau đi. Mắt đỏ hoe nhìn hắn đi đến, nước mắt lại càng chảy ra nhiều hơn.

Dây thừng trên người Từ Xán được gỡ ra. Hắn đi đến chỗ Ngân Lâm công chúa, duỗi cánh tay ôm nàng vào lòng. Trong lòng hắn biết rằng hắn không còn gì ngoài nàng cả, hắn nói khẽ: “Nàng sống là tốt rồi, sống là tốt rồi.”

Hắn đang buồn bã thì bỗng nghe một giọng châm chọc: “Nồi nào úp vung này, đúng là một đôi trời sinh.”

Từ Xán quay người lại nhìn, là một thanh niên đi từ đường núi ra đây. Tuy nhiên hắn không hề nhận ra đây là Đinh Hiếu từng ẩn nấu trong phủ hắn một thời gian.

Đinh Hiếu đi đến gần, một đôi mắt trừng thẳng vào Ngân Lâm, ánh mắt đầy sự khinh thường và châm chọc. Ngân Lâm cảm giác được ác ý chĩa thẳng vào mình. Mấy ngày gần đây nàng ta bị dọa đến sợ rồi, giờ co rúm lại, trốn trong lòng Từ Xán không dám lên tiếng.

Từ Xán che tầm mắt của Đinh Hiếu bằng người hắn, hỏi không vui: “Vị huynh đệ này có chuyện gì không?”

Đinh Hiếu cười một tiếng nhưng không đáp lời mà tiếp tục nhìn chằm chằm vào Ngân Lâm hỏi: “Hôm nay thảo dân bạo gan hỏi công chúa không biết người còn nhớ cung nữ Thúy Liên không?”

Ngân Lâm công chúa thấy tên này hơi quen, chẳng hiểu vì sao mà nàng lại nhào đầu khỏi lòng Từ Xán, nhưng không thể trả lời được câu hỏi của Đinh Hiếu.

Đinh Hiếu cười ha ha: “Ta thấy chắc người chẳng nhớ tên muối muối của ta rồi, không biết dưới tay người đã có bao nhiêu oan hồn nữa. Người đã tra tấn muối muối ta đến chết, mối thù này ta đã báo được rồi.” Hắn quay đầu nói với Từ Xán: “Oan có đầu, nợ có chủ. Nguyên nhân công chúa bị khó sinh hoàn toàn không phải do Ninh Phi hại mà chính do ta đã bỏ thuốc vào trong đồ ăn của công chúa.”

Từ Xán bất ngờ, thật ra hắn nghi ngờ đã lâu, nhưng Ninh Phi lập mưu tự bị bỏ để rồi nhà đi khiến hắn không còn mặt mũi nào mà điều tra chân tướng cẩn thận.

Đinh Hiếu lại nói: “Thôi, những chuyện độc ác Ngân Lâm công chúa đã làm ta cũng không nói hết nữa, dù sao sau khi hai người xuống núi thì sẽ sống cuộc sống của dân thường, đến lúc đó cứ từ từ mà cảm nhận vợ của người là loại người nào đi.”

Cho tới khi xuống núi, Từ Xán vẫn như người trên mây.

Ngân Lâm công chúa khóc lóc, cúi đầu nói: “Từ nay về sau không thể gặp được phụ hoàng thiếp nữa ư?”

Một lúc lâu sau Từ Xán mới trả lời: “Ta và nàng có thể giữ lại cái mạng này đã là vượt ngoài mong đợi của ta rồi.” Hắn cúi đầu thở dài. Chức quan, sự nghiệp, Từ phủ, lợi lộc... Những thứ ngày xưa đó dường như đã trở nên rất xa vời, nhưng lòng hắn lại vô cùng bình yên. Cuộc sống như thế này không phải hắn chưa từng sống. Chỉ là hắn chợt muốn, rất rất muốn trở về ngày xưa, về những ngày tháng sống cùng Giang Ngưng Phi ở quê, không phải lo âu suy nghĩ.

Chiếc xe chở Từ Xán và Ngân Lâm đang đi xa dần.

Tô Hy Tuần ôm Ninh Phi trong lòng, đứng trên cành cây tùng cao cao lưng chừng núi, kề sát nhau. Tô Hy Tuần bỗng nói: “Không giết Từ Xán coi như là ta cảm tạ công mai mối của hắn. Nếu như không phải hắn để nàng tự bỏ mình thành công thì ta cũng không có cơ hội gặp nàng rồi.” Tuy nói là cảm ơn nhưng giọng điệu lại vô cùng lạnh lẽo, “Không giết cái ả công chúa kia thì lại là báo thù cho nàng. Để nàng ta sống những ngày làm dân thường cho biết khổ cực trên đời.”

Ninh Phi cười nói: “Huynh càng ngày càng nhỏ nhen. Ngày nào cũng lải nhải mấy chuyện vụn vặt này. Nếu sau này còn trở nên nhỏ nhen hơn nữa thì đến lúc già muối làm sao mà chịu nổi đây!”

Tô Hy Tuần ôm Ninh Phi nhắc bổng nàng lên cao rồi lại dịu dàng ôm nàng vào lòng, vừa ôm vừa ngồi lên chạc cây, cười ngơ ngẩn một hồi lâu rồi nói: “Nàng có hối hận ta cũng không tha cho nàng.”

Ngày trước Tô Hy Tuần hiểu nhầm Ninh Phi nhiều, Ninh Phi cũng khá không ưa hắn, vì vậy đã xảy ra không ít chuyện hay. Về sau càng ngày càng quen thuộc nhau, tuy có một thời gian vẫn thấy mất tự nhiên, nhưng có thể thành thói quen ngồi bên nhau như ngày nay đã là sự ngọt ngào khó nói thành lời rồi. Tiếp đó hai người chỉ dựa vào nhau, không ai nói thêm gì nữa.

Đang lúc trấn tựa trấn, vai kề vai này thì tiếng gào rung trời đầy tức giận của Diệp Vân Thanh vang lên khắp núi: “Cái tên đáng chết Tô Hy Tuần không có lương tâm kia! RA ĐÂY CHO TA!” Giữa mỗi chữ đều cách thật dài, từng chữ được nhấn mạnh rõ ràng, như có mỗi hận thù sâu đậm vậy.

Hóa ra nửa đêm qua Diệp Vân Thanh dẫn huynh đệ đại diện ười núi sáu động đi đến làm loạn động phòng ở lầu trúc. Điều mà cả sơn trại mong muốn đó là chuyện mất mặt của Tô Hy Tuần, khó khăn lắm mới có cơ hội đùa cợt hấn danh chính ngôn thuận, làm gì có ai để nó vượt mặt?

Ai ngờ Tô Hy Tuần là kẻ vô lương tâm, Ninh Phi cũng là người vượt thời gian, không coi trọng tục lệ xa xưa nên cảm thấy các tập quán kết hôn như náo loạn động phòng, vân vân... rất thừa thãi, rắc rối. Họ cùng nắm tay trốn đi từ lâu.

Tô Hy Tuần với một bụng đen tối còn rải đầy thuốc bột trong phòng tân hôn. Diệp Vân Thanh và rất nhiều người bị dính thuốc làm đứng bất động cả đêm, mắt hấn mở trừng nhìn các vị hảo hán ngây người đứng im bên cạnh mình biểu lộ vẻ mặt khổ sở cho tới khi trời sáng bảnh. Khổ sở chồng chất, ngay khi vừa mới có thể nhúc nhích đã bùng nổ gào thét đến rung trời lở đất.

Tô Hy Tuần tươi cười đầy gian xảo với Ninh Phi trong lòng: “Bọn họ tỉnh rồi, sao bây giờ?”

Ninh Phi lắc đầu: “Là huynh gây ra, họ tức giận là rất bình thường.”

“Được rồi, để bọn họ xuôi xuôi đi. Chúng ta nghỉ ngơi ba ngày rồi hãy về. Với khả năng của Diệp Vân Thanh thì sau ba ngày, công việc sẽ chất đống như núi. Đến lúc đó huynh ấy sẽ phải cầu xin ta về. Ba ngày này là thời gian của chúng ta, không ai có thể đến làm phiền.”

“Vậy chúng ta sẽ ở đâu?”

Tô Hy Tuần hớn lên má nàng một cái, thì thầm bên tai: “Da sói làm gối, da hổ làm chăn. Có ta ở đây thì lo gì không có chỗ ở.”

Ninh Phi nhìn bầu trời, trời trong không mây, không lo có mưa. Núi rừng rậm rạp, đâu đâu cũng có thể dung thân. Có lẽ ba ngày ở cùng Tô Hy Tuần mà không có ai làm phiền cũng rất thú vị. Hơn nữa với khả năng của Tô Hy Tuần tất nhiên sẽ không để hổ báo trong rừng đến đe dọa.

Từ nơi xa xa vẫn vọng đến tiếng hét tức giận của Diệp Vân Thanh: “TÊN HỌ TÔ KIA NGƯỜI RA ĐÂY!”

Ninh Phi thở dài: “Muội thấy Diệp Vân Thanh thật là đáng thương.”

Tô Hy Tuần ôm Ninh Phi không buông, hỏi lại: “Được không? Chúng ta ở trong rừng mấy ngày, không để bọn họ tìm được, chỉ có chúng ta thôi. Những chuyện thường ngày thì để sau này rồi tính.”

Ninh Phi cười: “Được rồi, chỉ có hai chúng ta.”

51. Q.3 - Chương 51: Ngoại Truyện: Diệp Thanh Vân

Diệp Vân Thanh nổi tiếng ở bản. Nghe nói Tô Hy Tuần từng thấy cả mộc nhĩ hay cây nấm gì đấy ở trong phòng hấn. Còn nghe đâu nếu lật cái gối hấn đang dùng lên thì mặt trái mộc đầy nấm mốc đủ màu, đủ loại. Đừng bị ánh mắt nhiều lúc rất sắc bén của hấn lừa, hành động của hấn đôi khi rất ra dáng hiệp khách, nhưng sự lười nhác trong xương cốt của hấn có thể che hết tất cả các ưu điểm kia.

Ban đầu sơn trại cũng không biết vì sao hấn lại bản như vậy, sau khi thân phận hấn bị bại lộ thì mọi người mới chợt hiểu ra. Hóa ra là vậy, hóa ra là cảnh vàng lá ngọc lớn lên trong thâm cung, biết ngay rằng hấn có cung nữ chăm lo cái ăn cái mặc từ nhỏ, quần áo thì giơ tay ra mặc, cơm đến thì chỉ việc há mồm. Đến khi bản thân quyết định sống cuộc sống độc lập thì không còn ai lo tới những chuyện nhỏ nhặt đó nữa, thế là trở thành người như ngày hôm nay.

Dù phòng của Diệp Vân Thanh có tiếng là vùng đất của nấm mốc nhưng người chủ phòng là Diệp Vân Thanh đây vẫn làm theo ý mình như trước, ngày ngày sống tiêu diêu tự tại. Nhưng gần đây rõ ràng hấn

đã lâm vào tình cảnh khó khăn, trong cuộc đời Diệp Vân Thanh có thêm một người phụ nữ, chính là người phụ nữ của Tô Hy Tuần!

Tô Hy Tuần và hần cùng ở trong lầu trúc, hần ta có bệnh ưa sạch sẽ. Tuy nhiên do phải quản lý cả sơn trại nên hần cũng không có nhiều thời gian quan tâm tới việc dọn dẹp phòng ốc của Diệp Vân Thanh. Lâu nay hần vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua bệnh lười của Diệp Vân Thanh, dù gì hần cũng không ở trong phòng đó.

Nhưng giờ thì khác rồi, Tô Hy Tuần cưới một người phụ nữ, mà lại còn thuộc loại rất ghê gớm. Nói tóm tắt là như thế này, hôm nào mà phát hiện ra trong phòng của Diệp Vân Thanh lại mọc lên những thể loại như cây nấm hay mọc nhĩ thì phạt hần giặt toàn bộ chăn đệm cả lầu một lần, không giặt sạch sẽ thì không cho ăn cơm.

Nghĩ tới đó, Diệp Vân Thanh không thể không so vai rứt cổ, ngoan ngoãn giặt những đồ từng mọc mọc nhĩ ở ven hồ. Một huynh đệ sơn trại đến khe suối tắm rửa thì thấy hần từ xa xa liền vẫy tay chào hỏi, mặt mày tươi cười: “Ồ, Đại đương gia, gần đây chăm chỉ quá. Lại giặt quần áo à?” Quy tắc trong trại cho phép không cần câu nệ trong việc tư, lúc làm việc thì phải công tư rõ ràng.

Thấy bọn hần có vẻ muốn trêu chọc mình, Diệp Vân Thanh sinh ra khó chịu, vắt quần áo khô nước rồi vứt vào giỏ. Hần “hừ” một tiếng rồi đứng dậy đi.

Từ xa đã thấy quanh lầu trúc dựng những cái giá phơi, chăn đệm được vắt ngang trên đó. Mùi thảo dược thanh khiết lẫn trong gió bay tới. Một thời gian trước Đinh Hiếu chế ra rất nhiều thảo dược giặt tẩy, tặng cho lầu trúc hai thùng. Hai người Diệp - Tô và Ninh Phi cùng nhau giặt sạch tất cả chăn đệm một lần.

Tuy là phiền phức nhưng giờ nhìn thấy những chiếc chăn đang bay nhẹ trong gió kia, hần lại thấy thoải mái hơn hần. Hần nghiêng người đi qua những chiếc chăn đang phơi, thấy Tô Hy Tuần đang quạt lửa trước bếp lò trong vườn thuốc trước lầu trúc. Không biết là đang đun cái gì nữa. Ninh Phi ngồi bóc lạc trên ghế trúc. Hai người chẳng ai nói một lời nhưng thi thoảng lại nhìn nhau, giống như thăm hẹn từ trước vậy.

Diệp Vân Thanh dừng bước, tự cảm thấy mình không nên tới làm phiền đến họ. Hần gãi gãi đầu, than thầm một tiếng rồi xoay người lặng lẽ bỏ đi. Trong cơn gió tỏa ra mùi canh gà thơm ngào ngạt, Diệp Vân Thanh lập tức cực kỳ vui sướng, quyết định lại đem quần áo trong giỏ đi giặt một lần nữa, khi trở về thì chắc canh gà đã được bày lên bàn rồi.

Từ khi Ninh Phi đến, cái ăn được cải thiện rất nhiều. Tuy việc nhà cửa ngày trước là “thích thì làm” nay đã trở thành “bắt buộc phải làm”, nhưng Diệp Vân Thanh vẫn thấy rằng trong lầu trúc có một người phụ nữ thì tốt biết bao.

52. Q.3 - Chương 52: Ngoại Truyện: Hiệu Trà Từ Gia

Nơi phía Tây thành của kinh thành Nhạc Thượng có một quán trà.

Chủ của quán trà này là một đôi vợ chồng. Người bản địa chỉ biết họ ở nơi khác tới, người đàn ông gọi là lão Từ, người phụ nữ là Ngân nương. Bọn họ mở quán lúc mặt trời mọc và đóng cửa khi trời tối.

Hai người đó chính là Từ Xán và Ngân Lâm công chúa. Từ sau trận chiến thì không còn mặt mũi nào quay về Hoài An, lưu lạc đây đó chính là kết quả tốt đẹp nhất.

May là ngày xưa hần sống cuộc sống xa xỉ nên hần ném trà, pha trà rất được. Từ Xán bán con dao bên người đi, đổi lấy mấy bộ bàn ghế rồi mở quán trà ngoài đường.

Ngân Lâm không chịu nổi sự nghèo khổ, nàng ta muốn bỏ Từ Xán để tìm một nhà giàu có nào đó. Từ Xán tức tới mức sùi bọt mép, lạnh lùng hỏi nàng: “Nàng đã là tàn hoa bại liễu mà vẫn mong gả vào nhà giàu có, cũng không ngần ngại xem bọn họ có thềm để mắt tới không!” Lòng hần lạnh buốt, nay mới biết Ngân Lâm mở miệng ra là nói yêu hần, nhưng không có khả năng chịu khổ dù chỉ tạm thời.

Sau này làm ăn càng ngày càng khấm khá, Từ Xán xây một hiệu trà từ quán trà ngoài trời kia. Ngân Lâm cũng không nói chuyện bỏ đi nữa, nhưng tình cảm cũng đã có rạn nứt.

Từ Xán dần dần tích cóp tiền bạc, mua nhà cửa rồi thuê hai người phụ nữ có tuổi về làm người hầu. Nhưng hắn mãi vẫn không có con. Hàng xóm chung quanh thân thiết với hai vợ chồng hắn, có người nói với hắn rằng lấy thêm một thiếp về đi.

Tháng ba mùa xuân, một chiếc kiệu được khiêng vào tiểu viện Từ gia.

Người thiếp là một người phụ nữ có tướng tá thô kệch, cao to vạm vỡ, trông có vẻ sẽ sinh nở được.

Một ngày nọ, Từ Xán có buổi hẹn với một ông chủ ở phía đông thành, hắn phải đi nói chuyện về việc buôn trà. Đi được nửa đường thì mới nhớ ra quên không mang quà tặng ông chủ đó rồi, liền vội vàng quay về tiểu viện của mình. Nhưng thấy ngay cảnh Ngân Lâm đang bắt nạt người thiếp mới đến.

Hắn đứng ở ngoài cửa, tay chân lạnh như băng. Điều hoài nghi rất lâu về trước đã có đáp án chỉ trong tích tắc. Năm đó, Ngân Lâm cũng ép thanh mai trúc mã của hắn phải bỏ đi như thế này đây.

Nhưng hắn biết thì đã quá muộn.

Một đời bôn ba chìm nổi đều vì người phụ nữ luôn miệng nói yêu hắn này, có đáng không?

53. Q.3 - Chương 53: Ngoại Truyện: Lại Quyết Định Thêm Một Hôn Ước

Bạt Mao trại trên núi Nhạn Qua lại bị nước láng giềng là Hoài An quốc gọi là Hắc Kỳ trại. Sau cuộc chiến mấy năm trước thì nó trở thành căn cứ quân đội quan trọng không thể đụng đến. Từ ngày đó, đại doanh núi Nhạn Qua liền nằm ở một vị trí rất đặc biệt, là biên giới giữa hai nước.

Đàn ông ở đây vừa là lính vừa là cướp, vừa là nông dân, ở lâu trong động trên núi. Ban đầu vốn là một nơi hoang vu không người nhưng dần dần trở nên đông đúc hơn. Lúc đầu không có người con gái nào tình nguyện gả lên núi — Nghe nói tốp các cô nương đầu tiên lên là do bị lừa bắt lên. Như ngày nay, càng ngày càng có nhiều các thiếu nữ muốn được gả lên núi Nhạn Qua, nghe nói đàn ông trên đó vô cùng anh dũng, đầy khí khái nam nhi, rất có trách nhiệm nữa.

Mấy năm nay, trẻ con được sinh ra liên tục. Những đôi vợ chồng làm cha mẹ cảm thấy đau đầu một cách hạnh phúc, tay chân vụng về bắt tay vào việc học cách cho con đi vệ sinh.

Kế hoạch tiếp theo của Tô Hy Tuần là tìm những thầy giáo trường tư trẻ khỏe lên núi dạy trẻ em đọc sách viết chữ.

Nhưng hiện giờ toàn bộ tinh thần của hắn đều dồn hết vào người vợ yêu quý.

Thanh minh năm nay, hắn đưa Ninh Phi về kinh thành Nhạc Thượng đi tảo mộ mẫu thân, lúc chuẩn bị về núi thì phát hiện Ninh Phi có tin vui.

Diệp Vân Thanh biết chuyện thì vội vàng gửi thư bảo bọn họ đến Vân vương phủ của hắn ở. Còn chính mình thì ở lại núi xử lý công việc.

Lúc tháng thứ tư thứ năm, đứa bé bắt đầu duỗi tay duỗi chân trong bụng Ninh Phi. Tô Hy Tuần rất thích chơi đùa với con của mình.

Nếu vượt nhẹ bụng nàng thì đứa bé sẽ tưởng là phụ thân đang chơi với nó, vì vậy dù có đang ngủ ngoan ngoan thì cũng sẽ tỉnh dậy rất nhanh, bắt đầu tay đấm chân đá chơi với phụ thân.

Trò chơi này làm Ninh Phi dở khóc dở cười, Tô Hy Tuần như trẻ lại mười mấy tuổi, ngày nào vừa ngủ dậy cũng ôm nàng, nắn nỉ được chơi với con. Nhưng như vậy cũng có một cái lợi, đó là ban ngày con chơi đủ rồi, đêm sẽ mệt đến mức ngủ say. Đến nay Ninh Phi chưa từng bị con đạp mà tỉnh dậy trong đêm.

Thu qua đông tới, Ninh Phi đã mang thai tám tháng. Mỗi lần cởi hết quần áo mùa đông dày cộm ra thì sẽ thấy cái bụng to tướng. Lần nào Tô Hy Tuần nhìn thấy cũng hoảng hốt, sợ nàng không cẩn thận vấp ngã, thậm chí còn có những ý nghĩ ngớ ngẩn hơn như nếu bụng cứ to mãi ra thế, lỡ nổ thì biết làm sao.

Cứ đến lúc này hần lại hồi hận không ngừng. Vì sao không phòng tránh cho tốt chứ?

Ninh Phi cười hần, nói là hần bị chứng u sầu trước khi sinh. Đây vốn là bệnh của phụ nữ, giờ Ninh Phi không có vấn đề gì lớn, nhưng Tô Hy Tuần tự mình mắc bệnh đó một lần.

Sau khi tới tháng chạp, Diệp Vân Thanh cũng bỏ cả vợ mới cưới, chạy về đây từ núi Nhạn Qua.

Hần đã vợ vét đủ loại thuốc bổ trong kho của hoàng cung, sau đó hơn ha hơn hờ chờ đứa bé ra đời. Vậy là có một cảnh ngược đời bên trong Vân vương phủ: người làm cha thì cả ngày nhăn nhó khổ sở, còn người không phải cha thì lại tươi cười hơn hờ, trông như cấm sùng người cha thật vậy.

Mang thai mười tháng, cuối cùng cũng đến ngày này.

Tô Hy Tuần ở bên cạnh Ninh Phi, nắm chặt lấy tay nàng, hy vọng có thể truyền sức mạnh cho nàng chịu đựng đau đớn, đồng thời cũng giúp mình chịu đựng.

Đứa bé ra đời rất thuận lợi, nhưng vẫn khiến mẫu thân nó mất hết sức lực, còn chưa lau bé sạch sẽ thì Ninh Phi đã ngủ thiếp đi.

Tô Hy Tuần ôm đứa nhỏ ngồi bên cạnh nàng nửa canh giờ. Hần lặng lẽ ngắm nàng khi ngủ, lau mồ hôi cho nàng, hôn lên trán nàng. Bỗng nhiên có một cảm giác khó nói nên lời, rất muốn túm lấy một ai đó, muốn người ta ngắm đứa con của hần và nàng.

Tô Hy Tuần quán đứa bé bằng ba tầng chăn ấm áp. Mở cửa ra, đi ra ngoài nhẹ nhàng.

Đêm khuya khoắt, Diệp Vân Thanh vẫn đứng chờ dưới tán cây rẻ quạt trong viện.

Cây rẻ quạt đã rụng hết lá từ khi nào, hần ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng trên bầu trời.

Nghe thấy tiếng bước chân của Tô Hy Tuần thì hần liền quay đầu lại cười nói: “Năm đó khi ta đưa người lên núi, người vẫn chưa trưởng thành. Giờ đã làm cha rồi.”

Tô Hy Tuần đáp: “Hiện giờ càng ngày ta càng hiểu rõ một chuyện, hạnh phúc trong thiên hạ này không có gì hơn khoảng thời gian vui vẻ bên người thân.”

Diệp Vân Thanh cúi đầu nhìn cái thứ be bé trong tã lót: “Đến mùa xuân chúng ta quay về núi đi. Ta sẽ dạy nó trèo cây, săn thú, bắt chim. Nếu con của ta là con gái thì gả cho đứa bé này, được không? Ta rất muốn xem xem sau này con người giỏi, hay là con ta mới nắm quyền hành.”

Tô Hy Tuần cảm thấy rất hài lòng, giờ hần không còn mong gì nữa, hần cười híp cả mắt, gật đầu nói: “Ta không quan tâm con ai giỏi hơn, huynh để con gái mình cho nhà chúng ta nuôi là tốt rồi, đứa bé ngoan ngoan sẽ không thể học theo dáng vẻ lời thôi này của huynh.”

Diệp Vân Thanh không phục, nhưng tính xấu này của hần hiển hiện ngay trước mắt, căn bản không phản bác lại được.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ninh-phi>